

yaşayan KUR'AN

Türkçe Meal/Tefsir

R. İHSAN ELİAÇIK

*Meal/Tefsirdc kullanılan hat, Faruk Sağlam'ın
izni ile Huzur Yayınları'ndan alınmıştır.*

İNŞA YAYINLARI:9

Kitabın Adı:

Yaşayan Kur'an Türkçe Meal/Tefsir

Birinci Cilt

© İnşa Yayınları, Nisan 2007

Yazan:

R. İhsan Eliaçık

Redaksiyon

İsmail Doğu-Esan Gül

İç Düzen:

Bahadır Karahan

Kapak Tasarım:

Bahadır Karahan

Baskı-Cilt:

İstanbul Matbaa Mücellit

Sancaktepe Sanayi Mahallesi Saadet Sokak

No: 11/1 Güngören / İstanbul

1. Baskı: 2007 Nisan

Merkez: Kirmasti Mahallesi, Kıztaşı Caddesi
Nalbant Demir Sokak No: 2-4 Kat: 2 Fatih / İstanbul

Tel: (0212) 635 99 19

Faks: (0212) 631 02 69

e-mail: recepihsan@gmail.com

YAŞAYAN KUR'AN

Türkçe Meal-Tefsir
1. Cilt

R. İhsan Eliaçık

SURELERİN MUSHAF TERTİBİNE GÖRE DİZİLİŞİ

Sure No	Sure Adı	Ayet Sayısı	Cilt/Sayfa No	Sure No	Sure Adı	Ayet Sayısı	Cilt/Sayfa No
1	Fâtiha	7	1/24	58	Mücadele	22	3/182
2	Bakara	286	1/28	59	Haşr	24	3/191
3	Âl-i İmrân	200	1/140	60	Mümteherine	13	3/202
4	Nisâ	176	1/184	61	Saff	14	3/208
5	Mâide	120	1/244	62	Cuma	11	3/213
6	En'âm	165	1/279	63	Münafikûn	11	3/218
7	A'raf	206	1/321	64	Teğâbun	18	3/222
8	Enfâl	75	1/359	65	Talâk	12	3/227
9	Tevbe (Berae)	129	1/380	66	Tahrim	12	3/231
10	Yûnus	109	1/417	67	Mülk	30	3/235
11	Hûd	123	1/438	68	Kalem	52	3/240
12	Yûsuf	111	1/462	69	Hâkka	52	3/252
13	Ra'd	43	2/8	70	Meâric	44	3/259
14	İbrâhim	52	2/20	71	Nuh	28	3/264
15	Hicr	99	2/37	72	Cin	28	3/270
16	Nahl	128	2/51	73	Müzzemmil	20	3/276
17	İsrâ	111	2/81	74	Müddessir	56	3/279
18	Kehf	110	2/114	75	Kiyâmet	40	3/287
19	Meryem	98	2/140	76	İnsan(Dehr)	31	3/292
20	Tâhâ	135	2/159	77	Mürselât	50	3/301
21	Enbiyâ	112	2/180	78	Nebe	40	3/307
22	Hacc	78	2/200	79	Nâziât	46	3/312
23	Mu'minun	118	2/218	80	Abese	42	3/316
24	Nur	64	2/234	81	Tekvîr	29	3/320
25	Furkân	77	2/256	82	İnfîtar	19	3/326
26	Şuarâ	227	2/270	83	Mutaffifin	36	3/329
27	Neml	93	2/286	84	İnşikâk	25	3/333
28	Kasas	88	2/305	85	Burûc	22	3/336
29	Ankebût	69	2/323	86	Târık	17	3/342
30	Rûm	60	2/338	87	A'lâ	19	3/345
31	Lokman	34	2/351	88	Gâşiye	26	3/348
32	Secde	30	2/359	89	Fecr	30	3/352
33	Ahzâp	73	2/364	90	Beled	20	3/357
34	Sebe	54	2/393	91	Şems	15	3/362
35	Fâtır	45	2/406	92	Leyl	21	3/367
36	Yâsîn	83	2/420	93	Duhâ	11	3/370
37	Sâffât	182	2/434	94	İnşirah	8	3/374
38	Sâd	88	2/451	95	Tîn	8	3/377
39	Zümer	75	2/464	96	Alak	19	3/380
40	Mu'min	85	3/17	97	Kadr	5	3/386
41	Fussilet	54	3/22	98	Beyyine	8	3/389
42	Şûra	53	3/33	99	Zilzâl	8	3/393
43	Zuhruf	89	3/43	100	Âdiyât	11	3/396
44	Duhân	59	3/56	101	Kâria	11	3/399
45	Câsiye	37	3/63	102	Tekâsür	8	3/402
46	Ahkâf	35	3/72	103	Asr	3	3/405
47	Muhammed	38	3/81	104	Hümeze	9	3/410
48	Fetih	29	3/88	105	Fil	5	3/413
49	Hucurât	18	3/100	106	Kureyş	4	3/416
50	Kaf	45	3/110	107	Mâûn	7	3/419
51	Zâriyât	60	3/119	108	Kevser	3	3/423
52	Tûr	49	3/129	109	Kâfirûn	6	3/426
53	Necm	62	3/137	110	Nasr	3	3/432
54	Kamer	55	3/149	111	Leheb(Mesed)	5	3/435
55	Rahmân	78	3/155	112	İhlâs	4	3/438
56	Vâkıa	96	3/164	113	Felâk	5	3/444
57	Hadid	29	3/171	114	Nâs	6	3/448

SURELERİN MUSHAFTAKİ VE MEAL/TEFSİRDEKİ SIRALARI
İLE SAYFA NUMARALARINI GÖSTERİR ALFABETİK İNDEKS

Sure Adı	Sure No	Ayet Sayısı	Cilt/Sayfa No	Sure Adı	Sure No	Ayet Sayısı	Cilt/Sayfa No
-A-				-L-			
Abese	80	42	3/316	Leyl	92	21	3/367
Adiyât	100	11	3/396	Lokman	31	34	2/351
Ahkâf	46	35	3/72	-M-			
Alâ	87	19	3/345	Mâide	5	120	1/244
Alak	96	19	3/380	Mâun	107	7	3/419
Âl-i İmrân	3	200	1/140	Meâric	70	44	3/259
Ankebût	29	69	2/323	Meryem	19	98	2/140
A'raf	7	206	1/321	Muhammed	47	38	3/81
Asr	103	3	3/405	Mutaffifîn	83	36	3/329
-B-				Mücadele	58	22	3/182
Bakara	2	286	1/28	Müddessir	74	56	3/275
Beled	90	20	3/357	Mülk	67	30	3/235
Beyyine	98	8	3/389	Mu'minûn	23	118	2/218
Burûc	85	22	3/336	Mümtehine	60	13	3/202
-C-				Münafikûn	63	11	3/218
Câsiye	45	37	3/63	Mürselât	77	50	3/301
Cin	72	28	3/270	Müzzemmil	73	20	3/276
Cuma	62	11	3/213	-N-			
-D-				Nahl	16	128	2/51
Duhâ	93	11	3/370	Nâs	114	6	3/448
Duhân	44	59	3/56	Nasr	110	3	3/432
-E-				Nâziât	79	46	3/312
En'âm	6	165	1/279	Nebe	78	40	3/307
Enbiyâ	21	112	2/180	Necm	53	62	3/137
Enfâl	8	75	1/359	Neml	27	93	2/286
-F-				Nisâ	4	106	1/184
Fâtîha	1	7	1/24	Nûh	71	28	3/264
Fâtır	35	45	2/406	Nûr	24	64	2/234
Fecr	89	30	3/352	-R-			
Felâk	113	5	3/444	Ra'd	13	43	2/8
Fetih	48	29	3/88	Rahmân	55	78	3/155
Fil	105	5	3/413	Rûm	30	60	2/338
Furkân	25	77	2/256	-S-			
Fussilet	41	54	3/22	Sad	38	88	2/451
-Ğ-				Saff	61	14	3/208
Çâfır(Mü'min)	40	85	3/17	Sâffât	37	182	2/434
Ğâşiye	88	26	3/348	Sebe	34	54	2/393
-H-				Secde	32	50	2/359
Hacc	22	78	2/200	-Ş-			
Hadid	57	29	3/171	Şems	91	15	3/362
Hâkka	69	52	3/252	Şuarâ	26	227	2/270
Haşr	59	24	3/191	Şûra	42	53	3/33
Hicr	15	99	2/37	-T-			
Hucurât	49	18	3/100	Tâhâ	20	135	2/159
Hüd	11	123	1/438	Tahrîm	66	12	3/231
Hümeze	104	9	3/410	Talâk	65	12	3/227
-İ-				Târik	86	17	3/342
İbrâhîm	14	52	2/20	Tebbet(Leheb)	111	5	3/435
İhlâs(Tevhid)	112	4	3/438	Tegâbûn	64	18	3/222
İnfîtar	82	19	3/326	Tekâsûr	102	8	3/402
İnsan(Dehr)	76	31	3/292	Tekvîr	81	29	3/320
İnşikâk	84	25	3/333	Tevbe	9	29	1/380
İnşirah	94	8	3/374	Tîn	95	8	3/377
İsrâ	17	111	2/84	Tûr	52	49	3/129
-K-				-V-			
Kâria	101	11	3/399	Vâkıa	56	96	3/164
Kadr	97	5	3/386	-Y-			
Kaf	50	45	3/110	Yâsin	36	83	2/420
Kâfirûn	109	6	3/426	Yûnus	10	109	1/417
Kalem	68	52	3/240	Yûsuf	12	111	1/462
Kamer	54	55	3/149	-Z-			
Kasas	28	88	2/305	Zâriyât	51	60	3/119
Kehf	18	110	2/114	Zilzâl	99	8	3/393
Kevser	108	3	3/423	Zuhruf	43	89	3/43
Kıyâmet	75	40	3/287	Zümer	39	75	2/464
Kureyş	106	4	3/416				

ÖNSÖZ

*“Oku! Yaratan Rabbinin adıyla!
İnsanı sevgiden/ilgiden/alâkadan yarattı!
Oku! Senin Rabbin çok cömerttir!
Kalemi kullanmayı öğretti!
İnsana bilmediği şeyleri öğretti!” (96/1–5)*

“Daha önce hiç bir ayin yönetmemiş, hiç bir din fetvası vermemiş, din adamları arasında hiç bir kariyeri olmayan, önceki kitaplardan hiçbirini okumamış ve de doğrudan doğruya halkın bağrından çıkan” ümmi ve öksüz bir yüreğin vicdanında yankılanan ilk sözlerdi bunlar...

Öyle ki bundan sonra tarihin akışı değişti.

İnsanlığa bir öksüzün saf bir yürek temizliği içindeki vicdanından seslenen Allah, bir kez daha “Hayyu Kayyum” olduğunu yani dipdiri yaşam kaynağı ve yarattıkları üzerine titreyen, onları yalnız bırakmayan olduğunu gösterdi.

Allah’ın insanlığa Kur’an ile seslenişi bu ayetlerle başlamıştı.

“Bizim dinimizin ilk emri okudur” deyip durduğu halde dünyada okuma oranı bakımından en geri sıralarda olmasından da anlaşılacağı gibi İslâm dünyası toplulukları, “öksüzün” vicdanında ilk böyle yankılanmaya başlayan bu ilâhî hitabı ne dedece doğru anlamakta ve yaşamaktadırlar?

Bu ilk ayetlerde geçen okumayı “yazılı bir metni yüzünden okumak, tilâvet etmek”ten ziyade bir “eylem çağrısı” olarak anladığımızda daha işin başında bambaşka bir Kur’an anlayışının söz konusu olduğunu göreceğiz. Çünkü burada Türkçe-deki “ezan okumak (yüksek sesle çağırmak), meydan okumak, gözlerinden okumak, yüzüne yüzüne okumak, hayatı okumak, rahmet okumak” deyimlerindeki “okuma”nın kullanılışı gibi bir kullanım söz konusudur.

Bu durumda mana: “Ey öksüz! Tarihin önüne çık ve kendini peygamber olarak tanı. Allah’ın sözünü insanlığa götür, mesajı taşı, insanları buna çağır. Zulüm karanlıklarını bir güneş gibi yarararak (ve’l-fecr) zulme meydan oku. Bunun için varlığı ve hayatı yeni baştan bir okumaya tabi tut. Sonraki çağlar için bunun nasıl olacağını göster” demek olur.

Nitekim Hz. Peygamber’in Hıra mağarasından indikten sonraki hayatını takip ettiğimizde aynen bunu yaptığını görürüz. Onun, mağaradan şehre indikten sonra, örneğin harıl harıl kitap okuma faaliyeti içine girdiği görülmemiştir. Kendine kitap-

larla dolu kütüphaneler aramamıştır. Bilakis tarihin önüne çıkmış, kendini peygamber olarak tanıtmış, meydana atılarak Mekke'ye egemen o günkü "Kâbe çetesi-ni" tam bir meydan okuyuşla sarsmıştır. İşte bu "meydan okuma" tam yirmi üç yıl sürmüştür. Yirmi üç yılın sonunda bu meydan okumayı her aşamasında yönlendiren sözler bir araya getirilmiş ve ona da söz konusu bu okumayı yönlendiren metinlerin bir araya getirilmesi, toplanması anlamında "Kur'an" denmiştir.

Demek ki Kur'an sadece bir "metin" değildir. Arka plânında yirmi üç yıl süren bir "yaşayan okuma" vardır. Demek ki Kur'an fildişi kulelerinde oturarak yazılmamıştır. Bilakis o, yaşayan hayatın içinden gelen (*ivecen qayyime*) bir sesleniştir. Bu hitapla ortaya çıkan din de bu nedenle bir tapınak dini değil hayat dinidir (*dinu'l-qayyime*). Bu durumda yirmi üç yıl süren bu seslenişin metinlerinin toplandığı kitap da yaşayan hayat kitabı (*kitabun qayyimun*) olur. Hitabın kendisi ise dipdiri yaşam kaynağı ve yarattıkları üzerine titreyenin (*hayyu qayyum*), bir öksüzün vicdanı üzerinden insanlığa sesleniş manasına gelir.

Demek ki bu kitap esas itibarıyla yaşayan hayatın içinde "okunur". Masa başlarında ise hakkında bilgi sahibi olunur. Çünkü onun oluş ve doğuş tabiatında dosdoğru yaşayan hayatın içinden gelen (*kitabun qayyimun*) özelliği vardır. Keza hakkında bilgi sahibi olurken bile "metafizik bir gerilim" içinde ve "korku ve titreme" (*huşu*) halinde olmak icap eder. Aksi halde size kendini açmaz.

Çünkü bu kitap tapınaklarda değil, varoluş sancısı çeken bir öksüzün mağaradan şehre inmesiyle şehrin sokaklarında, evlerinde, çarşılarında, pazarlarında ve de giderek savaş alanlarında doğmuştur. Bu nedenle onu okurken, içinden, "dışarıda gürül gürül akan hayatın" sesini; diri diri toprağa gömülen kız çocuklarının yalvarışlarını, kölelerin boynundaki zincir seslerini, at kişnemelerini, kılıç şakırtılarını, şehit feryatlarını, gazi çığlıklarını duymuyorsanız onu asla okumuş olamazsınız.

"Metinde geçmeyi duyabilmek" demek olan "meal" işte bunun için vardır.

Çünkü Kur'an sadece bir "metin" değildir. Onun mealı de metinde görünenin yan tarafına yazılması değildir. Bilakis meal, metinde geçmeyi duyabilme çabasının adıdır. Zira üzerinde çalıştığınız metin, metinlerden bir metin değildir. Bu metin öyle kolayına ortaya çıkmamıştır. Arkasında yirmi üç yıl boyunca esen bir ruh, dalgalanan bir heyecan ve coşkun bir hareket vardır. Bunlardan nasibiniz yoksa Kur'an mealı okumak veya yazmak ha bir kuru emektir...

Peki, şu halde nedir Kur'an?

Kur'an, bilgidен ziyade esasında bir bilinç kaynağıdır. Epistemolojiden ziyade ontolojiye dâhildir. Yani bilgi kaynağı olmaktan ziyade, bilgiye ulaşacak olan insanogluna hitaptır. İnsanı çevresine tepki vermeye çağırır. Onda "Allah bilinci/şuuru" (*takva*) uyandırarak hayat yolculuğunda "birlikte yürümeye" davet eder. Bu şuuru uyandıktan sonra bilgiye insan kendisi ulaşacaktır.

Bilgi ise bütün varlığa saçılmıştır; tarih, tabiat ve hayat... Hepsine saçılmış vaziyettedir. Bilgi bütününü tek bir kişiye veya bölgeye inhisar edilmemiştir. İnsana düşen bunları aramak, esaslı bir hakikat arayışına girmek, tarihin, tabiatın ve hayatın neresinde ise bulup ortaya çıkarmak, Çin'de de olsa gidip almaktır.

Burada Kur'an'da hiç bir "bilginin" yer almadığını söylemek istemiyorum. Kur'an tabii ki diğerlerine nazaran rüçhaniyete, yani öncelenmeye layıktır. Fakat bu bütün her şeyin onda olduğu, ondan başkasına zinhar başvurmayaçağımız anlamına gelmez. Zira Kur'an sınırlı sayıda bilgi verdiği yerde bile esas itibarıyla bilinç oluşturmak istemektedir. Kur'an'ın yazılı bir metin olarak, tekrarlı, kesintili, vurgulu ve dalgalı akışında bunu görmek mümkündür. Esasında Kur'an, derünü dile ve cânı gönüle yönelmiş bir hitaptır.

Kur'an, insanlığa hiç duyulmamış yepyeni şeyleri getirmez. Bilakis bilindiği halde uygulanmayan, o çok bilenen fakat orah olunmayan, çeşitli sebeplerle savsaklanan, her insanda fıtraten var olan insanlık vicdanını (*basâirun li'n-nâs*) uyandırmak ister (45/20). Uyanan vicdanın hayata yansımaları bekler; iyilik, güzellik, doğruluk, dürüstlük, sevgi, saygı, söz, namus, adalet, erdem, vefa, dostluk, kardeşlik, cömertlik, yiğitlik, mertlik gibi temel insanlık değerleri (*hablu'n-nâs*) üzerinde ısrarla durur (3/112) ve sürekli olarak bunları talep eder. Bunları aynı zamanda Allah'ın ipi/yolu/değerleri (*hablullah*) olarak vazeder (3/112).

Kur'an bize hakikat arayışında yoldaş olmak ister. Yardım eder, aptalca bir yanlışlığa düşmememiz için bizi uyarır. Soyut bir "Allah" kavramının peşine düşürerek, somut her şeyden bağımsızlaşmamızı sağlar. Böylece bizi her tür batıl bağımlılıktan kurtararak özgürleştirir. Bu anlamda Kur'an işaret parmağı gibidir. Bilfiil, bizzat ve "hemen şimdi" işaret ettiği yöne gitmemizi ister, işaret parmağının kendisi ile uğraşıp durmamızı değil.

"Bu Kitap" her insana için dışın öğretir; gökte, yerde, tende, canda bir Yaratan sezdirir. Her kişiye benlik verir, yol açar. İnsanlık sergisine armağanlar astırtır. Yüreklere iyilikle besler. "El bağına girme" der, dost yarasın sardırır. Kur'an bir anadır; her öksüze "Yavrum" diye seslenir. Nice canları kardeş eder, birbiri için ağlatır. Bu Kitaptır; akıllara her bir şeyi sordurtur. "Düşün sonra inan" der, doğru yollar gösterir. Ululuğun yapılarını kurdurtur, çıplak dağlar yeşillettir, viran köyler şenlettir. (M. Emin Yurdakul)

*Ey kardeşler! Şu küçücük armağanım atmayın;
Bir goncadır; Muhammed'in gül yaprağından derildi
Sakın, bunu yapma çiçek demetine katmayın
Bu şey size özünü açmak için verildi.*

Bu kitabın gökte, yerde, tende, canda bir Yaratan sezdirilmesi...

İşte Kur'an'ın asıl yöneldiği şey budur. Yukarıda geçen "sezdirtmek", "astırtmak", "bağlatmak", "ağlatmak", "göstermek", "kurdurtmak", "sordurtmak", "yeşillettirmek".

mek”, “şenletmek” ve “özümüzü açtırtmak” kelimelerine dikkat ediniz...

Yani bütün bunları yapan Kur'an dolayımında insandır aslında. Fakat bunu insan ondan etkilenererek yapar. Fail insan, özne insandır aslında. Çünkü canlı bir obje olan insanla cansız bin metin olan kitap karşılaşınca canlı olan ister istemez özne olur. İşin tabiatı budur. Cansız ona göre şekil alır. Kimi sesinden, kimi nağmesinden, kimi manasından, kimi hurufundan, kimi de yüzünden etkilenir. Burada etkileyen bir takım “harfler” olmasına rağmen yine de özne “canlı” olandan başkası değildir. Olmakta olan, oluş halinde olan öznedir; olmuş bitmiş, noktası konulmuş olan değil...

Bir örnekle açıklarsak: Araları bir bölme ile ayrılan birbirinden habersiz tıpcı ve hukukçu iki guruba “hücre” nedir diye sorulmuş. Tıpcılar insan vücudundaki hücre bölünmelerinden, hukukçular da tehlikeli teröristlerin tıkdığı cezaevlerindeki hücrelerden bahsetmişler... Yine üç keşiş dalgalanmakta olan bir bayrağın durumunu tartışıyorlarmış. İlki “Hareket halinde olan bayraktır” demiş, ikincisi “Hayır rüzgârdır”, üçüncüsü de “Hayır sizin zihninizdir” demiş...

Bir hitap olan Kur'an da her bir insan zihninde işte böyle yankılanır. Burada metin cansızken hareket halinde olan insanoğlunun canlı zihnidir. Cansız metin okunmaya başlanmasıyla hareket halinde olan zihni dalgalandırır, tepki verdirtir. Hitabın etkisi ve boyutları bu zihni dalgalanmada kendini gösterir.

Dalgalanmanın boyutları ise her bir insanda başka başkadır.

Eğer bunların hepsi bir araya toplanırsa işte o zaman hedef tam on ikiden vurulmuş olur.

Hedef on ikiden vurulunca 312 kişi ile Bedir'e çıkar, toprağı titretirsiniz.

Hedef on ikiden vurulunca Kur'an'ı yırtmaya gelen bir adam, önünde diz çöker.

Hedef on ikiden vurulunca örümcek saklandığınız mağaranın kapısına ağ örer, deve hakeminiz olur, kuşlar dalgalanmanıza katılır, nehirler önünüzde açılır, tabiat yürüyüşünüze iştirak eder, varlığın kalbi sizinle atar, içiniz evrenin ruhu ile dolar taşar...

Aksi halde M. Akif'in dediğı gibi olur;
İbret olmaz bize, her gün okuruz ezber de
Yoksa bir maksat aranmaz mı ayetlerde
Lafzı muhkem yalnız anlaşılan Kur'an'ın
Çünkü kaydında değil hiç birimiz mananın

***

Demek ki Kur'an bilinen anlamda bir kitap olmaktan ziyade varlığın özünden gelen bir sesleniş, vicdanı ve merhameti harekete geçirmeye yönelik ilâhî bir hitaptır. Doğrudan derunu dile ve câmı gönüle hitap eder. Bu nedenle hayattan Kur'an'a git-

mek lâzımdır. Çünkü Kur'an ön dört asır önce yaşanmış bir hayata verilmiş cevapların bir araya getirilmesinden oluşmuştur. Tedricen inmesinin sebebi de zaten bu değil midir?

Kur'an'ın bir metin olarak, on dört asır önce yaşanan bir hayatı yönlendirirken neler söylediğini, sorunları çözerken hangi değerleri esas aldığını, o günkü toplumu nereden nereye getirdiğini anlamak için okunması icap eder. Çünkü bunlar bizim şu anki sorunlarımızı çözerken de lâzım olacaktır. Demek ki Kur'an'ın hitabı tarihsel, mesajı evrenseldir.

Kur'an'ı bir meal olarak baştan sona okumak işte bunun için lâzımdır. Yani sorunları nasıl çözmüş? Hangi sorunlar hakkında ne demiş? Dünyayı nasıl açıklamış? Dün, bugün ve yarın hakkında neler söylemiş? İnsan, yaşam, ölüm, iyilik, kötülük vb. "Ben kimim ve bu hal neyin nesi" gibi insanoglunun en kadim sorularına nasıl yaklaşmış? Kendi etkin tarihi içinde nasıl bir işlev görmüş? Neymiş ki ne yapmış, nereden alıp nereye getirmiş? Bütün bunlar, olayı doğru anlamak ve kendi yaşayan hayatımızı onunla yeniden inşa etmek için şarttır. Aksi halde bir eskiçağ metni üzerinde araştırmalar yapan Kur'an arkeoloğu oluruz, başka bir şey değil. Dahası üzerinden makam mansıp, rütbe ve şan elde etmek için araştırmalar yapmış oluruz ki bu durum hüsrana uğramak için yeter de artar bile.

***

Kanaatimce Türkiye'de "meal" kavramı genellikle yanlış kullanılmaktadır. Örneğin çoğu meallerde şöyle yazdığını görüyoruz: "Kur'an'ı Kerim ve Yüce Meali." Bu aslında şu demektir; "Kur'an-ı Kerim ve benim ona getirdiğim yüce yorum (!).

Burada meal metninin esas metin olduğu veya onu yorumsuz yansıttığı yanlışlaması vardır. Çünkü "Önce metni yorumsuz olarak verip ardından dipnotta kendi yorumunu katmak" gibi bir anlayış yaygınlaşmıştır. Oysa bu yanlıştır. Çünkü biz-zat meal zaten "yorumlanmış olan" demektir. Sonra dipnotta neden böyle yorumladığının savunmasını yapar, gerekçelerinizi gösterirsiniz.

Demek ki "meal" kelimesini yaşayan Türkçede kullanıldığı şekilde kullanmak gerekiyor. Örneğin bir Türkiyeli kahvede konuşurken "Fılanın konuşmasını dinledim veya yazısını okudum, şöyle diyordu mealen..." der. İşte "meal" tam da budur.

Çünkü her meal bir yorumdur. Dahası, önceki çağlarda ortaya çıkmış bir durumu (burada metni) meydan okuyucu bir dinamizmle sürdürmek için tarihin gerisinde kalmama çabası demek olan içtihat ile aynı kategoride değerlendirilir. Şu halde yaşanmış tarih geride kaldığı, elimizde ancak o yaşanmış tarihi yönlendiren metinler kaldığı için metinde geçmeyen, metinle birlikte bugüne gelemeyeni görebilmek gerekmektedir. İşte meal tam da burada lâzımdır.

Oysa çeviri (tercüme) için böyle bir şeye gerek yoktur. Çeviri için bir eskiçağ metnini filolojik (dilbilimsel) titizlik içinde tercüme etmeniz yeterlidir. Çünkü nasıl ol-

sa günümüz için bir anlamı yoktur. Onun sadece dil olarak ne dediğini aktarmak ve kendi etkin tarihi içinde anlayıp orada öylece bırakmak yeterlidir.

Demek ki Kur'an'a meal verirken zihni bir performans ortaya koymanız ve ister istemez kendinizi anlamın içine katmanız kaçınılmazdır. Bu durumda "Yorum katmadan veriyorum" sözü eğer bir kast-ı mahsusa yoksa okuyanı aldatma olarak görülmek durumundadır. Çünkü bir dilden başka bir dile, hele de bir çağdan başka bir çağa aktarma yapmanın bizzat kendisi zaten yorumdur.

Örneğin, bir meal hazırlayıcısı zevce veya zevce kelimesine koca, eş, karı, hanım, hatun vs. sözcüklerinden birini seçmesiyle zaten yorumlamada bulunmaktadır. Yani zevceyi hanıma, kariya, eşe vs. yormaktadır. Bunu yaptığı anda da aslında kendinin kadına bakışını da çevirdiği metne yansıtmış olmaktadır. Yani kendini anlama katmaktadır. Şu halde "Yorumsuz verdim" nasıl denebilir?

Keza her insan kendi çağının çocuğudur. Kendi çağ, iklim, dil, tarih, coğrafya ve kültür evreninden âdeta süt emerek büyür. Bu durum onu kendi çağının çocuğu yapar. Böylece eski bir çağın göğsünden süt emerek oluşmuş bir metin, kendi çağının göğsünden süt emerek oluşmuş bir zihinde bu haliyle yankılanır. İşte çeviri, meal, tefsir vs. hepsi de değişik oranlarda bu zihindeki yankılanmayı ifade eder.

Demek ki metni yorumsuz yani yankılanmasız vermek diye bir şey olamaz. Bilakis yorumda isabet etmek diye bir şey söz konusu olabilir. Zihniyet dünyanızdaki yankılanma ile bir şeyi bir şeye yormuş olursunuz. Yani bir dili bir dile, bir çağı bir çağa, bir iklimi, tarihi ve kültür evrenini diğerine "getirerek" yormuş olursunuz. Zaten her hâlükârda yorum yapıyorsunuz da acaba isabet ettiniz mi etmediniz mi, asıl önemli olan budur.

***

Kur'an meali çalışmasıyla biz aslında şunu yapmış oluyoruz; Yedinci yüzyıl Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreni ortamında ortaya çıkmış bir metni, 21. yüzyıl Türk dil, tarih ve kültür evreni ortamına getirmiş oluyoruz. Zaten ele aldığımız asıl metin (Kur'an) da Allah'ın katından yedinci yüz yıl Sami/Arap dil, tarih ve kültür evrenine bir indirgemeydi. Yani insan anlayışının haricinde olan bir şeyi insan zekâsının kavrayabileceği bir şekle sokma fonksiyonuydu. Allah bunun için bir öksüzün vicdanını ve onun yaşadığı ortamı "okuma" yeri olarak seçti ve onunla yirmi üç yıl boyunca "yürüdü". İşte bu yürüyüşle beraber gerçekleşen okumanın metinlerine Kur'an (okunanlardan toplanan) diyoruz.

Ve şu an biz bu metni o ortamdan alıyor bu ortama getiriyoruz. Dikkat ediniz; o ortamda ortaya çıkan "metni" buraya getiriyoruz. Bu metni ortaya çıkaran arka plan ise tüm aktörleriyle birlikte orada kalıyor, çünkü hepsi tarih oldu. Dolayısıyla eksik gelen bir şey var, zira elde sadece metin var. Metni ortaya çıkaran arka plânın buralara gelmesi ise artık tümüyle imkânsızdır. Demek ki sadece metni içinde doğduğu çağın (ortamın) göğsünden sökercesine alıp buralara ge-

tirmek pek bir anlam ifade etmemektedir. Ortam oralarda kaldığı için de artık metinde geçmeyi duyabilme ve bunun için de kendini anlama katma (meal) kaçınılmaz olmaktadır. Bunun tek istisnası bir zaman/mekân makinesine binip o günkü çağa (ortama) gitmektir. Hemen anlaşılabilceği gibi bu ise artık imkânsızdır, çünkü tarih geriye doğru işlemez.

İşte bu nedenle nüzul ortamından uzaklaştıkça “Tanrı ne dedi?” den öte, “Ne demek istedi?”, “Neydi ki böyle dedi?”, “Niçin böyle dedi”, “Hangi sorunu çözmek için böyle dedi”, “Sorun neydi ki?”, “Bugün aynı sorun yaşanıyor mu?”, “Bugün için ne anlam ifade ediyor?” vb. sorular kaçınılmaz olmaktadır. Çünkü Tanrı’nın ne dediği apaçık ortadadır ve orada öylece durmaktadır. Dolayısıyla bu soruların muhtemel cevapları metne değil “anlama” katılmak veya yorumlamak (meal vermek) dediğimiz şeydir. Düz çeviri ise sadece “Tanrı ne dedi?”nin bulabildiğin karşılığını yan tarafına yazmaktan ibarettir. Bu manada her meal çeviriyi de içine alır, ama her çeviri meali içine almaz, alamaz. Demek ki çeviri karşılık bulmaya yetecek yüzeysel yorumken meal anlam bulmaya, hatta anlama katılmaya yarayacak derinlemesine yorumdur.

Burada anlama katılmak v~ya kendini anlama katmak dediğimiz şey metni orijinal metin olmaktan çıkaracak bir şey değildir. Zira metin “orada öylece” durmaktadır. Müevvil yani meal verici, metnin kendi zihnindeki yankılanmalarını metne yorum şeklinde geri göndermektedir. Böylece metin ile yorumcu (müevvil) arasında interaktif bir ilişki oluşmakta, her ikisi birden bir dil ve kültür ortamında birlikte yürümektedirler. Bu, metni değil yorumcunun kendisini yeniden inşası anlamına gelmektedir. Yorumcu metni kendini açan bir dış uyarıcı, uyandırıcı olarak kullanılmaktadır. Yorumcu kendini metne değil anlama katmakla metin tarafından yönlendirilmiş, yeniden inşa edilmiş olmaktadır. Ancak yorumcu bunu metinle kendi kendine diyaloga girerek yapmaktadır. Eğer yorumcu bunu yapmasa metin orada öylece durmaya devam edecektir...

***

İmdi, “Yaşayan Kur’an; Türkçe Meal/Tefsir” adıyla elinizde duran bu eser, uzun yıllara dayanan ve gerçeği sadece gerçeği aramak dışında hiç bir amacı olmayan “gönüllü” bir uğraşın semeresi olarak karşınızdadır. Yıllar önce Kur’an fihristi düşüncesiyle başlayan çalışmamız meal-tefsire dönüştürülerek son şeklini almış ve nihayet bitmiş bulunuyor. Allah’a binlerce şükürler olsun.

“Yaşayan Kur’an” ismini, Kur’an’ı, hem “ölülerin arkasından okunan bir cenaze merasimi metni” ve bir “tapınak dili” haline getirenlere mesaj versin, hem de anlama, yorumlama ve tefsir etme metodumuzu yansıtsın diye koydum. Bu ismi, adının bir anlamı da “Ey yaşayan insan!” (Ya Sin!) anlamına gelen Yasin suresindeki şu ayetlerin verdiği ilhamla geliştirdim;

“Biz ona şiir öğretmedik, ona gerekmez de. Bu, sadece, bir titreyip kendine gelme çağrısı ve apaçık Kur’an’dır. Yaşamakta olanı uyandırсын ve kâfirlerin karşısı-

na, sözü, gerçeğin ta kendisi olarak dıksin diye...” (Yasin; 36/96-70)

Demek ki Kur'an "Yaşayanları uyarmak, uyanışa çağırarak, derin uykularından uyandırmak için gelmiştir. İşte bu "Yaşamakta olanı uyarmak/uyandırmak için" (*liyunzira men kane hayyen*) ifadesi "Yaşayan Kur'an" espirisinin de isim kaynağı olmuştur.

Yani bu Kur'an ölümler için değil diriler için, yaşayanlar için gelmiş bir kitaptır. Her çağda yaşayanlar, diri olanlar için yeniden anlaşılıp yorumlanması gerekir. Kur'an'ı indiği çağdaki dirilerin anlayışında dondurmamak, sonraki çağlarda yaşayanları ölü yerine koyarak hesaba katmamak onu ölü metin haline getirmektir. Çünkü Kur'an kendisini anlamayan insanlara hitap ettiği zaman da ölümlere hitabetmiş gibi olur. Bu nedenle Kur'an'ın mezarlıktaki bir ölüye okunmasıyla, şehirde onu anlamayana, anlamayacağı bir dilde, anlamayacağı bir idrakle okunması aynı şeydir. Aslında mezarlıkta ve cenaze evinde okunan Kur'anlar da oraya gelen dirilere hitaptan başka bir şey değildir.

Bu nedenle M. Aki'fin dediği gibi "Doğrudan doğruya Kur'an'dan alarak ilhamı çağın idrakine söyletmeliyiz İslâm'ı." Yani Kur'an her çağın algılamalarına hitap edecek tarzda yeniden yorumlanmalıdır. Örneğin "Gebe develer salıverildiği zaman" ifadesini "dilden dile" değil "çağdan çağa" getirmek gerekir. Hayatında deve görmemiş bir adama "gebe develerin salıverileceği bir günden" bahsetmek diriye değil ölüye hitaptır. Keza çöl fırtınasını "Katerina veya Tsunami", Rum (Roma) adını "Amerika" şeklinde yorumlamak, izah etmek, güncellemek, aktüel okumaya tabi tutmak gerekir. Hayatında çöl görmemiş bir adamı "çöl fırtınası" afetiyle uyarmak diriye değil ölüye hitaptır. Bunun adı "orada öylece duran" Kur'an metnini değil, "burada boyuna değişen idraki" yenilemektir. Dini değil, kendi kafamızı reforma uğratmaktır. Yeni bir din değil, yeni bir din anlayışı geliştirmektir. Kur'an'ın bir "ölü metin" veya "eskiçağlar söylemi" olmaktan çıkarılması için böyle bir çaba kaçınılmazdır. "Yaşayan Kur'an" adı işte bu "çabayı" ifade ediyor.

Kaldı ki Hz. Peygamber (s.a.v) yüz bin kişiye hitaben yaptığı "son konuşmasında" (Veda Hutbesi) bu duruma dikkat çekerek, pek çoğumuzun dikkatini çekmeyen bir vasiyette bulunmuştur: "Bu söylediklerimi burada bulunanlar bulunmayanlara iletin, belki onlar daha iyi anlarlar..."

Bu ne demektir?

Neden Kur'an hep kaldığı halde, onu bir dönem okuyup anlayanlar ölüp gitmektedir? Neden akıp giden tarih boyunca biteviye Kur'an'ı yeniden okuyan nesiller getirilmektedir?

"Belki onlar daha iyi anlarlar" diye...

Doğrusu bu vasiyet, şu an "orada olmayanlar" durumunda olan bizler için heyecan verici bir vasiyettir. Demek ki "sahabe, sonra tabiîn, sonra tebe-i tabiîn" aslın-

da her daim “yaşayan kuşaklar” olmaktadır. Demek ki “Orada olmayanlar” da sahabe olabilir.” Demek ki sadece “orada olan” değil, orada olmadığı halde “daha iyi anlayan, kavrayan, yaşayan” da sahabedir.

Çünkü hep bir “ezeli şimdi” halinde yenilenen insan kuşaklarıdır söz konusu olan. İyiden kötüye veya kötünden iyiye doğru bir gerileme veya ilerleme değil, hep si aynı anda hep var olan bir dalgalanmadır söz konusu olan. Öncesi mi sonrası mı hayırlıdır bilinemez. Bu nedenle de Kur’an bir kuşağın idrakinde “durularak” anlaşılabilir, ama bu o kuşağın idrakinde kendimizi “donduracağımız” anlamına gelmez. Eğer zamanla donma olmuşsa akıp giden tarih içinde belki “orada olmayanlar” bu donmayı açacaklardır. Çocuklar doğup geldiğine, Kur’an’a muhatap boyuna yeni nesiller getirildiğine göre “orada olmayanlardan” bir şeyler bekleniyor demektir. Bu nedenle Hz. Peygamber’in vasiyetini geleceğe yönelik bir yönlendirme, “sürekli devrim” ilkesi ve onun izinde yürüyen sahabe kuşağının hiç bitmemesi olarak algılamaktayım...

“Bu kitap dirilere geldi” ayetinin geçtiği, adının bir manası da “Ey yaşayan insan! (Yâ Sin!) olan hitabı bu ruh ve heyecan içinde anlamaktayım...

Şurası bir gerçek ki, Kur’an’ı boyuna “ölmüşe hitap” olarak okuyan “yurdum insanının” idrakinde, Akif’in şu sözleri yeryüzünde Türkçe diye bir dil yaşadıkça yankılanıp duracak;

*“Ya açar bakarsız Nazm-ı Celil’in yaprağına,
Ya üfler geçeriz bir ölünün toprağına,
İnmemiştir hele Kur’an, bunu hakkıyla bilin;
Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için.
Ölüler dini değil, sen de bilirsin ki bu din
Diri doğmuş, duracak dipdiri, durdukça zemin.”*

***

Çalışmamız, bazı özellikleri ile Kur’an tefsirine kimi yeni açılımlar getirmek iddiasındadır. Aynı zamanda bu, çalışmamızın kimi temel özelliklerinin hatırlatılması da olacaktır. Bunları dört başlıkta toplayabiliriz.

1- *Üslup*: Kur’an’ı bir meal hazırlamak için yeniden okumaya giriştiğimde gözüme çarpan en önemli husus kullandığı üslub oldu. Ben bu üsluba “Varlığın diliyle konuşan Kur’an” dedim. Çünkü bu üslup birçok şeyi kendiliğinden açıklıyor. Yani Kur’an’ın “eyleyiş” tarzı aynı zamanda kendini ifade edişi oluyor. Buradan Allah-âlem, Allah-insan, Allah-peygamber, Allah-tabiat ilişkisine dair birçok tasavvur çıkarılabilir. Söz konusu bu üslup tüm Kur’an boyunca hiç şaşmadan devam eden “Biz” [بِ] diyen dildir. Burada Kur’an’ın üslubu sanki bir denizin içindeki balıklara hitap ederken “Biz” demesine benzemektedir. Bütün her şeyi “Biz” [بِ] diye anlatan bir dil... Onun “Biz” [بِ] dediği yerlerde bazen tarih, bazen tabiat, bazen insan, bazen yaşam, bazen ölüm, bazen afet, bazen savaş, bazen bitki, bazen ekin, ba-

zen rüzgâr, bazen bulut, bazen cennet, bazen cehennem vs. hepsi vardır. Bütün bunlar tek bir “Biz” [بِ] üslûbuyla anlatılmaktadır. Tamamı bu “Biz” [بِ]’in içindedir. Buradaki “Biz” [بِ] sanki tüm varlığın bütüncül ruhu gibi konuşmaktadır. Tarih, tabiat ve hayat dile gelmekte ve “Biz” [بِ] diye seslenmektedir. Denizin, içindekilerin hepsini içine alacak şekilde ve denizde olup biten her şeyi “Biz” [بِ] diyerek anlatması gibi... Bu konu şu ana kadar vahdet-i vucutçuluğa yoruldu. Bunun “oluş” (kevn) felsefesi dediğimiz yaklaşım doğrultusunda yeniden ele alınması gerektiğini düşünmekteyim. Buradan daha sağlıklı bir tanrı, âlem ve insan tasavvuru inşa edilebilir. Bu nedenle meal-tefsir boyunca ayetlere paralel bir şekilde bu konuya sık sık girdim, atıflarda bulundum.

2- *Yeminler*: Çalışmamızda öne çıkardığımız ikinci dikkat çekici özellik Kur’an’ın kullandığı dildir. Buna da “Metafizik gerilim içinde gelen dil” dedim. Bir meal metninde bunu başka bir dile çevirmek son derece zordur, hatta imkânsız da denebilir. Çünkü metafizik gerilim içinde gelen şiirsel bir dil başka bir dile aynı gerilim ve şiirsellik içinde ne kadar aktarılabilir? Bu noktada hiç olmazsa Mekki surelerde görülen ve belli başlı varlıklara yemin (kasem) ile başlayan ayetleri “Dile gelsin” diye çevirdim. Çünkü Arapça’da yemin edilince, yemin edilen şey yüceltiliyor demektir. Allah kendi dışında bir şeye yemin ettiği zaman onu yücelmiş gibi oluyor. Oysa ondan daha yücesi yoktur. Dolayısıyla bu tür kasem ayetlerinin “Yemin olsun” diye değil “Dile gelsin” şeklinde çevrilmesi uygun düşmektedir. Zaten bir şeye yemin etmek onu tanıklık etmeye, gerçeğin teyidi için dile gelip konuşmaya çağırarak demektir. Kur’an işte bu şekilde kimi varlıkları dile gelip konuşmaya çağırarak demektir. Veya onların bir gün dile gelip konuşacağını söylemektedir. Örneğin; “Yıldızlar dile gelsin, güneş dile gelsin, ağaran tanyeri dile gelsin, sabaha yürüyen gece dile gelsin, incir ağacı dile gelsin, zeytin dağı dile gelsin, emin belde dile gelsin; (dile gelsin de söylesin) “Allah’tan başka tanrı yoktur!” gibi... Bu aynı zamanda Kur’an’ın evreni tek bir bütün olarak kavrayan bakış açısının edebi bir üslûpla yansıtılması olmaktadır. Bunun Kur’an’ın dilini anlamada yeni bir açılım olacağını ümit ediyorum. İlgili ayetler incelendiğinde görüleceği gibi bu konuyu da sık sık öne çıkardım.

3- *Kıssalar*: Çalışmamızda öne çıkan üçüncü özellik de şudur: Kur’an’ın doğrudan kendisi sembolik bir dil kullanmıyor. Bilakis apaçık, o gün Mekke’nin sokaklarında konuşulan yaşayan Arapçayı fakat nezih ve edebi bir dil çerçevesinde kullanıyor. Ancak eskiçağlardan (kıssalardan) bahsederken, o devirlerin yerleşik sembol ve armalarına atıfta bulunuyor. Meselâ Hz. Süleyman anlatılırken kuş, yelkenli gemi, rüzgâr, karınca, cin, Hz. Yunus anlatılırken balık, Hz. Musa anlatılırken boğa/inek vs. den bahsediyor. Biz bunları şimdiye kadar yapıldığı gibi mucizevî, batınî ve iş’arî tefsir ve teville değil, “jeopolitik teoloji” dediğimiz yöntemle yorumladık. Bir anlamda İbni Haldun’un yapısalcı tarih analizini ilerleterek, eskiçağların teolojik jeopolitiğini çıkararak kıssaları anlamaya çalıştık. Yani bir peygamberin yaşadığı çağı önce kendi etkin tarihi içinde; dönemin tanrı, din ve devlet telâkkileri, armaları, flâmaları, sembolleri vs. bağlamında anlamak, sonra onlardan evrensel mesajlar çı-

karıp günümüze getirmek... Buradan girince örneğin kuş Hitit'in, karınca Sebe'nin, yelkenli gemi Fenike'nin, cin ve peri Babil'in, boğa/inek Mısır'ın, balık Asur'un tanrı-devlet sembolüydü sonucuna varıyoruz. Bu noktada kıssalar bambaşka bir anlam kazanıyor. Bu durumda, hem kimi meal/tefsirlerde görüldüğü gibi, bütün bu kıssaları rasyonellik adına aslı astarı olmayan Sami/Arap/İbranî mitolojileri olarak anlamaya gerek kalmıyor, hem de bin bir gece masalları, Alaaddin'in sihirli lâmbası, uçan hah, Ali baba ve kırk haramiler türü doğu kültürüne yatkın bilinçaltımızın ir-rasyonel algısından da kurtulmuş oluyor. Gerçekçi bir jeopolitik teoloji zeminine oturmuş oluyor. Şu ana kadar bu da pek yapılmış bir şey değildir. Bunun Kur'an tefsirine yepyeni açılımlar getireceğini umuyorum...

4- *Mucizeler*: Çalışmamızda öne çıkan dördüncü bir özellik de mucize kavramına getirdiğimiz açılmıdır. Şöyle ki: Mucize genellikle "olağandışı, kuraldışı" olan şey olarak anlaşılıyor. Hâlbuki mucize "aciz bırakan" şey demektir. Meselâ güneş dakik bir şekilde, hiç şaşmadan her gün aynı yerden doğup aynı yerden batması itibarıyla son derece olağan, doğal bir olaydır. Ama bu haliyle mucizedir. İnsanı hayrette bırakarak doğar ve batar. Olağandır ve fakat karşısında acz içinde kalırız. İşte gerçek anlamda mucize budur. Başka bir deyişle ayın yarılması değil ayın kendisi mucizedir. Demek ki mucize aslında yaratılışın bizzat kendisidir; güneş, ay, yıldızlar, gece, gündüz, yer, gök, insan, bitkiler, hayvanlar vs. her şey... Bunların hepsi Kur'an'ın ısrarlı vurgusuyla "ayet"tir. Kur'an'ın hiçbir yerinde mucize kavramı geçmemekte ve fakat tüm bunlara ısrarla ayet demektedir. Buradan hareketle Kur'an ve onun ortaya koyduğu din olan İslâm, Yahudilik gibi mucize, Hristiyanlık gibi kehanet, Mecusîlik gibi bekleyiş, Sabîlik gibi astroloji, Hinduizm gibi meskenet, Budizm gibi ızdırıp, Hermetizm gibi büyü ve tılsım dini değil "söz ve eylem" (*kavl ve amel*) dinidir. Kur'an buna ısrarla "*ayâtun beyyînât*" (söze dayalı apaçık deliller) ve "*ameli salih*" (iyilik, güzellik, doğruluk için çalışmak) demektedir. Peygamberler halkların karşısına sadece bununla çıkmışlardır. Hem insana yakışan, hem de eşit şartlarda imtihan olunmanın gereği de bu değil midir? Bu noktada Kur'an ve İslâm'a, kendi etkin tarihi içinde, kendinden önceki eski dünya dinlerini, onların kullandığı form ve kavramları kullanarak dönüştüren, daha anlaşılabilir hale getiren, sokaktaki adamın aklına ve vicdanına hitabeder tarza sokan "son reformcu din" özelliği bakımından da yaklaşılmıştır. Burada duralarak diğer dinler tarihine bakılmış, mukayeseler yapılmıştır. İlgili ayetlerde daha geniş açıklamaları görülebileceği gibi bu konu da çalışmamızın önemli açılımlarından bir diğerini oluşturmaktadır.

Şu halde buraya kadar söylediklerimiz aynı zamanda takip ettiğimiz tefsir metodu da açıklamaktadır. Özetle buna "*Kur'an'ı tarih, tabiat ve hayat ile yorumlayıp açıklamak*" diyebiliriz. Çünkü bunların hepsinin ana kaynağı tek'tir (*ummu'l-kitap*) ve hiç durmadan birbirini açıklar, tefsir eder. Bize düşen bu yaşayan, canlı, hareket halindeki açıklamaları yakalayabilmektir. Onun için çalışmamızın adına "Yaşayan Kur'an" dedim...

Çalışmamızın meal, çeviri ve yazım tekniği açısından da kendine özgü bazı özellikleri bulunmaktadır. “Kur’an ve meal”nden ne anladığımızı, bu mealî diğerlerinden ayıran kimi temel noktaları yukarıda beyan ettikten sonra meal ve tefsir şeklinde başlıca iki bölümden oluşan çalışmamızda takip ettiğimiz çeviri ve yazım yöntemi de kısaca şöyle sıralayabiliriz;

1- Meal bölümünde Cibril hadisinden ilhamla İslâm’ın “üzerine bina edildiği” kimi temel kavramlar meal boyunca Kur’an’da geçtiği ve Müslüman bilincin idrakinde olduğu şekliyle verilmiştir. Bunlar Allah, Rab, şeytan, melek, rızık, vahiy, peygamber, kitap, ahiret, cennet, cehennem, namaz, oruç, hac, zekat, cihat, hicret, tövbe, adalet, emanet, ehliyet gibi yaklaşık 20 civarında kavramdır.

2- Meal bölümünde özel kişi, halk, kavim, topluluk, din ve yer isimleri zorunlu olarak korunmuştur; Bunlar da Cebraîl, Âdem, Nuh, İdris, Hud, İbrahim, İsa, Musa, Davud, Süleyman, Yunus, Muhammed, Zeyd, Kur’an, Tevrat, İncil, Zebur, İsrail oğulları, İslâm, Yahudiler, Hristiyanlar, Sebe, Havarî, Semud, Ad, Kabe, Mekke vb. 40 civarında isimdir.

3- Meal bölümünde Kur’an’ın “biz” ve “öteki” idrakini yansıtan kâfir, muslim (müslüman), mü’min, münafık, zalim, tâğut kavramları da geçtiği şekilde verilmiştir.

Böylece Kur’an’ın “omurgası” diyebileceğimiz yaklaşık 70 kavram Kur’an’da geçtiği şekilde (Arapça ifadeler aynıyla Lâtin harfleriyle yazılarak) meal metninde yer almıştır. Aksi halde bunlara da Türkçe anlam bulmaya çalıştığımızda “Yüzüne renk gelmeyen” tuhaf bir meal dili ortaya çıkmaktadır.

Yukarıdaki ilk üç maddede geçen “omurga kavramlar” dışındakiler mümkün mertebe “yaşayan Türkçede” karşılanan anlamlarıyla yer almıştır. Bunlar meal metnine de yansıtılmıştır. Aksi halde bunları da olduğu gibi verdiğinizde “Hayat değil tapınak dili” dediğimiz yaşayan hayattan kopuk, başka dilde karşılığı olmayan, sadece yedinci yüzyıl Arap dil, tarih ve kültür evrenine mahsus, antik (eski) çağ metni muamelesi gören ve de sadece uzmanlarının anladığı tuhaf bir meal dili ortaya çıkmaktadır.

Kavram ve deyişlere verilen ana anlamlardan bazı örnekler şunlardır;

Tevhid; birlik,

Samed; bölünmez bütünlük,

Şirk; ortak koşmak (Allah’ın birliğini ve bölünmez bütünlüğünü parçalamak)

Kevn; oluş,

Emr; iş ve oluş

Dehr; süreç,

Kasem/Yemin; dile gelme

İbda/mubdi; yaratmak; ortaya çıkarmak, meydana getirmek

Abd/ibadet; ibadet etmek; çalışmak, üretmek, meydana getirmek
 Hayy; dipdiri yaşam kaynağı,
 Kayyum; yarattıkları üzerine titreyen,
 Kavvam; kadınlar üzerine titreyen,
 Dinu'l-kayyime; hayat üzerine titreyen, yaşayan hayat dini,
 Kitabun kayyimun; hayat üzerine titreyen, yaşayan hayat kitabı,
 İvecen kayyime; fildişi kulelerinde değil yaşayan hayat içinde oluşan,
 Halk-ı cedit; yeniden yaratma,
 Takva; Allah bilinciyle yaşamak, Allah'ın öfkesini çekmekten sakınmak
 Rahmet; sevgi ve merhamet,
 Kerem; cömertlik,
 Latif; incelik,
 Ğafur; bağışlayan, affeden
 Hikmet; bilgelik,
 Hilm; ince ruhlu,
 Ecr/ceza; karşılık, ceza
 Amel-i salih; iyilik, güzellik, doğruluk için çalışmak,
 Sırat-ı müstakim; doğruluk ve dürüstlük yolu,
 Hidayet; Doğru yolu göstermek, doğru yolda yürümek
 Hayr; erdem,
 Muhsin; güzel ahlâk sahibi,
 İhlas; saf bir yürek temizliği içinde olmak,
 Huşu; korku ve titreme,
 Sıdk/sadakat; sözü namus bilmek,
 Muhsana; namusuyla bir yuva kurmuş kadın,
 Hanif; sağduyudan şaşmayan,
 Ahd-i misak; fitrî söz, vicdanın dile gelişi
 Hablullah; Allah'ın yolu,
 Hablunnâs; ana insanlık yolu,
 Basiret; kalp gözü, vicdanın sesi,
 Basâiru li'nnâs; insanlığın vicdanı vb.

Bu şekilde tefsir bölümünde yaklaşık 350 kavram analizi yapılmıştır. Analizlerde daha çok karşılaştırmalı filoloji (dilbilim) üzerinde durulmuş. Bunlara verilen anlamlar meal metnine yansıtılmıştır. Dipnotlarda (tefsir bölümünde) ise bunlara neden bu karşılıkların verildiği, hangi gerekçelerle böyle yorumlandığının savunması yapılmış, karşılaştırmalı ilâve yorumlarla delilleri gösterilmiştir.

Tefsir bölümünde ise yazım tekniği olarak şu yöntem takip edilmiştir;

1- Sure girişlerinde sureyi tanıtıcı ve bu sureye neden bu ismin verilmiş olduğuna dair kısa açıklamalar yer almaktadır.

2- Kur'an'ın Arapça asıl metninin yanından akan metin ana meal metnidir. Bura-

da mümkün merteye akıcı, yalnız bir Türkçe kullanılmaya çalışılmış, hiç bir yerinde parantez açmak suretiyle metin yarılmamıştır. Parantezin de meal gibi yanlış anlaşıldığını düşünürsek bunu neden yaptığımız anlaşılabilir. Şöyle ki; parantez açınca meale yorum katılmış, açmayınca yorumsuz verilmiş olduğu sanılmaktadır. Hâlbuki parantez açmadan verilenler de yorumdur. Parantez içi ise yorumun biraz daha açıklamasıdır. Yani her ikisi de yorumdur; Çünkü Arapça asıl metnin dışında yazılan her şey yorumdur, ister parantez dışı, ister parantez içi olsun, ister üstte ister altta olsun fark etmez. Az önce geçtiği gibi burada yorum Arapça (Kur'an) metninin zihindeki yankısı anlamında kullanılmaktadır.

3- Meal bölümünde "BÜYÜK HARFLERLE" başlayan yerler konunun değiştiğini veya arada zaman farkı olduğunu göstermektedir.

4- Tefsir bölümünde "Harfi harfine" diye başlayan yerler Arapça asıl metinde geçen sözcükleri aynıyla vererek yapılan çeviridir. Yani mealde yorumlanmış bir cümle Arapça aslında hangi kelimelerin geçtiğini göstermek için tefsir bölümünde (dipnot kısmında) tekrar verilmiştir. "Harfi harfine" diye başlayan yerler bunu ifade etmektedir. Böylece asıl metinden tümüyle kopmamak ve metinde geçenle geçmeyenin görülmesi sağlanmak istenmiştir.

5- Tefsir bölümünde "Rivayete göre" diye başlayan yerler sebep-i nüzul kısmı olup genellikle klâsik tefsirlerden özet bilgileri ihtiva etmektedir. Yararlanılan kaynaklar sadece meşhur olan ismi verilerek parantez içinde gösterilmiştir. (Razi, Taberi, Kurtubi, Zemahşeri) vb.

6- Tefsir bölümünde "BÜYÜK" harfle başlayan bölümler kavram analizlerinin yapıldığı yer olup daha çok sözlük bilgileri verilmekte, mukayeseli dil analizleri yapılmakta ve adı geçen sözcüğün nereden geldiği, kökünün ne olduğu, bu kökten hangi kelimelerin klâsik ve şu anki yaşayan Arapçada kullanıldığı, bugünkü yaşayan Türkçede ona tekabül eden kelime veya deyim ne olduğu, hangi Türk edebiyat metninde (şiir, türkü, deyiş, atasözü) nasıl kullanıldığı vs. gösterilmekte ve kavrama ait yorumlar yapılmaktadır.

7- Tefsir bölümünde "Demek ki" diye başlayan yerlerde ayetten bugüne dair yorumlar çıkarılmakta ve "Bugün olsaydı?" bakış açısından metinden metine değil daha çok çağdan çağa aktarım esas alınarak yorumlara girilmektedir.

8- Tefsir bölümünde yine "Öyle görünüyor ki", "Görüldüğü gibi", "Dikkat edilirse", "Anlaşılan" vb. şekilde başlayan açıklamalar konunun akışına göre surenin, ayetin veya pasajın (ayet gurubunun) anlaşılmasına yönelik kimi izahlar olmaktadır...

Demek ki elinizdeki çalışmada "Türkçe" olarak okuduğunuz her şey -meal metni de dâhil- esas metnin (Arapça Kur'an) benim zihin dünyamdaki yankılanmaları olmaktadır. Yedinci yüzyıl Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreninde bizler bu dünyada yokken oluşmuş bir metni, yüzyıllar sonra kendi doğup büyüdüğüm Türk, dil,

tarih ve kültür evreni ortamına getirdiğimde gördüklerim, duyduklarım, anladıklarım, hissettiklerimdir.

Keza şu an yeryüzünde Tanrı'nın kelâmı diye bilinen diğer kutsal kitapları da en az Kur'an kadar okumuş incelemiş bulunmaktayım. Ama açık yüreklilikle itiraf edilmeli ki bu Kur'an çok başka bir şey. Kur'an'ın Allah'ın kelâmı olduğuna dair inancımın hiç bir şüphem yoktur. Okudukça bu inancımın daha da arttığını gördüm. Dahası benim gönlümde Kur'an tam anlamıyla "vicdanın ve merhametin evrensel sesi" olarak kök salmıştır. Allah, 7. yüzyıl Mekke-Medine ortamından seçtiği bir öksüzün saf bir yürek temizliği içindeki vicdanı üzerinden tüm insanlığa mesajını iletmeyi murad etmiş, bunu anlamaktayım.

Bu nedenle Kur'an'ın "hitabının tarihsel mesajının evrensel" olduğu genel ilkesinden hareketle kimi okumalara ve yorumlamalara giriştim. Gördüm ki ele aldığı kişi veya olaylar tarihin konusu olsa da onlar üzerinden verdiği mesajlar kesinlikle tüm insanlığı ilgilendirmektedir. Bu nedenle insanlığın bu kitaba şiddetle ihtiyacı vardır.

Her doğan çocuğu Âdem olarak gördüğünüzde mesajın tem yerini bulduğunu göreceksiniz. Çünkü aslında Âdem kıssası her doğan çocukla birlikte yeniden başlıyor; insan, şeytan, kötülük, iyilik, kadın, erkek, günah, tövbe, pişmanlık, bilgi, akıl vs. Keza her hayata atılan gencin Yusuf olarak gördüğünüzde mesajın on ikiden vurduğunu göreceksiniz; haset, hile, entrika, yalan, ihtiras, şehvet, tutku gibi dürtülere karşılık, bilgelik, adalet, güven, dostluk, kardeşlik, vefa, söz ve namusun yükselişi...

Bunlar bugün hala klâsik romanların veya filimlerin değişmez konusu değil midir? Demek ki klâsik konulara dair yazılan her roman, çekilen her film aslında bir Âdem, bir Yusuf kıssasının yeni versiyonlarından başka bir şey değil...

"Yaşayan Kur'an" derken kastettiğim de esas itibarıyla budur.

İşte buna benzer nice "tarihsel" kişi ve olaylar üzerinden "evrensel" mesajlar veriyor Kur'an. Bu nedenle olsa gerek tarihte kalması kaçınılmaz olan yerlerde "binliçli bir susuş" sergiliyor. Birkaç yerde Mekke, bir iki yerde Arap ismi geçiyor. İlginçtir Muhammed dışında bir tek kişinin ismi geçiyor o da bir eski köle ve evlâtlık olan Zeyd...

Yani kendini indigi dil, tarih ve kültür evrenine gömmüyor. Bilakis onlar üzerinden sonraki çağlara söylenecekleri de düşünerek konuşuyor.

Böyle yapmakla sanki her çağda yeniden öksüzlerin yüreğinde, evlâtlık muamelesi görenlerin ve köleleştirilmek istenilenlerin dilinde, mazlumların, mağdurların, mahrumların, Âdemlerin, Yusuf'ların ve de tüm insanlığın vicdanında yankılansın istiyor.

Bu nedenle olmalı ki Kur'an ezilenlerin, mağdurların, mazlumların yani vicdanın

da mümkün merteye akıcı, yalın bir Türkçe kullanılmaya çalışılmış, hiç bir yerinde parantez açmak suretiyle metin yarılmamıştır. Parantezin de meal gibi yanlış anlaşıldığını düşünürsek bunu neden yaptığımız anlaşılabilir. Şöyle ki; parantez açınca meale yorum katılmış, açmayınca yorumsuz verilmiş olduğu sanılmaktadır. Hâlbuki parantez açmadan verilenler de yorumdur. Parantez içi ise yorumun biraz daha açıklamasıdır. Yani her ikisi de yorumdur; Çünkü Arapça asıl metnin dışında yazılan her şey yorumdur, ister parantez dışı, ister parantez içi olsun, ister üstte ister altta olsun fark etmez. Az önce geçtiği gibi burada yorum Arapça (Kur'an) metninin zihindeki yankısı anlamında kullanılmaktadır.

3- Meal bölümünde "BÜYÜK HARFLERLE" başlayan yerler konunun değiştiğini veya arada zaman farkı olduğunu göstermektedir.

4- Tefsir bölümünde "Harfi harfine" diye başlayan yerler Arapça asıl metinde geçen sözcükleri aynıyla vererek yapılan çeviridir. Yani mealde yorumlanmış bir cümle Arapça aslında hangi kelimelerin geçtiğini göstermek için tefsir bölümünde (dipnot kısmında) tekrar verilmiştir. "Harfi harfine" diye başlayan yerler bunu ifade etmektedir. Böylece asıl metinden tümüyle kopmamak ve metinde geçenle geçmeye-nin görülmesi sağlanmak istenmiştir.

5- Tefsir bölümünde "Rivayete göre" diye başlayan yerler sebab-i nüzul kısmı olup genellikle klâsik tefsirlerden özet bilgileri ihtiva etmektedir. Yararlanılan kaynaklar sadece meşhur olan ismi verilerek parantez içinde gösterilmiştir. (Razi, Taberi, Kurtubi, Zemahşeri) vb.

6- Tefsir bölümünde "BÜYÜK" harfle başlayan bölümler kavram analizlerinin yapıldığı yer olup daha çok sözlük bilgileri verilmekte, mukayeseli dil analizleri yapılmakta ve adı geçen sözcüğün nereden geldiği, kökünün ne olduğu, bu kökten hangi kelimelerin klâsik ve şu anki yaşayan Arapçada kullanıldığı, bugünkü yaşayan Türkçede ona tekabül eden kelime veya deyim ne olduğu, hangi Türk edebiyat metninde (şiir, türkü, deyiş, atasözü) nasıl kullanıldığı vs. gösterilmekte ve kavrama ait yorumlar yapılmaktadır.

7- Tefsir bölümünde "Demek ki" diye başlayan yerlerde ayetten bugüne dair yorumlar çıkarılmakta ve "Bugün olsaydı?" bakış açısından metinden metine değil daha çok çağdan çağa aktarım esas alınarak yorumlara girilmektedir.

8- Tefsir bölümünde yine "Öyle görünüyor ki", "Görüldüğü gibi", "Dikkat edilirse", "Anlaşılan" vb. şekilde başlayan açıklamalar konunun akışına göre surenin, ayetin veya pasajın (ayet gurubunun) anlaşılmasına yönelik kimi izahlar olmaktadır...

Demek ki elinizdeki çalışmada "Türkçe" olarak okuduğunuz her şey -meal metni de dâhil- esas metnin (Arapça Kur'an) benim zihin dünyamdaki yankılanmaları olmaktadır. Yedinci yüzyıl Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreninde bizler bu dünyada yokken oluşmuş bir metni, yüzyıllar sonra kendi doğup büyüdüğüm Türk, dil,

tarih ve kültür evreni ortamına getirdiğimde gördüklerim, duyduklarım, anladıklarım, hissettiklerimdir.

Keza şu an yeryüzünde Tanrı'nın kelâmı diye bilinen diğer kutsal kitapları da en az Kur'an kadar okumuş incelemiş bulunmaktayım. Ama açık yüreklilikle itiraf edilmeli ki bu Kur'an çok başka bir şey. Kur'an'ın Allah'ın kelâmı olduğuna dair inancımın hiç bir şüphem yoktur. Okudukça bu inancımın daha da arttığını gördüm. Dahası benim gönlümde Kur'an tam anlamıyla "vicdanın ve merhametin evrensel sesi" olarak kök salmıştır. Allah, 7. yüzyıl Mekke-Medine ortamından seçtiği bir öksüzün saf bir yürek temizliği içindeki vicdanı üzerinden tüm insanlığa mesajını iletmeyi murad etmiş, bunu anlamaktayım.

Bu nedenle Kur'an'ın "hitabının tarihsel mesajının evrensel" olduğu genel ilkesinden hareketle kimi okumalara ve yorumlamalara giriştim. Gördüm ki ele aldığı kişi veya olaylar tarihin konusu olsa da onlar üzerinden verdiği mesajlar kesinlikle tüm insanlığı ilgilendirmektedir. Bu nedenle insanlığın bu kitaba şiddetle ihtiyacı vardır.

Her doğan çocuğu Âdem olarak gördüğünüzde mesajın tem yerini bulduğunu göreceksiniz. Çünkü aslında Âdem kıssası her doğan çocukla birlikte yeniden başlıyor; insan, şeytan, kötülük, iyilik, kadın, erkek, günah, tövbe, pişmanlık, bilgi, akıl vs. Keza her hayata atılan gencin Yusuf olarak gördüğünüzde mesajın on ikiden vurduğunu göreceksiniz; haset, hile, entrika, yalan, ihtiras, şehvet, tutku gibi dürtülere karşılık, bilgelik, adalet, güven, dostluk, kardeşlik, vefa, söz ve namusun yükselişi...

Bunlar bugün hala klâsik romanların veya filimlerin değişmez konusu değil midir? Demek ki klâsik konulara dair yazılan her roman, çekilen her film aslında bir Âdem, bir Yusuf kıssasının yeni versiyonlarından başka bir şey değil...

"Yaşayan Kur'an" derken kastettiğim de esas itibarıyla budur.

İşte buna benzer nice "tarihsel" kişi ve olaylar üzerinden "evrensel" mesajlar veriyor Kur'an. Bu nedenle olsa gerek tarihte kalması kaçınılmaz olan yerlerde "bilinçli bir susuş" sergiliyor. Birkaç yerde Mekke, bir iki yerde Arap ismi geçiyor. İlginçtir Muhammed dışında bir tek kişinin ismi geçiyor o da bir eski köle ve evlâtlık olan Zeyd...

Yani kendini indirdiği dil, tarih ve kültür evrenine gömmüyor. Bilakis onlar üzerinden sonraki çağlara söylenecekleri de düşünerek konuşuyor.

Böyle yapmakla sanki her çağda yeniden öksüzlerin yüreğinde, evlâtlık muamelesi görenlerin ve köleleştirilmek istenilenlerin dilinde, mazlumların, mağdurların, mahrumların, Âdemlerin, Yusuf'ların ve de tüm insanlığın vicdanında yankılansın istiyor.

Bu nedenle olmalı ki Kur'an ezilenlerin, mağdurların, mazlumların yani vicdanın

ve merhametin yalın sesi olarak doğdu. Kur'an'ı baştan sonra okuyun, bütün derdinin bu olduğunu göreceksiniz. Kölelerden, yoksullardan, öksüzlerden, yetimlerden, evlâtlıklardan, kızlardan, kadınlardan, yaşlılardan, âmâdan, sağırdan, dilsizden, özürlüden bahsediyorsa bundandır. Bunların çok kötü durumda olan durumlarını düzeltmek, haklarını savunmak içindir. Eğer bunlarla diğerleri arasında karmaşık gibi gelen bir ayet görüyorsanız hiç tereddüt etmeden Kur'an'ın ezilen kimse, mahrum ve mağdur kimse ondan yana olduğuna hükmedebilirsiniz. Bu, hiçbir şekilde şaşmaz... Çünkü Kur'an tapınaklarda, mabetlerde, saraylarda doğmuş bir kitap değildir. Bilakis mağaralarda, savaş meydanlarında, sokaklarda doğmuştur. Bunun için de dili bir tapınak değil hayat dilidir. Eğer insanlığın tanıyıp bildiği (maruf) , yokluğunu hissettiği değerleri değil de, ilgisiz alâkasız dini faraziyeleri getirseydi, sokaktaki adamın derdine bigâne bir söylemle bir öksüzün yüreğinden değil de bir din adamının ihtirasından doğmuş olsaydı kimse onu dinlemezdi. İnsanlık vicdanı onu da dışına atardı. Bilakis o sokağın beklediği soruyu sordu; "Bu kız çocukları hangi suçundan dolayı diri diri gömüldü?" Mazlumun yanında oldu, ezilene aradığını verdi, fitratın, ortak iynin sesi oldu. Yani doğrudan akla ve vicdana hitap etti. İnsanlığın adalet arayan damarını harekete geçirdi. Umudun, hasretin, aklın ve vicdanın dili oldu. Bir öksüz çıktı "İnsanlıkta sevgi ve merhameti yaymak için geldim" (*rahmeten li'l-âlemin*) dedi...

İşte bunlardı dalga dalga yayılan, gönülleri fetheden...

Bende önce bir insan sonra da Müslüman olarak bu ruhu yakalamaya ve yansıtmaya çalıştım. Yani demem o ki bu ilâhî hitap benim zihin dünyamda, gönlümde, vicdanımda ve dilimde böyle yankılandı...

Şehit Seyyid Kutup'un tefsirine verdiği isimde geçtiği gibi "Kur'an'ın gölgesinde" yürüdüm. Bu kitabın on dört asırlık tarihi boyunca hakkında söylenenleri, o çağın Müslümanlarında yankılananlar olarak değerlendirdim. Böylesi görkemli bir zenginliği saygıyla andım. Ancak hiç bir âlimin veya hiç bir ekolün ne mutlak takipçisi ne de mutlak reddedicisi olmadım. Ana ümmet geleneğine yaslandım. Buradan akan tarihe, bilince, idrake, hissiyata, aidiyete ve celâdete katıldım. Çok okudum, çok araştırdım, eskiçağlarda yaşamış âlimlerden çok şey öğrendim. Fakat sonuçta onlardan süzdüğüm kendi sonuçlarımı yansıttım.

Kur'an'ın belirli bir çağa değil de genel olarak "Çağ dile gelsin" diyerek her çağda onu kim okuyorsa o çağa yemin ettiği üç ayetlik Asr (çağ) suresinin verdiği mesajı buna yordum. Yani iman ederek "kendi çağlarının" göğsüne iyilik, güzellik, doğruluk için, hak ve adalet için, dertleri ve acıları paylaşmak için omuz omuza verip tohum ekenler kurtulacak, gerisi hüsrana uğrayacak, kaybedecek...

Sonuç olarak bütün bunları okuyanlarla paylaşmak için yazıya döktüm, kitap haline getirdim. Umarım kaybedenlerden olmam. Bu çalışmanın okuyan herkese bir faydasının olması en büyük dileğimdir.

Söylediğim her şey, noktasına virgülüne kadar hesabı sorulma ve verilme makamındadır. Hem dünyada hem de ahirette. Esas hesap sorucu olarak ise Allah yeter. O'nun sevgisi ve merhameti sonsuzdur. O'na sığındım, O'na güvendim.

Mü'min yüreklerde iyilikle, hayırla anılsın.

Dinlerini hurafelere boğmuş zihinlere aydınlık ve ışık saçsın.

Dinlerinden ümidini kesmiş zihinlerde ise yeniden uyanışa, canlanışa, böyle bir dine mensup olmakla gurur duymaya vesile olsun.

Baki kalan şu kubbede hoş bir seda olsun.

Rabbim mahcup etme...

*R. İhsan Eliaçık
Nisan / 2007
Fatih / İstanbul*

FATİHA SURESİ

Mekke’de inmiştir, 7. ayettir. Kur’an onunla başladığı için “açılış”, “açma” anlamına gelen “fatıha” kelimesi, sureye isim olmuş görünmektedir. Sure içeriğinde yer alan kavram ve temalarla âdeta bütün Kur’an’ı özetler; *Hamd, Rabb, Allah, Rahman, Rahîm, Yevmuddin, İbadet, Sırat-ı Mustaqim* vb. Kur’an’ın anahtar terimlerini ilk elden gündeme getirir.

01-FATİHA SURESİ

Mekke'de inmiştir. 7 ayettir.

1- SEVGİ VE MERHAMETİ SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

2- Bütün övgüler,¹ varlığın² yegâne Rabbi Allah³ içindir.

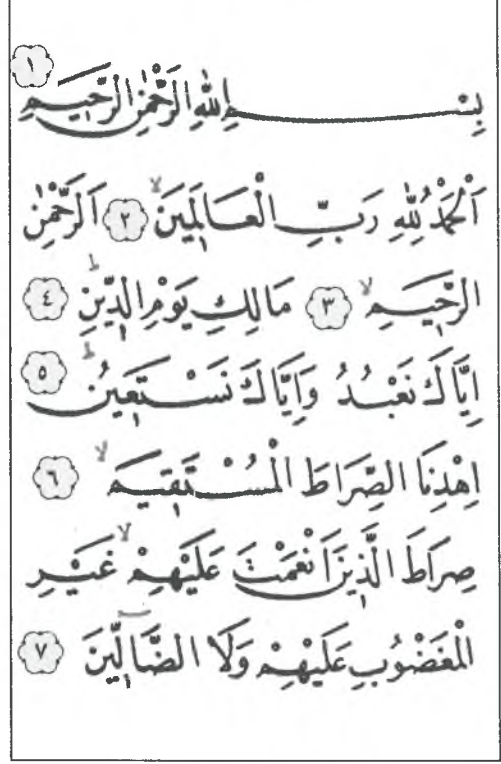
3- Sevgi ve merhameti sonsuzdur.⁴

4- Hesap gününün sahibidir.⁵

5- Yalnız Sana ibadet eder;⁶ yalnız Senden yardım⁷ dileriz.

6- Bizi doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüt.

7- Sapmışların ve öfkeli çekenlerin değil; nimetlerinle desteklediklerinin yolunda...⁸

¹ HAMD: Sözlükte [حم د] kökünden gelir. Mastarı “övmek, yüceltmek” demektir. Kısmen övgü ve kısmen şükür ile birleşen övgü manasındadır (Elmalılı). Türkçede “övmek, yüceltmek, ululamak, teşekkür etmek, şükranlarını sunmak, göklere çıkarmak, ayakta alkışlamak” kelimelerindeki manaları çağırıştır. Kur'an'ın ilk kelimesinin Hamd olması, işe ne ile başlanacağını da göstergesidir. Demek ki her şeyden önce hak bilirlilik, vefa, hakkı teslim etme, kadir kıymet bilmek... Yani önce teşekkür etmesini bilmek; var oluşumuza, varlık âlemine çıkışımıza, hiçbir şey değilken bir şey oluşumuza teşekkür... Yedigimiz ekmeğe, içtiğimiz suya, soluduğumuz havaya teşekkür... Sağlığa, sıhhatte, aliyete, bunca nimete teşekkür... Her işin başı besmele (sevgi, saygı, şefkat, merhamet) ise, besmelenin de başı teşekkür ve şükürdür. “İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah'a şükretmesini de bilmez...”

² ÂLEM: Sözlükte [عالم] “Bir şeyin göstergesi, işaret, alâmet, eser, iz, nişan” demektir. Terim olarak âlem, Allah'ın işareti, nişanı, alameti yani evren, kâinat, oluş âlemi, maddî ve manevî bütün varlık kategorileri manasındadır. RABB; ise sözlükte [ريب] kökünden gelir ve mastarı “bir şeyi başından sonuna kadar kurmak, oluşturmak, sürdürmek, beslemek ve bundan dolayı da o şeyin sahibi olmak, otoritesi olmak” demektir. Dolayısıyla Âlemlerin Rabbi, evrenlerin sahibi, kâinatın var edicisi, maddî ve manevî tüm oluşlarla canlı ve aktüel ilişkili olan, zamanın ve mekânın sahibi, özellikle de insanlığın yaratıcısı, oluşturucusu, besleyicisi, yaşatıcısı ve

bundan dolayı da gerçek sahibi ve yöneticisi demek olur. Ayrıca Bkz. “RABB” 114/1. ayet dipnotu.

³ ALLAH: Kur'an'da [الله] ismi, her şeyi yaratan “O” nun [هو] özel ismi olarak kullanılır. Yani [هو] kendini insanlık âlemine “Allah” ismi ile tanıtmıştır. Daha önce de çeşitli dil ailelerinde benzer anlama gelen tanrı isimleri kullanılmıştı: Tüz, Tüzen, Törü, Töre, Torah, Teng, Tengri, Tao, Thien, Theo, Dei, Zeo, Zeus, Zui. Bunlar sırayla eski Türkçe, Çince, Yunanca, Lâtinçe, Fransızca ve Almanca'da kullanılan tanrı isimleri... Şunlar da Sümer, Babil, Arami, İbrani, Nebati ve Arapça dillerinde görülen tanrı isimleri: An, Anu, Anlil, El, Elohim, Ellah, El-lat, El-ilah, Allot... Bunlar da Farsçadan: Izid, Mazda, Yazdan, Zarvan, Khoda, Huda, Hodanay... Bu isimlerin hepsi de “yol, yüce, ulu, iyilik, hayır” vb. anlamındadır. “Allah” isminin, bütün bunların son dilsel evrimi olduğu anlaşılıyor. Demek ki O [هو] insanlık âleminde öteden beri bu isimlerle algılanmıştır. Bunlardan kimisi saptırılmış, hurafeye bulaştırılmış, kimisi esas anlamından uzaklaştırılmış, kimisi de sanki başka bir tanrı sanılmıştır. Hâlbuki hepsi de, bir ve tek olan tanrıyı anlatmaktadır. İsimleri değişik olsa da sonuç itibarıyla en son aldığı şekille “Allah” olarak hakiki anlamıyla Kur'an'da kullanılmıştır. Demek ki Kur'an, o Tek Tanrı'nın Arap dil ve kültür evreni üzerinden tüm insanlık âlemine Arapça bir hitabeti veya seslenişidir. Demek ki Allah, kendisine teşekkür edilmesi gereken yegane varlıktır; çünkü her şey O'ndan geliyor ve O'nun ile devam edebiliyor...

⁴ RAHMAN/RAHİM: Sözlükte her iki kelime de [رحم] kökünden gelir. Master olarak “sevgi, merhamet, şefkat, saygı, bağışlama, saf iyilik, güzellik saçıcılık” demektir. Bu kökten gelen kelimelerin eski dünya dillerinde meşhur ve yaygın olduğunu görüyoruz; Akadca'da döl yatağı, rahim (remu); merhamet eden tanrı (remānu); Aramca rahim, merhamet (rhm); İbranca rahim, merhamet (raham); Hintçe iyilik tanrısı (Brahma) olarak geçmektedir. Sevginin ve merhametin babası (Eb-Raham)'ın bütün Sami dillerinde ve hatta Hintçe'de bile kullanıldığını görüyoruz. Buralardan evrilerek Arapça'ya İbrahim olarak geldiği anlaşılıyor. Bunların hepsi, Arapça'daki rahmet, rahman, rahim kelimeleri ile aynı anlam iklimindendirler... Terim olarak Allah'ın öz varlığında mündemiç (içkin) bulunana rahman (çok seven); bunun mahlukat üzerindeki tezahürüne de rahim (sevgisi taşıp yayılan) denmiştir. Rahmet kökü Türkçe'de içinde sevgi, saygı, aşk, şefkat ve merhamet kelimelerinin yattığı “yârlıgamak” kelimesini çağrıştırır. “*Rabbim rahmeti ile yârlıgâsın*”, “*Rahmetinle yârlığa ya Rabbi*”, “*Rahmetinle yârlığa ya Gâni*” deyişlerinde geçtiği gibi “yârlamak” veya “yârlayıcı”, esasında “yâr muamelesi yapmak” demektir ki sevgi ve merhametin neticesidir (Elmalılı). “*Allah yâr ve yardımcımız olsun*” derken de bu kastedilir. Türkçe'de “Sevgili yârim, seni seviyorum, saygılarımı arz ederim” kelimelerindeki manayı çağrıştırır. Yine, “*Yâr anar, düşman kınar*”, “*Gönlüm ne dertlidir ne bahtiyar/ Ne kendisi yâr, ne kimseye yâr*” (N.Fazıl) veya “*Yâr sevende dert olmaz/Yâr sevmeyen mert olmaz*” (Dede Efendi); “Aşk inletir, dert söyletir” mısralarındaki “yâr, sevgi ve şefkat” sözcüklerinin kullanılışındaki manayı çağrıştırır. Rahman ve Rahim kavramı, yaşayan Türkçe'ye kısaca “sevgi ve merhameti sonsuz olan” olarak çevrilebilir. Zira yâr muamelesi yapmaya, sevgili olmak deriz. Allah, bizatihi sevgi ile dopdoludur; bu nedenle de, tüm varlığa kar-

şı O'ndan merhamet yayılmaktadır. İşte bu sevgiyle dolu olmaya Rahman, bunun taşarak tüm varlığa yayılmasına Rahim diyoruz. Rahman ve Rahim'in birlikte kullanılması, Türkçe'deki "sevgi ve saygı"nın birlikte kullanılması gibidir. Kişi sever, sevdiğine de saygı gösterir; "küçüklere sevgi büyüklere saygı", Türkçe'nin en yaygın deyişidir. Kişinin sevgisi yoksa, saygı da göstermez. Sevmeden saygı gösterme ise tahammül, katlanma olur. Saygı, sevgiden kaynaklanan hürmet, ihtiram, değer anlamına gelir. SEVGİ kelimesi, eski Türkçe'de (9. yy) bugünkü kullanımın aynı-sı olup, sevmek demektir. SAYGI ise eski Türkçede (11.yy) "samak" kökünden geliyor. "Bir şeyi kabul etmek, itibar etmek, varsaymak, sayı saymak, değer biçmek" anlamındadır. Şu halde Allah'ın, insanlığa kendisini sevgi, merhamet, iyilik, saygı, şefkat manasını içeren kelimelerle tanıtması; Kur'an'ın ve bütün surelerinin bunlarla başlaması, gündelik hayatta her işe bunlarla başlanmasının istenmesi, besmelenin bu kavramlar üzerine bina edilmesi, Kur'an'ın en temel mesajının ne olduğunu apaçık göstermektedir... Ayrıca Kur'an'ın "Rahman" kelimesini, "çok seven, sevgi ile dopdolu" anlamında kullandığına dair kanıtlar için Bkz. "VEDUD" 11/90. ayet ve "EB-RAHAM" 14/35. ayet dipnotu.

⁵ YEVMU'D-DIN: Terim olarak [يوم الدين] din günü "İyi veya kötü yapılan bir işin, tatlı veya acı karşılığını almak" manasındadır. Türkçe'de "Ruz-u mahşerde yakana yapışırım", "Yevmi kıyamette hakkımı helal etmem", "Ahirette görüşürüz" vb. sözle-rindeki manayı çağrıştırır. Bu anlamıyla din günü, Kur'an'ın en temel değerlerinden birisi olan mahşer, kıyamet ve ahiret inancını ifade etmektedir. Ayrıca Bkz. "DİN" 109/6. ayet dipnotu.

⁶ İBADET: Bkz. 109/2. ayet dipnotu.

⁷ Yani: Ancak senden yardım (avn) talep ederiz, yardımlaşma (muavenet) isteriz. Dermanımızı sadece sende ararız. Yâr olmamız gibi yardım dilememiz de, bir tepki ve isyanın ifadesidir... İnsanlar bir takım putlara, krallara vs. yalvarıyor, önlerinde diz çöküyor, zillet içinde onlardan yardım diliyor, yalvarıp yakarıyor. "Başkasından değil ancak senden" diyerek kendimize, özümüze dönüyoruz... Allah'tan başkasına yalvarmak, yakarmak, dilenmek, avuç açmak bize yakışmaz. Biz sadece Allah'tan yardım ister, O'nunla dertleşir, derdimizi O'na açar, kimseye yalvarıp yakarmayız. Başkasına yük olmaz, çalıştığımız ile geçinir, onurumuzu çiğnetmez, toplum içinde başımız dik yürür, kimseye eğilip bükülmeyiz... Madem bu can, bu vicdan, bu hürriyet emanet, o halde derun-u dilden ve cân-ı gönülden gerçek dostla, yâr-ı mükerrerem olan Allah ile dertleşir, ona ağlarız... Diğer insanlarla ilişkimiz ancak kardeşlik ve dayanışma çerçevesinde gönül ve el birliği etmektir... Ayrıca Bkz. "MAUN" 107/7. ayet dipnotu.

⁸ Yani: İçinde eğrilik bulunmayan, yalansız, dolansız fitratın yolunda, bu fitratın gereği olan erdem ve dürüstlük yolunda (sırat-ı mustaqim) yürüt bizi. Biz bu yolda yürümek istiyoruz; yoldan çıkmışların, sapmışların, şaşırmışların yolunda değil... Tarih boyunca bu yolda yürümüşlerin, bu yolda yürüdükleri için kendilerini desteklediklerinin, nimet verdiklerinin yolunda yürümek istiyoruz. Bu nedenle bizi destekle, bize güç ver. Yönelişimizi, arayışımızı, çalışıp çabalamamızı sonuçsuz bırakma. Bizimle birlikte ol, ey sevginin, ve merhametin sonsuz kaynağı!...

BAKARA SURESİ

Medine’de inmiştir, 286 ayettir. Kur’an’ın bütün “Medenî” sure özelliklerini yansıtmayla dikkat çeker. Medine’ye hicretin ilk iki yılında nazil olduğu sanılmaktadır. Neredeyse üçte biri (40–152); Kitab-ı Mukaddes geleneginin (Yahudilerin) yoğun bir şekilde ve yer yer de oldukça sert bir usulpla eleştirisine ayrılmıştır. Bunun dışında surenin son üçte birlik bölümünde Medine döneminin özelliklerinden olan, cihat, siyaset, adalet, yardımlaşma, içki, kumar, faiz, namaz, oruç, hac, savaş, borçlanma, şahitlik vb. konular ile ilgili düzenlemeler dikkat çeker. Surenin adı, eski Mısır Firavunluğunun tanrı-devlet sembolü *Apis*’in (boğa/inek) red ve inkârı anlamına gelen inek kesme emrinin verildiği 67–74. ayetlerde geçen *Bakara* (boğa/inek) kelimesinden gelmektedir. Tüm eski dünya din ve mitolojilerinde kralların giydiği “boy-nuzlu taç”, tanrısallığı simgeleyen boğanın güç ve kudretini temsil etmekteydi. Kur’an, Bakara (boğa/inek) suresinin “ismi” ile sanki eski dünyanın artık sona erdiği, tevhit ve adalete dayalı yenedünyada tek Allah’a iman dışında hiçbir tanrı figürüne yer olmadığı mesajını vermektedir. Ancak sure ismine bakılarak surenin ana konusunun bu olduğu da sanılmamalıdır. Bu, sadece bir sure isimlendirmesi olup, Kur’an’ın kendine has tarzını yansıtmaktadır.

02-BAKARA SURESİ

Medine'de inmiştir. 286 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSÜZ ALLAH'IN ADIYLA

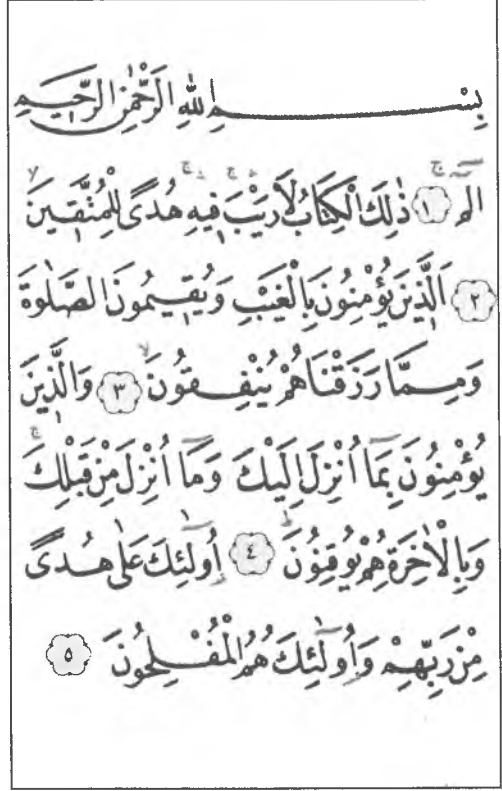
. 1- ELİF LÂM MİM

2- Bu Kitap'ta hiçbir şüphe yoktur.¹
Allah bilinciyle yaşamak isteyenler²
için bir yol göstermedir.

3- ONLAR Kİ³ can-ı gönülden iman⁴
ederler⁵, namaz kılarlar,⁶ verdiğimiz
rızkı paylaşırlar.⁷

4- Sana indirilene de, senden önce in-
dirilenlere de inanırlar.⁸ Ahirete de ke-
sin olarak iman ederler...⁹

5- İşte Rablerinin gösterdiği yolda yü-
rüyenler... İşte gerçek anlamda kurtulu-
şa erenler bunlardır!

¹ Yani: Bu Kitap, Allah'ın insanlığa Arapça seslenişidir. "Acaba, bu gerçekten Allah'ın seslenişi mi?" diye şüphelenmenize, kuşku duymanıza, evhamlanmanıza, içinize kurt düşürmeye, pirenemeye, işkillenmeye hiç gerek yoktur. Bu Kitap, haksızlık yapmaktan korkanlara, suç ve günah işlemekten sakınanlara, Allah'ın öfkesini çekmek istemeyenlere yâr ve yoldaş olacak bir kitaptır. Allah'ı kalkan edinip korkusuzca yürümek isteyenlere, sorumluluk sahibi olmak isteyenlere, varoluş sancısı çekenlere, vicdan ve merhamet sahiplerine yâr ve yoldaş olacak bir kitaptır. Yerde, gökte, canda, tende hep Allah'ı arayanlara, içtenlikle Allah bilinciyle yaşamak isteyenlere, ancak bu tür dertleri olanlara fayda sağlayacak, yâr ve yoldaş olacak bir kitaptır...

² TAKVA: Sözlükte [وقي] kökünden gelir. Mastarı "korunmak, sakınmak, çekinmek" demektir. Korunmak, savunmak, himaye etmek (tevqiye); kaçınmak, korunmak, sakınmak (tevaqqiye); çekinmek (ittiqâ); korkma, sakınma (tuqâ); içindeki düşüncüyü koruma (taqiyye); koruyucu (viqâi) kelimeleri bu köktendir... Terim olarak takva; "suç ve günah işlemekten sakınmak, Allah'ın yasaklarını çiğnemekten çekinmek, Allah'ın cezalandırmasından korkmak" anlamındadır. Kur'an lisanında takva, Allah'a sevgi ve saygıdan kaynaklanan endişe, kaygı, sakınma ve korku duygusuna verilen genel bir addır. Bu durumda takva, esas itibarıyla vicdanın

derinliklerinde oluşan duygu olmaktadır. Çünkü acıma, şefkat, sevgi, saygı, esirgeme vb., genel olarak “tüm iyilik duyguları” anlamına gelen “rahmet”, sevgisi ve merhameti sonsuz olan Allah’tan taşarak evrene yayılır. İnsanda “bulma yeri” anlamına gelen, “vicdan” dediğimiz meleke de bir iç çaba sonucu yakalanır, bulunur. Buna, kişinin vecde gelmesi, iç dünyasının taşması, coşması, sevgi ve merhametle dolması denilir. Vahiy, bir hitabet olarak kişide sürekli olarak bu duyguları ortaya çıkarmaya çalışır. Böylece kişi, bu buluş ile sever, acır, titrer, ürperir, şefkat eder, sakınır, korkar, vicdana ve merhamete gelir. Bu duygu ile insan kendisini suç, günah ve kötülüklerden korur. Böylece Allah’ın vikayesine, korumasına, himayesine girer. Allah’ın korumasına giren, O’nun gücünü “kalkan” edinmiş olur. Böyle bir kişi, artık başka hiç kimseden korkmaz... Allah’ın korku figürü olarak gösterilmesinin, insanların terbiye edilmesi ve yola gelmesi için olduğu anlaşılmaktadır. Çoğu insan için bu, yararlı bir imge olabilir... Şu halde Kur’an’ın anlam örgüsü içinde takvanın kök anlamından hareketle birbirini tamamlar tarzda dört şekilde kullanıldığı anlaşılmaktadır; 1- Eğer bağlam doğrudan Allah’ın zatı ile ilgiliyse “Allah’a saygı duymak” 2- Eğer bağlam evren/tabiat ve ötesi ile ilgiliyse “Allah bilinciyle yaşamak” 3- Eğer bağlam savaş şartları ile ilgili ise “Allah’ı kalkan edinmek” 4- Eğer bağlam emirler ve yasaklarla ilgili ise “Allah’ın öfkesini (gazap) çekmekten sakınmak, çekinmek” anlamı kazanmaktadır. Nitekim meal boyunca bu çerçevede mana verilmiştir.

³ Kur’an, insanların üç gurup olduğunu açıklayarak başlıyor: Özü sözü bir olan inananlar (*mu’minler*); özü ve sözü yalanlayanlar, örtenler (*kâfirler*); özü sözünü tutmayan ikiyüzlüler (*münafıklar*). Bundan sonraki 1–5 arası ayetlerde iman edenler, 6–7 arası kâfirler ve 8–20 arası münafıklar içsel tutumları itibarıyla tanıtılıyor.

⁴ İMAN: Sözlükte [اٰمَن] kökünden gelir. Master olarak “inanmak, güvenmek, itimat etmek” demektir. Emin olmak, kendisine güvenilir olmak, sözünde durmak (*emanet*); kurtulmak, güven içerisinde olmak (*emn*); güvence altına almak, garantilemek (*te’min*); güvenmek, emanet etmek (*i’timân*); güvence istemek (*isti’mân*); genel güvenlik, genel asayiş (*el-emnu’l-âm*); güven güvence (*emân*); güvenilir, dürüst (*emin*); inanan, inanmış (*mu’min*); güvenilir, emin (*me’mun*); garantilenmiş, sigorta edilmiş (*muste’mîn*) kelimeleri bu köktendir. .. Bu kökten türeyen kelimelerin Arap muhayyilesinde nasıl yankı bulduğundan da görüleceği gibi iman, esas itibarıyla bir “güven kazanma” olayıdır. Yani insanların birbirine zamanla güven vermesi, karşılıklı birbirlerinin güvenini kazanmasında olduğu gibi, Allah’a iman da zamanla “kazanılan” bir şey olmaktadır. Zaman içinde hal ve hareketinizle Allah’ın güvenini kazanıyorsunuz ve iman sahibi olduğunuzu ispat etmiş oluyorsunuz. Yoksa ilk elden bir “iddia” olmaktan öte geçmiyor... Kur’an’ın anlam örgüsü içinde iman-küfür ikilemi; birbirinin zıddı olarak kullanılmaktadır. Bu bir, zıt-tezat ilişkisidir. Kur’an ortaya koyduğu anlamlar, değerler ve kurallar bütünlüğünü içtenlikle benimseyenlere “mü’min”, bunun karşısında yer alanlara da “kâfir” demektedir. Bkz. “KÂFİR” 109/1. ayet dipnotu.

⁵ Yani: O iman edenler, Allah’a, insanların içindeyken iman ettikleri gibi gaybta,

kayıpta yani insanlardan ırakta, ıssız tenhalarda, yalnız başlarına iken de derun-u dilden ve cân-ı gönülden iman ederler. Kâfirler gibi kalpleri kaskatı değildir. İki-yüzlüler gibi de insanların içinde inanır görünüp, yalnız kaldıklarında imansızlık yapmazlar. Ya oldukları gibi görünürler, ya da göründükleri gibi olurlar... Onlar, insanların asla göremeyeceği, bunun için de gösterişini yapmanın mümkün olmadığı en gizli, en saklı, en kayıptaki yerleri; vicdanlarıyla, kalpleriyle, gönülleriyle, yürekleriyle iman ederler... (Ebu Müslim).

⁶ Yani: Yine o iman edenler, Âdem'den beri süregelen o kadim ibadeti sürdürürler. Allah'a dua, niyaz ve dertleşme ile inanmışların o vakur hareketlerinden oluşan namazı kılarlar. Allah'a saygı, vefa ve nimetlere şükür için rükû ve secde ederler, yerlere yüz sürerler. Göklere bakarak derun-u dilden ve cân-ı gönülden O'na yakarılırlar. Her yerde hep O'nu ararlar ve anarlar. Bütün bunların kendisinde toplandığı namaz, bunun için onların alâmet-i farikası, dinlerinin direği, imanlarının miracı olur...

⁷ Yani: Yine o iman edenler, helâl yoldan, çalışarak, emek vererek, alınlarının teriyle kazandıkları o temiz kazançlarından infak eder, paylaşırlar. "Benim canım, benim malım" demezler; "Bu can, bu bedende emanet" derler. Elllerinde olanı olmayanlarla paylaşırlar; fakiri, öksüzü, borçluyu, darda kalmış, düşmüşü gözetirler. İstif değil infak ederler. Aç gözlü ve tamahkâr değildirler. Para, servet ve mal hırsıyla özlerini, kişiliklerini, karakterlerini bozmazlar. Emekleriyle, alın terleriyle geçinirler. Kimseye yük olmak istemezler; hep dert ortağı, can yoldaşı olurlar. Hem kazanırlar, hem paylaşırlar. Sevinçleri paylaşarak artırır, dertleri de paylaşarak azaltırlar. Maddî ve manevî tüm kazanımlarını, kıskançlıkla kendilerine saklamazlar; rızkın, malın, mülkün, bilginin yeryüzüne saçılmış olduğuna inanırlar. "Bu can bu bedende emanet" dedikleri gibi, malın ve mülkün de birer emanet olduğuna inanırlar...

⁸ Yani: Yine o iman edenler, tarihi birbirinden bağlantısız olarak değil, tersine devamlı ve organik bir süreç olarak okurlar. İnsanlıkta doğru namına ne kalmışsa sürdüren önceki peygamberlerin tamamını tek bir zincirin halkaları olarak algırlar. Aralarında ayırım yapmazlar. Birini diğerinden üstün tutmazlar. Şu doğudan bu batıdan, şu güneyli bu kuzeyli, şu Arap bu Acem vs. demezler. "Selâmün ale'l-mürselin" (Peygamberlerin hepsine selâm olsun) derler...

⁹ Yani: Yine o iman edenler, dünyanın hak ve gerçek olduğuna inandıkları gibi, ahiretin de hak ve gerçek olduğuna inanırlar. Tüm insanlık âleminin kıyamet günü Allah'ın huzurunda toplanacağına, bütün ölmüşlerin dirileceğine, zerre miktarı iyiliğin de zerre miktarı kötülüğün de karşılıksız kalmayacağına inanırlar. Ahiret günü hak ve adaletin tam anlamıyla gerçekleşeceğine, kimsenin yaptığıнын yanına kâr kalmayacağına, cennet veya cehennemde iyilerin ve kötülerin hak ettikleri ceza ve mükâfatı göreceklere kesin olarak, sanki gidip de gelmişçesine iman ederler...

6- ÖTE YANDAN, kâfirlik edenleri¹⁰ uyarsan da uyarmasan da¹¹ fark etmez; inanmazlar.¹²

7- Allah, onların kalplerini¹³ ve kulaklarını mühürlemiş; ¹⁴ gözlerine de perde çekmiştir.¹⁵ Böylelerini şiddetli bir azap bekliyor!

8- YİNE kimi insanlar da, “Allah’a ve ahiret gününe inandık” derler; ama gerçekte iman etmiş değillerdir.¹⁶

9- Allah’ı ve iman edenleri aldatmaya¹⁷ kalkarlar. Hâlbuki yaptıkları sadece kendilerini¹⁸ aldatmaktan ibarettir; fakat bunun farkında¹⁹ bile değildirler.

10- Kalpleri hastalıklıdır.²⁰ Allah hastalıklarının daha da artırmıştır.²¹ Yalancılıklarından dolayı onları şiddetli bir azap bekliyor!

11- Bunlara “Yeryüzünde fesat çıkarmayın” dendiğinde “Biz sadece ıslah edip düzeltiyoruz” derler.

12- Dikkat edin! Fesatçıların ta kendisidir onlar ama bunu bile anlamazlar.

13- Yine bunlara, “İnsanların iman ettiği gibi iman edin” dendiğinde “Şu ahmaklar gibi iman mı edeceğiz?” derler; hâlbuki asıl ahmak kendileridir.

14- İman edenlerle karşılaşınca, “Biz de sizdeniz, iman ettik” derler. Şeytanlarıyla²² baş başa kaldıklarında ise, “Bu

إِنَّا لَذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَيَا يُؤْمِرُ بِالْآخِرَةِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ وَأِذَا قِيلَ لَهُمُ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا أَمَا أَمَّنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ مِمَّا آمَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِؤْنَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمْدُدُ هُمُ فِي فِتْنَاتِهِمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَتَارِجَتْ نَجْمُ رُشْمُهُ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

ahmaklarla dalga geçiyoruz” derler.

15- Allah da onlarla dalga geçer ve azgınlık içinde şaşkınca dolanıp durmaları için süre tanır.

16- İşte bunlar, doğruluk karşılığında sapıklığı satın alanlardır. Fakat bu ticaret onlara hiçbir kâr sağlamamış, bir çıkış yolu da bulamamışlardır.

¹⁰ KÂFİR: Bkz. 109/1. ayet dipnotu.

¹¹ İNZAR: Bkz. 25/1. ayet dipnotu.

¹² Yani: İmana yanaşmayan o kâfirleri, bu önyargılı, peşin hükümlü, şartlanmış, özünü vahye açmamakta inat eden, bilinçli bir şekilde inkârlarında ısrar eden bu tipleri uyarsan da uyarmasan da bir şey değişmez. Heyhat! Vicdanlarında küçücük bir sızlanma, ufacık bir kıpırtı bile yoktur...

¹³ KALP: Sözlükte [قلب] kökünden gelir. Mastarı, “bir şeyi başlangıcına doğru evirip çevirmek, döndürmek” manasındadır. Duygu ve düşüncelerin oraya çok hızlı

gelip gitmesi, dönüp durması, evirilip çevirilmesi söz konusu olduğu için insanın bu duyusuna kalp denmiştir ki *qalb*, *qalebe*, *inqılap* kelimeleri bu köktendir. Türkçe’de yürek ve gönül dediğimiz şeye tekabül eder. Terim olarak, tıp bilimindeki göğsün sol altında yer alan, kan pompalayan ve çam kozalağı şeklindeki etten yapılmış organ anlamından mecaz olarak kullanılan kalp, Türkçe’de mideye kursak dememiz gibidir: “Kursak aşını, yastık başını ister” deriz. Kur’an’daki kalp; ruh, şuur, vicdan, duygu, düşünce, dimağ ve akıl merkezi anlamında tümünü birden ifade için kullanılır. Tıbbi anlamda kalpten mecaz olmasına rağmen, vücuttaki yeri mekânsızdır (*lâmekân*). Filozoflar buna nefis-i natıka derler. Bu anlamda *qalb*, Türkçe’de “kalbimden geçti, zihnime takıldı, aklıma geldi, kalbi yanmak, kalpsiz adam, göğsü daralmak, vicdanı sızlamak, yürekli adam, beyni uyuşmak” vs. deyimlerinde ifade edilmek istenen manaların hepsini içine alır. Kalp ve beyin (dimağ) arasında ayırım yapılmaz birbirinin yerine geçecek şekilde kullanılır.

¹⁴ Demek ki kalpler (*qulub*); gözler (*ebsar*) ve kulak (*sem*’); insan için bilgi edinme araçlarıdır. “Size kulaklar, gözler ve gönüller verdi” (16/46) ayetinde de geçtiği gibi, hakikati idrak çabasında bunların tümü birden kullanılmalıdır. İnsanoğlu, gerçeği arama yolunda tüm duyu organlarını; kalbini (yürek, vicdan, akıl, beyin, zihin); gözlerini (müşahede, deney, tecrübe) ve kulaklarını (haber, rivayet, söz, nakil) harekete geçirmelidir. Tümünü birden seferber etmeli, birini diğeri kurban etmemelidir. Bir şeye yöneldiğinde bunların hepsi ile birlikte yönelmelidir. Bunu yapmazsa kalbini ve kulaklarını mühürlemiş, gözlerine de perde çekmiş olur. Böylece karanlıklar içinde kalıp gerçeği idrak edemez olur. Bunlardan birini çalıştırır, diğeri ihmal ederse gerçekliğe şaşı bakmış olur.

¹⁵ Yani: Bu kâfirler vicdansız, merhametsiz, yüreksizdirler. İnsanlıktan nasipleri kalmamıştır. Hırs, günah, şehvet, tamah, bencillik, büyüklük, gurur, kendini beğenme, haset, küfür ve inkârdaki inatları kalplerini taşlaştırmıştır. Bu kibir ve günah dolu hayat, giderek gerçeği kavrama yeteneklerini iyice köreltmıştır... İşte böyle kalpleri taşlaşmış, vicdanları paslanmış, yürekleri kararmış, beyinleri donmuş, akılları tutulmuştur. Yoksa bunlar, onlara rağmen olmamıştır. Çünkü doğuştan taşlaşma, paslanma, kararma, donma, tutulma yoktur. Kim ne ekirse onu biçer ne olmak istiyorsa oluşu o yöne doğrudur. İnsan, Ben’ini bir çig damlasına çevirirse, çimenlerin üzerine düşer. Bir okyanusa dönüştürürse, okyanusun erişilmez derinlikleri olur. Eğer insan kargaya dönüşürse mezarlıkta, kartala dönüşürse yükseklerde uçar... Şu halde kader; önceden belirleme, bir ilâhî öntasarım değildir. Potansiyel imkânların yapıldıkça, ne ise o olundukça ortaya çıkmasıdır. Kader, tarih içinde Allah ile birlikte gerçekleşen bir yürüyüştür. Ne önceden, ne sonradan belirlenme yoktur. Hep bir “ezeli şimdi” halinde, olaylar oldukça bilinmektedir. “Allah yazmaz kul azmadıkça” diye boşuna denmemiştir... Kur’an’ın, “mühürleriz”, “hastalıklarını artırırız”, “helâk ederiz”, “dizüstü çöktürürüz”, “yağmuru yağdırırız, rüzgârı estiririz” vb. “Biz” [بِ] sığısıyla olayları anlatışına dikkat edilmelidir. Bu, Kur’an’ın kendine has hitap özelliği olup, bütün bir “oluş”, üzerine alınarak, sahiplik vurgusu öne çıkarılarak, insanın bunu görmesi istenerek anlatılmaktadır. Buna, “varlığın

diliyle konuşan Kur'an" diyoruz. "Biz" [۞] ifadesinin içinde, insan ve Allah'ın birlikte gerçekleştirdikleri interaktif (karşılıklı) eylemler vardır. Bu yüzden insanı oluşlar, bir yönüyle insana, diğer yönüyle Allah'a aittir. Kur'an Allah'ın insanlığa hitabı olduğu için, O'nun zaviyesinden hitap boyunca "Biz" [۞] üslubu öne çıkarılıyor... Muhammed (s.a.v) taşı attığında kendisi atmıştır; fakat aynı zamanda Allah atmıştır! Evet, insan kendi fiillerinin yaratıcısıdır; fakat hem dem (aynı anda, eşzamanlı olarak) yaratan Allah'tır! Hem öyle, hem böyle... (Allahu a'lem)

¹⁶ Rivayete göre, bu ayetten itibaren 8–20 arası bölümler, Medine ve civarındaki bir takım münafıklar hakkında nazil olmuştur. Bunlar, Evs ve Hazreç aşiretlerine mensup bazı kimselerle, onlarla düşüp kalkanlardır ki reisleri Abdullah İbn Ubey İbn Selul'dü. Evs ve Hazreç aşiretleri, Medine'nin esas unsurları idiler. Bunlardan başka Medine civarında Kureyza, Beni Nadir ve Beni Kaynuka gibi Yahudi aşiretleri vardı. Medine içinde oturan Yahudi oymakları da bulunuyordu. Bir peygamberin zuhur edeceği, Yahudi âlimleri arasında öteden beri konuşuluyordu. Yahudiler, Hz. Musa'nın "Bana benzer peygamber" diye andığı, bir "nebi" veya "resul"ün beklen-tisi içindeydiler. Fakat bunun kendi içlerinden çıkacağını umuyorlardı. Öte yandan Abdullah İbn Ubey İbn Selul de, Evs ve Hazreç içinde kendini Medine'nin (Yesrib) hükümdarlığına aday görüyordu. Akabe biatlerinden sonra Evs ve Hazreç'ten çoğu yeni davete icabet edince, özellikle Yahudi ileri gelenlerince desteklenen İbn Selul'un başını çektiği gurup, zahiren iman etmiş gibi görünüp alttan alta entrika çevirmeye devam ettiler. İşte bundan sonraki 12 ayetlik bu bölüm bunları anlatıyor.

¹⁷ HUD'A: Sözlükte [خُدْع] kökünden gelir. Mastarı "fesat, bozulma, gizleme" demektir. Terim olarak *hud'a* zahiren iyi görünüp, asıl maksadını gizleyerek kötülük düşündürmektir. Türkçe'de "içten hesaplı olmak, karnından konuşmak, düzen kurmak, hilebazlık, sahtekârlık, düzenbazlık, sağ gösterip sol vurmak, suret-i haktan görünmek, timsah gözyaşları dökmek" kelimelerindeki manaları çağırıştırır.

¹⁸ NEFS: Sözlükte [نَفْس] kökünden gelir. Bu kök, iki anlamda kullanılıyor: 1- Bir şeyin zatı ve kendisi, kişi, şahıs veya ruh ve kalp 2- Nefsaniyet, benlik, şehvet, arzu, gazap, öfke gibi dürtüleri ifade eder. Yukarıdaki ayette birinci anlamda kullanılıyor. Ayrıca Bkz. "NEFS-I VAHİDE" 4/1. ve "NEFS-I LEVVAME" 75/2. ayet dipnotu.

¹⁹ ŞUUR: Sözlükte [شَعْر] kökünden gelir. Mastarı "Bir şeyin farkına varmak, fark etmek, fark ediş" manasına geliyor. "Hissi zahirle hissetmek" tarifi meşhurdur. Yani şu anda his (duyma, sezme) halinde olan ve henüz hafızaya ve akla tamamen geçmemiş olan, ilk dışsal duyu anlamında... Zıddı unutma veya farkında olmamadır (zūhul). Şuur (bilinç) bir şeyi algılama (idrak) faaliyetinin ilk evresi olmaktadır. İkinci evre, algılanan şeye vukuftur ki buna da varsayma (tasavvur) denir. Üçüncü evrede his hali geçtikten sonra varsayma benlikte kalmış ve yer etmişse belleme (hıfz) olur. Bunu tekrar istemeye anma (zıkr) denir. Şahsın bir şeyi kendinde bulmasına da (vecd) veya sezgi (hissi batın) denir. Örneğin; bedenimize çarpan bir sıcaklığın, bir havanın, gözümüze çarpan bir ışığın, kulağımıza ilişen bir sesin, bur-numuza dokunan bir kokunun müessirinin de bulunduğunu sezdiğimiz an bir duyumsama (ihzas) halinde oluruz ki asıl şuur hali budur. Şuur, birlik içinde ikiligi,

ikilik içinde birliği aynı anda (hem dem) yaşamaktır. Bu, “ben” ile “sen”in, yüz yüze (*rûberu*) geldiğindeki farkındalık halidir. İki “Ben” birbirine baktığı veya dokunduğu an, her biri ayrı “Ben” olduğunu fark eder. İşte şuur (bilinç); bu farklılığı görebilmek, kendini ve ötekini hissetmek, duyumsamak ve sezmehtir. Erkek ile dişinin tek başlarına hiçbir şey hissetmeyip, birbirini düşündüklerinde veya hemhâl olduklarında her birinin kendi erkekliği veya dişiliğinin farkına varması gibi. Şu halde şuur ortamı bütün yaratıcılıkların ortaya çıktığı ortamdır. Dinin, sanatın, imanın, şiirin vb. menbâi daima şuurdur. Şuur (bilinç) hali, bir tür aşk halidir. Bu nedenle daima gel-git halinde dalgalanır. Şuur halinde olan birisi her nereye baksa dostu O’nda görür, her nereye gitse yâri kendi ile bilir. Her süste O’ndan bir nakış, her gözde O’ndan bir bakış görür; her çimende O’ndan bir koku alır...

²⁰ MARAZ: Terim olarak [مرض] “Bedenin fitrî halinden sapması (*inhiraf*) , görevini istenilen şekilde yapmaması” durumudur ki buna hastalık (*illet*) deniliyor. Demek ki şüphe, imansızlık ya da itikatsızlık, insanda aslî değil, hastalıklı bir haldir. Her çocuk doğarken iman ve itikat fıtratı ile doğar, şüphe nedir tanımaz; bunun için iman fıtrîdir. Bu aslî fıtrat, ileride şüpheyeye düşmesi için değil, şüpheleri atması, doğru yolu bulması, onu doğru yöneterek imanı tabiat edinmesi içindir. Akıl ve vicdan doğuştan insanla birlikte gelir ve süreç içinde oluşur. İnsan heva ve hevesine uyarak, lezzet ve zevklere aşırı dalarak bunları içinde köreltmemelidir. Maraz, işte bunların köreltilmesi durumudur.

²¹ Yani: **Muhammed** (s.a.v) ile birlikte Müslümanlar, Medine’ye gelerek hak, hukuk, adalet, doğruluk ve dürüstlük yolunu (*sırat-ı müstakim*) esas alan bir toplum kurmaya yönelmişti. Haksızlıkları kaldırıp adaleti ikame ediyorlardı. Doğruluktan ve dürüstlükten başka bir şey istemiyorlardı. Güçlünün zayıfı ezmesine izin vermiyorlar, hak denildi mi hatır gönül tanımıyor, herkesi eşit tutuyorlardı. Zorbalıkla başkasının sırtından geçinmek yasak, dalavere yasak, rüşvet ve iltimas yasak, fuhş-u fücür yasaktı... Bu olur muydu? Bu durumda **İbn Selul** gibilerinin saltanatına nasıl imkân kalırdı? Bu bezirgân ticareti nasıl dönerdi? Allah’ın sözü, yapıp edeceği bu muydu? “Bu, dürüstlük falan değil, tuzaktır” dediler. O maraz, o hastalık, içlerinden nüksetti, karakterleri ve tabiatları olmaya başladı. Menfaatleri zedelendikçe, saltanatları elden gittikçe, kurdukları düzen bozuldukça, getiri ellerinden kaydıkcâ Allah’a ve mü’minlere düşman olmaya başladılar. Her geçen gün düşmanlıkları artmaya başladı. İşte Allah’ın kalplerindeki hastalığı artırmasından maksat budur... (Allahu a’lem).

²² ŞEYTAN: Sözlükte [شطن] kökünden gelir. Mastarı iki anlama geliyor: 1- Uzaklık 2- Yanmak, batıl olmak. Şeytan’da bu iki özellik de vardır. Bunun için şeytan denildiği anlaşılıyor. “Şeytan” terimi, kötülükteki şiddetli ısrarları sebebiyle şeytanlara benzeyen insanları ifade etmektedir. Çünkü şeytanlık, insanın içindeki son derece kötü eğilimleri, özellikle de hakikate ve maneviyata düşman olan bütün dürtüleri tanımlamak için kullanılmıştır (Zemahşeri, Rağıb). İnsan görünür; fakat kötülük dürtüsü görünmez. Bunun için insanda şeytanlık, bir gizli dürtü (*emr-i hafi*); görünmeyen habis bir güç olarak tebarüz eder. Menbâi; insanın şehvet, gazap, öf-

ke, arzu, hırs gibi tabii içgüdüleridir. Buralardan kabaran tabii dürtüler, akıl ve vicdan ile kontrol altına alınmazsa insan yırtıcı ve zararlı bir mahlûk haline gelebilir... Şu halde Kur'an dilinde, kötülük durumları kişileştirilerek ontolojik varlık durumuna sokulmakta, yer kaplayan, hareket eden bir zat gibi algılanması sağlanmakta, böylece hedef tahtasına oturtulmakta ve onunla mücadele teşvik edilmektedir. Bir cins isim olan şeytan, ontolojik karşılığı bulunmayan, hâlihazırda görünmeyen ve fakat etkisi hissedilen tabiattaki kötülük durumlarına isim olmuştur. Her durum bir ilkle başladığı için şeytan adıyla kişileştirilen kötülük olayının atası da "İblis" olarak resmedilmiştir. O zamanda İblis, özel isim (*ism-i has*) gibi olmuştur (Allahu a'lem)...Farsçada şeytana *div* denilir ki, bu kelimenin batıya gidince tanrı manasında *dei* olarak dönüştüğünü görüyoruz. Farsçada *divan* diye dev/divlerin yani şeytanların toplandığı yere denmesi de ilginçtir. Türkçedeki *dev*, *devasa* kelimeleri de buradan geliyor. Hind-Avrupa kökenli Farsça, Sankristçe, Lâtince ve Yunancada kullanılan *div*, *daiva*, *daeva*, *deva*, *dyeu*, *deus*, *zeus* kelimeleri de aynı kökten. Demek ki eski dünya dinlerinde birbirine yenilerek biri ötekinin yerine geçen iyilik ve kötülük tanrılarına isim olmuşlar, zamanla evirilerek yeni şekiller almışlar... Öte yandan oluş âleminde kötülüğün kaynaklarına dair yorum için Bkz. "FELAK" 113. sure tüm dipnotları.

17- Onların hali şuna benzer: Ateş yakan bir adam düşünün... Ateş ortalığı aydınlatınca Allah ışığı gideriveriyor, zifiri karanlıkta ortada kalakalıyor, hiç bir şey göremiyorlar.

18- Onlar sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, çıkmaz bir yola girmişlerdir.

19- Ya da onların halini şöyle düşünün... Karanlıklar içinde gök gürleyor ve şimşekler çakıyor. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Yıldırım düş-tükçe ölüm korkusuyla parmaklarını kulaklarına tıkıyorlar. Allah, kâfirleri cepecevre kuşatmıştır.

20- Çakan şimşek âdeta gözlerini alıyor. Ortalık aydınlanınca yürüyor, karanlık çökünce oldukları yere mihlanıp kalıyorlar. Allah istese tümünden kör ve sağır dahi olabilirlerdi. Allah istese idi, onların görme ve işitmelerini yokederdi. Hiç şüpheniz olmasın; Allah'ın her şeyi yapmaya gücü yeter.²³

21- EY İNSANLAR! Sizi de sizden öncekileri de yaratan Rabbinize ibadet edin ki O'nun bilincine varmış olasınız.²⁴

22- O Allah ki yeryüzünü sizin için bir döşek, gökyüzünü de bina yaptı. Gök-yüzünden su indirip rızık olarak ürünler bitirdi. Şu halde, bile bile Allah'a ortaklar koşmayın.²⁵

23- Eğer kulumuza indirdiğimizden

مَثَلُهُ كَشَالِ الذِّئْبِ شَوْقًا نَارًا فَلَمَّا أَصَابَتْ مَا حَوْلَهُ
دَمَّابًا اللَّهُ نَارًا وَتَرَكَمَ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صَمٌّ
بَكْرًا عَنْ قَوْمِهِ لَا يُرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ
وَرَعْدٌ وَنَرَقِيعَةٌ لَّصَابٍ مِنْهَا وَإِذَا يُرْسِلُ مِنْ السَّمَاءِ عِجْرٌ
لَّزُوتٌ وَاللَّهُ يَخِطُّ بِالْكُفَّارِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يُخَفِّفُ
أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَصَابَهُمُ امْتَسَاءٌ قَامُوا عَلَيْهِمْ فَأَسَؤُوا وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ
مِنْ قَبْلِكُمْ لَكُمْ تَنْقُوتٌ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا
وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ
رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾
وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَى عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ
وَادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ زُكْرًا وَنُؤْرًا لَكُمْ أَنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾
فَإِنْ لَمْ تَنْفَعُوا أُولَئِكَ فَتَنْفَعُوا أَلْفَ النَّارِ وَالْحَبَى
النَّاسُ وَالْجَحَارُ ﴿٢٤﴾ أَعِدْتُ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٥﴾

şüpheleniyorsanız, haydi onun benzeri bir sure getirin de görelim. Allah'tan başka şahitlerinizi de çağırın.²⁶

24- Eğer getiremezseniz -ki asla getiremeyeceksiniz- artık yakıtı insanlar ve taşlar olan o ateşten sakının. Orası kâfirler için hazırlanmıştır.

²³ Öyle görünüyor ki şimşek, gök gürültüsü, aydınlanma ve karanlıklarda kalma temsilleri üzerine kurulu bu örnekle anlatılmak istenen, heva ve hevesi ile vicdanının sesi arasında gidip gelen insanoğlunun hal-i pür melâlidir. Kimi insanlar normal hallerde Allah'ı hiç aklına getirmezken; bir felâket, hastalık vs. veya yaşadığı bir dram karşısında hemen Allah'ı hatırlar. Fakat o hal geçince, tekrar eski haline dönerek günaha dalmaya devam ederler. Gündelik hayat içinde insanda bu "içsel ses" her daim gelir gider; fakat insan, o sese genellikle aldırış etmez. Vicdanı her

sızladığında duygulanır ve bir anlık içsel aydınlanma yaşar; fakat o, buna kulaklarını tıkayarak karşılık vermez ve kendini tekrar karanlığa mahkûm eder. İşte bu temsil, özellikle ikiyüzlü münafıkların durumunu böylesi bir betimleme ile gözler önüne seriyor.

²⁴ Yani: Ey İnsanlar! Allah'a yönelin, Allah için çalışın, O'nunla yürüyün. Neden hepinizi yaratan bir tek Allah olduğu halde başkalarına kulluk-kölelik yapıp duru yorsunuz? Bu, insana yakışan bir şey midir? Artık bırakın sizin gibi insancıklara kulluk ve kölelik yapmayı da, Allah için çalışın. O sizin gerçek dostunuz ve yâr-ı mükerreminizdir. Kendinizi aşağılayarak dağa, taş, tahtaya, oduna, ineğe, buzağıya, putlara, krallara vs. kulluk etmeyi bırakın. Derun-u dilden ve cân-ı gönülden Allah'a yönelin. O'na yönelirseniz özünüz açılır; aklınız tutulmaz, vicdanınız paslanmaz, gönlünüz kararmaz, insan olduğunuzu hatırlarsınız. O'na yönelirseniz zindanlarınızdan çıkarsınız. Sizi bağlayan zincirleri kırarsınız. Allah'ın sonsuz deryasına daldıkça artık sizi kimse tutamaz. Özgürleşmek, varlığını inkişaf ettirmek istiyorsanız Allah ile birlikte olun. İlâhî hayatta insanı aşağılama, hor ve hakir görme yok; bilakis insanın eşref-i mahlûkat olması var. Bunu görerek doğruluk ve dürüstlük yolunda yani sırat-ı müstakimde yürüyün. Ancak böyle şerefınızı koruyabilirsiniz, ancak böyle kötülüklerden ve çirkinliklerden korunabilirsiniz, ancak böyle takva sahibi olabilirsiniz.

²⁵ Yani: Allah, öyle merhametle dolu bir sevgili dost (yâr) dır ki, altınızdaki yer-yüzünü size döşek yapmış, sizi orada yaratmış, yetiştirmiş, her türlü rahatınızı sağlamış, ihtiyaçlarınızı karşılamış; yatıp kalkıyor, dayanıp oturuyorsunuz. O döşek altınızdaki çekilip alınsa ne yapardınız, bir düşünün? O kâşaneler, villâlar, evler, apartmanlar neye yarardı, bir düşünün? Üstünüzdeki gökyüzünü görkemli bir çatı yapmış. Büyük, küçük, zengin, fakir hepiniz aynı hanede oturan, aynı çatı altında yaşayan ve bir döşekte yatan insanlık ailesi değil misiniz? Kimin binasında, kimin çatısı altında, kimin döşğinde yatıyorsunuz, bir düşünün? Dahası, yediklerinize bir bakın; yiyeceğiniz topraktan, içeceğiniz sudan, hayatınız havadan, ısınsınız güneşten boyuna geliyor. Böyleyken hâlâ bu akıl tutulması, bu vicdan paslanması, bu yürek kararması neden? Durum bu iken neden dağa, taş, oduna, tahtaya, ineğe, buzağıya, putlara, krallara vs. taparsınız? Ne zaman yegâne sevgili dost ve yâr-ı mükerrem olan Allah bilinci ile yaşayacaksınız? Ne zaman ona ortaklar koşmaktan vazgeçeceksiniz? Ne zaman vicdan ve merhamet sahibi olacaksınız?

²⁶ Yani: "Acaba bu gerçekten Allah'ın kitabı mı?" diye şüpheleniyor, "Allah'ın kitabı böyle mi olur? Belki Muhammed uydurup uydurup söylüyordur? Bize ne getiriyor ki? Altın madenlerinin nerede olduğunu mu söylüyor? Kimyaları mı veriyor? İlmi fenni mi öğretiyor?" diyorsanız... Hiç bir şey yapmanıza gerek yok! Sadece bir tek şey yapın yeter; Haydi, Muhammed'in (s.a.v) söylediğini siz de söyleyin! İçinizden onun gibi doğruluk ve dürüstlük timsali birisini çıkartın! Bunun benzeri kitaplar çok var diyorsanız onları da getirin. Dahası ne kadar sanatçınız, edebiyatçınız, âliminiz, yardımcınız, velhâsıl neyiniz varsa getirin. Asla o kitabın bir benzerini getiremeyeceksiniz, buna asla gücünüz yetmeyecek! Muhammed'in

(s.a.v) apaçık dürüstlüğü ve getirdiği ana sütü gibi tertemiz insanlık vicdanından fışkıran o “sözün” sadece varlığı, sizin bitmeniz için yeterli. Çünkü o fitratın, vicdanın, merhametin sesi. **Muhammed**’in (s.a.v) vicdanı, Allah’ın insanlığa seslendiği evidir. Oradan öyle her söz hemencecik çıkar mı sanıyorsunuz? Öyle hadi denince çıkacak sözler mi sanıyorsunuz onları? O evde Âdem’in ve insanlığın ruhu yatıyor. Nice tufanlar, kasırgalar esti orada. İbrahim’in atıldığı o ateş yanar orada. Nil’e atılan çocukların ağlaşmaları duyulur orada. Çarmıha çakılan mih ve çekiç sesleri yankılanır orada. Çocuklarını ırmaklara bırakan nice anaların ah-u eninleri yükselir orada. Diri diri toprağa gömdüğünüz yavruların ağlaması duyulur orada. Köle iniltileri duyulur orada. Tarihin insanlık ve adalet arayan tüm biçareleri yol gözler orada... Hepsi de bugünü bekliyordu; o vicdanın dile gelmesi için gün sayıyorlardı. İşte o gün geldi. İşte şimdi o vicdan konuşuyor. Haydi, durdurun nasıl durduracaksınız? Ruh oldu esiyor, deniz oldu dalgalanıyor, sel oldu coşuyor. Ey Allah ve insanlık düşmanları, hodri meydan!

25- İman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlara şunları müjdele: Altlarından ırmaklar akan ebedi cennetler; tattıkça “bunları daha önce de tatmıştık” diyecekleri meyveler ve tertemiz eşler...²⁷

26- Allah, bir sivrisineği veya daha büyüğünü örnek vermekten çekinmez. Böyle bir durumda iman edenler, bunun Rablerinden bir gerçek olduğunu bilirler. Kâfirler, “Allah bu örnek ile ne demek istedi” derler. Allah, bu örneklerle birçoklarını şaşırtır, birçoğunu da yola getirir. Allah, bu tür örneklerle yoldan çıkanlardan²⁸ başkasını şaşırtmaz.²⁹

27- Yoldan çıkanlar, Allah’a verdikleri sözü bozanlardır.³⁰ Onlar birleştirilmesi emredilen şeyi keserler.³¹ Yeryüzünde fesat çıkarırlar. İşte hüsrana uğrayanlar bunlardır.

28- Nasıl oluyor da Allah’ı inkâr ediyorsunuz? Hâlbuki ölü diniz sizleri diriltti. Sonra sizleri yine öldürecek sonra yine diriltecek. Sonunda O’na döndürüleceksiniz.³²

29- Yeryüzünde ne varsa hepsini sizin

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ
رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأَنُوبُوا بِهِ
مُسْتَأْذِنًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
(٢٥) إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعُوثُهُ
فَسَافُوهُمْ قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا يَقُولُونَ إِنَّهُ الْخُبْرُ مِنْ رَبِّهِمْ
وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا يَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا
مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَهُدًى بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ
إِلَّا الْفَاسِقِينَ (٢٦) الَّذِينَ يُغْضَوْنَ عَنْهُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ مِثْقَالِ
وَيْقُطْعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِمْ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ
فِي الْأَرْضِ وَلَئِنْ هُمُ الْخَاسِرُونَ (٢٧) كَيْفَ تَكْفُرُونَ
بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَانًا فَأَنْجَاكُمْ ثُمَّ تُبْطِلُونَ
ثُمَّ يُبْطِلُكُمْ ثُمَّ الْيَوْمَ تُرْجَعُونَ (٢٨) هُوَ الَّذِي خَلَقَ
لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ
فَنُودِيَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ يَكْتُبُ عَلَيْكُمْ (٢٩)

için yaratan O’dur. Göğü görkemli bir şekilde yedi gök olarak düzenleyen O’dur. Her şeyi bilen O’dur.

²⁷ Yani: Allah’a derun-u dilden ve cân-ı gönülden iman edenler... Özlerini, akıllarını, vicdanları ve yüreklerini Allah’a açanlar... İnkâr etmeleri mümkün olduğu halde iman edenler... Görmedikleri halde o Sırru’l-Esrar’ı candan sevenler... Tarihin meydanında O’nunla birlikte yürüyenler... Erkek olsun kadın olsun böyle candan iman edip salih amel işleyenler; dünyada iyilik için çalışan, mazlumu koruyan, öksüzü giydiren, yetimi doyuranlar. Kalpsiz dünyanın kalpleri, vicdansız dünyanın vicdanları, o güzide canlar ve cananlar... İşte onlar bütün yaptıklarının karşılığını görecekler. Hiçbir şey karşılıksız bırakılmayacak; adalet tam olarak muhakkak tecelli edecek. Çekilen bu eziyetler, bu yalnızlıklar asla boşa gitmeyecek... O büyük hesaplama ve yüzleşme gününde bütün her şey ortaya dökülecek... Onlar dünyadaki Nil, Dicle, Fırat, Sakarya, Volga, Ceyhun gibi ırmaklara benzeyen; süttten, bal-dan suların altından aktığı cennet köşklarinde ağırlanacaklar. Erkek olsun, kadın olsun onlardan herkesi çok mutlu bir gelecek bekliyor.

²⁸ FISK: Bkz. 49/6. ayet dipnotu.

²⁹ Yani: Allah, sivrisineği de, kanadını da, börtü böceği de örnek vermekten çekinmez. Çünkü O, hayatın her zerresiyle ilişki halindedir. Yunan tanrısı Zeus gibi kendisinden bilgi çalmaya çalışan insanlarla didişip durmaz. Sevgisi ve merhameti sonsuzdur. Bilgi edinme yeteneği olan akıl ve vicdanı, daha yaratılıştan insana yerleştirir. Asıl bunları çalıştırmadıkları için kızar. O her canlının atan kalbinde, her zerrenin özünde, yerlerin ve göklerin aydınlığındadır. Bu nedenle kâfirler, Rahman ve Rahîm olanın güya ufak tefek işlerle ilgilenmesine şaşmamalıdır. Onlar, hem böyle örnekler verilmesine şaşarlar, hem de örnek verilince “Ne demek istedi” diye yan çizerler. Namazda gözleri olmadığı için ezanda da kulakları yoktur. Çünkü onların kalplerinde iman yoktur. İman olmayınca işi daima yokuşa sürerler. Fakat iman edenler böyle değildir. Onlar, “Allah ne demek istedi” diye mazeret aramazlar. “Allah ne dedi” ona bakarlar. “O dediyse amen” sesleri yankılanır vicdanlarında. Allah ile pazarlığa girmezler... Çünkü aslında imansız olanlar, suyun sütün içinde kaybolduğu gibi ayrıntılarda kaybolup giderler. Hurmanın kabuğundan, farenin deliğinden çıkması gibi “ne dedi”den çıkarak, “ne demek istedi” vadilerinde dolanırlar. Bir türlü sadede gelmezler, çünkü niyetleri üzüm yemek değildir.

³⁰ Yani: Sevgisi ve merhameti sonsuz Allah, insanı doğluna yaratılıştan kalpler, gözler ve kulaklar vermiştir. Fıtratına akıl ve vicdan (sağduyu) yerleştirmiştir. İnsanoğlu bunu işleterek Allah’ı bulabilir. Akıl ve vicdan (sağduyu) dile gelerek “Ben Allah’ı bulabilirim” der. Çünkü o yetenekte yaratılmıştır. İşte insanoğlunun Allah’a verdiği söz budur. Fakat yoldan çıkanlar (fasıklar) bu sözü bozarlar. Fıtratlarındaki akıl ve vicdanı, heva ve hevesleriyle örterler. Yaşadıkları günah dolu hayat nede niyle giderek akılları tutulur, vicdanları paslanır, yürekleri kararır. Hakkı hakikati hissedemez, göremez, duyamaz olurlar. Hissiz, ruhsuz, kör ve sağır hale gelirler. Fıtratlarıyla çelişkiye düşerler (*nakz*)... Allah’a verilen fitrî sözün bozulması bu demektir. “Her doğan çocuğun İslâm (teslimiyet, Allah’ı bulma) fıtratında yaratılmış olması” bu demektir (Allahu a’lem).

³¹ Yani: Elleri, ayakları, dilleri, gözleri, kulakları, kalpleri, akılları, vicdanları, yürekleri ve zihinleri arasındaki bağı koparırlar. Fıtratlarının, sağ kalmış duyularının, vicdanlarının sesini dinleyeceklerine heva ve heves peşinde koşarlar. Çıkarları ve bencillikleri sebebiyle akılları tutulur, vicdanları körelir, yürekleri kararır. Böylece giderek raydan çıkarlar. Heva ve heves, kibir ve şehvet tüm benliklerini sarar. Günahkâr bir tip haline gelirler. Bunun sonucu olarak fitne ve fesada dalarlar. Yeryüzünde bozgunculuk yaparlar. Suç, günah, kötülük ve şeytanlık, meslekleri haline gelir. İşte yoldan çıkanlar, böyle kişiliklerini parçalar, fıtrat bağlarını keser, kendileriyle çelişkiye düşmüş olurlar...

³² Yani: Ey kâfirler, Ey münafıklar, Ey fasıklar! Allah’ı nankörce nasıl inkâr edersiniz? Birazcık aklımız, vicdanınız yok mu? Sizler hiç biriniz yoktunuz, yokluk halinde idiniz. Bir atımlık su, bir çiğnemlik et idiniz. Tıpkı bir tohum gibi rahîmlere atıldınız. Cansız ölümler halinde, ötede beride taşınıp duruyordunuz. Allah size hayat verdi, rahîmlerde besledi, büyüttü, dünyaya getirdi. Ekmeğini yediniz, suyunu

içtiniz. Büyüdünüz; etli, kanlı, canlı, akıllı, fikirli koca koca insanlar oldunuz. İnsan dendi size; kalpler, gözler, kulaklar verildi. Akıl ve vicdan konu özünüze. Bunları yapan Allah'tır! Şimdi Allah'ı nankörce nasıl inkâr edersiniz? Özünüzdeki o akıl ve vicdan ne güne duruyor? Birazcık düşünün; bu hayat sizin kendinizin midir? Sizin şahsî malınız mülkünüz müdür? Hayatı kimin verdiği bakmaz mısınız? Ne de çok seversiniz hayatı, ona her şeyi feda etmek istersiniz. Hayatınıza faydası dokunacağını zannettiğiniz kimselerin eteklerini öpersiniz. Onlara kul köle olursunuz. Hâlbuki birazcık aklınız vicdanınız varsa, bu hayatın kendi malınız olmadığını anlarsınız. Şimdi, hayatı size bahşeden Allah'ı nankörce nasıl inkâr edersiniz? Hem bu hayatı o kadar da benimsemeyiniz. Hepiniz bir gün ölecekseniz. Şimdi diyebilirsiniz ki; "İşte biz de buna kızıyoruz. Bundan yüz bularak Allah'ı inkâr etmek de etmesek de, verilen hayatın elimizden alındığını görüyoruz. Mademki öleceğiz ve mademki Allah verdiği alıyor, o halde hayat elimize geçmişken iyi kötü mümkün olan ne zevki varsa görelim. O evleri yıkan, canlara kıyan, çocukları yetim ve kadınları dul bırakan, o ölüm belâsı mademki yakayı bırakmıyor, artık dünyaya bir daha gelecek değiliz ya, şu ölümlü dünyada keyfimize bakalım." (Elmalılı). İyi de, size dünyayı yasaklayan mı var? Dünya lezzetlerini erdemli bir hayat sürerek de tadabilirsiniz. Neden küstahlık yapıyorsunuz? Neden Allah'ı inkâr ediyorsunuz? Hem ölümle işin bittiğini sanıyorsanız yanıyorsunuz. Görmüyor musunuz, yaratılış nasıl devam ediyor. Siz külli yaratılış içinde bir noktasınız. Bu yaratılış hiç bitmeyecek. Bu işin bir de öbür tarafı var, öbür tarafın da öbür tarafı... O kalpler, o kulaklar, o gözler ne güne duruyor? O yürekler, o gönüller neden bomboş?

30- İYİ DİNLEYİN! Hani Rabbin meleklerle “Yeryüzünde bir halife³³ var edeceğim” demişti. Melekler: “Biz seni övüp yüceltiyoruz, orada kan dökecek ve fesad çıkaracak birisini mi var edeceksin?” demişlerdi. “Sizin bilmediğinizi ben bilirim.” buyurmuştu.

31- Âdem’e eşyaya isim koymayı öğretti. Meleklerle göstererek bunların isimlerini söyleyin bakalım” dedi.

32- Melekler: “Sen Yücesin, bize öğrettüğinden başkasını bilmeyiz, her şeyi bilen ve bilge olan Sensin” dediler.

33- “Ey Âdem! onların isimlerini söyle bakalım” deyince, isimleri saydı. Allah da: “Size göklerin ve yerin bilinmez derinliklerini, bildiğin bilmediğiniz her şeyi yalnız Ben bilirim dememiş miydim?” dedi.

34- Sonra meleklerle: “Âdem’i selâmlayın” dediğimizde İblis dışında hepsi selâmladı. O ise karşı geldi, büyüklük taslayarak reddedenlerden oldu.

35- “EY ÂDEM! Sen ve eşin şu yemyeşil diyara yerleşin” dedik. Orada özgürce yaşayın; ancak şu ağaca sakın yaklaşmayın, suç ve günah işlemiş olursunuz.

36- Fakat şeytan orada ikisini de yoldan çıkardı ve böylece onları fitratlarından uzaklaştırdı. Biz de, “Zaaflarınızla

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَكَةِ فَقَالَ لَا يَبُوءُنِي بِإِسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَ مِنْ بَنِي آدَمَ أَنْبَأَهُمْ قَالُوا أَفَلَا تَعْلَمُ إِنَّا أَنْبَأُكَ إِنَّا عَالِمُونَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاعْلَمُ مَا يُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ابَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَرَاهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا امْطُوعَا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوًّا وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَى حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَوْنَا آيَاتِ مِزْنِنَا عَلَيْكَ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

birlikte dağılın. İşte size belirli bir süre için barınma ve geçinme yeri olacak yeryüzü!” dedik.

37- Sonra Âdem, Allah’tan sözler bellekti. Sonra Allah, tövbesini kabul etti. Çünkü O tövbeleri kabul edendir, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

³³ HALİFE: Sözlükte [خلف] kökünden gelir. Mastarı, “Birinin yerine geçmek, arkasından gelmek; vekil, önder, lider, imam olmak” anlamındadır. Bu kökten gelen kelimeler, Kur’an’da 130 yerde geçer. Toplam beş anlamda kullanıldığını görürüz: 1- Arkadan gelen, peşi sıra (halef); 2- Önder, lider, imam, başkan, iktidarı elinde tutan (halife); 3- Karşı çıkmak, karşıt olmak (muhâlefet) 4- Sözünden dönmek (ihlâf); 5-Anlaşmazlık (İhtilâf). Bu ayette ilk iki anlamda kullanıldığı anlaşılıyor. Dolayısıyla ayet; “Yeryüzünde şu ana kadar yaşayanların ardından, onlardan sonra daha gelişmiş bir varlık yaratacağım, bu varlığa yeryüzünün önderliğini vereceğim” demek olur. Arapça’da devenin gebe kalmasına halifetu’n-nâgatu deniliyor. Bu durumda halife “toprağın” veya “öncekilerin” rahminde varlığı mayalanmış olanın doğması, ortaya çıkarılması demek olur.

38- "Hepiniz dağılm, gidin" dedik. Ar-
tık Benden size bir yol gösterici gelir de
kim bu yolda yürürse korkularını yene-
cek, sıkıntılarını da giderecektir.

39- Ayetlerimizi yalanlayan kâfilrlere
gelince, onlar ateşe atılacaklar ve orada
sürekli kalacaklardır.³⁴

40- EY İSRAİL OĞULLARI!³⁵ Size
verdiğim nimetlerimi hatırlayın. Bana
verdiğiniz sözün arkasında durun ki
Ben de sözümü tutayım. Yalnızca Be-
nim öfkemi çekmekten sakının.³⁶

41- Elinizdeki kitabın doğrularını sürdü-
rerek indirdiğime iman edin. Onu ilk inkâr
eden olmayın. Ayetlerimi az bir paha karşı-
lığı satmayın. Yalnız Ben'den korkun.³⁷

42- Doğruyu yanlış ile karıştırıp bildi-
giniz halde gizlemeyin.³⁸

43- Namazı kılın, zekâtı verin, rükû
edenlerle birlikte rükû edin.³⁹

44- Siz insanlara iyiliği emredip kendini-
zi unuttur musunuz? Oysa kitabı da oku-
yorsunuz. Bu akıl tutulması neden?⁴⁰

45- Güçlülere göğüs gererek ve namaz-
la yardım dileyin. Gerçi bu içinde korku
ve titremesi⁴¹ olmayanlara zor gelir.⁴²

46- Onlar Rableriyle karşılaşacaklarını
ve O'na döneceklerini bilirler.

47- Ey İsrail oğulları! Size bağışladığ-
ım nimetimi ve sizi cümle âleme üs-

فَلَمَّا أَخَذُوا مِنْهَا جَمِيعًا قَالُوا إِنَّكَ مِثْلُ مَنْ دَخَلَ الْمَدِينَةَ فَأَمَّا يَنْتَكِرُ فِي مَدِينَةِ مَنْ دَخَلَ
فَلَا تَخَوْفُ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يَا بَنِي إِسْرَءِيلَ
اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ
وَآيَاتِي فَاتَّقُونِ ﴿٤٠﴾ وَأَمْسُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٤١﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِنِّي
فَاقْنُونَ ﴿٤٢﴾ وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَالْبَاطِلُ الْحَقُّ وَآنْتُمْ
تَفْسِلُونَ ﴿٤٣﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَبُوا مَع
الرَّاكِبِينَ ﴿٤٤﴾ أَنَا مُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَسْأَلُونَ أَنفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ
تُنْفِرُونَ الْكَافِرِينَ فَلَا تَقُولُوا ﴿٤٥﴾ وَاسْتَقِمْ بِنَايَ الصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ
وَإِنَّا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْغَاشِقِينَ ﴿٤٦﴾ الَّذِينَ يَطْنُونَ أَنَّهُمْ
مُلَآءُوا رَبِّهَ وَأَنَّهُمْ إِلَٰهٌ رَاجِعُونَ ﴿٤٧﴾ يَا بَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا
نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ
﴿٤٨﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا
شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٩﴾

tün kıldığımı hatırlayın.

48- Hiç kimsenin, ötekine hiç bir fay-
dasının dokunmayacağı, hiç kimseden
arabuluculuğun⁴³ kabul edilmeyeceği,
hiç kimseden kurtarmalık bedeli⁴⁴ alın-
mayacağı ve hiç kimsenin yardım göre-
meyeceği günden sakının.⁴⁵

³⁴ ÂDEM KISSASI: Âdem kıssası, Kur'an'da toplam yedi yerde geçer (Bakara 30–38, Araf 11–24, Hicr 21–44, İsrâ 61–65, Kehf 50–51, Taha 115–127). Kıssa'nın en geniş toplu özeti, Araf suresinde verilir. Kıssada geçen selâmlayın (*secde edin*); yemyeşil diyar (*cennet*); dağılm/gidin (*oradan inin*) kelimelerinin neden böyle yorumlandığına dair ayrıntılı deliller için Bkz. Araf 7/11–24 arası tüm dipnotlar.

³⁵ Buradan itibaren Bakara suresinin neredeyse üçte birlik bölümünü kapsayan, hepsi de birbirini açar mahiyette tek bir bölüm olarak okunması gereken pasajlar geliyor. Surenin (40–152) ayetleri arasında bu bölüm, bütünüyle Kitab-ı Mukaddes

(Yahudi-Hıristiyan) geleneğinin eleştirisine ayrılmıştır. Bölümün başında yer alan “Ey İsrail oğulları” hitabı, eleştirinin mihenk taşıdır. Söylenen bütün sözler, en baştaki bu kelimenin eleştirel açılımı mahiyetindedir. Yani sözlük anlamı “Tanrı ile yürüyenin torunları” demek olan “İsrail oğulları”, tarihsel örneği üzerinden, Tanrı ile yürümenin nasıl ve nereden terk edildiğinin ve yeniden “Allah ile yürümeye” nasıl ve nereden başlanacağına ibretimiz ve çarpıcı sahneleri... Ayrıca Bkz. “İSRAIL OĞULLARI” tabirinin analizi için 17/101. ayet dipnotu.

³⁶ Yani: Ey “Tanrı ile yürüdüğünü” (İsra-el) iddia edenler! Hangi çağda olursa olsun “Allah ile beraber olduğunu” iddia eden bütün herkes! İsrail ismini görünce “Nasıl olsa bizden bahsetmiyor” diye arkanıza bakmayın. “Tanrı ile yürüyenin” torunları olduklarını iddia edenlere söylüyorum siz anlayın. Allah ile yürüdüğünü, O’nun yolundan gittiğini iddia eden herkese bu sözler. Dinleyin: Sizler Ortadoğu’nun çöllerinde, Orta Asyanın bozkırlarında dolanıp duran, oradan oraya göçen küçücük birer kabilelerdiniz. Doğru dürüst yeriniz yurdunuz bile yoktu. Tarihinize bir bakın. Allah, doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyenleri hangi kabileden, hangi milletten olursa olsun destekler. Başka milletlerin tarihinde de böyle desteklemeler hep olmuştur. Sizi de bir zamanlar böylece destekledi. İman ve salih amel üzerine olan herkes, Allah ile yürüyor demektir. Diğer milletlerden ayrıca size tanınmış bir ayrıcalık yoktur. Hiçbir millete de olmamıştır. Allah, şu veya bu kavimle, o veya bu milletle değil, vicdan ve merhamet sahipleriyle yürür. Allah, soy olarak sizi desteklemedi. Sizin aranızdan çıkan akıl ve vicdan sahiplerini; iman, iyilik, hak ve adalet sahiplerini destekledi. Her yerde ve herkese yaptığını size de yaptı. Fakat siz ne yaptınız? “Allah ile yürümeye” söz verdiğiniz halde sözünüzün eri olmadınız. Örneğin şu İsrail oğulları, tarihte tutunabilmek için civarlarından çıkmış tüm peygamberleri sahiplendiler. “Hepsi bizdendi” dediler. Böylece onların saygınlığından yararlanarak hep kendilerine yonttular. Doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyen peygamberlerin çağrısına işlerine gelmeyince uymadılar. Çıkarları ve ihtirasları galebe çalınca yoldan çıkıverdiler. İbrahim’in ve Musa’nın onlardan olduğunu nereden çıkarıyorlar? İbrahim ne Yahudi idi, ne de Hıristiyan. Aynı şekilde Musa ne Yahudi idi, ne de Hıristiyan. Babil çağı zirvedeyken İbrahim, Mısır çağı zirvedeyken de Musa, tevhit ve adaletin sesi olarak ortaya çıktılar. İbrahim Babilli, Musa Mısırlı idi. Etnik kökenleri deşelenerek ne yapmaya çalışılıyor? Eğer bu çok önemli bir şey olsaydı, merak etmeyin Allah tek tek nüfus kütüklerini açıklardı!

³⁷ Yani: Zannetmeyin ki bu yürüyüş, tarihte sadece sizinle oldu. İşte Mekke’li bu öksüz Muhammed (s.a.v) de, İbrahim gibi, İshak gibi, Yakup gibi, Musa gibi aynı yolda yürüyor. İnsanlıkta doğru namına ne kalmışsa hepsini sürdürüyor. Daha önce İbrahim, İshak, Yakup ve Musa ne söylemişse aynısını söylüyor. Tevrat’ı, İncili yeniliyor. Kur’an’la yürüyor bu kez. Yol aynı yol, dava aynı davadır. Şimdi siz eğer niyetinizde samimi iseniz, yeniden başlayan bu yürüyüşe katılmalısınız. İnkâr edenlerin ilki olmamalısınız. Musa ile başlayan yürüyüşü, Muhammed (s.a.v) ile de sürdürmelisiniz. Ayetlerimi çıkar ve ihtiraslarınız uğruna terk etmemelisiniz... Musa ve Tevrat (ve de şimdi Kur’an); dini kendi tekelinize alarsınız diye gelmedi ve

inmedi; bilakis doğruluk ve dürüstlük yoluna giresiniz, adam olarsınız, suç ve günah işlemekten kaçınasınız, insanlık öğrenesiniz, cân-ı gönülden “Allah ile olarsınız” diye geldi. İmdi, titreyin ve kendinize gelin ey “Allah ile yürüyen”, önceki bir peygamberin takipçisi olduğunu iddia eden bütün herkes!

³⁸ Yani: Allah yolunda mertçe yürüyün. İşinize gelmeyince yan çizmeyin. Özellikle ey din adamları! Kendi görüşlerinizi Allah'ın kitabındanmış gibi sunmayın. Kendi tefsirinizi, te'vilinizi Kitap'tan bir ayetmiş gibi öne sürmeyin. Bu işin sadece size mahsus olmadığını; akıl ve vicdan sahibi her toplumun Allah ile olabileceğini bildiğiniz halde yeni yürüyüşleri inkâra kalkmayın. Bu konuda bildiklerinizi kurduğumuz düzen bozulur, ticaretimiz sekteye uğrar diye gizlemeyin. Doğruyu söyleyin, gerçeği kabul edin. İhtirasınızı, kibrinizi, kıskançlığınızı bir kenara bırakın. Biz Arap, onlar İbranî; biz Türk, onlar İngiliz; biz seçilmiş, onlar ümmî; bu doğulu, şu batılı; o güneyli, bu kuzeyli demeyi bırakın. Hak ve hakikat, iyilik ve adalet, doğruluk ve dürüstlükten başka bir amacı yok bu işin...

³⁹ Yani: **Muhammed (s.a.v)**, esas itibarıyla öncekilerin söylediklerinden başka bir şey söylemiyor. Onun yaptıklarından başka bir şey yapmıyor. O da onlar gibi cân-ı gönülden namaz kılmaya, zekât vermeye, rükû edenlerle birlikte rükû etmeye çağırıyor. Ondan önceki bütün peygamberler de hep aynı şeye çağırıyorlar. Şimdi sizin bu kasılmanız nedir? Allah'ın kitapları Tevrat, İncil (ve de Kur'an) üzerine kurduğunuz o bezirgân din ticaretiniz sekteye uğrayacak diye mi korkuyorsunuz? Mabetlere biriktirdiğiniz o mallar ve mülkler, din adamısınız diye aldığınız o vergiler, o hediyeler elinizden kayıp gidecek diye mi endişeleniyorsunuz? Bunun için tarih boyunca muvahhitlerin alâmet-i farikası olmuş namaza, zekâta, rükua yanaşmıyorsunuz. Allah ile yürümenin sadece kendinize ait olduğunu sanıyorsunuz. Heva ve hevesiniz galip geliyor. Merak etmeyin; kim Allah ile yürümeyi terk ederse İbranî, Arap, Türk, Fars fark etmez, zillet ve meskenet damgası vurulur. Aşağılık maymunlar gibi başka milletleri taklide yönelirler ve daha da bellerini doğrultamazlar.

⁴⁰ Yani: **Muhammed (s.a.v)**; size İsa'nın söylediklerini söylüyor: “Siz iyilik, doğruluk, dürüstlük nutukları atar her türlü melâneti işlemeye devam edersiniz. Nutuk atmakla, vaaz vermekle, ayet okumakla iyiliğin olacağını sanırsınız. İnsanı kirlüten, insanın içinden çıkandır. İyilik ve güzellik insanın içindedir; açgözlülük, kötü niyet, hırsızlık, yolsuzluk, haram yiyicilik, rüşvet, kıskançlık, iftira, kibir hepsi insanın içinden kaynaklanır. İçiniz bunlarla doluyken, boyuna doğruluk ve dürüstlük nutukları atarsınız. Bardağın ve tabağın dışını temizlersiniz ama içiniz açgözlülükle doludur. Ey akılsızlar! Böyle yapacağınıza, kapların içindekini yanınızdaki ile bölüşün. O zaman sizin için her şey tertemiz olur. Mabetlerde en seçkin yerlerde oturmaya; meydanlarda halk tarafından selâmlanmaya bayılırsınız. İnsanlara taşınmaz yükler yükler, kendiniz ise bu yükleri kaldırmak için parmağınızı bile kıpırdatmazsınız. Hem peygamberin getirdiğini fiilen toprağa gömersiniz, hemde defnettikten sonra peygamberi göklere çıkararak ilâhîler, ayinler, mevlitler okursunuz. Üstelik bu ayinlerden de para alırsınız. Hem kitapları bizden başkası anlamaz diye duvarlara asarak hapsederseniz, hem de okumak isteyenlere mani olursunuz. Öğ-

renmek isteyenden de kendiniz için hediye beklersiniz. Binlerce yıldır dinle geçiniyorsunuz. Ne zaman anlayacaksınız, dinin bütün herkese açık, vicdan ve merhamet yolu olduğunu ve asla bir “servet kapısı” olamayacağını?..

⁴¹ HUŞU: Sözlükte [خضع] kökünden gelir. Mastarı “titremek, korkmak, sesi kısmak, yere bakmak, gözünü sağa sola bakmaktan alıkoymak” anlamlarındadır. Kur’an lisanında huşu, içtenlikle, derunî dilden ve cân-ı gönülden Allah’a yönelme, irkilme, ürperme, korku ve titreme içinde olma anlamındadır.

⁴² Yani: Darlık, sıkıntı, belâ ve musibet anlarında yalnızca Allah’a yönelerek, O’na dua ederek, O’ndan yardım dileyerek doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyün. Nefsinizi suç ve günah işlemekten alıkoyun. Gerçi bu, gözünü hırs bürümüş insanlar için oldukça zordur. Böylesi bir hayata tahammül edemezler. Fakat Allah’a cân-ı gönülden iman edenler, korkusu ve titremesi olanlar için oldukça kolaydır. Çünkü onlar, doğruluk ve dürüstlük yolunda seve seve yürürler. Sabırları, namazları, yardım dilemeleri içtenlikle ve mertçedir. Doğruluk ve dürüstlük onlar için bir yük, bir ağırlık, bir zorluk değil; neşe, sevinç ve mutluluktur. Yalnızca Allah’a yönelmeyi, yalnızca O’ndan yardım dilemeyi, küre-i arz kadar kalbe sahip olmayanlar doğrusu kaldıramazlar. Yüreği titremeyen, kalbinde ürpertisi olmayanlar, bu yolun yolcusu olamazlar. Bu nedenle ey yüreği kararmışlar! Kalbinize dönün; yüreğinize, vicdanınıza dönün!

⁴³ ŞEFAAT: Bkz. 74/48. ayet dipnotu.

⁴⁴ FIDYE: Ayette geçen [عَدْل] *adl* kelimesi adaletten gelme olup, burada karşılık, bedel, misli, dengi anlamında kullanılıyor. Buna aynı zamanda fideye de deniliyor. Şu halde *fidy*e, karşılık, bedel, misli anlamında “kurtarmalık bedeli” demektir.

⁴⁵ Yani: Tarihteki yükselişinizi hatırlayın. Doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüdüğünüzde nasıl yükselmiştiniz. Bu, Allah’ın tüm toplumlara yazdığı bir kanundur. Fakat daha sonra “kurtulmuş millet”, “şanlı tarih”, “vekâleten kefarete” inancı icat ederek yoldan çıktınız. Hâlbuki, kıyamet gününde herkes tek tek hesaba çekilecek. O gün kimseden şefaate kabul edilmeyecek; arabuluculuk, torpil, iltimas geçmeyecek. Kimseye ayrıcalık tanınmayacak. Allah, kimseye günahları affetme yetkisi vermedi. Allah hiçbir kavme, bir zamanlar kendisi ile olmanın bayraktarlığını yaptı diye, bütün soyunun da kurtulmuş millet olduğunu söylemedi. Sizi kurtaracak olan derun-u dilden ve cân-ı gönülden iman ile, doğruluk ve dürüstlük yolunda bizzat ve bilfiil “hemen şimdi” yürümenizdir.

49-Firavunlardan sizi kurtardığımız zamanı hatırlayın. Size en feci kötülükleri yapıyorlar; kadınlarınızı sağ bırakıp, erkek çocuklarınızı kesiyorlardı.⁴⁶ Bu duruma düşmeniz, Rabbiniz katında çok büyük bir imtihandı.

50- Yine önünüzdeki denizi yarıp sizi kurtardığımızı ve Firavunları gözünüz önünde boğduğumuzu hatırlayın.

51- Musa ile kırk gece için sözleştiğimizi, sonra Musa'nın ardından buzağıya tapınarak nasıl zalimlik ettiğinizi hatırlayın.

52- Yine de, şükredersiniz diye sizi bağışladığımızı hatırlayın.

53- Önünüzü göresiniz diye Musa'ya, Kitabı ve doğruyu yanlıştan ayıran ölçüyü verişimizi hatırlayın.

54- Hani bir zamanlar Musa halkına: "Ey halkım" demişti; "Doğrusu siz buzağıya tapmakla zalimlik ettiniz, çok kötü bir günah işlediniz. Derhâl Yarattıcınızdan bağışlanma dileyin ve kendinizi temizleyip kurtarın. Bu, Yarattıcınız katında sizin için daha hayırlıdır." Bunun üzerine Allah, tövbenizi kabul etti. Çünkü Allah, tövbeleri kabul edendir, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

55- Yine hatırlayın: "Ey Musa, biz Allah'ı apaçık görünceye kadar sana inanmayız" demiştiniz. Bunun üzerine sizi yıldırım çarpmış, bakıp duruyordunuz.

وَإِذْ بَعَثْنَاكَ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ يُدَبِّحُونَ
أَبْنَاءَكَ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكَ وَفِي ذِكْرِكَ بَلََاءٌ مِنْ رَبِّكَ
عَظِيمٌ ٤٩ وَإِذْ قَرَّبْنَا بَايِعَتَكَ الْفِرْعَوْنَ بَيْعَتًا أَل
فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ٥٠ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ
لَيْلَةً نَسْتَعِذُّكَ بِالْجَلِّ مِنْ بَعْدِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ٥١ ثُمَّ
عَفَوْنَا عَنْكَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ٥٢ وَإِذْ آتَيْنَا
مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ٥٣ وَإِذْ قَالَ
مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْجِبِلَّ
قُتُوبًا إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّكُمْ كَانُمْرًا لَكَرِيمًا ٥٤
يَا مَعْشَرَ الْفِرْعَوْنَ أَتَنْتَحُونَ ٥٥ قُلْ بَعَثْنَاكَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ
لَعَلَّكُمْ تَفْكَرُونَ ٥٦ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا
عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَآتَيْنَاكَ الْوَحْيَ بِطَبَاقٍ ٥٧ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ٥٨

56- Sonra belki şükredersiniz diye, sizi ölmüş bitmiş hale geldikten sonra tekrar diriltilip canlandırdık.⁴⁷

57- Bulutların gölgesi ile sizi ferahlattık. "Rızık olarak verdiğimiz güzel şeylerden yiyin" diyerek, kudret helvası ve bıldırcın indirdik. O geçmiş atalarınız, bize değil, kendi kendilerine yazık ettiler.⁴⁸

⁴⁶ Yani: Firavun yönetimi altında, nasıl en aşağılık muamelelere maruz kaldığınızı hatırlayın. Sizin kadınlarınızı sağ bırakıp namuslarıyla oynuyor, sağda solda ona buna peşkeş çekiyor, hayâsızlığa zorluyor ve fuhuşta çalıştırıyorlardı. Erkeklerini de işe yaramayanlarını öldürüyor, diğerlerini kurbanlık koyun gibi köle pazarlarında dolaştırıp para ile satıyorlardı...

⁴⁷ Harfi harfine: "Sonra belki şükredersiniz diye sizi, 'mevt'inizin ardından 'baas' ettik." Yani: Aklınız tutulmuş, vicdanınız kurumuş, yüreğinizin kararmışken; boy-

lece iyice ölüp bitmişken, giderek tarih sahnesinden çekilme ile yüz yüze gelmişken, tekrar Allah'ın yoluna dönüşünüzü ve hızla yükselişinizi hatırlayın. Bundan dolayı şükredin...

⁴⁸ Yani: Bütün bunlara rağmen o atalarınız, işledikleri günahlardan dolayı bize hiçbir zarar veremediler. Yaptıkları sadece kendilerine zarar vermek; kendi kendilerine yazık etmek, kendilerini bitirmek ve aldatmaktan ibaretti...

58- Yine, “Şu şehre girin, orada istediğiniz yerde bol bol yiyin. Kapısından girerken tevazu içinde ‘affet bizi’ deyin ki, kötülüklerinizi bağışlayalım, iyiliklerinizin mü-kâfatını arturalım” dediğimizi hatırlayın.⁴⁹

59- Fakat zalimler, kendilerine iletilen sözü bir başkasıyla değiştirdiler. Biz de o zulmedenlere yoldan çıkıp durmalarına karşılık gökten bir azap indirdik.⁵⁰

60- Yine hatırlayın, Musa halkı için su aramıştı. O zaman biz ona, “Elindeki asa ile kayayı göster” demiştik. Ondan on iki göze fışkırmıştı. Böylece her kabile içeceği vakti öğrenmişti. “Allah’ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde kargaşa çıkararak oraya buraya saldırmayın” demiştik.⁵¹

61- Şöyle demiştiniz: “Ey Musa! Biz tek çeşit yemeğe katlanamayacağız. Rabbine yalvar da, topraktan bakla, acur, sarımsak, mercimek ve soğan çıkarsın.” Musa da, “Şu nefis yemeği bunlara tercih mi ediyorsunuz? Mısır’a geri dönün, orada istediğinizden çok var” demişti. Allah’ın öfkesini çektiler, onlara zillet ve alçaklık damgası vuruldu. Bu, Allah’ın mesajını inkârda ısrarları ve

وَاذْكُلُوا مِنْهُ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ
رَعْدًا وَاذْكُلُوا الْآبَاءَ جُدًّا وَفُولُوا حِطَّةً نَغْفِرْ لَكُمْ
خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا
قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا
مِّنَ السَّمَاءِ يَمْأَا كَانُوا يَافِقُونَ ﴿٥٩﴾ وَاذْكُرْ فِى مِصْرَ
لَقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَارَ فَجَاءَتْ مِنْهُ اثْنَا
عَشَرَ عَيْنًا فَذَكِّرْ كُلَّ نَارٍ مِّنْهُمْ لَعَلَّهُمْ يَلْعَنُونَ
مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَقْتُلُوا فِى الْأَرْضِ مَن حَيًّا ﴿٦٠﴾ وَاذْكُرْ
يَا مُوسَىٰ أَنَّا اخْتَارْنَا عَلَىٰ لَكَا وَوَاحِدًا فَاذْكُرْ لَنَا وَبَكَ
يُخْرِجُ لَنَا إِنَّمَا تَنْتَ الْأَرْضِ مِنْ بَيْنِهَا وَفِيهَا وَفِيهَا
وَعَدِيسَهَا وَبَصِلَهَا فَاذْكُرْ لَنَا الَّذِي هُوَ دَنَى
بِالَّذِي مَوْخِرًا مِّطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ
وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ
مِّنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ
النَّبِيَّ يَكْفُرُونَ بِحُجَّتِ ذَلِكَ يَمْأَا عَصُوا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

peygamberleri haksız yere öldürmelerinden dolayı böyle oldu; bundan hiç şüphemiz olmasın. Bu böyle oldu, çünkü kâfirlik etmişler ve iyice haddi aşmışlardı.

⁴⁹ Yani: “Fethettiğiniz ülkelere bôbürlenmeden, tevazu içinde girin” dediğimizi hatırlayın. Allah, hiçbir millete, hiçbir dünya toprağını tapulamış değildir. Ancak iyilik ve adalet yolunda “gerçekten” yürüyen milletler insanlığa öncü ve önder olmaya lâyıktır. Bu yoldan sapıldı mı, kuru kuruya bir cihangirlik davası olur ki, boş bir uğraştır bu...

⁵⁰ Yani: Onlara, “Tevazu sahibi olun” dediğimiz halde kibirlendiler. Kazandıkları zaferin kendi güçleri sebebiyle gerçekleştiğini zannettiler. Allah’a karşı umursamaz tavır takındılar. “Günahlarımızı bağışla ey Rabbimiz” diyerek girmelerini istediğimiz halde, bu bezirgânlar “arpa, buğday, taneler...” türküsü söylediler. Ayetlerimi-

zi, açgözlülüğe kapılarak umursamadılar. “Biz yaptık, bu yalnızca bizim başarımız” dediler. Zafer sarhoşluğu içinde Allah’ı unuttular. Böylece, giderek yoldan çıktılar. Sonunda hastalıktan, pislikten, kokuşmuşluktan yurtlarına kıran girdi; telef olmanın eşğine geldiler...

⁵¹ Ayette geçen “ıdrib” [اضرب] kelimesi, “vur” anlamına gelebileceği gibi, “göster” anlamına da gelir. Çünkü Arapça’da [اضرب] fiili çok meşhur olup, Türkçedeki “şunu yaptı bunu etti” derken kullanılan “etmek, eylemek” gibi bir tür yardımcı fiil olarak kullanılmaktadır; kota uyguladı (*darabe hissa*); iğne yaptı (*darabe hagn*); çadır kurdu (*darabe heyeme*); vergi koydu (*darabe darıyb*); misal verdi, örnek gösterdi (*darabe mesel*); para bastı (*darabe nugût*); telefon etti (*darabe’l-hatife*) vb. Yine ayette geçen “meşrebehum” kelimesi, ismi zaman ve ismi mekân olarak her ikisini de ifade eder. Dolayısıyla “içme yeri, içme vakti” demek olur ki, burada ism-i zaman olarak “içme vakti” anlamında kullanıldığı anlaşılmaktadır. Böylece mana, “Musa’ya kayayı göster dedik. Kayadan on iki göze fışkırmıştı. Böylece her kabile içeceği vakti öğrenmiş oldu” demek olur. Bu durumda ayetin takdiri; “İsrail oğulları çölde susuz günler geçiriyordu. Perişan bir haldeydiler. Musa, içecek su arayışına girmişti. Bir kaya yarığından fışkıran sular buldu. Derken kabilelere onu gösterdi. Onlar da sırayla gözelerden içtiler. Kabileler on iki guruba ayrıldığı için, içme zamanı kendisine gelen sudan içti. Böylece onları susuzluktan kurtarmış olduk...” şeklinde olur. Dikkat edilirse ayet, “Allah’ın rızkından yiyin, için ve fesat çıkarıp sağa sola saldırmayın” uyarısı ile bitiyor. Bununla, çöl ortamında İsrail oğullarına verilen nimetler hatırlatılarak, “Nankörlük etmeyin, Allah’ı unutmayın” uyarısı yapılıyor. Buradan bize verilen mesaj ise: “Birer insan olarak nimete nankörlük etmeyin. Her biriniz kendi hayatı üzerine düşünürse zor zamanlarda imdadınıza ‘Hızır gibi’ yetişen nice olaylar olduğunu görürsünüz. İşte onları hatırlayın ve Allah’a şükredin. Hakkınıza razı olmayarak sağa sola saldırmayın, bozgunculuk çıkarmayın. Birer millet olarak da tarihinize bakarsanız nice badireler atlattığınızı, ne zor zamanlar yaşadığınızı görürsünüz. Bugünlere geldiyseniz, Allah’ın nimetleri sayesinde. Onları hatırlayın ve Allah’a dönün” şeklinde olur...

62- İMAN edenler, Yahudiler,⁵² Hıristiyanlar⁵³ ve Sabîilerden⁵⁴ kim Allah'a ve ahiret gününe iman eder, iyilik, güzellik, doğruluk için çalışırsa, Allah bu yapılanları asla karşılıksız bırakmayacak; bundan hiç şüphenez olmasın.⁵⁵ Böylece onlarda ne korku kalacak, ne de üzülecekler.⁵⁶

63- DAĞ ŞAHİTTİR ki, sizden bir zamanlar söz almıştık.⁵⁷ Verdiğimiz sınıksı tutun ve içinde olanı hatırlayın ki, Allah'ın öfkesini çekmekten sakınmış olasınız demiştik.⁵⁸

64- Ama siz sözünüzde durmadınız. Eğer Allah'ın lütuf ve merhameti olmasaydı mahvolurdunuz.

65- Cumartesi yasağını çiğneyenleri hatırlayın. Onlara, "Aşağılık maymunlar olun!" demiştik.⁵⁹

66- Böylece bunu hem öncekiler, hem sonrakiler için bir ibret ve Allah bilinciyle yaşayanlar için öğüt yaptık.

67- BİR ZAMANLAR Musa halkına, "Allah bir inek⁶⁰ kesmenizi emrediyor" dedi. "Bizimle dalga mı geçiyorsun?" dediler. "Bu kadar cahil olmak-tan Allah'a sığınırım" dedi.

68-"Rabbine dua et de, bunun nasıl bir kurban olacağını bize açıklasın" de-

إِنَّا لَذَرَأْنَا مَثْوَا الَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ
مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا
مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ
وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٥٤﴾
وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْتُمْ لِمَ
كُونُوا رُجْدًا غَاسِقِينَ ﴿٥٥﴾ فَبَعَلْنَا مَا عَمِلُوا مِنْ يَدَيْهَا
وَمَا خَلَقْنَاهَا وَمَوَظِعًا لِمَنْ تَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ
إِنَّا لِلَّهِ وَأَنْتُمْ لَنَا تَزَكُّوْنَ فَالْوَاثِقُ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ قَالُوا
أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ
يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَهُ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ
وَلَا يَكْرَهُونَ بَيْنَ ذَلِكَ فافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٥٨﴾
قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْ هِيَ قَالَهُ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا
بَقَرَةٌ مَضْرُوءَةٌ فَافْعَلُوا لَنْ تَسْمُرُوا عَلَيْهَا ﴿٥٩﴾

diler. Musa da, "Allah diyor ki; ne pek yaşlı, ne de pek genç, ikisi arasında bir inek. Haydi, durmayın kesin" dedi.

69-Bu sefer; "Rabbine dua et de, renginin nasıl olacağını açıklasın" dediler. Musa; "O diyor ki; bakanlara zevk veren, sapsarı, parıldayan bir buzağı!" dedi.

⁵² YAHUDİ: Sözlükte [هَادُوا] "tövbe edenler, doğru yolda yürüyenler" demektir. İsrail oğullarının buzağıya tapmaktan tövbe etmeleri veya Hz. Yakup'un on iki evlâdının en büyüğünün isminden (Yahuda) dolayı Arapçalaşarak Yahud şeklinde kalmıştır. Zamanla, tüm İsrail oğullarının ismi olarak kullanılmıştır. Esasında Yahudilik, özellikle rahip ve kâtip Ezra'nın (MÖ.400-500) Pers imparatorunun desteği ile Tevrat'ı yeniden yazmasından sonra ortaya çıkan ve Hz. Musa istismarı üzerine kurulu milli/dini yapıyı ifade eder. Bu anlamıyla Ezra öncesi "Musacılık", Ya-

hudilikten farklıdır. Bir anlamda Yahudilik, Mısırlı Hz. Musa'nın yolunu İbranileştirme, milli bir din haline sokmanın adıdır ve gerçek Musacılığı (Museviliği) katlederek yükselmiştir.

⁵³ NASARA: Kur'an'ın [نصارى] adıyla andığı Hristiyanlar, Hz. İsa'nın memleketi Filistin'deki Nasire'ye nispetle veya birbirlerine yardım ettikleri için bu ismi almışlardır. Yahut Hz. İsa havarilerine "Allah yolunda bana kim yardım edecek" diye seslenmiş, onlar da "Allah'ın yardımcıları (Nasrullah) bizleriz" demiş oldukları için bu isimle anılmışlardır. Şu halde "Nasranî", Türkçe'ye "Hristiyan" diye geçmiştir ki, Rumca "Hristos" okunur. "Khristos" ise eski Yunanca'da kutsal yağla mesh edilen demek olup, Hind-Avrupa dil kökündeki "ovmak" (ghrei) sözcüğünden gelir. Kur'an, kelimeyi Rum ve Yunanca'da kazandığı anlamıyla değil, "Nasirah'nın dinine mensup olanlar" veya "Tanrı ile yürüdüğünü iddia edenler" (İsrâil) gibi "Tanrı'ya yardım etme iddiasında olanlar" (Nasâra) anlamında kullanıyor.

⁵⁴ SABİ: Sözlükte [صابئين] "Bir dinden çıkıp diğer dine giren" anlamına geliyor. Bu anlamıyladır ki müşrikler, Hz. Peygamber'e (s.a.v) "sâbiî" derlerdi. Çünkü kendi dinlerine muhalif bir din ortaya koyuyordu. Nitekim Arapça'da, yıldız doğduğu yerden çıktı (sebe't-en-nucum) denildiğinde bu kelime kullanılır. Ayette geçen "Sâbiîn" kavramını, Müslümanlık, Hristiyanlık ve Yahudilik dışında kalan bütün diğer din mensupları olarak anlamak bağlama uygun düşmektedir.

⁵⁵ Yani: Muhammed'in (s.a.v) yolunda olduğunu iddia eden Müslümanlar, Musa'nın (a.s) yolunda olduğunu iddia eden Yahudiler, İsa (a.s) yolunda olduğunu iddia eden Hristiyanlar veya Nuh, İbrahim, Yahya (s.a.e) vb. yeryüzünden gelmiş geçmiş öteki tüm peygamberlerden kalma öğretilere tabi olan insanlardan her kim Allah'a ve ahiret gününe inanır, iyilik, güzellik ve doğruluk yolunda yürürse, bunun karşılığını mutlaka görecektir. Hiç bir iman ve erdemli, güzel iş karşılıksız bırakılmayacaktır. Her erdemli ve güzel iş, ırk, renk, cins, bölge, etnik köken, din ve mezhep farkına bakılmaksızın mutlaka karşılığını bulacaktır. Bu erdemli ve güzel insanlar, gamsız, kedersiz, mutlu bir hayat süreceklerdir. Çünkü cennet ve cehennem kimseye tapulanmış değildir... Kendilerini "şanlı tarihlerine" bakarak "kurtulmuş millet" sanan her kavmin bu tekerci inançları ise kuruntudan başka bir şey değildir. Allah'ın sevgi ve merhameti, tüm insanlara hein geçmişte, hem bugün, hem de gelecekte açıktır. Sevgi ve merhameti sonsuz olan Allah, tüm insanlığın rabbi; İslâm da, tüm insanlığın yoludur (hablu'n-nâs). Kimse kendini İbranî, Arap, Türk, Fars vs. diye kurtulmuş millet sanmasın. Kurtuluş, bizzat ve bilfiil ve de "he-men şimdi" Allah ile yürümededir...

⁵⁶ HAVF: Sözlükte [خوف] "korku, endişe, kaygı, yılgı, yılgınlık", HÜZN [حزن] de "gam, keder, dert, sıkıntı, tasa, gaile, yeis, melâl, üzüntü" manasındadır. Kur'an'ın [و لا خوف عليهم و لا هم يحزنون] kalıp ifadesinin, insanoglunun iki büyük zaafına hitap ettiğini söylemek mümkündür. "Havf" yani açlık korkusu, ölüm korkusu, hastalık korkusu, yaşlılık korkusu, fakirlik korkusu, dünyaya atılmışlık ve yalnızlık vb. korkuları... "Hüzn" yani gam ve keder, geçim derdi, ev derdi, ayrılık derdi, yaşlılık derdi, hastalık acısı, aşk acısı, üzüntüler, sıkıntılar, dertler, tasalar, elemeler, acı-

lar... İşte bu kalıp ifade ile Kur'an, bunları yenmenin yolunu gösteriyor; cân-ı gönülden Allah'a iman etmek ve iyilik, güzellik, doğruluk için çalışmak! Çünkü hangi dinden olursa olsun korkuları aşmanın, gam ve kederi yenmenin, dert ve acıları dindirmenin en makul yolları bunlardır. Şöyle ki; insanoglu şu dünyadaki yalnızlığını, çaresizliğini, atılmışlığını ve bunlardan kaynaklanan tüm korkularını evrenin yüce bir sahibi olduğuna iman ederek yenebilir. İyilik, güzellik, doğruluk gibi çabalar (salih amel) ise bu dünyadaki dert ve acıların paylaşılmasına vesile olur. Dertler paylaşıldıkça azalır, sevinçler paylaşıldıkça artar. Paylaşma, yardımlaşma, iyi, güzel ve doğru olanı (salihât) yayma yönündeki çabalar çoğaldıkça, dertler de giderek- tam olarak bitmese bile- en aza iner. Aslında her salih amel, birinin derdine deva, acısına merhem olur. Demek ki, korkunun ve acının "bu dünyadaki" panzehiri iman ve salih amel olduğu gibi, ahirette de cehennem korkusunun ve azaba uğrama üzüntüsünün garantisi de olmaktadır. İşte "Onlar için korku yoktur, onlar üzülmazler" ayetinin manası bu olmak icap eder (Allahu a'lem).

⁵⁷ Harfi harfine: "Hani bir zaman 'tur'u' üzerinize yükseltmiş ve sizden 'misak' almıştık."

⁵⁸ Yani: Muhammed'e (s.a.v) Hıra mağarasında seslendiğimiz gibi, Musa'ya da Tur-i Sina'da (Sina Dağı) seslenmiş ve vahyetmiştik. Muhammed'e (s.a.v) seslenişimize Hıra mağarasının tanık olması gibi, Musa'ya da Sina Dağı tanıktır. Böylece, dağı onların üzerinize "yükselterek" tanık yapmıştık. O dağda vahyettiklerimiz çok önemliydi. Sina seslenişinde onlara, Allah'tan başkasına tapmayacaksınız, akrabaya, ana-babanıza, öksüzlere, yoksullara iyilik yapacaksınız, bütün insanlarla güzellikle konuşacaksınız, namazlarınızı cân-ı gönülden kılacaksınız, karşılıksız yardımda bulunacaksınız diye vahyetmiş ve bu yolda yürüyeceklerine dair onlardan söz almıştık. Şimdi, ancak bu sözler tutulursa Allah'a saygı gösterilmiş olur. "Allah ile yürüyüş" (İsrâ-El) ancak böyle gerçekleşmiş olur. Gerisi laf-ı güzafıtır; "dağda ne söylendiğine" değil, "söylenen dağın kime ait olduğuna" bakarak bundan geçinmeye kalkmaktır...

⁵⁹ Yani: Cumartesi yaşağını delmek için akıllarınca şöyle formül bulmuşlardı: Cumartesi kıyıya vuran balıkları tutup ipe sahildeki bir direğe bağlıyor, cumartesi geçince gelip yiyorlardı. Böylece güya hem cumartesi yaşağına riayet etmiş, hem de balıktan vazgeçmemiş oluyorlardı. Böyle böyle giderek cumartesi yaşağını hiç umursamamaya başladılar. Cumartesi günü açıktan balık pişirmeye ve yemeye başladılar. Hâlbuki bu tür yasaklar, onların nefislerine hâkim olmayı becerebilmeleri, doğruluk ve dürüstlük yolunda sebat etmeyi öğrenmeleri için ruhî bir terbiyeden başka bir şey değildi. Fakat onlar hırs, tamah ve açgözlülükleri yüzünden bir türlü yola gelmediler. Karakterlerini bozdular. Aşırı kurnazlık zekâlarını da aldı. Akılları tutuldu, vicdanları paslandı, yürekleri karardı. Verdikleri sözle çeliştiler. İşlerine gelmeyince şeriatlarını (hukuklarını) çiğneyebildiler. Arzu ve iştahlarına gem vuramayan böylesi tipler, "maymun iştahlı" olmaları yüzünden perişan oldular. Çünkü tıpkı bir maymun gibi davranıyorlardı. Hiçbir şeyde sebatları yoktu. Şeriatı (huku-ku) çıkarları uğruna ilk çiğneyen yine kendileri oluyordu. İlmiyle amel etmeyenle-

re “kitap yüklü eşekler” dendiği gibi, bunlara da “aşağılık maymunlar” dendi. Çünkü yaptıkları aynen buydu. Sakın “nasıl olsa bizden bahsetmiyor” diye arkanıza bakınmayın; ibret alın, ey hukuku (yasa, kanun, şeriat) icabında delinip geçilecek birer örümcek ağı olarak görenler!

⁶⁰ BAKARA: Sözlükte [بقرة] “sığır/boğa/inek” demek olup, özelde Eski Mısır, genelde tüm eski dünya dinlerinin tanrı-kral figürü olan boğa ve onun güç kudret sembolü “boynuzlu taç”ı simgeler. Şöyle ki: Eski Mısır’da iki büyük tanrı vardı; iyilik tanrısı *Osiris* ve onun eşi kötülük tanrıçası *İsis*. Yani *Osiris*, gökte güneş, yerde Nil nehrinde; *İsis* de toprakta cisimleşmişti. *Osiris* yeryüzünde *Apis* yani boğa ile; *İsis* ise inek ile sembolleştiriliyordu. Bu inançla Mısır, eski dünyanın tanrı tasavvurlarını özetliyordu. Çünkü eski çağlardan beri tanrısal varlıkların işareti boynuzlu bir taçtı. Tüm eski dünya, Sümerlilerden beri boğa ve onun boynuzlarını tanrısal bir simge olarak kullanıyordu. Keza gök gürültüsü (*Ra’d*) de, boğanın gürlemesi olarak kabul ediliyordu. Ondan gelen ses, her ne kadar boğanın sesi olarak kabul ediliyorsa da, gerçekte Tanrı’nın haykırışıydı (*Eliade*). İsrail oğulları, işte bu inancın etkisi altındaydılar. Musa’ya, onları bu putperest kirlerden arındırmak için inek kesme emri verildi. İnanca göre, ineği süresi dolmadan kesmek, onu inkâr anlamına gelmekteydi. Hâlâ bu inancın etkisinde oldukları için İsrail oğulları, inek kesme emrini önce alttan aldılar. Bir türlü, kesilmesi emredilenin, Mısır’da, her yerde heykelleri bulunan Tanrı-devlet sembolü “boğa kültü” olduğunu anlamak istemediler. Fakat sonunda anlayıp kestiler... Kur’an’ın en büyük suresine isim olan Bakara (boğa/inek) kıssası, işte bu eski dünyanın Tanrı-devlet sembolünün Mısır-İsrail oğulları örneği üzerinden kesilmesini, inkâr edilmesini, reddedilmesini anlatmaktadır...

70- Yine “Rabbine dua et de, bize onu daha açıkça bildirsin. Zira o inek, bize başkasına benzer geldi, ama Allah’ın izniyle bir yolunu buluruz; hiç şüphen olmasın” dediler.

71- Musa da; “Allah buyuruyor ki; ekinleri sürmeye ve toprak sulamaya hiç koşulmamış, kusursuz ve alacasız bir buzağı!” deyince “eh, keselim bari” dediler. Sonunda ineği kestiler; ama neredeyse yapmayacaklardı.

72- YİNE BİR ZAMANLAR, siz bir kişiyi öldürmüştünüz de, suçu birbirinizin üzerine atmıştınız. Oysa Allah, örtbas ettiklerinizi açığa çıkarmaya kadirdi.

73- Dedik ki: “Onu diğer bazı olaylara da uygulayın.”⁶¹ Böylece Allah, ölümü can güvenliğini sağlayarak diriltmiş olur. Allah size yol gösteriyor. Aklınızı iyi kullanmayı öğrenin artık.⁶²

74- Bundan sonra kalpleriniz katılaştı. Taşlar gibi, hatta daha duygusuz. Çünkü taşların öylesi var ki, içinden nehirler kaynar. Öylesi vardır ki, çatlar ve bağrından sular fişkırrır. Yine öylesi var ki, Allah korkusundan yerlerde yuvarlanır. Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir.⁶³

75- ŞU HALDE, bu taş kalplilerin size inanacaklarını mı bekliyorsunuz? Onlardan bir kısmı, Allah’ın sözünü işitirdi de, anladıktan sonra bile değiştirirlerdi.⁶⁴

قَالُوا دُعِ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ أَتَمَّ رَشَابَةٍ عَلَيْنَا وَإِنَّا
إِنْ شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا أَلَمْ يَقُولْ إِنَّمَا هِيَ بَعْرَةٌ لَّا دَلُولُ
فِيهَا وَلَا تَنْفَعُ الْغُرُثَ مُسَلَّةً لَّا شَيْءَ فِيهَا
قَالُوا لَنْ نَجِدَ بِالنَّحْلِ مَذْجَهُمَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾
وَإِذْ قُلْتُمْ نَسَا مَا دَرَسْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ خَائِبٌ مَّا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِعَصَاكُمَا كَذَلِكَ يُخَيِّ
اللَّهُ الْمَوْتَ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ
فُلُوكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْإِجَارَةِ أَفَاشِدُّ قَسْوَةً وَإِنْ
مِنْ إِجَارَةٍ لَّمَّا يَتَخِفُّ مِنْهُ الْآفَارُ وَإِنْ فِيهَا لَمَّا يَنْفَقُ
فَيُخْرِجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنْ مِنْهَا لَمَّا يَنْفِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ
وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَعْطُمُونَ أَن يَوْمِنَا
لَكُمْ وَفَدَّكَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ
يُخْرِفُونَ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذْ الْقَوَالِ الَّذِينَ
أَسْوَأُوا أَسْأَأًا وَإِذْ أَخْلَا بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا
فَعَلَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ لِيُذَكِّرَهُمْ فِي عُنْدِ رَبِّكَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

76- Bunlar, iman edenlerle karşılaştıklarında “İman ettik” derler. Kendi başlarına kaldıklarında ise şöyle konuşurlar: “Rabbimizin kelâmını koz olarak aleyhimize kullansınlar diye mi Allah’ın size açıkladığını onlara söylüyorsunuz? Aklınızı kullanın biraz.”⁶⁵

⁶¹ Bu ayette “uygulamak, tatbik etmek” anlamında kullanılan [ضرب] fiilinin Arapça’daki son derece zengin ve renkli kullanımı için Bkz. “DARB” 4/34. ayet ve az önce geçen 2/60. ayet dipnotları.

⁶² Yukarıdaki pasajlarda anlatılan iki inek kesme olayının birbirinden ayrı olaylar olduğu anlaşılıyor. Şöyle ki: İlki (67–71); İsrail oğullarını Mısır Firavunluğu’nun Tanrı-devlet simgesi inek/boğanın inkâr edilmesi amacıyla kestirilmesidir. İkincisi ise (72–74); İsrail oğullarını bu putperest simgeden kurtardıktan sonra, Allah’ın bir

hayvanı olarak ineğin nerede kesilebileceğinin gösterilmesidir. Yani putperest bir inançtan, bir hukuk mevzuatına geçiş yapılmaktadır. Anlaşılan Allah, inek kesme işini can güvenliğinin sağlanması yolunda, Musa ile birlikte oluşan bir şeriat (hukuk) mevzuatı yapıyor. Şöyle ki: İsrail oğulları arasında bir bölgede fail-i meçhul cinayet işlenmişse, o bölgede oturanların, katil ve maktul yakınlarının, davaya bakan Levili kâhinlerin (kadı, yargıç) toplanıp bir inek kesmeleri ve kurbanın üzerine ellerini yıkayarak “yapmadık, görmedik, bilmiyoruz” demeleri ve böylece af ile mağfired talep etmeleri “uygulaması” vardı (Tesniye; 21-1-9). Buradan, inek kesme işinin daha sonları Musa’nın şeriat (hukuk) mevzuatlarından birisi haline dönüştürüldüğünü anlıyoruz. Putperestlikten; hukuksuz, kanunsuz, bir tür vahşet ortamından sonra giderek şehirleşmeye başlayan İsrail oğulları toplumunun medenileşmesi açısından böyle bir uygulama, o günün şartlarında gayet anlaşılabilir. Çünkü, ortada can güvenliğini sağlamaya yönelik çok önemli bir hukuk sıçraması yapılmaktadır. O günkü dünyada bu, oldukça önemlidir; zira bu, bir hukuk evrimidir. Âdeta, ineğin kesilecekse ancak böyle bir yerde kesilmesinin kabul edilebileceği gösterilmek istenmektedir. İşte Allah, Mısır kökenli putperest anlayışın inek/boğa tanrı figürünü, insanı aşağılayan bu tapınma aracını, insanoğlunun yararına bir şeriat kuralına (hukuk mevzuatına) dönüştürerek ayetlerini göstermiş, iradesini ortaya koymuş ve hukuk oluşumuna yol göstermiş oluyor. Ölümü dirilterek yani cinayet korkusunu giderip can güvenliğini sağlayarak hayatı canlandırıp yaşamı diriltiyor; vahşetten medeniliğe doğru adım atıyor... Demek ki, Musa şeriatının dünya hukuk tarihindeki rolü inkâr edilemez. Ayette ele alınan “kesilen inek üzerine yemin”, toplumsal hayatın düzene sokulması için dönemin hukuk (şeriat) mevzuatı olarak görülmelidir. Hukuk dinamik bir süreç olduğu için gelişen hayata paralel tabi ki daha sonraları cinayet olayları ile ilgili başka düzenlemeler vazedilmiştir. Şu halde ayette geçen [اضربوه ببعضها] ifadesi “Onun (ineğin) bir parçasıyla o (öldürülene) vurun” değil, “Onu (kesilen inek üzerine yemin mevzuatını) diğer bazı olaylara da uygulayın” demek olur. Yani “İçinizden güçlü zayıfı öldürünce hiç orali olmayıp; zayıf, güçlüyü öldürünce kılı kırk yararcasına hemen inek keserek, insanları toplayıp yemin ettirerek, soruşturma açarak çifte standart uygulamayın. Adam gibi, hukuku diğer olaylara da uygulayın” demek isteniyor.

⁶³ Yani: Duygusuz, sevgisiz, taş gibi kaskatı tipler oldunuz; hatta taştan daha kötü. Çünkü nice taşlar vardır ki, ondan nehirler fışkırır. Sizin aklınız tutulmuş, vicdanınız kurumuş, yüreğiniz kararmış, dimağınız donmuş. İçinde yaşadığınız kevnî ayetlerimizi, “oluşu” yaratmalarımızı fark etmiyorsunuz. Duvar gibi duruyor, hiç tepki vermiyorsunuz. Allah’ın farkında (bilincinde, şuurunda) değilsiniz ki, kalplerinizden iman, ilim ve irfan fışkırsın. Fakat Allah, iğneden ipliğe her şeyinizin farkındadır... Sakın bizden bahsetmiyor diye arkanıza bakıp durmayın ey insanlar! Anlatılan sizin hikâyeniz; İsrail oğullarına söylüyorum, siz anlayın...

⁶⁴ Yani: Bunların iman edeceklerini mi umuyorsunuz? Bu yeni yürüyüşe katılmın, ilk bunlardan mı geleceğini bekliyorsunuz? Heyhat! İşte görüyorsunuz imana yanaşmıyorlar. Çünkü onlar Allah, Tevrat ve Musa’yı çoktan milli Tanrı, milli kitap ve milli peygamber haline getirdiler. Onlar çoktandır, “Allah ile yürümenin” sadece kendilerine ait bir ayrıcalık olduğunu sanıyorlar. Bu nedenle, kendilerini “seçil-

miş millet" olarak görüyorlar. "Bu iş (peygamberlik) bizimle başladı, bizimle devam eder ve bizimle de biter" inancındalar. Bu nedenle, kendileri dışında peygamberlik kabul etmiyorlar. Tüm peygamberleri kendilerine mal ederek, ihtirasla sahiplenecek, onların üzerinden tarihte tutunmaya çalışıyorlar... Bizden bahsetmiyor diye arkanıza bakıp durmayın ey Araplar, Türkler ve Farslar! İsrail oğullarına söylüyorum, siz anlayın...

⁶⁵ Yani: "Tevrat'ta biz Yahudilere haber verilen bilgileri, Muhammed'e (s.a.v) ve ashabına anlatarak aleyhimize delil olarak kullanırmak mı istiyorsunuz? Siz anlatmazsanız, bu sırları nereden bilecek ve nereden söyleyecekler? Sizin aklınız yok mu? Hiç düşünmüyor musunuz? Bu bilgilerin ele geçmesinin sonunun nereye varacağını bir düşünsenize... "Ben, sizin elinizdeki kitapta haber verilen peygamberim" dediğini bir düşünsenize..."

77- Oysa Allah, sakladıklarını da, açığa vurduklarını da biliyor.

78- İçlerinden avam takımı, Tevrat'ı okumazlar. Bildikleri, bol hurafe ve kuruntudan ibarettir; yalnızca zannederler.

79- Para hırsıyla kendi yazdıklarını "Bu Allah'tandır" diye sunanların vay haline! Uydurduklarından dolayı onların vay haline! Üstlendikleri vebalden dolayı onların vay haline!⁶⁶

80- Derler ki: "Ateş bize bir kaç günden fazla asla dokunmayacak."⁶⁷ Onlara söyle: "Allah'tan bir garantiniz mi var? Böyleyse Allah asla sözünden dönmez. Demek Allah hakkında ileri geri konuşup duruyorsunuz?"

81- Hayır! Kötülük yapa yapa günah küpü haline gelmiş herkes cehennemlidir; onlar orada ebediyen kalacaklar.

82- İman edip iyilik, güzellik ve doğruluk için çalışanlar ise cennetlidir; onlar da oradan hiç çıkmayacaklar.⁶⁸

83- BİR ZAMANLAR, İsrail oğullarından "Allah'tan başkasına ibadet etmeyin; anneye-babaya, yakınlara, öksüzlere, çaresizlere iyilikler yapın; insanlara karşı tatlı dilli, güler yüzlü

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَخْلُمُونَ السِّتَابَ الْإِنَّمَانِي وَأِنَّهُمْ لَكَاظِمُونَ ﴿٧٨﴾ قَوْلِ الَّذِينَ يُكْتَبُونَ الْكِتَابَ يَأْبُدُهُمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْرُوا بِهِ ثُمَّ قَلِيلًا قَوْلِ لَهُمْ مِمَّا كُتِبَتْ أَيْدِيهِمْ وَيَوْمَ لَهُمْ مِمَّا يُكْتَبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ نَمُتَ الْبَارِئُ إِلَّا آيَاتُ مَا مَعْدُودَةٌ قُلْ أَخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ تُخْلَفُوا اللَّهُ عَهْدَهُ أَمَرْتُمْ قُلُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَى مَنْ كُتِبَتْ عَلَيْهِ الْوَحْيُ وَالْحَاطَتِ بِهِ خُطْبَتُهُ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

olun; cân-ı gönülden namaz kılın ve zekât verin" diye söz almıştık. Sonra pek azınız hariç döndünüz. Hâlâ da yüz çevirip duruyorsunuz.⁶⁹

⁶⁶ Yani: Vay haline o din adamlarının! Vay haline o tapınak tacirlerinin! Allah'ın kitabını ıssızlığa terk edersiniz, kendi ellerinizle yazdıklarınızı ise sanki vahiymiş gibi dayatırsınız. Allah'ın adını azgın ihtiraslarınıza âlet edersiniz. Ayet alıp ayet satarırsınız. Uydurup uydurup "Allah böyle dedi" diyerek pazarlıyorsunuz. Allah'ı, Kitabı, Musa'yı, İsa'yı, Tevrat'ı, İncili (ve de Kur'an'ı ve Muhammed'i) hepsini paraya tahvil etmeyi pek de iyi becerirsiniz. Vay o din iman alıp satarak yıgıdığınız günahlara! Vay o kanına girdiğiniz, inançlarıyla oynadığınız masum insanların vebaline, vay!

⁶⁷ Yani: Biz seçilmiş, kurtulmuş milletiz. Allah bizi ne cehenneme atar, ne de ateş de yakar. Belki peygamberin aramızdan ayrıldığında taptığımız bir kaç gün, hadi bilemediniz kırk gün belki cehenneme şöyle bir girer çıkarız. Gerisi bize dokunmaz.

Çünkü biz, Allah'ın seçilmiş kullarıyız ve kurtulmuş bir halkız. Koskoca İbrahim ve Musa, bizden çıkmış. Allah, Tevrat'ı indirmeyi bütün milletlere teklif etmiş, sadece biz kabul etmişiz. Zebur'u, yine bize indirmiş... Aynı şekilde; "Kur'an Mekte'de inmiş, Kahire'de okunmuş, İstanbul'da yazılmış. Böyle seçilmiş, İslâm'ın bayraktarlığını yapmış, i'lây-ı kelimetullah için üç kıtada at koşturmuş, Endülüs'te gemileri yakmış, Bizans'ı tarihe gömmüş bir ümmetin ahfadı nasıl cehenneme girer, nasıl olurda ateşte yanar?" diye kendine pay çıkaranlar, kendini üstün ve seçilmiş görenler... Size de bu sözler.

⁶⁸ Yani: Geçmiş atalarınızla övünüp, onlar sayesinde cenneti garantilediğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Ne İbrahim, ne Musa, ne İsa, ne Muhammed, gelip sizi kurtaramaz! Fakat siz, dönüp kendinize bakmadan kimi peygamberleri sahiplenmekle, sırf sizin kavminizden çıkmış olmaları ile cenneti tapulamış sanıyorsunuz. Tarihte tutunmak için, "Ne kadar peygamber varsa bizdendi" diyorsunuz. Hepsini, çok iyi bildiğiniz o paraya, çıkara, menfaate tahvil ediyorsunuz. Böylece üstün olduğunuzu, Allah'ın sizi seçtiğini, özel yetenekli kavmi olduğunuzu sanıyorsunuz. Tarih boyunca hep Allah, kitap, din, iman ile geçiniyorsunuz. Bunlarla övünüp durarak ne Allah'a, ne insanlığa hizmet olmaz. Cennet ve cehennem bir hak edıştır! Bizzat ve bilfiil kendi iman ve eylemlerinizin karşılığını göreceğiniz bir hak ediş! Cennete, kuruntularınızla asla giremeyeceksiniz. Her kim, günah dolu berbat bir hayatla Allah'a gelirse görüp göreceği kendi eserinden başka bir şey değildir. İsterse, peygamberin amcası, dayısı, oğlu, kızı vs. olsun. Keza her kim de, sevap dolu erdemli bir hayatla Allah'a gelirse, görüp göreceği kendi eserinden başkası değildir. İsterse peygamberi hayatında hiç görmemiş, yurduna hiç gitmemiş, konuştuğu dil-den tek kelime bile anlamıyor olsun. Çünkü Allah, tüm insanlığın Rabbidir. Hangi renkten, hangi ırktan, hangi kökten olursanız olun; ölçü Allah bilinciyle yaşamak (*taqva*); O'nun korku ve titremesi içinde olmak (*huşu*); doğruluk ve dürüstlük yolunda (*sırât-ı müstaqim*) bizzat, bilfiil ve "hemen şimdi" yürümektir...

⁶⁹ Yani: 1- Allah'tan başkasına tapmayacaksınız kalkıp 2-Yakınlarınıza, ana-babanıza, dullara, yetimlere, fakir-fukaraya, garip-gurebaya, düşmüşlere, çaresizlere, ezilenlere, mağdurlara, haksızlığa uğrayanlara, gücü yetmeyenlere, dermanı kalmayanlara, mecalsizlere... İşte bunların hepsinin yardımına koşacaksınız. "İmdat" diyenin yanında ilk siz olacaksınız. 3- Tanıdığınız, tanımadığınız bütün insanlar, sizden "tatlı dil güler yüz" görecektir; iyilik, güzellik, doğruluk, nezaket, kibarlık, sevgi ve merhamet karakteriniz olacak. 4- Namazlarınızı cân-ı gönülden kılacaksınız. 5- Elinizdekini, olmayanla paylaşacaksınız; "hep bana, hep bana" demeyeceksiniz... İşte budur "Allah ile yürümek!" Siz bunları yapacağınıza söz verdiğiniz halde, çok azınız hariç döndünüz, hâlâ da dönüyorsunuz...

84- Hani sizden, “Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan sürmeyin” diye de söz almıştık; siz de kabul etmiştiniz. Buna, şimdi de şahitlik ediyorsunuz.

85- Bütün bunlardan sonra sizler, şu an birbirinizi öldürüyor, kendi halkınızdan bir kısmını yurdunuzdan sürüyor, kendi halkınıza karşı suç ve günahta birbirinizle yarışyorsunuz. Esir olarak elinize düşüklerinde ise ancak para karşılığı bırakıyorsunuz. Hâlbuki onların yurtlarından edilmesi size yasaklanmıştı. Yoksa Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? İçinizden böyle yapanların görüp göreceği, dünya hayatında rezillikten başka bir şey değildir. Kıyamet günü ise en şiddetli azap onları bekliyor. Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir.⁷⁰

86 - Bunlar, ahireti dünya⁷¹ hayatına satmış kimselerdir. Onun için bunlardan azap hafifletilmez ve kendilerine yardım da edilmez.

87 - Biz, Musa'ya Kitap verdik. Ardı sıra peygamberler gönderdik. Meryem'in oğlu İsa'ya da apaçık beyanlar verdik ve tertemiz bir ruh⁷² ile destekledik. Ne var ki, Peygamberler hoşunuza gitmeyen şeyle size geldikçe büyüklük tasla-

وَإِذَا خَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَآ تَسْفِكُونَ دِمَآءَكُمْ وَلَا تَحْرِجُونَ
أَنفُسَكُمْ مِن بَآرِكُمُتَآ قُرُونًا أَن تَهْتَدُونَ ﴿٨٤﴾
تَتَذَكَّرُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنكُمْ
مِّن بَآرِعِظَاهِرُونَ عَلَيْهِمَآ إِن لَّآ إِلَآهُ وَآلَآءُ وَإِن
يَأْتُواكُم مَّسَآرِقُهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ
أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَآبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَآءُ
مَن يَفْعَلُ ذَٰلِكَ مِنكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ
الْقِيَٰمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْحَيَوةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ
آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَآبَ وَهَمَيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَإِنَّا
عِيسَىٰ بَنَی مَرْيَمَ الْبَنَاتِ وَإِنَّا نَادَىٰ بِرُوحِ الْقُدُسِ فَمَلَكْنَا
جَمَآءَكُمْ رَسُولًا بِمَا لَا تَهْتَكُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَنَزَّلْتُمْ فَرِيقًا
كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَآ نُنَزِّلُ
لَهُنَّآ اللَّهُ بِكِتَابٍ فَهِيَ قَدْ كَلِمًا مَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

dınız. Kimini yalanladınız, kimini de öldürdünüz.⁷³

88- “Kalplerimiz perdelidir”⁷⁴ dediler. Hayır! İmana yanaşmamalarından dolayı Allah onlara lânet etti. Onlardan çok azı iman eder.⁷⁵

⁷⁰ Yani: Allah ile yürüyüşten, okun yaydan çıkması gibi nasıl çıktığınıza bir başka örnek: Siz Medine'deki Yahudiler, Evs ve Hazreç kabilelerinin kendi içlerindeki savaşlarda taraf oluyordunuz. Kiminiz Evs'in, kiminiz Hazreç'in müttefiki olmuştu. Onlar savaşınca siz de savaşıyor, kendi halkınıza karşı başkalarının çıkarı için işbirliği yapmaktan çekinmiyordunuz. Bunları yaparken Musa'nın şeriatı, verilen sözler, haramlar, yasaklar hiç umurunuzda olmuyordu. Ancak, elinize esir olarak geçtiklerinde, hemen fide almak konusundaki Tevrat'ın hükmünü hatırlayıveriyordunuz.

“Para”yı görünce hemen “Allah’ı” hatırlıyordunuz da, işin ucunda para yoksa dönüp bakmıyordunuz bile. Tevrat’ın para ve menfaat getiren yönlerine iman, getirmeyen yönlerini inkâr demektir bu... Şunu bilin ki böyle yapanlar, dünyada ve ahirette rezillikten, kepezelikten başka bir şey göremezler.

⁷¹ DÜNYA: Sözlükte [دُنْيَا] kökünden gelir. Mastarı, “en yakın olmak, en aşağıda olmak” anlamındadır. İştikakta (kelime türetme) orta ve son harfinin yer değişmesiyle [دِينَ] şeklini alır ve “din” kelimesi de buradan türer. “Din” ile “dünya” kelimelerinin bu şekilde aynı kök harflerinden geliyor olmaları dikkat çekicidir. Bu, dinin dünya için olduğu, dünyada yaşanacak bir şey olduğu anlamına gelir. Yani din ile dünya birbirini içindir. Ahiret ise “en sonda” demektir... Demek ki dünya kelimesine alçak, adî, önemsiz anlamı vererek dünyanın aşağılanması, Kur’an’ın ruhu ile bağdaşmaz. Bu, daha çok dünyayı şeytanın egemenliği altında bir yer olarak gören Hristiyan yeni-Eflâtuncu teolojilerin söylemidir. Kur’an’ın dünya hayatının oyun, eğlence, süs, övünme ve zenginlik yarışından ibaret olarak tasvir etmesi, dünyayı bütünüyle bunlardan ibaret görenleri eleştirmek içindir. Oysa yerler ve gökler, oyun ve eğlence olsun diye değil; gerçeğin ta kendisi (haqq) ile yaratılmıştır. Merhum Mehmet Akif, “Kimin bu dünyada gözü kapalı ise ahirette de kapalı, hatta oradaki şaşkınlığı daha ziyade...” (17/72) ayetinin tefsiri mahiyetinde dünyanın ne anlama gelmesi gerektiğini çok güzel şiirleştirmiştir:

Eğer maksadı sadece ahiret olsaydı Allah’ın
Ne hikmeti vardı yaratılmasında hiç yoktan dünyanın
“Ezel”den ayrılan ruhun “Ebed”iken sonsuz yurdu
Yolda kavuşarak vücutlarla niçin şahıslar oldu
“Elest”in arkasından gelmesin cennet cehennem de,
Neden ruhlar imtihan olsun bu âlemde
Demek dünya pek öyle hafife alınacak bir yer değil
Demek ebedi mutluluk bu fani ömürden ayrı değil
Diyorlar; “Kâinatın aslı yoktur, çünkü geçicidir”
Evet, geçicidir, amma bir açıdan da ebedidir.
Faniymiş hayat... Olsun! Ömrün zevki, hüsrânı;
Onun bakiliğidir bu özellikleri ile her anı

⁷² RUHU’L-KUDS: Bkz. 16/102. ayet dipnotu.

⁷³ Yani: Meryem oğlu İsa apaçık delillerle, sevgi ve merhametin evrensel sesini yeniden dile getirerek size İncili getirdi. Allah, İsa’nın saf bir yürek temizliği içindeki vicdanı üzerinden size seslenerek vahyetti. İsa, diğer tüm peygamberler gibi tertemiz bir vicdana, içli bir kalbe, titreyen bir yüreğe, selim bir akla sahipti. Onun çağrısını çıkarlarınıza aykırı bularak telâşa kapıldınız. Bezirgân tezgâhınızın bozulmasından korktunuz. İyiliğin ve adaletin sesini, vicdanın ve merhametin cıglığını çarmıhta boğmak istediniz. Diğer birçok peygamberlerin de kimini yalanladınız, kimini öldürdünüz...

⁷⁴ GULF: Sözlükte [غُلْف] kökünden gelir. Mastarı “Kabuklu, sünnetsiz, kılıflı olmak” demektir. Türkçede kalbi, gönlü, yüreği veya vicdanı “kaşarlanmış, nasırlaş-

muş, paslanmış, taşlaşmış” kelimelerini çağrıştırır. “Sünnetsiz kalp” tabirinin, “Nankör ve inkârcı kalp, Allah’a verdiği ahdi bozan kalp” manasına Tevrat’ta da kullanıldığını görmekteyiz; “Sizin ve çocuklarınızın yüreğini değiştirecek. Öyle ki O’nu bütün yüreğinizle, bütün canınızla sevecek ve yaşayacaksınız”, “Yalnız bedence sünnetli olanları cezalandıracağım günler geliyor diyor Rab. Mısır’ı, Yahuda’yı, Edom’u, Ammon’u, Moav’ı, çölde yaşayan ve sakallarının uçlarını kesenlerin hepsini keseceğim. Çünkü bütün bu uluslar gerçekte sünnetsiz, bütün bir İsrail halkı da yürekte sünnetsizdir.” (Tesniye 30; 6-7; Yeremya 9; 26). İbranca’da “kalbi sünnet ettirmek”, kalbi açmak, vicdanı uyandırmak, duygulandırmak, duyarlı hale getirmek anlamında bir deyimdir.

⁷⁵ Yani: Şimdi sevgi ve merhametin evrensel sesi, bu kez Muhammed’in (s.a.v) saf yürek temizliği içindeki vicdanı üzerinden dile geldi. Allah bu kez Muhammed’in (s.a.v) tertemiz vicdanı üzerinden size sesleniyor. Bu da, daha öncekilerle aynı kandan süzülüp geliyor. Fakat siz, aynı katı kalplilikle yine büyükleniyor, burun kıvrıyorsunuz. “Bizim bu sözlere karnımız tok” diyorsunuz. “Biz bunları zaten biliyoruz, bizde fazlasıyla var” diyorsunuz. “Peygamberlik bizim işimiz, Muhammed de (s.a.v) nereden çıktı” diye burun kıvrıyorsunuz. Oysa siz, vicdansız ve merhametsiz insanlar oldunuz. “Allah ile yürümeyi” çoktan terk ettiniz. Heva ve hevesinize uydunuz. Peygamberliğin size tapulandığını, Allah’ın sizden başkasıyla konuşamayacağını sandınız. Oysa sizin vicdanınız çoktan taşlaştı, perdelendi, kabuk bağladı. Bu konuda Allah, insanoğlunun İbranî, Arap, Acem vs. olduğuna bakmaz. Vicdan ve merhamet sahibi kimse, onunla yürür. İmdi, vicdanın ve merhametin bu yeni sesine kulak verin ve onunla birlikte yürüyün. Aksi halde Allah’ın lâneti üzerinizdir...

89- Daha önce inkârcılara karşı yardım isteyip dururlarken, bekledikleri yardım yanlarındakini tasdik eden Kur'an şeklinde gelince bile bile kâfirlik ettiler. Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir.⁷⁶

90- Allah'ın insanlardan lâıyk gördüğüne peygamberlik lûtfetmesini kıskandıkları için Allah'ın indirdiğini inkâr ederek kendilerini bitirmeleri ne kötü bir şeydir! Öfke üstüne öfke çektiler. Kâfirleri aşağılık bir azap bekliyor!

91- Onlara "Allah'ın indirdiğine iman edin" denilince, "Biz sadece bize indirilene inanırız" derler ve ondan başkasını inkâr ederler. Hâlbuki inen, ellerindeki kitabın doğrularını sürdüren gerçeğin ta kendisi bir kitaptır. Onlara söyle: "Madem gerçekten iman ediyordunuz, daha önce Allah'ın peygamberlerini neden öldürüyordunuz?"

92- Gerçekten Musa size apaçık beyanlar ile gelmişti. Sonra onun yokluğunda tuttunuz, buzağıya taptınız; siz nankörsünüz!

93- Hani bir zamanlar dağı şahit tutarak sizden söz almıştık;⁷⁷ "Verdiklerimize bütün gücünüzle sarılın ve dinleyin" demiştik. "Kulak verdik ve isyan

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ
وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْخِمُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ
مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾
يَسْتَكْبِرُوا شِرَارَ مَا بِهِ أَنْفُسُهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
بَنِي آدَمَ أَنْ بَرَزَ لَهُمْ مِنْ قَضَاهِ عَلَى مَنْ بَيَّنَّا مِنْ عِبَادِهِ
فَبَارِئُ يَعْصِي عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩٠﴾
وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا تَوْحِيدٌ وَمَا أَنْزَلَ
عَلَيْنَا وَنَكْفُرُ بِهِ وَمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقٌ لِمَا
مَعَهُمْ قُلْ لِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ أَنْ
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَى
بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ
﴿٩٢﴾ وَإِذَا اخَذْنَا مِنْكُمْ مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ
خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا أَقْلًا لَوْ أَسْمِعْنَا
وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا بِقُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ لَيَكْفُرُنَّ بِهِ
قُلْ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ بِهِ إِيمَانُهُمْ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

ettik" dediler. İnkârları sebebiyle içlerini buzağı sevgisi kapladı. Onlara söyle: "Eğer inanıyorsanız, imanınız size ne kötü şeyler emrediyor!"

⁷⁶ Rivayete göre, Medine Yahudileri, hararetle bir peygamber bekleyip duruyorlardı. "Peygamber gelecek, İsrail oğulları tekrar eski şan ve şeref günlerine geri dönecek" diyorlardı. Bir keresinde Gatafanlılarla çarpışan Hayber Yahudileri, "Ya Rabbi, ahir zamanda bize göndereceğini vaat ettiğin peygamber hakkı için bize zafer nasip et" diye dua etmişlerdi. Yahudi liderlerinden birinin kızı diğerinin de yeğeni olan Hz. Peygamber'in (s.a.v) eşlerinden Safiye de, böylesi bir olaya tanık olmuştu. Babası ve amcasının, Hz. Peygamberi (s.a.v) ziyaretten döndükleri bir gün evde "Vallahi bu adam bize bahsedilenin aynısı. Galiba iş elimizden çıkıyor. Yaşadığımız sürece ona karşı çıkmalı ve reddetmeliyiz" şeklinde konuştuklarını bizzat duymuştu (İbn Hişam).

⁷⁷ Harfi harfine: "Hani üzerinize 'Tur'u yükselterek sizden 'misak' almıştık."

94- Onlara söyle: “Allah, cenneti diğer insanlara değil de yalnızca size tahsis etmişse, hemen ölümü isteyin; eğer sözünüzün eri iseniz.”

95- Kendi elleriyle işledikleri suç ve günahlar sebebiyle hiç bir zaman ölümü isteyemeyeceklerdir. Allah, zalimlere çok iyi biliyor.

96- Sen onları dünyaya karşı insanlarmın en açgözlüsü bulursun. Müşriklerden bile daha hırslıdır. Her biri ister ki bin sene yaşasın. Oysa uzun yaşamak hiç kimseyi azaptan kurtarmaz. Allah yapılan her şeyi görüyor.⁷⁸

97- HAYKIR YÜZLERİNE: Kim Cebrail'e düşman ise, şunu bilsin ki, Allah'ın izniyle Kur'an'ı senin kalbine yol gösterici, önceki çağlardan doğru namına ne kalmışsa sürdüren ve iman edenler için de müjde olarak O indirmiştir.

98- Kim Allah'a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail'e⁷⁹ ve Mikail'e düşman olursa, bilsin ki, Allah da kâfirlerin düşmanıdır.⁸⁰

99- Gerçekten sana apaçık mesajlar indirdik. Onları ancak yoldan çıkmışlar inkâr eder.

100- Onlar ne zaman söz verdilerse, bazıları sözlerini çiğnemediler mi? As-

فَلَمَّا كَانَتْ لَكُمْ الدُّرُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ
النَّاسِ قَتَلُوا الْمَوْتَانَ كُتِبَ صَادِقِينَ ﴿٩٥﴾ وَكَانَ يَسْمَعُونَ
أَبْدًا عَمَّا كَذَبُوا بِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٦﴾
وَلَقَدْ نَهَىٰ أَخْرَصَ النَّاسِ عَلَىٰ حَيَاتِهِ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا
يَوْدُ أَحَدُكُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمِنْ خَرَجِهِ
مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ قُلْ مَنْ
كَانَ عَدُوًّا لِلْجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَىٰ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ
مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٨﴾
مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ
وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٩﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا
إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿١٠٠﴾
أَوَكُلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا بَتَدُّوْهُ قُرْبَىٰ مِنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ وَلَمَّا جَاءَ مِنْهُ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ بَتَدُّوْهُ قُرْبَىٰ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
كِتَابَ اللَّهِ وَرَأَوْهُ يُدْرِكُهُمْ كَانَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

lında onların birçoğu imansızdır.⁸¹

101- Allah'tan, ellerindeki kitabın doğrularını sürdüren bir peygamber gönderilince, kitap ehlinde bazıları, görmezden gelerek Allah'ın kitabına sırtlarını döndüler.

⁷⁸ Yani: Allah, “yapılanlara” bakacak. Sırf ömrün uzun olması, suç ve günahla dolu bir hayat ateşten kurtulmaya yetmeyecek. İyilik, adalet, ahlâk, doğruluk ve dürüstlük dolu hayatlar kurtulacak. O Yahudilerin, “Cennete sadece biz gireceğiz, çünkü seçilmiş, üstün bir ırkız” iddiaları, kuruntudan başka bir şey değildir. Kalplerine dönsünler; cennete gerçekten inanıyorlar mı? Aslında onların cenneti de bu dünyada. Artık onlar, “Allah ile yürümeyi” terk etmişler; şehvetle, hırsla, ihtirasla, açgözlülükle yürüyorlar. Güya “Daru'l-ahiret”, “Arz-ı Mev'ud”da kurulacak ve başkenti Kudüs olan dünya devleti demekmiş! Ahiret yurdu da, cennet de buymuş.

Tanrı bunu onlara vaat etmiş. Bütün dünyayı, cennet olarak onlara verecekmış; başkalarının bundan hiçbir nasibi olmayacaktı... Bakın, bu zihniyet şöyle işliyor: “Üç bin sene önce “bizden” bir Musa Peygamber çıkmış, Allah’tan “İbranca” sözler getirmiş. Artık hiçbir şey yapmaya gerek yok! Üç bin sene ve daha nice üç bin seneler bunlarla geçiniriz...”

⁷⁹ CEBRAİL: Hemen tüm eski Sami dillerinde [جبر] kökünün mastarı “güç, kuvvet kullanmak” [ايل] de, “Tanrı” anlamına gelmektedir. İbranca’da Tanrı’nın gücü (*Cebr-El*) olarak okunurken; Arapçaya *Cebrail*, *Cibril*, *Cebreil*, *Cebril* vb. değişik lehçelerde on ayrı okunuşta geçmiştir. Arapçadan başka dillerde *Gabriel*, *Gabrail*, *Gabril* olarak okunması, “cim” harfinin Mısır lehçesiyle okunmasından dolayıdır. Türkçe’de de kullanılan *cebir*, *meccur*, *icbar*, *meccuriyet* vb. kelimeler yine bu köktendir. İbranca Tanrı’yı öven ve yücelten anlamına gelen *Mika-El* kelimesi de, Arapça’ya *Mikail*, *Mikayil*, *Mikal*, *Mikayyil*, *Mikeil*, *Mikael* şeklinde altı okunuşla geçerek Allah’ın rahmeti, bereketi, bolluğu manası kazanmıştır. Keza Tanrı’nın nefesi, soluğu anlamına gelen *İsraf-El* ile Tanrı’nın durduruşu gibi bir manaya gelen *Azra-El* kelimeleri de, İbranca’dan geçmiştir. Bu nedenle münzarif (çekimli) değildirler. Kur’an’ın, genel olarak Allah’ın gücü, ruhu, hayat vermesi, rızık bitirmesi, bereketi, sevgi ve merhameti gibi “melekelerinin”, Sami muhayyilesinde özellikle, İbranca ve Arapça’da *Melâike*, *Cebrail*, *Mikail*, *İsrafil*, *Azrail* vb. olarak algılanmasına doğrudan müdahale etmediğini görüyoruz. Sadece, bunların tanrılar, eşler, oğullar, kızlar, ortaklar vs. olduğunun sanılmasına izin vermiyor. Kur’an’ın hatabî (etki uyandırmaya, şuur uyandırmaya, bilinç kazandırmaya, tepki verdirtmeye yönelik) dilinde bu isimler, “Allah merkezli” bir vurguyla korunuyor. İlâhî hitabın Sami muhayyilesi üzerinden insanlığa bu dille hitap ettiğini, buradan hitabın tarihsel oluşuna karşın mesajın evrensel olduğunu anlıyoruz.

⁸⁰ Yani: Kim, 1- “Hep felâket haberleri getiriyor” diye Cebraile düşman oluyorsa... Ona “kara haberci” lâkabı takıyor, buna karşılık Mikail’i de rızık ve bolluk getirdiği için dost görüyorsa... 2- “Bizim dışımızda bir Arab’a vahiy getiriyor” diye Cebraile düşman oluyorsa... 3- “Biz Yahudileri şiddetle eleştiren bu sözleri **Muhammed’e** (s.a.v) o getiriyor” diye Cebraile düşman oluyorsa... Bilsin ki bu Allah’a düşmanlıktır. Çünkü Cebraile dediğiniz, Allah’ın gücü, karşı konulmaz kuvveti; Mikail dediğiniz de, Allah’ın rahmeti, bereketi, bitirmesi, yetiştirmesi, bolluğu ve bereketidir. Bunlara düşman olanlar, Allah’a düşman olmuş olurlar. Her kim böyle yaparsa, bilinsin ki Allah da onlara düşmandır!

⁸¹ Yani: O Medine Yahudilerinden Malik İbn Sayf gibilerin, “Vallahi Muhammed’e iman etmemiz için, kitabımızda bu konuda bir söz alınmamıştır. Allah bizden Tevrat’da **Muhammed’e** tabi olun diye bir söz almadı. Verdiğimiz sözler arasında böyle bir şey yok” dediğine bakmayın. Onlar zaten hangi söze inandılar ki?

102- Onlar, Süleyman'ın mülkü hakkında şeytanca telkinlere uydular. Süleyman değil; şeytanca niyetler taşıyan o kimseler kâfirdi. Onlar, insanlara büyü öğretiyorlar; Babil'de Harut ve Marut adlı iki meleğe indirilen şeyin büyü olduğunu sanıyorlardı. Oysaki o iki melek, "Biz ancak bir sınaama vesilesiyiz, sakın kâfirlik etmeyin" uyarısında bulunmadan kendilerine vahyedileni bildirmiyorlardı. Bu iki meleğin öğrettiklerinden, karı-koca arasında nasıl huzursuzluk çıkarılacağına dair büyüler çıkarıyorlardı. Ancak bu, Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremeyecekleri, sadece kendilerine zarar veren ve hiçbir faydası olmayan bir bilgiydi. Oysa onlar bu işlerle uğraşanların, ahiret hayatının güzelliğinden nasipsiz kalacağını çok iyi biliyorlardı. Kendilerini üfürükçü bezirgânlar haline getiren büyücülük ne kötüdür! Keşke bunu bilselerdi.⁸²

103- Eğer iman edip Allah'ın öfkesini çekmekten sakınsalardı, Allah'ın mükâfatı onlara iyilik getirecekti. Ah bunu bir bilselerdi!⁸³

104- Ey iman edenler! Peygamberinizi çağırırken "bizi güt" demeyin, "bizi gözet" deyin. Sözü iyi anlayın. Kâfirleri elem verici bir azap bekliyor.⁸⁴

وَاتَّبِعُوا مَا نَزَّلْنَا عَلَيْكُم مِّنَ الْكِتَابِ وَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ مِن بَيْنِ أَيْدِيكُمْ وَلَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ
وَمَا يَتَّبِعُوا أَحَدًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَتَذَكَّرُ عَنْكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ مُنِيبًا ۚ

105- Ne önceki vahyin takipçilerinden küfre sapanlar, ne de ortak koşanlar, Rabbinizden indirilen hiç bir güzelliği sizde görmek istemezler. Hâlbuki Allah, lâıyk gördüğüne iyilikler ve güzellikler bahşeder. Allah, nice iyiliklerin ve güzel-liklerin kaynağıdır.

⁸² Yani: Allah'ın kitabını arkalarına atan bu Yahudiler, bir zamanlar Süleyman'ın Filistin'de elde ettiği güç ve kudretin ancak sihir ve büyü yoluyla elde edilebildiğine inanıyorlardı. Muhammed (s.a.v) ile normal yollardan mücadele edemeyeceklerini anlayınca, "Bari Süleyman'ın sihir ve büyülerini öğrenelim, onunla karşı çıkalım" demeye başladılar. Güya bir zamanlar, İbranîlerin en parlak günlerini yaşadığı Filistin'de, Harut ile Marut adında iki melek Süleyman'a büyü öğretmiş. Buna göre Muhammed'in (s.a.v) söylediği gibi kendisi de normal bir peygamber değil-

miş, sihirbazmış. Yoksa bu kadar gücü nasıl elde edecekmiş... Oysa Süleyman'a, o Harut ve Marut diye bildikleri iki melek aracılığıyla, Muhammed'e (s.a.v) indirilenin aynısını vahyediliyordu. Tevrat'ta, İncil'de ve şimdi Kur'an'da ne söyleniyorsa onlar söyleniyordu; doğruluk ve dürüstlük yolunun hakikatleri vahyediliyordu (Ebu Müslim). Fakat Süleyman zamanında da, bunlar gibi şeytanca işler peşinde koşan kimseler vardı. İnen vahyi, sihir ve büyü yolunda kullanmaya kalkıyorlar, ondan menfaat temin ediyorlardı. Bu vahiylerde, güya karı ile kocanın arasını açacak bilgiler buluyorlardı. Kendi sihirbazlıklarını, hokkabazlıklarını Süleyman'a ve ona vahyi getiren iki meleğe mal ediyorlardı. Allah'ın vahyini, okuma üfürme, cin çağırma, okunmuş ayet ve kısmet bağlama gibi türlü şarlatanlıklara âlet ediyorlar; Süleyman'a inen vahyi, büyücülük yolunda kullanmaya kalkıyorlardı. Vahyin asıl mesajını görmezlikten geliyorlardı. İnsanların bu husustaki zaaflarından yararlanarak ve büyü sektörü oluşturup okunmuş ayet satarak servet biriktiriyorlardı. Süleyman ayetlerin bu yolla istismar edildiğini görünce, bu şarlatanlarla mücadele başlattı. Büyü kitaplarını, okunmuş ayetleri toplattı; hepsini gömdü. Harut ile Marut olarak bildikleri melekler de, "Bize vahyedilen; Allah'ın tertemiz vahyi, doğru yolun ilkeleridir. İstismar etmeyin, biz sizin için bir imtihan vesilesiyiz; ayetleri doğru anlayın, amacı doğrultusunda kullanın" demeden hiçbir vahiy getirmezlerdi. Fakat büyü'nün anavatanı haline gelmiş Babil'de, Süleyman'a indirilen vahiyle rin büyücülük yolunda kullanılmasına tam olarak da mani olunamıyordu. Çünkü onlar, "Allah ile yürümeyi" çoktan terk etmişler; şeytanlarla, büyücülerle, sihirbazlarla, şarlatanlarla yürüyorlardı... İşte şu Medine Yahudileri'nin ağızlarında geveleyip durdukları "Süleyman'ın sihirleri, Harut ve Marut'un büyüleri" hikâyesi bundan ibarettir... Onlar, hâlâ vahyin asıl mesajını bırakıp böyle işlerle uğraşarak ruhlarını satıyorlar. Boş işlerle uğraşıyor; Muhammed'in (s.a.v) söyledikleri karşısında tutunamayacaklarını anlayınca, denize düştüklerini görüp yılana sarılıyorlar. Sihirden, büyüden medet umuyor; vahyin berrak çağrısına sırt çeviriyorlar. Boyuna şeytanlık ve şarlatanlık peşinde koşturup duruyorlar. Bu yaptıkları üfürükçü bezirgânlık, ne kötü bir iş; bir bilseler...

⁸³ Yani: Böyle sihir ve büyücülük peşinde koşacaklarına iman etseler, hak yolunda cân-ı gönülden yürüseler, adam gibi adam olsalar, iyilik, hayır ve güzellikten başka bir şey görmeyeceklerdi. Keşke bunu bilselerdi, keşke bu akıl tutulmasından, vicdan paslanmasından, yürek kararmasından kurtulabilselerdi; keşke!

⁸⁴ Yani: Ey mü'minler! İçinizden bir kardeşiniz olan peygambere saygılı olun. Yahudilerin, güya peygamberin sıradan bir çoban olduğunu iğnelemek için "Bizi gütsene" lâfını kullanmayın. "Lütfen bakar mısın?" deyin meselâ. Ey Müslümanlar! Birbirinize ve özellikle de peygambere karşı saygıda kusur etmeyin. Din bezirgânlarının çirkin lâflarını bırakın. Size yakışanı yapın; tatlı dil ve güler yüzü elden bırakmayın. Yol yordam, adap erkân bilir medenî insanlar olun. Her şeyin iyi ve güzel olanını yapın. İnsanlığı ayağa düşürmeyin, çitayı daima yüksekte tutun...

106- Biz, bir mesajı yenilemek ister veya yürürlükten kaldırırsak mutlaka daha iyisini veya benzerini getiririz.⁸⁵ Bilin ki, Allah'ın her şeye gücü yeter.

107- Göklerin ve yerin egemenliği yalnızca Allah'ındır. Allah'tan başka yâr ve yardımcı yoktur.

108- Yoksa siz de, daha önce Musa'ya sorulduğu gibi peygamberinize sorular mı sormak istiyorsunuz? Kim imanı küfre değişirse, hak ve adalet yolundan sapmış olur.⁸⁶

109- Geçmiş çağlarda kendilerine kitap verilenlerin çoğu, gerçeğin ta kendisi apaçık belli olduktan sonra, sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü, sizi imanınızdan vaz geçirip küfre döndürmek istediler. Yine de siz Allah, iradesini ortaya koyuncaya kadar onları hoşgörün ve dayanın. Allah'ın her şeye gücü yeter; bundan hiç şüpheniz olmasın.

110- Cân-ı gönülden namaz, kılın, zekâtı verin. Yaptığınız hiç bir iyilik boşa gitmeyecektir. Allah, yaptığınız her şeyi görüyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.⁸⁷

111- "Yahudi veya Hıristiyan olmadıkça hiç kimse cennete giremez" diyorlar. Bu onların kuruntusudur. On-

مَا تَنْفَعُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نَسِيهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ
أَنَا اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّا اللَّهُ لَهُ
مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨٦﴾ أَمْ تَزِيدُونَ أَن تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ
كَمَا سَأَلَ مُوسَى مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَبْدُلِ الْكُفْرَ إِلَّا بِإِيمَانٍ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٨٧﴾ وَكَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
لَوْ يَرُونَ نِعَمًا مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِمْ كُفَرًا رَأَوْنَاهُمْ مِنْ عِنْدِ
أَنْفُسِهِمْ مِنْ عِنْدِ مَا بَيْنَ يَدَيْهِمْ فَانْفَوْا أَوْ اضْطَحُوا
يَا أَيُّهَا اللَّهُ يَا أَيُّهَا اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨٨﴾ وَاقْبِمُوا
الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ
يَجِدْهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّا اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا
لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى
ذَٰلِكَ أَمْرُنَا مِنْ قَبْلُ مَا نُوَبِّئُكُمْ أَنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ
﴿٩٠﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ
عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٩١﴾

lara söyle: "Eğer sözünüzün eri iseniz, bunu ispat edin."

112- Bilakis, kim güzel ahlâk sahibi olarak Allah'a teslimiyet gösterirse⁸⁸, Rabbi'nden karşılık bulur. Böyle yapan korkularını yener, dertlerinin esiri olmaz.

⁸⁵ NESH: Bkz. 16/101. ayet dipnotu.

⁸⁶ Yani: Yoksa siz, Yahudilerin yaptığı gibi, "Rabbine söyle inek kesmekle ne demek istiyor? Bizi Rabbinle görüştürsene? Kur'an önceki kitapların devamı ise neden onlardan farklı ve değişik emirler veriyor?" vb. sorular mı soruyorsunuz? "Nasıl olur da aynı Allah, farklı zamanlarda farklı emirler verir? Allah'ın indirdiği şey nasıl unutulur?" diye, asıl amacı üzüm yemek değil, bağcı dövmek olan konulara mı dalıyorsunuz? Onlar, bu soruları kıskançlıklarından soruyorlar. Çünkü, gerçekte imansızdırlar. Şunu bilin ki, Allah'ın yaratmasında sınır yoktur. Bozan, tahrif

eden, kaybeden, unutan onlar. Onlar böyle yaptıkça yeni vahiyler indirmek, mesajlarını yenilemek Allah'a güç değildir. Esasında bu âlem sürekli yenilenmeler âlemi-
dir. Bu yenilenmelere paralel vahiylerin de yenilenmesi, Allah'ın bir kanunudur. Keşke bunu bilip; zaman aşımına uğramış, unutulmuş, bozulmuş vahiylerin yerine, indirilen bu "yeni vahiyleri" anlasalar. Azgın ihtiraslarını, tapındıkları heva ve heveslerini bir kenara bırakıp, Allah'ın yolunda içtenlikle yürüseler...

⁸⁷ Yani: Onların kıskançlığı ve sorduğu sorular, dengenizi yitirip münakaşalara dalmanıza neden olmasın. Siz vakarınızı kaybetmemeli ve değerli vakitlerinizi bu tip anlamsız çabalarla harcamamalısınız. Hak yolundan ayrılmamalısınız. Allah sizinle beraberdir; ayetleriyle sizi destekleyecektir. Merak etmeyin, hiçbir şey geciktirilmeyecek ve ertelenmeyecektir. Yeter ki siz, Allah ile olmaya devam edin. Çünkü sizi kurtaracak olan, onlar değil bunlardır; iyilik, doğruluk, dürüstlük, Allah bilinciyle yaşamak, namazı cân-ı gönülden kılmak, elindekini olmayanla paylaşmak, yardımlaşmak, dayanışmak, dostluk ve kardeşlik... Her ne yapıyorsanız, en ince ayrıntısına kadar Allah hepsini görüyor.

⁸⁸ İSLÂM: Bkz. 68/35. ayet dipnotu.

113- Yine Yahudiler, “Hristiyanlar doğru yolda değildir” diyorlar. Hristiyanlar da, “Yahudiler doğru yolda değildir” diyor. Her iki taraf da iddialarına Kitap’tan delil getiriyor. Kitabı bilmeyenler de, birbirleri hakkında tıpkı onların söylediklerini söylüyor. Allah, tartışukları konularda son noktayı kıyamet günü koyacaktır.⁸⁹

114- Allah’ın mescitlerinde, O’nun adının anılmasına engel olan ve onların harap olmasına çalışandan daha zalim kim olabilir? Aslında bu zalimlerin, oralara ancak korkarak girmeleri gerekir. Onları dünyada alçaklık, ahirette de büyük azap bekliyor.

115- Doğu da, batı da, Allah’ındır. Nereye dönerseniz Allah’ın yüzü oradadır. Allah her yeri kuşatmıştır. Allah her şeyi biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.⁹⁰

116- “Allah çocuk edindi” diyorlar. Asla! Allah bundan uzaktır. Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah’ındır, her şey bütün varlığıyla O’na tabidir.

117- Göklerin ve yerin yaratıcısı O’dur. Bir şeyi istediğinde ona sadece “Ol” der, o da hemen olur.

118- BİLGİSİZCE, “Allah bizimle direk konuşsa veya bize bir mucize gelse” diyorlar. Bunlardan öncekiler de tıpkı

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَنَبِيِّ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَنَبِيِّ الْيَهُودِ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَلْمُوكَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِنْ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَعَذَابُ الْعَذَابِ لُطُفٌ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولَٰؤُا فَتُوجَّهُوا إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ لَمْ يَكُنْ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانُونٌ ﴿١١٦﴾ بَدِيعَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُعْلِمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ لَا يَأْتِيهِمْ لِقَاؤُهُمْ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ إِلَى الْآيَاتِ لَقَوْمٌ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا آتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

böyle demişlerdi. Kalpleri hep birbirine benziyor. Gerçekten aradıkları kesin bilgi ise, ayetler apaçık ortadadır!

119- Açıkçası, biz seni doğruluk ve dürüstlük üzere⁹¹ peygamber yaptık, müjdeleyesin ve uyandırasın diye. Sen cehennemde gireceklerden sorumlu değilsin.⁹²

⁸⁹ Sadece Yahudiler ve Hristiyanlar değil, genelde hemen herkes ve her zümre, sadece kendisinin kurtulduğunu, ancak kendi takımının cennete gireceğini, sadece kendilerinin hak yolda olduğunu, kendileri dışındakilerin sapıtığını, dalâlette olduğunu iddia edip dururlar. Oysa dikkat edilirse, başkasına ait iman ve eylemlerle kurtulmamızın mümkün olmadığı söyleniyor. Demek ki, kimse başkasına ait iman ve eylemler ile avunmamalı. Kalkıp bizzat, bilfiil ve de “hemen şimdi” doğruluk ve dürüstlük yolunda kendi ayakları üzerinde yürümeli. Tartışılan konularda kimin

haklı, kimin haksız olduğunu, Allah kıyamet günü haber verecektir. Ak koyun kara koyun orada belli olacak. Allahu a'lem, o zaman çoğumuz, beklentilerimizin aksine belki de “şok” olacağız...

⁹⁰ Yani: Şu Mekke ve Kudüs'teki Allah'ın iki evine (Beytu'l-Haram, Beytu'l-Makdis) girmeye engel olan, oralara saldıran ve harap edenden daha zalim kim olabilir? Şu Mekke'deki Allah'ın Evi'ni kendi tekellerine alan; Allah'ın Evi üzerinden hem servet yığıp, hem de iman edenlerin oraya girmesine engel olanlardan daha zalim kim olabilir? Keza, şu Kudüs'teki Allah'ın Evi'nin başına gelenler nedir? Babililer, Farslar, Romalılar, Yunanlılar vs. sürekli saldırıp tahrip ettiler; ele geçirmeye çalıştılar. Bu temiz evler ve onlara yönelmiş bulunan bütün havralar, kiliseler, camiler, Allah'ın Evleri olarak yeryüzünde barışın ve kardeşliğin sembolü ve toplanma yerleri olması gerekiyorken; savaşın, kanın, kinin ve çekişmenin merkezlerine mi dönüşüyor? Öyle oluyorsa, bu ne kötü bir iştir! Ey “Şu mescit benim” diye çekiştirip duranlar! Ey “Burası benim sen giremezsin, yok şurası da benim sen de buraya giremesin” diye havralar, kiliseler, camiler, mescitler yarışına girenler! Buralar kimseye tapulanmamıştır. Kim tapuluyorsa, zalimlik yapıyordur. Tek Allah'a ibadet için açılmış her yer saygındır. Buralara, gereken ihtimam gösterilmelidir. Hem ibadet, illâ bu mekânlarda yapılmak zorunda da değildir. Bir tarafı Doğu, diğer tarafı Batı olan bütün dünya Allah'ındır. Allah, yönlerle kayıtlı değildir. Allah, ne havranın, ne kilisenin, ne de caminin içinde oturuyor değildir. Bütün yönler, bütün mekânlar O'nundur. Gerekirse yeryüzünün her tarafında, hatta her yöne durularak namaz kılınabilir. Çünkü Allah her şeyi kuşatmıştır, en ince ayrıntısına kadar bilir. Hiçbir şey O'ndan gizli kalmaz ve O'nun dışında durmaz. Şu halde, Mescit'i Akşa'dan alıkonulan Yahudiler Kâbe'ye yönelsinler, Kâbe'den alıkonulan Müslümanlar da bütün bir yeryüzüne yönelsinler. Bütün bu mescitler, bu kible tayinleri vs. düzen ve tertip içindir. Sizin doğruluk ve dürüstlük yolunda yürümeniz de sizleri yetiştirmek ve terbiye etmek içindir. “Senin-be-nim” kavgası yapmanın bir anlamı yoktur...

⁹¹ HAKK: Sözlükte [حَق] kökünden gelir. Mastarı “gerçek olmak, doğru olmak, gerçekleşmek” demektir. Kur'an'da 11 anlamda kullanılmıştır; 1- Allah 2- Kur'an 3-İslâm 4- Adalet, 5- Tevhid 6- Doğruluk ve dürüstlük 7- Gereklilik 8- Batıl olmayan, bizi hak 9- Borç-Borçlu, 10-Evlâ, daha lâıyk, hak etme 11- Pay, hisse (Rağıb, Mukatil b. Süleyman). Ayette, “Biz seni beşir ve nezir olarak hak ile resul seçtik” ifadesinin bu şekilde çevirisi, “hak” kelimesinin anlam derinliğinden ve Muhammedü'l-Emin'in (s.a.v) dürüst ve mert kişiliği ile cevap verilmesinden kaynaklanmaktadır. Bu şu anlama geliyor: “Erdem ve dürüstlüğü apaçık bir gerçek olan bu yetimi vicdanın ve merhametin evrensel sesi haline getirdik. İşte apaçık mucize (olağan ve tabii olduğu halde aciz bırakan, karşı konulamayan) budur; hak ile resul bu demektir.

⁹² Yani: Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olarak senden mucize isterler. Eğer aradıkları kesin bilgi ise, kesin bir iman ile inanmak istiyorlarsa, Allah ile doğrudan görüşmeyi ve olağanüstü mucizeler istemeyi bıraksınlar. Bizim ayetlerimiz apaçık

ortadadır. İnanmak istiyorlarsa, onlara iki şey yeter: 1- Kırk yıl aralarında yaşamış, “el-emin” diye çağırılan şu doğruluk, dürüstlük abidesi **Muhammed**’in (s.a.v) kişiliği, 2- Ondan yayılan bu sözler, bu ayetler... İşte, apaçık mucizeler bunlardır. Çünkü doğruluk, dürüstlük ve lekesiz bir kişilik insanı aciz bırakır. Böylesi bir kişiliğin dile gelen vicdanına karşı durmak mümkün değildir. Eğer gerçekten akıl ve vicdan sahibi iseniz, kesin iman arıyorsanız, bunlar size yeter. Haydi, gücünüz yetiyorsa benzerini getirin. Eğer hâlâ imansızlık vadilerinde dolananlar varsa, artık onlardan sen sorumlu değilsin, ey Muhammed! (Allahu a’lem).

120- Yollarında yürümedikçe⁹³ ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar asla senden razı olmayacaklardır. Onlara söyle “Doğru yol Allah’ın gösterdiği yoldur.” Sana gelen bunca bilgiden sonra hala onların keyfi yollarına uyarsan Allah’ın dostluğu ve yardımı kesilir.

121- Kendilerine kitap verdiğimiz kimselerden bazıları Kitabın hakkını gözeterek okurlar. İçlerinde iman edenler bunlardır. Kâfirlere gelince, işte onlar gerçekten hüsrana uğrayanlardır.⁹⁴

122- EY ISRAİL OĞULLARI! ⁹⁵ Size verdiğim nimetimi ve sizi bir zamanlar cümle âleme üstün kıldığımı hatırlayın.

123- Ve bir günden sakının ki, o günde hiç kimse başkası namına bir şey ödeyemez, kimseden torpil kabul edilmez, hiç kimseye arabuluculuk fayda vermez. Onlar hiç bir yardım da görmezler.

124- Bir zamanlar, Rabbi İbrahim’i bir takım olaylarla sınamış, kendini ispat edince “Ben seni insanlara önder yapacağım.” demişti. “Soyumdan da önderler yap.” deyince Allah, “Zalimler önder olamaz” buyurmuştu.⁹⁶

125- Evi⁹⁷ insanlar için toplanma merkezi ve güvenli bir yer kıldık. Siz de İbrahim’in yaptığı bu yerde cân-ı gönülden namaz kılın. İbrahim ve İsmail’e “Tavaf edenler, ibadete gelenler, rü-

وَلَنْ رَضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَبْنِيَ لَهُمْ مَلَأَ هَذَى
 اللَّهُ هُوَ الْمُدَى وَلَيْسَ يَنْفَعَكَ هَؤُلَاءِ مُرْعِدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعَلَمِ
 مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢١﴾ الَّذِي أَنْتُمْ لَهُ الْكِتَابُ
 يَتْلُوهُ بِحَقِّ تِلَاوَةٍ أَوَّلِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ كَفَرَ بِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
 الْفَاسِقُونَ ﴿١٢٢﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا بَيْعَتِي الَّتِي أَنْتُمْ عَلَيَّ كُفُوا
 فَعَصَيْتُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٣﴾ وَأَتَقُوا يُومًا لَا تَخْرِجِي نَفْسٍ عَنْ نَفْسٍ
 شَيْئًا وَلَا يَقْبَلَ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ
 يُنصَرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ ابْتَلَى إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي
 جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَلِيكَ عَهْدِي
 الْقَالَمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا
 مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنْ طَهِّرَا
 بَيْعَتِي لِّلْعَالَمِينَ وَالْعَاكِهَيْنِ وَالرُّجْمِ الشَّجُورِ ﴿١٢٦﴾ وَإِذْ قَالَ
 إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ
 مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا
 ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَى عَذَابِ النَّارِ وَفِي السَّعِيرِ ﴿١٢٧﴾

kû ve secde edenler için evimi temiz tutun” diye emretmiştik.

126- İbrahim de demişti ki: “Ey Rab-
 bim! Burayı güvenli bir şehir yap, hal-
 kından Allah’a ve ahiret gününe iman
 edenlere bol rızıklar ver.” Allah buyurdu
 ki... Kâfiri bile az bir süre rızıklandırır,
 sonra cehennem azabına sürüklerim. Ne
 kötü varılacak yerdir orası!

⁹³ MILLET: Sözlükte [مِلَّة] kökünden gelir. Mastarı “yola girmek, yolda yürümek” demektir. Koşmak, hızlı yürümek (melv); genişlemek ve uzanmak, genleşmek (muluv); yazdırmak, dikte ettirmek (imlâ); gece ve gündüz (melevân) uzunca zaman (meliyy) kelimeleri bu köktendir (Rağıb). Sözlükteki yazdırmak, dikte ettirmek demek olan imlâ mastarıyla, yani imlâ anlamıyla ilgili bir isimdir. Asıl anlamı girilen/yürünen yol anlamına gelir ki bu eğri veya doğru olabilir (Zemahşeri). Bundan dolayı millet terimi din ve şariat anlamında kullanılır olmuştur. Din, şariat ve mil-

let kelimeleri, aslında aynı manaları çağrıştırır. Fakat kavram olarak her biri, bir özelliği ile ayrılır. İtikat itibarıyla din, amel itibarıyla şeriat, toplum itibarıyla millet denilir (Şehristani). İnanılan ne ise amel edilen odur. Amel edilen ne ise, esas itibarıyla etrafında toplanılan da odur. Dolayısıyla millet veya ümmet, herhangi bir insan topluluğunun tarihte uzunca bir zaman birlikte “yürümesi”, ortak gen havuzu, kültür, gelenek, dil, tarih, coğrafya, yurt oluşturmaları; böylece birbirine benzeşmesi hâlidir. Bu tür topluluklara millet denir. Hakkı hak, batılı batıl, eğrisi eğri, doğrusu doğrudur... Türkçede millet; 1- Din, inanç, ilâhî hükümlerin tamamı şeriat, 2- Mezhep, dini meslek, 3- Bir din veya mezhebe mensup olanların tamamı, ümmet (*İslâm milleti*); 4- Topluluk (*Birleşmiş Milletler*); 5- Sınıf, kategori, cins tafiye (*Talebe milleti, erkek milleti*); 6-Halk (*Millete söz geçirmek mümkün değil*); 7- İnanç; ortak tarih, dil, gelenek, kültür, ideal ve vatan birliği olan topluluk, kavim (*Türk milleti, Rus milleti*)- bu mana 19. asırdan itibaren yaygınlaşmıştır- anlamlarında kullanılmaktadır...

⁹⁴ Yani: Yahudilerin ve Hristiyanların yolunda yürümedikçe, onların dinine (yoluna) girmedikçe, senden asla hoşnut olmayacaklardır. Hâlbuki yürünmesi gereken yol varsa, bu ancak Allah'ın yoludur. Sen onlara değil, onlar sana uyacak. Çünkü onlar, bu yolda yürümeyi terk ettiler. Yürüdükleri yol, heva ve heveslerinin, kuruntularının yoludur. Çoktan çıktılar bu yoldan, terk ettiler bu yolu. Eğer onların içinde bu yolda yürüyenler varsa onlar ellerindeki Kitabı dikkatle, samimiyetle, önyargısız okuyan; doğruluk ve dürüstlük yolunu cân-ı gönülden arayanlardır. Zaten böyle olanlar, Abdullah İbn Selâm ile birlikte Habeşli ve Şamlı rahiplerden kırk kadar kişi, Yahudiliği ve Hristiyanlığı bırakarak bu yeni yürüyüşe katıldılar. Allah'ın gerçek yoluna tabi oldular. Ne mutlu onlara! Böyleyken, sen yoluna devam et. O, gerçeği örtbas etmeye kalkan takımı Allah'a bırak. Onlar büyük bir düş kırıklığına uğrayacak, hüsrana olacaklar...

⁹⁵ Bu hitap, İsrail oğullarına yönelik toplu eleştirinin ikinci bölümüne geçistir. Surenin başlarından beri (40–121); ayetler boyunca devam eden ve İsrail oğullarının nasıl ve neler yaparak “Allah ile yürüyüşü” terk ettikleri, yani “İsrail oğulları” lakabını nasıl istismar ettikleri anlatılmıştı. Şimdi bu pasajla (122–152) birlikte, bu iddianın köklerine iniliyor; İbrahim, İshak ve Yakup (İsrail) ile Kâbe gündeme getirilerek, gerçek anlamda “Allah ile oluş, yürüyüş, yapış, ediş, eyleyiş” (*mea-Allah, ila-Allah, seyr-Allah, abd-Allah*) ve “Tanrı ile yürüme iddiasında bulunuş, kendini o soya bina ediş, onu istismar ediş” (*Benu İsrâ-El*) arasındaki fark belirleniyor ve iddia bu kez, tarihsel dayanakları itibarıyla çürütülüyor... Ayrıca, “İSRAİL OĞULLARI” tabirinin dilsel analizi için Bkz. 17/101. ayet dipnotu.

⁹⁶ Yani: Ey “Tanrı ile yürüyen”in (Yakup) torunları olduklarını iddia edenler! Keza, ey “Allah’a kulak veren”in (İsmail) torunları olduklarını iddia edenler! Ey “Sevgi ve merhametin babası”nı (Ebrahim) ataları olarak kabul edenler! Dinleyin; Allah, İbrahim’i sizden iki bin yıl önce, tıpkı Muhammed (s.a.v) gibi doğruluk ve dürüstlük üzere buldu. Onun vicdanın ve merhametin evrensel sesi olabileceğini gördü. Buna lâıyk olduğunu gösterdi. İbrahim’le birlikte büyük bir yürüyüş başlat-

tı. Onu, iyilik ve adalet timsali olarak insanlığa önder yapacağına söz verdi. İbrahim, “Soyumu da önder yap” diye talepte bulununca ona, “İyilik ve adalet yolundan ayrılanlar, zalimler önder olamaz” denildi. Bu nedenle, yeryüzünde seçilmiş bir soy yoktur. Kim iyilik ve adaleti ayağa dikerse, kim vicdan merhametin sesi olursa, kim doğruluk ve dürüstlük yolunda yürürse, ancak onlar insanlığa öncülük etmeye lâyıktır. Soyunuzla övünmeyi bırakın. İsrail oğulları veya İsmail oğulları olmak sizi kurtarmaz. Nitekim siz İsrail oğulları, “Allah ile yürüyüşü” terk ettiniz; kuruntularınızla, üstünlük vehminizle yürüyorsunuz. Siz İsmail oğulları da, “Allah’a kulak vermeyi” bıraktınız; Kâbe’yi putlarla doldurup Lat’a, Menat’a, Hubel’e kulak veriyorsunuz. Şu halde sevgi ve merhametin babası İbrahim’in yolunu sürdüren, küllenmiş o köze yeniden üfleyen, işte şu aranızdaki yetim Muhammed (s.a.v) dir. Artık, sevgi ve merhametin yeni sesi budur. Kuruntularınızı bir kenara bırakıp söylediklerine kulak verin, onun yürüyüşüne katılın!

⁹⁷ BEYT: Sözlükte [بَيْت] ev anlamına gelmekle beraber, eski Sami/Arap kültüründe genellikle bir yere dikilen anıt, kült yeri olarak kullanıldığını görüyoruz. MÖ. 400–200 yılları arasında Suriye’de hüküm süren Nebatîlerin dininde kült ve anıt yerlerine “beyta” denirdi. Kur’an, bu çığırından çıkarılmış kültürü, aslına döndürerek Kâbe için kullanıyor. KÂBE [كَعْب] ise, sözlükte “küp şeklinde olan şey, şişkin ve dolgun olmak, ayak bileğinin çıkık kemiği” demektir. Eski Yunanca’da (*kybos*) oyun zarı, kare prizması, Latince’de (*cubus*) kare, Fransızca’da (*cube*) kare prizması, eski Türkçe’de (*küp*) topraktan yapma kap demektir... Kâbe’nin (beyt); İslâmî dünya görüşü açısından anlamı oldukça derindir. İbrahim’in, kudret ve görkem sembolü olarak dikilen Mısır’daki Firavun piramitlerinin ve Babil’deki Nemrut ziguratlarının (Babil Kulesi) yapılış zamanında Mekke’de Kâbe’nin temellerini yükseltmesi, insanlık tarihi açısından son derece dikkat çekicidir. Bu yapılar, tevhit ile şirk, adalet ile zulüm, iyi ile kötü arasındaki kadim mücadelenin sembolleridirler. Şu an Kâbe’nin etrafı insanlarla kaynarken, diğerleri birer müzedir... Ayrıca Bkz. 3/96–97 dipnotu.

127- İbrahim ve İsmail evin temellerini yükseltirken şöyle dua ediyorlardı: “Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul buyur; her şeyi duyuyor, her şeyi biliyor-sun, hiç şüphesiz!”

128- “Ey Rabbimiz! Bizi Müslümanlardan eyle, ardımızdan da Müslüman bir ümmet çıkar. Bize nasıl ibadet edeceğimizi göster, tövbemizi kabul et. Sensin tövbeleri kabul eden, sevgi ve merhamet sahibi; hiç kuşkusuz!”

129- “Ey Rabbimiz! Onlara senin yolunu gösterecek, vahyi öğretecek, bilgelik aşılayacak, onları tertemiz yaşatacak içlerinden peygamber gönder. Çünkü Sensin yücelilik ve bilgelik sahibi; hiç kuşkusuz!”

130- İbrahim’in yoluna vicdanı kurmuş olandan başka kim yüz çevirir? Biz onu dünyada seçtik. Ahirette de iyilik, güzellik ve doğruluk abidesi olarak anılacaktır.

131- Rabbi ona “İslâm ol” demiş, o da, “Alemlerin Rabbi için Müslüman⁹⁸ oldum” demişti.

132- İbrahim, bunu çocuklarına da vasiyet etmişti. Yakup da, “Evlâtlarım! Allah, sizin için bu yolu seçti. Son nefesinize kadar sadece Müslümanlar olarak yaşayın” demişti.

133- Evet, Yakup son nefesini verirken siz orada mıydınız? O zaman Yakup ev-

وَاذْكُرْ فَعِزُّ رَبِّهِمُ التَّوَابِعُونَ النَّبِيَّتِ وَأَنْعَمِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ شَيْئًا
إِنَّا نَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ الْعَالِيَةَ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ
وَمِنْ دُرِّيْنَا أَمَّا مَسْلَمَةٌ لَكَ وَارِنَا مَسْأَلًا وَتَبَّ عَلَيْنَا
إِنَّا نَسْأَلُكَ التَّوَابِعِينَ الْحَيِّهِ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا
مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝ وَمَنْ يَرْغَبْ عِزَّ مِثْلَةٍ
إِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لَهِ تَقَبَّلْهُ وَكَفَى بِاصْطَفَيْتَهُ فِي الدُّنْيَا
وَأَيَّةً فِي الْآخِرَةِ لَمَّا تَتْلُو ۝ إِذْ قَالَ لَهُ رَبِّي أَسْلِمْ قَالَ
أَسْلَمْتُ لِرَبِّي الْعَالَمِينَ ۝ وَوَصَّيْنَا إِبْرَاهِيمَ بَيْنَهُ
وَبَيْنَهُمَا بِاتِّحَادٍ أَنَّهُ لَا تُصَلِّيَنَّ لَكَ الْبَدِينِ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ۝ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ
الْمَوْتَ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا لَنْ نَعْبُدَ
إِلَهَكَ وَالْآبَاءَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلهًا وَاحِدًا
وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ۝ فَلَمَّا تَلَّى لَهَا مَا كَتَبَتْ
وَلَكُمْ مَا كُتِبَ وَلَا تَتْلُوْنَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝

lâtlarına, “Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?” demişti. Onlar, “Senin ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak’ın tanrısı olan tek Allah’a ibadet edeceğiz. Biz O’na adanmış Müslümanlarız” demişlerdi.

134- İşte böyle... Onlar bir kuşaktı, geçip gittiler. Onların kazandıkları onlara, sizin kazandıklarınız da sizedir. Size onların yaptıklarından sorulmayacak.⁹⁹

⁹⁸ Ayetlerin akışı içinde yoğun bir şekilde İsrail oğulları eleştirisi yapıldıktan sonra, onların temel iddiası olan “Tanrı ile yürüyenin (Yakup) torunları olma” tarihsel dayanaklarını çürütme sadedinde; İbrahim, İshak ve Yakup’un “Müslüman” oldukları vurgulanıyor. Yani, “İsrail” kavramının karşısına, “Müslüman” kavramı çıkarılıyor. İşte bu, Müslüman isminin İsrail ismine karşı “eleştirel tepki biçimlenmesi” olarak mana kazanması dediğimiz şeydir. Bu durumda denmek istenen şudur:

“Tanrı ile yürüyenin (Yakup) torunları olma” iddianız boştur. O İshak ve İbrahim, gerçek anlamda birer Müslüman’dı. Yani, “Allah ile yürüyen” asıl onlardı; asla siz değil. Siz onları istismar ediyorsunuz; bizzat, bilfiil ve de “hemen şimdi” kalkıp yürümüyor, onlar üzerinden geçinmeye bakıyorsunuz. Şu an bizzat, bilfiil ve de “hemen şimdi” onların yolunda yürüyen, işte şu Muhammed (s.a.v) dir. O’na tabi olmadıkça, Allah ile yürümüş olamazsınız...” Ayrıca, kavramın dilsel analizi için Bkz. İSLÂM/MÜSLÜMAN; 68/35. ayet dipnotu.

⁹⁹ Yani: Onlar bir ümmettiler, gelip geçtiler. Yaptıkları kendilerinedir. Dolayısıyla, İbrahim’in yolunda yürümek, kuru kuruya soy sop davasıyla olmaz. Siz Yahudiler, sırf İbrahim’in torunlarıyız diye boş yere böbürlenip durmayın; imanınıza, itikadınıza, amellerinize bakın. Yeryüzünde “seçilmiş bir soy” olmadığı gibi, “lânetlenmiş bir soy” da yoktur. Keza, Âdem(a.s) bütün insanlığın günahını da yüklenmiş değildir; “ilk günah” diye bir şey de yoktur. Sizi kurtaracak olan, kendi imanınız, kendi erdemli amellerinizdir. Kimse atasına, soyuna, ceddine, ırkına, vs. güvenmesin...

135- YAHUDİ VE HİRİSTİYAN olun ki doğru yolda olabilirsiniz diyorlar. Onlara söyle: “Hayır! Biz, sağduyudan şaşmayan İbrahim’in yolunda yürürüz. O, ortak koşanlardan değildi.”

136- Şöyle deyin: “Allah’a, bize indirilene, İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakup’a, onlardan sonra gelenlere, Musa’ya ve İsa’ya verilene ve diğer peygamberlere verilene iman ettik. Bunlar arasında ayırım yapmayız. Biz O’na adanmış Müslümanlarız.”

137- Eğer onlar da sizin inandığınızı gibi inanırlarsa, doğru yolda yürümüş olurlar. Bu yoldan ayrılırlarsa, uçuruma yuvarlanırlar. Allah seni bundan korur. O her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.

138- Allah’ın boyası... Allah’ın boyasından daha güzel boyası olan kimmiş?¹⁰⁰ Biz sadece O’na ibadet edenleriz.¹⁰¹

139- Onlara söyle: “Allah hakkında bizimle tartışıyor musunuz?”¹⁰² Oysaki Allah, hem bizim, hem de sizin rabbinizdir. Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız size. Biz, saf bir yürek temizliği içinde O’na yönelmişiz.

140- İbrahim’in, İsmail’in, İshak’ın, Yakup’un ve artlarından gelenlerin “Yahudi” veya “Hiristiyan” olduklarını mı iddia ediyorsunuz? Onlara söyle: “Allah’tan daha mı iyi biliyorsunuz? Al-

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ
حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ
إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَيَعْقُوبَ
وَأَلْيَاسَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَمَا أُولَٰئِكَ إِلَّا الْيَاسِينَ
مِنْ رَبِّهِمْ لَا تَفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾ قُلْ
أَسْمَاؤُهُمْ بِمَا اسْتَدْرَجْتُم مَّقَالِيَهُمْ أَتَانُوا لَنَا فِي شِقَاقٍ
فَلْيَكْفُرْ كُفْرَهُمْ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صَبَّغَهُ
اللَّهُ وَمِنْ أَحْسَنِ مَنَ اللَّهِ صَبَّغَهُ وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾
قُلْ اتَّخَذْتُنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَكُنَّا أَعْمَالًا
وَلَكُمْ أَعْمَالُ لَكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَيَعْقُوبَ وَآلْيَاسَ وَالْأَنْبِيَاءَ
كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ قُلْ أَتَسْتَأْذِنُ أَمَّا اللَّهُ وَرَبُّنَا
مِنْكُمْ شَهِادَةٌ عِنْدَ رَبِّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ
عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ نَبَلْنَاكَ قَدْ خَلَقْنَا لَهَا مَا كَيْتَ وَلَكُمْ
مَا كَيْتُ وَلَا تَسْتَلُونَنَا عَنْ مَا كَيْتُ لَكُمْ ﴿١٤١﴾

lah’ın şahit olduğu bir gerçeği gizleyen-
den daha zalim kim olabilir? Allah yap-
tığınızı her şeyden haberdardır.”

141- İşte böyle... Onlar bir kuşaktı, ge-
çip gittiler. Onların kazandıkları onlara,
sizin kazandıklarınız da sizedir. Size on-
ların yaptıklarından sorulmayacak.

¹⁰⁰ Yani: Yahudilerin yaptığı gibi Yahudiliğe girenleri su ile yıkamak, yıkanan kim-
senin bütün günahlarının temizleneceğine inanmak, böylece yeni bir hayat rengine
kavuşacağını sanmak bizim işimiz değildir. Aynı şekilde Hiristiyanlar da bu âdete
devam ederek sadece dine girenleri değil, yeni doğan bebekleri de *ma'mudiye* dedik-
leri sarımtırak bir suya daldırarak *vafitiz* ediyorlar. Bunun temizlenme olduğunu sa-
nıyorlar. Bizim bununla da işimiz yoktur. Biz rengi (boyayı) Allah’tan alırız. Al-

lah'tan başka kimmiş hayat rengi verecek? Biz ne yapıyorsak, O'nun için yaparız; uğraşımız hep O'nun içindir, O'nun iledir.

¹⁰¹ ABD/İBADET: Bkz. 109/2. ayet dipnotu.

¹⁰² Yani: Ey Allah'ın "peygamberliği sadece İsrail oğullarına verdiği" veya "İsa'nın Allah'ın yeryüzündeki nihaî tezahürü olduğu" konusunda bizimle tartışan Yahudiler ve Hristiyanlar! Bu tartışmanızda gerçekten samimî misiniz? Amacınız gerçeği, sadece gerçeği öğrenmek ve böylece Allah'ın rızasını kazanmak mı, yoksa çıkarlarınıza mazeret mi arıyorsunuz? Eğer gerçeği öğrenmek ve Allah'ın rızasını kazanmak için tartışıyorsanız, bu tartışma kolayca çözüme bağlanabilir...

142- BAZI İNSANLAR düşüncesizce, “Şimdiye kadar uydukları kiblelerinden onları çeviren nedir?” diyecekler. Onlara söyle: “Doğu da batı da Allah’ındır.”¹⁰³ O, layık gördüğünü doğru yolda yürütür.

143- İşte böylece, sizi merkezî bir ümmet yaptık. Peygamber size örnek ve öncü olacak, siz de insanlığa örnek ve öncü olacaksınız. O içinden geçirdiğini kible yaptık ki, peygambere uyanla uymayamı bilelim. Bu, cân-ı gönülden Allah’a yönelen kimselerden başkasına elbette zor gelir. Allah, sizin imanınızı asla zayıf edecek değildir. Allah, insanlara karşı çok şefkatli, çok merhametlidir.¹⁰⁴

144- Biz, senin gökyüzüne bakınarak bir haber beklediğini görüyoruz. Şimdi, seni memnun olacağın bir kibleye dönüdüyoruz. Artık yüzünü Mescit-i Haram tarafına çevir. Siz hepiniz, nerede olursanız olun, yüzlerinizi o tarafa çevirin. Daha önce kendilerine Kitap verilenler, bu haberin Rablerinden geldiğini çok iyi bilirler. Allah, yaptıkları her şeyden haberdardır.

145- Daha önce kendilerine Kitap verilene her türlü delili getirsen, yi-

سَمِعُوا الشَّفَهَاءَ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْتُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِي
كَانُوا عَلَيْهَا قُلُوبَ الشَّرِّ وَالْمَغْرِبُ يُهْدِيهِمْ نِشَاءَ إِلَى مِرَاطِ
مُسْتَقِيمٍ ۚ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا
لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا
وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَفْسٍ مِّنْ نَّبِيٍّ
الرَّسُولُ مِمَّنْ يَنْفَلِكُ عَلَى عَقِبِهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا
عَلَى الَّذِينَ مَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَا لَنُضَيِّعَ آيَاتِنَا تَكْذُوبًا
إِنَّ النَّاسَ كَرُوفٌ رَّجِيمٌ ۚ قَدْ تَرَى قُلُوبَكَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ
فَلَوْ لَيْتَكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا قَوْلٍ وَجْهَكَ سَطْرَ الْمَجِيدِ
الْحَرَامُ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ سَطْرًا وَإِنَّا لَآلِئْنَ
أَوْتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمَنَّ أَنَّهُ الْخَوَّصُ مِنْ رَبِّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ۚ وَلَئِنْ آتَيْنَا الَّذِينَ يُرِيدُوا الْكِتَابَ
يَكُلِّ أَيْنَ مَا يَتَّبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ
وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ أَتَيْتَ هَؤُلَاءِ مِنْ
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ۚ

ne de senin kiblene uymazlar. Sen de onların kiblesine uyacak değilsin. Onlar da birbirlerinin kiblesine uymazlar. Sana gelen bilgiden sonra eğer onların kuruntularına uyacak olursan, zalimlik etmiş olursun.

¹⁰³ Yani: Yahudiler, kiblenin Kudüs'ten Mekke'ye çevrilmesini, Allah'tan yüz çevirmek olarak anlıyorlar. Hâlbuki, Allah için doğu da, batı da birdir. Allah ne Kudüs'te, ne Mekke'dedir; Allah her yerdedir...

¹⁰⁴ Yani: Allah, cân-ı gönülden “Allah ile yürüyen” ve yürümeyeni ayırmak istiyor. İşi din tacirliğine dökenle dökmeyeni ayırmak istiyor. Kim gerçekten İbrahim'in yolunda, kim onu istismar ediyor; bu ortaya çıksın istiyor. Bu nedenle, Hıra'dan başlayan sevgi ve merhametin bu yeni sesi ile insanlığa örnek olacak bir ümmet (kuşak, çağ) ortaya çıkarmak istiyor. Bu ümmete peygamber örnek olacak, ümmet de tüm insanlığa örnek olacak; iyiliğin, güzelliğin, doğruluğun, dürüstlüğü, ne

hakkın, adaletin, ahlâkın ne olduğunu dünyaya gösterecek. Böylece, adaletli, dengeli, ölçülü seçkin bir topluluk olan “ümme” ortaya çıkacak. İyilik ve güzellik namına her ne varsa, ona şahit, örnek ve model olacak. Cazibe ve çekim merkezi haline gelecek. Tarihin meydanında Allah ile birlikte yürüyecek. İnsanlık vicdanını diri tutacak; insanlığın ölmediğini, ölmeyeceğini gösterecek. İnsanlığın öteden beri arayıp da bulmadığı en temel insani değerleri ete kemiğe büründürecek, bizzat ve bilfiil gösterecek, onlara tanıklık edecek. İnsanlık vicdanının hamisi ve koruyup kollayıcısı olacak. İşte bunun için Allah, yönünüzü, Adem tarafından ilk olarak yapılan, İbrahim tarafından eski temelleri üzerine yeniden dikilen insanlığın merkezine; Kâbe’ye çeviriyor. Size, Kâbe etrafında insanlığa örnek olacak bir ümmet/kuşak/çağ başlatma görevi veriyor. Bu ev, Arap’ın, Acem’in, İbranî’nin vs. değil, “insanlığın merkezi” olacak. Burada iyilik, güzellik, doğruluk, dürüstlük, hak ve adalet dışında hiç bir ölçü geçmeyecek...

146- Daha önce kendilerine kitap verdiklerimiz, onu kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanır. ¹⁰⁵ Buna rağmen çoğu gerçeği gördükleri halde görmezden gelirler. ¹⁰⁶

147- Gerçek olan, Rabbinden gelenidir. O halde sakın şüpheye düşme! ¹⁰⁷

148- Herkesin yöneldiği bir kiblesi vardır. İyi ve güzel işlerde birbirinizle yarışın. Nerede olursanız olun, sonunda Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. Allah'ın her şeye gücü yeter. ¹⁰⁸

149- Nereden çıkarsan çık, yüzünü Mescit-i Haram tarafına çevir. Bu emir, Rabbinden sana gelen gerçektir. Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir.

150- Nereden çıkarsan çık, yüzünü Mescit-i Haram tarafına çevir. Nerede olursanız olun, yüzünüzü o tarafa çevirin ki, içlerinden haksızlık edenler müstesna, insanların elinde aleyhinizde kullanabilecekleri bir koz bulunmasın. Sakın onlardan korkmayın, yalnızca Benden korkun. Böylece size olan nimetimi tamamlayayım da doğru yolu bulasınız.

151- Nitekim içinizden, ayetlerimizi okuyacak, sizi tertemiz yaşatacak, Kitabı ve bilgeliği öğretecek ve bilmediğiniz çok şeyi öğretecek bir peygamber gönderdik.

152- Öyleyse Beni hatırlayın ki, Ben

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرُقُونَ كَمَا يُفْرُقُونَ آبَاءَهُمْ وَمَنْ
فَرَّقَ بَيْنَهُمْ لَيْسَ بَيْنَهُمُ الْحَقُّ وَمَنْ يُفْرِقْ بَيْنَهُمْ
فَرَّقَ بَيْنَهُمْ فَلَا تَكُونُ مِنَ الْمُنْذَرِينَ ^{١٤٧} وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ
هُمُومٌ لَهَا فَاسْتَقِيمُوا الصِّرَاطَ إِنَّا نَمَّا نَكُونُ أَيْبَارِكُكُمْ
اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ^{١٤٨} وَمِنْ جَيْتُ خَرَجْتَ
قَوْلٍ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ
وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ^{١٤٩} وَمِنْ جَيْتُ خَرَجْتَ قَوْلٍ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَجَيْتُ مَا كُنْتُمْ قَوْلُوا وَجُوهَكُمْ
شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ
فَلَا تَحْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَتَّبِعُوا تِلْكَ لَكُمْ وَاعْلَمْتُمْ
تَحْتَدُونَ ^{١٥٠} كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُو
عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ^{١٥١} فَادْكُرُوا فَاذْكُرْكُمْ
وَأَشْكُرُوا إِلَيَّ وَلَا تَكْفُرُوا ^{١٥٢} آيَاتِنَا الَّتِي آتَيْنَاكُمْ
بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ^{١٥٣}

de sizi hatırlayayım. ¹⁰⁹ Bana şükredin, nankörlük etmeyin!

153- EY İMAN EDENLER! ¹¹⁰ Güçlülere göğüs gererek ve cân-ı gönülden yönelerek yardım arayın. Allah, güçlülere göğüs gerenlerle birlikte; bundan hiç şüpheniz olmasın.

¹⁰⁵ Yani: 1- Onlar, peygamberi kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanır (Râzi vb.) 2- Onlar, Kâbe'yi kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanır (İbn Abbas, Katede, Rebi, İbn Zeyd). Bağlama göre ikinci görüş tercihe şayandır.

¹⁰⁶ Yani: Yahudi ve Hristiyan âlimleri, Kâbe'nin İbrahim tarafından inşa edildiğini kendi çocuklarını bildikleri gibi bilirler. Kudüs'teki Mescit-i Aksa'nın, Süleyman tarafından, İbrahim'den yaklaşık 1300 yıl sonra yapıldığını da bilirler. Kâbe konusundaki bu bilgilerinden adları gibi emindirler. Fakat görmezden geliyorlar. Bildik-

leri halde sanki Kâbe'yi hiç tanımıyormuş, bilmiyormuş gibi davranıyorlar...

¹⁰⁷ Yani: Gerçek olan, işte bu Rabbinden gelen, Kâbe'yi kible yapan buyruklardır. Yahudi ve Hristiyan din baronlarının kasılmalarına, kıskançlık krizleri geçirmele-
rine rağmen apaçık gerçek budur; kible'niz Kâbe olacak! Orası insanlığın merkezi
yapılacak! Şu halde, sakın onların ileri geri konuşmaları seni şüpheyi düşürmesin.
Kâbe'nin ne anlama geldiğini iyi düşün ve yoluna devam et ey Peygamber!

¹⁰⁸ Yani: Yeryüzünde Allah'ın yolunda yürümek isteyenler, çeşitli zamanlarda çe-
şitli yönlemlere yönelmişlerdir. Şimdi siz, Allah'ın insanlığın merkezi haline getirmek
istediği Kâbe'ye dönün. Fakat bunu kısır bir tartışmanın vesilesi haline getirmenin
de manası yoktur. Her nereye dönerseniz dönün, aslında bütün bir yeryüzü Al-
lah'ındır. Doğu da, batı da Allah'ındır. Siz asıl iyilikler ve güzellikler için yarışmaya
bakın. Yarışacaksınız, çekeşecekseniz bunun için çekişin. Namaz kılmaktan, yüzü-
nü oraya veya buraya dönmekten maksat da esasen budur; iyilik, güzellik, doğru-
luk, dürüstlük, vicdan ve merhamet... İşin bütün özü budur, bunu sakın aklınız-
dan çıkarmayın...

¹⁰⁹ Yani: Allah'ı cân-ı gönülden anın. Allah'ı unutarak yaşamayın. İyi ve güzel iş-
ler yapın, her işinizde Allah'ın hakkını, nimetlerini hatırlayarak hareket edin. Böy-
le yaparsanız, Allah da karşılığını verir...

¹¹⁰ Bu hitapla birlikte, surenin başlarından beri (40-152.) ayetler boyunca akıp
gelen toplu "İsrail oğulları" eleştirisi sona eriyor. Doğrusu son derece çarpıcı ve sar-
sıcı olan bu uzunca bölüm, Hz. Peygamber (s.a.v) Medine'ye gelince karşılaştığı Ya-
hudileri, söylem olarak tam anlamıyla bertaraf ediyor. Kur'an, bu tepki biçimlen-
mesi üzerine kendi söylemini inşa ediyor. Yahudileri tümünden saf dışı bırakıyor ve
yepyeni bir dönem açıyor. Bu bölüm boyunca yapılan eleştirileri sıradan bir Yahu-
di veya Hristiyan vatandaşı okusa, sarsıntı geçirmemesi mümkün değildir. Fakat
Kur'an, şu surenin uzunca bölümde (40-152) de görüldüğü gibi yoğun bir Kitab-ı
Mukaddes (Yahudi-Hristiyan geleneği) eleştirisi ile doludur. Bu nedenle olsa ge-
rek, Yahudi-Hristiyan âleminin her fırsatta Kur'an'ı neden mahkum etmek istedik-
leri anlaşılabilir. Öyle ki, bugün Amerika'da Yahudi din adamları, kendilerinden
kaçan veya dönen, arayış içindeki vatandaşlarını bilinçli bir şekilde Budizm'e/Hin-
duizm'e yönlendirmekte ve asla Kur'an'ı okumalarını istememektedirler. Çünkü
Kur'an, kelimenin tam manasıyla "köklerine kibrit suyu" dökmektedir. Öte yandan
dikkat edilirse bölüm boyunca (40-152) yoğun bir şekilde "din adamları" veya
"Tanrı baronları" eleştirisi yapılmaktadır. Bunun, sokaktaki adamın, o günkü din
adamları ve tapınağa yönelik öfkesini yansıttığını söylememiz mümkündür. Yer yer,
"alçaklar, maymunlar" şeklinde sertleşen eleştirileri, sıradan Yahudi-Hristiyan va-
tandaşlarına yönelik anlamamalıyız. Bu eleştiriler aslında, bir toplumu din adına
yönlendiren, dini bir araç olarak kullanıp onun üzerinden çıkar temin eden her
"din adamı" kisvesi altındaki "görünümü" hedef almaktadır. Bunun için âdeta.
"Haham, papaz, ruhban sana söylüyorum; haman, brahman, şaman, moğ, molla,
hoca, hacı, dinci, ilâhiyatçı, teolog vs. sen anla" demeye getirilmektedir. Bu açıdan
bakıldığında, çağımızda İslâm'da bir din adamları sınıfı bulunduğunu sanarak ve

bunların da yönetimi ele geçirmek istediğini var sayarak, “Siyasal İslâm, din devleti öngörüyor” iddiası, tümüyle mesnetsiz kalmak durumundadır. Doğru; Kur’an bir “siyasallık” vurgusu yapıyor. Fakat bu “din adamları adına” değil, “din adamlığına karşı” yapılan bir vurgudur. Yani “siyasal İslâm” denecekse illâ; bu, bir ülke yönetimini din adamları sınıfına teslim etmenin değil; tam tersi, yönetimi din adamları sınıfının elinden kurtarmanın adı olabilir. Çünkü İslâm’ın siyasallık durumu ile ilgili görüşünün, din adamları dâhil herhangi bir “zümreyi” değil; adalet, emanet, ehliyet, meşveret ve maslahattan oluşan “değerleri” iktidar yapmayı öngördüğü anlaşılmaktadır. Bunun adı da din devleti değil, olsa olsa “adalet devleti” olabilir...

154- Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Hayır, onlar yaşıyor ama siz farkında değilsiniz.¹¹¹

155- Çaresiz sizi korku, açlık, mallar, canlar ve kazançlarınızı kaybetme ile sınavacağız. Güçlülere göğüs gerenleri müjdele.

156- Güçlülere göğüs gerenler, başlarına bir musibet geldiği zaman, “Biz Allah’a aidiz ve O’na döneceğiz” derler.

157- Rablerinden bağışlanma, sevgi ve merhamet yağıcak onlara. Doğru yolda yürüyenler işte onlardır.

158- Safa ile Merve,¹¹² Allah’ın koyduğu sembollerdendir. Kim Kâbe’ye hac ve umre¹¹³ niyetiyle gelirse, bu ikisini de ziyaret etmesinde bir sakınca yoktur. Her kim yapması gerekenden daha fazla iyilik yaparsa, bilsin ki Allah’ın şükranı boldur, O her şeyi biliyor.

159- İNDİRDİĞİMİZ gerçekleri ve doğru yolu kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz halde gizleyenler yok mu? Lânet olsun onlara! Tüm insanlar adına lânet olsun!¹¹⁴

160- Ancak, tövbe ederek durumlarını düzelterler ve gerçeği gizlemeyerek açıkça ortaya koyanlar başkadır. Onların tövbelerini kabul edeceğim. Ben, tövbeleri kabul eden, sevgi ve merhamet sahibiyim.

161- Tövbe etmeyerek kâfirlik içinde

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقِصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَواتٌ مِن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ إِذَا الصَّعَقَ وَالْمَرْءُ مِن شَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ قَرَنَ سَجَّ النَّبِيِّاتِ وَأَعْمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطْلُوعَ بِهِنَّ وَمَنْ تَطْلُوعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾ إِذَا الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى مِن بَينِ يَدَيْنَا لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّا فَاوَلَتِكَ أَوْبَ عَلَيْهِ وَأَنَا التَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِذَا الَّذِينَ كَفَرُوا وَآمَنُوا وَمِنْهُمْ قَوْمٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَكِ كَذِبًا وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَالْهَمْدُ لِلَّهِ وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

ölenlere gelince; Allah, melekler ve tüm insanlardan lânet olsun onlara!

162- Onlar bu halde kalacaklar. Azapları hafifletilmeyecek, onlara dönüp bakılmayacak bile.

163- TANRINIZ, tek tanrıdır. Allah’tan başka tanrı yoktur. O’nun sevgisi ve merhameti sonsuzdur.

¹¹¹ Yani: Ey iman edenler! Allah yolunda öldürülenlere “öldüler” demeyin. “Ölüm” dediğiniz şey telef olmak, yok olmak değildir. Allah davası için canını verenler, büyük nimetlere nail olacaklardır. Onlar için ölüm, bir son değil, başlangıçtır. Cennette nebiler, sıddıklar, şehidler ve salihler hep birlikte olacaklardır. Allah’ın nimetleri onları beklemektedir. Cennet onlar için hazırlanmıştır. (Ebu Müslim).

¹¹² SAFA VE MERVE: Sözlükte [صفا] düzgün taş, [مروءة] de yumuşak küçük taşlar demektir. Terim olarak, Mekke'de Kâbe'nin hemen yakınında bulunan iki tepenin ismidir. Safa ile Merve arasında gidip gelmek, İbrahim'e öğretilen hac menâsiki (ritüel, simgesel hareket) arasındaydı. Derin hac kültürüne göre, bu iki tepeden Safa Âdem'i, Merve de Havva'yı temsil ediyordu. İnsan toplumunun erkek ve kadından ibaret iki cinsten oluştuğunu, bu ikisinin birbirinden koparılp ayrılamayacağını temsil etmekteydi. Hz. İbrahim'in, Kâbe'yi yeniden fonksiyonel hâle getirmesiyle Safa ile Merve yeni anlamlar kazandı. Hz. Hacer'in, çocuğu İsmail için su aradığı yerler olarak temsil edildi. Su için iki tepe arasında koşuşturmasına da, "koşarcasına yürümek" anlamı içeren "sa'y" dendi. Cahiliye döneminde, bu iki tepe arasına İsaf ve Naile adında iki put dikildi. Özellikle Medineliler bu iki tepe arasında gidip gelmeye karşı çıktılar. Bu ayetler, işte bu şüpheleri ortadan kaldırarak, Safa ile Merve'nin derin anlamlarını hatırlatıyor. Tüm iman edenleri, Âdem, Havva, İbrahim, İsmail, Hacer vs. tarih boyunca tevhit ve adalet mücadelesinin anıları ile dopdolu bu Beytül-Atik'e (kadim ev, en eski ev) sahip çıkmaya çağırıyor.

¹¹³ HAC VE UMRE: Sözlükte [حَجَّ] kökü, mastar olarak "bir şeyin yanına çok gidip gelmek" demektir. Arapça'da kendisine çokça gidilip gelinen kimseye (*raculün mahcuc*); çok gidilip gelinen yola da (*muhaccet'ut-tarik*) denilir. Dolayısıyla, kendisine çokça gidilip gelindiği, ziyaret edildiği için Kâbe'ye gitme işine hac denilmiştir. Umre [عَمْر] kökü de, "kast etmek, ziyaret etmek" demektir... Zilhicce ayının belirli günlerinde Mekke'deki Kâbe'ye ziyarete hac, istenilen herhangi bir zamanda ziyarete de umre denilir... Hac olayı, sadece Arap ve Mekke tarihi için değil, genel olarak ay takvimi kullanan diğer Sami toplulukları için de son derece önemlidir. Bütün bir yıl, bu hac olayı etrafında döner. Haccın merkezde olduğu ay takvimine göre yıl içindeki aylar şöyledir: 1- Muharrem (suç ve günah işlemenin yasak olduğu ay); 2- Safer (yolculuğa çıkılan, sefer ayı); 3- Rebiulevvel (yılın dörtte birinden önceki ay); 4- Rebiulahir (yılın dörtte birinden sonraki ay); 5- Cemaziyelevvel (toplanmadan önceki ay, küçük tövbe ayı) 6- Cemaziyelahir (toplanmadan sonraki ay, büyük tövbe ayı); 7- Recep (övme ve yüceltme ayı) 8- Şaban (insanların grup grup hazırlıklar yaptığı ay) 9-Ramazan (sıcaklığın ve hararetin iyice arttığı ay) 10- Şevval (bayram ayı) 11- Zilkade (insanların büyük hac ziyareti için Kâbe'ye gelip beklediği, oturduğu ay) 12- Zilhicce (büyük hac ziyaretinin yapıldığı ay, yılın son ayı)... Görüldüğü gibi Arapların yüzyıllarca kullandığı takvim, zilhicce ayının zirvede olduğu bir yıldönümünü esas almaktadır. Büyük hac ziyareti ile yıl bitmekte, gelecek yıl ondan sonra tekrar başlamaktadır. Bu aylardan Recep (7); Zilkade (11); Zilhicce (12) ve Muharrem (1) ayları, haram aylardır.

¹¹⁴ Yani: Allah'ın indirdiği vahiyleri kendi tekeline alarak ondan rant devşiren din bezirgânlarına, bu işle tanınan herkese; hamanlara, şamanlara, brahmanlara, moğlara, saray mollalarına, cinci hocalara, özellikle de bu işin mimarı ve babası olan Yahudi hahamlarına ve Hıristiyan papazlarına lanet olsun! Bunlar, Allah'ın indirdiği kitapları kendi tekellerinde tutarlar. Kitabı kendi dışınızdakilere öğretmedikleri gibi, kendi halklarına da öğretmezler. Kıskançlıkla kendi yanlarında tutar; üzerinden

maddî ve manevî kazanç temin ederler. Krallara, imparatorlara, otoritelere din namına ahundluk yaparlar. Dini meslek olarak görürler; çıkarları yoksa, dinle ilgilenmezler. Halkın cahil kalmasına aldırmaz. Halkın işlediği günahlara, “Müşteri velinimetimizdir” diye ses çıkarmazlar. Daima, “hep bana hep bana” deyip ceplerini doldurmaya bakarlar. Allah, şu dinlerin hamanlarına, hahamlarına, papazlarına, brahmanlarına, şamanlarına, ahundlarına çok kızıyor. Tanrı ve din duygularını istismar ederek geçinen bu tapınak tacirlerine, din baronlarına çok kızıyor. Lânet olsun onlara! Tüm erdemli ve dürüst insanlar adına lânet olsun!

164- Göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelmesinde, denizde insanlara fayda verecek şeyleri taşıyan gemilerde, Allah'ın gökten indirip ölü haldeki toprağı canlandırdığı suda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları evirip çevirmesinde, aklı ve vicdanı olan bir toplum için mesajlar vardır.

165- Kimi insanlar, Allah'tan başkasını O'na ortak koşar¹¹⁵ ve Allah'ı sever gibi onları severler. İman edenlerin Allah'ı sevinisi ise, onlarınkinden çok daha fazladır. Zalimlik edenler, azabı gördükleri zaman, bütün gücün Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu keşke bilebilseleldi.¹¹⁶

166- İşte o zaman, tanrı diye sarıldıkları, arkalarından gelenleri tanınamazlıktan gelecek. Her iki taraf da azabı tadacak, nihayet bütün beklentileri boşa çıkacaktır.

167- Arkalarından gelenler şöyle diyecekler; "Ah, keşke bir daha dünyaya geri gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizi tanımazdan geldiği gibi biz de onları görmezden gelseydik!" Böylece Allah, yaptıklarını pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir. Artık ateşten çıkamazlar.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَخِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ
اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْبَا بِالْأَرْضِ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ
فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمَخْتَلِفِ
بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٥﴾ وَكَرَّ
مَنْ يَخِذُّ مِنْ دُونِ اللَّهِ تَمَكُّنًا كَمَا كَفَرُوهُ كَذِبًا إِنَّ اللَّهَ
أَسْمَأُ أَشَدُّ حُجًا لِلَّهِ وَلَوْ رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ
أَنَّهُمْ لَفُتُوا بِهِ جَمِيعًا وَإِنَّا لَنَشُدُّ الْعَذَابَ ﴿١٦٦﴾ إِذْ
تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ
بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَئِنْ لَمْ يَنْقُصْ
عَذَابُنَا مِنْهُ لَمَّا بَدَأْنَا كَذَلِكَ بَرِيْهُهُ اللَّهُ عَذَابًا
مُحَسَّنًا عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِحَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٨﴾ يَا أَيُّهَا
النَّاسُ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهَا إِذَا تُخْرِجُوهَا وَلَا تَسْجُدُوا
لِلشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٦٩﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ
بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَإِن تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾

168- EY INSANLAR! Yeryüzünde helâl ve temiz olan ne varsa yiyin, sakın şeytanın ardından gitmeyin; zira şeytan, sizin apaçık düşmanınızdır. 169- Şeytan, size ancak kötülüğü, çirkinliği ve Allah hakkında bilgisizce konuşup durmanızı emreder.¹¹⁷

¹¹⁵ ENDAD: Sözlükte [ندد] kökünden gelir. Mastarı, "eşler çekişmek, ortak olmak, birbirine benzemek, denk olmak" demektir. Burada çoğul kipinde, "çekişen eşler, denkler, benzerler, ortaklar" manasındadır. Kavramın içeriğinde, sanki iki ortaktan her biri diğerinden nefret edip onunla inatlaşıyor gibidir (Râzi) . Demek ki böyle "sevgi tanrılığında" esas, son derece muhabbet ve aşırı sevgidir. Tanrı, en yüksek derecede sevilen zattır. Bu şekilde son derece sevilen şeyler ne olursa olsun, tanrı edinilmiş olur. Muhabbetin hükmü ise itaattir. Bu nedenle tanrı, kendisine son de-

rece itaat edilen zat demek olur (Elmalılı).

¹¹⁶ Yani: Bazı insanlar, Allah'ın birliği fiilî ve sözlü ayetleriyle apaçık ortada iken, buna karşı Allah'ı denkler, benzerler ve eşler tutarlar. Onları Allah ile yarıştıır, onları Allah'ı sever gibi severler. Onların emirlerine, yasaklarına ve arzularına itaat ederler de, Allah'a isyan ederler. Bunlardan bir kısmı, bölünmez bütünlüğü parçalayıp ortak koşmayı açıktan açığa yapar; Firavunlara, Nemrutlara yapıldığı gibi onlara açıktan açığa tanrı, mabut adını vermekten çekinmez; "rabbimiz, tanrımız" derler. Tanrılarının aynı cinsten tanrı payesinde oğullar, kızlar doğurduğuna inanırlar. Diğer bir kısmı da, açığa vurmaksızın aynı muameleyi yapar; putları, heykelleri, kralları, imparatorları, din adamlarını, azizleri, efendileri, uluları, başkanları, liderleri, kahramanları, tanrıçaları, dilberleri, ahuları... Allah'ı sever gibi severler. Onların sevgisini, hareket noktası kabul ederler. Allah'a yapılacak şeyleri onlara yaparlar. Allah'ın rızasını düşünmeden, onların rızasını kazanmaya çalışırlar. Allah'a isyan olan şeylerde bile onlara itaat ederler. Yunan, Roma, Avrupa edebiyatında böyle sevgi tanrılarının haddi hesabı yoktur. Bu duygu, zamanına göre çeşitli şekillerde ortaya çıkar. Hıristiyanlık bile bu duyguyla doludur. Hele Avrupa ruhunda bu tür şirk o kadar ileri gitmiştir ki, her eline kalem alıp şiir yazan, sevgilisine tanrı payesi vermeyi ve en ufak bir işi övmek için hemen ilâhlık gücü yükleyivermeyi bir hüner sayar. Yeryüzünde insanların çekişmeleri, bütün bu farklı ve birbirine zıt tanrı taslaklarının mücadelesi yüzündendir. Bu farklılık, her birinin arkasında binlerce dalkavuklar tarafından körüklenir ve insanlık günden güne ahlâkî çöküşe sürüklenir. İlimlerin, fenlerin ve sanatların gelişmeleri bunlara çare bulamaz. Bilakis hepsi, bu şirk ocağını yakmak için gaz ve benzin yerine kullanılır (Elmalılı).

¹¹⁷ Yani: Ey insanlar! Allah'ın size helâl kıldığı temiz olan her şeyden faydalanabilirsiniz. Yeryüzünü sizin istifadenize sunmuştur. Bunlardan meşru şekilde yararlanın. Fakat aşırı gitmeyin. Allah'ın serbest bıraktığı nimetleri size yasaklamaya kalkışanlara izin vermeyin. Önceki din adamlarının yaptığı gibi, keyfi olarak, Allah tarafından açıkça bildirilenlerden daha fazla emir ve yasak koyarak, Allah'ın kolaylıklar dinini yasaklar dini haline getirenlere uymayın (Zemahşeri). "Önceki âlimler böyle dedi" veya "gelenek böyle" diyerek, kendi görüşlerini dindenmiş gibi size sunanlara aldırış etmeyin. Allah'ın apaçık dini ortadadır; ayetlerle yasaklananlar dışında her şey serbesttir...

170- Onlara “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiği zaman, “Hayır, biz atalarımızın geleneğine uyarız” derler. Ya atalarının akli ve vicdanı donmuşsa, doğru yolda değilseler?

171- Kâfirlik edenlerin durumu, çoban sesini böğürme olarak algılayan hayvan sürüsüne benzer.¹¹⁸ Onlar sağırdır, dilsizdir ve kördürler. Onların akli ve vicdanı donmuştur.

172- Ey iman edenler! Size rızık olarak verdiğimiz iyi ve güzel olan şeylerden yiyin ve Allah’a şükredin, eğer cân-ı gönülden O’na yönelmişseniz.

173- Allah size ölüyü, kanı, domuz etini, bir de Allah’tan başkası için kesileni yasakladı. Fakat mecbur kalırsanız, saldırganlık yapmadan ve sınırı aşmaksızın yemenizde bir sakınca yoktur. Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

174- Allah’ın indirdiği Kitap’tan bir şeyi gizleyip, onu az bir pahaya satanlar var ya, işte onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Kıyamet günü Allah ne onlarla konuşacak, ne de affedecektir. Onları acı bir azap bekliyor.

175- Onlar, doğruluk ve dürüstlük yolundan sapanlar ve bağışlanmayı azaba

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْمِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَبْنِعُ مَا الْفَنَاءُ عَلَيْهِمْ أَأَنبَأُكُمْ أَنَّ أَبْوْهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَتَذَكَّرُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمِثْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمِثْلِ الَّذِينَ نَبْنِعُوا بِمَا لَا يَسْمَعُونَ إِلَّا دُعَاءَ وَنِدَاءَ صُمُّوا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٧١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّا الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيُبَشِّرُونَ بِهِ فَنَسُوا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُجْزَوْنَ مِنَ اللَّهِ نَوْمَ الْيَوْمَةِ وَلَا يَرْكَبُونَ وَلَا يَرْكَبُونَ وَلَا يَرْكَبُونَ ﴿١٧٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَشَأُ لِلْعَذَابِ أَجْرًا وَأَلْغَوْا فِي الْغَفْوَةِ ﴿١٧٥﴾ فَآمَنُوا بِمَا عَلَى النَّارِ ﴿١٧٦﴾ ذَلِكَ يَأْتِي اللَّهُ نَزْلًا فِي الْكِتَابِ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَذِينَ اخْتَلَفْنَا فِي الْكِتَابِ لَبِيًّا قَبْلَهُ ﴿١٧٧﴾

tercih edenlerdir. Ateşe karşı amma da dayanaklıymışlar!

176- İşte böyle... Allah, Kitabı gerçeğin ta kendisi olarak indirdi. Kitaba varis olduklarını iddia edenler, derin bir kısır-döngü içindeler.¹¹⁹

¹¹⁸ Harfi harfine: “Kâfirlerin misali, bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyen çığrtkanın misali gibidir.” Ayette geçen [مَع] kökü, sözlükte “haykırmak, bağır-mak, ötmek” demektir. Öten, bağırان (nâ’ig); haykıran çobanlar (ruâtun ne’agatun) kelime ve deyimlerinde bu kökten gelen sözcükler kullanılır. Şu halde ayet, kâfir-lerin durumunu, sürüsüne bağır-makta olan bir çobana aval aval bakan hayvan sürüsüne benzetiyor. Çoban bağırıp çağırıyor, fakat hayvanlar onun sesinden hiçbir şey anlamıyorlar. Sadece bir böğürtü, bağırıp çağırma geliyor kulaklarına. İşte ayet-te, “Kâfirlerin Allah’ın çağırısını (Kur’an’ı) dinlemeleri de aynen böyledir” demek isteniyor.

¹¹⁹ Yani: İşte bu Allah'ın yasaklamadığı şeyleri insanlara yasaklayanlar, Allah'ın indirdiğine uyun denildiği zaman "Biz atalarımızdan gelene uyarız" diyenlerdir. Allah'ın bu yeni mesajı Kur'an'a karşı, çoban sesini böğürme sanarak hayvan sürüleri gibi bakanlardır. Bunlar sağır, dilsiz ve ködürler. Akılları tutulmuş, vicdanları kurumuş zavallılardır. Allah'ın kitabından hoşlarına gitmeyen yerleri gizleyen, işine gelmeyen hükümleri görmezden gelen, az bir paha karşılığı Allah'ın ayetlerini satanlardır. Karınlarını ateşle dolduranlar, azabı kendi elleriyle satın almış olan işte bu din adamlarıdır; hahamlar, papazlar, azizler, kendilerini kutsatanlardır. Bunların Allah, kıyamet günü yüzlerine bile bakmayacak, affedilmeyeceklerdir. İşte bunlar, hem Allah'ın önceki kitapları Tevrat ve İncil'i sürdürdüklerini, onların varisi olduklarını iddia ediyor; hem de Allah'ın bu yeni kitabı Kur'an'a karşı çıkıyorlar. Kur'an'la birlikte saltanatlarının elden gittiğini görüyorlar ve düşmanca saldırıyorlar. Önceki Tevrat ve İncil'i savunurken de, kendi ürettikleri hurafeleri savunuyorlardı. Böylece derin bir çıkmazın içinde bocalayıp duruyorlar. Bir kısır döngünün içine girmiş çıkamıyorlar. Bu kördüğümü çözmek, hakikati yeniden ortaya çıkarmak için gelmiş bu Kur'an'ı da kabullenmeyi içlerine sindiremiyorlar. İşte bunlar, hidayet yerine dalâleti satın almış vicdansızlardır. Böyle yapmakla, sadece ateşe karşı ne kadar dayanıklı olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Yaptıkları başka bir şey değil...

177- İyilik, yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz değildir. Asıl iyilik; Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaba ve peygamberlere inanmanız; o çok sevdiğiniz servetlerinizden akrabalar, öksüzler, ihtiyaç sahipleri, yolda kalmışlar, düşmüşler ve kölelikten kurtulmak isteyenler için harcamanız; cân-ı gönülden namaz kılmanız, zekât vermeniz, sözünüzün eri olmanız, zorluklara ve sıkıntılara göğüs germenizdir. İşte bunlardır Allah bilinciyle yaşayanlar!¹²⁰

178- EY İMAN EDENLER! Cinayet olaylarında kısas¹²¹ size farz kılındı. Hür için hür, köle için köle ve kadın için kadın. Fakat ölenin kardeşi katili affederse, örfe göre bir tazminat belirlenmeli ve katil bunu güzellikle ödemelidir. Bu, rabbiniz tarafından bir hafifletme ve merhamettir. Buna rağmen hak ve adalet sınırlarını bile bile çiğneyeni şiddetli bir azap bekliyor.¹²²

179- Ey akıl ve vicdan sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır. Umulur ki Allah bilinciyle yaşarsınız.

180- HERHANGİ birinize ölüm yaklaştığında, eğer arkasında bırakacak serveti varsa, anne-babanıza ve yakınlarınıza uygun bir şekilde vasiyette bu-

كَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ بِكُلِّ مَسْجِدٍ وَالمَغْرِبِ
وَالْمَشْرِقِ أَلَمْ تَبْزُوا عَنْ بَيْتِ اللَّهِ وَالْبُيُوتِ الْأَخْرَى وَالسَّكَنِ وَالْكِتَابِ
وَالنَّبِيِّنَ وَافْتَالُوا عَلَى جِبِّهِمْ ذِيَعَالُفُذِي وَالنَّبِيِّ
وَالْمَسَاكِينِ بَيْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَالْمُؤْتُونَ بِمَهْدِهِمْ إِذَا عَامَدُوا
وَالْعِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ فِي الْبَنَاءِ وَالصَّخْرَاءُ وَجِبْنُ الْبَنَاءِ وَالْأَنْثَى
الَّذِينَ هَدَوْا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٨٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحَرَامِ وَالْجَنِينِ وَالْمَرْءِ بِالْعَبْدِ
وَالْأَنْثَى لِأَنْثَى فَمَنْ عُوقِلَ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَا تَبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ
وَأَدَاةً أَوْ كَيْدًا ذَلِكَ تَخفيفٌ مِنْ رَبِّكَ وَرَحْمَةٌ فَمَنْ غَدَا
بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨١﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي
الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٢﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ
الْمَوْتُ أَنْ تَرُدَّ خَيْرَ أَلْوَحِيَّةٍ لِلْوَالدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ
بِالْمَعْرُوفِ شَخَاةً عَلَى الْمُنْعَبِينَ ﴿١٨٣﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ
فَاتِمَّا أَعْمَى عَلَى الَّذِينَ يَبْدُلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨٤﴾

lunmak size farz kılındı. Bu, Allah bilinciyle yaşayanlar için bir görevdir.

181- Ve kim öğrendikten sonra bu sorumluluğu yerine getirmezse günahı kendi boynunadır. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.

¹²⁰ Yani kablenin değişmesiyle bütün iyiliklerin elden gittiğini veya bütün iyiliklerin yerine getirildiğini mi sanıyorsunuz? Mekke'ye veya Kudüs'e, doğuya ve batıya, güneye veya kuzeye dönerek, şekli ibadetleri, biçimsel dini törenleri yerine getirerek dindar olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Gerçek dindarlık ve asıl iyilik, insanlara karşı davranışlarınızda ortaya çıkar; birine borç veren Allah'a borç vermiş gibidir. Hastayı ziyaret eden Allah'ı ziyaret etmiş gibidir. Aç'ı doyuran Allah'ı doyurmuş gibidir. Bunu böyle bilin! Kur'an'da yapılması gereken erdemli işler konusunda "Allah" kelimesinin yerine "insanlık" (nâs) kelimesini koyun durumun pek değişme-

diğini göreceksiniz. (A. Şeriatı).

¹²¹ KISAS: Sözlükte [قصص] kökünden gelir. Mastarı “kesmek, kırmak, takip etmek, aynılık, denklik” demektir. Türkçe’deki *kıssa*, *makas*, *takas* kelimeleri bu köktendir. Hikâyeye *kıssa* denilmiş; çünkü hikâye, hikâye edilen hâdiseye adeta denktir. Kıssalar da, geçmiş insanların izlerini sürerler ve haberlerini aynısıyla anlatırlar. İki tarafı birbirine denk olan kesme ve kırpma âletine de *makas* denmiş. Trampa veya becayiş de denilen bir şeyin değiş tokuş edilmesine de *takas* denilmiş; çünkü takasta değiştirilen şeyler birbirine denk olurlar. Demek ki ayette geçen kısas sözlük anlamıyla “cinayet olaylarını ısrarla takip etme, peşini bırakmama, olayı çözme ve katillere aynıyla karşılığını verme” demek olur. Yine, “tazminatla denkleştirerek haksızlığı giderme ve böylece adaleti sağlama” manasına gelir.

¹²² Yani: Kasten cinayet işleyen birisi için ölüm cezası uygulayın. Cinayetin işlendiği şeklin aynıyla uygulanması gerekmez. Cana karşı can yeterlidir. Katilin veya maktulün statüsünün ne olduğuna bakmayın. Hür, köle, kadın, erkek fark etmez. Maktul hürse karşılığında üç beş köle, erkekse karşılığında üç beş kadın kısas etmeye kalkışmayın. Katil hür, zengin, erkek ve güçlü biriye olayı görmemezlikten gelip örtbas etmeyin. Ölen de, öldüren de sonuçta can. Sınıfı veya statüsüne göre muamele adalete uymaz. Yahudilerin yaptığı gibi sadece öldürmeyi, Hristiyanların yaptığı gibi de sadece tazminatı (diyeti) yeterli görmeyin. Gerektiğinde, her ikisini birden uygulayın. Öte yandan maktulün yakınları katili affederse, ölüm cezasını kaldırın. Genel kabul gören ve yaygın uygulamaya göre bir tazminat belirleyin. Katil bu tazminatı güzellikle, sorun çıkarmadan ödesin. Bu, rabbinizden bir kolaylaştırma ve işi tatlıya bağlamadır. Taraflar da işi kolaylaştırsın ve iyi niyeti istismar etmesin. Maktul, belirlenen tazminatı ödemeye söz verip de ödemezlik etmesin. Maktul yakınları da tazminatı kabul ettikleri halde, hâlâ katili öldürmeye kalkışmasın. Bunlar, hak ve adalete aldırış etmemek ve haddi aşmaktır. Sakın böyle bir yola başvurmayın. Güzellikle ve tatlılıkla sorunları çözün. Bir de, bu işin öbür tarafı (ahiret, hesap, cehennem) olduğunu unutmayın.

182- Her kim de vasiyette haksızlık yapıldığından endişe eder ve durumu düzeltirse ona günah yoktur. Allah bağışlayandır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.¹²³

183- Ey iman edenler! Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi, size de farz kılındı. Umulur ki Allah bilinciyle yaşarsınız.¹²⁴

184- Orucu sayılı günlerde tutacaksınız. Her kim hasta veya yolcu ise diğer günlerde tutsun. Takati olmayanlar,¹²⁵ bir yoksul doyuracak kadar fidye versin. Kim cân-ı gönülden hayır yaparsa bu daha iyidir. Eğer bilerseniz oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır.

185- KUR'AN insanlara yol göstermek, böylece doğruyu ve yanlış apaçık ortaya koymak için Ramazan ayında indirildi.¹²⁶ Sizden her kim bu aya erişirse orucunu tutsun. Kim de hastalanır veya yolculukta olursa aynısı kadar diğer günlerde tutsun. Allah, sizin için kolaylık ister, zorluk istemez. Bütün bunlar, sayıyı tamamlamanız ve size doğru yolu göstermesine karşılık, Allah'ı büyük tanımanız, şükretmeniz içindir.

186- EĞER kullarım sana, beni sorar-

قُرْبَانًا مِنْ مِّمِّ جَنَافًا أَوْ إِنَّمَا فَاضِلٌ بَيْنَهُمْ فَلَا آثَمَ عَلَيْهِ إِذَا اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ^{١٢٣} يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ^{١٢٤} أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ^{١٢٥} شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْقُرْآنُ قَدْ فَضِّلَ مِنْكُمْ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ^{١٢٦} وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِلِقَائِهِمْ يَرْشُدُونَ^{١٢٧}

larsa Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin yakarışına karşılık veririm. O halde Bana karşılık versinler ve Bana inansınlar ki doğru yolu bulabilsinler.

¹²³ Yani: Herhangi birinize ölüm yaklaştığında, eğer geriye mal-mülk bırakıyorsa, anne-baba ve yakınlarına vasiyet etmek düşer. Eğer içinizde Allah şuuru varsa, bu size bir ödevdir. Kendi aileniz ve yakınlarınız ihtiyaç içindeyken yabancılara malınızı mülkünüzü dağıtmanız hak ve adalete uymaz. Servetinizi kendi aileniz, anne babanız ve çocuklarınız arasında hakça bölüştürün. Eğer bunu yapmazsanız, günahı boynunuzadır. İçinizden birisi vasiyetin haksızca yapıldığını, hakkaniyete uyulmadığını görür de arayı bulur, işi tatlıya bağlarsa ona günah yoktur; bilakis çok iyi bir iş yapmış olur.

¹²⁴ Yani: Ey iman edenler! Ey Allah bilinciyle yaşamak isteyenler! Nefsinize hâkim olmak, kendinizi tutmayı öğrenmek, açlığın ve yoksulluğun ne demek olduğunu idrak etmek istiyorsanız oruç tutun... Genellikle insanların başını derde sokan, aklın tutulmasına, vicdanın paslanmasına, kalbin kararmasına neden olan şey; “Kişi iki deliği için koşar; karnı ve ferici” sözünün de ima ettiği gibi açlık ve cinsel şehvettir. İnsan, “kendi kendine” bu ikisini kontrol altında tutabilmeyi öğrenmelidir. Aksi halde başı dertten kurtulamaz, suç ve günah işlemekten kendini alamaz. Bunlar erdemli, dürüst ve karakteri sağlam kalmanın olmazsa olmaz şartıdır.

¹²⁵ Yani: Dermanı olmayanlar, mecalsiz kalanlar, oruç tutmaya takat getiremeyenler, yaşlılar, kalıcı özürlüler, hamileler, gün boyu aç kalınca hastalığı veya bir özürlü nüksedenler, oruç tutmaya bünyesi müsait olup da oruca başlayınca hastalık derecesinde takati kesilenler...

¹²⁶ Yani: Ramazan ayı Kur'an'ın indiriliş ayıdır. Kur'an bu ayda indirilmeye başlandı. Bir kadir gecesinde “oku” emri ile bütün her şey yeni baştan okundu. Karanlıkları aydınlatmak için... İyiye kötünden, doğruyu yanlıştan, hakkı batıldan ayırmak için... Doğruluk ve dürüstlük yolunu apaçık oraya koymak için... Aklın ve vicdanın önünü açmak için... İyilik ve adalet arayan vicdanları uyandırmak için... Katı geleneklerle dondurulmuş insanlık dimağını açmak için... Merhamet sahiplerini harekete geçirmek için... Bütün bunlar için Kur'an, işte bu sayılı günlerde, bu malûm günlerde inmeye başladı. O büyük hareket bu ayda, bu günlerde başladı... Bu günler, işte bu olayın yıldönümü... Kim bu aya, bu günlere erişirse oruç tutsun. Yolculuk ve hastalık hali varsa, başka günlerde tutsun. Bu günleri mutlaka oruçlu geçirsin. Allah size zorluk dilemez, kolaylık diler. Bu ayın ve bu günlerin hatırasını canlı bir şekilde yaşatmanızı; ilk yıllardaki sadelik, samimiyet, içtenlik ve candanlığı tekrar oluşturmanızı; bu halde sebatla yürümenizi ister. Allah üzerine düşeni yapıyor, siz de yapın. Allah'a saygılı olun, nankör olmayın; kadir kıymet bilin, şükredin...

187- ORUÇ gecesinde kadınlarınıza yaklaşmak size serbest bırakıldı. Onlar sizin için birer elbise, siz de onlar için birer elbisesiniz. Allah bu konuda zaafınız olduğunu biliyor ve size genişlik tanıyor, merhamet ediyor. Artık onlara yaklaşın ve Allah'ın sizin için helâl kıldığını yapın. Gecenin karanlığından tanyerinin aydınlığı fark edilinceye kadar yiyin, için. Sonra akşama kadar oruç tutun. Mescitlerde yalnızlığa çekilmiş olduğunuz zamanlarda kadınlara yaklaşmayın. Bunlar Allah'ın koyduğu sınırlardır. Sakın bu sınırları çiğnemeyin. İşte Allah, böylece ayetlerini insanlara açıklıyor. Umulur ki, Allah bilinciyle yaşarsınız.¹²⁷

188- MALLARINIZI aranızda haksızlık yaparak yemeyin. Bildiğiniz halde insanların malına mülküne göz dikerek, ele geçirme hırsıyla, haram yiyicilik yaparak yetkili makamlara rüşvet vermemin.¹²⁸

189- SANA ayın evrelerinden soruyorlar. Onlara söyle: "Onlar, insanlar ve hac için zaman ölçüleridir." İyilik asla evlere arkalarından girmeniz değildir. Bilakis iyilik, Allah bilinciyle yaşamaktır. Evlere kapılarından girin. Allah bi-

أَحَلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ النِّسَاءِ الرِّفْقَ إِلَىٰ رِثَائِكُم مِّنَ إِبَاسٍ
لَّكُم وَآنَسَ لِبَاسٍ مِّنْ عَمَلِ اللَّهِ يَحْكُمُكُمْ غَضَاوَنَ أَنْفُسِكُمْ
فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَاشِرُكُمْ وَأَبْغَا
مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ
الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ۚ إِنَّهُمُ الضَّالِّينَ
إِلَى الْبَاطِلِ وَلَا يَشْرُونَ ۚ وَأَنَّهُ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ
ۚ إِنَّكَ حُدُّوهُ اللَّهُ فَلَا تَقْرُبُوهَا ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم
بَيْنَكُمْ بِلِيلٍ يُذِلُّوْا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِكُلِّ قَوْمٍ قَرِيبًا
مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْأَنفِ وَأَنَّهُ تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ يَتْلُونَكَ
عَنِ الْأَمْرِ ۚ قُلْ هِيَ مَوَاقِفُ لِلنَّاسِ وَالْحُجَّ وَنَيْسَ
الْبَرِّ ۚ إِن تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُودِهَا وَلِكُنَّ
الْبُرِّ ۚ إِن تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَوْبَاهَا وَأَنْفُوا اللَّهَ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَالُوا فِي سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي
يُبَايِلُونَ ۚ كَرُوهَا وَلَا تَقْرُبُوهَا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُتَعَدِّينَ ﴿١٩٠﴾

linciyle yaşayın ki kurtuluşa eresiniz, umduğunuzu bulasanız.

190- SİZE savaş açanlara karşı, siz de Allah yolunda savaşın. Sakın haddi aşmayın, çünkü Allah haddi aşanları sevmez.¹²⁹

¹²⁷ Yani: Oruç gecelerinde kadınlarınızla cinsel ilişkiye girmeniz serbesttir. Hıristiyanların yaptığı gibi oruç demek, bütün gece ve bütün gündüz şehvetten uzak durmak demek değildir. Orucu böyle anlamınıza gerek yoktur. Allah insanların buna dayanamayacağını; cinselliğe, şehvete karşı zaaflarının olduğunu biliyor. Size oruç gecelerinde bunu serbest bırakıyor. Kadınlarınızla oruç gecelerinde bütün bunları yaşayabilirsiniz. Unutmayın onlar, sizin için elbise, siz de onlar için elbise gibisiniz. Elbiseleriniz nasıl sizleri soğuktan ve sıcaktan korursa, siz de birbirinizi günah işlemekten korursunuz. Birbirinizi tamamlar, örtersiniz. Böylece tanyeri ağarınca kadar yiyin, için. Gündüzün başlamasıyla birlikte akşama kadar bunlara sakın yaklaşmayın. Gün boyunca oruç tutun; yemeden, içmeden ve cinsel ilişkiden uzak durun. Bir de mescitlerde itikâfa çekilip kendinizi dua ve

ibadete verdiğinizde kadınlara yaklaşmayın. Kendinizi tutmayı öğrenin ey mü'minler. Allah size kolaylık diliyor; kaldıramayacağınız yükler yüklemiyor. Bunlar Allah'ın çizdiği sınırlardır. Fıtrata, yaratılışa uygun kurallardır. Sakın bunları çiğnemeyin. Böyle yaparsanız kendinizi tutmayı, suç ve günah işlememeyi öğrenirsiniz. Vicdan ve merhamet sahibi olur, insanlaşma yolunda ilerlersiniz. Aksi halde insanlıktan nasibi olmayan hayvanlara dönersiniz...

¹²⁸ Yani: Birbirinizin malını, mülkünü, parasını, servetini çalıp çırpmayın. Yolsuzluk yaparak haram kazanç elde etmeye çalışmayın. Menfaat temin etmek için yöneticilere, hâkimlere, savcılara, bürokratlara vs. önemli mevkide bulunanlara rüşvet vermeyin. Böyle bir makamda bulunuyorsanız da rüşvet almayın. Helâl kazanın, boğazınızdan haram lokma geçmesin. Haram yiyicilikle servet biriktirmeye çalışmayın. Sakın doğruluktan ve dürüstlükten ayrılmayın.

¹²⁹ Yani: Ey iman edenler! Yahudiler de olduğu gibi "saldırmadan saldır" ve Hıristiyanlarda olduğu gibi de "saldırırsa öbür yanağını dön" kuralını değil; "saldırırsa karşılık ver" kuralını uygulayın. Her konuda olduğu gibi bu konuda da hakka ve adalete uygun olanı yapın. Savaşa ahlâk getirin, haddi aşmayın. Savaşa katılmaayanları, kadınları, çocukları, yaşlıları, yaralıları öldürmeyin. Cesetleri hırpalamayın; tarlaları, ağaçları, hayvanları tahrip etmeyin. Vahşet ve barbarlıktan uzak durun. Ancak saldırıya uğrarsanız savaşmaktan da geri durmayın; çıkın yiğitçe, mertçe savaşın. Sakın azgınlık yapmayın, asla korkak da olmayın.

191- Size karşı savaşanları yakaladığınız yerde öldürün. Sizi sürdükleri yerden siz de onları sürün. Baskı ve zorbalık, öldürmekten daha kötüdür.¹³⁰ Mescit-i Haram'da onlar size savaş açmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Eğer onlar size karşı savaşılırsa, siz de onlarla savaşın. İşte zorbalara verilecek karşılık budur.

192- Eğer vazgeçerlerse artık bırakın. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

193- Baskı ve zorbalık kalmayınca ve din Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse, zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur.¹³¹

194- Savaşın haram olduğu aylarda, size saldıranlara karşılığını verin. Dokunulmazlıklar karşılıklıdır. Kim size saldırırsa, siz de ona misilleme yapın. Allah'ı kalkan edinin; bilin ki Allah, kendisini kalkan edinenlerle beraberdir.¹³²

195- Allah yolunda harcayın. Kendi elerinizi kendinizi bitirmeyin.¹³³ Her türlü hareketinizde güzel davranın. Çünkü Allah, güzel ahlak sahiplerini sever.

196- Haccı ve umreyi Allah için tam yapın. Eğer bunlardan alıkonulursanız gücünüzün yeteceği bir kurban kesin. Kurban kesilinceye kadar başlarınızı tıraş etmeyin. İçinizden hasta olan yahut rahatsızlığı olan kimse, oruç tutarak, sadaka vererek veya başka türlü bir ibadet ile vaktinden önce tıraş olma özrü-

وَاقْتُلُوا فِرْعَوْنَ حَيْثُ يَقِفُ مُؤْمَرًا وَخَرَجُوا مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوا وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقَاتِلُوا فِرْعَوْنَ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يَخْرُجَ بَيْتُهُ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاغْلُظُوا كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ۝١٩١ فَإِنْ سَأَلْتُمُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝١٩٢ وَقَاتِلُوا فِرْعَوْنَ حَيْثُ لَا يَكُونُ فِيكُمْ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ نَازَعْتُمْ فِي الْقَاعِظِ الْفَالِغِينَ ۝١٩٣ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ لَمَّا نَجَوْا بِالْمَاءِ لَمَّا نَجَوْا بِالْمَاءِ لَمَّا نَجَوْا بِالْمَاءِ عَلَيْهِمْ نَارُ مَا اعْتَمَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ۝١٩٤ وَأَتَقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ۝١٩٥ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُخْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِفُوا بِرُءُوسِكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ آذٌ مِنْ رَأْسِهِ فَغَدَاةً مِنْ يَدَيْهِ أَوْ صَدَقَةً أَوْ نُسْلًا فَإِذَا أَتَيْتُمْ مَنَعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاجِرًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ شَدِيدَ الْعِقَابِ ۝١٩٦

nü karşılayacak bir şey yapmalıdır. Sağlıklı ve emniyette olduğunuzda vaktinden önce umre yapan, gücünün elverdiği ölçüde bir kurban kessin. Kurban gücü yetmeyen, hac günlerinde üç gün, memleketine döndüğü zaman da yedi gün olmak üzere tam on gün oruç tutsun. Bütün bunlar Mescit-i Haram civarında yaşamayanlar içindir. Allah'ın öfkesini çekmekten sakının. Bilin ki Allah karşılık vermede şiddetlidir.

¹³⁰ FITNE: Sözlükte [فتن] kökünden gelir. Mastarı, "karışığını almak için altını ateşe koymak" demektir. Buradan, sıkıntıya sokmak, belâ ve musibete uğramak

manası çıkarılmıştır. Bu ayette bu anlamda kullanıldığı anlaşılıyor. Yani birisini memleketinden sürmek gibi sıkıntı veren ve eziyet eden şeyler öldürmekten daha beterdir. Aynı şekilde baskı, zulüm, zorbalık, şiddet, can ve mal güvenliğini tehdit vs. de birer fitnedir.

¹³¹ Yani: Size eziyet eden, baskı ve zulüm altında inleyen zorbalara anladığı dilden cevap vermeniz gerekiyor. Barış için gerekirse savaşmaktan çekinmemelisiniz. Unutmayın, savaşın bir tek sebebi vardır: Baskı, zulüm ve zorbalık. Bunun dışında kimseye durduk yere saldırmayın.

¹³² Harfi harfine: “Allah’a karşı ‘takva’ sahibi olun. Bilin ki, Allah ‘muttakilerle’ beraberdir.” Burada bağlam savaş olduğu için, “takva” kelimesini diğer yerlerde olduğu gibi “Allah bilinci” yerine “Allah’ı kalkan edinmek” olarak karşıladım. Çünkü “kalkan”, savaşta kişiyi korumaya, düşman darbelerinden sakınmaya yarar. Takva da korunmak, sakınmak manasına geldiği için savaş ortamında takvalı olmak, “Allah bilincini ve imanını bir kalkan gibi kuşanmak” demek olur.

¹³³ Yani: Mal ve mülk sevdasına kapılarak, rahat ve lükse dalarak, savaştan korkarak kendinizi tehlikeye atmayın, böylece kendinizi kendi ellerinizle bitirmeyin.

cın yapıldığı ay takviminde yılın son üç ayı kastedilir; Şevval, Zilkade ve Zilhicce veya iki ay on günü kastedilir (Elmalılı). Buna göre, bu üç ayın her birinin günlerinde hac yapılabilir (M. Esed). Özellikle çağımızda hacıların aşırı kalabalık olması ve hacda meydana gelen izdiham olayları göz önüne alındığında, bu üç aya yayılacak şekilde hacın ifa edilebileceği görüşü tercihe şayan görünmektedir...

¹³⁵ Yani: Hacılar, karı ile koca arasında cinsel ilişkiden, tahrik edici sözlerden, her tür kötü ve yakışıksız davranıştan, sinirlenmekten, etrafa bağırıp çağırmaktan, kalp kırmaktan, hatta bir hizmetçiye dahi azarlamaktan uzak dursun.

¹³⁶ Yani: Hacca giderken cahiliye Araplarının yaptığı gibi yanına dünyevî hiçbir şey almamak, güya bunu takvanın gereği saymak doğru bir davranış değildir. Gerçek takva, Allah bilinciyle yaşamaktır. Eğer bu yoksa, hacca giderken yanına hiçbir dünya malı almamak, anlamsız bir takva gösterisinden başka bir şey değildir. Böyle bir kimse hem Allah'ın, hem kendisinin gözünde hacı küçük düşürmüş olur. Bu nedenle, hacca giderken yanınıza yol azığı, ihtiyacınız olan gerekli âlet edevat, para vb. şeyler alabilirsiniz. Yeter ki Allah bilinciyle yaşayın, O'nun öfkesini çekmekten sakının...

¹³⁷ Demek ki; hac başta olmak üzere bütün ibadetleri, bir taraftan “ruhbanlık” diğer taraftan da “panayır” anlayışı içerisinde yapmamak gerekir. Bu ayet aynı zamanda Kur'an'ın ibadet anlayışında dünya-ahiret dengesini yansıtıyor.

¹³⁸ ARAFAT: Sözlükte [عرف] kökünden gelir. Mastarı “tanışmak, bilmek” manasına gelir. Coğrafi bir terim olarak Arafat, Mekke'nin doğusundaki düzlük bölgeye denir. Derin hac kültüründe Âdem ve Havva'nın burada tanışmaları, Hz. İbrahim'in Cebrail ile burada karşılaşması, Hz. İsmail'in annesi ile ayrı kaldıktan sonra burada buluşması gibi hatıra ve sembolleri olan yerdir. İnsanlık çapındaki bu büyük tanışma toplantısı, her yıl Zilhicce'nin dokuzuncu günü gerçekleşir ve hacm zirve noktasını oluşturur. Hacılar, bu meydana sevgi merhamet dağı (*cebelu'r-rahme*) olarak bilinen tepenin eteklerinde gün batımına kadar beklerler. Bu bekleyiş, bir yandan dünyevî anlamda yeryüzünün dört bir yanından gelmiş Âdem'in çocuklarının buluşmasını, aynı zamanda uhrevî olarak da mahşer provasını sembolize etmektedir. Günbatımının ardından hacılar, kitleler halinde Mekke yönüne doğru akararak saygın yere (*meş'ari'l- haram*) gelirler.

¹³⁹ MEŞ'ARİ HARAM: Sözlükte [مشعر حرام] “saygın yer”, “şerefli işaret”, “muhterem alâmet” anlamındadır. Derin hac kültüründe Âdem ile Havva'nın burada bir araya geldiğinden dolayı “cem” (toplanma, biraya gelme); Âdem burada Havva'ya yakınlaştığı, ülfet ettiği, sevgiyle sarıldığı için “müzdelife” (yakınlaşılan, sevgiyle kucaklaşılan, ülfet edilen yer) denilmiştir. Hacılar, burada akşam ve yatsı namazlarını cem edip birlikte kırlarlar. Çağırma (*dua*) ve karşılık verme, birliktelik ilânı, bağlılık sunma (*telbiye*) getirmek suretiyle Allah'ı anarlar.

¹⁴⁰ Yani: Siyah, beyaz, sarı, zenci, doğulu, batılı, güneyli, kuzeyli, kadın, erkek, zengin, fakir hep birlikte dalga dalga yürüyün. Sonradan edindiğiniz tüm kimlikleri, bölge farklılıklarınızı, etnik kökenlerinizi, cinsiyetinizi, sosyal statünüzü, sınıfı-

mızı bir kenara bırakarak, tam bir eşitlik içinde bu insanlık gösterisine katılın. Hepiniz Âdem'in çocukları olarak ilk yaratıldığınız yerde, bütün dünyevî elbiselerinizi çıkararak, bembeyaz kefenler içinde Allah'ın Âdem'in sade ve fakat görkemli anıtına doğru, insanlığın doğuş merkezine doğru kitleler halinde akın...

¹⁴¹ Yani: Hac ibadetlerini bitirdiğinizde, nasıl bebekler küçüklüğünde devamlı ane ve babasını zikrediyorsa, siz de aynı şekilde devamlı Allah'ı zikredin. O'nu hiç aklınızdan çıkarmayın, asla unutmayın (Ebu Müslim).

203- Sayılı günlerde¹⁴² Allah'ı anın. Kim iki gün içinde acele edip dönmek isterse günaha girmez. Kim daha uzun kalırsa, o da suç ve günah işlemekten korundukça günaha girmemiş olur. Allah'ın öfkesini çekmekten sakının ve bilin ki hepiniz O'nun huzurunda toplanacaksınız.

204- İNSANLARDAN öylesi vardır ki, dünya hayatı hakkında söyledikleri hoşuna gider. Dahası inandırıcı delillerle haklı çıkmaya çalışır, üstelik tartışmada son derece ustadır. 205- Eline fırsat geçince yeryüzünde kargaşa çıkarır, cana ve mala musallat olur. Oysa Allah, kargaşa çıkaranları sevmez.

206- Böylesine, "Allah'ın öfkesini çekmekten sakın" denilince, benlik ve gurur, kendisini günaha sevk eder. Cehennem yeter ona, ne kötü yerdir orası!

207- İnsanlardan öylesi de var ki Allah'ın rızasını kazanmak için canını ve malını feda eder. Allah, kendisi için çalışıp ibadet edenlere sevgi ve merhamet yağdırır.¹⁴³

208- Ey iman edenler! Elbirlik barış için çalışın. Sakın şeytanın ardınca gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır.¹⁴⁴

209- Size apaçık deliller geldikten sonra eğer yoldan çıkarsanız, şunu iyi

وَاذْكُرُوا اللَّهَ أَيَّامَ مَعْدُودَاتٍ ۚ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ أَتَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجْحِكُ قَوْلَهُ فَإِذَا بُرِرَ الْأَنْبِيَاءُ وَيُنْفِذُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قُلُوبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْفِئَامِ ﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا سَأَلَ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۚ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَاسِدَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ ۚ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ لَهَا دُ ﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۚ وَاللَّهُ رَؤُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّكَ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾ فَإِنْ دَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَ نَصْرُكُمُ الْبَيْتَاتُ فَاغْلُظْوا ۚ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ فِي الْأَعْيَانِ ﴿٢٠٩﴾ هَلْ يَظُنُّونَ أَنَّ يَأْتِيهِمُ اللَّهُ فِي ظُلُلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

bilin ki Allah güçlüdür, bilgedir.

210- Onlar buluttan gölgelikler içinde Allah'ın ve meleklerinin çıkıp gelmesini mi bekliyorlar? Hâlbuki her işin biteceği, bütün işlerin Allah'a döndürüleceği gün yakındır.¹⁴⁵

¹⁴² EYYAMI MA'DUDAT: Sözlükte [أيام معدودات] "sayılı günler" demektir. Zilhicce'nin onuncu gününe denk gelen Kurban Bayramı'nı takip eden günlere denir. Hacılar bu günlerin en az ikisini, Arafat ile Mekke arasındaki yolun ortasında yer alan Mina vadisinde geçirmekle yükümlüdürler.

¹⁴³ Yani: Bu Mekke müşrikleri gelip sana, "Müslüman olduk, sana inanıyoruz, bize dinimizi öğretecek ahabından bilgililerini gönder" diye yeminler ederek süslü püslü lâflar ettiler. Gönderdiğin grubu Batn-ı Raci'de pusuya düşürerek şehid etti-

ler. Bunların asıl amacı Müslüman olmak değil, tuzak kurmak, zulüm ve zorbalık yapmaktır. Ellerine fırsat geçince sağa sola saldırmaktan, yağmadan, cana ve mala musallat olmaktan başka bir şey bilmez bunlar. Topluca katlettikleri Batn-ı Raci'deki şehitler için üzülme. Onlar, Allah yolunda kendilerini feda etmiş yiğitlerdir. İslâm için çalışıp çabalarken ölen bu güzel insanları Allah çok sevmektedir. Onlara sevgi ve merhametini yağdıracak; ve onları cennetin başköşesine koyacaktır; sen üzülme ey resulüm!

¹⁴⁴ Yani: Ey İman edenler! Yeryüzünde fesat çıkaran, eline fırsat geçince hemen sağa sola saldıran; cana, mala, ırza, namusa musallat olan, baskı, zulüm ve zorbalıktan başka bir iş bilmeyen bu tip insanlardan korkmayın. Tam tersi siz barış ve adalet için elbirlik çalışın. Meydanı bu zorbalara bırakmayın. Yeryüzünde barışı, adaleti ve güveni tesis edin. Bu konuda insanlığa örnek olun. Savaşanları ateşkese çağırın, aralarında adil hakemler olun. İnsanlığı tehdit eden her tür tehlikeye karşı elbirlik mücadele edin. Dünyanın sulh ve selâmeti, barış ve huzuru sizden sorulsun. Allah, sizden insanlık çapında bir barış ve adalet yurdu [دار السلام] kurmanızı istiyor (10/25). Bir "silm uygarlığı" tesis etmenizi bekliyor. Bunu elbirlik başarabilirsiniz. Bu, sizin yeryüzündeki asıl misyonunuzdur. Bunu bırakıp sakın şeytanın ardınca gitmeyin. Fitne, fesat, suç, günah, kargaşa, baskı, zulüm ve zorbalık gibi şeytanca işlere sakın meyletmeyesiniz.

¹⁴⁵ Yani: Bunlar, bu kâfirler, Allah melekleriyle beraber bulutların içinden süzülüp gelmesini bekliyorlar. Ancak o zaman inanabileceklerini söylüyorlar. Her şeyi kendi gözleriyle apaçık görmek istiyorlar. Hâlbuki o zaman bütün her şey biter, imtihanın anlamı kalmazdı. Dünya imtihan yeridir, ahiret ise ceza ve mükâfat yeridir. Merak etmesinler, sonunda dönüp dolaşıp Allah'a gelecekler. Bakalım o zaman ne yapacaklar!

211- İsrail oğullarına sor; onlara nice apaçık mesajlar vermedik mi? Kim kendisine ulaştıktan sonra Allah'ın mesajlarını değiştirirse, bilsin ki Allah'ın azabı şiddetlidir.¹⁴⁶

212- Kâfirlere yalnız dünya hayatı güzel görünür. Onlar, iman edenlerle alay ediyorlar. Oysa ki, iman edip kâfirlikten sakınanlar, kıyamet gününde onların üstündedir. Allah layık gördüğüne umulmadık şekilde rızık verir.

213- İNSANLIK, bir zamanlar tek bir topluluktu. Sonra Allah, doğru yolda olanları müjdelemek, yoldan çıkanları da uyarmak üzere peygamberler gönderdi. Anlaşmazlığa düştükleri konularda, insanlar arasında hüküm versin diye o peygamberlerle beraber adaletin yolunu gösteren kitaplar gönderdi. Ancak kitap verilenler, apaçık deliller geldikten sonra, aralarındaki kıskançlıktan ötürü anlaşmazlığa düştüler. Bunun üzerine Allah, iman edenlere, anlaşmazlığa düştükleri şeylerde adaletin yolunu gösterdi. Allah, yürümek isteyenini doğru yolda yürütür.¹⁴⁷

214- Yoksa siz, sizden önceki iman edenler gibi sıkıntıya katlanmadan cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz? Onlara sıkıntı, zorluk ve darlık öylesine kâbus gibi çökmüş, öylesine sarsılmışlardı ki Peygamber ve beraberindeki iman

سَلِّبَ إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمُ آيَةً وَيَنْذَرُ مَنْ بَدَّلَ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُ فَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾
كُفِّرُوا بِلَهُؤِهِ الدُّنْيَا وَنَحْنُ نُحْيِي الدِّينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ
أَفْوَا قَوْمَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾
كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ
وَأَنْزَلَ مَعَهُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُخَيِّرَ الَّذِينَ نَاسُوا فِيهِمَا أَنْخَلَعُوا
فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ
الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا
فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمُ
مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَثَلُ ثَلَاثِ آيَاتٍ وَالضَّرَّاءُ
وَزُلْزُلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى
نَصْرُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ
قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلِلَّهِ الدِّينُ وَالْآفَرِيقُ وَاللِّسَانُ
وَالْمُسَاكِينُ وَابْنُ السَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

edenler, “Ne zaman Allah'ın şu yardımı?” diyecek noktaya gelmişlerdi. Bilesiniz ki Allah'ın yardımı yakındır.¹⁴⁸

215- SANA kime vereceklerini soruyorlar. Onlara söyle: Sırf iyilik duygusuyla anne-baba, yakınlar, öksüzler, fakirler ve darda kalanlarla elinizdekileri paylaşacaksınız. Allah yapacağınız her iyiliği biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.

¹⁴⁶ Yani: “Allah ile yürüyen”in (Yakup) yolundan gittiklerini iddia eden şu İsrail oğullarına sor. Onlar da bunlar gibi, “Allah’ı açıkça görmedikçe iman etmeyeceğiz” demişlerdi. Allah’ın, bulutların arasından süzülüp gelmesini; yanlarına oturmasını, kendileriyle yemek yiyip çay içmesini (!) bekliyorlardı. Onlara da söze dayalı apa-

çık mesajlarımızı (*ayâ tun beyyinât*) iletmiştik. Fakat onlar, Allah ile yürümeyi terk etmişler, yoldan çıkmışlardı. Kâfirler hep böyle, “Açıkça görelim şu Allah’ı” derler. Bunlar imansızlıktır. O zaman, iman etmenin ne anlamı kalıyor ey akılsızlar!

¹⁴⁷ Yani: Bütün insanlık bir zamanlar Kâbe’nin bulunduğu yarımada civarında tek bir topluluk halinde yaşıyordu. Bugünkü insanlığın küçültülmüş ilk hali gibiydiler. İçlerinde hak ve batıl, iman ve küfür, doğru ve yanlış aynı anda birlikteydi. Sonra menfaat, çıkar, kıskançlık dürtüleriyle anlaşmazlığa düştüler. Anlaşmazlığa düşüp kargaşa çıktıkça peygamberler geldi; akla, vicdana, sağduyuya, doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe ve adalete çağırdı. Sonra giderek doğuya, batıya, güneye, kuzeye göç edip dağıldılar. Böylece birbirlerinden koptular. Dağıldıkça diller, renkler, kabileler, aşiretler, milletler, boylar, ırklar vs. oluşmaya başladı. Ahlâkî, hukukî, siyasî ihtiyaçlarına paralel olarak yeni değerler ürettiler... Demek ki, “İnsanlık bir zamanlar tek bir topluluktu” ibaresi, “Bir zamanlar bir aradaydılar, tek bir topluluklardı” demektir. Bu tespit “Hak üzere mi batıl üzere miydiler?” sorusunun cevabı olarak değil; “Ayrı ayrı ve başka başka yerlerde mi yoksa tek bir yerdeydiler de oradan mı dağıldılar” sorusunun açıklaması olarak okunmalıdır. Yani burada, sosyolojik ve antropolojik vurgu ön plândadır. Âdeta insanlığın kökenine ışık tutuluyor; “Kökünüz bir, aynı yerden geliyorsunuz” demek isteniyor. İnsanların tek bir sosyolojik topluluktan kopup ayrılarak, dağılarak farklılaştığını anlatıyor. Şu halde insanlıkta dinler, çoktanrıçılıktan tektanrıçılığa veya tektanrıçılıktan çoktanrıçılığa doğru evrilmemiştir. Keza aydınlık bir dönemden karanlığa doğru veya tam tersi gidiş de olmamıştır; bilakis bunların hepsi, hem dem (aynı anda) bir arada olmuştur. Yani insanoğlunun dini ve ahlâkî algıları, “tek toplulukta” da şimdiki gibiydi. Değişen ve dönüşen; çevresel şartlar, diller, renkler, milletler, âletler, evler, binalar, şehirler, beldeler vs. idi. İnsanın öz varlığı, Âdem’de nasılsa öylece devam etmektedir. Demek ki “inanma” ve “inkâr” dürtüsü insanoğlunun tarihinde değil, şuurunda (bilincinde) birer unsurdurlar. Bunun için, tarihi akış içinde birinden diğerine doğru bir ilerleme veya gerileme yoktur; aynı anda gel-git (med-cezir) halindedir...

¹⁴⁸ Yani: Ey İman iddiasında bulunanlar! Siz Allah ile birlikte olmanın sadece lâfla yerine geleceğini sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Bu iş öyle hemen lâfla, “Tamam kabul ettik ve Müslüman oluverdik” demekle bitecek bir şey değildir. Bu yolun nice sıkıntıları, zorlukları, darlıkları var. Sizden öncekilerin başına öyle şeyler geldi ki; peygamber ve beraberindekiler, “Nerede Allah’ın şu yardımı?”, “Allah bizi unuttu mu yoksa?”, “Allah’ım bizi neden terk ettin, neredesin?” diye feryat ettiler. Korkudan yürekleri ağızlarına geldi. Gözleri yerinden fırlayacak halde tir tir titredikleri anlar oldu. Yoksulluk ve fakirlik canlarına tak etti. Ateşlere atılıp çarmıhlara gerildiler. Kör testereler ile kesildiler, işkence altında feryatları arşı alayı inletti. Yine

de Allah ile olmayı terk etmediler. Onlar mert ve yiğit insanlardı. Siz de onlar gibi olun. Allah'ın yardımı yakındır. Katlandığınız hiçbir şey boşuna gitmeyecek, sonunda kazanan siz olacaksınız...

216- HOŞUNUZA gitmese de savaşmak size farz kılındı. İyi gördüğünüz bir şeyde kötülük, kötü gördüğünüz bir şeyde de iyilik olabilir. Allah biliyor, siz bilmiyorsunuz.¹⁴⁹

217- Sana haram aylarda ve Mescid-i Haram'da savaşmayı soruyorlar. Onlara söyle: Haram aylarda ve Mescid-i Haram'da savaşmak kötü bir şeydir. Bu, insanları Allah'ın yolundan menetmek ve kâfirlik anlamına gelir. Halkı yerinden yurdundan sürmek ise Allah katında çok daha kötüdür. Baskı, zulüm ve zorbalık, öldürmekten daha beterdir. Bu zalim zorbalar, eğer güçleri yetse yolunuzdan döndürünceye kadar sizinle savaşmaktan vazgeçmeyecekler.¹⁵⁰ Şu halde sizden kim yolundan döner ve kâfir olarak ölürse, hem dünyada ve hem de ahirette yaptıkları boşa gider. Cehennemi boylar ve oradan daha da çıkamaz.¹⁵¹

218- İman edenler, hicret edenler,¹⁵² Allah yolunda cihat edenler...¹⁵³ İşte bunlar, Allah'ın sevgi ve merhametini umabilirler. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

219- SANA içki¹⁵⁴ ve kumar¹⁵⁵ hakkında soruyorlar. Onlara söyle: Her iki-

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْفَحْرِ الْحَرَامِ قَالِ فِيهِ قُلُوبُ قَاتِلٍ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَنبَازُونَ بِمَا يَلْبُغُوكُمْ حَتَّى يَرْضَوْكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنَّا نَسْتَطَاعُ وَمَنْ يُرِيدْ مِنْكُمْ دِينًا فَإِنَّهُ يَمْنَحُكُمْ وَمَنْ يُرِيدْ مِنْكُمْ دِينًا فَإِنَّهُ يَمْنَحُكُمْ وَأَمَّا فِي الْأَرْوَاحِ لَنَا زَمْرٌ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّا لَذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ مَا جَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَأُولَئِكَ رِجْوُنَا اللَّهُ رَحْمَةً اللَّهُ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُقْفَوْنَ قُلِ الْتَفَوْا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

sinde de hem büyük bir zarar, hem de insanlar için bazı faydalar vardır. Ancak her ikisinin de zararı, faydasından daha çoktur. Yine sana neyi paylaşacaklarını soruyorlar. Onlara söyle: İhtiyaç fazlası olan her şeyi.¹⁵⁶

¹⁴⁹ Yani: Savaşmak, çarpışmak, canlarınızı ve mallarınızı tehlikeye atmak hoşunuza gitmeyebilir. Rahat rahat yaşıyorken, "Nereden çıktı şimdi bu savaş" diyebilirsiniz. Allah'ın sizi çok büyük görevler için seçtiğini unutmayın. Dünya çapında "silm uygarlığı" kurmak, yeryüzüne adalet getirmek ve dünya barışını sağlamak (silm-i küll); öyle rahat rahat oturarak başarılacak bir iş değildir. Dünyanın, azgın despotlar, zalimler, zorbalar ve katillerle dolu olduğunu görmüyor musunuz? Canı, malı, ırzı, nesli, namusu tehdit eden bu güçlerle ne ile mücadele etmeyi düşünüyorsunuz? Kapınıza gelip dayanmışlarken, "Lütfen yapmayın, ayıp oluyor" diye mi? Hayal dünyasında yaşamayı bırakın. Gerçekliğe, hayata dönün ve onların karşısına

caydırıcı bir güç olarak çıkın. Gözünüzü daldan budaktan sakınmayın; mertçe, yiğitçe savaşın. Bu uğurda gerekirse ölümü göze alın. Hiç kimseden korkmayın, insanlığın vicdanı ve Rabbi sizinle beraberdir. Bunlara yaslanarak yürüyün!

¹⁵⁰ Yani: Sana haram ayda ve Mescit-i Haram'da savaşmayı soruyorlar. Bu çok kötü bir günahdır. Haram aylarda ve Mescit-i Haram'da savaşmak, düpedüz insanları Allah'ın yolundan menetmek ve Allah'ı inkârdan başka bir şey değildir (Ebu Müslim). Hem Allah'ın evini kendi tekeline alacaksın, hem de bu anıtın gerçek sahiplerinin oraya girmesine engel olacaksın. Allah'ın savaşmayı yasakladığı aylarda silâh çekmekten, kan dökmekten çekinmeyeceksin. Allah'ın Evi'ni savaş ve kan dökülen bir yer haline getireceksin. Ne ayların, ne de Ev'in hiçbir saygınlığına uymayacaksın. Bunları ihlâl, doğrudan Allah'ı inkârdır. Üstelik ahaliyi yerinden yurdundan edeceksin. Allah'ın Evi'nin gerçek bağlılarını şehirden süreceksin; "Buralar benim" diye kibrinden geçilmeyecek! Bu da, zulüm üstüne zulümdür. "Hem suçlu hem güçlü" diye buna denir. Şüphesiz savaş, iyi bir şey değil. Haram aylarda ve Mescit-i Haram'da savaş daha kötüdür. Baskı, zulüm ve zorbalık (*fitne*) ise, savaştan çok daha kötü, çok daha beterdir. Bu gözü dönmüş zorbaları yola getirmenin savaştan başka yolu da yoktur. Bu nedenle ey iman edenler! Gerektiğinde bunlarla savaşın, baskılarından yılmayın. Hele bu zorbalığa pirim vererek yolunuzdan dönmeye sakın kalkışmayın; bu takdirde bütün yaptıklarınız boşa gider. Mekke ehli, Muhammed'in (s.a.v) eski arkadaşları vs. olduğunuza bakılmaz, doğruca cehennemli boylarsınız.

¹⁵¹ Yani: Sizden kim dininden döner, imanını yitirmiş birisi olarak, kâfirliğe geri dönmüş olarak ölürse, o ana kadar iman ve iyilik yolunda yaptıkları onu kurtarmaz. Yani sonraki küfrü önceki imanını bastırır, ağır gelir ve siler. Böylece önceki yaptıkları boşa gitmiş olur (Râzi, Cubbai).

¹⁵² HİCRET: Bkz. 8/72. ayet dipnotu

¹⁵³ CİHAD: Bkz. 8/72. ayet dipnotu

¹⁵⁴ HAMR: Sözlükte [خمر] kökünden gelir. Mastarı "örtmek" demektir. Kadının hamuru mayalaması; un, su ve mayayı birbirine karıştırması, bulandırması (*hamr*); örtünmek, örtmek (*ihimâr*); kadının başını örttüğü başörtüsü, yemeni, eşarp (*himâr*); ağaç, çukur, tepe gibi insanın arkasına gizlendiği şeyler (*hamer*); şahidliğini gizleyen kimse (*hâmir*); akli örten, bulandıran, karıştıran içecek, şarap (*hamr*); şarapçı (*hammâr*); şaraphane, meyhane (*hammâre*); alkollü içki, şarap (*hamr*); alkol ölçme cihazı (*mihmâr*); mayalı, mayhoş, sarhoş (*mahmur*) vb. kelimeler bu köktendir... Terim olarak "köpüğünü atmış, kuvvetlendirilmiş (iştidad, fermente) üzüm suyundan yapılan şarap" demektir. İçkinin haram kılındığı dönemde bu iş şu beş şeyden yapılıyordu: Üzüm, hurma, buğday, arpa ve darı. Daha sonraları akli örterek karıştıran, bulandıran her sarhoşluk veren içeceğe isim oldu. İçkinin yasaklanması dört aşamada gerçekleşmiştir: Birinci aşamada, Mekke'de, "Hurma ağaçlarının meyvesinden ve üzümlerden içecek ve güzel bir rızık edirsiniz" (Nahl; 67) ayeti nazil oldu. Müslümanlar o sırada içki içiyorlardı. İkinci aşamada; Hz. Ömer, Muaz ve bir grup sahabe, "Kafamız dumanlanıyor, aklımız başımızdan gidiyor, malımızı tü-

ketiyor. Ya Resulullah, buna bir çözüm yok mu?” serzenişleri üzerine, buradaki “*Onda hem zarar hem fayda vardır*” (Bakara; 219) ayeti nazil oldu. Üçüncü aşamada, Müslümanlar sarhoş oldukları halde namaza durdular; namazda ayetleri karıştırarak yanlış okudular. Bunun üzerine, “*Sarhoşken namaza yaklaşmayın*” (Nisa; 43) ayeti nazil oldu. Son olarak, bir yemekte sarhoş olan sahabeler arasında kavga çıktı; bunun üzerine, “*İçki, kumar, dikilitaşlar ve fal okları çekmek şeytan işi iğrençliklerdir... Artık vaz geçiyorsunuz değil mi?*” (Maide; 90–91) ayeti nazil oldu ve tümüyle yasaklandı.

¹⁵⁵ MEYSİR: Sözlükte [يسر] kökünden gelir. Mastarı “kolay olmak, az olmak, azalmak” demektir. Kolay olmak, hafif olmak (*yessr*); iyi durumda olmak, zengin olmak, hali vakti yerinde olmak (*isâr*); kolaylaştırmak (*teysir*); kolaylık göstermek (*muyâsere*); kolay gelmek, kolaylaştırmak (*teyessur*); daha kolay, en kolay (*eyser*); sol, solak (*yusr*); zengin, varlıklı (*muşir*); kumar, şans oyunu, kesilen hayvan (*mey-sir*); hayvan kesen kasap (*yâsir*); kolaylık, zenginlik, sol, sol taraf (*yesâr*) vb. kelimeler bu köktendir... Terim olarak, “zahmet çekmeden, kolayca mal kazandıran ve kaybettiren şans oyunu, kumar” demektir. Cahiliye Arapları hayvan keserler, hayvanı parçalara ayırırlar ve her bir parçayı temsil eden ok belirlirdi. Bu okları bir torbanın içine korlar ve güvenilir birine rasgele çektirirlerdi. Bu oklara “fal okları” denirdi. Her birinin ayrıca ismi vardı. Oklar bir, iki, üç, dört vs. payları temsil ederdi; birisinde de “boş” yazardı. Bunu çeken, hayvanın tüm parasını öderdi. Cahiliye Arapları, bu şekilde çeşitli şans oyunları ve kumar oynarlardı. Kumar oynayanlar, ailesini ve malını rehin olarak da verirdi (Zemahşeri, Râzi, İbn Abbas). Şu halde meysir, Türkçe’de “kolay para, piyango” vs. dediğimiz yollarla elde edilen her tür kazançtır. Bunun yaygın adına kumar diyoruz ki, ayette yasaklanan işte budur. Bu durumda kumar, çalışmadan, kolayca, zahmetsizce, alın teri dökmeden, şansa dayanarak mal, servet ve para değişimi olmaktadır. Oysa insan için çalıştığından, alın teriyle, emeğiyle (*sa’y*) kazandığından başkası yoktur.

¹⁵⁶ Yani: Daha önce kazandıklarınızı kiminle paylaşacağınızı, kime harcayacağınız açıklanmıştı. Şimdi neyi paylaşacağınızı, ne kadarını paylaşacağınızı, niye paylaşacağınızı soruyorsunuz. İleride zekât ayetlerinde bu konuya tekrar dönecek. Şimdilik şu kadarını bilin ki; kendi zarurî ihtiyaçlarınız, çocuklarınızın ve ailenizin ihtiyaçları dışında fazlalık olan her şeyi vermeli, paylaşmalısınız. Unutmayın. “Ne verirsiniz elinizle, o gider sizinle.” O malların, servetlerin, atların, arabaların, evlerin hiç birisi mezara sığmaz! Mezar, sadece kalbinizi, vicdanınızı, günah veya sevap işlediğiniz organlarınızı yani vücudunuzu alabilir...

220- Allah, size dünya ve ahiret hakkın-
da ayetleri böyle açıklıyor ki düşünesi-
niz.¹⁵⁷ Bir de sana öksüzler hakkında so-
ruyorlar. Onlara söyle: Öksüzlere kucak
açmak büyük erdemdir. Eğer öksüzlere
kol kanat gererseniz, onlar sizin kardeşle-
rinizdir. Allah yapıcı olanı bozucu olan-
dan ayırır. Allah isteseydi, kaldıramayaca-
ğınız yükleri omuzlarınıza yüklerdi.¹⁵⁸
Gücün ve bilgeliğin sonsuz kaynağı
O'dur, bundan hiç şüphemiz olmasın.

221- İman etmedikçe ortak koşan ka-
dınlarla evlenmeyin. Beğenseniz bile,
ortak koşan bir kadından, inanmış bir
kadın kesinlikle daha hayırlıdır.¹⁵⁹
İman etmedikçe ortak koşan erkeklerle
de evlenmeyin. Beğenseniz bile ortak
koşan bir erkekten, inanmış bir adam
daha hayırlıdır. Böyleleri cehenneme
çağırırken Allah, yardımı ile cennete ve
bağışlanmaya çağırır. Allah, düşünüp
anlasınlar diye insanlara işte böyle
ayetlerini açıklıyor.

222- SANA kadınların ay halini¹⁶⁰
soruyorlar. Deki: O bir sancıdır. Bu se-
beple ay halinde olan kadınlardan
uzak durun. Temizleninceye kadar on-
lara yaklaşmayın. Temizlendikleri va-
kit, Allah'ın size emrettiği yerden on-
lara yaklaşın. Şunu iyi bilin ki, Allah
tövbe edenleri de arıyp temizlenenle-
ri de sever.¹⁶¹

223- Eşleriniz, sizin için ürün veren

فَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ قُلْ أَصْلَاحُهُ
لَمْ يَخَيْرْكُمْ وَإِنَّمَا الْإِطْوَاءُ خَيْرٌ وَأَنَّكُمْ وَاللَّهُ تَعْلَمُ الْغُفُورَ
مِنَ الْمُنَافِقِينَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَغَنَمْتُمْ أَزْوَاجَهُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
وَلَا يَنْفَعُكُمْ فِيهَا مَالُ الْبَنَاتِ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ خَيْرٌ
مِّنْ مِّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْبَدْتُمْ بِهِ إِلَّا الْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ وَكَانَ خَيْرٌ
وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْبَدْتُمْ بِهِ إِنَّ الْإِنسَانَ
لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحْضُوفِ قُلْ مَا عَدِلُوا فِي الْبَنَاتِ
وَلَا تَفْرَقُونَ بَيْنَهُنَّ إِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ
أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّهُنَّ يَتَوَّابُونَ وَيَحِبُّونَ الْمُنَافِقِينَ
يَسَاءَ مَا يَحْكُمُونَ لَكُمُ فَاؤْخَرْتُمْ عَنْهُنَّ وَأَنْتُمْ قُلُوبُكُمْ لَا تَفْقَهُونَ
وَأَعْلَوْا اللَّهُ وَأَعْلَوْا أَنْكُمْ مَلَائِكَةُ رَّبِّهِمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّكُمْ
لَا تَجْعَلُونَ لِلَّهِ عَرَضَةً لِّإِيْمَانِكُمْ أَنْ تَبْسُزُوا وَتَتَّقُوا
وَتُصْلِحُوا بَيْنَ الْإِنْسَانِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

toprak gibidir. Öyleyse toprağınızı dile-
diğiniz gibi işleyin, ama önce kendinizi
hazırlayın. Allah'ın öfkesini çekmekten
sakının. Biliniz ki siz O'na kavuşacaksınız.
İman edenleri müjdele!¹⁶²

224- ALLAH adına verdiğiniz yeminli
sözler iyilik etmenize, Allah'ın öfkesini
çekmekten sakınmanıza ve insanların ara-
sını bulmanıza engel teşkil etmesin.¹⁶³ Al-
lah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.

¹⁵⁷ Yani: Hem ihtiyaçlarınızı kendinize ayırın, hem de fazla olanı muhtaçlarla pay-
laşın. Hem kendinizi, hem de başkalarını düşünün. Böylece hem dünyanızı, hem
ahiretinizi kurtarmış olursunuz. Dünyayı da, ahireti de ihmal etmeyin. Ne saçıp sa-
vurun, ne de cimri olun. Sadece dünyaya dalıp ahireti, sadece ahirete yönelerek de
dünyayı boş vermeyin. Daima vasat halde, ölçülü, dengeli olun.

¹⁵⁸ Yani: Anasız, babasız, kimsesiz öksüzlerin durumu sizi üzmesin. Bunlara bakmak için yeterli gelirimiz yok diye tasalanmayın. Allah, size kaldıramayacağınız yükler yüklemiyor. Sizler de, sizin çocuklarınız da öksüz kalabilirdi. Gaddarlık yapıp öksüzleri bir kenarda yapayalnız bırakmayın. Onlara kucak açın, onlara kol kanat gerin. Ekmeğinizi, aşınızı onlarla bölüşün. Kiminiz eğitimlerini üstlensin, kiminiz iş bulsun. Durumu daha iyi olanlar, mümkünse onları baş göz etsin. Onlara ev alsın, düğün masraflarını karşılasın. Allah, yuva kurana yardım eder. Unutmayın, bir öksüzün başını okşayana, Allah da merhamet eder. Öksüzün ağlamasından arş titrer. Unutmayın ki “öksüz” (ög-süz/göğüs-süz); başını yaslayacağı bir göğüs bulamayan, ana kucağına hasret demektir. Onlara göğüs olun, kucak açın, onları bağrınıza basın ki, Allah da sizi bağrına bassın. Unutmayın, size bu ayetleri getiren şu arkadaşınız **Muhammed** (s.a.v) de öksüzdü; Allah onu bağrına bastı. Size yakışanı yapın ey öksüzün yoldaşları!

¹⁵⁹ Yani: “Öksüzlere nasıl kol kanat gereceğiz, onlara nasıl kucak açacağız?” diye merak ediyorsanız, onların dertlerini paylaşmalısınız. Öksüzleri yüzüstü bırakıp, cazibeleriyle size hoş gelen müşrik kadınlara heveslenmeyin. Keza, müşrik erkeklerin gücüne ve kuvvetine bakarak, kadınlarınızı onlara nikâhlamayı da aklınızdan geçirmeyin. Mü'minler, mü'minlere yakışır. Öksüzleri, öncelikle uygun mü'min erkek ve kadınlarla baş göz ettiğiniz gibi, kendiniz ve çocuklarınız da onlarla evlenebilir. Böylece birbirinize destek olur; iyi günde kötü günde can yoldaşı olursunuz (Zemahşeri, Ebu Müslim).

¹⁶⁰ HAYIZ: Sözlükte [حاض] kökünden gelir. Mastarı “akmak” demektir. Suyun akıp toplandığı yer (*havuz*); toplanılan, birikilen yer (*havza*) kelimeleri bu köktendir... Terim olarak, “kadınların âdeti olan kan akıntısı” demektir. Biyolojik olarak erkeğin üreticiliği tohum (sperma, meni, bel, ersuyu) oluşturup bunları dişiye aktarmaya dayanır. Kadındaki ise tohumu almak, yumurtacık oluşturmak, gelişen hayat şeklini korumak ve beslemektir. Döllenmeyen yumurtalar, belli dönemlerde kadının bedeninden dışarı atılır. Erkek ve kadındaki üreme sistemi, bu şekilde birbirini tamamlar. Ancak aralarında işleyiş farkı vardır. Ortalama bir erkek, dünyaya geldiğinde sıfır sperma ile doğar. Ergenlik yaşından itibaren erkek bedeni, sperma üretmeye başlar. Her gün her saniye devam eden bu otomatik üretim, normal şartlar altında ölünceye kadar devam eder. Bir erkek her gün milyonlarca sperma üretir, boşalma yoluyla da bunu dışarı atar. Ortalama bir kız çocuğu ise, iki yüz ile dört yüz bin yumurtacıkla birlikte doğar. Ergenlik yaşına geldiğinde bu sayı yaklaşık on bine düşer. Bunlardan da ancak 400 kadarı yumurtacık olur. Kadın üreme sistemi, ergenlik yaşından itibaren bu dört yüz yumurtacıktan her ay birisini rahme indirerek döllenme için spermayı bekler. Rahme inen yumurtacık sperma ile buluşamazsa, arkadan gelen bir akıntı ile bedenden dışarı atılır. Her ay bu işlem böylece tekrar edilir. Demek ki dört yüz yumurtacıktan her biri, bütün ergenlik dönemi boyunca bu şekilde her ay rahme iner; sperma ile buluşursa döllenir, hamilelik gerçekleşir. Buluşmazsa vücuttan otomatikman dışarı atılır. Dört yüz yumurtacık bittiğinde ise, rahme indirilecek yumurtacık kalmadığından üreme sistemi durur. Bu-

na da “menopoz” denir (Smith). İşte kadınlarda, her ay tekrar eden bu üreme sistemine “hayız olmak” veya “ay hali, adet dönemi” denir. Ayette geçen (*mahiz*) kelimesi, bu anlamda bekleyen yumurtacığ bedenden dışarı atacak suyun “akması, akma yeri veya akma zamanı” demektir.

¹⁶¹ Yani: Ay hali gören kadınlarla cinsel ilişkiye girmeyin. Yahudi, Mecusî ve Hindular gibi, ay hali görüyor diye kadına pislik muamelesi yapmayın. Sadece akıntının geldiği yerle yani ferç ile (*vajina*) cinsel ilişkiye girmeyin. Hristiyanlar gibi de, ay halini bile gözetmeksizin cinsel ilişkiye girmeye kalkmayın. Ay hali onlar için bir sancıdır. Yeni bir doğuş ve oluş hazırlığı sancısı... Bu esnada cinsel ilişki sizin için hoş olmaz. Bunun dışında ay hali geçtikten sonra dilediğiniz gibi ilişkiye girebilirsiniz. Ters ilişki (*anal*) dışında her tür şekil serbesttir. Kimilerinin sandığı gibi, “Şu şekilde olursa çocuk şaşı doğar, bu pozisyon olursa geri zekâlı olur” vs. söylemlerin hepsi hurafedir. Sağlıklı bir cinsel hayat için Allah, sizlere yardımcı oluyor. Allah, ayetlerini böyle açıklamaktan çekinmez; şeriatla ayıp olmaz. Yeter ki hep iyi, güzel ve doğru olanı arayın...

¹⁶² Yani: Eşleriniz sizin için tarla gibidir. Tarlaya istediğiniz gibi ekin ekebilirsiniz. Cinsel ilişkide birbirinizi gözetin. Kadınlar erkekler gibi değildir. Erkeklerin cinsel açıdan uyarılması daha çok görsel iken, kadınlar fiziksel ve işitsel olarak uyarılırlar. Bu nedenle, onları cinsel ilişkiye hazırlayın. Bir süre hazırlayıcı sözlerle eşinizi de uyarın. Sadece kendinizi düşünmeyin. Birbirinizin elbisesi gibi olduğunuzu, birbirinizi tamamlamanız gerektiğini unutmayın. Meşru olan her şeyi yapın ama sakın günah işlemeyin. Yanlış işler yapmayın. Allah’ın öfkesini çekecek davranışlardan sakının. Unutmayın, sonunda dönüp dolaşıp O’na geleceksiniz. Allah, temiz, güzel ve dürüst yaşamak isteyenlere ayetlerini işte böyle açıklıyor...

¹⁶³ Yani: Allah adına çokça yeminler ederek arkasında duramayacağınız sözler vermeyin. İnsanlar arasında erdemli, dürüst ve güvenilir birisi olarak tanınmak istiyorsanız bundan sakının. Yapamayacağınız vaatlere bir de Allah’ı şahit tutmayın. Allah’ın adını olur olmadık yerlerde kullanmayın. Allah adına çokça yemin etmekten sakının (Ebu Müslim).

225- Allah, düşünmeden verdiğiniz yeminli sözlerden dolayı sizi sorumlu tutmayacaktır. Fakat bile bile verdiğiniz yeminli sözlerden sorumlusunuz. Allah çok bağışlayıcı, çok hoşgörülüdür.

226- Eşlerine yaklaşmayacaklarına yeminle söz verenler için dört ay bekleme süresi vardır. Şayet o süre içinde dönerlerse, unutmayın ki Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

227- Fakat boşanmaya kararlı iseler Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüphenez olmasın.¹⁶⁴

228- Boşanmış kadınlar, evlenmeksiz üç ay hali boyunca beklesinler. Allah'a ve ahirete iman ediyorlarsa, önceki evlilikten kalma hamileliklerini gizlemeleri doğru olmaz. Kocaları gerçekten barışmak istiyorlarsa, bu bekleme süresi içinde onlarla evlenmeye daha çok hak sahibidirler. Kocaların kadınlar üzerindeki hakları ile kadınların kocaları üzerindeki hakları adalet ölçülerine göre birbirine eşittir. Şu kadar ki, kocaların kadınlar üzerindeki hakları bir derece daha fazladır. Allah çok güçlüdür, çok bilgedir; bundan hiç şüphenez olmasın.¹⁶⁵

229- Boşanma¹⁶⁶ iki defadır. Bundan sonra evlilik ya mutlu bir şekilde devam eder veya dostça sona erdirilir.¹⁶⁷ Boşama sırasında eşinize önceden vermiş olduğunuz şeyleri geri istemek yersizdir. Fakat evlilik haklarını koruyamaz hale gelmişlerse durum değişir. Şayet evlilik haklarını koruyamaz hale gelmişlerse, kadının boşanmak

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِيمَا كُنْتُمْ بِآيَاتِكُمْ كَرِهَ بَعَثَ
قُلُوبَكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ الَّذِينَ يُؤْذُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ نَفْسًا
أَرَبْعَ أَشْهُرٍ فَأَرْوَاهُ اللَّهُ عَفْوَ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ تَرَائِغَ الْفَلَاحِ
فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ
أَشْهُرٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكُنَّ بِمَا عَمِلُوا فِي زَوَاجِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيُؤْتُوهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا
إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ شَرٌّ الَّذِي عَلَى عُنُوقٍ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ
دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ ثَلَاثًا فَإِنْ سَآءَ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسَبَّحَ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَحِلُّ لَكَ أَنْ تَأْخُذَ بِهَا وَإِنْ أَتَيْتُمُوهُنَّ
شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُفْسِدَا فِيمَا فَخَرَهُمَا فَالْأَيْمَانُ بَيْنَهُمَا
حُدُودُ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ ذَلِكَ حُدُودُ اللَّهِ
فَلَا تَعْدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾
فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا حِلَّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَخْرُجَ رَوْجًا غَيْرَهُ
فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُفْسِدَا
حُدُودَ اللَّهِ وَلِلَّهِ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

için kocasına bir şeyler vermesinde sakınca yoktur. İşte bunlar Allah'ın tayin ettiği sınırlardır, sakın bunları çiğnemenin. Her kim Allah'ın sınırlarını çiğnerse, işte onlar zalimlerdir.¹⁶⁸

230- Eğer koca, eşini ikinci boşamadan sonra üçüncü kez boşarsa, artık kadın başka bir erkekle evlenmedikçe bir daha onunla evlenemez. Eğer kadın sonraki erkekten de boşanırsa, evlilik haklarını koruyabileceklerine de artık inanıyorlarsa, tekrar evlenmelerinde bir sakınca yoktur. Bunlar akıl ve vicdan sahipleri için Allah'ın açıkladığı sınırlardır.¹⁶⁹

¹⁶⁴ Yani: Cahiliye Araplarının yaptığı gibi hem hanımını istemeyip, hem başkasıyla da evlenmesin diye cinsel ilişki kurmamaya yemin ederek onlara eziyet vermek-

ten vazgeçin. Onları ne kocalı, ne kocasız bir halde bırakmayın. Kimsenin kimseye haksızlık yapmaya hakkı yoktur. Eşleriniz, sizin pazarda satın aldığınız eşyalarınız değildir. Bu cahiliye adetlerini artık terk edin, medenî olun. Şu halde Allah, size dü-şünüp taşınmanız için dört ay süre veriyor. Bu süre sonunda ya barışın, ya da gü-zellikle birbirinize yol verin.

¹⁶⁵ Yani: Cahiliye Araplarının yaptığı gibi boşadığınız kadınlara, tam süre bite-cekken başkasıyla evlenemesin diye tekrar dönüp, böylece onları yeniden üç ay hali beklemeye mecbur bırakarak haksızlık yapmaya kalkmayın. Barışmadıkça, arayı düzeltmedikçe tekrar geri dönemezsiniz. Eğer arayı düzeltir ve barışırsanız, tekrar evlenmenizde bir sakınca yoktur. Unutmayın ki eşlerin karşılıklı hakları, birbirine eşittir. Kadın istemiyorsa onunla zorla tekrar evlenemezsiniz, işi sürün-cemede bırakarak hakkını da gasp edemezsiniz. Koca, evin geçiminden sorumlu olduğu için onun ilk tercih hakkı olabilir. Fakat geçimin ortaklaşa paylaşıldığı ev-liliklerde her iki tarafta eşit haklara sahiptir. Birbirinize üstünlük taslayarak, bir-birinizi hor ve hakir görerek bir yere varamazsınız. Güzellikle, iyilikle, birbirini-ze değer vererek oturup konuşun, anlaşmaya çalışın. Eğer olmuyorsa, birbirinize daha fazla işkence çekirtmeden güzellikle ayrılın. Ayrılırken bile insafı ve merha-meti elden bırakmayın.

¹⁶⁶ TALÂK: Sözlükte [طلق] kökünden gelir. Mastarı, “deveyi bağından çözmek, davarı meraya salmak” orta harfinin ötre okunmasıyla [أطلق] “tatlı dilli ve güler yüz-lü olmak”; orta harfinin kesre okunmasıyla [طلق] “gitmek, uzaklaşmak, ıraklaş-mak” anlamına gelmektedir. Boşanmak, ayrılmak (*talâq*); güler yüzlü olmak (*tala-qa*); uzaklaşmak, ıraklaşmak (*talq*); çözmek, bırakmak (*itlâq*); serbest bırakmak (*tatliq*); içi açılmak, ferahlamak (*ittilâq*); gitmek (*intilâq*); koşmak (*istitlâq*); kayıt-sız ve şartsız, serbest, sınırsız, hudutsuz (*mutlâq*); İslâm’a zorla girenler (*tuleqâ*) ke-limeleri bu kökten türetilmiştir. Terim olarak, “nikâh bağını çözmek, serbest bırak-mak, boşanmak” demektir. Talâk (boşanma) ayetleri olarak bilinen bu ayetlerde boşanma olayına yönelik şu düzenlemeler getiriliyor: 1- Boşanan kadın evlenme-den üç ay hali (iddet) beklemelidir. 2- Bekleme süresi bitiminde kadın ya eski ko-casına döner veya başka birisiyle evlenebilir. 3- Bu şekilde boşanma iki defa olabi-lir, sınırsız sayıda boşanmak artık kaldırılmıştır. 4- Koca, boşandığı kadına evlenir-ken verdiği mal, eşya ve hediyeleri geri istememeli; ona bağışlamalıdır. Öte yandan kadın kocasından boşanmak istiyorsa, evlenirken aldığı mehri iade ederek boşana-bilir. 5- Koca, eşini üçüncü kez boşamışsa artık kadın başka birisiyle evlenmedikçe tekrar onunla evlenemez. 6- Boşanmış eşlerin çocukları varsa ve yeni doğmuşsa, kadın iki yıl süt emzirmeli, erkek de onun masraflarını uygun bir şekilde karşıla-malıdır. Eğer süt emzirmeye mani bir hal varsa, birlikte sütannesi tutmalıdırlar. Da-ha sonra çocuğun annesinden ayrılarak babada kalıp kalmayacağına birlikte konu-şarak karar vermelidirler... Bu ayetlerden, Kur’an’ın diğer birçok meselede olduğu gibi boşanma meselesinde de, özellikle o günkü Arap toplumunda oldukça kötü durumda olan kadınların durumunu düzeltmeye yönelik âdil hükümler getirdiği apaçık ortadadır...

¹⁶⁷ Yani: Cahiliye Arapları gibi, aynı kadını sınırsız sayıda tekrar tekrar boşayıp geri almayın. Kadınlara bir mal muamelesi yapamazsınız. Boşandıktan sonra, sormadan, görüşlerini almadan ve arayı düzeltmeden tekrar onlara geri dönemeye kalkışmayın. Artık bundan böyle boşanma iki defadır. Üçüncü kez de boşarsanız, artık tamamen ayrılmış sayılacaksınız.

¹⁶⁸ Yani: Peygambere gelerek, “Küfre düşmekten nasıl nefret ediyorsam, kocamdan da o derece nefret ediyorum; boşanmak için bana bir yol göster ey Allah’ın resulü!” diyen **Sabit bin Kays**’ın karısı **Cemile** örneğinde olduğu gibi; kocasına rağmen boşanmak isteyen bir kadın, kendisine verilen mehir kadar bir şeyi iade ederek boşanabilir. Burada evlilik sözleşmesini bozan taraf kadın olduğu için, aldığı mehiri geri vermesinde bir sakınca yoktur. Allah’ın evlilik haklarının tayininde, hak ve adaleti titizlikle gözeten bu kurallarını sakın ihlâl edip çiğnemeyin. Eğer çiğnerse-
niz haksızlık, zulüm ve namertlik etmiş olursunuz. Doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyenlere ise bu yakışmaz.

¹⁶⁹ Yani: Evlilik hakları sizlere en ince ayrıntısına kadar açıklanıyor. Bunları sakın istismar etmeyin. Örneğin tekrar eski kocasına dönebilmek için, ileride boşanmak üzere, önceden anlaşarak kadınlarla evlenmeye kalkmayın. Yani “hülle” evlilikleri yapmaya yeltenmeyin. Böyle önceden ayarlanmış, hile yoluyla yapılan evlilikler nikâh değil zinadır. Allah, size bu ayetleri hile yapasınız diye değil, hak ve adalete titizlikle riayet edesiniz diye açıklıyor. İnsaf ve merhamet, doğruluk ve dürüstlük neyi gerektiriyorsa onu yapın.

231- Kadınları boşadığınız ve onlar da bekleme sürelerinin sonuna yaklaştığında ya mutlu bir şekilde birleşin, ya da dostça ayrılın. Onları istemedikleri halde işkence çektirircesine yanınızda tutmayın. Kim bunu yaparsa kendine kötülük etmiş olur. Allah'ın ayetlerini ciddiye alın. Allah'ın sizin üzerinizdeki nime-tini, size öğüt vermek üzere indirdiği Kitabı ve bilgeliği hatırlayın. Daima Allah bilinciyle yaşayın; Allah her şeyi biliyor; bundan hiç şüphemiz olmasın!

232- Kadınları boşadıktan sonra, bekleme sürelerinin sonuna gelmişlerse, uygun birini buldukları takdirde evlenmelerine mani olmayın.¹⁷⁰ Kim Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa, bu öğütleri dikkate alsın. Sizin için erdemli olan budur. Allah biliyor, siz bilmiyorsunuz.

233- Dul anneler, eğer emzirme süresini tamamlamak istiyorlarsa çocuklarına iki tam yıl bakabilirler. Yeme-içme ve giyimlerini uygun bir şekilde temin etmek babaya düşer. Hiç kimse taşıyabileceğinden daha fazlasıyla yükümlü tutulamaz. Hiç bir anne çocuğu sebebiyle, hiç bir baba da çocuğu yüzünden zarara uğratılmamalıdır. Annenin masrafları babanın yakınlarına da düşer. Eğer anne ve baba birbiriyle görüşerek ve karşılıklı anlaşarak çocuğun bir tarafta kalmasını

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمَّا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِغُرُوفٍ
أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِغُرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ
ذَلِكَ فَلَا تَظْلِمُ نَفْسٌ وَلَا يَخْذُوا يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا وَإِذَا طَلَّقْتُمُ
النِّسَاءَ فَلَمَّا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْصِلُوهُنَّ أَنْ يَخْرُجْنَ إِذَا تَرَاصَمْتُمُ
بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ مُؤْمِنًا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ ذَلِكَ لَكُمْ وَأَطْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾
وَالْوَالِدَتُكَ يُرَضِعُ وَلَا دَمْرُ حَوْلَيْنِ كَالْبَيْنِ لَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْشُرَ
الرِّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ
لَا تُكَلِّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَابْتِغَاءَ وَالدَّةِ يُولَدُهَا وَلَا
مَوْلُودَ لَهُ يُولَدُهَا وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا
عَنْ رَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَادْتُمْ
أَنْ تُسَرِّضُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا اسْلَخْتُمْ مَا اتَّيْتُمْ
بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَوْ أَنَّ اللَّهَ يُبَيِّنُ لَكُمْ بَصِيرَةً ﴿٢٣٣﴾

kararlaştırırlarsa, bunda bir sakınca yoktur. Eğer çocuklarınıza sütanne tutup emzirtmek isterseniz, sütanneye örfe uygun bir şekilde hakkını verdiğiniz takdirde bunda da bir sakınca yoktur. Daima Allah bilinciyle yaşayın, bilin ki Allah yaptığınız her şeyi görüyor.

¹⁷⁰ Yani: Boşanmış kadın, işi düzelttikten sonra tekrar ikinci kez boşandığı eski eşine dönerek onunla evlenebilir veya anlaşabileceği başka birisini bulmuşsa onunla da evlenebilir. Boşanmış kadının bu şekilde yapmak istediği evliliklerine engel olmayın. Kimse kimsenin hakkını hukukunu çiğnememelidir. Doğruluk, dürüstlük daima temel ölçü olmalıdır.

234- İçinizden birisi ölür de geride dul kadınlar bırakırsa, bunlar evlenmeden dört ay on gün beklerler.¹⁷¹ Bekleme süreleri bitince, kendi haklarında verecekleri kararlarında size bir günah yoktur. Allah, tüm yaptıklarınızdan haberdardır.

235- Dul kadınlarla evlenme niyetinizi hissettirmenizde veya açığa vurmadan böyle bir niyet taşımanızda sakınca yoktur. Allah içinizden ne geçirdiğinizi biliyor. Niyetinizi kapalı kapılar ardında iş çevirerek değil, onlara açık açık söyleyin. Emredilen bekleme süresi dolmadan evlenmeye kalkışmayın. Allah içinizden ne geçirdiğinizi biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın. Daima Allah bilinciyle yaşayın. Şunu iyi bilin ki Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

236- Nikâhtan sonra henüz gerdeğe girmediğiniz veya belli bir mehir tayin etmediğiniz kadınları boşamanızda bir sakınca yoktur. Bu durumda bile onlara, hediye cinsinden bir şeyler verin. Zengin olan durumuna göre, fakir de durumuna göre vermelidir. Böyle münasip hediyeler vermek erdemli olmanın şanındandır.

237- Mehir tayin ederek evlendiğiniz kadınları gerdeğe girmeden boşarsanız, tayin ettiğiniz mehrin yarısı onların

وَالَّذِينَ يَتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِمْ
أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُم بِهِ مِنْ خُطْبَةِ
النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمُ اللَّهِ أَتَمُّ شَيْئًا
وَلَكِنْ لَا تَوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا
وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ
اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَظِيمٌ
جَلِيلٌ ﴿٢٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ
أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَيَتَعَوَّضَنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ وَعَلَى
الْمُفْتَرِ قَدَرُهُ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْحَيِّينَ ﴿٢٣٦﴾
وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ
فَرِيضَةً فَوَصِّفْ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَتَّفِقُوا وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
بِئْتِمَانِهِمْ عَلِيمٌ ذَكِيمٌ وَلَا تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

hakkıdır. Ancak kadın bunu istemeyebilir veya koca hepsini verecek kadar cömert de olabilir. Fakat mehrin tamamını bağışlamak, erdemliliğe daha yaraşır bir davranıştır. Birbirinize karşı alabildiğine cömert ve kibar olmalısınız. Allah, bütün yaptıklarınızı görüyor; bundan hiç şüpheniz olmasın!

¹⁷¹ Bkz. Talak; 65/4. ayet dipnotu.

238- NAMAZLARINIZI koruyun ve cân-ı gönülden kılın.¹⁷² İçtenlikle Allah'a yönelin.

239- Tehlike anında namazınızı yürüterek ve binek üzerinde kılın. Tehlike geçince tekrar bildiğiniz gibi kılın. Allah'ı hiç aklınızdan çıkarmayın, size bilmedikleriniz öğreten O'dur.

240- EĞER biriniz ölür de arkasında dul eşler bırakırsa, evinizde bir yıl kalmaya yetecek geçim masraflarını vasiyet etsin. Eğer dul eşler, kendi kararlarını kendileri verir ve evinizden kendiliklerinden ayrılırlarsa bunda bir sakınca yoktur. Allah çok güçlüdür, çok bilgedir.¹⁷³

241- Boşanmış kadınların nafaka almaları haklarıdır. Bu, Allah bilinciyle yaşayanlar için bir görevdir.

242- Aklınızı kullanmayı öğrenesiniz diye Allah size ayetlerini işte böyle açıklıyor.

243- BİNLERCE kişi oldukları halde ölüm korkusuyla yurtlarından kaçanların durumu ne garip! Allah "ölün" derse öleceklerini, "yaşayın" derse yaşacaklarını bilmiyorlar. Allah, insanlığına cömertliğinde sınırsızdır. Fakat insanların çoğu nankörlük ediyor.¹⁷⁴

244- Öyleyse Allah yolunda savaşın.

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجًا لَا أَدْرِكُنَا فَإِذَا آتَيْتُمُ الْقَادِرِينَ اللَّهُ تَعَالَىٰ مَا تَكُونُوا تَعْمَلُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ ذَوَا جَا وَصِيَّةً لَا ذَوَا جِهَةٍ مَسَاعًا إِلَى الْخَوَلِ غَيْرِ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَا فِي أَنْفُسِنَا مِنْ مَعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾ وَلَا تَلْقَاكَ مَنَاسِكُ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمُ النَّاسُ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَالُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يَفْرِضُ اللَّهُ رِضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْضِي وَبَيِّضُ وَيَحْكُمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

Bilin ki Allah, bütün her şeyi işitiyor, biliyor.

245- Allah'a bir güzel borç¹⁷⁵ verecek yok mu? Kat kat fazlasıyla geri ödenecektir! Darlık veren de, bolluk veren de Allah'tır. Dönüp dolaşıp O'na geleceksiniz.

¹⁷² Ayette geçen [الصلاة الوسطى] tabirinin ne olduğu konusunda yedi görüş var: 1- Orta namazdan maksat beş vakit namazın tümüdür (Muhammed ibn Sirin, Rebi ibn Heysem) 2- Bundan maksat sabah namazıdır (Hz. Ali, Hz. Ömer, İbn Abbas, Cabir b. Abdullah, Ebu Uname, Tavus, Ata, İkrime, Mücahid, Şafii) 3- Bundan maksat öğle namazıdır (Ömer, Zeyd, Ebu Said el-Hudri, Usame ibn Zeyd, Ebu Hanife) 4- Bundan maksat ikinci namazıdır (Hz. Ali, İbn Mes'ud, İbn Abbas, Ebu Hureyre) 5- Bundan maksat akşam namazıdır (Ebu Ubeyde el-Semani, Kubayda ibn Zueyb) 6- Bundan maksat yatsı namazıdır (Râzi'den naklen) 7- Bundan maksat tüm

namazların huşu ile kılınmasıdır (M. Abduh). Görüldüğü gibi yedinci görüş diğer tümünü kapsadığı ve daha çok içtenliği vurguladığı için tercihe şayan durmaktadır. Ayete bu görüş doğrultusunda meal verdik.

¹⁷³ Yani: Sizden biriniz ölür de geride kalacak dul eşlerine bir yıllık geçim masrafı ile birlikte evde kalmalarını vasiyet ederse, eşleri bu bir yılı cahiliye Araplarının yaptığı gibi beklemek zorunda değildir. Kendisine uygun birini bulursa bir yılı beklemeksizin onunla evlenebilir. Bunda bir sakınca yoktur. Beklemesi gereken süre, sadece eğer hamile ise “yükünü atması” yani çocuğunu doğurması kadar bir süredir. Ondan sonra istediği ile evlenebilir (Ebu Müslim). Bu hususta hür ile cariye arasında fark yoktur (Esamm). Eğer bir kadın, kocasının ölümünden bir saat sonra dahi çocuğunu doğurursa başkısıyla evlenebilir; çünkü iddet süresi çocuğun doğmasıyla sona erer (Râzi). “*Hamile kadınların bekleme süreleri yüklerini bırakmaları ile biter*” (Talâk; 4). Demek ki buradan hareketle, bugün ultrason vb. yollarla hamilelik testi yapıp, hamile olmadığı anlaşılan kadınların iddet beklemelerinin şart olmadığı görüşü savunulabilir. Çünkü iddet beklemekten maksat, hamile olup olmadığının anlaşılmasıdır. Bundan maksat da çocuğun kime ait olduğunun bilmesidir. Bundan da maksat, nesil güvenliğinin sağlanması, sağlıklı nesiller yetişmesi ve böylece toplum huzurunun bozulmamasıdır...

¹⁷⁴ Yani: Şu insanlar çok garip! Çok kalabalık olmalarına rağmen ölümü görünce kaçır, yurtlarını terk ederler. Ölmeyelim diye kaçarlarsa fakat korktukları başına gelir, ölürlere. Öldük bittik dedikleri bir anda da akla hayale gelmedik şekilde hayat bulurlar. Demek ki “korkunun ecele faydası yok”tur. Oysa, “ecel gelirse cihana, baş ağrısı bahane”dir. Allah’ın hükmünden kaçılmaz, Allah’tan ümit kesilmez. Ancak Allah “ölün” derse ölürsünüz, sadece O “yaşayın” derse yaşarsanız. Bu sizin amel-larinizle birlikte cereyan eder. “Allah, dağına göre kar verir.” “Allah verirse; el verir, sel verir, yel verir”. Allah “yürü ya kulum!” dedi mi, artık onu kimse tutamaz. Bu nedenle ey iman edenler! Gelen ayetleri iyi dinleyin!

¹⁷⁵ KARZ-I HASEN: Bkz. 64/17 ayet dipnotları.

246- Musa'dan sonra, İsrail oğullarının ileri gelenlerini hatırla. Peygamberlerine “Bize bir komutan ata ki Allah yolunda savaşalım” demişlerdi. “Ya savaş emri gelince cayarsanız?” dedi. “Ülkemiz işgal edilmiş, memleketimizden sürülmüşüz; böyleyken Allah yolunda neden savaşmayalım?” dediler. Savaş emri gelince, pek azı hariç geri dönüp kaçtılar. Allah, zalimlik edenleri çok iyi biliyor.

247- Peygamberleri onlara, “Bilin ki Allah size komutan olarak Tâlût'u atadı” dedi. Bunun üzerine, “Biz, liderliğe daha lâyık olduğumuz halde, malı mülkü olmayan yoksul birisi bize nasıl komutan olur?” dediler. “Allah onu seçti; bilgili ve bahadır birisi. Allah mülkünü lâyık gördüğüne verir. Allah her şeyi kuşatan ve her şeyi bilendir” dedi.¹⁷⁶

248- Peygamberleri onlara, “Onun komutan yapılmasının gerekçesi yanınızdaki kutsal emanetlerde vardır. Meleklerin indirdiği, Rabbinizin doğru yolunu gösteren o kutsal emanetlerde Musa ve Harun ile onların yolunda yürüyen-

الَّذِينَ كُنَّا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى
إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّهِمْ إِنَّكَ لَنَا مُلْكًا نَقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
قَالَ مَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا
تَقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ
أَخْرَجَنَا مِنْ دِيَارِنَا وَابْنِائِنَا قَالُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ
الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِ بِالنَّظَائِرِ
(٢٤٦) وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ تَطَافُوتًا
مُلْكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
امْتَحَنُكُمْ عَلَيْهِمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ
وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلِكًا مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ
(٢٤٧) وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا
تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ
أَرْبَعَةَ أَكْشَابٍ لَّا يَبْرَأُ لَكُمْ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (٢٤٨)

lerin hatıraları bulunuyor. Eğer inanıyorsanız size bu yeter” dedi.¹⁷⁷

¹⁷⁶ Yani: Siz, halkınız üzerinize oligarşi kurarak belirli işleri kendi aranızda paylaşmışsınız. Peygamberliği, Levi İbn Yakup'un boyuna, hükümdarlığı, Yehuza'nın boyuna tahsis etmişsiniz. Bunların dışından gelenleri önderliğe lâyık görmüyorsunuz. Hâlbuki, Allah katında ehliyet ve liyakatin ölçüsü bu değildir. Bu sizin uydurduğunuz bir hurafedir. Eğer savaş ise söz konusu olan; işi bilen ve savaşmanın gereklerinden olan bilgi, cesaret, yiğitlik, mertlik gibi özellikleri olan liyakat için yeterlidir. Bu özelliklere sahip olan Talut gibi birisinin, bu nedenle işin başına getirilmesine şaşmanız yersizdir. Asıl sizin kurduğunuz oligarşi, yersiz ve haksızcadır.

¹⁷⁷ Yani: Talut'un neden komutan olarak tayin edildiğini merak ediyorsanız, o size uğur getireceğine inandığınız, içinde ne yazıldığına bile bakmadan el üstünde taşıdığınız, bekçisi olmakla övündüğünüz, “kutsal emanetler” olarak saklayıp durduğunuz o sandığı bir düşünün. Orada Allah'ın yolunun ilkeleri, doğruluk ve dürüst-

lük yolunun prensipleri, ehliyetin ve liyakatin ne ile olacağı anlatılıyordu. **Talut**, o kutsal emanetler dediğiniz tabutun (sandığın) içindekinin ruhunu sürdüren o öze ve bağlı, gerçekten o yolda yürüyen birisidir. Eğer **Musa**'ya indirilene inanıyorsanız, gerçekten onun yolunda yürüyorsanız, hurafeleri terk edin. Şu halde, **Talut**'un komutan olarak atanmasına itiraz etmenizin hiç bir anlamı yoktur.

249- Tâlût askerleriyle beraber savaşsa çıkınca, “Biliniz ki Allah, sizi bir ırmaqla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen hariç, kim ondan içmezse bendendir” dedi. İçlerinden pek azı hariç hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve iman edenler, beraberce ırmağı geçince, “Bugün bizim Câlût’a ve askerlerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur” dediler. Allah’a kavuşacaklarına inanmışlar, “Nice az sayıdaki bir topluluk, Allah’ın izniyle kalabalıkları darmadağın etmiştir. Allah güçlülere göğüs gerenlerle beraberdir” dediler.¹⁷⁸

250- Câlût’un ordusuyla karşılaştıklarında, “Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfirlere karşı bize yardım et” dediler.

251- Sonunda Allah’ın izniyle onları yendiler. Davut da Câlût’u öldürdü. Allah, Davut’a önderlik ve bilgelik verdi; istediği ilimlerden ona öğretti. Eğer Allah kötülerini iyilerle defetmeseydi dünyâ yüzü altüst olurdu. Allah, insanlığa karşı alabildiğine cömerttir.¹⁷⁹

قَالَتْ فَكَلِمَاتُكَ يَا جُودُ قَالَ إِنَّا لِلَّهِ مُتَّبِعُونَ
يَهْدِي مَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ
فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا
مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ قَالَتْ جَا وَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ
آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ
وَجُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ
كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً
بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ وَلَمَّا بَرَدُوا لِمَا لُوتَ
وَجُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبَّتْ
أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥١﴾ فَهَزَمُوهُمْ
بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ
الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ
اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمُ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ
وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥٢﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ
تَنْزِلُهَا عَلَيْكَ بِالنُّجِيِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٢٥٣﴾

252- İŞTE BUNLAR Allah’ın ayetleridir. Biz onları sana dosdoğru anlatıyoruz. Sen de Allah’ın peygamberisin, hiç kuşkusuz!¹⁸⁰

¹⁷⁸ Yani: Eğer bir savaşı kazanmak istiyorsanız, her şeyden önce zafere olan inancınızı yitirmemelisiniz. Bu çok kuvvetli bir inanç olmalı ve yüksek derecede bir iç disiplin ile desteklenmeli. Nefsine galip gelemeyenler, düşmana galip gelemezler. İnanın, kendinize güvenin, tedbirlerinizi alın, vesilelere sarılın ve Allah’a dayanarak yürüyün; gerisi gelecektir...

¹⁷⁹ Rivayete göre Davut o dönemde, Talut’un ordusu içinde savaşan bir askerdir. Düşman ordusunun başı Calut ile mübarezeye (düello) çıktı. Onu öldürdüğü gibi savaşta nice kahramanlıklar gösterdi. Giderek bütün dikkatleri üzerine topladı ve önderlik makamına kadar yükseldi (Râzi). Böyle nice ilimleri öğrendi. Onun zamanında bölge en parlak dönemlerinden birisini yaşadı. Bütün bunlar, inanmış ve Al-

lah'a dayanmış bir topluluğun neler yapabileceğine, kötülerin iyiler eliyle nasıl bertaraf edildiğine tarihten örneklerdir.

¹⁸⁰ Yani: İşte böyle siz de savaşa çıkarken inanın, güvenin, tedbirlerinizi alın ve Allah'a dayanarak yürüyün. Allah sizinle beraberdir; kimseden korkmayın. Yeter ki Allah'ı kalkan olarak kuşanın. O'nun öfkesini çekecek işler yapmayın. Allah, inanimiş yiğitlerin, cesurların, bahadırların yanındadır.

253- Biz peygamberlerin bazılarına diğerlerinden daha fazla meziyetler bahsettik. İçlerinden kimiyle Allah bizzat konuşmuş, kimini de üst derecelere yükseltmiştir. Meryem oğlu İsa'ya apaçık sözlü deliller verdik ve onu tertemiz bir ruh¹⁸¹ ile destekledik. Eğer Allah lâıyk görseydi, onlardan sonra gelen toplumlar, o apaçık deliller kendilerine geldikten sonra birbirleriyle çatışıp durmazlardı. Fakat ihtilâfa düştüler. Neticede onlardan bir kısmı iman etti, kimi de inkâra saptı. Allah lâıyk görseydi birbirleriyle çatışmazlardı. Çünkü Allah, lâıyk gördüğü ne ise onu yapar.¹⁸²

254- Ey iman edenler! Pazarlığın, adam kayırmanın ve torpilin geçersiz olduğu gün gelmeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda harcayın. Şunu iyi bilin ki kâfirler, zalimlerin ta kendileridir.

255- ALLAH; O'ndan başka tanrı yoktur. Sonsuz yaşam kaynağı ve yarattıkları üzerine titreyendir.¹⁸³ O'nu uyku ve uyuklama tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur. O'nun izni olmaksızın kimmiş arabuluculuk yapacak? Olan biten her şeyi bilir. Allah uygun görmedikçe, insanlar O'nun bilgisinden hiç bir şeye yetişemezler. O'nun görkemli, gökleri ve yeri kaplamıştır. Bunlar

لَئِكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ
بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَأَتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ
بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتُلَ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ بَعْدِهِمْ
مَاجَاءَ نُهُمُ الْبَنَاتِ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فِيهِمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ
مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اتَّخَذُوا آلَ كَافِرِينَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ
(٢٥٣) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
يَوْمٌ لَا يَنْفَعُ فِيهِ وَلَا خَلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ
الظَّالِمُونَ (٢٥٤) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ
سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ
كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ
الْعَظِيمُ (٢٥٥) لَا أَكْرَاهُ فِي الدِّينِ قَدْحَ الرِّشْدِ مِنَ الْغَىِّ
فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمَرْ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (٢٥٦)

O'na ağır gelmez. Allah çok yüce, çok büyüktür.

256- DİNDE zorlama yoktur. Doğru¹⁸⁴ ile yanlış¹⁸⁵ birbirinden ayrılmıştır. Şu halde her kim tağutu¹⁸⁶ reddedip Allah'a iman ederse, hiç kopmayan sağlam bir kulpa yapışmış olur. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.¹⁸⁷

¹⁸¹ RUHU'L-KUDS: Bkz. 16/102. ayet dipnotu

¹⁸² Yani: Sana öncekilerin yaşam öykülerini (kıssa) işte böyle anlatıyoruz ki, bu yolda yalnız olmadığımı göresin. Allah'ın bir kısmı ile konuştuğu, bir kısmına üstün meziyetler verdiği senden önceki peygamberler de böyle apaçık delillerle gelmelerine rağmen yalanlanmışlardı. Sende onlar gibi bir peygambersin. Şu halde kavminden gördüğün eziyetlere üzülme, kimseden korkmadan Allah'a dayanarak

hak bildiğin yolda yürü ey resulüm!

¹⁸³ KAYYUM: Sözlükte [قام] kökünden gelir. Mastarı, “ayağa kalkmak” demektir. Burada mübalâğa kipinde *qayyum* kullanıldığı için “çokça ayağa kalkan” demek olur. Ayağa kalkmak, ayakta durmak, ortaya çıkıp devam etmek, yapmak, idaresini üstlenmek (*qiyâm*); ikamet etmek, iskân etmek, oturmak, barınmak, yerine getirmek, uygulamak, yapmak, etmek, düzeltmek, devam ettirmek, ortaya koymak, başlatmak, hazırlanmak (*iqâmet*); düzeltmek, doğrultmak, değer biçmek, fiyatını belirlemek (*taqvîm*); karşı koymak, direnmek, dayanmak (*muqâvemet*); doğru olmak, dürüst olmak, yamukluğu kaybolmak, ılımlı olmak (*teqavvum*); dosdoğru olmak, düzgün olmak, ahlâk ve faziletli olmak, doğru yolu tutmak (*istiqâmet*); ayakta duran, bulunan, mükellef, sorumlu, devamlı, bağımsız (*qâim*); boy, endam (*qâ-meh*); endam, insaf, denklik (*qavâm*); sistem, düzen kıvam (*qivâm*); topluluk, halk, millet, ulus, kabile, akraba, kabile (*qavm*); ılımlı, orta (*qavîm*); kıyamet (*qiyâmet*); değer, kıymet, yücelik (*qıymet*); değerli, kıymetli, dosdoğru, kayyım, başkan (*qay-yım*); dosdoğru (*mustaqîm*); makam, rütbe, prestij, statü, pozisyon (*meqâm*); oturan, ikamet eden, mukim, namaz kılan, sürekli, kalıcı (*mugîm*) vb. kelimeler bu köktendir... Oldukça geniş bir anlam çerçevesi olan ve bu kökten gelen *qayyum* kelimesi, genellikle *hayyu qayyum* şeklinde kullanılır. Nitekim İbranca da *hayya qayyum* olarak kullanırdı. Keza, *qayyum* kelimesinin Süryanîcede “uyumayan kimse” anlamına geldiği bilinmektedir (Râzi). Sözlük ve terim anlamlarından hareketle kavramın, “yarattıkları üzerine titreyen” olarak karşılanması uygun düşmektedir. Çünkü bütün varlıklar, ancak O’nun ruh ve canlılık vermesiyle ayakta durabilirler. Buna karşılık O, gücünü kendinden alır ve ölümsüzdür. Ruhun bütün bedeni kuşatması ve ayakta tutması gibi, bütün varlığı kuşatır ve ayakta tutar. Kendi kendine yaşar; yaşam gücü kendindendir. Her yana canlılık, dirilik saçar. Bütün varlıklarla aktüel ve dinamik ilişki halindedir. Anında tepki verir, icabet eder, çokça ayağa kalkar. “Orada öylece dikili duran” değil; her etkiye tepki veren, her tepkiye etki eden mutlak “oluş” ve devinimdir. O olmazsa her şey kül olur, yığılır kalır. Ruhun, bedeninin her zerresiyle temas halinde olması, vücudun her tepkisine anında etki etmesi gibi varlığın her zerresiyle temas halindedir. Her daim yaratıklarının üzerine titremekte, onlara ilgi göstermektedir. Teşbihte hata olmasın; O engin deniz, biz O denizin içindeki varlıklar gibiyizdir. O’nunla yaşar, O’nunla dalgalanır, O’nunla çağıldarız. Fakat yine de O, varlıklardan ayrı ve kendine özgüdür. İnsana şahdamarından daha yakındır. Her nereye dönülse O vardır. Her şey fani iken; O’nun *hayyu qayyum* olan vechi, ezeli ve ebedidir... Demek ki Allah statik değil, dinamik Güç’tür; tarihin tüm yelpazesinin yoğunlaşmış enerjisi, varlığın potansiyel imkânlar toplamı, açtıkça açılandır. Bütün bunları kemale doğru değil, kemal içinde yapandır. Ne giderek eksilir, ne de giderek çoğalır. O’nun eylemi, tamlığın kendi içindeki sonsuz açınımı, bitmeyen zuhurudur (Allahu a’lem)...

¹⁸⁴ RÜŞD: Sözlükte [رشد] kökünden gelir. Mastarı, “doğru yolu tutmak, doğru yolda olmak, olgunlaşmak” anlamına gelir. Doğru yolda olmak (*reşad*); doğru yola götürmek, doğru yolu göstermek (*irşâd*); yetişkin, akli başında, ergen (*râşid*); doğ-

ruluk, rüşt, ergenlik (*reşed*); erginlik, ergenlik, akli başında olma (*rüşd*); doğru yolu gösteren, rehber, lider, eğitmen, mihmandar (*mürşid*) kelimeleri bu kökten gelir... Türkçe’de, “temyiz yaşına basmak, rüştünü ispat etmek, iyiyi kötünden, doğruyu yanlıştan ayırt edebilmek” dediğimiz şeyi çağrıştırır. Kişi bu yaşa geldiğinde aklın ve vicdanın tabii melekeleri doğrultusunda “iyi nedir kötü nedir”, ayırabilir hale gelir. Vahiy, bu tabii melekeler doğrultusunda yürümesi, heva ve hevese uymaması konusunda insanoğlunu uyarır. Akli tutulup vicdanı paslananları, tabii hale döndürmeye çalışır. Kur’an, batıl bağımlılıklardan kurtararak, insanın aklının ve vicdanının önünü açar. Böylece, doğru ve yanlış apaçık ortaya çıkmış, birbirinden ayrılmış olur.

¹⁸⁵ GAYY: Sözlükte [غى] kökünden gelir. Mastarı, “yoldan çıkmak, sapmak, iyiye sapıtmak, azmak, başarısız olmak” anlamlarına gelir. Yoldan çıkarmak, saptırmak, azdırmak (*iğvâ*); yoldan çıkmış, sapmış (*ğâvi*); sapıklık, dalâlet (*ğayya*) kelimeleri bu kökten gelir. Rüşt’ün zıddıdır.

¹⁸⁶ TÂĞUT: Sözlükte [طغى] kökünden gelir. Mastarı “taşmak” demektir. Su taşı (*tağ’a’l-mâu*); azmak, sapmak, taşkınlık etmek, zulmetmek, haksızlık etmek, ileri gitmek, dalgalanmak (*tuğyan*); azdırmak, taşkınlık ettirmek, isyan ettirmek (*itğâ*); zorba, azgın, gaddar, despot (*tâği*); diktatör, çok zalim, gaddar, isyankâr (*tâğiye*) kelimeleri bu kökten gelir... Ayette çoğul manasında tekil olarak kullanılmıştır. Dolayısıyla tâğutlar, sahte ilâhlar, tanrılık taslayanlar, zorbalar, despotlar, zalim güçler demektir. Klâsik tefsirlerde; şeytan (Ömer, Mücahid, Katade); kâhin (Said İbn Cubeyr); sihirbaz (Ebu’l-Aliye); putlar, cinlerden ve insanlardan taşkınlık yapan, azan, haddi aşan her şey (Râzi) olarak yorumlanmıştır. Kur’an lisanında tüm kötülük odakları ile şer güçler, tâğut kelimesi ile kavramsallaştırılıyor. Tarih boyunca şeytanlar, sihirbazlar, kâhinler, Firavunlar, Nemrutlar, putlar, tanrı-kral olduğunu iddia eden zalimler, despotlar ve zorbalar bu kavram kapsamında ele alınıyor. Bütün bu anlamları içine alacak şekilde, çoğul manasında tekil kullanıldığını da dikkate alırsak “tâğutlar” şeytan gibi görünmeyen ve putlar gibi cansız varlıklardan ziyade; görünen, somut, canlı varlıkları ifade eder. Bugün için “diktatör, despot, tiran, zorba” dediğimiz zalim güç veya güçleri ifade eder...

(187) Yani: Allah’ın dininde zorlama yoktur. Kimse Allah’ın dinine girmeye zorlanamaz. Bütün din mensupları, kendi dinlerini tam bir özgürlük içinde yaşayabilirler. Dine girmeye zorlama olmadığı gibi, dine girdikten sonra özellikle ibadetlerin yerine getirilmesi noktasında da zorlama yapılamaz. Allah’ın dinine giriş ve çıkış serbesttir. Dinden dönenin öldürülmesi diye bir şey söz konusu olmadığı gibi, “ya İslâm, ya kılıç” şeklinde bir dayatma da yoktur. Can-ı gönülden, isteyerek, kendi özgür iradesiyle İslâm’ı benimsemek ve yaşamak esastır. Müslümanlara, eski dinlerde olduğu gibi Allah namına zorlama ve dayatma yetkisi verilmemiştir. Eski dinlerde olabilir ama Allah’ın dininde (*ed-din*) böyle bir şey yasaktır. Bilakis zor kullanma, sadece toplumda herkesin yararına olanın (ortak iyi, maruf) ihlâl edilmesi; adam öldürme, hırsızlık, soygun, tecavüz gibi can, mal, ırz ve namus güvenliğini tehdit eden genel suçlarda söz konusudur. Bu tür suçlara Kur’an’da ceza öngörülmüşken,

namaz, oruç, hac gibi Müslümanlara mahsus ibadetlerde herhangi bir dünyevî ceza öngörülmemesi açıkça bunu göstermektedir. Buradan anlaşılıyor ki, Allah doğrudan kendisi için olan ibadetlerde hesabı ahirete havale etmekte, irşat ve nasihat ile yetinilmesini istemekte, öte yandan insanlara veya topluma karşı işlenmiş suçlarda ise caydırıcı cezalar öngörmektedir. Hz. Peygamber'in namaz, oruç, hac gibi ibadetleri ihlâl edenlere herhangi bir ceza verdiği görülmemiştir. "*Gidip şu sabah namazına gelmeyenlerin evini ateşe veresim geliyor*" türünden sözleri ise teşvik ve sakındırma manasında olup, böyle demesine rağmen namaza gelmeyen birinin evini ateşe verdiği da görülmemiştir. Allah'ın dini gönüllülük üzerine bina edilmiştir. Hapis, sopa vurma vs. cezaları kamu düzenini ihlâl eden cinayet, hırsızlık gibi olaylarda söz konusudur. (Allahu a'lem).

257- Allah, iman edenlerin yâr ve yardımcısıdır. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin yârını ise tâgutlardır. Onlar da, kâfirleri aydınlıktan karanlıklara sürüklerler. İşte onlar cehennemliktir; oradan daha da çıkmayacaklardır.¹⁸⁸

258- ALLAH kendine hükümdarlık verdi diye, İbrahim ile Rabbi hakkında tartışanı görmedin mi? Hani bir zamanlar İbrahim ona “Rabbim yaşatan ve öldürendir” demişti. O, “Ben de yaşatır ve öldürürüm” diyerek karşılık vermişti. İbrahim, “Allah güneşi doğudan getirir, hadi sen de batıdan getir bakalım” deyince, o kâfir donakalmıştı. Allah, zalimlere doğru yolu nasip etmez.¹⁸⁹

259- Yine yerle bir olmuş bir şehre uğrayan ve “Allah böyle ölü bir haldeyken burada hayatı nasıl canlandıracak?” diyeni görmedin mi? Allah, onu yüz yıl öldürüp sonra diriltti. “Kaç yıl kaldın” dedi, “Bir gün ya da daha az” dedi. “Hayır” dedi, “Yüz yıl kaldın.” Yiyeceğine ve içeceğine bak; hiç bozulmamış, merkebine bak... İnsanlar için ne büyük bir ders! Bak şu kemiklere; onları nasıl birbirine geçiriyoruz ve sonra da onlara

اللَّهُ وَلِ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُهُم مِّنَ
النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٢٥٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ
أَنَآيَهُ اللَّهُ الْمَلَكُ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّىَ أَلَّذِى يُحْيِى
وَيُمِيتُ قَالَ يَا أَعْمَى ائْتِى بِبُرْهَانٍ قَالِىَ بَرَاهِىْمُ قَالِىَ اللَّهُ
يَأْتِى بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ
الَّذِى كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٩﴾ أَوَلَمْ
لَدَى اللَّهِ مَرَعَى قَوْمِهِ وَجِىءَ عَلَى عُرُوشِهِمَا قَالِىَ
يُخْرِجُهُ اللَّهُ بِعَدْمِ أُولَئِكَ أَمَّا اللَّهُ فَامَنَّا اللَّهُ بِمَا نَشَاءُ
فَقَالَ كَرِهْتَ قَالِىَ كَرِهْتُ قَالِىَ كَرِهْتُ قَالِىَ كَرِهْتُ قَالِىَ
قَالَ بَلْ لِيَتْ مَاءَ عَادٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ
لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى جَارِكَ وَلِيَتَفَكَّرْ أَيْ لِلنَّاسِ
وَانظُرْ إِلَى أَنْظَامٍ كَيْفَ يُنْشَرُ مَا تُرْتَكِبُوهَا لَمَّا قُلْتَ
بَتَّيْنُ لَهُ قَالِىَ أَعْلَمَ أَنَا اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦٠﴾

nasıl can veriyoruz. İşte böyle gerçeği anlayınca o adam, “Şimdi iyi biliyorum ki Allah’ın her şeye gücü yeter, hiç kuşkusuz” dedi.¹⁹⁰

¹⁸⁸ Yani: Allah, iman edenlerin iyilik yolunda yürümelerini destekler. Allah, iyilerle kötülerin mücadelesinde, daima iyilerin yanındadır. Onların yâr ve yardımcısıdır. Allah, iman edenleri deliller getirerek, peygamberler yollayarak, kitaplar indirerek; boyuna iyiliği, doğruluğu, dürüstlüğü, erdemi teşvik edip kötülüklerden sakındırarak aydınlatır. Tağutlar ise, tam tersi tekebbür, imansızlık, şüphe, ümitsizlik, gerçeği örtbas etmeye kalkışmak, cehalet, sapıklık, fiske, heva ve heves, nankörlük, ahlâksızlık, hakka tecavüz gibi kötülüklerle peşlerinden gelenleri karanlıklara sürükler.

¹⁸⁹ Yani: Kral olduğu için tanrılık taslayan, İbrahim’in memleketi Irak’taki Babil İmparatorluğu’nun başındaki Nemrut örneğini, “tağutların”ın kimler olduğuna dair tarihten bir yaprak olarak dinle: İbrahim’in babası, bu Nemrut’un sadık bir memuru idi. İbrahim büyüyüp olgunluk yaşama gelince, “tevhit ve adalet” çağrısına başladı. Babası onu Nemrut’a ihbar etti. Nemrut, İbrahim’i huzura çağırdı ve onunla tartışma-

ya girdi. “Yaşatan ve öldüren benim, Tanrı benim!” diye küstahça böbürlendi. İbrahim, “Yaşatan da öldüren de Allah’tır. Sen bir insansın, haddini aşma” dedi. Aralarında şiddetli tartışmalar oldu... İşte bu tağutlar böyle Allah’a karşı büyüklenirler. “Elimizde imparatorluk gücü var” diye tanrılık taslarlar. Kendilerini de peşlerinden gelen halklarını da karanlıklara sürüklerler. İşte tağutlar bunlardır; tanıyın bunları. Tanıyın da Allah’tan başkasının tanrı olmadığını, olamayacağını görün...

¹⁹⁰ Öyle anlaşıyor ki burada dile gelip konuşturulan, adamdan ziyade şehirdir. Adam, şehrin Allah tarafından dile getirilişine tanıklık etmektedir. Buradaki durum tıpkı “Yeryüzünü çatlamış susuz toprak halinde görmek de O’nun ayetlerindendir. Biz ona yağmuru indirdiğimizde canlanır, hayat bulur. İşte ölmüş biri de böyle canlanıp hayat bulacak. O’nun her şeye gücü yeter” (41/39) veya “Sonra duman halindeki göğe yöneldi, ona ve yeryüzüne; ‘İsteyerek veya istemeyerek gelin’ dedi. İkisi de; ‘İsteyerek geldik’ dediler” (41/11) ayetlerinde geçtiği gibidir. Kadim dini kaynaklar, bu tarz “dile gelme” üslûbuna yabancı değildir: “Allah yeryüzüne, “Senden bir insan yaratacağım” dedi. Toprak getirmesi için Cebrail’i gönderdi yeryüzü vermedi, Mikaili gönderdi itiraz etti, Azrail’i gönderince itiraz etmeyip verdi” (Taberi, Mes’udi, İbn Kesir, İbn Asakir). Yani Kur’an’ın “oluşun dili ile konuşan” üslûbu içinde yer, gök, dağ, taş, şehir, güneş, yıldız, ay, ateş, su vs. dile gelip konuşur. Burada da yüz yıl boyunca harap olmuş bir şehir dile getirilip konuşturulmaktadır. Bu durumda, önceki ayetle irtibatlı olarak mana: “Bu inkârcılar, “ölümden sonraki hayatı” inkâr ederler. Her şeyi kendilerinin yapıp ettiğini sanırlar. Oysa yaşatan ve öldüren Allah’tır. Tarihte nice milletler, nice beldeler böyle ölüp ölüp dirilmişti. Üzerindeki her şey yerle bir olmuş, çatıları çökmüş, duvarları üzerine yıkılmış, taş üstünde taş kalmamış, tam bir hayalet şehir haline gelmişlerdi. Böyle yerlerinde yeller eserken, Allah oralarda tekrar hayatı normale döndürdü. Böyle viran vaziyette üzerlerinden uzun çağlar geçtikten sonra, tekrar sokaklarında insanlar, canlılar dolaşmaya başladı, yiyecekler, içecekler bitti. Bir zamanlar her yanı çürümüş cesetler ve kemiklerle doluyken; cıvılcıvı insanlar, rengârenk bitkiler, çeşit çeşit hayvanlar, bağlar, bahçelerle doldu. İşte böylece Allah, ölü şehirleri diriltir, nice harap olmuş beldeleri imar eder, tekrar yaşama döndürür. İşte ölümden sonraki hayat da böyledir. Üzerinden kaç zaman geçerse geçsin, ne kadar harap olursa olsun, ne kadar izleri silinirse silinsin, ne kadar tarihin derinliklerinde kaybolup giderlerse gitsin, insanlık tarihinde yaşanmış her şey Allah’ın ilminde kaydoluyor. Bir gün hepsi işte böyle tekrar hayat bulacak! Bunun nasıl olacağını merak ediyorsanız; viran olmuş illerin, kıran girmiş bağların yeniden nasıl canlandığına bakın. Sonbaharda solan yaprakların ilkbaharda nasıl tekrar açtığına bakın. Doğururken anası ölen çocuğun, kendisinin nasıl yaşadığına bakın. Allah böyle ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkarır. Üzerine ölü toprağı serpilmiş bir halkın zamanla nasıl canlanıp hayat bulduğuna, hayat dolu bir halkın da zamanla nasıl üzerine ölü toprağı serpildiğine bakın. Tarih, ölü dillerin, yok olmuş milletlerin mezarlığıdır. Dönün bakın hepsini göreceksiniz. Topyekûn ölümlerin dirilmesi de (*haşr*, *baas*) işte böyledir. Yeniden yaratma (*halk-i cedit*); birbirinin içinden yarılıp çıkmadır. (*felaq*). Yarılıp ortaya çıkanın (oluşun) Rabbi (*Rabbu’l-felaq*); işte budur. Bkz. “FELAK” 113/1.

260- Bir zamanlar İbrahim, “Ey Rab-bim! Bana ölüleri nasıl diriltileceğini göster” demişti. Allah, “Yoksa inanmıyor musun?” diye sormuştu. İbrahim cevap vermişti; “Elbette inanıyorum, ama açıkça görmek istiyorum.” Öyleyse demişti Allah, kuşlardan dört gurup yap ve onları kendine alıştır. Sonra on-ları her bir tepeye ayrı ayrı koy, sonra da çağır; hızla sana gelecekler. Allah’ın her şeye gücü yeter, çok bilgedir; bun-dan hiç şüphenez olmasın.¹⁹¹

261- Mallarını Allah yolunda harca-yanların durumu şuna benzer: Ekilmiş bir tek tohum düşünün... O tek tohum, her başağında yüz dane bulunan yedi başak bitiriyor. İşte böylece Allah, lâıyk gördüğüne kat kat verir. Allah çok cömerttir, O her şeyi biliyor.

262- Muhtaçları incitmeden, başa kakmadan, yaptıkları iyiliğin peşine de düşmeden mallarını Allah yolunda har-cayanlar, karşılığını Allah’tan alacaklar-dır. Böylece korkularınızı yenmiş, sı-kıntılarınızı da gidermiş olursunuz.

263- Tatlı dil ve güler yüz, başa kakı-larak yapılan yardımdan daha iyidir. Al-lah zengindir, hoşgörülüdür.

264- Ey iman edenler! Muhtaçları inci-terek ve başa kakarak yardımlarınızı he-der etmeyin. Allah’a ve ahiret gününe inanmadığı halde insanlara gösteriş için

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أُولَئِكَ تُؤْمِنُ
قَالَ بَلَىٰ وَلَئِنْ لَبِثْتُمْ فِي قُلُوبِي قَالِفٌ ذَرْبَةً مِنَ الطَّيْرِ
فَصَرُّهُ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ
ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَثَلُ
الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَبْنَتْ
سَبْعَ سَوَابِلٍ فِي كُلِّ سَبْلٍ مِائَةُ حَبَّةٍ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَتَاعًا وَلَا آذًى لَهُمْ
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾
قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذًى
وَاللَّهُ غَفِيرٌ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ
بِالْمَنِّ وَلَا بِالَّذِي يُنْفِقُ مَا لَهُ وَبِئَاءَ النَّاسِ وَلَا
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَنَكَلُكُمْ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ
ثَرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَكَرِهَ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ
فَمَا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾

yardım eden kimse gibi olmayın. Böylele-rinin durumu şuna benzer: Üzerinde top-rak bulunan yumuşak bir kaya düşü-nün... Sağanak halde yağan yağmur, ka-yayı olanca sertliği ile büsbütün ortaya çı-karırveriyor... Bu gibilerin, yaptıkları işler-den hiç bir kazançları olmaz. Allah, kâfir-ler güruhuna doğru yolu nasip etmez.

¹⁹¹ Yani: Ey İbrahim! Ölülerin nasıl diriltileceğini anlamak istiyorsan, işi kolayca anlayan için sana şu örnek yeterlidir: Dört tane kuş bul/kuşlardan dört gurup yap ve onları seslendiğinde sana gelecek hale getirene kadar alıştır. Bu alıştırmayı tek-rar tekrar yap. Kuşlar iyice alıştıktan sonra her birini/gurubu sağ olarak bir dağın tepesine koy, sonra onları çağır. Onların sana hızla geldiklerini göreceksin! İnsan ruhlarının içinde bir ömür geçirerek iyice alıştıkları bedenlerine tekrar geri dön-

meleri de işte böyledir (Ebu Müslim). Veya fitrat olarak zaten, Allah'tan gelen insan ruh ve bedenlerinin, öldükten sonra çağrıldıklarında kuşlar gibi Allah'a dönmek için dirilmeleri de işte böyledir veya çeşitli çağlara ve mekanlara ayrılmış/yayılmış insan guruplarının Allah'a dönmeleri de işte böyledir... Görüldüğü gibi bu örnek, ölümden sonraki hayatın nasıl olacağına dair bir "metafor" (eğretileme, mecaz) olmaktadır. Yani bir örnek verip, onun üzerinden ötesini kavratmaya çalışma... Aynı zamanda bu, yeryüzünde dağılmış, ölmüş bitmiş bir topluluğun/milletin/ümmetin nasıl dirileceğini gösterir çarpıcı bir örnektir de. Şöyle ki: Parçalanmış, her biri yeryüzünün bir köşesine dağılmış bir ümmet de, işte böyle yeniden dirilip ayağa kalkabilir. Önce bütün bu parçalar, ortak bir "ittihat (birlik) ülküsü içinde tek bir noktaya doğru alıştırılmalıdır. Bu nokta, "vahdet" fikridir. Bir amaç ve ülkü etrafında toplanmanın şart olduğu düşüncesidir. Bunun tekrar tekrar üzerinde durulmasıyla, zihinler bu fikre alışacaktır. Sonra günü gelip de, "Ey ümmet-i Muhammed! Allah için birleşin!" dendiğinde; kuşlar gibi bulundukları dağlardan, tepelerden, ovalardan, parça parça edildikleri ülkelerden sökün ederek guruplar halinde bir noktaya doğru akacaklardır. İşte "İbrahim'in kuşları" böyle toplandığı gibi, "İbrahim milleti" de böyle toplanacaktır...

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَبَنِيًّا
 مِنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَاتَتْهُ كُنُهَا
 ضَعْفَيْنِ فَإِنْ لَوِصْنَا بِهَا وَابِلٌ فَطُلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ
 ﴿٢٦٥﴾ أَوْ دُونِ ذَلِكَ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِنْ نَجِيلٍ وَأَعْنَابٍ
 يُخْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ
 الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ
 فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ
 تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ
 مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَرْتَجِبَ الْكُفْرَ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَتَّبِعُوا
 الْحَبِثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِأَخِيذٍ إِلَّا أَنْ تَنْقُضُوا
 فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَنِ حَيْثُ أَتَى الشَّيْطَانُ يُعَذِّبُكُمْ
 أَنْفَقُوا بِمَرْكَةٍ بِالْفَنَاءِ وَاللَّهُ يُعَذِّبُكُمْ
 مَغْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٧﴾
 يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ
 خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٨﴾

265- Allah rızası için ve cân-ı gönül-
 den yardımda bulunanların durumu
 da şuna benzer: Verimli topraklar üze-
 rinde güzel bir bahçe düşünün... Sağa-
 nak halde yağın yağmur bahçedeki
 ürünü iki katına çıkarıyor. Hafif yağ-
 murda bile ürün veriyor... Allah, yaptı-
 ğınız her şeyi görüyor; bundan hiç
 şüpheniz olmasın

266- Sizden biriniz şöyle olmak ister
 miydi? Bir hurma ve üzüm bahçeniz
 var... Altından sular akan, her türlü
 meyveyle dolu bir bahçe... Fakat siz el-
 den ayaktan düşmüşsünüz, bakıma
 muhtaç bir halde çocuklarınızla terke-
 dilmişsiniz... Derken bahçeyi bir kasır-
 ga vurmuş ve her şey altüst olmuş... Al-
 lah, size ayetlerini işte böyle açıklıyor;
 umulur ki ders çıkarırsınız.

267- Ey iman edenler! Kazandıklarını-
 zın en iyilerinden ve topraktan sizin için
 bitirdiğimiz ürünlerden başkaları için
 harcayın. Size verilse yüzünüzü buruştu-
 racağınız arızalı mallarla hayır yapmaya
 kalkmayın. Bilin ki Allah zengindir,
 övülmeye layık olan O'dur.

268- Şeytan sizi fakir düşmekle kor-
 kutarak cimriliği telkin eder. Oysa Al-
 lah, size kendisinden bağış ve bolluk
 vaat ediyor. Allah'ın kudreti geniş, ilmi
 çoktur.

269- Allah, layık gördüğüne bilgelik
 nasip eder. Kime bilgelik nasip edilmiş
 se, ona çok hayır verilmiş demektir. Bu-
 nu, ancak akıl ve vicdan sahipleri düşü-
 nüp anlar.

270- Yaptığınız yardımları ve adakları Allah kesinlikle biliyor. Zalimlik edenlerin yardımcısı yoktur.

271- Yardımları açıktan yapmanız güzeldir. Fakat ihtiyaç sahibine gizlice vermeniz daha münasiptir. Böylece günahlarınızdan bir kısmını kapatır. Allah yaptığınız her şeyden haberdardır.

272- İnsanları doğru yolda yürütmek senin işin değil, zira Allah layık gördüğüne doğru yolda yürümeyi nasip eder. İyilik olarak yaptığınız yardımlar kendi faydanızdır. Zaten yardımlar, sırf "Allah rızasını aramak" için yapılmalı. Yaptığınız her iyilik size olduğu gibi geri dönecek; zerrece hakkınız yenmeyecektir.¹⁹²

273- Hayatlarını Allah yoluna adadıkları için muhtaç hale gelmiş olanlara yardım edin. Onların geçim derdi için çalışmaya vakitleri yoktur. İstemeye çekindiklerinden, gören de onları zengin zanneder. Yüzlerinden tanırırsın onları. Yüzsüzlük edip de insanlardan bir şey isteyemezler. Onlara yaptığınız yardımları Allah bilir.

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذِيرٍ فَلَا تُخَفِّفْ
يَعْلَمُهَا وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ مُنَادٍ ۝٢٧٠ إِن بُنِدُوا
الْعَصَدَقَاتِ فَيَقْبَلُونَهَا وَإِنْ تَحْسَبُوهَا غِنًى لِّقَبَلْهُنَّ
وَلَا تُخَفِّفْهُنَّ وَأَنْتُمْ عَنِ غِنًى هُمْ ۝٢٧١ وَلَكِنَّ اللَّهَ
يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۝٢٧٢ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا تُخَفِّفْهُ ۝٢٧٣ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٤ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٥ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٦
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٧ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٨ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٧٩
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٠ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨١ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٢
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٣ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٤ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٥
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٦ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٧ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٨
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٨٩ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٠ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩١
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٢ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٣ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٤
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٥ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٦ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٧
وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٨ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٢٩٩ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا يُخَفِّفْهُ ۝٣٠٠

274- Mallarını gece, gündüz, gizli ve aşikâr harcayanlar, karşılığını Allah'tan mutlaka alacaklardır. Böylece korkularınızı yenmiş, sıkıntılarınızı da gidermiş olursunuz.

¹⁹² Yani: Bakın! Size sürekli olarak yardımlaşma ve dayanışma öğütleniyor. Müşrik akrabalarına yardımda bulunmaktan çekinen Esmâ örneğinde olduğu gibi veya Kurayza ve Beni Nadir Yahudileri içinde akrabaları bulunan Ensar'dan kimilerinin yaptığı gibi sakın "Şu bizden, bu değil" diye muhtaç insanlar arasında ayırım yapmayın! Dinleri ne olursa olsun, insanlara karşılıksız yardım edin. Size muhalif olanlara hidayet vermek sizin işiniz değildir. İslâm'a girsinler diye değil, sırf Allah rızası için yardımlarına koşun. Yardımlarınızı, insanların Müslüman olmaları şartına bağlamayın; erdemli olmak bunu gerektirir. Ne yapıyorsanız kendiniz için yapıyorsunuz. Yaptığınız her iyilik size olduğu gibi geri dönecektir. Zerre miktarı iyiliğin de, zerre miktarı kötülüğün de karşılığını mutlaka göreceksiniz. Allah, kim-senin hakkını kimsede bırakmayacaktır...

275- FAİZ¹⁹³ yiyenler, şeytan çarpmış sarahlı¹⁹⁴ gibi kalkarlar. Çünkü, “Faizin alışverişten farkı yok” derler. Oysa Allah alışverişi helâl faizi haram kılmıştır. Kim bu öğütlere kulak verir de hemen faizi terk ederse, geçmişine sünger çekilir. Artık gerisi Allah’a kalmıştır. Kim de tekrar başlarsa cehennemi boylar; oradan daha çıkamaz.

276- Allah, faizi bereketten mahrum eder. Karşılıksız yardımları ise kat kat artırarak bereketlendirir. Allah, hiçbir günahkâr kâfiri sevmez.

277- İman edenler, iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlar, cân-ı gönül-den namaz kılanlar, zekât verenler... İşte bunlar hak ettikleri karşılığı Rablelerinden alacaklardır. Böyle yaparsanız korkularınızı yenmiş, sıkıntılarınızı da gidermiş olursunuz.

278- Ey iman edenler! Allah'ın öfkesi-ni çekmekten sakının. Eğer gerçekten iman etmişlerseniz faizi terk edin.

279- Eğer terk etmezseniz, bilin ki, Allah'a ve Peygamberi'ne savaş açmış olursunuz. Bu işten vazgeçtiğinizde ana paranız yine sizindir. Ne haksızlık yapın, ne de haksızlığa göz yumun.

280- Ödeme güçlüğü çeken borçluya

الَّذِينَ يَكُونُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُوا لَكَ بَيِّتُكَ الَّذِي تَحْتَ طَه
الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَيْسِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا
وَاحْلَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ
فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ نَحْيُكَ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرْبِي
الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾
إِنَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَكُنَّا مُوَالِيَةً
وَأَتَوْنَا الزَّكَاةَ لَمْ نَجْرُمْ عَنْ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا
مَا بَيْنَ مِنَ الرِّبَا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ تَنْفَعُوا
فَأَذِنُوا لِمَنْ بَيْنَ يَدَيْهِ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَإِنْ بُشِنْتُمْ فَلَكُمْ دُيُوسُ
أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَ
ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَإِنْ نَصَدَقُوا خَيْرَ لَكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ
ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

kolaylık gösterin. Eğer bilerseniz sadaka-
dan sayarak borcu silmek daha iyidir.

281- Allah'a döneceğiniz, her ne yap-
tıysanız karşılığını göreceğiniz, hiç kim-
senin yaptığının yanına kâr kalmayacağı
günü sakın aklınızdan çıkarmayın.

¹⁹³ RİBA: Sözlükte [رِبَا] kökünden gelir. Mastarı “artmak, çoğalmak, büyümek, gelişmek” demektir. Tümsek, tepe (râbiye); faiz, riba, tefecilik (ribâ); astım (reby); faizsiz (lâ rebviyy); faizcilik, tefecilik (murâbat); tefeci bezirgân (murâbî) kelimele-
ri bu kökten gelir... Terim olarak, “karşılıklı cins ve miktarı belli olan bir alışveriş-
te (akd-i muavaza); karşılıksız kalan her hangi bir fazlalık” olarak tanımlanır. Türk-
çe’de “çalışmadan, emek sarf etmeden, yattığı yerden, karşılıksız kazanç” kelimele-
rini çağrıştırır.

¹⁹⁴ Araplar arasında mecazî bir deyim olan “şeytan çarpmış saralı kimsenin kalkması gibi kalkmak” ifadesi ile sanki şu denmek istenmektedir: “Bu faizciler hep başkasının kanını emer, alın terlerini sömürürler. Çalışmak yerine faiz alarak çalışanların sırtından geçinirler. Bu halleriyle onlar, toplumun asalak, tufeyli, parâzî ve kan emici sülûkleri gibidirler. Şeytan çarpmış da delirmiş gibi ticaret, faiz, para ve kâr peşinde koşarlar. Hırsları akıllarını örtmüştür. Gözlerini para hırsı bürümüş, tamahkârlıktan, açgözlülüğten hiç bir şey göremez hale gelmişlerdir. Kiyamet günü mezarlarından da aynen böyle şeytan çarpmış da delirmiş gibi kalkacaklardır. Yine kaldıkları yerden devam etmek isteyerek, deliler gibi para peşine koşacaklar ama karşılıklarına ateş çıkacaktır. Bu kez, o faizle doldurdukları karınları cehennem ateşi ile dolacak!

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَى آخِلٍ مَسْئَةٍ فَاكْتُبُوا
وَلْيَكُنْ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ
كَأَمَلِهِ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ
اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَخْشِفْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْطِيعُ أَنْ يُمْلِكَ مُوَقِّعًا لِمِلْ
وَلَيْهِ بِالْعَدْلِ وَأَشْهَدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ
لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ
مِنَ الشَّهَادَةِ أَنْ يَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَى
وَلَا يَأْبَ الشَّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكْفُوهُ
صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَى آخِلِهِ ذَلِكَمْ أَقْضَى عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ
لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَى أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً
تُدْرَوْنَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا
وَأَشْهَدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَ كَاتِبٌ وَلَا
شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ مُسَوِّقٌ بِكُمْ وَأَنْقُوا
اللَّهُ وَيُعْلِمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ يَحْكُمُ كُلَّ شَيْءٍ عَلَيْهِ

(282)

282- EY İMAN EDENLER! Belirli bir süreye kadar birbirinize borç verdiğinizde onu yazın. Aranızdan adaletine güvendiğiniz birisi bunları yazsın. Yazan kişi, Allah'ın kendisine öğrettiği şekilde yazmaktan kaçınmasın, yazsın. Borçlu da, ne zaman ödeyeceğini açıkça yazsın. Allah'tan korksun ve borcunu tam yazdırsın. Borçlu aklı ermez, zayıf veya kendisi yazdıramayacak durumda ise velisi onu adaletle yazsın. İçinizden iki erkek de şahit olsun. İki erkek şahit bulunamazsa tarafların kabul edebileceği bir erkek ve iki kadın şahit olsun. Ki kadınlardan

biri unutursa diğeri ona hatırlatsın. Şahitler de çağrıldıklarında kaçınmasınlar. Gerekli gereksiz demeden ödeme tarihleri ile birlikte kayda geçirmekten üşenmeyin. Bu, Allah indinde adalete daha uygun, ispat için daha sağlam ve şüpheye mahal bırakmayacak bir yoldur. Fakat alışverişiniz peşinse yazmayabilirsiniz. Alışverişlerinizde işte böyle şahit bulundurun. Yazana da, şahide de zarar vermeyin. Eğer zarar verirseniz günah işlemiş olursunuz. Daima Allah bilinciyle yaşayın. Bakın, Allah size yol gösteriyor, Allah her şeyi çok iyi biliyor.

وَأِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كِتَابًا فَرَمَا مِنْ مَّعْبُودَةٍ قَدْ
 آمَرْتُكُمْ بِكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤْذِلِ الْكَافِرِينَ أَوْ يَمُنْ أَمَانَهُ
 وَلِيَقُولَ اللَّهُ رَبِّهِ وَلَا تَكْفُرُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْفُرْ فَإِنَّهُ
 أَفْرَقَ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ اللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
 وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ وَتُخَفَّوْا
 بِحَسْبِ كُفْرِكُمْ إِنَّ اللَّهَ يَقْبِضُ فِرْيَتَكُمْ وَيَكْشِفُ عَنْكُمْ
 وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٢٩﴾ أَمَّا الرُّسُلُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ
 مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ
 وَرُسُلِهِ لَا تَنفِرُ بَيْنَ أَعْدَائِكُمْ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
 وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٣٠﴾ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ
 نَفْسًا إِلَّا وَرَسُولَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ
 رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا
 إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا
 مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا
 أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٣١﴾

283- Eğer yolculukta iseniz ve hesabı tutacak birisini de bulamazsanız borçludan bir rehin alabilirsiniz. Yok, birbirinize güvenirseniz, artık güvenilen Allah'tan korksun ve verdiği sözün arkasında dursun. Şahitliği gizlemeyin, kim gizlerse vebali boynunadır. Allah yaptığınız her şeyi görüyor, biliyor.

284- Göklerdeki ve yerdeki her şey Allah'a aittir. Bildiğiniz bir şey varsa açıklayın; içinde tutarak şahitlikten kaçınmayın, zira gizlediğiniz şeyin hesabını Allah sorar. Allah lâıyk gördüğünü bağışlar, müstahak gördüğünü de cezalandırır. Allah'ın her şeye gücü yeter.

285- PEYGAMBER ve onunla birlikte olan mü'minler, Rabbi tarafından ona indirilene iman ederler. Hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inanırlar. "Allah'ın peygamberle-

ri arasında ayırım yapmayız, duyduk ve itaat ettik. Ey Rabbimiz bizi bağışla, varış Sanadır" derler.

286- Allah, hiç kimseye taşıyamacağından fazla yük yüklemeyiz. Herkesin yaptığı iyilik kendi yararınadır, her kötülük de kendi zararına. "Ey Rabbimiz! Unutur veya yanılırsak bizi hesaba çekme. Ey Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi bize de ağır yükler yükleme. Ey Rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz yükleri bize taşıtma. Günahlarımızı affet, bizi bağışla, sevgi ve merhametini eksik etme üzerimizden. Yâr ve yardımcımız Sensin, kâfirler güruhuna karşı bize yardım et..."

03- AL-İ İMRAN SURESİ

Medine'de inmiştir, toplam 200 ayettir. 35. ayette Al-i İmran (İmran Ocağı) olarak bilinen aileden yetişen Meryem, Zeke-riya, Yahya ve İsa'nın yaşam öykülerin-den; bu büyük ve köklü ailenin (ocağın) tevhit ve adalet mücadeleleri tarihinde bıraktığı derin izler ve hatıralarından bah-settiği için bu adı almış görünmektedir.

03-AL-İ İMRAN SURESİ Medine'de inmiştir. 200 ayettir.

1- SEVGİ VE MERHAMETİ SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- Elif, Lâm, Mim.

2- Allah'tan başka tanrı yoktur. Sonsuz yaşam kaynağı ve yarattıkları üzerine titreyendir.¹

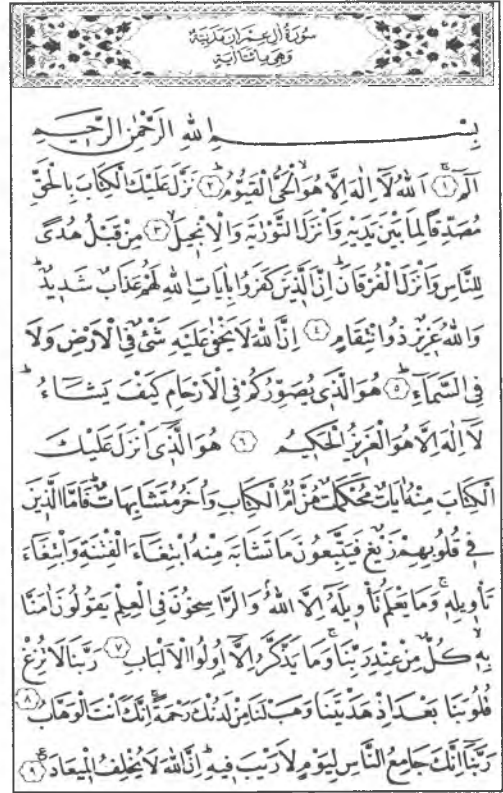
3- Önceki çağların vahiylerinden doğru namına ne kalmışsa sürdüren bu Kitabı, Tevrat'ı ve Incil'i gerçeğin ta kendisi olarak indiren O'dur.

4- Geçmiş çağlarda da insanlar doğru yolda yürüsünler diye doğru ile yanlışın yollarını göstermişti. Allah'ın ayetlerini tanımayanları şiddetli bir azap bekliyor. Çünkü Allah çok güçlüdür, oç alandır.

5- Yerde ve gökte ne varsa hiç bir şey Allah'a saklı değildir.

6- Rahimlerde sizlere dilediği şekli veren O'dur. Başka tanrı yok ancak O var! Güçlü O'dur, bilgelik O'ndadır.

7- Sana kitabı indiren O'dur. Bu kitapta, sağduyu sahibi herkesin ilk okuyuşta anlayabileceği ayetler² vardır; kitabın ana temasını bunlar oluşturur. Bir de, benzetmeler yapılan dolaylı anlatımlar vardır.³ Kalplerinde eğrilik olanlar, konuyu saptırmak ve keyiflerince yorumlamak için dolaylı anlatımlara göz dikerler. Hâlbuki, bu tür ifadelerde ne demek istendiğini⁴ ancak Allah, bir de ilimde derinleşmiş

olanlar bilir.⁵ “İnandık, hepsi Rabbi-mizdendir” derler. Akıl ve vicdan sahipleri dışında düşünen yok!

8- Onlar şöyle derler: “Ey Rabbimiz! Bizleri doğru yolda yürüttükten sonra kalplerimizi kaydırma ve üzerimizden sevgi ve merhametini eksik etme. Sensin gerçek lütuf sahibi.”

9- “Ey Rabbimiz! Hiç kuşkusuz geleceğinde hiç şüphe olmayan bir günde bütün insanları toplayacaksın.” Allah, belirlediği süreyi şaşırmaz; bundan hiç şüpheniz olmasın.

¹ Harfi harfine: “Allah; O’ndan başka ‘ilâh’ yoktur. O ‘hayyu’l-qayyum’dur.”

² MUHKEM: Sözlükte [حکم] kökünden gelen [محکم], “sağlamca duran, engel olan”

manasına geliyor. Araplar, “geri çevirdim, mani oldum” manasında *ahkemmet*, *hakemtu*, *hakemtu* diyorlar. Bunun için suçluyu suçundan men eden yargıç *hâkim*, atın başkaldırmasını önleyen gem *hakemetu'l-licâm*, kendisine saldıracak kimseleri men eden sağlam yapı *binâun muhkemun*, uygun olmayan şeyleri engelleyen sağduyulu, akliselim düşünme *hikmet* demek oluyor. Demek ki muhkem ayetler, sağduyu sahibi, akliselim düşünebilen kimselerin konuyu saptırmadan, başka yönler çekmeden ve gizli niyet taşımaksızın ilk okuyuşta anlayabilecekleri ayetlerdir. Esasında Kur'an'ın genel olarak insanların sağduyusuna hitap ettiğini görüyoruz. Türkçe'de sağduyu, “mantıklı ve doğru düşünme duyusu, doğruyu yanlıştan ayırma özelliği” anlamında sağ kalan *duyu*, hâlâ ölmemiş, diri, canlı kalan *duyu* anlamındadır. Bu, Kur'an lisanında, Âdeme eşyanın ismini öğretme denilen şey olmalıdır. Yani yaratılıştan her insana verilen kavram üretme, eşyayı soyutlayarak kelimelerle ifade etme yeteneği... Her insan, yaratılıştan gelen bilgiyle suyu akışkan, taşı katı, pamuğu yumuşak, ateşi yakıcı olarak algılar. İşte bu henüz kelimelere dökülmeyen, *duyu* halindeki algılamaya, dilbilimde “k dili” denmektedir. (Chomsky). Her insan, işte bu ortak algılamayı, önce kendi beyninden diline indirir. Bu, anadil dediğimiz şeydir. Oradan da diller arasında çeviri olur. Sağduyu, işte bu henüz “dilbilim” konusu haline gelmemiş algılama olmaktadır; “k dili” budur. Yani eşyayı, aynı insanî *duyu* ile algılama kabiliyeti... Örneğin İngiliz, Türk ve Arap; suyu önce bu yazılmayan k dilinde “akışkan” olarak algılar, bu hepsinde de aynıdır. Sonra buna, İngiliz “*water*”, Türk “*su*”, Arap “*ma*” der. İşte muhkem ayetler, doğrudan insanlardaki bu ortak *duyu*ya, yani “k diline” hitabeden ayetlerdir. Bunlar kelimelere dökülünce, çeşitli anlam kaymalarına ve karışıklıklarına neden olur. Bu durumda, “k diline” tekrar tekrar dönmek icap eder. “K dilinden”, yani sağduyudan veya vicdanın sesinden onay almayan söylemleri, insanlık vicdanı dışına atar. Bu anlamda sağduyu, dile dökülmüş olanın getireceği zorlukları, başka yönler çekmeyi sürekli engeller, vicdanı sağlam ve diri tutar. Bu nedenle sağduyu sahipleri, vicdanının sesine kulak verenler ve fitratını bozmayanlar, muhkem ayetlerle paralel yürür. Onların ne demek istediğini hemen anlar. Çünkü söz tam da yerini bulmuştur...

³ MUTEŞABİH: Sözlükte, [شبه] kökünden gelen [متشابه], “benzeyen, benzer olan” demektir. İki şey birbirinden ayrılmadığı zaman bu kelime kullanılır. Bu nedenle helâl ile haramı aynı görüp ihlâl edene *ashâbu's-şubeh* denmiştir. Kur'an'da “*İnekler birbirine benzer*” (Bakara;70); “*Birbirinin benzerleri olarak onlara sunuldu*” (Bakara; 25); “*Kalpleri birbirine ne kadar da benzemiş*” (Bakara; 118) ayetleri ile ve “*Helâl bellidir, haram da bellidir. Bu ikisi arasında birbirine benzeyen şüpheli birçok şey vardır*” hadisinde bu anlam kullanılmıştır. Keza Türkçe'de kuşku, zan, kuruntu, evham anlamlarına gelen *şüphe* bu köktendir. Kişi, iki şeyi birbirine karıştırdığı ya da ayırmadığı zaman şüpheyne düşer, kuşkulanır. Kuşkunun ortadan kalkması için sağlam bilgiye, esasa, temele dönmesi gerekir. Bu esas, insanın sağduyusu veya vicdanının sesi dediğimiz şeydir. Yukarıda bunu “k dili” olarak açıklamıştık. Demek ki müteşabih ayetler çokanlamlı, benzetmeli (mecazi); imalı (istiare); dolaylı (kinaye) anlatım gibi edebi sanatlar kullanılarak ifade edilen; dile dökülmüş olmanın getirdiği

güçlükleri içinde barındıran ifadelerdir. Muhkem ayetlerde bu durum nispeten azdır; ama insanın her iki durumda da sürekli olarak sağduyusuna, vicdanının sesine dönmesi gerekir. Çünkü Allah'ın vahyinin öbür yüzüne, sağduyunun veya vicdanın sesi diyoruz.

⁴ TE'VİL: Sözlükte [اول] kökünden gelir. Mastar olarak “ilk başa dönmek, aslına çevirmek” demektir. *Evvel, evveliyat, müevvel, meal, te'vil* vb. hepsi bu köktendir. Kur'an lisanında *te'vil*, sözü sahibine döndürme anlamına geliyor. Kur'an'ın sahibi Allah olduğu için, ne demek istediği yine O'na döndürülür; çünkü sözün merci O'dur. Allah bir kez söz söyleyip onu kitap haline getirdiği için ve sürekli olarak sözünü yenilemediği için ne demek istediğini anlamak zaman aktıkça güçlük çıkarabilir. Bu durumda söz, peygambere döndürülür. Keza söz, zaten sağduyu ve vicdanın öbür yüzü olduğu için ilimde derinleşmiş olanlar, sözü buraya da döndürebilirler. Demek ki *te'vil*, esas itibarıyla sözü sağduyu ve vicdana döndürmek anlamındadır. Çünkü Allah, sözünü peygamberinin sağduyusu ve tertemiz vicdanı üzerinden söylemiştir. O sağduyu ve vicdan, her insana yaratılıştan verilmiştir. Âdeme öğretilen algılama ve kavrama yeteneği (eşyanın ismini öğretme) de, insanlığı ayakta tutan muhkem dayanak da budur.

⁵ RASİHUN: Sözlükte [رسيح] kökünden gelir. Mastar olarak “tutarlı olmak, iyice yerleşmek, derinleşmek, sabit olmak” demektir. Yerleşmek, sağlamlaştırmak (*tersih*); köklü, sağlam, yerleşmiş (*râsih*); tutarlılık ve sağlamlık (*rusuh*) kelimeleri bu köktendir... Türkçedeki derin âlim, derin hoca deyimlerindeki manayı çağrıştırır. Şu halde ilimde derinleşenler, “Allah'ın ne dediği” ortada olduğuna göre; “Allah ne demek istedi” veya “Allah ne derdi” soruları üzerinde derinleşenler demek olur. Bunları, “Allah'ın ne dediğinden” yani var olan vahiy metninden, ne dediğini ilk anlayan ve uygulayanlardan, maksatlarından, maslahatlarından ve son olarak da vahyin öbür yüzü dediğimiz sağduyu ve vicdanın sesinden çıkarırlar. Öte yandan *te'vil* veya asla döndürme, yani maksadı yakalama çabası, ayette ilimde derinleşenlere tanınmış görünüyor. Bunun tanınmamış olduğunu ve ayette buna yol olmadığını savunan görüş ise isabetli görünmemektedir. Çünkü “ilimde derinleşmek”, tam da bu iş için lâzımdır. Ayette, “*İnandık, hepsi rabbimizdendir*” sözünü söylemek için rasihun olmaya gerek yok. Bu sözü zaten ortalama her Müslüman söylüyor. Şu halde söz konusu ayet, “*Ondan ne kastedildiğini (te'vilini) ancak Allah ve ilimde derinleşenler bilir*” şeklindedir. Aradaki “ve”, *vav-ı ibtidaiyye* olarak değil, *vav-ı takibiye* olarak okunmalıdır. (İbn Abbas, Mücahid ve Rebi b. Enes vs.) Demek ki muhkem ayetler, “Allah ne dedi?” sorusuna ilk okuyuşta aldığımız cevapken; müteşabih ayetler, “Allah ne demek istedi?” sorusunu sormamızı gerektirecek ayetler oluyor. Bu durumda, temiz kalp ve halis niyetle ilimde derinleşmek ve maksadı anlamak için çaba sarf etmek gerekir. Bir de “Allah ne derdi?” sorusu vardır ki, bu durumda ilimde derinleşenler, Allah'ın herhangi bir söylemi olmadan, kendi kendilerine sağduyunun ve vicdanın sesini dillendirebilirler. Bu da daha çok, Allah'ın önceki demelerinin üzerinden uzun asırlar geçmesi, toplumların değişmesi, iklimlerin başkalaşması sonucu ortaya çıkan bir zaruret halidir. Tâ ki, Allah'ın en son demeleri gelinceye kadar bu böyle devam eder...

10- KÂFİRLERE ne malları, ne çocukları Allah'a karşı zerre kadar fayda vermeyecek. Onlar, ateşe odun olacaklar!

11- Bunların sonu, Firavun ve adamlarıyla onlardan öncekilerin sonu gibi olacak. Onlar da ayetlerimize yalan demişlerdi. Allah da, onları günahları ile birlikte tutup yakaladı. Allah'ın azabı çok şiddetlidir.

12- Kâfirlere söyle: "Siz mutlaka yenileceksiniz ve toplanıp cehenneme sürüleceksiniz. Ne berbat bir yataktır orası!"

13- Savaşan iki ordunun durumunda sizin için ibret vardır. Bir ordu Allah yolunda çarpışırken, diğeri kâfirlik etmektedir. Allah yolundakiler, düşmana iki katı görünürler. Allah da, yardımıyla uygun gördüğünü güçlendirir. Elbette gören gözler için bunda büyük ibretler vardır.

14- KADINLAR, çocuklar, çil çil altın ve deste deste paralar,⁶ soylu atlar, sü-rülerle davarlar, geniş araziler gibi bütün dünyevi zevkler, insanoğlu için cazip kılındı. Bütün bu zevkler, dünya hayatının cazibesidir. Ancak, asıl varılacak güzel yer, Allah'ın yanıdır.

15- Onlara söyle: "Size o istediklerinizden daha hayırlısını haber vereyim mi? Allah bilinciyle yaşayanlara, Rable-

إِنَّا لِلَّذِينَ كَفَرُوا كُنْزُهُمْ لَنَا وَنَحْنُ لَهُمْ كُنْزٌ ۖ وَلَا يَلْدُهُمْ
مِنْ اللَّهِ شَيْئًا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ قُودُ النَّارِ ۖ كَذَّابٌ ۝
إِلْ فِرْعَوْنُ ۚ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِ ۚ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۚ فَآخَذَهُمُ اللَّهُ
بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۝ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
سُخْرٌ ۚ وَلَهُمْ فِي جَهَنَّمَ نَارٌ ۚ وَهُمْ فِيهَا يُسْجَدُونَ ۚ قَدْ كَانَ
لَكُمْ آيَةٌ فِي فَيْتِنِ الْفِرْعَوْنَ ۚ فَتَىٰ نَارٍ ۚ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَأُخْرِىٰ كَارُوهَةً ۚ يَوْمَ تَرَوْهُمْ يَنْتَهِمُ رَأْيَ الْعَيْنِ ۚ وَاللَّهُ
يُؤَيِّدُ بَصْرَهُمْ ۚ مِنْ شَاءَ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ۝
ذُرِّيَّةَ الْبَنَاتِ ۚ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ ۚ وَالنَّارِ طِيرِ
الْمَقْتِ طَيْرَةٍ ۚ مِنَ الذَّهَبِ ۚ وَالْفِضَّةِ ۚ وَالنَّخِيلِ الْمُسَوَّمَةِ
وَالْأَنْصَامِ ۚ وَالْخَرِثِ ۚ ذَٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ
وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ ۝ قُلْ أَوْفَيْتُكُمْ بِعَهْدِي
مِنْ ذَٰلِكُمْ ۚ لِلَّذِينَ آمَنُوا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ جَعْدَىٰ
مِنْ تَحْتِهَا ۚ الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَأَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ
وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ ۚ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ عَٰلِمٌ ۝

ri katında altından ırmaklar akan ebedi cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın hoşnutluğu var." Allah, kullarını görüyor.

16- "Rabbimiz, sana iman ediyoruz, bizim suçlarımızı bağışla ve bizleri ateşin azabından kurtur" diyenleri...

⁶ Harfi harfine: "Altın ve gümüşten oluşturulmuş yığınlar."

16- “Rabbimiz, sana iman ediyoruz, bizim suçlarımızı bağışla ve bizleri ateşin azabından koru” diyenleri...

17- Güçlülere göğüs gerenleri, sözü namus bilenleri, yürekte bağlı olanları, başkaları için harcayanları ve şehirlerde bağışlanma dileyenleri...

18- ALLAH, kendisinden başka tanrı olmadığını apaçık ortaya koymuştur. Bütün melekler, insaf ve adalet sahibi ilim adamları bunu yakinen bilirler. O’ndan başka tanrı yoktur. Güçlüdür O, bilgedir O.

19- Allah katında din⁷ İslam’dır.⁸ Geçmiş çağlarda kendilerine kitap verilenler, yol gösterildikten sonra çıkar kavgalarına girerek ayrılığa düştüler. Her kim Allah’ın ayetlerine karşı gelirse, bilsin ki Allah, hesabı çabuk görendir.

20- Şu halde seninle tartışanlara söyle: “Ben bütün benliğimle Allah’a adanıp Müslüman oldum, bana uyanlar da.” Önceki çağların vahiylerini kendi tekelilerine alanlara ve onların dışında kalan tüm genel halka da sor: “Siz de Müslüman oluyor musunuz?” Eğer Müslüman olurlarsa, doğru yola girmiş olurlar. Yüz çevirirlerse, sana düşen ancak duyurmaktır. Allah kullarını çok iyi görüyor; bundan hiç şüpheleniz olmasın.

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْإِسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّا الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ الْأَسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ يُؤْتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّهُ سَهِيعٌ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقَدْ أَسْأَلْتَ وَجْهَ اللَّهِ وَمَنْ أَتَى اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ وَوَلَّوهُ الْكِتَابَ وَالْأُيُوبِينَ أَسْأَلْتُمْ فَإِنْ أَسْأَلْتُمْ فَقَدْ إِمْتَدَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ وَاللَّهُ يَصِيرُ الْإِسْبَادُ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّا الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَطَّتْ أَعْيُنُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٢﴾

21- Allah’ın ayetlerini inkâr edenlere, peygamberleri haksızca öldürenlere ve adalet isteyen insanların canına kıyanlara acı bir azabı haber ver.

22- İşte bunlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gitmiş kimselerdir ve onları kurtaracak da yoktur.

⁷ DİN: Bkz. 109/6. ayet dipnotu.

⁸ Bu ayete yeni bir yorum getirilmesi gerekmektedir. Şöyle ki; Hz. Peygamberin (s.a.v) çıkışı ile birlikte “yenilenen” kadim İbrahimî yola “İslâm dini”, bu dine tâbi olanlara da “Müslümanlar” denilmiştir. Ancak bu, zamanla İslâm’ın da dinlerden bir din seviyesine indirgenmesine neden olmuştur. Artık bu bakışa göre İslâmiyet de, Yahudilik ve Hristiyanlık gibi Ortadoğu’da çıkmış tektanrıcı semitik (Sami topluluklara mensup) bir dinin adıdır... Oysa İslâm, esas itibariyle kurumsal bir dinin

değil, genel bir yolun adıdır. Bu yol, Âdem'den beri gelen, Allah önünde kendini arındıran, O'nun yaratıcılığını ve büyüklüğünü teslim eden, böylece insanlık içinde Allah ile birlikte yürüyen; O'nun değer, ilke ve kurallarını yaşayan ve yaşatan herkesin yolu olmak durumundadır. Sadece Ortadoğu'da ortaya çıkan ve genellikle Arapların, Farsların ve Türklerin mensup olduğu dinlerden bir dinin "etiket" adı değil... Aslında İslâm, ilk ortaya çıktığında dinlerden bir din olarak değil, böylesi sıradan "dinlerin zulmünden" insanlığı kurtarmak için doğmuştur. Fakat sonraları, mensuplarınca, o da dinlerden bir din haline sokulmuş, imparatorlukların resmi dini haline getirilmiştir. Oysa İslâm'ı, insanlık vicdanının son patlaması, sevgi ve merhametin evrensel sesi ve insanlık sağduyusunun anayolu olarak görmek icabeder. Sadece Ortadoğu'ya hapsedilemez ve Yahudilik ile Hristiyanlık ayarında görülemez. Bir kaç Ortadoğu ve Asya kavminin değil, tüm insanlığın yoludur. Demek ki, insanlığın tümü içinden her kim "Allah'a ve ahiret gününe inanıyor, peygamberler arasında ayırım yapmıyor, kendini arındırıyor, ilâhî hakkı teslim ediyor, erdemli ve dürüst yaşıyor" ve böylece "Allah ile yürüyorsa", bu yolun yolcusudur... İster nüfus cüzdanında Hristiyan, ister Yahudi, ister Budist, ister Hindu, ister Müsliman yazsın fark etmez...

23- Baksana şu geçmiş çağlarda kendilerine kitaptan nasip verilmiş olanlara; aralarında hakem olması için Allah'ın kitabına davet olunuyorlar da içlerinden bir kısmı yüz çevirerek dönüp gidiyor.⁹

24- Çünkü onlar; “Ateş, bize birkaç günden fazla dokunmayacak” demekte ve uydura geldikleri yalanlarla yoldan çıkmaktadırlar.

25- Bakalım hepsini toplayacağımız geleceği kesin olan günde ne yapacaklar? O gün herkese hak ettiği verilecek, kimseye haksızlık edilmeyecek.

26- DE KI: “Ey mutlak egemenlik sahibi olan Allah'ım! Sen egemenliği lâıyık gördüğüne verirsin, müstahak gördüğünden de çeker alırsın. Lâıyık gördüğünü yüceltir, müstahak gördüğünü alçaltırsın. Bütün iyilikler senin elindedir. Senin her şeye gücün yeter,

27- Gündüzü kısaltarak geceyi uzatır, geceyi kısaltarak gündüzü uzatırsın. Ölüden diri, diriden ölü çıkarırsın. Lâıyık gördüğüne de umulmadık yerlerden rızık verirsin.”

28- MÜ'MİNLER, iman edenleri bırakıp da kâfirlerle dostluk kurmasınlar.¹⁰ Her kim bunu yaparsa, Allah ile ilişiği kesilmiş olur. Ancak, kâfirlerden gelebilecek tehlikelere karşı korunmanız söz

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَدْعُونَ إِلَى الْكِتَابِ وَاللَّيْلِ إِذَا جُمِعْتُمْ فِيهِ يُوقِفْتُمْ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مَا كُتِبَ فِيهِ وَلَهُمْ فِيهِ يَوْمَ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٤﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكُ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ يَدْرِكُ الْخَيْزَانَةَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَبِيرٍ ﴿٢٥﴾ يُؤْتِي الْبَلَّ فِي النَّهَارِ وَيُؤْتِي النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِعِزِّ حِسَابِ ﴿٢٦﴾ لَا يَخْذِلُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ وَأُولَئِكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ يَتَّخِذُوا مِنْهُ نُقْبَةً وَيَجِدُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَهُ الْعَصِيرُ ﴿٢٧﴾ قُلِ اتَّقُوا مَا فِي بُحُورِهِمْ كَمَا وَقَعُوا فِيهِ يَعْلمُونَ اللَّهُ يَكْتُمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨﴾

konusu ise o başka. Allah sizi, öfkesini çekecek işler yapmayasınız diye uyarıyor; çünkü sonuçta gidiş Allah'adır.

29- Onlara söyle: “İçinizdekileri ister gizleyin, ister açığa vurun, Allah onu bilir. Göklerde ve yerde ne varsa her şeyi bilir. Allah'ın her şeye gücü yeter.

⁹ Yani: Allah'ı, vahyi, dini ve peygamberleri kendi tekellerine alarak din ticaretine dönüştürenlerle baksana. Hani sen onların Tevrat okudukları yere gitmiştin. Sana, “Sen hangi din üzeresin?” diye sormuşlardı. Sen de, “Ben İbrahim'in yolundayım” demiştin. “İbrahim Yahudi'ydi” demişler, sen de “Benim getirdiğim kitap, İbrahim'in yolunu da, elinizdeki Tevrat'ın doğrularını da sürdürüyor. Eğer gerçekten İbrahim'in yolunda iseniz, Allah'ın son kitabı Kur'an'a gelin” demiştin (İbn Abbas, Hasan-ı Basri). Onlar ellerindeki Tevrat'a uymadıkları gibi, Kur'an'a da uymazlar. Kendilerini seçilmiş gördükleri için, “Bize bir şey olmaz, biz Allah'ın özel kavmiyiz” diye avunup dururlar.

¹⁰ Ayette geçen dostluk (velâyet); burada müttefik olmak anlamında kullanılmaktadır. Çünkü ayetin devamında, “Fakat onlardan gelebilecek yakın bir tehlike söz konusu olursa harîç” denilmektedir. Aksi halde, yakın bir tehlike söz konusu ise “dost” olabilirsiniz demek olur ki, bu herhâlde mümkün değildir.

30- Herkesin bütün iyilik ve kötülüklerinin önüne konacağı gün gelecektir. Kötüler, o günün hiç gelmemesini ister. Allah sizi, öfkesini çekecek işler yapmayasınız diye uyarıyor; çünkü Allah, kullarını çok seviyor.

31- Onlara söyle: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizleri sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayan ve merhamet edendir.

32- Söyle onlara: Allah'a ve peygambere itaat edin. Eğer karşı gelirlerse, bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.

33- İYİ DİNLEYİN!¹¹ Allah, Âdem'i, Nuh'u ve İbrahim ocağı ile İmran ocağını¹² çağdaşları arasından özenle seçmiştir.

34- Kuşaktan kuşağa tek bir yolun yolcusudur bunlar.¹³ Allah her şeyi işliyor, her şeyi biliyor.

35- Bir zamanlar İmran'ın eşi; "Ey Rabbim! Ben karnımdaki çocuğu Senin hizmetine adayacağıma söz veriyorum. Benden bunu kabul et. Sen her şeyi işliyor ve biliyorsun" demişti.

36- Fakat çocuğu doğurunca; "Ey Rabbim bu bir kız; halbuki erkek, kız gibi değildir" dedi. Oysa neyin hayırlı olacağını Allah daha iyi biliyordu. Sonra, "Ben onun adını Meryem koydum, onu ve neslini lanetlenmiş şeytanın şerinden korumanı diliyorum" dedi.

يَوْمَ يَجْعَلُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ^(٣٠) لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ يَذُوقُ^(٣١) بِالْإِبْتِئَادِ ۖ قُلْ إِن كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۖ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ۖ إِنَّا اللَّهُ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَالْعِزَّةَ عَلَى الْعَالَمِينَ ۖ ذُرِّيَّتَهُ مِنْ بَعْضِهَا وَمِنْ بَعْضِهَا سَمِيعٌ عَلَيْهِ ۖ إِذَا قُلْنَا لِمَ أَتَيْنَاكَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي ۖ إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۖ قُلْنَا وَضَعْتُهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ ۖ وَإِنِّي نَسِيتُهَا مَرِيem وَإِنِّي عُيِدْتُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتُهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ۖ فَتَقَبَّلْنَاهَا رُبَّمَا بَقُولِ حَسَنَ وَابْتِئْنَا نَبَأًا حَسَنًا وَكُنْهْنَا ذَكَرًا كَلِمًا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْخَوَافُ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَا يَا مَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكَ هَٰذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۖ

37- Rabbi onu güzel bir şekilde kabul buyurdu. Onu Zekeriya'nın himayesine vererek nadide bir çiçek gibi büyüttü. Zekeriya ne zaman odasında onu ziyaret etse yanında yiyecekler bulur ve "Ey Meryem, bunlar sana nereden geliyor?" derdi. O da "Allah'tan" derdi. Allah, lâıyk gördüğüne umulmadık yerlerden rızık verir; bundan hiç şüphemiz olmasın.¹⁴

¹¹ Bu pasajla birlikte surenin başında ilkeleri belirlenen *muhkem*, *müteşabih* ve *te'vil*'in uygulamalı örneğine geçiliyor. Yani benzetme yapılarak, imalarla, dolaylı anlatım sanatları kullanılarak gelen ayetlerden örnekler veriliyor. İmran ocağından Meryem, Zekeriya, Yahya ile özellikle darbi meselli, imalı, kinayeli konuşmak tarzı olan İsa, esas örnek olarak öne çıkarılıyor. Pasaj; Âdem, Nuh ve İbrahim'den bahsederek, genel bir ifadeyle konuya giriyor; sonra "İmran Ocağı"nın fertleri etrafında dönen örneklerle konu detaylandırılıyor.

¹² ÂL: Dilciler, bu kelimenin aslının [اهل] olup, orta harfinin önce hemzeye, sonra onun da elife dönüşmesi ile [آل] haline geldiğini söylemişlerdir (en-Nehhas). Sözlük olarak “aile, çevre, yakın” anlamına gelir. Kur’an lisanında genel olarak birinin yolundan giden, ona uyan, onun takipçisi, taraftarı, inanana anlamında kullanılır. Örneğin Âl-i Firavun, Firavuna uyan, onun yolunda olan, onun adamı olan kimseler demektir. Aynı şekilde Âl-i Resul de, onun döneminde olsun, sonraki çağlarda olsun, onun yolu (dini ve şeriatı) üzerinde olan demektir. Nesep yoluyla soyu ister ondan gelsin, ister gelmesin değişen bir şey olmaz. Onun dininden ve şeriatından olmayan kimse, onun âlinden değildir; isterse nesep yoluyla onun yakını, ailesi veya akrabası olsun. Bundan dolayı, Kur’an’da Hz. Nuh’un oğlu hakkında, “O *senin aileden değildir. Çünkü iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa uygun davranmıyor*” (11/46) buyrulmuştur. Âl-i İbrahim veya Âl-i İmran ifadeleri, bu anlamda Türkçede “ocak” dediğimiz anlamı çağrıştırır. Türkçede ocak, “büyük köklü aile” anlamında da kullanılır. “Ocağı sönmek, ocağı tütme, ocağına incir ağacı dikmek” deyimlerinde bu anlamdadır. Keza bu ifadelerle bir şahsın veya halkın ismini tanınmış bir aileye atfetme şeklindeki eski Sami adeti sergilenmektedir. Nitekim *âl* daha çok büyük ve ulu kişiler için kullanılırken, *ehl* herkes için kullanılabilir (Rağıb). Şu halde Âl-i İbrahim veya Âl-i İmran; Arap, Keldani, Babil, İbranî vs. tarihlerinde bir dönem ortaya çıkmış ve çağdaşları arasından erdemli ve dürüst yaşantılarıyla öne çıkmış köklü aileler demek olur. Kur’an, bununla muhataplarının muhayyilesine hitap ederek; İbrahim ocağı veya İmran ocağı şeklinde hatırlatmaktadır. Çünkü bu ocaklardan erdemli ve dürüst insanlar çıkmış, birçoğu peygamber seçilmiştir. Peygamber olmaları, soy olarak bu köklü ailelerden gelmiş olmalarından değil, bu ocaklarda peygamber olabilecek kalitede yetişmiş olmalarındandır. Yoksa Peygamber olmak için illâ böyle köklü bir aileye, nesebe mensup olmak gerekmez. İster köklü bir aileden gelsin, ister gelmesin; sağduyu sahibi, vicdanının sesini dinleyebilen, erdemli ve dürüst bir karaktere ve yaşantıya (*el-emin*) sahip insanî bir altyapısı olmadıkça ve de böyle birisini Allah seçmedikçe, kimse soyu soppu için peygamber yapılmaz, yapılmamıştır. Yahudilerin uydurup düzdükleri peygamberlik oligarşisi anlamına gelen Levililer (Bizde seyyidler); bu nedenle düzmecedir. Esasında “ümmî peygamber” kavramı, böylesi icat edilmiş aristokrat zümreye mensup olmayan, “halkın bağrından çıkan” demektir. Ümmî peygamberin bir amacı da, tâbiî olan bu sosyolojik “ocaklar” üzerinden aristokrasi ve oligarşi kuran bu tür anlayışları yıkmaktır. Peygamberlik kurumu üzerindeki bu tekelciliği dağıtmaktır. Onu, her insanın vicdanî arayışıyla beraber oluşan bir ahlâk ve maneviyat mektebi haline getirmektir.

¹³ Harfi harfine: “Birbirinden olan tek bir zürriyet halinde(dir bunlar.)”

¹⁴ Rivayete göre Allah, züht ve ibadetle meşgul olan hanımlara infakta bulunmaya can atan bazı mü’minler eliyle Hz. Meryem’i rızıklandırıyordu. Bunlar, sırf hayır amacıyla Hz. Meryem’e günlük yiyecek taşıyorlardı. Zekeriya bu yiyecekleri görünce, bunun ona, uygun olmayan bir şekilde gelmiş olmasından korktu. İşte bundan dolayı durumun aslını sordu. Hz. Meryem de, Allah’a karşı duyduğu derin sevgi ve saygıdan dolayı, “Bunlar Allah’tan” cevabını verdi (Cübbai, Taberi).

38- Orada Zekeriya Rabbine: “Ey Rab-
bim. Katından bana temiz evlâtlar ihsan
eyle; zira sen her duayı işitirsin” diye
dua etti.

39- Zekeriya namaza durmuşken me-
lekler kendisine şöyle seslendiler: “Ha-
berin olsun, Rabbin sana iyilik, güzel-
lik, doğruluk timsali, dürüst ve asil bir
karaktere sahip, peygamberlik yaparak
Allah’tan gelen sesi doğrulayacak¹⁵
Yahya’yı müjdeliyor.”

40- Zekeriya: “Ey Rabbim, ben yaşlı
bir adamım, karım da kısır, benim nasıl
oğlum olabilir?” dedi. Allah buyurdu
ki: “Öyle, Allah isterse olur.”

41- Zekeriya: “Rabbim bana bir işaret
göster” dedi. Allah: “İşaretin üç gün
boyunca el kol hareketleri dışında in-
sanlarla konuşmamandır. Rabbinin çok-
ça an ve sabah akşam şanını yücelt”
buyurdu.¹⁶

42- Melekler şöyle demişlerdi: “Ey
Meryem! Allah seni tertemiz büyüttü,
seni özenle seçti ve çağdaşın kadınlar
arasından öne çıkardı.”

43- “Ey Meryem! Cân-ı gönülden
Rabbine yönel, secdeye kapan ve rükû
edenlerle birlikte rükû et.”

44- Bunlar senin bilemeyeceğin konu-
lardır. Biz sana onları vahyederek bildi-
riyoruz. Yoksa Meryem’i hangisi hima-
yesine alacak diye kalemliyle kur’a

هٰذَاكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ مَسْجِدٍ مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً
طَيِّبَةً اِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَاَنذَرْتَهُ الْمَلَكُ وَهُوَ
قَائِمٌ يَصَلِّي فِي الْغُرَابِ اَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ طَيِّبٍ فَكَيْفَ
مِنْ لَدُنْكَ وَسَيِّدًا وَحَاصُورًا وَيَنِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ
رَبِّ اِنِّي اَكُونُ غُلَامًا وَفَدَّ بَلْعَنِي الْكَبَرُ وَاَمْرًا قِيَّ عَارِفًا
قَالَ كَذٰلِكَ اَلَّهٗ يُفَعِّلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْ اٰيَةً
اِنَّكَ لَا تُنْكِرُ الْغَيْبَ اَيَّامًا وَلَا اَدْرَاةً وَاذْكُرْ رَبَّكَ
كَثِيْرًا وَسَخِّبْ بِالْغَيْبِ وَاِلْبْتَكَارِ ﴿٤١﴾ وَاِذَا قَالِى الْمَلٰٓئِكَةُ
يَا مَرْيَمُ اِنَّا لَنَعِيْكَ وَطَهَّرَكَ وَاصْطَفٰٓكِ عَلَى
نِسَاءِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٢﴾ يَا مَرْيَمُ اقْنُيْ لِرَبِّكِ وَانْجِدِيْ وَاذْكُرِيْ
مَعَ الرَّاكِعِيْنَ ﴿٤٣﴾ ذٰلِكَ مِنْ اَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ
وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِنَّ اِذْ يُلُوْنَ اَقْلَامَهُمْ فِيْهِمْ بِكُلِّ مَرْثِيَةٍ وَمَا
كُنْتَ لَدَيْهِنَّ اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٤﴾ اِذَا قَالِى الْمَلٰٓئِكَةُ يَا مَرْيَمُ
اِنَّا لَنَعِيْكَ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اِسْمُ الْمَسِيْحِ عِيسٰٓى ابْنُ
مَرْيَمَ وَجَعَلَهَا فِي الْدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنْ الْمَقَرَّرِيْنَ ﴿٤٥﴾

atarlarken de, çekişirlerken de, sen yan-
larında değildin.

45- Melekler; “Ey Meryem! Allah seni
kendinden bir ses¹⁷ olacak bir çocuk ile
müjdeliyor; bundan hiç şüphen olma-
sın. Adı, Meryem oğlu İsa Mesih!¹⁸ O,
dünya ve ahirette saygın, Rabbinin ya-
kın dostlarından olacak.”

¹⁵ Harfi harfine: “Allah’tan bir kelimeyi doğrulayarak.”

¹⁶ Yani: Zekeriya, Allah’tan hamileliğin meydana geldiğine dair bir işaret veya alâ-
met isteyince, Allah ona, “Senin alâmetin susman; yani üç gün üç gece insanlarla
konuşmayıp, her seferinde onlardan yüz çevirerek şükretmendir. Eğer bir şeye ih-
tiyacin olursa, bunu sadece el kol işaretleri ile belirt. Bu süre içinde göreceksin ki,
konuşamadığın halde istediklerin yerine gelecektir (Ebu Müslim). Bununla anla-
malısın ki, bir isteğin yerine gelmesinin tür türlü yolları vardır. İnsanlardan ihtiya-

cın olan bir şeyi istemenin tek yolu konuşmak değildir. Bazen el, kol, yüz hareketleri ile de derdini anlatabilirsin. İşte bazen, yaşlı bir adamın beklenmedik bir şekilde çocuğu olması da buna benzer. İnsanlar, yaşlı erkek veya kısır kadından bir daha çocuk olamayacağını sanırlar. Böyle görmüş, böyle alışmışlardır. Oysa bazı hallerde bu mümkündür. Allah, umulmadık yerlerden imkânlar yaratır; olaylar beklenmedik, alışılmadık bir şekilde gelişebilir. Yeter ki Allah'a ve yarattıklarına yoğunlaşsın. Allah'ın iş ve oluşunda, daha nice nice imkânlar saklı bulunduğunu görün... Demek ki bu ayetten, “Şu ana kadar bilebildiğimiz tabiat kanunları dışında hâlâ bilemediklerimiz, öğrenemediklerimiz, keşfedemediklerimiz olabilir. Allah'ın yaratması anlamına gelen her an bir iş ve oluş temposu boyuna hareket halindedir. Doğrusu bize ilimden çok az şey verilmiştir. Allah'ın ilmini, denizler mürekkep, ağaçlar kalem olsa yazmakla bitiremez. Daha öğreneceğimiz çok şey var...” mesajını çıkarmamız mümkündür.

¹⁷ KELİME: Sözlükte [کلم] kökünden gelir. Master olarak “yaralamak, deşmek, konuşmak, söz söylemek” demektir. Yaralamak (*kelm*); hitabetmek (*teklim*); konuşmak (*tekellüm*); karşılıklı konuşmak (*mükâleme*); söz, lâf (*kelâm*); konuşmacı, konuşan (*kelim*); (*mütekellim*); konuşma, diyalog (*mükâleme*) sözcükleri bu kökten gelir... Kur'an, Hz. Yahya (3/ 39) ve Hz. İsa (3/45) için “Allah'tan bir kelime” ifadesini kullanıyor. Bu, örneğin âdil hükümdar için Allah'ın yeryüzündeki gölgesi (*zıllullah*); etrafını vahiyyle aydınlatan âlim için Allah'ın nuru (*nurul-lah*); Allah yolunda cengâverlik yapan için Allah'ın kılıcı (*seyfullah*) denmesi gibidir. Yahya ve İsa'ya da, mecazi olarak yeryüzünde Allah'ın sesi, onun sözünü insanlara duyuran, onun kelâmını dillendiren kişiler oldukları veya olacakları için *kelimetullah* deniyor. Türkçede “vicdanın sesi, mazlumun sesi, emeğin sesi, halkın sesi, milletin sesi” dememizdeki manayı çağrıştırır. Bu anlamda bütün peygamberler “Allah'ın yeryüzündeki sesi”dirler. Hz. İsa da bir peygamber olarak “Allah'tan bir ses”tir. Buradaki mecazi anlatım sanatını anlamadan, onu biyolojik anlamda bir ses veya ondan bir parça olarak anlamak, surenin başında dikkat çeken müteşabih ayetlerin peşine düşmek ve onu uygunsuz bir şekilde “te'vil” etme örneğidir. Zaten surenin girişindeki te'vil konusu, özellikle Hristiyanların işte bu şekilde te'villerine ve yanlış anlamalarına giriş mahiyetindeydi. Sure, bu konuya sık sık örnekler vererek devam ediyor...

¹⁸ MESİH: [مسيح] kelimesinin İbranca'da aslı *Meşiha* olarak geçiyor. Araplar bu kelimeyi Arapçalaştırarak *Mesih* diye okumuşlar ve Türkçe'ye de öylece geçmiştir. Nitekim İsa kelimesi İbranca'da *İşu*, Musa da *Muşa*, Mişa olarak kullanılıyordu. *Mesih* sözcüğü, Kitab-ı Mukaddes metninde, “tahta çıkışları tapınaktan alınan, kutsal bir yağ sürülerek takdis edilen İbranî kralları” için çok sık kullanılan bir terimdir. Bu yağ ile mesh etme âdeti Yahudiler arasında o kadar önemli bir ayin hale gelmişti ki, *Mesih* terimi, zaman içinde kral ile eşanlamlı olmaya başlamıştı. Hz. İsa peygamberliğini ilân edince, onun Yahudileri kurtaracak beklenen Mesih/Kral olduğundan hareketle bu lakapla anıldı. Eski Roma'da “taç giyme” veya Osmanlı'daki “cülüs” deyimlerindeki manayı çağrıştırır...

46- “O beşikteyken de, yetişkinde de insanlarla konuşacak,¹⁹ iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlardan olacak.”

47- Meryem: “Rabbim, bana hiçbir erkek dokunmamışken nasıl çocuğum olur?” dedi. Allah: “Öyle, Allah istediğini yaratır. O, bir şeyi istediğinde ona yalnızca ol der, o da hemen olurur” buyurdu.

48- Allah senin oğluna Kitap indirecek, bilgelik verecek, Tevrat’ın doğrularını sürdürerek İncil’i vahyedecek.²⁰

49- NİHAYET İSA²¹ İsrailoğullarına peygamber olarak seslendi: “Ben size Rabbinizden ayet ile geldim. Size çamurdan kuş biçiminde bir yaratık yapıp içine üfleyeceğim; Allah’ın izniyle hemen bir kuş olacak.²² Allah’ın izniyle anadan doğma körü ve alacalıyı iyileştirip ölüleri dirilteceğim.²³ Size evlerinizde yediklerinizi ve biriktirdiklerinizi haber vereceğim.²⁴ Eğer imanınız varsa, anlarsınız ne dediğimi.”²⁵

50- Ben Tevrat’tan doğru namına ne kalmışsa hepsini sürdürmeye, üzerinizdeki gereksiz yasakları kaldırmaya geldim. Rabbinizden ayet getirdim. Artık Allah’ın öfkesini çekmekten sakının ve bana uyun.

51- Açın kulağınızı! Allah, benim de

وَبَشِّرِ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا مِنَ الصَّالِحِينَ ٤٦ قَالَتْ رَبِّ انِّي بِكَونِي وَلَدًا وَارْتَمَسْنِي بَشِيرًا قَالَتْ كَذَلِكَ يَقُولُ ٤٧ وَيُعَلِّمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ٤٨ وَرَسُولًا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَبُشَّةَ طَيْرٍ فَأَنفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ٤٩ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلَأُعْطِيَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي جُرْتُمْ عَلَيْهِمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا ٥٠ إِنَّا لِلَّهِ رَبِّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ٥١ فَلَمَّا أَحْسَنَ عِيسَى إِلَهُهُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْخَوَارِجُ يَوْنُ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ أَمَّا يَا اللَّهِ وَاشْهَدَ بِنَا مُسْلِمُونَ ٥٢

Rabbim, sizin de Rabbinizdir. İbadeti O’na yapın. İşte doğruluk ve dürüstlük yolu budur.”

52- İsa, tepkiyle karşılınca; “Allah yolunda kim bana yardım edecek?” dedi. Havariler,²⁶ “Biziz Allah’ın yardımcıları! Allah’a iman ettik, bizim Müslümanlar olduğumuza şahit ol” dediler.

¹⁹ Yani: İsa, beşikten mezara bütün ömrünü, Allah’ın sesi olmaya adayacak.

²⁰ Harfi harfine: “Ona kitabı ve hikmeti ve Tevrat’ı ve İncil’i öğretecek.”

²¹ Görüldüğü gibi İsa’nın doğumu anlatıldıktan sonra, bu pasajla birlikte başlattığı hareketin temel çağrısının ne olduğuna, nasıl ve ne söyleyerek “Allah’ın sesi” haline geldiğine geçiliyor.

22 Yani: Allah'ın izniyle ben, Allah'ın sesi ve soluğuyum, hayatı sil baştan yeniden kuracağım. Makûs talihinizi yenerek mahkûm ve mecbur olduğunuzu sandığınız kaderinizi değiştireceğim... Kuş (tâir) kelimesinin "makûs talih" ve "kader" ile ilişkisine dair yorumu ve sözcüğün dilsel analizi için Bkz. "ETVAR", 71/16. ayet dipnotu.

23 Yani: Allah'ın izniyle gözlerinizi açacağım, kulaklarınızın pasını sileceğim, üzerinizdeki ölü toprağını kaldıracam.

24 Yani: Örtbas ettiğiniz gerçekleri bir bir yüzünüze vuracağım. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bütün gerçekler ortaya çıkacak. Hiçbir şeyi gizleyemeyeceksiniz.

25 Bu ayet, Hz. İsa'nın darbı meselli, kinayeli, imalı konuşma tarzına en çarpıcı örnektir. Öyle anlaşıyor ki burada Allah, İsa'nın konuşma tarzını ayetleştirerek sürenin girişinde sözü edilen "müteşabihin" ne olduğunu örneklendiriyor.

26 HAVARÎ: Sözlükte [حار] kökünden gelir. Mastar olarak "beyaz olmak, beyazlaşmak" demektir. Aramice beyaz kumaş, beyaz giyinmiş olan (hawar); Lâtince beyazlar giyinmiş, İsa'nın havarîsi (candidatus) kelimeleri ile aynı anlamdadır. Arapça'da elbiseyi temizleyip ağartmak hawr, vücudu bembeyaz kadın (hawratu'l-mer'at); beyazı (unu) oklava ile açıp hazırlamak (tahwira'l-hubz); süt gibi bembeyaz parlak kadın (huri); eski Arap mitolojisinde ak peri, beyaz peri kızı (huriye) kelimeleri bu köktendir... Tarihi olarak İsa'dan iki yüz yıl öncesinden başlayıp iki yüz yıl sonrasına kadar Filistin'de faaliyet gösteren bir grup olan Essenilere "Beyaz Elbiseliler" deniyordu. Çünkü onlar, saflığın ve temizliğin sembolü olarak beyaz elbiseler giyerlerdi. Toplumsal yaşama çok önem veren Esseniler, son derece organize olmuş bir hayat tarzına sahiptiler. Kudüs merkezli resmi Yahudi anlayışına karşı çıkarak Kudüs dışındaki tepelik bölgelere çekilmiş ve orada kendi düşüncelerine uygun bir hayat sürmüşlerdi. Bugün Kumran Metinleri'nin onlara ait olduğu kabul edilmektedir. Kumran Metinleri (Ölü Deniz Yazmaları, The Dead Sea Scrolls); 1947 yılı ve sonrasında Ölü Deniz'in kuzeybatı ucunda yer alan Kumran tepeleri civarındaki mağaralarda bulunan oldukça önemli Aramca ve İbranca yazma eserlerdir. Bu yazmalarda Essenilerin, merkezi Yahudi anlayışına karşı çıkan ve kendi yaşam tarzları ile din anlayışlarını ihtiva eden metinler yer alır. Hz. İsa'nın başlattığı harekete bu grup destek vermiş ve bundan dolayı da İsa'ya arka çıkan, onunla birlikte hareket eden, ona cânı gönülünden inanan Beyaz Elbiseliler (Havariler) olarak anılmışlardır...

53- “Ey Rabbimiz! İndirdiğine inandık ve Peygamber’e tabi olduk. Bizi o şahitler listesine kaydet” dediler.

54- Plan kurdular, Allah da onların planlarını boşa çıkardı. Çünkü bütün planlar Allah’tan döner.

55- O zaman Allah şöyle demişti: “Ey İsa. Şüphesiz seni öldürecek olan benim. Seni kendime yükselteceğim.²⁷ Seni o kâfirlerden arındıracağım ve yolunu sürdürenleri kıyamete kadar o kâfirlerin karşısına çıkaracağım. Dönüp dolaşıp Bana geleceksiniz. O zaman anlaşmazlığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda hükmü Ben vereceğim.”²⁸

56- O kâfirleri dünya ve ahirette şiddetli bir azaba çarptıracağım, onların hiçbir yardımcısı da olmayacak.

57- Ancak iman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlara Allah büyük bir karşılama düzenleyecek. Allah zalimleri sevmez.

58- İŞTE BU anlattıklarımız, hafızalardan silinmeyecek ibret dolu sahnelerdir.

59- Doğrusu, Allah katında İsa’nın durumu Âdem’in durumu gibidir. O’nu topraktan yarattı, sonra da ona “Ol” dedi, o da hemen oluverdi.²⁹

60- Rabbinin gerçeğidir bu! Şu halde şüphe edenlerden olma.

رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ
الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُؤًا لِّمَكَرِهِمْ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴿٥٤﴾
إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَسْمِعَ إِيَّاكَ مَوْفِقُكَ وَرَأَيْكَ إِلَى وَمُطَهَّرُكَ
مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا
إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ لِيَرْجِعَكُمُ فَا حَكْمُ بَيْنِكُمْ فِيمَا
كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَا مَا الَّذِينَ كَفَرُوا فَا عَذَابُهُمْ
عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ
﴿٥٦﴾ فَا مَا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ
وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِذْ تَنْشَلُ بِسْمِ اللَّهِ كَشَلِ
أَدَمَ خَلَقَهُ مِنْ رَبِّهِمْ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ يَكُنْ
مِنَ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَلَكْ
فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ آبَاءَنَا
وَآبَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ أَكُذِّبُكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ
ثُمَّ نَبْنِئُ لَكُمْ فُجُوعًا لَّنْتَ اللَّهُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٦١﴾

61- Sana gelen gerçek bilgidir sonra artık her kim seninle tartışmaya kalkarsa de ki: “Gelin! Oğullarımızı oğullarınızı, kadınlarımızı kadınlarınızı çağıralım. Kendimiz ve kendiniz de onlarla bir araya gelelim. Sonra samimiyetle dua edip, Allah’ın lanetinin yalan söyleyenlerin üzerine olmasını dileyelim.”

²⁷ Yani: Sana yüksek payeler, dereceler vereceğim, adını göklere yazacağım... Ayette geçen “Allah’a yükselmek” deyiimi, Türkçe’de ölen büyük şahsiyetler için söylenen “Adını dağa taş yazmak”, “İlelebet payidar olmak”; ölen birisi için “Hakka yürüdü”, “Ebediyete intikal etti”, “Rabbine kavuştu”, “Allah’tan geldik yine O’na döneceğiz” deyişlerindeki manayı çağırıştırır. Bu nedenle ifade, “Adını göklere yaz-

mak” manasındadır. Bu işin onun ölümüyle bitmeyeceği, davasının ve yolunun süreceğini vurgulamak için kullanılan mecazi bir deyimdir. Nitekim “yükselttik” ifadesi, Kur’an’da Hz. İdris (19/57) ve Hz. Peygamber hakkında da kullanılır; “Biz senin itibarını yükseltmedik mi? (96/4).

²⁸ Yani: Ey İsa! Ey İmran ocağının yiğit delikanlısı! Başlattığın hareketle şiddetli bir tepkiyle karşılaştın. Şu din adamlarının, şu bezirgan takımının tezgahına çomak soktun. Bekleneni yaptılar ve rahatsız oldular. Kurdukları düzenin, düzdükleri yalanın bozulacağını, egemenliklerinin altüst olacağını hemen anladılar. Türlü tuzaklarla seni yolundan döndürmeye, etkisiz hale getirmeye, nihayet de öldürmeye yeltendiler. Fakat ölüm, Allah’ın emridir ve hiç kimse Allah’ın izni olmaksızın ölmez. Sen de bir gün, öyle veya böyle öleceksin. Topraktan geldiniz, toprağa gideceksiniz. Fakat dillendirdiğin söylem (kelime); “Allah’ın sesi” olarak şu gök kubbede her da im yankılanacak. Diktiğin bayrak, ilelebet insanlığın burçlarında dalgalanacak; kuşaktan kuşağa daha ilerilere taşınacak. Bu çabalar asla boşa gitmeyecek, hepsi Allah’a yükselecek. Çünkü “Bütün güzel kelimeler Allah’a yükselir” (Fâtır; 10). Senden önce nice peygamber suikasta uğramış, hain plânlara kurban gitmişti. Fakat onların yükselttiği ses, ne geçmişte, ne de şimdi seninle dinmedi, dinmeyecek. Bu yol, Allah’a inanmış yiğitlerin yoludur. Bu tuzaklara, eziyetlere bakarak sakın umutsuzluğa kapılma. Allah’ın davası sahipsiz kalmaz, kalmayacaktır. Şu istikbal inkılabâtı içinde en gür seda, yine İslâm’ın sedası olacaktır...

²⁹ Yani: Allah’ın katındaki gerçek şudur: İnsanoğlu topraktan yaratılmıştır. İsa da bir insanoğludur, o da topraktan yaratılan Âdem’in çocuğudur. O’ndan farkı yoktur. Seninle tartışan Hristiyanların iddia ettiği gibi ne cisimleşmiş tanrıdır, ne de tanrının oğludur. Topraktan gelmiş, toprağa gidecek bir Âdem’dir...

71- Ey önceki çağlarda kendilerine kitap verilenler! Neden doğruyu yanlışla karıştırıyorsunuz da, pekâlâ bildiğiniz gerçeği gizliyorsunuz?

72- Önceki çağlarda kendilerine kitap verilenlerden bazıları aralarında şöyle konuşur: “Bunların yanına gündüzün gidince inandığımızı söyleyelim, günün sonunda bir araya gelince yine bildiğimizi okuruz. Böylece belki şüpheye düşüp dönerler.”

73- “Doğru, kendi yolumuza uyanlardan başkasını dinlememeliyiz” derler. Onlara söyle: “Yürünecek yol, Allah’ın gösterdiği yoldur. ‘Size verdiğini herhangi birisine de verdi’ veya ‘Rabbiniz onu size tercih etti’ diye mi bütün bunlar?³⁰ Onlara söyle: “Nimet Allah’ın elindedir, onu lâyık gördüğüne verir. Allah’ın nimeti geniştir, Allah ne yapacağını çok iyi bilir.

74- Sevgi ve merhametine lâyık gördüğüne ayrıcalık verir. Allah, çok büyük nimet sahibidir.”

75- KİTAP verilenlerden kimileri var ki, yüklerle emanet bıraksan onu sana geri verir. Yine onlardan kimileri var ki, bir dinar emanet etsen, tepesine binmedikçe onu sana vermez. Çünkü onlar, “Bize, sıradan halka karşı yaptıklarımızdan dolayı hesap yoktur” diyerek Allah’a karşı bile bile yalan söylerler.

76- Bakın, her kim sözü namus bilir,

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلِبُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكُنْتُمْ الْخَوَافِ
وَأَنْتُمْ تَقُولُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ يَأْمُرُوا
بِالَّذِي نَزَّلَ عَلَى الْذِّكْرِ آمَنُوا وَبِالنَّهَارِ وَاصِفُوا آخِرَهُ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُبْعَثُ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّا
أَعْلَمُ مَدَى اللَّهِ أَن يُؤْتِيَ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ وَأَوْحَا جُؤْكُمْ
عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّا لَنُفَضِّلُ بَيْنَهُمْ مِّنْ بَيْنَاتٍ وَاللَّهُ
وَاسِعٌ عَلَيْهِ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصِرُ رَحْمَةً مِّنْ بَيْنَاتٍ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ
الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن تَأْمَنُ بِقِسْطٍ رُّؤُوفٍ
إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ إِن تَأْمَنُ بِهِ يَدِينَا وَلَا يُؤَدُّ إِلَيْكَ إِلَّا مَا
دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأَرْبَابِ
سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَمَنْ عَصِمُوا ﴿٧٥﴾ بَلَى
مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِمْ وَأَتَى قَاتِلَ اللَّهِ يَحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ
الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ
لَا غَلَائِهِمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يَكْلَهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يَرْكَبُهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

Allah’ın öfkesini çekmekten sakınırsa, Allah’ın sevdiği odur.

77- Allah’a verdikleri sözü ve kendi yeminlerini üç beş kuruşa satanlara gelince, onların ahirette hiç bir nasibi yoktur. Allah onlarla konuşmayacak, kıyamet gününde onlara bakmayacak ve onları temize çıkarmayacaktır. Onları bekleyen elim bir azaptır.

³⁰ Harfi harfine: “Birine, size verilenin misli veriliyor veya Rabbinizin huzurunda aleyhinize deliller getirirler diye mi?”

78- Bir de onlardan bir grup vardır ki, siz onu kitaptan sanasınız diye, dillerine geldiği gibi konuşarak kitabı çarpıttılar. Oysa o, kitaptan değildir. “Allah öyle dedi” derler. Oysa Allah öyle dememiştir. Ama bile bile Allah adına yalan söylerler.

79- Allah’ın kendisine kitap, bilgelik ve peygamberlik vermiş olduğu hiçbir kişinin kalkıp da insanlara, “Allah’a değil bana kul olun” diyebilme yetkisi yoktur. Sadece şunu diyebilirler: “Getirdiğim kitabın bilgisini yayarak ve onu derinlemesine inceleyerek, Allah yolunun yolcuları olunuz.”

80- Ve hiç bir zaman melekleri ve peygamberleri tanrılar edinmenizi de emretmez. O halde siz Müslüman olduktan sonra, size küfrü emredermi?

81- ALLAH, peygamberlerden şöyle söz aldı:³¹ “ Bu kitabı ve bilgeliği verdikten sonra, eğer sonraki çağlarda bu yolu sürdüren bir peygamber gelirse ,ona inanacak ve yardım edeceksiniz. Bunu kabul ediyor musunuz? Bu sorumluluğu üzerinize alıyor musunuz?” Onlar da “Kabul ediyoruz” demişlerdi. Allah da, “Sözünüzü unutmayın, ben şahidinizim” buyurmuştu.

وَأَن مِّنْهُمْ لَمَشْرِقًا يَلُونَا لِنَتَّبِعُهُم بِالْكِتَابِ لِنَحْسِبُوهُ
مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يُوْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ
وَالْحُكْمَ وَالنَّبُوءَةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِّى
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ
الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا
الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاءَ بَلِ الْكُفْرُ بَعْدَ ذَلِكَ
مُنْكَرٌ ۚ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَئِن آتَيْنَاكُمْ
مِّنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ رُسُلَهُمْ لَوْ تَسُوا
لَتُؤْمِنُوا بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَضْتُمْ وَآخِذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ
إِصْرِي قَالُوا أَقْرَضْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَإِنَّا مَعَكُمْ
السَّاهِدِينَ ﴿٨٠﴾ فَمَنْ تَوَلَّى بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْفَاسِقُونَ ﴿٨١﴾ أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْتَغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي
السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَالَّذِينَ يَرْجِعُونَ ﴿٨٢﴾

82- Artık bundan sonra kim sözünden dönerse yoldan çıkmıştır.

83- Allah’ın dininden başkasını mı arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde ne varsa, hepsi ister istemez O’na teslim olmuştur. Dönüp dolaşıp O’na gelecekler.

³¹ Yani: “Allah, peygamberler aracılığı ile önceki çağların halklarıyla şöyle sözleşti.” Çünkü ayetin içeriğinde, sonradan ortaya çıkacak peygamberleri tasdik edeceklerine dair söz veren, sonra da bu sözünden dönen bir halktan bahsediliyor.

92- Size gelince ey iman edenler! Sevdiğiniz şeylerden başkalarına da vermedikçe, gerçek anlamda iyilik yapmış olmazsınız. Her ne harcarsanız Allah onu biliyor.

93- TEVRAT³³ indirilmeden önce, “İsrail’in” kendisine yasakladığı şeyler dışında bütün yiyecekler İsrailoğullarına serbestti. Onlara söyle: “Tevrat’ı getirip gösterin bakalım, eğer doğru söylüyorsanız.”³⁴

94- Hal böyleyken, Allah adına o yalanı kim uydurmuşsa, onlar zalimlerin ta kendileridir.

95- Onlara söyle: “Allah doğruyu söylemektedir. O halde sağduyudan şaşmayan İbrahim’in yoluna uyun; o hiçbir zaman Allah’a ortak koşanlardan olmadı.”

96- İYİ DİNLEYİN! İnsanlık için dikilmiş ilk ev Mekke’dedir.³⁵ O, çağlar boyu sürecek ve insanlığa daima yol gösterecektir.

97- Onda açık işaretler ve İbrahim’in makamı vardır. Oraya giren, güvenlik içinde olur. Oraya gitmeye gücü yeten herkesin o evi ziyaret etmesi, Allah’ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim bu hakkı tanımazsa, unutmasın ki, aslında Allah’ın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur.

98- ONLARA SÖYLE: “Ey kitap verilenler, niçin Allah’ın ayetlerine karşı geliyorsunuz? Allah yaptıklarınızı görüyor.”

كُنْتُمْ لَوَ الْبَرِّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا يُغْنِي عَنْكُمْ شَيْءٌ
فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ
مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ نُزِّلَ التَّوْرَةُ فَمَنْ قَاتَلُوا
بِالتَّوْرَةِ قَاتَلُوهَا إِنَّ كُتُبَهُ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَى عَلَى اللَّهِ
الْفُكْدَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾
قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَإِذَا نُفِيَ الْإِبْرَاهِيمَ خَبِيرًا وَمَا كَانَ
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنْ أَرَادَ بَيْتٌ مِّنْكُمْ لِنَارٍ فَسَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ
مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مِّمَّا مَرْيَمُ
وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ
إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾
قُلْ أَتَمْلِكُوا الْحَبَّ إِنْ كُنْتُمْ تُكْفِرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَآلِهَتِهِ عِدَّ عَلَى
مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ أَتَمْلِكُوا الْحَبَّ إِنْ كُنْتُمْ تُكْفِرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَآلِهَتِهِ
عِدَّ عَلَى مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰ أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تُطِيعُوا فِرْعَانَ مِنَ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

99- Onlara söyle: “Ey kitap verilenler, niçin iman edenleri Allah’ın yolundan engelliyorsunuz? Görüp durduğunuz halde niçin onu çarpıtmaya çalışıyorsunuz? Allah yaptıklarınızdan haberdardır.”

100- Ey iman edenler! Eğer o kitap verilenlerden her hangi bir gruba uyarsanız, sizi inandıktan sonra döndürür kâfir yaparlar.

³³ Buraya kadar, Yahudilerin ve Hristiyanların, surenin başında ilkeleri belirlenen muhkem, müteşabih ve te’vil konularında düştükleri hatalar ve yanlış anlamalara örnekler verilmişti. Şimdi de, yukarıda geçen ve İsa’ya atfen aktarılan “Üzerinizdeki gereksiz yasakları kaldırmaya geldim” ifadesini açarcasına, başka bir yanlış anla-

maya örnek veriliyor. Yahudiler burada da, kitabın “ana temasını” unutup lüzumsuz ayrıntılara dalmışlardır.

³⁴ Rivayete göre, lâkabı Tanrı ile yürüyen (*İsrael*) olan **Hz. Yakup**, şiddetli bir hastalığa yakalanmış, iyileşirse en çok sevdiği yiyeceği ve içeceği kendisine yasaklayacağına dair adakta bulunmuştu. İyileşince, deve etini ve sütünü kendisine yasaklamıştı. Bu konuda İsrailoğulları da kendisine uydular. Böylece üzerinden asırlar geçti: Öyleki İsrailoğulları şayet deve eti yer ve sütünü içerlerse, ona karşı gelmiş olacaklarına inanmaya başladılar. **Hz. Peygamber**, kendisini **İbrahim**’in dini üzerine olduğunu açıkladığında Yahudiler, “Deve eti ve sütü yiyip içerken nasıl olur da **İbrahim**’in dini üzere olabilir?” dediler. (Razi, İbn Kesir) Bunun üzerine Allah, onların iddialarını reddetti. Çünkü, her türlü yiyecek aslında helâldi. Deve, sırf **Yakup**’u ilgilendiren geçici bir durumdan dolayı yasaklanmıştı. Artık, görelî haramlık hükmüne riayete gerek kalmamıştı. Bir peygamber, kendini ilgilendiren bir durumdan dolayı kendine yasak koydu diye, bu ilelebet yasak olacak diye bir şey olamazdı. Böyle lüzumsuz yasaklar kaldırılmalıydı. Yahudilerin “ana temayı” (her güzel şeyin serbest olması ilkesi) bırakıp, “ayrıntıyı” (sırf bizim atamız “iddiasıyla” **Yakup**’un adağını sürdürmelerini) kutsallaştırmaları, “ana temayı bırakıp ayrıntıya dalmanın” tipik bir örneği olarak ele alınıyor.

³⁵ EVVELU’L-BEYT: Sözlükte [*أَوَّلُ الْبَيْتِ*], “İnsanlık için dikilmiş ilk ev (anıt)” demektir. Çağlar boyu sürecek (*mübarek*) ve insanlığa yol gösterecek (*hidayet*) anlamı ile karşıladığımız Mekke’deki Kâbe’nin “tevhidi dünya görüşü” açısından çok derin anlamları bulunmaktadır. Bunları dört başlıkta toplayabiliriz: 1- Antropolojik anlamı: Kâbe, insan soyunun ilk ortaya çıktığı veya görüldüğü yerdir. Öyle görünüyor ki ilk çekirdek aile, Kâbe’de veya civarında ortaya çıkmıştır. Oradan çoğalarak yeryüzüne dağılmışlardır. Bu nedenle her yıl insanlık, hac mevsiminde ilk çıktıkları insanlık köküne dönmeye, haccetmeye çağırılırlar. 2- Sosyolojik anlamı: Her yıl hac mevsiminde insanlar, atalarının varlık sahnesine çıktıkları yerlerde toplanırlar. Aralarında sonradan oluşmuş her tür statü, ırk, cinsiyet, dil, sahte din ayrılıklarını bir kenara bırakarak beyaz kefenlere bürünürler. İlk doğal hallerine dönerler. Tam bir eşitlik içinde insanlık gösterisi yaparlar. 3- Kozmolojik anlamı: Evrende maddî bir merkez bulunmamaktadır. Kâinat Allah’ın yed-i kudreti (kozmik gücü) ile ayakta durmaktadır. Allah’ın kozmik gücü, evrenin potansiyelliğine sinmiştir. Bu anlamda Allah, yerlerin ve göklerin nurudur (enerjisi, ruhu, canlılığı). Bütün evren, Allah’ın sınırsız ve boyutsuz gücü etrafında dönmektedir. Kâbe etrafında dönme (*tavaf*); işte bu kozmolojik döngüye sosyolojik katılımdır. Evrenin sahibi değil; mensubu olduğumuzun ilânıdır. Burada, tavaf sembolizmi ile tevhidi dünya görüşünün esaslı mesajı verilmektedir. 4- Teolojik anlamı: Kâbe, Kur’an’da geçtiği gibi aynı zamanda Allah’ın sembolik evidir (*beytullah*). İnsanlar için yapılmış en eski evdir (*evvelu’l-beyt*, *beytu’l-atik*). İnsanların ilk çıktığı, etrafında toplandığı, döndüğü yere Allah’ın evi denmesi, Allah ile insanın ontolojik buluşmasını sembolize eder. Allah’ın bütün varlığa yayılan sevgi ve merhametini (*rahmet*); kendi vicdanımızda bulup yakaladığımız an (*vecd/vicdan*) Allah ile buluşmuş oluruz. Buradan,

Allah ile kozmik bir yolculuk halinde olduğumuzu anlarız. İşte Kâbe, bu buluşmanın sembolik olarak gerçekleştiği yerdir. Kâbe, aşağıdan yukarıya doğru (antropoloji) Âdem'in, yukarıdan aşağıya doğru (teoloji) Allah'ın evidir... Bu anlamda Kâbe, üç kez yeniden ayağa dikilmiştir. Âdem ve Havva ilk kez yapmış, İbrahim eski temelleri üzerine yeniden inşa etmiş, Muhammed (s.a.v) de asıl fonksiyonuna tekrar kavuşturmuştur. Bunun için Kâbe, insanlık tarihinin merkezidir. Tevhit, adalet ve özgürlük mücadelesinin çağlar boyu sürecek basit ve fakat görkemli anıtı, “orada öylece durarak”, zaman zaman yolunu şaşırmış insanlığa yol gösteren ilâhî hatırlatmadır. Orası “insanlığın” merkezidir. Bir dine değil, bütün insanlığa aittir. Kâbe'nin bulunduğu şehir (Mekke); bu nedenle bir anlamda “evrensel barış ve adalet yurdunun” (*Dârus-selâm*) kalbidir. Bu nedenle, ortak bir ümmet plâtformu tarafından yönetilmesi ve buna bağlı bir barış gücü tarafından korunması gerekir...

101- Önünüzde Allah'ın ayetleri okunurken ve aranızda O'nun elçisi varken sizler nasıl olur da imandan dönersiniz? Oysa her kim Allah'a sınıksı sarılırsa, doğruluk ve dürüstlük yolunda yürümüş olur.

102- Ey iman edenler! Allah'ın öfkelerini çekmekten nasıl sakınmak gerekiyorsa o şekilde sakının. Yalnızca Müslümanlar olarak can verin.103- Hep birlikte Allah'ın ipine sınıksı sarılın, ayrılığa düşmeyin. Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Daha dün birbirinizin boğazına sarılırken şimdi tek yürek haline geldiniz. O'nun nimeti sayesinde, yediği içtiği ayrı gitmeyen can yoldaşları oldunuz.³⁶ Allah, sizi uçurumun kenarından kurtardı.³⁷ Allah size ayetlerini böyle açıklıyor ki, doğru yolda şaşmadan yürüyesiniz.

104- Sizden erdeme çağırın, ortak iyiyi emreden³⁸ ve kötülüklerle mücadele eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşu erenler bunlardır.

105- Sakın kendilerine açık deliller geldikten sonra ayrılıp parçalanırlar gibi olmayın. Böylelerine büyük bir azap vardır.

106- Kimi yüzlerin ak, kimi yüzlerin kara çıkacağı o günde, yüzleri kara çıkanlara, "İnandıktan sonra kâfir oldunuz öyle mi? O halde nankörlük etmeniz

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُكَلِّمُوا اللَّهَ بِآيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُرْسُونَ
وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ هَادٍ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُوا إِلَّا وَأَنْتُمْ
مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا
نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً قَالَفَبَيْنَ قُلُوبِكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ
فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ
﴿١٠٣﴾ وَلَنْ تَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ
وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ
وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ
فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ
وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ آيَاتُ اللَّهِ
نُتَلَوُهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

karşılığı olarak tadın azabı" denilecek.

107- Fakat yüzleri ak olanların üzerine Allah'ın sevgi ve merhameti yağacak ve sonsuza dek orada kalacaklar.

108- İşte bunlar Allah'ın ayetleridir. Bunları sana gerçeğin ta kendisi olarak okuyoruz. Allah, yarattıklarına hiçbir haksızlık yapmak istemez.

³⁶ Harfi harfine: "Birbirinizin düşmanı idiniz, Allah kalplerinizi uzlaştırıp kaynaştırdı da, onun nimeti sayesinde kardeşler haline geldiniz."

³⁷ Harfi harfine: "Ateşten bir çukurun kenarında idiniz, sizi oradan kurtardı."

³⁸ MA'RUF: Sözlükte [عرف] kökünden gelir. Master olarak "tanımak, bilmek, uygun olmak" anlamlarına geliyor. Bilmek, tanımak (irfân/ma'rifet); tanıtmak, tarif et-

mek (*ta'rif*); bildirmek, tanımak, kabul etmek, itiraf etmek, ikrar etmek (*itirâf*); tanımak, tanımak (*tearruf*); bilen, tanıyan, marifet sahibi, arif kişi (*ârif*); falcı, cinci, kâhin, (*ârrâf*); falcılık (*irâfe*); örf, töre, adet, gelenek (*urf*); ticarî örf (*urf ticari*); protokol (*urf siyasi*); örfi, töresel, geleneksel (*urfî*); ücret tarifesı (*ta'rifetu'l-ucûr*); değer bilir, hak tanır (*mu'terif bi'l-haq*); ansiklopedi (*dâiretu'l-meârif*) kelimeleri bu köktendir... Maruf kökenli kelimeler, Kur'an'da 70 yerde geçer. Toplam dört anlamda kullanıldığı görülür; 1- Marifet (*bilmek-tanımak*) 2- Örf (*töre-gelenek-adet*) 3- Ma'ruf (*iyi, iyilik, güzellik, iyi bilinen, meşhur iyilikler*) 4- Arafat... Şu halde ma'ruf, güzelliği akıl ve din ile bilinen şeydir (Rağıp). Kur'an'da *salih, hasene, tayyip, hayır, birr, ihsan* sözcükleri de, iyilik-güzellik anlamında kullanılan diğer kavramlardır. Ma'rufla eşanlamlı olmalarına karşın aralarında nüanslar olduğu söylenebilir. Ma'ruf kavramı, insanların öteden beri bildiği, tanıdığı, ortak ve evrensel iyilikler anlamına gelmektedir. Din, can, mal, ırz, namus, şeref ve aklın dokunulmaz insanî değerler olduğu, aileye önem, haksızlığın kötü, komşuya iyi davranmanın ve kimseye zarar vermemenin iyi olduğu gibi sağduyu sahibi herkesin ilk bakışta anlayabileceği, dünyanın büyük dinlerinin ve genel olarak insanlık kültürünün aklen ve vicdanen iyi gördükleri maruf olmaktadır, zıddı ise münkerdir.

109- Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır ve bütün işler dönüp dolaşıp Allah'a varır.

110- SİZ insanlığın yüz akısınız;³⁹ ortak iyiyi emreder, kötülüklerle mücadele edersiniz. Allah'a sarsılmaz bir şekilde iman edersiniz. Kitap verilenler de böyle iman etselerdi, yüz akı olabilirlerdi. İçlerinde inananlar varsa da, pek çoğu yoldan çıkmıştır.

111- Size, gelip geçici sıkıntıdan başka hiç bir zarar veremezler. Eğer sizinle çarpıştırlarsa arkalarını dönüp kaçarlar; sonra kendilerine yardım da edilmez.

112- Allah'ın ve insanlığın yoluna dönmedikleri sürece, nerede olurlarsa olsunlar alçaklık damgası yemeğe mahkûmdurlar.⁴⁰ Allah'ı çok kızdırdılar; onlara aşağılık damgası vuruldu. Çünkü Allah'ın ayetlerine karşı geliyorlar ve peygamberleri insafsızca öldürüyorlardı. İyice azmış, çok aşırı gitmişlerdi.

113- Ama yine de hepsi bir değildir. Kitap verilenler içinde, gece vakitlerinde Allah'ın ayetlerini okuyup secdeye kapanan insanlar da vardır.

114- Onlar Allah'a ve ahiret gününe inanır, ortak iyiyi emreder, kötülüklerle mücadele ederler ve iyilikte yarışırlar.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَإِلٰى اللّٰهِ تُرْجَعُ
الْاُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَكَوْنُوا مِّنَ
اَهْلِ الْكِتَابِ لَكَ اَنْ خَيْرٌ لَّهُم مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَاَكْثَرُ هُمْ
الْفٰسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ نَضْرِبَكَ اِلَّا اَذًى وَاِنْ يُكَذِّبُوكُمْ
يُؤَلِّقُوكُمُ الْاَذْيَ اَبَدًا ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١١١﴾ صُرِفَتْ عَلَيْهِمُ الذِّكْرُ
آيِنٌ مَّا تَتَوَفَّوْا اِلَّا يُجْبِلُ مِنْ اِلٰهِ وَجِبِلٌ مِّنَ النَّاسِ وَاَبَآؤُ
يَعْتَبِرْنَ مِنَ اللّٰهِ وَصُرِفَتْ عَلَيْهِمُ الْمُسْكَنَةُ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ
ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَاَكَانُوا يَتَدُوْنَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوا سَوَآءٌ
مِّنْ اَهْلِ الْكِتَابِ اُمَّةٌ قٰنِمَةٌ يَتْلُوْنَ آيَاتِ اللّٰهِ اَنَاءَ الْيَلِ
وَمُزْمِنٌ يُدْوَنُ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ
وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ
فِي الْخَيْرَاتِ وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِينَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوا
مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوْهُ وَاَللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١١٥﴾

İşte içlerinde erdemli ve dürüst olanlar bunlardır.

115- Yaptıkları iyilikler asla karşılıksız kalmayacaktır. Allah içinde korku ve titremesi olanları çok iyi biliyor.

³⁹ Harfi harfine: "Siz insanlık için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz."

⁴⁰ Harfi harfine: "Onlara, Allah'tan bir ipe (*hablun minellah*) ve insanlardan bir ipe (*hablun minennâs*) dönmedikçe/girmedikçe nerede olurlarsa olsunlar zillet damgası vurulmuştur." Yani: İnsanlığın Rabbi tek Allah'ın "ipine" sarılmadıkça, onun yarattığı fitrî gerçeğe dönmedikçe, kendilerini normal insanlardan üstün ve seçilmiş ırk olarak görmeyip, insanlık ailesinin eşit fertleri olduklarını kabul etmedikçe ve de insanlığın "ipine"; yoluna, temel değerlerine, sağduyusuna ve vicdanına dönmedikçe alçaklık damgası yemeye mahkûmdurlar. Böyle üstün ırk veya seçilmiş millet kuruntularıyla kendilerini insanlığın gidişatından büyük taslayarak ayırdıkları,

kendileri dışındaki milletlere üstten bakıp kendilerini onlarla eşit görmedikleri ve böylece insanlığın ortak yürüyüşüne katılmadıkları sürece, Allah'ın gazabına uğrayacaklar ve "insanlık vicdanı" onları daima dışına atacaktır... Ayrıca "habl" sözcüğünün, "bir şeyin içinde olan şey" manasına gelmesi "*hablun mine'n-nâs*" tabirini, "insanlık vicdanı" olarak yorumlamamızın doğru olduğuna delildir. Aynı şey "basairu li'n-nâs" ve "ahd-i misak" tabirleri için de geçerlidir. Bkz. "HABL"; 50/16, "BASİRET"; 12/108, "AHD-İ MİSAK"; 7/172. ayetler dipnotları.

116- Kâfirleri ne malları ne de çocukları Allah'tan kurtaramayacak; bundan hiç şüphemiz olmasın. Onlar cehenne- me girecek ve oradan daha çıkamayacaklar.

117- Onların bu dünya hayatı için yaptıkları harcamalar şuna benzer: Kendi kendilerine zulmeden bir halk düşünün... Dondurucu bir rüzgâr ekinlerine isabet edip mahvediyor... Allah onlara haksızlık etmiyor, fakat onlar kendi kendilerine haksızlık ediyorlar.

118- EY İMAN EDENLER! Size karşı düşmanca niyet taşıyanları sırdaş edinmeyin. Onlar sizi yoldan çıkarmak için ellerinden geleni yaparlar. Dört gözle sıkıntıya düşmenizi beklerler.⁴¹ Baksana öfkeleri ağızlarından taşıyor. İçlerindeki kin ise daha büyüktür. Eğer düşü- nürseniz, sizlere ayetleri böyle açık açık bildiriyoruz.

119- Sizler iyi niyetle onları seviyor- sunuz, onlar ise geçmiş bütün vahiylerle de inandığınız halde sizi sevmezler. Sizinle karşılaştıklarında, "Biz inan- dık?" derler. Yalnız kaldıklarında ise burunlarından solurlar.⁴² Onlara söyle: "Kininizle geberin!" Allah, bütün sine- lerin özünü bilir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

120- Asla iyiliğinizi istemezler; bilakis dara düşerseniz sevinirler. Eğer güçlük-

إِذَا لَئِبْتَ كُفَرُوا أَنْ تُبْعَى عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ
شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ
مَا يُفْقِدُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ
أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُ اللَّهُ
وَلَكِنْ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
بِطَاغَةِ مَرْءٍ مِنْكُمْ لَا يُؤْنِسُكُمْ خَوَابُ أَلْوَدٍ وَمَا غَنِيْتُمْ
فَلْيَذَرُوا الْبَعْضَ مِنْ أَمْوَالِهِمْ وَمَا تُحِبُّ صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ
فَلْيَبِيتُوا أَكْبَرُ الْإِيَابِ إِنْ كُنْتُمْ تَقُولُونَ ﴿١١٨﴾ هَآ أَنتُمْ
أَوَّلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا تُحِبُّونَ كُنْتُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ
كَلِمَةً وَإِذَا الْقَوْمُ كَفَرُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا كَانُوا عَصَوْنَا عَلَيْكُمْ
الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُؤْمِنُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾ إِنْ تَسْتَكْبِرُ كُنتُمْ تَسْتَوِيءُ وَإِنْ تُصِيبُكُمْ
سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبُوا وَتَنْفَعُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ
شَيْئًا إِنْ أَلَّفَ اللَّهُ بَيْنَهُمْ مَعَاوِدَ مَحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ عَدَدْتُمْ مِنْ أَهْلِ
يَثْرَجَ الْمُؤْمِنِينَ مَفَاعِدَ الْفِتْنَةِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

lere göğüs gerer, daima Allah bilinciyle yaşarsanız, onların hileleri size zarar ve- remez. Çünkü Allah her şeyi kuşatmış- tır; kimse onun dışına çıkamaz.

121- HANİ BİR ZAMAN⁴³ erkenden, mü'minleri savaş için uygun mevhilere yerleştirmek üzere evinden çıkmıştın. Allah her şeyi işitiyor ve biliyordu.

⁴¹ Harfi harfine: "Size sıkıntı verecek şeyleri arzu ederler."

⁴² Harfi harfine: "Aralarında baş başa kaldıkları vakit ise, size olan kinlerinden parmaklarının ucunu ısırırlar."

⁴³ UHUD SAVAŞI: Bu bölümlerde Uhud savaşı ile ilgili ayetler yer alıyor. Bu tür ayetleri iyi anlayabilmek için Uhud savaşının neden ve sonuçları üzerinde durmak gerekir. Şöyle ki: Mekkeli müşrikler, hicretin üçüncü yılında, bir yıl önce Bedir'de uğradıkları hezimetin intikamını almak için müttelikleriyle birlikte on bin kişilik

bir ordu ile Medine üzerine yürüdüler. **H. Peygamber (s.a.v)** durumu haber alınca, Medine’de savaş konseyi topladı. İzlenecek savunma stratejisinin ne olacağı konusunda tartıştılar. **H. Peygamber**, süvari kuvvetlerine dikkat çekerek, Medine’nin sokak aralarında barikatlar kurulması ve şehir savunması yapılması görüşündeydi. Bu plân, bazı sahabelerce de desteklenmişti. Ancak toplantıya katılanların çoğu, açık alanda cephe savaşı görüşünde ısrar ettiler. **H. Peygamber**, çoğunluğun görüşüne uyarak Medine’den ayrıldı ve yaklaşık üç mil uzaklıktaki Uhud Dağı eteğindeki düzlüğe doğru yola çıktı. Müslümanlar yaklaşık bin kişiydi. Münafıkların geri dönmesiyle sayı yedi yüze indi. Bazı kabilelerin, sayının çok az olduğu gerekçeyle geri dönmek istemeleri moralleri iyice bozsa da, onlar da son anda dönmekten vazgeçti. Savaş düzeni iyi plânlanmıştı. Düşmanın muhtemel bir çevirme hareketine karşı kalkan oluşturmaya için yukarıdaki bir tepenin üzerine elli kadar okçu yerleştirilmişti. Buradan hiç ayrılmamaları gerekiyordu. Derken on bin kişilik müşrik ordusuna, karşı sayıları yedi yüzden daha az Müslümanlar, cansiperane bir saldırıya geçti. Düşman tam bozguna uğramışken, okçular ganimet hırsıyla yerlerinden ayrıldı. Düşman kuvvetleri fırsatı kaçırmayarak çevirme harekâtına başladı. Okçuların terk ettiği tepeden hızla dalan **Halid bin Velid** komutasındaki atlı süvariler, Müslümanlara arkadan saldırıya geçtiler. Birden savaşın seyri değişti. **H. Peygamberin** etrafında az sayıda sahabe ölümüne vuruşuyordu. Bir ara alanda, “Muhammed öldürüldü!” sesleri yankılandı. Moraller iyice altüst olmuştu ki, az sayıda ki birkaç sahabenin öne atılması ve cesaretlendirici konuşmasıyla gün zor kurtarıldı. Bu arada Mekkeliler, savaş alanından uzaklaşmaya başlamışlardı. Sonuç tam bir hezimet olmasa da, durum hiç de iç açıcı değildi. Mekkelilerin evlerine döndükleri görülünce, **H. Peygamber (s.a.v)** de yanındakilerle birlikte Medine’ye geri döndü... İşte genel hatlarıyla “Uhud Savaşı” budur. Bu bölümdeki ayetlerde yer yer bu olaya isim verilmeden göndermelerde bulunuluyor. Ayetleri okurken, bu altyapı bilgisinin göz önünde bulundurulması gerekmektedir.

122- O zaman içinizden iki grup,⁴⁴ yardımçıları Allah iken, paniğe kapılıp geri dönmek istemişlerdi. Demek ki iman edenler yalnızca Allah'a dayanmalıdır.

123- Zira sizler son derece zayıfken, Allah Bedir'de size yardım etmişti. Şu halde, daima Allah bilinciyle yaşayın ki şükretmiş olasınız.

124- Hani sen iman edenlere; "Rabbinizin size inen üç bin meleklerle yardım etmesi yetmiyor mu?" diyordun.

125- Evet, sizler güçlülere göğüs gerer ve Allah bilinciyle yaşarsanız, düşman saldırıya geçtiğinde Rabbiniz size akın akın inen beş bin meleklerle yardım eder.

126- Bunu Allah, size yalnızca bir müjde olsun ve kalpleriniz yatışsın diye yapmıştı. Çünkü yardım, her şeye gücü yeten ve yüce bilgelik kaynağı Allah'tan başkasından gelmez.

127- Kâfirlerin gücü kırılsın veya perişan olup hayal kırıklığına uğrayarak dönüp gitsinler diye yapmıştı bunu.

128- Senin elinde artık yapacak bir şey yok. Allah, ya onların tövbesini kabul eder ya da onlara azap eder. Çünkü onlar zalimlerin ta kendileridir.⁴⁵

129- Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Lâıyk gördüğünü bağışlar, müstahak gördüğüne azap eder. Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet

إِذْ مَنَعْنَا الْمُكْفِرِينَ بُرْهَانَ أَنْ تَقْتُلُوا اللَّهَ وَلِيَّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ
فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ يَقُولُ لِّلْمُؤْمِنِينَ
الَّذِينَ يَخِيفُكُمْ أَن يَمْدُكُمْ رَبُّكُمْ يُبْدِلْ لَكُمُ الْآفِينَ مِنَ الْمَلِكِ كَذَلِكَ
مُتَرَلِّينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَىٰ إِن يَنْصُرُوا وَلَيْتُمْ أَزِيدُوا وَإِن كُفِرُوا تَوْفِيرُ هَذَا
يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلِكِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾
وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلَقَدْ لَبِثُكُمْ يَوْمَ بَدْرٍ
وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ
طَرِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيُغْلِبَهُمْ فَتَقَبَّلُوا تَلَّابِينَ ﴿١٢٧﴾
لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبْهُمْ
فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ
لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا الرِّبَا أَصْنَافًا مِّمَّنْ صُنِيعَةً
وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ
وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣١﴾

kaynağıdır.

130- EY İMAN EDENLER! Faiz yemeyin ve Allah'ın öfkesini çekmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz.⁴⁶

131- Kâfirler için hazırlanmış ateşten sakının.

132- Allah'a ve peygambere itaat edin ki merhamet olunasz.

⁴⁴ Yani: Abdullah bin Ubey öncülüğündeki münafıklar ve onlarla birlikte Medi-ne'ye geri dönme eğilimine giren Beni Seleme ve Beni Harise oymakları...

⁴⁵ Yani: Ey Muhammed! Uhud'da yaralanmış vaziyette yerde yatarken, "Peygamberlerine bunu yapan bir halk nasıl rahat eder?" diye bağıryordun. Şunu unutma ki artık yapılacak bir şey yok. Onlar imansız zalimlerdir. Allah, onların ya pişmanlıklarını kabul eder ya da onlar cehennemi boylarlar. (Müslim, Ahmed ibn Hanbel).

⁴⁶ Yani: Ey iman edenler! Uhud'da karşılaştığınız ordu, faizle ve tefecilikle donatılmış bir orduydu. Sakın onlara özenmeyesiniz. Onlar halkı sömürerek, karınlarını ateşle dolduruyorlar. Siz, Allah bilinciyle yaşayın, O'nun öfkesini çekmekten sakının, harama el uzatmayın, erdemli ve dürüst yaşayın. Savaşmak gerektiğinde de çıkın mertçe savaşın. Sizin imanınız ve Allah'ınız size yeter; faizin, tefeciliğin özenilecek bir yanı yok! (Keffal).

133- Rabbinizin affına mahzar olmak için ve Allah bilinciyle yaşayanlar için hazırlanmış gökler ve yer genişliğindeki cennet için yarışın.

134- Allah bilinciyle yaşayanlar; iyi ve kötü günde başkaları için harcayanlar, kızdıklarında öfkelerini yenenler ve insanların hatalarını bağışlayanlardır. Allah güzel ahlak sahiplerini sever.

135- Onlar bir kötülük yaptıklarında veya kendileriyle çeliştiklerinde, hemen Allah'ı hatırlayarak günahlarının bağışlanmasını dileyenlerdir. Günahları da Allah'tan başka kim bağışlayabilir? Onlar, bile bile yaptıkları yanlışta ısrar etmezler.

136- İşte bunların karşılığı, Rable-rinden bağışlanma ve sonsuza dek kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetlerdir. Çalışanlar için ne güzel, ne hoş bir karşılık!

137- SİZDEN önce nice hayatlar yaşandı, ne olaylar oldu. Yeryüzünde dolaşın da, peygamberlere yalan diyenlerin sonu ne olmuş bir görün.

138- Bakın bu, insanlar için bir açıklamadır. Allah bilinciyle yaşayanlar için bir öğüt ve yol göstermedir.⁴⁷

139- Öyleyse çözülme-yin ve moralinizi bozmayın. Eğer yüreğinizde gerçek

وَسَارِعُوا إِلَىٰ تَغْفِيرٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ
وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ فِي الشِّرَاءِ
وَالْبَيْعِ وَالْكَافِلِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ
يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمِن يُّغْفِرِ الذُّنُوبَ
إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يَصِرُوا عَلَىٰ مَآفَعِلُوا وَمَنْ يَفْعَلْ
أُولَٰئِكَ يَجْرُوا مِمَّنْ مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٥﴾
قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٦﴾
هَٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَمُهِدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٧﴾
وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ لَا عَلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٨﴾
إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَلَٰكِ
الْآيَاتُ لِمَنْ نَّظَرَ وَلِئِنْ النَّاسُ لَوِ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٩﴾
وَيَخِذْ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۖ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

iman varsa, sırtınız asla yere gelmez.

140- Eğer siz Uhud'da yara aldıysanız, onlar da Bedir'de aldı. İşte böyle, günleri insanlar arasında döndürür dururuz. Çünkü Allah iman edenleri bilmek ve sizleri samimiyet sınavından geçirmek istiyordu.⁴⁸ Allah zulmedenleri sevmez.

⁴⁷ Harfi harfine: "Bu, insanlara bir 'beyan', 'muttakiler' için 'huden' ve 'mev'iza'dır."

⁴⁸ Harfi harfine: "Bu, Allah'ın iman edenleri bilmesi ve içinizden şehidler/şahidler edinmesi içindir."

وَلِيُخَيِّرَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيُخَيِّرَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ
 أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ
 وَيَعْلَمِ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَتُّونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ تُلَاقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ
 إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ
 انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ
 اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لَكُمْ
 أَنْ تَمُوتُوا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَمَا بَأْسَوا بِمَا يُمْرُونَ وَأَنْتُمْ
 تُؤْتِيهِمْ مِنْهَا وَمَنْ يَرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا
 وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَانَ مِنْ نَجْوَى قَاتِلٍ مَعَهُ
 رِيثُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَمَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا
 صَعَبُوا وَمَا تَشَكَّوْا وَلِلَّهِ يَجُوبُ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ
 قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا
 وَثَبِّتْ أَمْدَانَنَا وَنَصْرَنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَأَنبَأَهُ اللَّهُ
 نَوَاسِئَهُمْ وَأَخْصَنَ ثَوَابَ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

141- Aynı şekilde Allah, iman edenleri özenle seçmek ve karşıtlarına ağır bir darbe indirmek istiyordu.

142- Yoksa siz, Allah içinizden cihat edenleri ve güçlülere göğüs gerenleri belli etmeden cennete girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?

143- Nitekim ölümle yüz yüze gelmeden önce, ona ne de çok hevesliydiniz. İşte gördünüz ölümün soğuk yüzünü; ama sadece seyrediyorsunuz!

144- MUHAMMED yalnızca bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamberler gelip geçti. Şimdi o ölür veya öldürülürse, siz tabana kuvvet kaçacak mısınız? Her kim kaçarsa, bilsin ki Allah'a bir zarar veremez. Allah şükredenlere yakında karşılığını verecek; bundan hiç şüpheleniz olmasın.

145- Hiçbir kimse, Allah'ın izni olmadıkça ölmez; belirli bir vakte yazılmıştır. Kim dünya nimetlerini isterse, ona bunu vereceğiz; her kim de ahiret nimetlerini

isterse, ona da onu vereceğiz. Şükredenleri kesinlikle ödüllendireceğiz.

146- Nice peygamber, Allah'a adanmış yiğitlerle beraber ölümüne çarpıştı. Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı korkuya kapılmadılar, zaafiyet göstermediler ve düşmanın önünde küçük düşmediler. Allah işte böyle güçlülere göğüs gerenleri sever.

147- Tek söyledikleri şuydu: "Ey Rabbimiz! Günahlarımızı ve yanlışlarımızı bağışla, ayaklarımızı sağlam tut ve kâfirlerle karşı bize zafer nasip et!"

148- Allah da, onlara hem dünya nimetlerini verdi, hem de ahiretin en güzel nimetlerini bağışladı. Allah, güzel ahlak sahiplerini sever.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا
يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾
بَلَىٰ اللَّهُ مُوَلِّيكُمْ وَهُوَ خَيْرُ الْمَوَلَّيِّنَ ﴿١٥٠﴾ سَخَّرَ
فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ يَمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ
مَا لَهُ يَنْزِيلٌ بِهِ سُلْطَانٌ وَمَا لَهُ الْبَاءُ
وَيْسَ مَثْوًى لِلظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ مَدَّ اللَّهُ
وَعْدَهُ إِذْ أَخَذُوا مِنْهُ بَايِعَتِهِ إِذَا فَنَّا
وَقَسَا زَعَمْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِنْ بَعْدِ
مَا آدَايَكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا
وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ
لِيَنِيبَ لَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ
عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تَضَعُدُونَ وَلَا تُلَاحِظُونَ عَلَى
أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَابِكُمْ فَأَتَابَكُمْ
عَتَمًا يَخِشِمُ لِكَيْلًا يُخْرَجُوا عَلَى مَا قَاتَلْتُمْ
وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

149- EY İMAN EDENLER! Eğer kâfirlere itaat edecek olursanız, sizleri geri sin geri en başa döndürürler de kaybedenlerden olursunuz.

150- Sizin yegâne yâr ve yardımcınız Allah'tır; bundan hiç şüphemiz olmasın.

151- Allah'ın hiçbir zaman yetki vermediği varlıkları ona ortak koştukları için, kâfirlerin kalplerine korku salacağız. Onların varacakları yer cehennemdir. Ne berbat bir yerdir o zalimler yatağı!

152- ALLAH, size verdiği sözün arkasında durdu. Allah'ın izniyle düşmanla-

rınızı yok etmek üzereydiniz. Ne var ki Allah, size o çok istediğiniz zaferin ucunu gösterdikten sonra gevşediniz. Peygamberden gelen emre aykırı davrandınız ve itaatsizlik ettiniz. Kiminiz dünyayı, kiminiz ahireti istiyordu. Sonra Allah, sizleri sınamak için son anda zaferi çevirdi. Ama şimdi sizi de bağışladı. Çünkü Allah'ın iman edenlere lütfu pek çoktur.

153- O sırada siz, tabana kuvvet kaçıyordunuz. Peygamber ise arkanızdan bağırıp duruyordu. Allah, size o gün acı üzerine acı tattırdı, ki ne elinizden gide ne, ne de başınıza gelene üzülmeyesiniz. Allah bütün yaptıklarınızdan haberdar.

154- Sonra Allah, o acının ardından size kendine güven duygusu indirdi. Kimileri ise kendi derterine düşmüş, Allah hakkında cahiliye inançlarına benzeyen saçma sapan düşünceler taşıyorlardı: “İş bizim elimizde mi ki?” diyorlardı. Onlara söyle: “Bütün iş ve oluş Allah’ındır.” Onların gerçek niyetleri başkadır, sana açmıyorlar. “İş elimizde olsaydı, burada böyle ölmezdik” diyorlar. Onlara söyle: “Evinizde olsaydınız bile, ecel kapıyı çalınca yapacağınız bir şey yoktu. Allah, samimiyetinizi ölçmek ve asıl niyetinizi ortaya çıkarmak için bunu başınıza getirdi. Allah, kimin ne niyet taşıdığını çok iyi biliyor.”⁴⁹

155- İki ordunun çarpıştığı gün içinizden arkasını dönüp kaçanlar, şeytana zayıf noktalarından yakalandılar; o da fırsatı kaçırmadı. Yine de Allah, onları bağışladı. Allah çok bağışlayıcı, çok hoşgörülüdür.

156- Ey iman edenler! Sakın imansızlık edip yerlerinde duramayan veya gözünü daldan budaktan sakınmayan,⁵⁰ kardeşleri hakkında “Bizim gibi yerlerinde otursaydılar ne ölür, ne de öldürülürlerdi” diyenler gibi olmayın. Böyle konuşanlar çok pişman olacaklar.⁵¹

فَوَازِلَ عَلَيْهِمْ مِنْ بَدِ الْعَمَةِ أَمَنَةً تَعَاَسَا يَغْتَبِطُونَ بِمَا فِي يَدَيْهِمْ مِنْكُمْ
وَمَا فِي يَدَيْهِمْ فَمَا أَمَنَتُهُمْ أَنْفُسُهُمْ يَطْمَئِنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْمَقْصُوفِينَ
الْجَاهِلِيَّةُ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّا لَا مَسْرَ
كَةَ لِلَّهِ يَخْشَوْنَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يَبْذُونَ لَكَ يَقُولُونَ
لَوْ كُنَّا لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هَهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بَيْتِكُمْ
لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ
اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُخَيِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿١٥٥﴾ إِنَّا الَّذِينَ يَزُولُوا مِنْكُمْ نَوْمًا نَفَقَ الْيَمْعَانِ إِنَّمَا
اسْتَرْكَبَهُ الشَّيْطَانُ بَعْضُ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ
إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ
أَوْ كَانُوا غَزَى لَوْ كُنَّا عِنْدَ مَا مَا مَا نَأْوُوا وَمَا قِيلُوا لِيَجْعَلَ
اللَّهُ ذَلِكَ خَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُخَيِّ وَيُفِي وَاللَّهُ
يَا تَقْمَلُونَ بِهِمْ ﴿١٥٧﴾ وَلَكِنْ قَاتِلْهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَوْ مُمْسِكِيهِمْ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةِ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٨﴾

Oysa yaşatan da, öldüren de Allah'tır. Allah, bütün yaptıklarınızı görüyor.

157- İyi dinleyin! Eğer Allah yolunda öldürülür veya ölürseniz, kesinlikle Allah'ın bağışlaması ve merhameti, onların dünyada yığıp biriktirdiklerinden daha hayırlıdır.

⁴⁹ Yani: O gün Uhud da, kiminiz zorluğa canla başla direniyor, kiminiz de yenilginin sorumluluğundan kaçmak için cahiliye inançlarına benzer savunmalar yapıyordunuz. “Ne yapalım Allah'ın takdiri böyleymiş, sanki kaderi biz mi tayin ediyordunuz?” gibi lâflar ediyordunuz. Evet, bütün iş ve oluş Allah'ın elindedir. Allah her şeyi kuşatmıştır. Hiçbir şey, onun koyduğu ölçüler dışında olmamaktadır ve olamaz da. Bu iş ve oluşun bir parçası da sizsiniz. Sizin kendi özgür iradenizle seçtiğiniz inanç ve eylemlerinizi de, oluşun bir parçasını oluşturuyor. Bu nedenle yaptıkları

nızdan siz sorumlusunuz. İşler iyi giderse sizin başarınızdan, kötü gidince “ne yapalım Allah’tan” öyle mi? Bütün iş ve oluşun Allah’a ait olması, uçsuz bucaksız bir denizin içindekileri kuşatması gibidir. Allah deniz, siz de balıklar gibisiniz. Yüzen, hareket eden sizsiniz; siz denizden ayrısınız, fakat deniz sizi her yandan kuşatmış, varlığımızı ona borçlusunuz. Allah sizinle konuşurken, denizin dile gelmesi gibi bir üslûp kullanıyor. Bunun için her şeyi “Biz” [اِنَّا] sigası ile açıklıyor. Bu, sizin elinizde hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Bu örneği iyi düşünün, belki bir şey anlatır...

⁵⁰ Harfi harfine: “Yeryüzünde dolaşan veya gazaya çıkan.”

⁵¹ Harfi harfine: “Allah bunu, onların kalplerinde üzüntü yapacak.”

san el-Basri, Süfyan bin Uyeyne). Malûm, Hz. Peygamber, Uhud savaşında ashâbı ile müşavere etti. Müşaverenin sonucu, Hz. Peygamber (s.a.v) in görüşünün aksineydi. Çünkü ashâbın çoğu, Medine'den çıkmak ve açık alanda düşmanla savaşmak görüşündeydiler. Hz. Peygamber (s.a.v) ise Medine'den çıkılmaması, düşmanın şehirde karşılanması görüşündeydi. Sonuçta, Uhud'da ağır bir yara alındı. Buna rağmen inen ayette müşavereye devam etmesi emredildi. "Onlarla bir daha müşavere yapma" denmedi. Kararlar ortak alınmışsa sorumluluklar da ortaklaşa paylaşılmalıydı. Yine Hz. Peygamber, Uhud savaşından sonra ashâba hiç sitem etmemiş, "Beni dinlemediniz, sizin yüzünüzden oldu" gibi bir havaya asla girmemiştir. Daima ortak karara saygılı hareket etmiş, hoşgörölü ve yumuşak davranmıştır. İn en ayetlerde görüldüğü gibi Kur'an'ın genel yaklaşımına paralel olarak daha çok ahlâkî gevşekliklere vurgu yapıyor.

⁵³ GÜLUL: Sözlükte [غل] kökü, "bir şeyi gizlice almak" demektir. Araplar, entarinin elbise altından giyildiği için gizlenmiş olmasına *ğilale*, parfüm saçın diplerine sürüldüğü için gizlenmiş olmasına *ğilale fi'r-re's*, kendine ait olmayan ganimet vs. gizlice üzerine geçirmeye *ğulul*, gizli dolap çevirme, hile, sahtekârlık vs. gizlice yapıldığı ve düşmanlık duygusu içte gizlice olduğu için de kine *ğill*, deveyi tam kanmadan önünden suyunun alınmasını ifade için *ığlale'l-ibl*, bir şeyin kâr ve gelirini almaya, istismar ve sömürüye *istiğlal*, bir şeyin hâsılatına, gelirine, ev kirasına *el-ğulle*, Arap kadınlarının büyük göstermek için kalçalarına içten koydukları bohçaya *el-gulletu* diyorlardı... Bütün bunlarda ortak anlam, "bir şeyin diğer şeye görünmeden dâhil edilmesi"dir. Bu ayetin, savaşta elde edilen ve artık kamu malı haline gelen ganimetlerin dağıtımının gecikmesi sonucu, Hz. Peygamber hakkında, "Acaba ganimetleri zimmetine mi geçirdi, kendine gizlice pay mı çıkarıyor, neden ganimetleri hâlâ paylaşmıyor?" türünden şüpheleri izale için inmiş olduğu anlaşılıyor. Bu vesile ile Kur'an'ın en temel ahlâkî ilkelerinden birisi daha vazediliyor: "Gulul yani gizlice zimmete mal geçirme, büyük bir suç ve günahdır." Nitekim, daha açıklayıcı bir hadisinde Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurur: "Yöneticilere (zekât memurlarına) verilen hediyeler *ğul*(yolsuzluk, emanete hıyanet) dır" (Müsned). Şu halde ayette geçen *ğulul* kelimesi, bugün yolsuzluk, hırsızlık, zimmete para geçirme, kamu malını peşkeş çekme, hileli alışveriş, evrakta sahtekârlık, nitelikli dolandırıcılık vs. dediğimiz şeyleri çağrıştırmaktadır. Bu nedenle, ayette geçen *ğull* ifadesini "yolsuzluk" olarak çevirdim.

⁵⁴ Yani: Sizler, şartlar ne olursa olsun, sırf Müslümanız diye Allah'ın her daim size zaferler bahşedeceğine inanıyorsunuz öyle mi? Sanıyorsunuz ki, inandık demekle her şey bitiyor. Uhud'da aldığınız ağır darbe bu konuda bir şeyleri açıklıyor olmalı?

فَاتَّبِعُوا نِعْمَةً مِنْ اللَّهِ وَفَضْلًا لِمَنْ سَنَّهُمْ سُوءًا وَاتَّبِعُوا
 رِضْوَانًا اللَّهُ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّمَا ذِكْرُ الشَّيْطَانِ
 يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا اللَّهَ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
 ﴿٧٧﴾ وَلَا يَخْشَى الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا
 اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ الْأَتَّخِذَ لَهُمْ حُطًّا فِي الْأَخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 عَظِيمٌ ﴿٧٨﴾ إِنَّا الَّذِينَ أَشْرَكُوا الْكَافِرِينَ لَا يَمَانُ لَكُمْ يَضُرُّوا
 اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَخْشَى الَّذِينَ كَفَرُوا
 أَعْمَالُكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَعْمَالِهِمْ لَكُمْ دُؤَالٌ وَإِنَّمَا
 عَذَابُكُمْ مِنْ اللَّهِ مَا كَانَا اللَّهُ لِيُذَرِّ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ
 عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ
 عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْعَلُ مِنْ رِيسَالِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمَّا
 بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٨٠﴾
 وَلَا يَخْشَى الَّذِينَ يَنْجَلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ
 مِنْ هُوَشْرَتِهِمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا يَجْلُوهُمُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ
 بَرُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨١﴾

174- Allah'ın izniyle morallerini hiç bozmadan sapaşağlam döndüler. Çünkü onlar, Allah rızasını her şeyden önde tuttular. Allah çok büyük lütuf sahibidir.

175- İşte yine şeytan! Kendi adamlarıyla korku salmak istiyor. Onlardan korkmayın. Yalnız Benden korkun, eğer gerçekten mü'minlerseniz.

176- Kâfirlik yarışına girenler seni üzmesin. Çünkü onlar, Allah'a asla zarar veremezler. Allah, onlara ahirette bir pay vermemek istiyor. Onları büyük bir azap bekliyor.

177- Şüphesiz iman karşılığında küfrü satın alanlar, Allah'a hiçbir zarar veremezler, tersine onları şiddetli bir azap beklemektedir.

178- Bir de, sakın ola ki kâfirler, onlara tanıdığımız süreyi hayra yormasınlar. Mühlet veriyoruz ki doya doya günah işlesinler! Onları utanç verici bir azap bekliyor.

179- Allah, iman edenleri kâfirlerin

insafına bırakacak değildir. Sonunda pisliği temizden ayıracaktır. Allah, sizlere gaybı bildirecek de değildir; fakat Allah, peygamberlerinden layık gördüğünü seçer. Onun için, Allah'a ve peygamberlerine iman edin. İman eder ve Allah bilinciyle yaşarsanız, büyük bir karşılık sizi bekliyor.

180- ALLAH'IN şu dünyadaki nimetlerine cimrice sarılanlar, bununla iyi bir iş yaptıklarını sanmasınlar. Aksine böyle yapmakla, battıkça batıyorlar. Kıyamet gününde, o hırsıyla sarıldıkları mal boyunlarına dolanacak. Kaldı ki, göklerin ve yerin mirası tümüyle Allah'ındır. Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

181- “Allah fakir, bizler zenginiz” diyenlerin lakırdılarını Allah işitiyor. Bu sözlerini ve de peygamberleri haksız yere öldürmelerini⁵⁵ bir kenara not ettik. Bir gün onlara, “Tadın bakalım şu alev şölenini” diyeceğiz.

182- Bu, sizin kendi eserinizdir. Allah, kullarına asla haksızlık etmez.

183- “Allah, bize yakılarak sunulan bir kurban getirmediğe, peygamberlik yapanı reddetmemizi emretti”⁵⁶ diyenlere söyle: “Size, benden önce de bir takım peygamberler, söze dayalı apaçık delilleri ve o dediğini getirmişti. Şu halde eğer doğru söylüyorsanız onları niçin öldürdünüz?”⁵⁷

184- Şimdi, sana bütün bunlar yalan diyorlarsa, senden önce de söze dayalı apaçık delillerle, bilgelik dolu sayfalarla ve aydınlık saçan kitapla gelen diğer peygamberlere de aynı şekilde yalan demişlerdi.

185- Herkes ölümü tadacaktır. Yaptıklarınızın karşılığı, kıyamet günü tasta-mam verilecektir. Orada kim ateşten kurtarılıp cennete girerse, zafer kazanmış olacaktır. Yoksa dünya hayatı, geçici bir zevkten başka nedir ki?

186- Mallarınızla ve canlarınızla imti-

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ قَبِيرٌ وَنَحْنُ
أَغْنِيَا بُسْتَكِبُ مَا قَالُوا وَقَسَمَهُ لَأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ
حُجٍّ وَنَعُولُ دُوقَاعِدًا بِالْحَبِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِيلًا بِمَا قَدِمَتْ
أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلنَّبِيِّ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا
إِنَّا لِلَّهِ عَمِيدًا إِنَّا أَلَا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ حَتَّى يَأْتِيَنَا
بِمُزْنٍ أَوْ نَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِ
بِالْبَيِّنَاتِ وَإِلَهِ الَّذِي مَلَئَهُ فَمَنْ قَسَمْتُمْ أَن كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِكَ
جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ
ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُ أُجْرَكَ يَوْمَ الرِّقَابَةِ
فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ قَارَىٰ وَمَا
الْجَنَّةُ الدُّنْيَا أَلَا مَتَاعُ الْفُسُورِ ﴿١٨٥﴾ كَذَّبُوا
فَآمَنُوا لَكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَكِنَّ مَعَكُمْ مِنَ الَّذِينَ يَتَّبِعُوا
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ
تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

han edileceksiniz. Hem sizden önce kitap verilenlerden, hem de Allah'a ortak koşanlardan birçok incitici söz işiteceksiniz. Eğer bu tür zorluklara göğüs gerer, daima Allah bilinciyle yaşarsanız, işte bu son derece şerefli ve onurlu bir iştir.

⁵⁵ “Ey Kudüs! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderileni taşıyan Kudüs! Ta-vuğun civcivlerini kanatları altında topladığı gibi, ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz!” (Matta, 23/37). “Rab İsa’yı ve peygamberleri öldüren, bize de zulmeden Yahudilerdir. Öteki uluslardan olanlarla konuşmamızı ve böylece onların kurtulmasını engellemekle, Tanrı’nın hoşnutsuzluğuna yol açıyor ve bütün insanlara karşı geliyorlar. Böylece, durmadan günahlarına günah katıyorlar. Sonunda, Tanrı’nın gazabına uğradılar” (Selanikliler, 2/15).

⁵⁶ Rivayete göre yanık kurbanlar, Yahudilere göre Musa'nın şeriatındandı. Peygamberlik iddiasında bulunan birisi bunu emretmeliydi. Muhammed böyle bir şey söylemediği için, peygamberlik iddiası geçersiz sayılmalıydı.

⁵⁷ Yani: Demek, yanık kurban şartı ileri sürüyorsunuz? Peki, Zekeriya, Yahya ve İsa zamanında yanık kurbanlar, gündelik hayatta uygulanıyordu. Onlar buna uyduğu halde, neden onları öldürdünüz?

187- ALLAH, geçmiş çağlarda kendilerine kitap verilenlere, “Bunu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, gizlemeyeceksiniz” diye söz almıştı. Ama onlar, verdikleri sözün arkasında durmadılar ve az bir paha karşılığında sattılar.⁵⁸ Ne kötü bir alışverişi bu!

188- Kendini bir şey sanan ve hak etmedikleri halde övülmeye bayılan kim-seleri de sakın azaptan kurtulur sanma. Onları elim bir azap bekliyor.

189- GÖKLERİN ve yerin egemenliği Allah'ındır. Allah'ın her şeye gücü yeter.

190- İyi dinleyin! Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün ardı ardına gelişinde, akıl ve vicdan sahipleri için büyük ibretler vardır.

191- Akıl ve vicdan sahipleri ayakta iken, otururken, yaslanırken hep Allah'ı hatırlarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerine derin derin düşünürler. “Ey Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın, gerçekten çok büyüksün; bizi o ateş azabından kuru,

192- Ey Rabbimiz! Sen kimi o ateşe atarsan, onu kesinlikle rezil ve perişan etmişsindir. Ve bu zalimler, yardımcı da bulamazlar,

193- Ey Rabbimiz! Bizi ‘Rabbimize iman edin’ diye imana çağıran sesi duyduk ve derhâl iman ettik. Ey Rabbimiz!

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكُونُ مَكْنُونَةً قَبْضُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْهُ بِثَمَنٍ قَلِيلٍ قِينَسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿٥٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُجِبُونَنَا نِجْحَهُمْ وَلَا يَظُنُّونَ أَنَّ نِجْحَهُمْ وَلَا يَفْقَهُونَ أَفَلَا تَحْسَبُونَهُمْ أَهْلًا لَذِكْرِهِمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَكِ وَالْأَرْضِ وَخِلَافِ الْإِلَهِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٦٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَكِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٦١﴾ رَبَّنَا أَنْتَ مَنْ يُدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٦٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُدْعِي إِلَى الْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَأَمْنَّا رَبَّنَا فَأَغْرَيْنَا دُؤُنَآ وَكَفَرْنَا سَآءَ مَا كُنَّا نَفْعَلُ ﴿٦٣﴾ وَتَوَقَّنا مَعَ الْآزَارِ ﴿٦٤﴾ رَبَّنَا وَإِنَّا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْإِيمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٦٥﴾

Günahlarımızı bağışla, yanlışlarımızı hoş gör ve iyilikle dolu bir hayat yaşamış olarak ölmeyi nasip eyle.

194- Ey Rabbimiz! Peygamberler aracılığı ile bize söz verdiği nimetleri bahşet. Kıyamet gününde yüzümüzü kara çıkarma. Sen sözünde durursun; bundan hiç şüphemiz yok” derler.

⁵⁸ Yani: Önceki çağlarda kitap verilenlerden Yahudi din adamları, kendilerini “Allah'ın seçilmiş toplumu” ilân ederek tanrıyı, peygamberi ve kitabı millileştirdiler. Böylece, birkaç gün dışında cehennemden kurtulmuş olduklarını sanmaya başladılar. Hristiyan papazları da, “vekâleten kefare” hurafesiyle, yani İsa'nın bizim günahlarımız için kendini feda ederek insanlığı kurtardığı, eğer onu temsil eden kendilerine tâbi olunursa cehennemden kurtulunacağını sanmaya başladılar. Böylece yoldan çıktılar. Birisi Allah ile yürümeyi terk etti, diğeri Allah'tan başka heva ve heveslerinin havariliğini yapmaya başladı. Kehanet, hurafe ve mucize dini icat edip, bunun bezirgânlığını yapmaya başladılar. Dini sektöre çevirerek, din adamlığından geçinmeye başladılar. Ayet alıp ayet sattılar. İş ticarete, kazanca, menfaate döktüler. Allah'ın ayetlerini, işte böyle menfaat karşılığı terk ettiler...

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ
 أَنَا نَتَىٰ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ ۚ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ
 وَأُؤْذُوا فِي سَبِيلِي وَقَالُوا لَا تَنْصُرُنَاهُمْ سَيَّئَاتِهِمْ
 وَلَآ أُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ بَلْ هُمْ فِي عَذَابٍ
 ۞ۙ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ۞ۚ لَا يَتُوبُ عَلَيْكَ الَّذِينَ هَرَّوْا
 فِي الْبِلَادِ ۞ۚ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَا أُيْتُوا جَنْةً وَنُورًا ۚ الْمَهَادُ
 ۞ۙ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ لَا يَأْمُرُ عَذَابُهُ ۚ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ
 ۞ۙ لِلْأَبْرَارِ ۞ۚ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ
 إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَاسِعِينَ ۚ اللَّهُ لَا يَشْرُونَ
 بَيِّنَاتٍ ۚ اللَّهُ تَعَالَىٰ ۚ قَلِيلٌ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 ۞ۙ إِنَّا اللَّهُ سَمِيعٌ ۚ لِحَسَابٍ ۞ۚ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا
 وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۞ۚ

195- Rableri de dualarına şöyle icabet eder: Erkek-kadın hiç birinizin çabasını boşa çıkarmayacağım, hepimiz eşitsiniz. Benim için zulüm diyarlarından göç edenlerin, ülkelerinden sürülenlerin, yolumda işkenceye uğrayanların, vuruşup çarpışanların ve bu yolda öldürülenlerin yanlışlarını hoş göreceğim. Onları, altından ırmaklar akan cennetlere koyacağım. Onlar, Allah katından muhteşem ödüllere layık görülecekler. Ödüllerin en güzelini Allah verir.

196- KÂFİRLERİN, dünyada her istediğini yapabilir görünmeleri seni aldatmasın.

197- Bu gelip geçici bir tatmindir; sonra varacakları yer cehennemdir. Ne berbat bir yerdir orası!

198- Fakat Allah bilinciyle yaşayanları, altından nehirler akan ebedi cennetler bekliyor. Allah'ın karşılmasıdır

bu! Allah'ın karşılması, iyiliklerle dolu bir hayat yaşamış olanlar için ne güzel, ne hoştur!

199- Önceki çağlarda Kitap verilenlerden Allah'a iman edenler ile hem size hem kendilerine indirilene inananlar vardır. Allah'a karşı korku ve titreme içindedirler. Allah'ın ayetlerini çıkarları uğruna satmazlar. İşte onlar da, Rablerinin büyük karşılmasına dâhil olacaklardır. Allah, hesabını çabuk görendir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

200- Ey iman edenler! Güçlülere göğüs gerin ve bunda düşmanlarınızı geçin. Daima uyanık ve tetikte olun. Allah bilinciyle yaşayın! kurtuluşun yolu budur.

04- NİSA SURESİ

Medine’de inmiştir. 176 ayettir. Özellikle baş (1– 44) ve son taraflarında (127 – 135) yedinci yüzyıl Arap toplumunda oldukça kötü durumda olan kadınların durumunu iyileştirmeye yönelik düzenlemeler yapıldığı için sureye “Kadınlar” (Nisa) suresi denmiştir.

NİSA SURESİ

Medine'de inmiştir. 176 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- EY İNSANLAR! Sizi tek bir özden¹ yaratan, ondan da iki eş vareden,² sonra ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türetip çoğaltan Rabbinizin bilincinde olun. Adını dilinizden düşürmediğiniz Allah'ın öfkesini çekmekten sakının,³ aile bağlarını gözetin. Allah hepimizi görüyor.

2- Öksüzlerin mallarını verin; tüyü bitmemiş yetimin hakkına göz dikmeyin.⁴ Öksüzlerin mallarını kendi mallarınıza katıp yemeyin, çünkü bu çok ağır bir vebaldir.

3- Öksüzlere haksızlık yapmaktan korkuyorsanız, hoşlandığınız kadınlardan ikişer, üçer, dörder evlenin. Eğer haksızlık yapmaktan korkuyorsanız tek evlenin. Veya sahibi olduğunuz esir kadınlardan birisi ile evlenin. Bu, ilave yapıp durmamanız bakımından daha iyidir.⁵

4- Hiçbir karşılık beklemeden kadınlara mehirlerini verin,⁶ şayet kendi istekleriyle bir kısmını size bağışarlarsa içiniz rahat bir şekilde alabilirsiniz.

5- Allah'ın koruyasınız diye sorumluluğunuza verdiği malları, onları çar çur edecek kimselere vermeyin. Ama bu mallarla onları yedinin, içirin, giydirin

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ قَرِيبًا ۝ وَأَتُوا الْيَتَامَىٰ مَوَالِفَهُمْ وَلَا تَدْبُدُوا الْوَدْعَةَ بِالطَّبَعِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمُ الْمَوْتَرِ إِنَّكُمْ أَنْتُمْ رَحِيمًا ۝ وَأَنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَقْسُطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِسُوا مَالَهُمْ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَتًى وَتِلْكَ وَرِثَةٌ لَكُمْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ ذَنْبٌ لَا تَعْمَلُوا ۝ وَأَتُوا النِّسَاءَ صِدْقَاتِهِنَّ نِكَاحًا فَإِنْ طَبِقَ لَكُمْ عَنْ نَفْسٍ فَكُلُوا مِنْهَا مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالِكُمْ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۝ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ اسْتَمَرَّتْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّهُ غَفُورٌ ۝ فَلْيَسْتَعِيفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ۝

ve güzel öğütler verin.

6- Öksüzlere evlenme çağına gelinceye kadar göz kulak olun. Ekmeklerini kendisi kazanacak yaşa geldiklerini gördüğünüzde, mallarını kendilerine teslim edin. Büyüyünce onlara kalacak diye mallarını sorumsuzca yemeye kalkmayın. İhtiyacı olmayan tenezzül etmesin. Muhtaç olan da, örfe uygun bir şekilde yararlansın. Mallarını kendilerine teslim ettiğinizde, onlar adına şahit bulunurun. Hesap sorucu olarak Allah yeter; bundan hiç şüpheniz olmasın!

¹ NEFS-İ VAHİDE: Sözlükte [نفس واحدة] "tek bir öz, tek bir can, tek bir şahıs, tek bir ruh" demektir. Öyle anlaşılıyor ki ayet, Tevrat'ta geçtiği gibi, Allah'ın önce Âdem'i tek bir can olarak yaratıp onun kaburga kemiginden Havva'ya yarattığını

değil; Âdem ile Havva'yı her ikisini birden "tek bir özden" yarattığını anlatmaktadır (Ebu Müslim). Yani: Âdem ve Havva, karşı cinsler olarak tek bir özden "birlikte" varolmuştur. Tek bir anneden doğan biri erkek diğeri kız "yumurta ikizleri" buna örnek olabilir. Keza bugün antropologların ve genetikçilerin yaptığı gözlemler ve araştırmalar, bütün insanların tek bir biyolojik "aile"nin üyesi olduklarını gösteriyor. Bu kesin yargının bilimsel anlamı şudur: Benzerliklerimiz, farklılıklarımızdan çok daha fazladır. Son genetik bulgulara göre insanların gen benzerliği % 98, farklılığı % 2 oranındadır. Söz konusu bu tek biyolojik ailenin (*nefs-i vahide*) kim olduğu, ne zaman ve nerede ortaya çıktığı ise tartışılmaktadır. Kur'an burada bize, "Hepiniz tek bir kökten geliyorsunuz" mesajını veriyor. Bunun ayrıntılarının araştırılmasını ise biyologlara, antropologlara, tarihçilere bırakıyor. Özellikle Müslüman antropologlara bu konuda büyük işler düşüyor. Onlar, bu biyolojik tek aileyi (*nefsi-vahide*) artık açık tabiatla, biyoloji tarihinde aramalıdır. Kur'an bu kadarını veriyor; gerisini deney, gözlem ve araştırmalarla insanlara bırakıyor. "Ortak kökeninizi siz kendiniz araştırın; fakat bunu yaparken Allah'ın öfkesini çekecek işler yapmayın, daima O'nun bilinci ile yaşayın..." diyor.

² Harfi harfine: "Sizi 'nefs-i vahide'den yaratan ve ondan eşini yaratan."

³ Harfi harfine: "Adımı anarak isteklerde bulunduğunuz Allah'a karşı 'takva'lı olun."

⁴ Harfi harfine: "Ve 'habis' olanı 'tayyib' olanla değiştirmeyin."

⁵ TAADDÜD-Ü ZEVCAT: Bu ayet (Nisa; 3); taaddüd-ü zevcât (çokeşlilik) ayeti olarak meşhurdur. Ayette ne söylendiğini iyi anlamak için ilk muhataplarının bu ayetten sonra ne yaptıklarına bakılmalıdır. Bütün rivayetler bu ayetten sonra sahabe arasında evlenme olaylarının ikiye, üçer, dörder "arttığını" değil; tam tersi "azaldığını" göstermektedir (Kurtubi, İbn Kesir, Razi). Demek ki ayetin sevk sebebi, çokeşliliği teşvik değil; çokeşlilikten sakındırma en azından dörde, üçe, ikiye hatta sonuçta teke indirme yönündedir. Yani genellikle tekeşli evliliklerin olduğu bir toplumda giderek ikiye, üçe, dörde kadar evliliklerde çoğalma değil; zaten çokeşliliğin yaygın olduğu bir toplumda giderek dörde, üçe, ikiye hatta bire kadar evliliklerde azalma amaçlanmaktadır... Ayetin sonundaki [*ذلك ادنى الا تعولوا*] ifadesinin "arzularınızın çoğalıp taşmaması (azmamanız) için bu daha uygundur" değil; "Eşlerinizi sayısını çoğaltıp artırarak haksızlıklara yol açmamanız için bu daha uygundur" şeklinde okumak bağlama uygun düşmektedir. Öyle anlaşıyor ki ayetin sonunda geçen [*تعولوا*] ifadesi, azmak (*u'luv*) anlamında değil; ek, katkı, ilâve, çoğalma (*i'lave*) anlamında kullanılmaktadır (Şafi). Yani yeni eş ekleme, ilave yapma, bu konudaki çoğalma kastedilmektedir (Bu kelimenin Arapça'daki kökanlamının dilsel analizi için Bkz. "ALA"; 87/1. ayet dipnotu). Demek ki ayette denmek istenen şudur: "Ey iman edenler! Sayı sınırı olmadan birçok eşle ve yetimlerle birlikte yaşadığınız görülüyor. Bundan kaynaklanan sorunlar yaşıyorsunuz. Kendi mallarınız yetmeyince eşlerinizi geçindirmek için yanınızdaki yetimlerin mallarına göz dikiyorsunuz. Üst üste evlenmekten, eş üstüne eş ilave etmekten dolayı geçim sıkıntısına giriyor, hem eşleriniz arasında haksızlık yapıyor, hem de yetimlerin mallarını

alıp eşlerinizin geçimine harcamaya kalkıyorsunuz. Eğer hem eşlerinize, hem de yetimlere haksızlık etmek istemiyorsanız, eşlerinizin sayısını azaltın; dörde, üçe, ikiye hatta bire indirin. Eğer adaletsizlik yapmak istemiyorsanız, böyle üst üste evlilikleri çoğaltıp durmaktan uzak durun. Münasip gördüğünüz, size uygun birisi ile veya savaşta esir aldığınız kadınlardan birisi ile tek eşli evlilik yapın. O zaman sıkıntıya girmez, dolayısıyla evlendiğiniz bu kadar çok kadını geçindirmek için yetimlerin malına dadanmaktan vazgeçersiniz (Razi; İkrime). Bu durum, çoğalıp durmaktan, üst üste kadın almaktan, yani çokeşli olmanın getireceği haksızlıkları giderme bakımından sizin için daha uygundur...”

⁶ Yani: Cahiliye Arapların yaptığı gibi kadını üzerinden para kazanılacak nesne (*nafile*) olarak görmeyin. Evlenen kadına verilen başlık parasına (*hulvân*) el koymayın, doğrudan kadına verin (Kelbi, Ebu Salih, Ferra, İbn Kuteybe)

7- ANNE BABANIN ve akrabasının mirasından erkekler pay alacaklardır. Anne-babanın ve akrabasının bıraktıklarından kadınlar da pay alacaklardır. Gerek azından gerek çoğundan. Bu pay her iki tarafın da hakkıdır.⁷

8- Miras taksimi yapılırken uzak akraba, yetimler ve yoksullar da orada hazır bulunuyorlarsa, onlara da bir miktar verin ve gönül alıcı güzel sözler söyleyin.

9- Elleri vicdanlarına koysunlar. Bir gün onlar da arkalarında tüyü bitmemiş yetimler bırakabilir, onlar için endişe duyabilirlerdi. O halde Allah'ın öfkesini çekecek iş yapmasınlar, doğru söz söylesinler.⁸

10- Öksüzlerin mallarını haksız yere yiyenler, karınlarını ateşle doldurmuş olurlar ve yarın korkunç bir ateşe girerler.

11- Allah sizlere mirasın nasıl bölüşüleceği konusunda şunları öneriyor: Erkek iki, kadın bir pay alır. Eğer hepsi kız olup da ikiden fazla iseler, bunlara mirasın üçte ikisi; eğer tek bir kız ise o zaman mirasın yarısı verilir. Eğer ölen kişinin çocuğu varsa anne-babasından her birine altıda bir, şayet çocuğu yok da anne-babası mirasçı oluyorsa annesine üçte bir, eğer ölenin kardeşleri de varsa o zaman annesine altıda bir verilir. Bunların hepsi ölenin yapmış oldu-

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ
مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ وَلِلرِّجَالِ
مَقْرُوضًا ۖ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقَرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ
فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۚ وَلْيَحْضِرَ الَّذِينَ
لَوْزَكُوا مِنْ خَلْقِهِمْ ذُرِّيَةً ضِعَافًا فَأُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ فَلَيْتَهُمُ اللَّهُ
وَلْيَتَوَلَّوْا قَوْلًا سَدِيدًا ۚ إِنَّا لَبِذِينَ يَكُونُونَ أَمْوَالًا لِّبَنَاتِكُنَّ
عَلَّمَ إِنَّمَا يَكُونَنَّ فِي بَطْنِهِنَّ نَارًا وَنَسْفُونَ سَجِيرًا ۚ
يَوْمَ يُحْكُمُ اللَّهُ قَوْلَ الْوَلَدِ كَرِهَ لَكُمْ خَطَايَا أَلْفَاظِكُنَّ
فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ ثَلَاثِينَ فَلَهُنَّ ثُلَاثُ مَا تَرَكَ ۚ وَإِنْ
كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأُخْتَيْهِ بِكُلِّ وَاحِدٍ
مِنْهُمَا الشُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ
لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ
فَلِأُمِّهِ الشُّدُسُ مِنْ بَيْنِ وَصِيَّتِهِ وَيُوصِي بِنِهَا أَوْدِيَّتِي
أَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَلَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَعْتًا
فَرَيْبَةً مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

ğu vasiyetin yerine getirilmesinden veya borcunun ödenmesinden sonradır. Babaların ve oğullarınızdan hangisinin size fayda bakımından daha yakın olduğunu siz bilmezsiniz. Allah'tan gelen buyrukları dikkate alın. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.

⁷ Yani: Cahiliye Araplarının, "Mızraklarıyla vuruşmayan, yurdunu savunamayan ve ganimet elde edemeyen kadınlar mirastan nasıl pay alabilirler? Bu olacak şey değil!" sözü (Razi, Kurtubi, İbn Kesir, Zemahşeri) artık geçersizdir. Kadınlar da bundan böyle mirastan pay alacaklar! Ayrıntılara, birazdan gelecek diğer ayetlerde girilecek...

⁸ Yani: Kendisi öldüğünde çocukları için endişe eden kimse, himayesinde olan ve başkasının çocuğu olan yetimlerin malını zayı etmekten korksın. Elini vicdanına koysun ve yetimin hakkına göz dikmesin. İnsafı ve vicdanlı olsun. Bir gün kendi çocukları da başkasının yanında yetim kalabiliirdi. Bunu düşünsün ve yetimin malını koruyup kollasın (Kadı Abdülcebbar).

12- Eğer eşlerinizin çocuğu yoksa mirasının yarısı sizindir. Eğer çocuğu varsa, o zaman dörtte biri sizindir. Bunlar yaptıkları vasiyetten veya borçları ödendikten sonradır. Eğer çocuğunuz yoksa mirasınızın dörtte biri, çocuğunuz varsa sekizde biri yaptığınız vasiyetten veya borcunuz düşüldükten sonra dul eşlerinizindir. Eğer bir erkek veya kadının çocuğu ve babası yok da erkek veya kız kardeşi bulunuyorsa her birine altıda bir düşer. Eğer bunlar, ikiden fazla iseler yapılan vasiyet veya borç düşüldükten sonra üçte birinde ortak olurlar. Kimse zarara uğratılmamalıdır.⁹ Allah'tan gelen önerileri dikkate alın. Allah her şeyi bilir, çok şefkatlidir.

13- İşte bütün bunlar, Allah'ın çizdiği sınırlardır. Her kim Allah'a ve O'nun peygamberine itaat ederse, Allah onu içlerinde sonsuza dek kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetlere koyacaktır. İşte asıl büyük kurtuluş budur!

14- Her kim de Allah'a ve peygamberine isyan edip çizdiği sınırları aşarsa

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ
لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ
مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِهِنَّ يَوْصِيْنَ بَهَا أَوْ دِينَ
وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ
وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّلُثُ مِمَّا
تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِهِنَّ يَوْصُونَ بِهَا أَوْ دِينَ
وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةً
أَوْ اخْتًا فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا الشُّدُّ إِنْ كَانَ
أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ فَهُوَ شَرْكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ
وَصِيَّتِهِ يَوْصِيْ بِهَا أَوْ دِينَ غَيْرُ مَضَارٍ وَصِيَّتُهُ
مِنْ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٣﴾ نَالَتْ حَدُّوهُ
وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ
﴿١٤﴾ وَمَنْ يُعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَعِزَّزْ حَدُّوهُ
يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٥﴾

Allah onu içinde sonsuza dek kalmak üzere ateşe sokacak ve aşağılık bir azaba uğratacaktır.

⁹ Bütün bu miras taksimi ile ilgili hükümlerin temel amacı, ayetlerin tam ortasına yerleştirilmiş şu tek cümle ile verilmektedir: “Kimse zarara uğratılmamalıdır” veya harfi harfine “zarar vermeden.” Demek ki temel espri budur. Miras, taraflara zarar vermeden, adaletlice pay edilmelidir. Allah, bunun en mükemmel örneğini bu şekilde insanlığa gösteriyor. Bu çerçevede bugünün sorusu ise şudur: “Acaba bu bölüşüm, bütün zamanlar ve bütün mekanlar için geçerli midir, yoksa “zarar görmeme” temel esprisi çerçevesinde yeniden düzenlenebilir mi? Biz, temel espri esas alınarak yeniden düzenleme yapılabileceği görüşündeyiz. Bu, değişen zaman ve mekanlar karşısında şeriatı (hukuku) meydan okuyucu bir dinamizmle sürdürmek olacaktır. Aksi halde şeriat (hukuk); yedinci yüzyıl şartlarında dondurulmuş olacaktır. Demek ki, bu miras ayetlerinden şu temel mesajı çıkarabiliriz: “Mirası kimse zarara uğratılmadan, adalete uygun bir şekilde bölüştürün. Daima ihtiyaç sahiplerini, muhtaçları gözetin. İşte size yedinci yüzyıl Mekke-Medine ortamından, Arap dil ve kültür çevresinden bir örnek... Bölüşümü, bu veya buna benzer şekillerde yapın...”

15- FUHUŞ¹⁰ yapan kadınlarınızı dört şahitle kanıtlandığı takdirde, bu işten vazgeçinceye veya Allah onlara bir yol gösterinceye kadar gözaltında tutun.¹¹

16- Böylesi kişilere yaptıklarının yanlışlığını anlatın.¹² Eğer pişman olup kendilerini düzeltirlerse fazla üzerlerine gitmeyin. Çünkü Allah tövbe-kârları duyar, hallerine acıyarak merhamet eder.

17- Ancak, Allah'ın kabul edeceği sözünü verdiği tövbe, bilmeden bir kabahat işleyip üzerinden fazla zaman geçirmeden pişman olanların tövbesidir. İşte Allah onların tövbelerini kabul eder. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.

18- Yoksa ömrü boyunca günah işleyip ecel kapıya dayanınca; "Çok pişmanım, tövbe ettim" diyenler için bir de kâfir olarak ölenler için iş işten geçmiştir. Böylelerini acı bir azap bekliyor.

19- EY İMAN EDENLER! Kadınlara miras niyetiyle zorla sahip olmaya çalışmak helal olmaz.¹³ Sizi açıkça aldatmadıkça, ona özel mehiri geri almak için baskı yapıp durmayın.¹⁴ Kadınlara

وَالَّذِينَ يَأْتِيَنَّكَ مِنَ النِّسَاءِ مَا تَحْتَمِلُوا
عَلَيْكُمْ مِنْ زِينَةٍ مِنْكُمْ فَإِنْ لَا تَمْلِكُوا
فِي الْبُيُوتِ حَتَّى تَوَفَّقَهُنَّ الْمَوْلَىٰ تَوَفَّقًا
مَسْلُومًا ۖ وَالَّذَانِ يَأْتِيَانِيَا مِنْكُمْ
فَإِنْ نَبَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا
رَحِيمًا ۝ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ
السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ
يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝ وَلَيْسَ
التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا
حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي بُنْتُ لَكُمْ
وَلَا الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ وَهُمْ كَقَارِوَاتٍ لَكَ
أَعْنَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا ۖ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُمْ
لَكُمُ الرِّبَا الَّذِي هُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ ۚ وَلَا تَتَّبِعُوا
بَعْضَ مَا آتَيْتُمُوهُمْ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّكُمْ
بِهِ بَيِّنَةٌ ۚ وَعَايِرُواهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ فَإِنْ
كَرِهْتُمُوهُمْ فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ
مِنْكُمْ حَسَنٌ ۚ وَيَجْعَلُ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ۝

la güzel geçinin. Onlardan hoşlanmıyor olabilirsiniz; ama Allah, sizin şer gördüğünüz bir şeyde hayır görüyor olabilir.

¹⁰ FUHUŞ: Sözlükte [فحش] kökünden gelir. Mastarı "kötülük, çirkinlik, fuhuş yapmak" demektir. Bu ayette bu işi yapan kadınlar özellikle öne çıkarılıyor ve onların gözaltında tutulması, nasihat edilmesi, yaptıkları yanlışlığın anlatılması, vazgeçirmek için azarlanması, bir daha yaptıkları takdirde cezalandırılacaklarının hatırlatılması emrediliyor. Nur suresinde ise zina eden erkek ve kadının yüz sopa ile cezalandırılması emrediliyor. Klasik müfessirler, bu ayetin Nur suresindekiler ile neshedildiği görüşündedirler. Ebu Müslim İsfehani ise ayetin neshedilmediğini, bu ayette hayâsızca işler yapan sürtük kadınlar ve sonrasındaki ayette eşcinsel fuhşun kastedildiğini, Nur suresinde ise zinanın anlatıldığı görüşündedir. Buradan hareketle önceki ayette lezbiyenliğin, sonraki ayette de erkek eşcinselliğinin kastedildiği yorumları yapılmıştır. Ancak bu ayetlerde ne nesh, ne de lezbiyenliğin veya eşcinselliğin kastedilmesi mümkün görünmüyor. Burada genel olarak fuhşa dikkat çekiliyor, bu işi yapan kadınların gözaltında tutulması, nasihat edilmesi vs. isteni-

yor. Nur suresinde ise artan fuhuş olaylarına paralel cezalandırmaların geldiği anlaşıyor. Demek ki artan suç oranlarıyla birlikte cezalar da artabiliyor. Bu ayetlerin birbirini neshettiği anlamına gelmiyor. O günkü Mekke’de, kadınların erkeklerle fuhuş dışında lezbiyenlik veya eşcinsel ilişkilerde de yaygınlık görülmediği için ayetin bunlara hamledilmesi de mümkün görünmüyor. Şu halde tıpkı içki ayetlerinde olduğu gibi, fuhuş/zina hakkında da tek bir ayet değil, ayetler vardır. Bunların her biri kendine denk düşen şartlarda uygulanabilir. Şartlar değiştikçe, ona cevap veren diğer ayetlere geçilir. Şartlar eski duruma dönerse, yine ona cevap veren ayetlere dönülür. Bu böyle devam eder gider. Hiç bir ayet boşuna değildir; hiçbir halde donma ve çaresiz kalma yoktur. Gerekirse ayetlerin ruhuna ve maksadına uygun yeni hukuk inşası, şeriatı ilga etmek değil sürdürmek, açmak olacaktır. Bu anlamda şeriatı (hukuku); statik değil dinamik yorumlamak icap eder...

¹¹ Harfi harfine: “Ölüm onları gelip buluncaya kadar veya Allah onlara bir yol kılıncaya kadar evlerde tutun.”

¹² Harfi harfine: “İçinizden onu yapan iki kişiye ‘ezâ’ edin.”

¹³ Yani: Ey iman edenler! Cahiliye Araplarının yaptığı gibi dul kadınları, kocası ölür ölmez üzerine elbise atıp “kapatma”nız, onu baskı ve zorbalıkla miras kabul etmeniz, mehir vermeden kapatma yoluyla evlenmeniz, kadını başkasıyla evlendirmeniz, alıp satmanız helal değildir (Razi, Kurtubi, İbn Kesir, Zemahşeri). Bundan böyle kadının rızası ve kendi kararı olmadan hiç bir şey yapamayacaksınız. Haydi şimdi kocası ölen kadına, keyfinize göre sahip olmaya kalkışın da görelim!

¹⁴ Yani: Cahiliye Araplarının yaptığı gibi, hoşlanmadığınız ve ondan boşanmak istediğiniz için eşinize kötü muamele yapmanız, verdiğiniz mehri geri almak için canından bezdirinceye kadar baskı altında tutmanız, kadını mehri geri vererek kaçırmaya çalışmanız helal değildir. Kadınlarla zorla evlenmeniz helal olmadığı gibi, evlendikten sonra malına el koymak için zorlamanız da helal değildir (Razi, Kurtubi, Zemahşeri). Artık bunları yapmayın, bunlar cahiliye döneminde kaldı...

20 - Eğer eşinizden boşanıp başka biriyle evlenmek istiyorsanız¹⁵, önceki eşinize hazineler bile vermiş olsanız, hiç birini geri almayın. Ona özel verdiğiniz mehiri, aldattı iftirası ile büyük bir günah yükleyerek geri almak olur mu?¹⁶

21- Nasıl alırsınız ki; yıllarca aynı yastığa baş koymuşsunuz¹⁷ ve sizin sağlam sözünüze güvenmişler.

22- BABALARINIZIN evlenmiş olduğu kadınlarla evlenmeyin. Öncekiler geçmişte kaldı. Bu çok çirkin, rezil bir şeydi ve ne kötü bir adetti!

23- Size şu kadınlarla evlenmeniz haram kılınmıştır: Anneleriniz, kızlarınız, kız kardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, erkek kardeşlerinizin kızları, kız kardeşlerinizin kızları, sizi emziren sütanneleriniz, sütkardeşleriniz, eşlerini-

وَإِنْ أَرَدْتُمْ نِسَابَكُمْ زَوْجَ مَكَانَ زَوْجٍ وَأَنْتُمْ
أَخَذْتُمْ نِسَابَكُمْ فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَنَا أَخَذُوهُ
بُهْتَانًا وَأَنَا مُبِينٌ ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُوهُ وَقَدْ
أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا
غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ
إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ
سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ
وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ
وَبَنَاتُ الْأَخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْتَكُمْ
وَأَخَوَاتُكُمُ مِنَ الرِّضَاعِ وَأَهْلُكُمْ نِسَاءُكُمْ
وَدِيَارُكُمْ الَّتِي فِي جُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ اللَّاتِي
دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمُوهُنَّ فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَالٌ بَنَاتُكُمْ اللَّاتِي
مِنْ أُمَّهَاتِكُمْ وَأَنْ تَنْكِحُوا بَنَاتُكُمْ إِلَّا مَا قَدْ
سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾

zin anneleri, kendileriyle gerdeğe girdiğiniz kadınlarınızdan evlerinizde bulunan üvey kızlarınız -onlarla gerdeğe girmemişseniz kızlarıyla evlenmenizde bir sakınca yoktur- ve öz oğullarınızın eşleri. Yine iki kız kardeşi birlikte almanız da haram kılındı. Artık öncekiler geçmişte kaldı. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

¹⁵ Ayetin, "Bir eşin üstüne başka bir eş daha almak istiyorsanız" şeklinde değil, "Eşinizden boşanıp onun yerine başka birisiyle evlenmek istiyorsanız" şeklinde gelmesi, surenin başındaki tek eşliliğe doğru yönlendirmenin önemli bir işareti olarak okunabilir...

¹⁶ Harfi harfine: "Ona 'bühthan' ederek ve açık bir günah işleyerek mi geri alacaksınız?"

¹⁷ Harfi harfine: "Birbirinize 'fezâ' olmuştunuz."

24- Yine meşru nikâh sahibi olmak¹⁸ dışında namusuyla bir yuva kurmuş veya kurmayı bekleyen bütün kadınlar¹⁹ da size haramdır.²⁰ Bu size Allah'ın yazılı emridir. Şu halde evlenilmesi haram kılınanlar dışındakilerle, zorunlu harcamaları yaparak namusuyla bir yuva kurmak herkesin hakkıdır.²¹ Sağladığı faydalara karşılık, yuvayı birlikte kurduklarınıza zorunlu olan mehirlerini verin.²² Bu asgari harcamadan sonra daha fazla veya daha az masraf konusunda anlaşmak artık size kalmıştır.²³ Allah her şeyi bilir, çok bilgedir; bundan hiç şüphemiz olmasın.²⁴

25- Hür mü'min kadınlarla bir yuva kurmaya güç yetirecek durumda olmayanlarınız, savaşta esir aldığınız ve iman etmiş kadınları düşünebilir. Allah, imanınız ile ilgili her şeyi biliyor. İman edenler artık birbirinin can yoldaşıdır. ²⁵ Şu halde elinizdeki esir kadınları namusuyla yaşamaları şartıyla, ailelerinden izin alarak ve mehirlerini vererek nikâhlayın.²⁶ Eğer evlendikten sonra aldatma gibi bir hayâsızlık yaparlarsa o vakit bunlara, hür kadınlara verilecek cezanın yarısını verin. Esir kadınlarla evlenme izni, sizden bekârlık canına tak edenler içindir.²⁷ Fakat sabretmeniz sizin için

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ
 اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا
 بِأَمْوَالِكُمْ حُصْنًا مِنْ غَيْرِكُمْ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ
 فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا
 تَرَايْتُمْ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِمْ مِنَ الْفَرِيضَةِ إِنْ لَمْ تَكُنْ عَلَيْكُمْ
 ٢٥ وَتَمَّ لَكُمْ تَطْعَمٌ مِنْكُمْ وَلَوْلَا أَنْ يَبْرِحَ الْمُحْصَنَاتُ
 الْمُؤْمِنَاتُ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَاذْكُرُوا
 بِأَذْنِ أَهْلِيكُمْ وَأَتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ
 مُحْصَنَاتٍ غَيْرِ مُسَاهِقَاتٍ وَلَا مُحْجَذَاتٍ أَخَذْنَ قَادًا
 أُخِصْنَ قَادَاتَيْنِ يَفَا حَتْمَ فَعَلْتُمُ بَعْضُكُمْ عَلَى
 الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ حَسِبَ أَنْتَ مِنْكُمْ
 ٢٦ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرَ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ
 يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ الَّذِينَ فِي بُيُوتِكُمْ
 وَيُطَهِّرَ الْبَيْتَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سَبِيلَ الذِّكْرِ مِنْ بَيْنِكُمْ
 وَيُتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ٢٧

daha hayırlıdır. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

26- Allah sizlere böyle açıklamalar yapıyor; önceki çağlardan beri devam edip gelen sağduyunun yolunu sürdürmenizi istiyor. ²⁸ Günahlarınızı bağışlamak istiyor. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.

¹⁸ MELEKET EYMANUKUM: Sözlükte [مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ] deyiimi, “sağ ellerinizin sahip olduğu” demektir. Bu deyimle, iki mananın kastedildiği anlaşıyor: 1- Veli, şahitler vb. meşru şartları yerine getirerek nikah sahibi olmak, 2- Savaş sonucu esir kadınlara sahip olmak. Bu ayette ister hür, ister esir, böyle “meşru nikah sahibi olmadan” hiç kimseyle evlilik ilişkisine girilemeyeceği anlatılmak isteniyor. Çünkü “sağ elin sahip olduğu” deyiminden maksat nikah mülkiyeti veya nikah sahibi olmaktır. Zira bu tabir, henüz savaş ve esir kadın ele geçirilmenin söz konusu olmadığı Mekke dönemi ayetlerinde de geçmektedir (70/30). Bu ayetin maksadı, insanları zinadan menetmek ve yeni bir nikah bulunmaksızın veya eğer kadın memluke

(esir, köle) ise nikah sahibi olmaksızın onlarla cinsi temasta bulunmaktan men etmektir. Cenabı-ı Hak bunu, “sağ elin sahip olduğu” ile ifade etmiştir. Çünkü “sağ elin sahip olduğu”, hem nikah ile evlenilen kadınlar, hem de mülk olarak sahip olunan kadınlar hakkında söz konusudur (Razi). Demek ki, savaşta esir alınan kadınların siyasi ve sosyal sahibi olunabilir ama cinsel sahibi olunamaz. Bunun için her normal kadınla yapıldığı gibi, ayrıca nikah kıyılması gerekir. İslam vicdanı, her ne şekilde olursa olsun “nikahsız” ilişkiye cevaz vermez. Bu çerçevede geçmiş asırlarda üretilen cariyeye hukuku, eski (Roma-Sasani vb.) köleci dünyanın esir kadınlarının durumlarını iyileştirmeye yönelik işlevler görmüşse de, zamanla anlamını kaybetmiştir. Esir kadının (cariye) önce hamile olduğunun anlaşılması için bir ay beklenmesi, cariyeye sadece efendisinin dokunabileceği, efendisinden çocuğu olursa artık başkasına satılamayacağı ve efendisi ölürse artık azat olacağı, efendisinden başka birisiyle evlendirilirse cinsel haklarının evlendiği adama geçeceği ve fakat mülkünün efendisinde kalmaya devam edeceği, hür eşlerdeki dört sınırının cariyelerde gözetilmeyeceği, eğer efendisinden çocuğu olmazsa alınıp satılabileceği, cinsel ilişkide kullanılmaları için askerlere rastgele dağıtılamayacağı gibi geçmiş çağlarda üretilen ve esir kadınların aşama aşama topluma kazandırılmalarını amaçlayan kölelik hukuku kendi döneminde olumlu işlevler görmüşse de, artık çok gerilerde kalmıştır. Çünkü kölelik ve cariyelik kurumu dünyada “resmen” kalkmıştır. Hatta, “Bu konuda geçmiş çağların kimi Müslümanları Kur’an’ın yönlendirmesine paralel olarak Hz. Peygamber (s.a.v)’den en çok bir asır sonra bir deklarasyonla köleliği resmen kaldırmaları gerekiyorken, eski dünyanın köleci toplumlarının (Roma/Sasani) cazibesine kapılmışlardır” dememiz bile mümkündür. Çünkü Kur’an’dan, nikah sahibi olunmadan esir kadınlarla (cariyelerle) cinsel ilişki kurulabileceği hükmünü çıkarmak mümkün görünmemektedir. Dahası esir düşmüş kadınlarla nikahsız ve sınırsız ilişki, hem kadınlar (nisa) suresinin ruhuna, hem de Kur’an’ın kadın-erkek ilişkilerine getirdiği “nikahlı yaşam” ilkesine ters olup, tamamen gayr-ı meşru görülmek durumundadır. Günümüzde, artık geçmişte üretilen kölelik ve cariyelik hukukuna dönülemez. Kur’an’ın bu ve buna benzer ayetlerinin temel maksadı doğrultusunda yeniden bir “savaş esirleri” hukuku inşa etmek gerekir. Bu hukuk, “Her tür kötü muamelenin, köleleştirmenin ve kendi rızaları ile evlenme akdi (nikah) olmadan cinsel ilişkiye zorlamanın yasak olması” temel yaklaşımı çerçevesinde oluşturulmalıdır. Keza, bu konuda uluslararası savaş esirleri hükümlerinin ilgili maddelerinin de incelenerek üretilecek yeni hukukta yorumlanması gerekir. Aynı zamanda bu, adil bir “savaş esirleri hukuku” oluşturma noktasında insanlık kültürüne büyük bir katkı sağlayacaktır...

¹⁹ MUHSANAT: Sözlükte [مُحْسَن] kökünden gelir. Mastarı “korumak, muhafaza etmek, engel olmak” demektir. Muhafazalı olmak, korunmuş olmak (*hasâne*); evlenmek, iffetli olmak (*ihsân*); korunmak, sığınmak (*tahassun*); evli kadın (*hasân*); sağlam at, beygir (*hısân*); dokunulmazlık (*hasâne*); kale, hisar (*hısn*); evli, iffetli, namuslu kadın (*muhsan*) kelimeleri bu kökten gelir... Terim olarak “Erdem, namus ve iffet konusunda güçlü, sağlam kadın” demektir. Başlıca üç anlamda kullanılmış-

tır; 1- Özgür (hür) kadın, 2- Erdemli/namuslu kadın, 3- Evli kadın. Evlenmek suretiyle iffetini ve namusunu koruma altına alacağı, dokunulmazlığa kavuşacağı, evinde bir kale gibi korunmuş olacağından hareketle evli kadınlara da *muhsanât* denilmiştir. Bu ayette *muhsanât* kelimesi iffetini ve namusunu koruyarak, kendini tutarak, Türkçe tabirlerle “kendisini kocasına saklayarak bekleyen”, “namusuyla bir yuva kurmak isteyen”, “hayırlısıyla baş göz olmayı bekleyen” kadın veya kızlar anlamında kullanılmaktadır. Çünkü bir önceki ayette (23) evlenilmesi haram olan kadınlar sıralanmış, hemen ardından bu ayette de kimlerle evlenilebileceği noktasında bu tür henüz evlenmemiş veya şu an evli olup da muhtemel bir boşanma durumu sonrasındaki kadınlar hedef (aday) gösterilmektedir. Ayetin içeriğinde de bu tür kadınlarla nasıl ilişki kurulacağı, evlilikte dikkat edilmesi gereken değer ve ilkelerin neler olması gerektiği açıklanmıştır. Bu nedenle ayetin başındaki *muhsanât* kelimesine, Türkçe’de kullanılan ve Kur’an’ın ruhuna paralel olarak evlilik kurumunu sıcak bir aile ortamı olarak tavsif eden “namusuyla bir yuva kurmak” deyişini tercih ettim.

²⁰ Harfi harfine: “Ve sağ ellerinizin sahibi olduğu dışında kadınlardan ‘muhsanât’ (ile de evlenmek haram kılınmıştır.)”

²¹ Harfi harfine: “Bunlardan başkasını korunmuşlar (*muhsînîn*) ve iffetsizlik dışında kalanlar (*gayr-i musâfihîn*) olarak mallarınızla aramanız size helal edildi.”

²² Harfi harfine: “Onlardan ‘faydalanmanıza’ (*istimta*) karşılık karşılıklarını (*ecr*) bir yükümlülük (*farîza*) olarak verin.”

²³ Harfi harfine: “Onlara ‘farîza’ olarak verdikleriniz dışında aranızda karşılıklı ‘rizalaşmanızda’ size bir sakınca yoktur.”

²⁴ MUT’A (NİKAHI): Sözlükte [*منع*] kökünden gelir. Mastarı “faydalanmak, zevk almak” demektir. Faydalanmak, zevk almak, zevk duymak (*istimtâ*); mal, eşya, zevk, meta (*metâ*); zevk alınan şey, umre ile haccı birleştirme (*mut’a*); zevkli, ilginç, enteresan (*mumti*) kelimeleri bu köktendir... Terim olarak “Bir kimsenin bir kadını, belli bir ücret ile belirli bir zamana kadar kiralayıp onunla cinsi münasebette bulunabilmesi” demektir. Bunun caiz olup olmadığı hayli tartışmalıdır. Bu konuda en meşhur görüş İbn Abbas’a aittir. İbn Abbas’a göre nasıl çaresiz kalana domuz eti ve akan kan helal oluyorsa, aynı şekilde çaresiz kalana mut’a yapmak da helaldir (Razi, İbn Kesir, Kurtubi). İmran b. Husayn “Allah’ın kitabında mut’a hakkında ayet nazil oldu. Fakat ondan sonra onu nesheden herhangi bir ayet nazil olmadı. Hz. Peygamber de mut’ayı emretti ve ondan istifade edildi. Ölünceye kadar da bundan menetmedi. Daha sonra adamın birisi (Hz. Ömer) kafasına göre yasakladı” der (Razi)... Mut’ayı caiz görenler, özellikle İbn Abbas ve Hz. Ali’ye dayanarak yukarıdaki ayeti şöyle yorumlamışlardır; “Kendilerinden faydalandığınız, zevklendiğiniz kadınlara hak ettikleri ücretlerini verin. Daha sonra fiyatını veya süresini anlaşılarak artırabilir veya eksiltebilirsiniz, bu artık size kalmıştır...” Oysa burada ayetlerin bağlamı, ta başından beri Türkçe’nin güzel tabiri ile “namusuyla bir yuva kurmak”tan bahsediyor. Bunun kimlerle nasıl yapılacağını, “yuvaya çöpün nasıl taşınacağını”, bu hususta nelere dikkat edilmesi

gerektiğini anlatıyor. Esas olan, doğal olan, tabii olan, insanlığın sağduyusuna hitabeden budur. Burada Kur'an, bir temel insanlık kültürü olan aile ve nikah olayının temellerini sağlamlaştırarak insanlığa bunu öneriyor. Mut'a nikahı, eski dünyanın yağmalama, fethedilen yerlerde kadına kıza musallat olma gibi yaygın tecavüz olaylarını, Müslüman askerlerin de yapmasının önüne geçmek ve bu işe bir hukuk getirmek amacıyla düşünülmüştür. İslam'ın ilk yıllarında uygulanmıştır da. Fakat yukarıda geçtiği gibi Kur'an, kadın-erkek ilişkilerini kesinlikle bu olay üzerine kurmuyor. Kuran'ın tavsiyesi, insanlığın temel kültürünün, yani "meşru nikahla kurulmuş aileler şeklindeki yaşamın" sürdürülmesi ve hatta güçlendirilmesi yönündedir. Böylesi anormal şartlarda, yaygın ve uzun süreli savaşlar da bile, kadın-erkek ilişkilerine ahlak ve hukuk getirmek İslam vicdanının bir gereğidir. Bu çerçevede mut'a nikahı, benzer uzun süreli savaş şartları yaşandığında gündeme gelebilir. Bu tür nikahlarda tarafların birbirinin malına varis olmaması, süre sonunda ilişkiden doğacak hukuki sorumlulukların üstlenilmesi, örneğin çocuk olursa ilişkinin normal evliliğe dönüşmesi, iki şahit huzurunda yapılması vb. şartlar yine söz konusu olabilir. Şu halde normal barış ortamındaki medeni hayatta böyle bir şeyi düşünmek, adı kadınlar (nisa) olan şu sure boyunca ısrarla vurgulanan aile hayatı ile ilgili mesajların "ruhu" ile asla bağdaşmaz. Kaldı ki, az önce geçen esir kadınlar (cariyeler) meselesinde görüldüğü gibi antlaşmalı, süreli, geçici nikah anlamına gelen ve asla "nikahsız ilişki" anlamına gelmeyen mut'a meselesinde de görülüyor ki, İslam vicdanında "nikahsız" ilişkiye hiç bir şekilde cevaz yoktur. Kuran'ın kadın erkek ilişkilerine getirdiği temel yaklaşım, kadim bir insanlık kültürü olan nikahın teyidi (desteklenmesi, güçlendirilmesi, sürdürülmesi) yönündedir.

²⁵ Harfi harfine: "Sizin bazınız bazınızdandır."

²⁶ Harfi harfine: "O halde onları ailelerinin izniyle nikahlayın. Korunmuşlar (muhsinîn) ve iffetsizlik dışında kalanlar (gayr-i musafihîn) olmaları şartıyla 'ücretlerini' örf'e uygun bir şekilde verin."

²⁷ Harfi harfine: "Bu, içinizden sıkıntıdan korkan kimse içindir."

²⁸ Harfi harfine: "Sizden öncekilerin yollarına (sünen) hidayet etmek istiyor."

27- Allah size bağışlayıcılığı ile yaklaşmak isterken, şehvetlerine uyanlarsa sizin iyice şaşırıp yoldan çıkmanızı isterler.

28- Allah sizden yükümlülüğü hafifletmek istiyor; çünkü insan zayıf yaratılmıştır.

29- EY İMAN EDENLER! Birbirinizin mallarını karşılıklı rızaya dayanan ticaret yoluyla dahi olsa haksız yere yemeyin, kendi kendinizi aldatmayın.²⁹ Allah, size karşı gerçekten merhametlidir.

30- Kim haddi aşarak haksızca bunu yaparsa, yarın onu ateşe atacağız. Allah'a göre bunu yapmak çok kolaydır.

31- Eğer siz yasaklandığınız büyük günahlardan kaçınırsanız, Biz kusurlarınızı bağışlar ve itibarınızı yükseltiriz.³⁰

32- Bir de Allah'ın kiminize kiminizden fazla verdiği şeylere göz dikmeyin. Erkekler çalıştıklarının karşılığını alırlar, kadınlara da çalıştıklarının karşılığını alırlar. Çalışın da, Allah'tan lütfunu isteyin. Allah her şeyi biliyor.

33- Herkes için bir şeyler bırakabileceği mirasçılar tayin etmişizdir; anne-babalar, yakın akrabalar, nikâh sözleş-

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
الشَّهْوَاتِ أَنْ غَمَلُوا مِثْلًا عَظِيمًا ٢٧ يُرِيدُ اللَّهُ
أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَغُلَّوْا لِأَنْفُسِكُمْ أَنْفُسًا ٢٨ فَاغْلُظْ
أَمْثِلًا ٢٩ أَمْثِلًا ٣٠ أَمْثِلًا ٣١ أَمْثِلًا ٣٢ أَمْثِلًا ٣٣
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّبُلَ
الَّتِي تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَقْبَلُوا عَنْهَا حَتَّى
يَأْتِيَ بَعْضُهَا مِنْ أَفْئِدَتِكُمْ ٣٤ أُولَٰئِكَ
يَرْجُوا عَذَابَ اللَّهِ وَاللَّهُ قَدِيرٌ ٣٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٣٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٣٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٣٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٣٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٤٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٥٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٦٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٧٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٨٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٠ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩١ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٢ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٣ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٤ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٥ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٦ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٧ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٨ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ٩٩ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ ١٠٠ أُولَٰئِكَ

mesi ile bir araya gelen eşler...³¹ Şu halde herkese hakkını verin. Allah her şeyi inceden inceye görüyor.

²⁹ Yani: Ey iman edenler! Bırakın açıktan haksızlık yaparak birbirinizin malını yemeyi, "kamu" adını vererek "birbirinizin malı" haline getirdiğiniz ortak devlet malını (*beytu'l-mal*); karşılıklı paslaşarak, eşe dosta peşkeş çekerek, usulsüz ihalelerle ve ulufe dağıtmalarla, alan memnun veren memnun tarzında dahi olsa yemeyin... Birbirinizle de, dışarıdan bakılınca sanki ticaret yapıyormuş gibi görünen ve fakat gerçekte danışıklı dövüş olan alışverişlerden sakının. Böyle yaparak kendi kendinizi aldatmayın...

³⁰ Yani: Az önceden beri sayılan nikahı haram olanlarla evlenmek, kadınların evlenmelerine mani olmak, yetim malını yemek ve benzeri şeylerden kaçınırsanız, daha önce bu hususlarda işlemiş olduğunuz günahlarınız bağışlanır. Eğer siz yasaklanan bir günahı derhal terk eder ve bir daha yapmazsanız, önceki günahlarınız örtülür, üzerine sünger çekilir (Ebu Müslim). Günahı duyar duymaz artık işlememe-ye başlamakla, bir iyi niyet göstergesi olarak size beyaz bir sayfa açılır; yeter ki gü-

nahlardan sakının bir daha yapmayın. Denizköpüğü kadar günahınız da olsa, cânı gönülden tövbe edip bir daha yapmamaya azim ile karar vererseniz, eski defterler kapanır, örtülür: “*Öncekiler geçmişte kaldı*” (4/23).

³¹ Harfi harfine: “Sağ ellerinizin akit yaptığı kimseler.”

34- Erkekler kadınlar üzerine titrer; onları koruyup kollarlar.³² Bu, Allah'ın onlardan kimine kiminden fazla vermesi³³ ve erkeklerin mallarını harcamalarından dolayı böyledir.³⁴ İyi, güzel ve doğru olan kadınlar, Allah'ın korunmasını buyurduğu mahremiyeti koruyan ve O'na saygıda kusur etmeyen kadınlardır... Şiddetli geçimsizlik³⁵ yaşadığınız eşlerinizle önce oturup konuşun, olmazsa yataklarında yalnız bırakın, yine olmazsa bir müddet ayrılın.³⁶ Barışıp anlaşırса, hâlâ işi yokuşa sürüp bahaneler aramayın. Yücelik ve büyüklük Allah'a mahsustur;

35- Eğer eşlerin arasının iyice açılıp işin boşanmaya doğru gittiğini görürseniz³⁷ tarafların ailelerinden birer hakem çağırın. Niyetleri gerçekten barışmaksa, Allah niyetlerini boşa çıkarmaz.³⁸ Allah her şeyi biliyor, her şeyi duyuyor; bundan hiç şüphenez olmasın.

36- YALNIZCA Allah'a ibadet edin. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Babaya, anneye, akrabaya, öksüzlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşa, yolda kalmışa ve yanınızda çalışanlara iyilik edin. Allah, kendini beğenmiş kibirli insanları sevmez.

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا آتَوْهُم مِّنْ أَمْوَالِهِمْ فَإِلَاسَاتٍ مَّا تَنَآتَى حَافِظَاتٍ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَاللَّي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاجْهَرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنِ اطَّعْتُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّا لَأَنَّهُ كَانَ عَلَيْكُم مَّكْرًا ۝٣٥ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْتَغُوا عَمَّا مِّنْ أَهْلٍ أَوْ بَرِيَّةٍ إِضْلَامًا يُوَفِّقُ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّا لَنَعْلَمُ خَبِيرًا ۝٣٦ وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّائِكِينَ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّا لَنَعْلَمُ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ۝٣٧ الَّذِينَ يَخْلَوْنَ وَيَاْمُرُونَ النَّاسَ بِالْخِلِ وَيَكْمُونَ مَا أَيْمَنُوا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ۝٣٨

37- Böyleleri hem cimridirler, hem de inananlara cimrilik tavsiye ederler ve Allah'ın kendilerine nasip ettiği şeyleri saklarlar. Biz de, böyle nankörlere utanç verici bir azap hazırlamışızdır.

³² KAVVAM: Sözlükte [قام] kökünden, mastarı “ayağa kalkmak” demektir. Mübalâğa kipinde kullanıldığı için “çokça ayağa kalkan” demek olur. Ayette “kadınlara son derece hassas ve titizlikle yaklaşan, onlar üzerinde titreyen, onları gözetten, bütün gayreti ile koruyan, kollayan” anlamında kullanıldığı anlaşıyor. Oldukça geniş bir anlam çerçevesi olan bu sözcüğün diğer söylenişi (qayyum); Süryanice’de “uyumayan kimse” anlamına geliyor (Razi). Burada geçtiği şekliyle qavvâm, esas itibarıyla “çokça ayağa kalkan”, yani çok ilgili olan, anbean tepki veren, muhatabıyla interaktif ilişki halinde olan demektir. Nitekim bir işe kayyım olarak atanan kimse, başına geçtiği işi anbean takip eder, üzerine titrer, koruyup kollar. Bu ayette erkeklerle ilgili olarak mübalâğa siygasıyla gelen qavvâm vurgusunun yönü, erkeğin ken-

disinden ziyade kadına veya eve, çocuklara doğrudur. Söylenmek istenen sanırımı şudur: “Erkekler evlerine karşı, özellikle de kadınlara karşı yüksek derecede ilgili, sevgili ve saygılı olmalıdırlar. Anbean, sürekli iletişim halinde olmalıdırlar. Sevgi, şefkat, ilgi ve alâkada bir an bile geri durmamalı, üzerlerine titremelidirler. Uyku ve uykulama halinde, ilgisiz ve kayıtsız olmamalıdırlar. Eş ve çocuklarının en küçük ayrıntısıyla bile yakından ilgilenmelidirler. Yani “çokça ayağa kalkmalı”, her dertlerine koşmalı, daima yanlarında olmalıdırlar. Evlilik hayatını bir yük olarak görmemelidirler. Eğer öyle görüyorsalar evlenmemeli, bu sorumluluğun altına girmemeliydiler. Madem girdiler, o halde hakkını tam olarak vermeli ve *qavvâm* olmalıdırlar...” Öyle anlaşıyor ki, gerçek anlamda *qavvâm* olmak budur. Bu kelimedeki vurguyu kadına ve eve doğru değil de, erkeğin bizzat kendisine yani güç ve kudretine doğru yorumlayan kimi müfessirler, aslında kadını dinleme gereği duymayan, güçlü, kudretli, sert, yönettikleriyle iletişimsiz, onlara sürekli yukarıdan emirler yağdıran bir “reis” profili çiziyorlar. Aslında onlar, Allah’ın *hayyu qayyum* olmasını da aynen böyle anlıyorlar. Hâlbuki orada da asıl vurgu, karşıdakini dinlemeyen, heybetiyle arşta kurulu tahtında oturan, oradan emirler yağdıran değil; olayların ve süreçlerin içinde yer alan, yarattıkları üzerinde titreyen, statik değil dinamik, interaktif iletişim halinde olan ve böylece “olanla birlikte olan” Allah tasavvuru söz konusudur... Demek ki *qavvam*, üzerine titreme, koruma ve kollama, çok ilgili, gayet hassas ve ileri derecede sorumluluk duyma halini anlatmaktadır. *Gavvâmlık*, sırf erkek biyolojisine sahip olmakla, tarlaya tohum ekmekle bahşedilen bir şey değil; ilgiyle, alâkayla, sorumluluk idraki ile “kazanılan” bir şeydir...

³³ FADL; Sözlükte [FDL] kökünden gelir. Mastarı “fazla olmak, ihtiyaçtan fazla olmak, artmak, kalmak, arta kalmak” demektir. Faziletli olmak, erdemli olmak, erdemli olarak anılmak (*fudl*); iyilik yapmak, ikram etmek, üstün olmak (*ifdâl*); tercih etmek, yeğlemek, üstün tutmak (*tafdîl*); aralarında tercih yapmak, karşılaştırmak (*mufâdele*); iyilik etmek, lütüfta bulunmak, ikram etmek, fazilet iddiasında bulunmak, üstünlük taslamak (*tafaddul*); buyurunuz! (*tefaddal*); faziletli, erdemli, saygın (*fâdıl*); lütfen! (*min fadlik*); daha iyi, en iyi (*efdâl*); üstünlük, öncelik (*efdaliyye*); artık, döküntü, artakalan şey, fazlalık (*fudâle*); boş, lüzümsüz, kendini ilgilendirmeyen şeylerle uğraşan kimse, veli, vekil veya vasi olmayan kimse (*fudlî*); gözde, makbul, favori (*mafaddal*) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi *tafdil*, ondaki bir fazlalık sebebiyle birinin diğerinden ayrışması, farklılaşması demektir. Burada anlatılmak istenen, erkeklerle kadınların “farklı” yeteneklere sahip olduğu, kimi konularda birbirinden fazlalıkları bulunduğu. Meselâ erkekler, bünyelerinde insan zürriyetinin devamını sağlayacak, tabiri caizse “tohum” taşırlar. Bu olmadan yeni bir insan doğmaz. Kadınlarda ise bu tohumu besleyip büyütecek “rahîm” vardır ve bu olmadan da o tohum bir işe yaramaz. Erkek, tohum taşıması nedeniyle kadından; kadın da, rahmi bulunması sebebiyle erkekten daha farklıdır, “fazlalığı” vardır. Bu konuda Allah, kimini kiminden fazlalık vermiş, farklı kılmıştır. Eğer buna üstünlük diyeceksek, erkekler taşıdıkları tohumla kadınlara üstün olduğu gibi, kadınlar da rahimleriyle erkeklere üstündürler. Yani her biri diğerinde olmayan fazlalığı ile üstünlük

taslayabilir. Erkekler spermlerine, kadınlar da yumurtalıklarına; veya erkekler eve ekmek getirmelerine, kadınlar da çocuk doğurmalarına, büyütmelerine ve emzirmelerine bakarak her daim üstün olduklarını iddia etseler, bu ne kadar gerçekçi olur? Bu farklılıklardan ve fazlalıklardan, insanlık durumuna dair genel ve daimi bir “üstünlük görüşü” çıkmaz. Bir elmanın iki yarısından hangisine hangisinden üstün diyeceğiz? Şu halde buradaki *tafdil* ile anlatılmak istenen, tarafların birbirine olan fazlalıkları ve farklılıklarıdır. Bu fazlalık ve farklılıklar, öyle insanlık durumunu temelden başkalaştıracak, arada uçurumlar yaratacak kadar da değildir. Nihayetinde bütün insanlar “türdeş” olarak eşit doğarlar fakat renkleri, cinsiyetleri vs. farklıdır. İçinde doğup büyüdükleri ortamda erkek, baba, kadın, anne, küçük, büyük, genç, yaşlı, siyah, beyaz vs. rolü üstlenirler. Ama gerçekte hepsi, analarının karnından eşit ve özgür doğmuşlardır. Bu roller, kimi toplumlarda dengesiz ve biri diğerinin aleyhine işleyecek şekilde dağılmış olabilir. Şeriat, bu dengesizliği gidermek için hukuk vazeder, daima adaleti gözetir, bunun için vardır...

³⁴ Harfi harfine: “Allah’ın bazılarını bazılarına ‘fazilet’li kılmış ve erkekler mallarından ‘infak’ etmektedirler.”

³⁵ NUŞUZ: Sözlükte [نَشْر] kökünden gelir. Mastarı “yükselmek, şişmek, ortaya çıkmak, meydana gelmek, ayağa kalkmak, normalin dışına çıkmak, isyan etmek, karı-koca birbirine karşı gelip kavgaya meydan vermek” demektir. Yerinden kaldırmak (*inşâz*); yüksek, yerinden dışarı fırlamış, şişmiş, uygunsuz müzik ritmi, geçimsiz, huysuz (*nâşiz*); ortaya çıkmış, diğerleri seviyesine çıkan şey (*neşâz*); tepe, çıkıntı, yüksek (*neşz*) kelimeleri bu köktendir... Türkçe’de, aile mahkemelerinde sıkça kullanılan “şiddetli geçimsizlik” dediğimiz şeyle aynı manayı çağrıştırır. Kur’an, burada kadından kaynaklanan şiddetli geçimsizlik üzerinde duruyor. Hitap ettiği toplumun muhayyilesine paralel ataerkil bir dil kullanarak, soruna çözüm yolları gösteriyor. Bu, dilin yapısı gereği olup, anlamı değiştirilmeden anaerkil bir dil ile de anlamak mümkündür. Kuran’ın esas amacının şu veya bu dil değil, o veya bu dil üzerinden evrensel ahlaki mesajlar vermek olduğu unutulmamalıdır. Şu halde Kur’an, yedinci yüzyıl Mekke-Medine’sinde, Arap dil ve kültür evreni üzerinden evrensel çağrılar yapıyor. O dönemdeki Arap toplumunu bir çekirdek olarak ele alıyor ve insanlığın temel sorunları hakkında onlar üzerinden açıklamalarda bulunuyor. Böylece, insan hayatının temel meseleleri hakkında nasıl bir hayat tarzı takip edilmesi gerektiğinin yollarını göstermiş oluyor... Karı koca arasında şiddetli geçimsizlik ve boşanma olayları, sadece Müslümanların değil, insanlığın bir sorudur. Bu nedenle bu tür ayetleri, önce bir insan olarak okumak gerekir...

³⁶ DARB: Sözlükte [DRB] kökünden gelir. Mastarı “vurmak, dövmek, yapmak, bırakmak, ayrılmak, göstermek, etmek, eylemek, koymak” vb. birçok anlama gelir. Bu kelime, Arapça’nın “aspirin” gibi neredeyse her derde deva bir sözcüğüdür. Türkçe’deki etmek, eylemek gibi. Örneğin empoze etmek, baskı yapmak, zorlamak (*darb*); kota uyguladı (*darabe hissa*); iğne yaptı (*darabe hagn*); çadır kurdu (*darabe heyne*); vergi koydu (*darabe darıyb*); misal verdi, örnek gösterdi (*darabe mesel*); para pastı (*darabe nugt*); telefon etti (*darabe’l-hatife*); vuruşmak, dövüş-

mek (*tedârub*); kıvranmak, çırpınmak, bocalamak, telâşlanmak, çalkalanmak (*id-tirâb*); grev, iş bırakma, işi terk etme, ayrılma (*idrâb*); çalkantı, kiriz (*id-tirâb*); sınıf, cins, nevi, (*darb*); vurguncu, spekülâtör (*müdârib*); ticarî rekabet, ticarî ortaklık (*müdârebe*) gibi birçok kelime bu kökten türetilmiştir... Görüldüğü gibi Arap muhayyilesinde sözcük, bu manalar etrafında dönüyor. Nitekim (*darabe*) kelimesi, şu ayetlerde de “sefere çıkmak, bir yerden bir süreliğine ayrılmak, açmak, ayırmak” anlamında kullanılmıştır; “Yeryüzünde sefere çıktığınızda düşmanın üzerinize ani saldırı düzenlemesinden korkarsanız, namazı kısaltmanızda bir sakınca yoktur” (Nisa; 4/101). “Sonra Musa’ya şöyle vahyettik: “Kullarımla geceleyin yürü, onlara denizde kuru bir yol aç, yakalanınız diye korkup kaygılanma.” (Taha; 20/77)... Şu halde “kadınları dövün” ayeti olarak meşhur olan bu ayet, “ikişer, üçer, dörder...” ayetinin evliliklerin giderek çoğaltılmasını değil; giderek azaltılmasını amaçlaması gibi, kadın dövme olaylarının terk edilmesini hedeflemektedir. Hz. Peygamberin, “Bütün gece, Muhammed ailesinin etrafında her biri kocasından şikâyet eden yetmiş kadın dönüp dolaştı. Hâlbuki kadınlarını dövenlerin, hayırlı bir kimse olduğunu göremezsiniz” (İbni Mace, Ebu Davud) hadisinden de anlaşılacağı gibi, o dönem de de kadınlar dövülmekte ve artan şikâyetler üzerine inen ayetlerde şiddetli geçimsizlik yaşayan ailelere gayet makul yol ve yöntemler gösterilmektedir. Zaten kadınlarını dövmekte olan, bu yüzden koşup Peygambere gelen ve bütün gece onun evinin etrafında şikâyetler yağdıran “mağdur” kadınlar için, bir de gelen ayetlerde “Onları dövün, dövmeye devam edin” denir mi? Bu olacak şey midir? Burada oturup konuşmadan, bir müddet yatağını veya odasını ayırma gibi gayet insanî yöntemlere başvurmadan, tek bildiği “karnından sıpayı, başında sopayı eksik etmeyeceksin” olan o günkü Arap toplumunu medenileştirmenin amaçlandığı apaçık ortadadır. Bu ayetten sonra ne gibi gelişmelerin olduğuna baktığımızda, bizzat Hz. Peygamber’in ömrü boyunca evli olduğu hanımlara tek bir kez bile el kaldırdığı görülmemiştir. Bir ara hanımlarıyla sorun yaşayınca önce onlarla konuşmuş, sonra yatağını ayırmış ve bir müddet (iki ay kadar) onlardan ayrılmıştır. Sonra anlaşma sağlanınca tekrar dönmüştür. Ayete verdiğimiz meal de, onun bu uygulamasına dayanmaktadır. Yine ayette geçen *darb* kelimesini dövme olarak anladıktan sonra, bunu yumuşatmak için kırk kırk yaran “utangaç” yorumlar yapıldığını, sonunda bunun artık bildiğimiz anlamda “evire çevire dövme” olmaktan çoktan çıktığını görüyoruz. Örneğin “Etki ve iz bırakmayacak, kemiğini kırmayacak, herhangi bir uzvunu çirkinleştirmeyecek, dürtmek ve benzeri şekilde olacak... (Kurtubi); peş peşe aynı yere vurulmayacak, güzellik mahalli olan yüze vurulmayacak, kırk vuruştan fazla olmayacak... (Şafi); asla ölümüne sebebiyet vermeyecek, kamçı ve sopa ile olmayacak, bükülmüş mendil gibi bir şeyle olacak...” (Razi) vs. Şimdi ister istemez mantık şu soruyu sordurur: Bir adam sinirli bir halde bunlara nasıl dikkat edecek? Eğer böyle olakaksa dövmenin caydırıcılığı kalır mı? Bu, bir anlamda “dövmecilik oynama” gibi bir şey olur. Böyle yapmak yerine kelimenin içeriğinde zaten varolan “bir müddet ayrılma, ayrı kalma” (boşanma değil, henüz boşanma yok) olarak mana vermeye neden yanaşılmıyor? Üstelik, dövmenin hiç de hayırlı bir şey olmadığı

ğını söyleyen yığınla rivayet ve görüş varken... Bizzat Hz. Peygamber, ayette geçen ifadeyi “bir müddet ayrılma” olarak uygulamışken... Hiçbir zaman hanımlarına tek bir “fiske” bile vurmamışken... Şu halde tıpkı evlenme, içki, zina ayetlerinin aşama aşama ve belirlenmiş bir hedefe doğru gitmesi gibi şiddetli geçimsizlik yaşayan ailelerin nasıl tekrar anlaşacağını düzenleyen bu ayet de, “kadınlarını döven” her hangi bir toplumu aşama aşama dövmeden vazgeçirip 1-Konuşarak, anlaşarak, 2- Olmazsa odaları ayırarak, 3- O da olmazsa bir müddet ayrı kalarak, 4- O da olmazsa hakemler devreye sokarak, 5- Nihayet boşanmayı da bir yol olarak göstererek; onu da iki ile sınırlandırıp, üçüncü bir geri dönme hakkı da vererek gayet makul yol yöntem gösteriyor. Şiddetli geçimsizlik yaşayan aileler için Kur'an'ın gösterdiği böylesi “beş aşamalı çözüp planının” nesine itiraz edilebilir? Zaten dünyanın neredeyse tüm medenî hukuk mahkemelerinde uygulanmaya çalışılan bu değil mi?

³⁷ Harfi harfine: “Eğer o ikisinin arasında ‘şiqaq’dan korkarsanız...”

³⁸ Harfi harfine: “Eğer her ikisi de ‘ıslah’ı ‘irade’ ederse Allah o ikisinin arasını ‘mu-vaffak’ kılar.”

38- Yine böyleleri Allah'a ve ahiret gününe inanmadıkları halde sırf gösteriş için insanlara yardım dağıtırlar.³⁹ Dostu şeytan olanın dostluğu ne kötüdür!

39- Allah'ın kendilerine nasip ettiği şeyleri, "Allah'a ve ahiret gününe inanarak" infak etseler onlara ne zararı olacaktı ki? Allah onların her şeyini biliyor.

40- Allah zerre kadar haksızlık yapmaz ve eğer bir iyilik olursa onu kat artırır, katından karşılığını fazlasıyla verir.

41- Her çağın peygamberini şahit olarak getirdiğimiz, seni de onlar için şahitliğe çağırdığımız zaman, bakalım halleri nice olacak?⁴⁰

42- İşte o gün kâfirler ve peygamberi tanımayanlar, toprak olup gitmeyi isteyecekler; ama olup biten hiçbir şeyi Allah'tan gizleyemeyecekler.

43- EY İMAN EDENLER! Sarhoşken ne söylediğinizi bilinceye kadar, yolcu olmanız hariç cünüp iken de boy abdesti alıncaya kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta veya yolculukta iseniz ya da biriniz tuvalete gitmişse veya kadınlarla cinsel ilişkiden sonra⁴¹ su bulamazsanız, o zaman temiz bir toprağa ellerinizi koyun, sonra yüzünüze ve el-

وَالَّذِينَ يُفْقُونَ أَمْرَهُمْ شَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا قَسِيًّا
﴿٣٨﴾ وَمَا ذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَآمَنُوا
بِمَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ دَرَجَاتٌ لَكُمْ حَسَنَةً يَضَاعِفُهَا وَيُؤْتِي مَنْ لَدُنْهُ أَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٤١﴾ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ
عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤٢﴾ يَوْمَئِذٍ يُدْعَى الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا
الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ لِلَّهِ حَدِيثًا
﴿٤٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَى
حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنْأَإٍ عَابِرٍ سِوَى
مَنْزِلَاتٍ أُولَئِكَ مَرْغُوبُونَ ﴿٤٤﴾ وَأَعْلَى سَفَرًا وَجَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ
مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمْ يَأْتِ الْغَائِطَ فَلَمْ يُجِدْ مَا يَغْتَابُ
صَبِيغًا لَبِيبًا فَلَا يَمَسُّهُ إِلَّا بِوُجُوهِكُمْ وَرَأْسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٥﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ آوَوْا أَنْصِبًا مِنَ الْكُفَّابِ
يَشْرُونَ الصَّلَاةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَبْذُلُوا السَّبِيلَ ﴿٤٦﴾

lerinize hafifçe sürün. Unutmayın, Allah çok affedici ve günahları temizleyicidir.

44- ÖNCEKİ çağlarda Kitap'tan nasiplendirilmiş olanların, şimdi onu sapkınlık ile değiştirdiklerini ve sizin de yoldan çıkmanızı istediklerini görmüyor musun?

³⁹ Harfi harfine: "Allah'a ve ahiret gününe inanmazlar, insanlara 'riya' yaparak mallarını 'infak' ederler."

⁴⁰ Harfi harfine: "Her 'ümmetten' şahit getirdiğimiz, seni de onlar üzerine şahit 'getirdiğimiz' zaman halleri nice olacak?"

⁴¹ "Harfi harfine: "Kadınlara dokunduğunuzda." Ayette geçen dokunmaktan maksadın, kadınlarla cinsel ilişki olduğu anlaşılıyor. Allah, bunu gayet nazık bir üslupla "dokunma" olarak ifade ediyor. Nitekim dokunmak tabirinin 2/ 237. ve 58/3. ayetlerde de cinsel ilişki anlamında kullanıldığını görüyoruz, (İbn Abbas, Hasan el-Basri, Mücahid, Katede). Öte yandan dokunmaktan maksadın, kadına herhangi bir şekilde el sürmek, temas etmek olduğu da ileri sürülmüştür (İbn Mes'ud, İbn Ömer, Şa'bi, Nehai, Şafii).

45- Düşmanlarınızı Allah çok iyi biliyor. Yâr olarak da Allah yeter, yardımcı olarak da Allah yeter!

46- Yahudi olanlardan kimileri, kelimeleri aslından değiştirirler⁴²; dillerini eğip bükerek ve dinle alay edercesine “Dinledik, isyan ettik”⁴³ ve “Bizi güt”⁴⁴ diyorlar. Böyle diyeceklerine “Dinledik, itaat ettik”⁴⁵, “Dinle ve bizi gözet”⁴⁶ deselerdi, elbette haklarında daha hayırlı ve daha dürüst olurdu. Fakat inkâr etmeleri yüzünden Allah kendilerini lânetlemiştir. Onun için, pek azı dışında imana gelmezler.

47- Ey kendilerine kitap verilenler! Gelin, önceki çağların doğrularını sürdürmek üzere indirdiğimiz bu kitaba, ümitlerinizi boşa çıkarıp sona erdirmekten⁴⁷ ve cumartesi yasağını çiğneyenleri lanetlediğimiz gibi lanetlemeden önce iman edin! Yoksa Allah'ın emrinde hiç ihmal olmamıştır.

48- AÇIKÇASI Allah ortak koşanları bağışlamaz. Bundan başkasını ise layık görürse bağışlar. Allah'a ortak koşan,⁴⁸ gerçekten korkunç bir günah ile iftira etmiştir.

49- Şu kendilerini temize çıkaranları görmüyor musun? Hayır! Yalnız Allah lâayık gördüğünü temize çıkarır. Ve onlara zerrece haksızlık yapılmaz.

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾
مِنَ الَّذِينَ هَادُوا وَمَحْرُوبُونَ أَلَمَلْنَا عَنْ مَوَاصِيهِمْ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا
وَعَصَيْنَا وَاسْمِعْ غَيْرَ مُنْعَجٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطُفْنَا
فِي الْبَيْنِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمِعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ
خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمًا وَلَئِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ لَكَفَرٌ مِنْهُمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا كَتَبْنَا عَلَيْكُمُ الْقِسْطَ مِمَّا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا
لِّمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْغَسَ وَجُوهَكُمْ فَتَرُدُّهَا عَلَىٰ أَعْدَابِهَا
أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْسِدُونَ ﴿٤٧﴾ إِنَّا لَنَعْلَمُ أَخْبَابَ النَّبِيِّ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا
﴿٤٨﴾ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ فَرَسَ رِجْلًا عَظِيمًا ﴿٤٩﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ
يَزْكُونَ أَمْسَتْهُمْ بِلَا اللَّهِ يُدْعِي مِنْ شَيْءٍ لَا يَظْلُمُونَ
قَبِيلًا ﴿٥٠﴾ انْظُرْ كَيْفَ يَقْضُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَى
بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥١﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ
يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَالطَّاعُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ
كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا ﴿٥٢﴾

50- Allah'a karşı nasıl olmadık yalanlar uyduruyorlar. Apacık bir günah olarak bu yeter.

51- Şu kendilerine kitaptan biraz nasip verilmiş olanları görmüyor musun?⁴⁹ Put ve tağutları destekliyor, kâfirler için “Bunlar mü'minlerden daha doğru yoldalar” diyorlar.⁵⁰

⁴² TAHRİF: Sözlükte [خرف] kökünden gelir. Mastarı “bozmak, değiştirmek, meyllettirmek” manasına geliyor. Göze sürme çekmek (harfe'l-ayn); fakirlikten sonra zengin olmak (ihraf); dönmek, meylletmek (inhiraf); sapmak, kaymak (taharruf); yasaklık (hiraf); acılık, kekrelik (herafe); yan, kenar, harf, kelime, dil, lehçe (harf); harfi harfine, tam manasıyla (harfiyyen); meslek, sanat, adet (hurfe); yara yoklayan mil (mihrâf); profesyonel (muhterif); malı gitmiş kişi (muharref) kelimeleri bu köktendir... Bu ayet, Yahudilerin kelimelerin sadece anlamlarını değil, bizzat orijinal metinlerini değiştirip bozduklarına delildir. Aynı kalıp ifade 5/13 ve 40. ayetlerin-

de de geçiyor. “Kelimleri konuldukları yerlerinden değiştiriyorlar” ifadesindeki [مواضعه] sözcüğü, konulma yerleri demek olup ism-i meful değil; ism-i mekan çoğuludur. Yani: Kelimenin anlamlarını (mevzu) değil; bizzat konulduğu yerleri, ilk asıllarını, orijinallerini (mevzi) değiştiriyorlar. Bu tahrif işini, yine aynı kökten gelen başka bir kelime ile söyleyecek olursak, ellerindeki kalemi yarayı deşen mİL (mihraḥ) gibi kullanarak harflerle oynuyorlar; yerini, yanını, kenarını, tarafını değiştiriyorlar. Örneğin; Tevrat’taki orta boylu (reb’a) kelimesini silip, uzun boylu (tavil) yazıyorlar. Veya insan-beşer (âdem) kelimesini, yokluk (adem) olarak yazıyorlar (Razi). Ve bunları kelimenin orijinali, aslı yerinde durduğu halde yorumlayarak; tevil yaparak değil, bizzat yerinde, aslında, orijinalinde oynamalar yaparak, veya onları Tevrat’taki yerlerinden çıkarıp yerine başka kelimeler yazarak yapıyorlar...

⁴³ “Söyle bakalım ne diyorsun?.. Demek bunları diyorsun; peki dinledik ve reddediyoruz! Oldu mu?” manasında...

⁴⁴ “Dinle, dinlenilmez olasıca, başımızın belası, çoban!” manasında...

⁴⁵ “Dinledik, bunlar hak sözler, iman ediyoruz, kabul ediyoruz” manasında...

⁴⁶ “Dinledik, gerçekten doğru şeyler söylüyorsun. Bunlara hepimizin ihtiyacı var. Bunları anlat, bizi de gözet, biz de yararlanalım bunlardan” manasında...

⁴⁷ Harfi harfine: “Bir takım yüzleri silip de arkalarına çevirmeden...”

⁴⁸ ŞİRK/SAMED: Bkz. 112/2. ayet dipnotu.

⁴⁹ Yani: Şu kendilerini temize çıkaranlar, “Tanrı’nın seçilmiş halkı” olduklarını sanıyorlar. Bu nedenle de cenneti garantileyip, cehennemin kendilerine sayılı birkaç günden fazla dokunmayacağını iddia ediyorlar. “Bütün peygamberler bizden çıkmış, Allah bizi yakmaz,” diyerek avunuyorlar. Keza “Biz Allah’ın bölünmez bütünlüğünü parçalayıp şirk koşmuyoruz ki” diyorlar; fakat din adamlarını, onların yorumlarını vahyin yerine geçirerek tanrılaştırıyorlar. Onların sözlerine sanki Tanrı sözüymüş gibi uyuyorlar. Keza bazıları da, “Allah’ı sesi” olarak ortaya çıkmış İsa’ya Tanrı’nın bedenleşmiş hali olduğunu söyleyerek, azizler hiyerarşisi oluşturarak tapınıyorlar. Şu halde, eski-yeni her kim böyle “seçilmiş soy” olduğunu iddia ederse, cenneti eylemleriyle değil; soyu ve sopu ile garantilediğine inanırsa, Musa’yı, İsa’yı, Muhammed’i tanrılaştırırsa, Tevrat’ın, İncil’in, Kuran’ın sadece kendine ait ve kendisi sebebiyle indirildiğini iddia ederse; din adamlarını, azizleri, hahamları, papazları, alimleri, müçtehitleri, seyyidler, şeyhleri Allah yerine koyar onlara taparcasına tazimde bulunursa, bilsin ki bu, Allah’ın bölünmez bütünlüğünü parçalamak, tanrılıktan onlara pay vererek şirk koşmak olup korkunç bir günahdır. Hiç kimse bunlara sırf mensup olmakla temize çıktığını, cenneti garantilediğini sanmasın. İnsanı kurtaracak olan Allah’ın varlığına, birliğine ve bölünmez bütünlüğüne inanarak, erdemli ve dürüst bir hayat sürmek ve bu halde Allah’ın huzuruna çıkmaktan başka bir şey değildir...

⁵⁰ Yani: Şu Yahudi din adamları, Mekke’nin putlarına, hurafelerine (cibt) ve bunların gölgesinde kurulmuş put ve hurafe düzeninin liderlerine; azgın yöneticilerine (tağut) inanıp iman edenleri onlara tercih ediyorlar. “Bunların yolu mü’minlerden daha doğru” diyebiliyorlar.

52- Onlar, Allah'ın lanetlediği kimse-lerdir. Her kimi de Allah lanetlerse, artık onu kurtaracak birini bulamazsın.

53- Yoksa onların mülkten bir payı mı var? Öyle olsa, insanlara bir zerre bile vermezlerdi.

54- Yoksa insanlara Allah'ın bahşettiği nimeti çekemiyorlar da, haset mi ediyorlar? Oysa Biz, İbrahim ocağına kitap ve bilgelik vermiştik; ayrıca büyük bir mülk de vermiştik.

55- Aralarından kimi ona iman etmekte, kimi de ondan yüz çevirmekte-dir. Böylelerine cehennem ateşi yeter!

56- Ayetlerimizi tanımayan kâfirleri ateşe süreceğiz. Derileri piştikçe azabı iyice tatsınlar diye başka derilerle değiştireceğiz. Unutmayın, Allah çok güç-lü, çok bilgedir.

57- İman edip iyilik, güzellik ve doğ-ruluk için çalışanları ise altından ır-maklar akan cennetlere koyacağız; ora-da süresiz kalacaklar. Gölgelekler altın-da tertemiz eşler ve sonsuz mutluluk onları bekliyor.

58- İYİ DİNLEYİN! Allah size emanet-leri⁵¹ ehline⁵² vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adalet-le⁵³ hükmetmenizi emrediyor. Gerçek-ten Allah, size ne güzel öğüt veriyor. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüphenez olmasın.⁵⁴

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنُ اللَّهُ فَإِنَّهُ حَبْلٌ مَنجٍ ۝٥٢
أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يَأْتُونُ الْبَشَرَ نَفِيرًا ۝٥٣
أَمْ يُحْسَدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا
الْأَبْرَهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُ مُلْكًا عَظِيمًا ۝٥٤
فَمِنْهُ
مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُ مَن صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ۝٥٥
إِنَّ الَّذِينَ
كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ
بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيمًا
حَكِيمًا ۝٥٦
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَّمْ يَمَسَّهَا آتُ الزَّوْجِ مُطَهَّرَةٌ
وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ۝٥٧
إِنَّا لِلَّهِ يَأْمُرُكَ أَنْ تُوَدَّ الْأَمَانَاتِ
الَّتِي آمَنَّا وَإِذَا حَكَمْتَ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ
إِنَّا اللَّهُ نِعْمًا يَنْظُرُ بِهِ إِنَّا اللَّهُ كَانَ تَهْمِيمًا ۝٥٨
يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ
فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ۝٥٩

59- Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin, kendi ellerinizle iş başına getirdiğiniz yöneticilere de.⁵⁵ Sonra bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a ve Peygamberine götürün, eğer Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız, bu hem hayırlı, hem de sonuç alma bakımından daha güzeldir.

⁵¹ EMANET: Sözlükte [امن] kökünden gelir. Mastarı "inanmak, güvenmek, itimat etmek" demektir. Korkusuz ve asude olmak (*emân*); birine güven beslemek (*emn*); inanılır, güvenilir, mutemet olmak (*emânet*); birini sözünde tasdik etmek (*imân*); temin etmek, garanti vermek (*te'mîn*); güven, emanet (*emânet*); güçlü kuvvetli de-ve (*el-amûn*); her şeyde kendisine itimat edilen kişi (*umene*); kalp sukunu, her duy-duğuna inanan, güvenen (*emene*); bir şeyi koruyan, güvenilen, itimatlı adam, hain olmayan (*el-emîn*) kelimeleri bu köktendir... Emanet kelimesi Kur'an'da altı yerde

geçer. Başlıca iki anlamda kullanılır; 1- İtimat etmek, güvenmek, 2- Görev ve sorumluluk. Terim olarak emanet, “Bir şeyi veya bir değeri gönül huzuruyla, güvenle başka birine teslim etmek veya aynı şeyi aynı şartlarla teslim almak” anlamındadır. Allah’ın insanlara verdiği bütün maddi ve manevi nimetler ile, insanların geri almak üzere verdikleri şeyler de birer emanettir. Emanetin ikinci anlamı, birinci anlamının uzantısı niteliğindedir. Görev bilinci, sorumluluk, iradesini kullanma yeteneği gibi manalara gelir. Tersî hıyanettir. Emanet ile hibe arasında fark vardır. Emanet, mülkiyeti başkasına ait olan, geri ödenmek zorunda olunan ve zarar verildiğinde tazmin edilmesi, ödetilmesi gereken şeyken; hibe, mülkiyeti ile birlikte geçen ve geri verilmek zorunda olunmayan ve zarar verildiğinde tazmin etme sorumluluğu olmayan şeydir. Bu anlamda bütün hükümet etme ve başa geçme durumları, bütün devlet makam, şan ve rütbeleri halkın birer emanetidir, geçicidir ve hesabı verilmek zorundadır. Hükümet etme, başa geçme işi, bir hibe ve ancak ölümle çıkarılan Allah’ın giydirdiği bir hırka değildir. İslam dünyasında saltanatın bu denli yer bulabilmiş olmasında, başa geçeninin halkın geçici bir emaneti değil; Allah’ın dilediğine verdiği mülkü, bağış, hibesi olduğu anlayışı yatmaktadır...

⁵² EHLİYET: Sözlükte [اهل] kökünden gelir. Mastarı “alışmak, uyum sağlamak, layık olmak” demektir. Diğer *āl* [آل] şeklindeki okunuşu da, bu sözcüğün kısaltılmış halidir. Liyakat, uygunluk, yaraşırılık, hak (*ehliyet*); uygun görmek, yeterli duruma getirmek (*tehil*); evlenmek, yuva kurmak (*teehhul*); hak kazanmak (*isti’hāl*); evli, evlenmiş (*âhil*); dolu, şen, şenlenmiş (*âhilet*); hoş geldiniz anlamında (*ehlen ve sehlen*); akraba, yakın, aile, eş, çevre, ocak, yol (*ehl*); yerli, iç, evcil, milli (*ehliyyu*); yerli üretim (*intâc ehliyyu*); yeterli, layık, uygun (*muehhel*); reva, layık, uygun (*muste’hil*) kelimeleri bu köktendir... [اهل] kökenli gelen kelimeler, Kur’ an’da 91 yerde geçer. Toplam dört anlamda kullanılır: 1- İnsan topluluğu (*halk, ümmet, soy, aile, ocak, çevre*) 2- Sahip 3- Liyakat-yeterlilik. 4- Yol, din. Görülüyor ki ehliyetin temel şartı, yine ayetin içinde adaletle bağlanmıştır. İşle ilgili adalet, uzmanlık, yetenek ve ahlak sahibi herkes, o işin ehli demektir. Saf ehliyet budur.

⁵³ ADALET: Sözlükte [عدل] kökünden gelir. Mastarı “denk olmak, eşit olmak, düzeltmek, doğrultmak” manalarına geliyor. Değiştirmek, değişiklik yapmak, düzeltmek, denkleştirmek (*ta’dil*); denkleştirmek, eşitlemek (*muâdele*); berabere kalmak (*teâdül*); ılımlı, inşafî olmak (*itidâl*); adaletli inşafî (*âdil*); devenin heybesi (*ıdl*) bakanak, benzer (*âdil*); eş, denk, benzer (*muâdil*); denklem (*muâdele*); oran, ortalama (*muaddele*); ılımlı, ılıman (*mu’tedil*) vb. kelimeler bu köktendir... [عدل] kökenli kelimeler, Kur’an’da 28 yerde geçer. Hepsî de denge-eşitlik anlamında dört manada kullanılır: 1- Adalet, 2- Benzerlik-denklik, 3- Fidyeye, 4- Dürüst-sağlam karakter. Adalet kavramı, eşanlamlılarıyla (*qıst, sevâ, vezn, vasat*) birlikte ise 100’ü aşkın ayette yer alır. Terim olarak adalet eşitçe paylaşırma (*et-taqsît alaş-sevâ*) anlamına gelir; zıddı zulümdür (Rağıp). Görülüyor ki Kur’an’ın dünyasında adalet, temel toplumsal değerdir. Bir otorite oluşturma, otoriteye itaat etmenin temel nedeni adalettir.

⁵⁴ Rivayetlere göre Mekke’nin fethi günü Hz. Peygamber, Kâbe’nin anahtarını yanındaki sahabelerinden birisine vermek istedi. Arap geleneklerine göre Kâbe anah-

tarı kime verilirse, onun kabilesi Mekke'nin yönetimine yani hükümet etmeye hak kazanmış sayılıyordu. Abbas, Ali ve Osman arasında çekişme oldu. İşte bu ayet, bunun üzerine nazıl oldu (Razi). Bu ayetle Kur'an, hükümet etmenin, başa geçmenin temel şartını, "kabile, aşiret, soy" kavramalarını geçersiz kılarak; "adalet, emanet, ehliyet" kavramlarına dayandırmış oluyor. Bunlara daha sonra, "meşveret ve maslahat" kavramları da eklenmiştir. Bunlar, İslam siyaset felsefesi açısından hayatı derecede önem arzeden, çok önemli kavramlardır.

⁵⁵ ULU'L-EMR: Sözlükte [اولى الامر] "emr (iş) sahipleri" demektir. Buradaki "sahipler" [اولى] ile önceki ayette geçen "layık, ehil olmak" [اهلية] kavramı ve bu ayetin sonunda geçen "sonuç alma bakımından" [تاويل] sözcükleri, aynı kökten-dir; [اول]... Dilciler, bu kelimenin orta harfinin önce hemzeye, sonra da onun da elife dönüşmesi ile *ehl*, *evl*, *âl* kelimelerinin türetildiğini söylerler. (Nehhas) Şu halde ayetin manası, "Sizin emanete ehil görerek kendi ellerinizle seçip kamunun (halkın) işlerini sonuca bağlaması için iş başına getirdiğiniz kişilere, eğer sonuç almak istiyorsanız itaat edin, yaptıkları işte onlara destek olun" demek olur. Bu durumda "sizden olan" (*minkum*) ifadesi, "sizin rızanızla gelen, sizin seçerek iş başına getirdiğiniz" demek olur.

60- BAKMAZ MISIN şu hem sana indirilene, hem senden önce indirilene iman ettiklerini söyleyip duran kimse- lere; tağut tarafından muhakeme olmak istiyorlar. Oysa onu reddetmekle emrolunmuşlardı. O şeytan da, onları sapıtıp iyice yoldan çıkarmak istiyor.⁵⁶

61- Onlara “Allah’ın indirdiği hükme gelin, peygambere gelin” denildiği zaman, bu münafıkların senden nefretle yüz çevirdiğini görürsün.

62- Yaptıklarından dolayı başlarına nelerin gelebileceğini hiç mi düşün- mezler?⁵⁷ Sonra gelmişler, bir de sana yeminle “Kötü bir niyetimiz yok, arayı bozmak istemedik”⁵⁸ diyorlar.⁵⁹

63- Allah, bunların kalplerindeki- ni biliyor. Ciddiye alma onları; ama sen öğüt ver ve sözünü sakınma.⁶⁰

64- Biz herhangi bir peygamberi gön- derdiysek, sadece Allah’ın izni ile tabi olunsun diye gönderdik. Eğer onlar, kendilerine yazık ettikleri şu halleriyle sana gelip Allah’tan af dileselerdi, pey- gamber de onların affı için dua etseydi, elbette Allah’ı affedici, sevgi ve merha- meti sonsuz bulurlardı.

65- Fakat hayır! Rabbine yemin ol- sun ki, onlar aralarında anlaşmazlığa

الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنْزِلَ مِنْكَ يَكِيدُونَ وَذَانِجًا كَوْمًا إِلَى الطَّاغُوتِ
وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِمْ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ
صَلَاةَ الْعَبِيدِ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُ تَكَلَّوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ
وَالِ الرُّسُولَ وَأَنِتُّوا قَاعِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُوكَ
﴿٦١﴾ فَكَفَىٰ ذَٰلِكَ صَاحِبَهُمْ فَصِيحَةً بِمَا قَدِمَتْ
أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِآلِهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا
وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ
فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا
بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ
اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ ذَلَّلُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا
اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَكَ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ وَرَجِيمًا
﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى
يُخْرُوكَ فِي سَآخِرِ بَيْنِهِمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
حَرَمًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيَكْلُمُونَ إِلِيمًا ﴿٦٥﴾

düşükleri her konuda seni hakem ya- pıp, sonra da verdiğin karara içlerinde bir gocunma olmaksızın tam anlamıyla teslimiyet göstermedikçe, iman etmiş olmazlar.

⁵⁶ Yani: “Bakmaz mısın, şu Yahudi iken ikiyüzlülük yaparak Müslüman olduğunu iddia eden adama? Hem iman ettiğini söylüyor hem de yargılanmak üzere senin hükmünü beğenmeyip kendine tağut arıyor. Yahudi din adamı Ka'b b. Eşref'in hükmüne veya kâhin Ebu Burde el-Eslemî'nin hükmüne veya put fallarına başvuru- ruyor; ya da put yorumcusunun hurafelerinden medet umuyor. Halbuki, bu tağut- ları reddetmekle emrolunmuşlardı. (Ebu Müslim)

⁵⁷ Harfi harfine: “Ellerinin önlerine koydukları yüzünden bir ‘musibet’ isabet etti- ği zaman nasıl olacaklar?”

⁵⁸ Harfi harfine: “Sana gelmişler, biz sadece ‘ihsan’ ve ‘tevfik’ olsun istedik diye ye- min ediyorlar,”

⁵⁹ Yani: Bu iman eder görünen ikiyüzlüler, tağut ile muhakeme olunmayı istemekle, başlarına neredeyse taş yağacağını hiç görmüyorlar. Bir de gelmişler sana, “Biz peygamberden başkasının hükmüne başvurmakla, ancak hasımlarımızla iyi geçinmek ve aramızdaki uyumun, diyalogun devam etmesini istemiştik. Yoksa başka bir kötü niyetimiz yoktu, köprüleri tümenden atmamak lazım” vs. diyorlar...

⁶⁰ Harfi harfine: “Onlara aldırma, onlara ‘vaaz’ et ve ‘nefisleri’ hakkında ‘beliğ’ söz söyle.”

66- Eğer onlara “Canınızı feda edin” veya “Memleketinizi terk edin” diye teklif etmiş olsaydık -pek azı hariç- bunu yapmazlardı. Fakat kendilerine öğütleneni yapsalardı, bu kesinlikle onların yararına olurdu ve daha sağlamı olurdu.

67- Bu durumda onlara, yanımızdan pek büyük bir mükâfat da verirdik.

68- Onları, doğruluk ve dürüstlük yolunda yürütürdük.

69- Allah’a ve peygamberine itaat edenlere gelince; bunlar, Allah’ın nimet verdikleri o peygamberlerle, sözü namus bilerek yaşayan doğrularla, şehitlerle, iyi, güzel ve dürüst insanlarla beraberdirler. Ne hoş, ne güzel dostluktur bu! 70- İşte bu dostluk, Allah’ın lütfudur. Bir bilen olarak Allah yeter.

71- EY İMAN EDENLER! Düşmana karşı hazırlıklı olun. Düzenli bölükler veya topyekûn savaş düzeninde harekete geçin.

72- Aranızda geride kalanlar olacak. Ve başınıza bir felaket geldiğinde “Al-

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ
مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ لَيُكَانَ
خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَنْبِيْغًا ﴿٦٦﴾ وَإِنَّا لَا يَتَنَاهَوْنَ مِنْ ذَلِكَ آخِرًا
عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَكِنَّ تَأْتِيهِمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ يَطِيعِ
اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ
النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ
رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ عَظِيمًا ﴿٧٠﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا تَوَّابِينَ أَوْ انْفِرُوا
جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ يَقُولُ أَنِ اقْصِبْ أَعْيُنَكُمْ
عَنِ مَسِيرَةِ اللَّهِ فَلَا تَنْصَحُوا لَكُمْ فَتَكُونَ أَكْثَرُ مُدْبِرِينَ
﴿٧٢﴾ وَلَقَدْ أَنْصَبَكُمْ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ لِيَتَّقُونَ كَمَا تَلْمِزُونَ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةَ يَتْلِي سِتْرِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا
عَظِيمًا ﴿٧٣﴾ فَلْيَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ
الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

lah’tan, iyi ki onlarla gitmemişim” diyecekler.

73- Yine böyleleri, Allah size zafer nasip ederse, sanki kendisiyle aranızdaki güven hiç zedelenmemiş gibi⁶¹, mutlaka “Ah, keşke onlarla beraber olsaydım da nimete konsaydım” diyeceklerdir.⁶²

74- O halde, dünya hayatına karşılık ahiret hayatını satın alanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Allah yolunda savaşan herkese, ister öldürülmüş, ister galip gelmiş olsun, yakında büyük bir ödül vereceğiz.

⁶¹ Harfi harfine: “Sizinle kendisi arasında hiçbir ‘meveddet’ yokmuş gibi.”

⁶² Harfi harfine: “Keşke onlarla beraber olsaydım da, büyük bir başarı kazansaydım.”

75- Size ne oluyor da, Allah yolunda, ve o ezilen erkekler, kadınlar ve yavrular uğrunda savaşıyorsunuz? Baksanıza “Ey bizim Rabbimiz! Bizleri halkı zalim olan bu memleketten kurtar! Bize bir yiğit, bir bahadır gönder” ⁶³ diye yalvarıp duruyorlar. ⁶⁴

76- İman edenler Allah yolunda savaşır, kâfirler ise tağut yolunda savaşır. Şu halde şeytanın dostlarıyla savaşın! Şeytanın hilesi zayıftır; bundan hiç şüpheniz olmasın. ⁶⁵

77- BAKMAZ MISIN kendilerine, “Şimdilik savaşa izin yok, namaza ve zekâta devam” denilen kimselere? ⁶⁶ Savaşa izin verilince, bazıları Allah’tan korkar gibi veya daha fazla insanlardan korkarlar. “Ey bizim Rabbimiz, niçin bize bu savaşı farz kıldın? Ne olurdu kısa bir süre daha erteleyseydin” dediler. Onlara söyle: “Dünyanın rahatı ve zevki çok kısadır, ahiret ise Allah bilinciyle yaşayanlar için sırf hayırdır. Hem zerrece hakkınız da yenmez.” ⁶⁷

78- Her nerede olursanız olun, ölüm sizi bulur; gökdelenlere çıksanız bile. ⁶⁸ Onlar bir iyilik görse, “Bu Allah’tan” diyorlar. Başlarına bir kötülük gelince de, “Senin yüzünden” diyorlar. Onlara söyle: “Hepsi Allah’tandır.” Fakat bu adam-

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ
الظَّالِمُونَ وَأَجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ
نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ
كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٦٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ
وَأَقِمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ
مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبُّنَا
لَا يَكْتُبُ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْنَا إِلَى الْآخِرِ قَرِيبٌ مِمَّا نَدْعُوا
فَلَوْلَا آخِرُ خَيْرٍ لَنَا لَوْ لَا تَقُولُونَ قِيلًا ﴿٦٧﴾ أَيْنَمَا نَكُونُوا
يُذَكِّرُ كُفْرَ الْمَوْتِ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّنْ بَعَثَ فَإِنْ تَضِعُّهُمُ سَهْمُهُ
يَقُولُوا هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تَضِعُّهُمُ سَهْمُهُ يَقُولُوا هَذَا مِنْ عِنْدِكَ
قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ قَالِ الْقَوْلُ لَكُمْ دُونَ يَوْمِ يَفْعَلُونَ حَدِيثًا ﴿٦٨﴾
مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَرَأَاهُ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ نَسِئَةٍ فَرَأَيْتَ
وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٦٩﴾

lar, neden sözü anlamak istemiyor?

79- Başınıza her ne iyilik gelirse Allah’tandır. Her ne kötülük gelirse de kendinizdendir. ⁶⁹ Biz seni tüm insanlığa bir elçi olarak gönderdik, şahit olarak da Allah yeter.

⁶³ Harfi harfine: “Katından bir ‘veli’ ve katından bir ‘nasir’ gönder.”

⁶⁴ Yani: Ey Allah ile yürüyenler! Ey Müslümanlar! Size ne oluyor da, böyle eliniz kolunuz bağlı oturup duruyorsunuz? Siz, şu kalpsiz dünyanın kalbi, insanlığın geriye kalan son vicdanı olmalı değil misiniz? Allah ile yürümenin, öyle oturarak mı olacağını sanıyorsunuz? Bakın, Mekke’de kalanlar gözlerini dikmiş sizi bekliyor. Çaresizlik içinde yalvarıp duruyor. Zulüm altında inleyen bu insanlar için savaşmazsanız, “Allah ile yürüyen” birileri mutlaka çıkacaktır. O halde kalkın ve yürüyün! Ve siz ey bu kitabı kendi çağında okuyan herkes! Kendi çağınızın ezilen erkekleri, kadınları ve yavrularından sorumlusunuz. Memleketlerinde zulüm altında

inleyen; baskıdan, zorbalıktan kurtulup özgürlük ve adalet arayan bütün insanlardan sorumlusunuz. Dünyanın neresinde bir mazlum varsa, neresinde bir “imdat” çağlığı duyuyorsanız, kim olduğuna bakmadan yardımına koşmaya, el uzatmaya mecbursunuz. Dünyanın meydanında “Allah ile yürümek” budur! Haydi kalkın! Allah yolunda ve tüm ezilenler uğrunda savaşın!

⁶⁵ Harfi harfine: “Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır.”

⁶⁶ Harfi harfine: “Bakmaz mısın, kendilerine ‘elinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekatı verin’ denilenlere...”

⁶⁷ Rivayete göre Abdurahman ibn Avf, Mikdad, Kudame İbn Maz'un ve Saad b. Ebi Vakkas gibi sahabeler Medine'ye hicret etmeden önce, Hz. Peygamber (s.a.v)'e gelip “Ey Allah'ın Resulü! Baskı ve işkenceler artık dayanılmaz boyutlara ulaştı. Savaşmaya izin ver, müşriklerle vuruşalım” dediler. Hz. Peygamber (s.a.v) de onları, “Şimdilik savaşmaya izin yok; namaz kılmakla, zekat vermekle meşgul olun” diye cevapladı. Sonra Medine'ye hicret edilip Bedir'de savaşmakla emrolununca, bazıları savaşmak istemedi. Bunun üzerine bu ayet nazil oldu (Kelbi).

⁶⁸ Harfi harfine: “Göge yükselen binalarda olsanız bile...”

⁶⁹ Önceki ayette “Her şey Allah'tandır” denilip, hemen arkasından “İyilik Allah'tan, kötülük kendinden” denilmesi, Kur'an'ın bütün oluşu, “varlığın diliyle konuşarak” ela alan üslubuna tipik örnektir. Buna göre “Her şey Allah'tandır” demek, aynı zamanda “Her şey insandandır” demektir. Hem öyle, hem böyledir. Çünkü her ikisi de hem dem, senkronik, aynı andadır. Olayda Allah'ı görmezden gelen birisine “Allah'tan”, insanı görmezden gelen birisine de “İnsandandır” deniliyor. Bu, Allah ile insan arasındaki dinamik ilişkinin resmidir aynı zamanda. Bir an için Allah'ı deniz ve insanları denizin içindeki balıklar gibi tasavvur edersek; balıkların hareketi aynı anda denizin, denizin hareketi aynı anda balıkların hareketi olur. Hemdem, senkronik, aynı anda olma dediğimiz şey budur. Muhataba göre birisi veya öteki öne çıkarılarak konuşulur. Bunlar ne birbirinin aynısı, ne de gayrisidir. Yukarıdaki ayette oluşu parçalayarak, “İyilik benden, kötülük senden” diyen birisine, “İkisi de Allah'tan” deniliyor. Sonraki ayette, “İyilik de kötülük de Allah'tan” diyen birine ise bu kez “İyilik Allah'tan kötülük senden” deniliyor. Bunun, “oluş”un, bir dilin imkanlarına sığmayan dalgalı akışının, Kur'an'ın ona paralel üslubu ile kavratılmaya çalışılması olduğu söylenebilir...

80- Kim peygambere itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. Kim de yan çizerse, biz seni onlara bekçilik yapman için göndermedik.

81- Sana "Yeter ki emret" diyorlar; ama yanından ayrıldıklarında içlerinden bir takımı söylediklerinin aksine bin bir türlü hileye başvuruyor. Allah da, çevirdikleri entrikaları bir bir kaydediyor. Sen onları ciddiye alma ve Allah'a havale et. Dayanıp yaslanmak için Allah yeter.

82- Bu Kur'an'ı hâlâ anlamaya çalışmazlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasından olsaydı, içinde birçok tutarsızlık bulurlardı.

83- Yine onlar yalan yanlış her duydukları haberi hemen yayıyorlar.⁷⁰ Oysa onu peygambere ve içlerinden yetki ve sorumluluk sahibi olanlara bildirsele, sorumlular, haberin doğruluğunu araştırırlardı. Eğer Allah'ın cömertliği, sevgi ve merhameti olmasaydı, azınız hariç şeytana uyup gitmiştiniz.

84- ÖYLEYSE⁷¹ sen, Allah yolunda savaş. Çünkü sen, sadece kendi nefsinden sorumlusun. İman edenleri de yüreklerindir. Merak etme, Allah o kâfirlerin gücünü kıracak! Zira karşı konulmaz güç ve şiddetli azap Allah'a aittir.

85- Her kim güzel bir işe aracı olursa,

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ اطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ
عَلَيْهِمْ حَافِظًا ۖ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَدُوا مِنْ عِنْدِكَ
بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ
مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى اللَّهُ
عَمَلَهُمْ ۖ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ أَلَمْ نُرَاقِبْكَ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ
فِي الْغَيْبِ مَا كُنْتُمْ فِي الْبَحْرِ ۖ وَإِذْ لَمَّا هُم مِّنْ أَتَى الْخَوَافِ
أَدْعَاوُهُمْ وَكَوَدُوا إِلَى الرَّسُولِ وَالْإِلَهِ إِلَى الْأَمْرِ مِنْهُمْ
لَعَلَّهُ الَّذِينَ يَسْتَنِيظُونَ مِنْهُمْ ۖ وَلَوْ أَقْبَلُ اللَّهُ عَمَلَكُمْ
وَرَحْمَتُهُ لَآتَمَّتْهُ الشَّيْطَانُ الْإِفْكًا ۖ فَكَانَ لِي فِي
سَبِيلِ اللَّهِ لَاحْكَفُفَ الْأَنْفُسَ وَحَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى اللَّهِ
أَنْ يَكْفُفَ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ
تَنْكِيلًا ۖ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا
وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كُفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ۖ وَإِذْ أُخِيتُمْ بِبَيْتِ الْفَيْتُورِ أَحْسَنَ
مِنْهَا أَوْرَدُوهُمَا وَإِنَّا اللَّهُ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ۖ

ona ondan bir pay vardır; her kim de kötü bir işe aracı olursa, ona da ondan bir pay vardır.⁷² Allah her şeyi görüp gözetiyor.

86- Size iyi niyetle yaklaşırlarsa,⁷³ siz de ondan daha güzeli ile veya aynısı ile karşılık verin.⁷⁴ Allah her şeyin hesabını tutuyor.

⁷⁰ Harfi harfine: "Onlara 'emniyet' ve 'havf'a ilişkin bir haber ulaştığında onu hemen yaydılar."

⁷¹ Yani: Ey Peygamber! Deminden beri anlattığımız şekilde "savaş" konusunda türlü çekinceler, zorsunmalar, işi ağırdan almalar, korkular, endişeler duyuyorsun. Fakat sen, bunlara bir yerde kulağını tıkamak ve savaşmak zorundasın. Savaşmak, bazen yerinde oturmaktan yeğdir. Bazen bu imansız zalimlerle, savaşın diliyle konuşulur. Çevrende isteksiz olanlar olsa da, sonuç itibariyle herkes kendinden sorumlu olduğu için, sen işine bak!

⁷² Yani: Her kim savaşmak istemeyen mü'minleri böyle savaşa teşvik eder de, en büyük sevaplardan olan cihada aracı olursa, ona hak ettiğinin karşılığı verilecektir. Her kim de korkuları, endişeleri sebebiyle savaştan kaçmak, cihattan geri durmak gibi şeylere aracı olursa ona da hak ettiği günah yazılacaktır.

⁷³ TAHİYYAT: Sözlükte “selamlama, iyi dileklerde bulunma, esenlik dileme” anlamına gelen [تَحِيَّة] kelimesinin çoğuludur. Arapların İslam’dan önceki adetleri, birbirleriyle karşılaştıklarında “Allah uzun ömürler versin” [حَيَّكَ اللَّهُ] şeklindeydi. Bu tabir, hayat, ömür, yaşam anlamına gelen [حَيٌّ] kelimesinden türemiştir. Demek ki Araplara göre “tahiyye”, birbirlerine, “Allah seni yaşatsın, uzun ömürler versin” demekmiş. İslam döneminde ise bu tabir, selam ile değiştirildi. Böylece Araplar, selamı tahiyyenin ismi kabul ettiler. Fakat Kur’an, burada Arapların bu tabirini aynıyla sürdürüyor; fakat başka yerlerde *selâm* kelimesini daha geniş anlamda kullanıyor. Bunlardan birincisi “Allah uzun ömürler versin” demek olurken ikincisi “Ömrün iyilikle, selametle, esenlikle, güzellikle, sağlıkla, mutlulukla geçsin” demek oluyor. Namaz kılan birisi *et-tahiyyatü lillahi* dediğinde, “Bütün yaşamlar, ömürler, iyilikler, esenlikler, güzellikler, sağlıklar, mutluluklar Allah’a aittir; O’dan gelir” demiş oluyor. Yukarıda savaş ayetlerinin ortasında gelen bu ifade, düşmanın iyi niyet gösterisini karşılıksız bırakmamayı; hatta ondan daha ileri derecede barışa yanaşmayı, böyle teklifleri hemen kabul etmeyi, sürekli barıştan yana tavır almayı öğütlüyor. Savaştaki iyi niyet ve barış teklifi ile ilgili olan bu ayet, zamanla Müslümanların normal zamanlarda da benimsediği bir şîara dönüşmüştür. Bununla adeta, “Bu iyi niyet dilekleri ve barış eli, sadece savaşta değil genel olarak hayatın her alanında istenmesi, aranması, tesis edilmesi gereken temel değer olmalıdır. Bunun için herkes birbiriyle karşılaştığında, iyi dileklerini iletmeli; iyilik, güzellik, esenlik, sağlık, mutluluk, barış dolu ve savaşız bir dünya temennisinde bulunmalıdır” demek isteniyor. Demek ki *selâmün aleyküm* veya *et-tahiyyatü* bu anlama gelmektedir...

87- Allah; O'ndan başka tanrı yoktur. Geleceğinde asla şüphe olmayan kıyamet gününde sizi toplayacaktır. Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?

88- Size ne oluyor da, yaptıklarından dolayı Allah onları dışladığı halde, münafıklar hakkında ikiye bölünüyorsunuz? Allah'ın saptırdığını yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah her kimi saptırırsa, artık sen onu yola getiremezsin.

89- Kendileri düşmanla işbirliği yaptıkları gibi, sizin de yapmanızı isterler ki eşit olasınız. O yüzden, Allah'ın yoluna girinceye kadar onlarla dostluğu kesin. Aldırmazlarsa bulduğunuz yerde yakalayıp öldürün. Artık onlarla ne dostluk kurun, ne de yardımlaşın.⁷⁵

90- Ancak antlaşmalı olduğunuz kimselere sığınanlara veya ne sizinle, ne de kendi insanlarıyla savaşmayı içlerine sindiremeyip size gelmiş olanlara dokunmayın. Allah isteseydi, onları size musallat ederdi de sizinle savaşırlandı. O halde, onlar tarafsız kaldıkları ve sizinle savaşmayıp barışa yanaştıkları takdirde, Allah onlara dokunmanıza izin vermemiştir.⁷⁶

91- Diğer bir grubun da hem sizinle, hem de kendi insanlarıyla iyi geçinmek istediğini göreceksin. Bunlar, buldukla-

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِيكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَبَّ فِيهِ
وَمَنْ أَضِدُّ مِنْ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَأَلْزَمُوا الشَّافِقِينَ فَتَتَبِعُوا
وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أُرِيدُ أَنْ أَتَنَذَّرَ بِمَا أَصَلَ اللَّهُ
وَمَنْ يَضِلَّ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَدَّوَالْوَكُفُّورُونَ كَمَا
كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ سَوَاءٌ فَلَا يَخَذُّوهُمْ مِنْهُ أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُسَاجِرُوا
فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا لَخُدُومُهُمْ وَقَالُوا مَرْجِعُكُمْ عُمُومٌ
وَلَا يَخَذُّوهُمْ مِنْهُ أَوْلِيَاءَ وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى
قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ
أَنْ يَقُولُوكُمْ أَوْ يَمْنُوا بِلَاؤِهِمْ هُوَ الَّذِي سَلَطَهُ عَلَيْهِمْ
فَلَمَّا تَوَلَّوْكُمْ قَالُوا غَيْرُكُمْ فَلَمْ يُصَالِكُمْ وَالْقَوَارِ لِيَكُنْ
السَّلَامُ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَجِدُوا
أَخْرَجَ يُرِيدُ أَنْ يَأْمُرَكُمْ وَيَأْمُرَ أَوْ يَمْنُوا أَوْ يَمْنُوا كَلَّمَا رُدُّوا إِلَى
الْفِتْنَةِ أَرْكَسُوا بِهَا وَإِنْ تَرَيْتُمْ لَكُمْ دُولًا وَيَلْعَنُوا لِيَكُنْ السَّلَامُ
وَيَكُونُوا أَيْدِيَهُمْ خُذُوا مَرْجِعُكُمْ عُمُومٌ تَقِفُ مَرْجِعُكُمْ
وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

rı ilk fırsatta düşmanın safına geçerler.⁷⁷ Eğer bunlar tarafsız kalmaz ve barışa yanaşıp saldırıdan geri durmazlarsa, kendilerini bulduğunuz yerde yakalayıp öldürün.⁷⁸ İşte böylelerine karşı size açık bir yetki verdik.

⁷⁶ Bu ayette Mekke'de kalan ve müşriklerin engellemesi yüzünden Medine'ye gidemeyen Müslümanların durumu ele alınıyor. Onlar, Mekke'den çıkamadıkları için henüz antlaşma yapılmış olan Mekkeli müşriklere sığındılar ve orada kaldılar. Ayette bahsedilen ikinci grup Müslüman ise, Mekkeli müşrikler ve Medine'deki Müslümanlar şeklinde ikiye bölünen ve tanıdıkları arasında iki arada bir derede kalanlardı. Müslümanlarla savaşsalar bir türlü, kendi akrabaları ile savaşsalar başka türlü oluyordu. Üstelik çocukluk çocukları Mekke'de idi. Savaş halinde onların akıbetinden endişe ediyorlardı. Bunun için tarafsız kalmayı tercih ettiler ve savaştan uzak durdular. Böylece ayette, "düşmanla işbirliği yapanlar" dışında, savaşın doğrudan muhatabı olmayan bu insanlara dokunulmaması gerektiği bildirilmiş oluyor.

⁷⁷ Harfî harfîne: “Hem kendi kavimlerinden, hem de sizden ‘emin’ olmak isteyen diğerklerini bulacaksınız. Onlar ‘fitne’ye döndüklerinde, onun içine atılıverirler.”

⁷⁸ Bu ayette bahsedilenler de, Esed ve Gatafan kabilelerinden bir topluluktur. Bunlar Medine’ye geldiklerinde Müslüman olurlar ve anlaşma yaparlardı. Maksatları ise Müslümanlardan emin olmaktır. Memleketlerine döndüklerinde ise inkara saparak anlaşmalarını bozarlardı. İlk fırsatta düşmanca bir tutum içine girmeye eğilimlidiler. Ayette, eğer tarafsız kalmaz da saldırıya geçerlerse ve Mekke’deki esas düşmanla işbirliğine girerlerse, onların da savaş hatında oldukları açıklanıyor.

92- BİR MÜ'MİNİN diğer mü'mini öldürmeye hiçbir şekilde hakkı yoktur. Fakat kim bir mü'mini yanlışlıkla öldürürse, mü'min bir köleyi özgürlüğüne kavuşturması ve ölenin mirasçılarına tatmin edici bir diyet vermesi gerekir. Fakat mirasçılar diyetten vazgeçerlerse gerekmez. Eğer öldürülen -kendi mü'min olmakla beraber- size düşman bir kavimden ise, o zaman öldürenin, mü'min bir köleyi özgürlüğüne kavuşturması gerekir. Şayet antlaşmalı olduğunuz bir kavimden ise, mirasçılarına tatmin edici bir diyet vermek ve mü'min bir köleyi özgürlüğüne kavuşturmak icap eder. Bunlara gücü yetmeyen, Allah'a tövbe ederek, peş peşe iki ay oruç tutmalıdır. Allah, her şeyi bilendir, çok bilgedir.

93- Kim de bir mü'mini isteyerek öldürürse, artık onun cezası cehennemde ebedi kalmaktır. Allah ona çok kızmış, lanetlemiş ve büyük bir azap hazırlamıştır.

94- Ey iman edenler! Allah yolunda bir işe girdiğiniz zaman konuyu iyice araştırın.⁷⁹ Size iyi niyetle yaklaşan birisine, dünyalık kazançlar uğruna "Sen mü'min değilsin!" demeyin.⁸⁰ Çünkü asıl kazanç Allah katındadır. Daha önce

وَمَا كَانَ لِلْمُؤْمِنِينَ أَنْ يَقْتُلُوا مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ
مُؤْمِنًا خَطَاً فَجَزَاءُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ
إِلَى أَهْلِهَا إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ
لَكُمْ وَهُمْ مُؤْمِنُونَ فَجَزَاءُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ
كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ
إِلَى أَهْلِهَا وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ
فَقِيصًا مُشَفَّرِينَ مَتَا بَعِثَ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ
اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾ وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّيًا
فَجَزَاءُ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا وَغَضَبُ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَلَعْنَةُ وَاعَدَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا إِذَا حُرِبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَيِّتُوا وَلَا تَقُولُوا
لِمَنْ آتَى إِلَيْنَا السَّلَامُ لَنْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ
عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَارِدُ كَثِيرَةٌ
كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ اللَّهُ عَلَيْنَكُمْ
فَبَيِّتُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٩٤﴾

siz de bu durumdaydınız; ama Allah size lütufda bulundu. Şu halde iyice araştırın!⁸¹ Allah yaptığınız her şeyden haberdardır; bundan hiç şüpheniz olmasın.⁸²

⁷⁹ Harfi harfine: "Allah yolunda 'darb' ettiğinizde 'tebeyyün' yapın."

⁸⁰ Harfi harfine: "Size 'selam' verene 'dünya hayatına arzulayarak,' 'sen mü'min değilsin' demeyin."

⁸¹ Harfi harfine: "Şu halde 'tebeyyün' yapın."

⁸² Rivayete göre, Fedekli Mirdas İbn Nehiyk Müslüman olmuş ve kavminden ondan başka kimse Müslüman olmamıştı. Hz. Peygamber (s.a.v)'in Galip İbn Fudale komutasında gönderdiği bir öncü birlik, Mirdas'ın memleketine girmişti. Bütün halk kaçmış ama o Müslüman oluşuna güvenerek yerinde kalmıştı. Atlıları görünce koyunlarını dağın bir köşesine çekti ve Müslüman atlıların tekbirlerine tekbirle karşılık vererek yanlarına gitti. "Selamün aleyküm, lailaheillallah, hoş geldiniz" dedi. Fakat öncü birliğin başındaki Usame b. Zeyd onu öldürdü ve koyunlarına el koyarak sürüp götürdü. Bunu duyan Hz. Peygamber çok kızdı. İşte bu ayet bu ve buna benzer şekilde tekrarlanan bir kaç olay üzerine nazil oldu (Razi, İbni Kesir, Kurtubi).

95- İMAN EDENLERDEN geçerli bir mazeretleri olmadan oturanlarla, Allah yolunda ölümü göze alarak canla başla cihat edenler aynı kefeye konamazlar. Allah ölümü göze alarak canla başla cihat edenleri, oturanlardan mertebeye üstün kılmıştır. Her ne kadar Allah hepsine de güzellik vaat etmişse de, cihat edenleri, büyük bir ödülle oturanlardan üstün tutmuştur.

96- Yüksek mertebeler, bağışlanma, sevgi ve merhamettir bu büyük ödüller... Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

97- İyi dinleyin! Melekler nefislerine zulmedenlerin canlarını alırken; “Siz ne iş yapmaktaydınız?” diyecekler. Onlar, “Biz yeryüzünde çok ezilmiştik” diye cevap verecekler. Melekler; “Allah’ın arzı geniş değil miydi? Oraya göçseydiniz ya” diyecekler. İşte böylelerinin varacağı yer cehennemdir. Ne kötü varış yeridir orası!

98- Ama ezilen erkekler, kadınlar ve çocuklardan çaresizlik içinde kıvranan ve bir çıkış yolu bulamayanlar bunun dışındadır.⁸³

99- Allah’ın onları affetmesi umulur. Allah çok affeden, çok bağışlayandır.

100- Kim Allah yolunda hicret ederse, bilsin ki Allah, bir kapıyı kapatırsa, başka kapılar açar.⁸⁴ Kim Allah’a ve

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرَ أُولِيَ الصَّغِيرِ وَالْمُجَاهِدُونَ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً ۚ وَلَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ عَلَى الْقَاعِدِينَ
اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ۖ دَرَجَاتٍ مِنْهُ
وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝ إِنْ أَلَيْسَ لِمَنْ فِيهِمْ
الْمُلْكُ ظِلٌّ مِمَّا لِنَفْسِهِمْ قَالَ أُولَئِكَ أَثَرُ ۚ قَالُوا كَأَنَّ مُصَفَّيْنِ
فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضًا لِلَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا قَالُوا لَكَ
مَاؤُيُنُهُمْ هَهُنَا وَهَهُنَا ۚ تَصِيرُ ۝ إِلَّا الْمُصَفَّيْنِ مِنَ الرِّجَالِ
وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَمْتَدُونَ سَبِيلًا
۝ قَالُوا لَكَ عَسَىٰ أَنْ يَرْعَوْعَتْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
عَفُورًا ۝ وَمَنْ يَهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَافِقًا كَثِيرًا
وَسَعَةً ۚ وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ
الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ
فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ
أَنْ فَيَكُونَكُمْ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ ۚ إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا أَعْدَاؤَكُمْ يَوْمَئِذٍ ۚ

peygambere hicret etmek amacıyla evinden çıkar da yolda ölürse, onun mükafatı Allah’a aittir. Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

101- YERYÜZÜNDE sefere çıktığınızda düşmanın üzerinize ani saldırı düzenlemesinden korkarsanız, namazı kısaltmanızda bir sakınca yoktur. Unutmayın, bu kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır.

⁸³ Harfi harfine: “Bir şeye ‘istida’sı (güç yetirmesi) olmayan ve bir yola ‘hidayet’ edilmeyen ‘müstazaflar’dan erkekler, kadınlar ve çocuklar hariç.”

⁸⁴ Harfi harfine: “Kim Allah yolunda ‘hicret’ ederse, yeryüzünde çok ‘murâğam’ (yerleşecek toprak) ve ‘vus’at’ (genişlik) bulur.” Rivayete göre Mekke’de kalan Cündep İbni Damre, oğullarına, “Beni Medine’ye götürün. Çünkü ben ezilenlerden (mustaz’af) değilim ve ben yolu bilmeyen birisi de değilim. Allah’a yemin olsun ki

artık Mekke’de kalamam” dedi. Bunun üzerine oğulları onu bir sedyeye koyup Medine’ye doğru yola çıkardılar. Bu zat çok ihtiyar idi ve yolda öldü. Ayet, bunun üzerine nazil oldu (Razi, İbni Kesir, Kurtubi). Ayette geçen ifadeleri, harfi harfine çeviri yerine, bu anlamla bütünleşsin diye, Türkçe’de çaresizliğin, bir yere mahkum olup kalmanın olamayacağını; hayatta imkanların çok geniş, fırsatların türlü türlü olduğunu ifade için kullanılan ve aslında bu ayetin mana ve mefhumunun halk bilgelğinde yoğrulmuş ifadesi olan “Allah bir kapıyı kapatırsa, başka bin kapı açar” deyimini kullandım.

102- Şu halde sen içlerinde olup da onlara namaz kıldırıldığında, onlardan bir kısmı seninle beraber namaza dursun. Silahlarını da yanlarına alsınlar. Onlar secdeye vardıklarında, diğer grup gözçülük yapsın. Sonra henüz namaz kılmamış olan diğer grup gelsin seninle beraber kılsınlar. Tedbiri elden bırakmayıp silahlarını da yanlarına alsınlar. Bu kâfirler, isterler ki açık verseniz de oradan üzerinize çullansalar. Eğer yağmur sorun olursa veya hastalanırsanız, silahları bırakmanızda bir mahzur yoktur. Tedbiri elden bırakmayın. Allah, kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

103- Namazı bu şekilde eda ettikten sonra artık gerek ayakta, gerek otururken ve gerekse yaslanmışken hep Allah'ı anmaya devam edin. Tehlike geçtiğinde de, namazı canı gönülden kılmaya devam edin. Çünkü namaz, mü'minler için vaktinde eda edilmesi gereken bir farzdır.

104- Düşmanı hafife almayın.⁸⁵ Eğer sıkıntı çekiyorsanız, onlar da sizin gibi sıkıntı çekiyor. Oysa siz, Allah'tan onların umamayacağı şeyleri umuyorsunuz.

وَإِذْ كُنْتُمْ فِيهِمْ فَكَانَتْ لَهُمُ الصَّلَاةُ فَلَمَّتُمْ طَائِفَةً مِنْهُمْ
مَعَكُمْ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا عَلَيَكُمْ وَنُؤَايِنِ
وَرَأَيْتُمْ كَوَالِفَ طَائِفَةٍ أُخْرَى كَرِهَتْ لَكُمْ صَعْلُوا مَعَكُمْ
وَلْيَأْخُذُوا بِحِلْيَتِهِمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَوْ تَقَالَوْا عَنْ آلِحَتِكُمْ وَآلِيتِكُمْ لَيَكُونَنَّ عَلَيْكُمْ مِثْلُ
وَاحِدَةٍ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَدَى مِنْ طَيْرٍ أَوْ كُنْتُمْ
مَرْضَى أَوْ أَصْحَابُ أَسْلِحَتِكُمْ وَخُذُوا بِحِلْيَتِكُمْ إِنْ لَمْ تَكُنْ
لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ١٠٢ فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ
فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ
فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّا الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا
مَوْفُوتًا ١٠٣ وَلَا تَتَّبِعُوا فِي بَيْعَاءِ الْقَوْمِ إِنْ كُنُوا آلَاءُ الْمُؤْنِ
فَإِنَّهُمْ يَأْمُرُونَ كَمَا تَأْمُرُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ١٠٤ إِنَّا أَنْزَلْنَا
إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِغَضَبٍ بَيْنَ النَّاسِ رِيًّا
أَزِيلَا اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ١٠٥

Allah her şeyi bilendir, çok bilgedir.

105- SANA gerçeğin ta kendisi olan Kur'an'ı indirdik ki insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği şekilde hükmedesin. Sakın hainlerin savunucusu olma.⁸⁶

⁸⁵ Harfi harfine: "Düşman topluluğunu (qavm) izlemeye (ibtigâ) gevşeklik (vehn) göstermeyin."

⁸⁶ Rivayete göre münafıklardan Tu'me bir zırh çalmıştı. Çalıntı zırh kendinden istenince, olayı bir yahudinin üzerine attı. İş kavgaya varınca, Tu'me'nin yakınları Hz. Peygambere gelerek olayı yahudinin yaptığını doğrulamasını, bu yönde hüküm vermesini istediler. Hz. Peygamber de onların sözüne güvenerek bu yönde karar vermeye eğilim gösterince, işte bu bölüme yerleştirilen on ayet (105-115) nazil oldu. Ayetlerle yaptığı hırsızlık veya yolsuzluk ifşa olunca, Tu'me İbn Ubeyrik bunu

kendine yediremeyerek Hz. Peygamber'in aleyhine döndü ve "mü'minlerin yolundan" ayrılarak putperestliğe geçti. Mekke'de yine bir hırsızlık olayında üzerine yıkılan bir duvarın altında kalarak öldü (Razi, İbni Kesir, Kurtubi). Şu halde ayetler, bu olay üzerinden "Fıtratlarını bozanları; hırsız, yolsuzu kayırmayın. Sakın o hainlerin destekçisi olmayın, Allah'ın emrettiği şekilde hak ve adalet ile hükmedin. Bir de, kimse müslümanım demekle işin biteceğini sanmasın. Eğer hırsızlık ve yolsuzluğu bir Müslüman da yapıyor olsa -ki yapabilir-, bunu din iman kılıfı altında yapmaya kalkarsa, böyle deşifre edin, asla göz yummayın" mesajı vermektedir... Kur'an'ın dünyasında "kendi nefesine zulmetmek, verdiği ahd-i misakı bozmak, Allah'ın birleştirilmesini istediği şeyi ayırmak, kendi nefesine hainlik etmek" olarak geçen deyişler, genellikle 'fıtrat, sağduyu ve vicdana aykırı hareket" anlamında kullanılmaktadır. Bunları, "fıtratlarını bozmak, kendine yazık etmek, sağduyudan şaşmak, vicdanının sesini dinlememek" şeklinde ifade ettim.

وَاسْتَغْفِرِ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تَحْزَنْ
عَنِ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ
خَوَافًا أَهْمًا ﴿١٠٧﴾ يَخْتَفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَخْتَفُونَ
مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا يَفْعَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ مَا أَنتَ بِمُعْجِزٍ لَّهُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا قَدْ تَجَادَلُ اللَّهُ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْرًا
يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ
نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهُ يَحْدِثِ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾
فَأَمَّا يَكُنِ لَهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾
وَمَنْ كُنِ حَظِيظَةً أَوْ أَمَامًا ثُمَّ زَمِيهًا فَزَكَاةً فَحَمَلٌ
فَمُتَانًا وَأَمَّا مُبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ
وَرَحْمَتُهُ لَمُتْتَ مَلَكِيَّةً مِنْهُمْ أَنْ يَضِلُّوكَ وَمَا
يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَصُرُونَ لَكَ مِنْ شَيْءٍ
وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا
لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

106- Allah'tan af dile. Allah çok affedici, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüphelenmesin.

107- Hainler adına mücadeleye kalkışma. Çünkü Allah, fitratını bozarak günah işleyenleri sevmez.

108- Onlar yaptıklarını insanlardan gizleyebilirler ama Allah'tan gizleyemezler. Halbuki O'nun kabul etmeyeceği sözleri sayıp dökerken, Allah yanı başlarında! Allah onların yaptıklarını çok iyi biliyor.

109- Diyelim, siz bu dünya hayatında onlara arka çıktınız; fakat kıyamet gününü onların arkasında kim duracak ve onlara kim vekil olacak?

110- Oysa kim bir kötülük yapar veya fitratını bozar da sonra Allah'tan af dilerse, Allah'ı çok affedici ve merha-

metli bulur.

111- Çünkü günah işleyen, yalnızca kendine zarar verir. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.

112- Kim bir hata yapar ve suç işler de, sonra onu masum birinin üzerine atarsa, iftira etmiş ve açık bir günah işlemiş olur.

113- Allah'ın sana cömertliği, sevgisi ve merhameti olmasaydı, onlardan bir grup, seni bile şaşırtmaya çalışmışlardı. Oysa onlar yalnız kendilerini şaşırtırlar, sana da asla zarar veremezler. Nasıl yapabilirler ki, Allah sana kitap ve bilgelik vermiş ve bilmediklerini sana öğretmektedir. Allah'ın sana olan cömertliği gerçekten çok büyüktür.

114- Onların kapalı kapılar ardında çevirdikleri entrikaların çoğunda hayır yoktur.⁸⁷ Ancak doğruluk namına karşılıksız vermek, ortak iyi için çalışmak ve insanlık yararına yapılan işlerde hayır vardır.⁸⁸ Ve her kim bunu Allah'ın rızasını arayarak yaparsa, yarın Biz ona büyük bir ödül vereceğiz.

115- Kim de doğruluk ve dürüstlük yolu apaçık gösterildikten sonra peygamber ile bağını koparır ve mü'minlerin yolundan başka bir yola girerse, onu girdiği o yolda bırakır ve kendisini cehenneme atarız. Ne kötü gidiştir o!

116- AÇIKCASI Allah, ortak koşanları bağışlamaz. Bundan başkası için ise, layık gördüğünü bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa, dönüşü olmayan bir sapıklığa girmiş demektir.

117- Onlar Allah'ı bırakıp, yalnız tanrıçalara yalvarıp yakarıyorlar.⁸⁹ Böylece, inatçı şeytandan başkasına yalvarmış olmuyorlar.

118- Oysa Allah onu lanetlemiş, o da şöyle demişti: "Senin kullarından bir kısmını kendime çekeceğim.

119- Mutlaka onları saptıracağım ve her fırsatta onları kuruntulara kaptırıp, olmayacak hayallerle aldatacağım. Onlara emredeceğim; putlar için develerin kulaklarını kesecekler. Emredeceğim;

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ حِيلِهِمْ إِلَّا مَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْذُلَ قَوْلَهُ أَوْ مَعْرُوفٍ
أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ تَعْلَانًا مَرْضَاتِ اللَّهِ
فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾ وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ
تُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَآتَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾
إِنَّا لِلَّهِ لَا يُفْرَأُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيُفْرَأُ مَا دُونَ
ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ مِثْلًا لَا
يَعِيدُ ﴿١١٦﴾ إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ الْإِنْسَانِ وَإِنْ يَدْعُونَ
إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا تُخَدِّعْ
مِنْ عِبَادِكَ نَفْسِيًّا مَفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَلَا ضَلَمَهُ وَلَا تُتَبِّعَهُمْ
وَلَا تَرْهَبُهُمْ فَلْيُبَيِّنْ لَنَا آيَاتِكَ وَلَا تَمْنُنْهُمْ
فَلْيَكُنْ لِلَّهِ حُكْمُ الشَّيْطَانِ وَلَكِنْ مَرْدُونِ
اللَّهُ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرًا مُبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعْبُدُهُمْ
وَمَا يَنْفَعُهُمْ وَمَا يَضُرُّهُمْ الشَّيْطَانُ لَا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَخْرُجُونَ عَنْهَا حَتَّى

Allah'ın yarattığını değiştirecekler." Şu halde her kim Allah'ı bırakıp şeytanı dost edinirse, kesinlikle ziyana uğrar.

120- Şeytan onlara vaatle bulunur, kuruntulara kaptırır. Zaten şeytan, kandırmaktan başka ne verebilir ki?

121- Böylelerinin varacakları yer cehennemdir ve ondan kurtulmanın hiçbir çaresi yoktur.

⁸⁷ Harfi harfine: "Onların 'necvâ'larının (gizli fısıldaşmalarının) çoğunda hayır yoktur." Yani: Tu'me ibn Ubeyrik ve taifesinin, kapalı kapılar ardında toplantı yapıp hırsızlıklarını ve yolsuzluklarını nasıl örtbas edeceklerine dair görüşmeler yapmalarında, işi başkasının üzerine yıkmaya yönelik çevirdikleri entrikalarda hayır yoktur.

⁸⁸ Harfi harfine: "Ancak bir 'sadaka' vermeyi veya 'maruf' yapmayı yahut da insan-

ların arasını 'ıslah'ı emreden hariç.”

⁸⁹ İNÂS: Sözlükte [انثى] dişi, [انثى] da onun çoğulu dişiler demektir. Peltek “se”nin “sin”e dönüşümü ile [نسا] da aynı anlamdadır. Burada “tanrıçalar” olarak karşıladığımız Araplardaki dişi putlar, genelde eski Mezopotamya dinlerinin tanrı tasavvurları ile paraleldir. Çok tanrılı dinlerde varlığına inanılan dişi tanrısal güç, ilahe anlamındadır. Tanrıçalar genellikle doğum, üreme, verimlilik, güzellik, aşk, intikam, ihtiras ve kadına ilişkin olarak görülürler. Sıklıkla ilahi anne, eş, kız ve kız kardeş olarak nitelenirler. Orta Arabistan’da dişi isimleri ile anılan üç büyük tanrıça vardı: Allah kelimesinin dişil müennes söylenişi *Lât*, Aziz’in dişili *Uzzâ* ve üçüncüleri *Menât*. Yine Kuzey Arabistan halklarından Nebatilerde (MÖ.400-MS.200) bir baş yüce tanrı *Düşara* ve *Allat*, *Manotu*, *Hubalu*, *Uzza* gibi birçok tanrı ve tanrıçaya yer verilirdi. Tanrı kültleri için *Bayta* denilen kutsal mekanları vardı. Tanrılar genellikle *abstrakt* denilen dikili taşlar ile sembolize edilirlerdi. Nisa sûresinde bu bölüme yerleştirilen bu ayetlerin, adeta surenin ismine nispetle öne çıkarılmasının sebebi, önceki ayetlerde hırsızlık ve yolsuzluğa karıştığı ortaya çıkarılan Tu’me ibn Ubeyrik’in, “mü’minlerin yolundan” ayrılarak kaydığı putperestliğin ne menem bir şey olduğunun kısaca tasvir edilmesidir. Hemen ardından “mü’minlerin yolunun” ne olduğunun kısa tasviri ile bölüm sona erecek.

122- İman edip iyilik, güzellik ve doğruluk için çalışan kimselere gelince, onları altından ırmaklar akan cennetlere koyacağız; süresiz oralarda kalacaklar. Bu, Allah'ın gerçeğin ta kendisi olan sözüdür. Zaten Allah'tan başka kim sözü en iyi koruyabilir?

123- Cennet ne sizin kuruntularınızla, ne de önceki çağlarda kitap verilenlerin kuruntularıyla kazanılacak bir yer değildir. Kim bir kötülük yaparsa cezasını çeker ve Allah'tan başka da ne bir yâr, ne de bir yardımcı bulabilir.⁹⁰

124- Erkek olsun kadın olsun, kim inanmış olarak iyilik, güzellik ve doğruluk için çalışırsa, işte bunlar cennete girerler ve zerrece hakları yenmez.

125- İyi, güzeli ve doğruyu arayarak özünü Allah'a teslim eden ve İbrahim'in sağduyulu yoluna uyan kimse-den daha doğru bir yol tutan kim olabilir? Üstelik Allah İbrahim'i dost edinmişken.

126- Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır. Allah her şeyi kuşatıcıdır.

127- SENDEN kadınlar hakkında kendilerini aydınlatmanı istiyorlar. Onlara söyle: Allah gerekli aydınlatmayı yapmıştır: "Yazılmış hakları olan mirası

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا
وَمَنْ أَعَدَّ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ۝١٢٢ لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا
أَمَانِي الْأَكْبَابِ تَنْجِلُكُمْ عَنْ يَمْنِهِ وَلَا يَجِدُ لَهُ
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ۝١٢٣ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ
مِزْدَكِيرًا وَأَنَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلْيُكَلِّفْ يَدُ خُلُوفٍ
الْجَنَّةِ وَلَا يَظْلَمُونَ شَيْئًا ۝١٢٤ وَمَنْ أَحْسَنُ بَيًّا مِمَّنْ
أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ
حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ۝١٢٥ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُخِيطًا ۝١٢٦
وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ
وَمَا يَنْبَغِي عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي تِلْكَ النِّسَاءِ الَّتِي
لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَزَرَعُونَ أَنْ تَسْكَوَهُنَّ
وَالْمُسْتَغْفِينَ مِنَ الْوُلْدَانِ أَنْ تَعْمُوا إِلَهًا بِلَيْسَ
وَمَا تَقُولُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ۝١٢٧

kendilerine vermediğiniz ve nikahlamayı istemediğiniz o öksüz kızlara, mağdur çocuklara ve yetimlere haksızlık yapmayın" dememiş miydik! Unutmayın ki, hayır namına ne yaparsanız Allah onu biliyor.⁹¹

⁹⁰ Yani: Cennet, "Biz Müslümanlarız, bizim dinimiz son hak dindir. Müslüman olmadıkça, bizim dinimize geçmedikçe cennete girmek mümkün değildir. Her ne kadar günah işlesek de, Allah bu son dine mensup olduğumuz için bizi affeder. Allah bizi yakmaz" vb. sizin kuruntularınızla; "Biz Allah'ın seçilmiş halkıyız. Bütün peygamberler bizden çıkmış. Asıl hak din ve hak kitap bizimkisi. Cehennem bize sayılı gönlerden başka dokunmaz" diyen yahudilerin kuruntularıyla; "İsa hepimiz için kendini feda etmiş. O'nun kilisesine girmedikçe, vaftiz olup temizlenmedikçe kimse cennete giremez" diyen Hristiyanların kuruntularıyla kazanılacak bir yer değildir. "Allah'ın hakkını teslim eden" (Müslüman) derken Araplar, Türkler veya Farslar; "Allah'a kulak veren" (İsmail) derken Arap soyu; "Tanrı ile yürüyen" (İsrail)

derken İbrani soyu; Allah'ın yardımcısı (*Ensarullah*) derken de Haçlılar, İngilizler, Almanlar, Fransızlar vs. kastediliyor değildir. Kurtulmuş soy, seçilmiş ırk veya lanetlenmiş kavim diye bir şey yoktur. Kim sahiden "Allah ile yürüyorsa", hakkı teslim edenler de, Tanrı ile yürüyenler de, Allah'a yardım edenler de işte odur. Allah ile yürümek demek, Allah'ın varlığına, birliğine, bölünmez bütünlüğüne, hesaba, kitaba canı gönülden iman edip iyilik, güzellik, doğruluk yolunda çalışmak; böylece Allah bilinciyle yaşanmış erdemli ve dürüst bir hayat sürmek demektir. Irk, kavim, millet ve tarihsel din telâkkileriyle, etiketlerle, nüfus cüzdanı kimlikleriyle avunup durmayı bırakın; iman, ahlâk, adalet, doğruluk, dürüstlük gibi değerleri yaşamaya, ete kemiğe büründürmeye bakın, evrensel kurtuluşun yolu budur...

⁹¹ Rivayete göre, kadınlar hakkında ayetler indikçe yeni sorular oluyordu. Bu ayet işte onlardan birisidir. Surenin başlarında kadınlar hakkında inen ayetler hakkında anlamak için yeni sorular soruldukça, konuyu açıklayan yeni ayetler geldiği anlaşıyor. Bu ayetin inmesine neden olan şeyin öksüz kızlar, mağdur çocuklar ve yetimlerin durumlarında yeterince iyileşme olmaması olduğu anlaşıyor. Durumu düzeltmek için tekrar tekrar hatırlatmalarda bulunuluyor. Yani toplumda birçok kişi hem mallarını yemek için yetimleri yanlarında tutuyor, hem de evlenmelerine mani oluyordu (Razi). Bunu, "hoşlanarak evlendiği" birçok eşini geçindirmek için yapıyor, yetimlerin malını onlara harcıyordu. Başkasıyla evlenmelerine de mani oluyordu. Bunun için eşlerini ikişer, üçer, dörder azaltmaları ve yetimlerin malına da göz dikmemeleri istendi. Bunun üzerine yeni sorular gelince, bu ayetlerle (tek-raren) şöyle denmek istendi: "Senden kadınlarla ilgili surenin başlarında getirdiğimiz düzenlemeler hakkında yeni açıklamalar istiyorlar. Onlara hoşlanarak evlendiğiniz kadınları geçindirebilmek için yetim hakkı yememelerini, bu nedenle bu tür çokevlilikleri ikişer, üçer, dörder azaltmalarını; bunun onlar için daha uygun olacağını söylemiştik (4/ 3). Şimdi yine tekrar ediyoruz: Yetimlere mirastan paylarını verin. Nikahlı birçok hanımı geçindirebilmek için öksüz kızların, mağdur çocukların ve yetimlerin mallarına göz dikmeyin. Bundan uzak durun. Onların başkalarıyla nikahlanmalarına da mani olmayın. Allah, hayır (erdem) namına her ne yaparsanız biliyor, görüyor..." Öte yandan, "*nikahlanmayı istemediğiniz*" ifadesi, ibarenin (*terğabüne en tenkihû hunne*) hem istemek, hem istememek manasına geldiğini söyleyen Ebu Ubeyd'in görüşü esas alınarak manalandırılmıştır (Razi).

128- Eğer bir kadın kocasının geçimsizliğinden veya kendisine soğuk durmasından şikayetçi ise, önce oturup konuşarak anlaşmasında bir sakınca olmaz. Zira karşılıklı konuşup anlaşma, her zaman en iyi yoldur. İnsanoğlunda bencillik her zaman mevcuttur. Bencillikten sakınır, güzel güzel geçinirseniz, bilin ki Allah yapacağınız her şeyden haberdardır; bundan hiç şüphemiz olmasın.

129- Ne kadar isteniz de kadınlar arasında adaleti sağlamaya kesinlikle güç yetiremezsiniz. Bari birisine büsbütün meyledip de ötekini askıdaymış gibi bırakmayın. Eğer arayı düzeltir ve adaletsizlikten sakınırsanız, bilin ki Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüphemiz olmasın.

130- Nihayet boşanırlarsa, Allah lütfuyla başka kapılar açar.⁹² Allah'ın lütfu boldur, çok bilgedir.⁹³

131- GÖKLERDE ve yerde ne varsa Allah'ındır. İyi dinleyin; önceki çağlarda kitap verilenlere de, size de, "Allah bilinciyle yaşayın" diye tavsiye etmiştir. Buna rağmen inkar ederseniz, biliniz ki göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Allah hiç bir şeye muhtaç değildir ve övülmeye layık olan O'dur.

132- Evet, göklerde ve yerdeki her şey Allah'ındır. Güvenip dayanmak için de

وَإِذَا امْرَأَتُكَ مَا تَفْعَلُ مِنْ بَيْتِكَ فَلاَ جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُخْصِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَكُنْ تَسْطِيرًا لِّقَدْلَوْلَا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتَ فَلَا يَمْسِكُ لَأَمْلَأَ لِقْدًا كَالْمَلَقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِنْ تَنَافَسَا فِي اللَّهِ كَلَامًا مِنْ سَعْتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَكَدْ وَصَيْنَا الَّذِينَ أَوْفُوا الْوَعْدَ مِنْ قَبْلِكَ وَأَيَّاكُمْ أَنْ تَقُولُوا اللَّهُ وَانْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكُنَّا لِلَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِنْ تَيْتَابُذِ مِنْكُمْ آيَاتُنَا النَّاسُ وَآيَاتِ الْآخِرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدِ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

Allah yeterlidir.

133- İsterse sizleri bitirir de ey insanoglu, yerinize başkalarını getirir. Allah'ın buna da gücü yeter.

134- Kim dünya nimeti isterse, bilsin ki hem dünya nimeti, hem ahiret nimeti Allah'ın katındadır. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi görüyor.

⁹² Harfi harfine: Eğer o ikisi 'farklılaşırsa', Allah kendi genişliğinden hepsini zenginleştirir."

⁹³ Bu bölümde surenin başındaki kadın-erkek ilişkileri ile ilgili konuya tekrar dönülüyor. Bir kez daha hatırlatmalarda bulunuluyor. Dikkat edilirse, aslında konu ne erkekler, ne kadınlar, hatta ne de yetimlerdir. Esas konu, hak ve adalettir. Bütün her şey bunun etrafında dönüyor. Kur'an, âdeta bu konuya kilitleniyor. Her şeyde bunu arıyor, bunu talep ediyor. Bu bölümde (127-130); bir şekilde çekeşliliğin o günkü toplumda yol açtığı haksızlık ve adaletsizliklere gayet makul çözümler getiriyor.

Süreç içinde aşama aşama tek eşliliğe doğru yönlendiriyor. Burada, önce çokesli olanların, eşlerini geçindirebilmek için yetim malını yemesini bir kez daha mahkum ediyor. Sonra, bu tür evliliklerde görülen geçimsizliklere değiniliyor. Özellikle, erkeğin muhtemelen yapacağı haksızlıklar karşısında kadının ne yapması gerektiği açıklanıyor. Onlara mümkün mertebe anlaşma yolları aramalarını tavsiye ediyor. Sonra erkeğe dönüyor; kadınlar arasında “asla, kesinlikle” vurgusuyla adaleti sağlayamayacakları hatırlatılıyor. “Bari” deniyor; “Bunu yapamayacaksanız, o halde alma-verme, gelip-gitme gibi yüzeysel ilişkilerde bir ölçü tutturun ve büsbütün bir tarafa meyletmeyin” deniyor. Nihayet boşanmanın da özellikle haksızlığı uğratılan kadınlar için bir çözüm yolu olduğu gösteriliyor. “Boşanırsam ortada kalırım” muhtemel endişesi için de, “Allah zengindir, lutfu geniştir” hatırlatması yapılıyor... Kimi âlimler, bu bölümdeki ayetlerden “tekeşliliğin” vacip olduğunu ileri süren görüşler çıkarmıştır. Özellikle bazı Mutezile müfessirleri, “güç yetirilemeyen emredilemeyeceği” (*teklif-i mala yutak*) ilkesi gereğince, Allah’ın kadınlar arasında adalete “kesinlikle” güç yetirilemeyeceğini beyan etmekle bunun teklif olmaktan çıktığı, böyle bir şeyin artık erkeklerden istenemeyeceğini savunmuşlardır (Razi).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ
 أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ
 أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوْا أَوْ نَسُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ
 وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
 وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾
 إِنَّا الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَدَّوْا
 كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ يَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا يَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِيرِ
 الْمُنَافِقِينَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَلَمْ يَكُنِ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْنَعُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةُ فَإِنَّ
 الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٨﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ
 أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يَكْفُرُ بِهَا وَيَسْتَهْزِئُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا
 مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثَلْتُمْ
 إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾

135- EY İMAN EDENLER! Bizzat kendinizin, anne-babanızın veya akrabalarınızın zülfü yârine dokunsa da adaletten şaşmayın. Zengin, fakir ayrımı yapmadan; gerçeği, sadece gerçeği gözetin. Hepsinden öncelikli olan Allah'tır. Adaletten uzaklaşıp da nefsinize uymayın. Eğer eğilir, bükülür veya savsaklarsanız, Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

136- Ey iman edenler! Allah'a, peygamberine, peygamberine indirdiği kitaba, önceki çağlarda inen vahiylerle iman edin. Kim Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve ahiret gününe inanmazsa, derin bir sapıklığa saplanıp gitmiştir.

137- İman ettikten sonra inkar edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkar

edenleri, sonra da inkarda ileri gidenleri Allah ne affedecek, ne de doğru bir yolda yürütecektir.

138- Münafıklara haber ver; onları acı bir azap bekliyor.

139- Onlar iman edenleri bırakıp kafirleri dost ediniyorlar. Onların yanında izzet ve şeref mi arıyorlar? Oysa izzet ve şeref, tümüyle Allah'ın yanındadır.

140- Allah size kitabında şunu indirmiştir: "Allah'ın ayetlerine küfreden ve onlarla alay edenlerin konuyu değiştir-medikçe yanlarında oturmayın. Aksi halde, siz de onlara benzersiniz. Allah, münafıklarla kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır; bundan hiç şüpheleniz olmasın.

141- Onlar, başınıza geleceklerin sonucunu beklerler. Eğer Allah size bir zafer verirse “Birlikte başarmadık mı?”, eğer kâfirler zafer kazanırsa “Başarınıza destek vermedik mi? Şu adamlara karşı sizi savunmadık mı?” derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmünü verecektir. Allah, o kâfirlerin iman edenlere bûsbütün zarar vermesine asla izin vermeyecektir.

142- Bakın, bu münafıklar Allah’ı kandırmaya çalışıyorlar. Halbuki Allah, onların kendi kendilerini kandırmalarını sağlıyor. Namaza, sırf insanlar görsün diye üşene üşene kalkarlar. Allah’ı nadiren hatırlarlar.

143- İki arada bir derede bocalayıp dururlar; ne onlardan yana olurlar, ne de bunlardan. Allah birini şaşırtırsa, artık ona sen bir yol bulamazsın.

144- Ey iman edenler! Mü’minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Allah’a, aleyhinize delil olacak bir şeyi vermek mi istiyorsunuz?

145- Münafıklar, kesinlikle cehennem dibini boylayacaklar. Hiç kimsenin onları kurtaramadığını göreceksin.

146- Ancak tövbe ederek iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlar, saf bir yürek temizliği içinde dinlerini Allah’a

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَكُمْ قَدْ كَانُوا لَكُمْ فِتْنَةً فَخَمَّ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانُوا لَكَافِرِينَ فَصَبِّحْ قَالُوا أَلَمْ نَسْجُدْ عَلَيْكُمْ وَنَمْتَعْكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَهُ يَحْكُمْ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ١٤١
إِنَّ النَّافِقِينَ إِخْرَاجُهُمْ مِنَ اللَّهِ وَمَوَاجِدُهُمْ وَإِذَا فَاوُوا إِلَى الصَّلَاةِ فَاوَأُوكَ إِلَى يَرْكَاؤُنَ النَّاسِ وَلَا يَذْكُرُونَ أَنَّ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ١٤٢ مَذْهَبَيْنِ بَيْنَ ذَلِكَ إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ١٤٣ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَرْبُدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ١٤٤ إِنَّ النَّافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ يَجِدَهُمْ تَصِيرًا ١٤٥ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ١٤٦ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ١٤٧

has kılanlar hariç. Çünkü bunlar iman edenlerle beraberdir. İman edenlere ise Allah büyük bir karşılama hazırlamıştır.

147- Şükretmesini⁹⁴ bilir de ardından iman ederseniz, Allah size ne diye azap etsin? Allah kimsenin şükürünü boşa çıkarmaz. Ne yaptığını da gayet iyi bilir.

⁹⁴ ŞÜKÜR: Sözlükte [شَكَرَ] kökünden gelir. Mastarı, “iyilik yapana onu överek karşılık vermek, teşekkür etmek” demektir. Memesi sütle dolu olan deve (mişkâr); pek sütlü olan otlaklar (meşkera); bulut dolu olmak (şekerâtîs-sehab); yağmuru şiddetlenmek (şekerâtîs-semâ); nimeti bilip açıklama ve sahibini övme (şükür) kelimeleri bu köktendir... Dikkat edilirse, ayette şükür imandan önce gelmiştir. Demek ki şükür, insanoğlunu imana götüren duygudur. İnsan, önce varlık alemi içindeki yerini düşünür. Kendisini varlığa çıkaran, yediren, içiren, yaşatan, merhametli bir yüceliğin içinde hisseder. Ekmeğini yeyip, suyunu içtiği bu alemin bir yaratıcısının,

var edicisinin olduğunu hatırlar. İçinden teşekkür etmek, bu karşılıksız iyiliği kendisine yapana şükran ve minnet duygularını sunmak ister. İşte bu his ve duyguların insanın iç dünyasında oluşması haline şükür denir. İman bunun üzerine bina edilir. Kur'an'ın ilk suresinin ilk kelimesinin *el-hamd* olması, bu karşılıksız iyiliği yapanı övme, ona teşekkürü sunmayı ifade eder. Nitekim, “İnsanlara teşekkür etmesini bilmeyen, Allah’a da şükredemez” denilmiştir.

çağdaş ifadelerle ayet, özgürlük ile adalet arasında hassas bir denge kuruyor. “Eş-yada aslolan ibahadır” (özgürlük) ilkesi ile, “Zarar vermek yoktur” (adalet) ilkesi, birbirinin içine geçiriliyor. Bunun anlamı şudur: Kimseye zarar vermeden her şeyi yapmak serbesttir. Devlet özgürlüğe değil zarar vermeye müdahale eder...

⁹⁶ Yani: Musa ile Tevrat’a inanıp, İsa ile İncil’i inkar eden Yahudiler... İsa ile İncil’e inanıp, Muhammed ile Kur’an’ı inkar eden Hristiyanlar... Böylece, hepsini birden inkar etmekle, hepsini birden kabul etmek arasında bir yol tutturmak isteyenler... Allah ile peygamberlerinin arasını keyfi olarak ayırarak kimini kimine tercih edenler...

⁹⁷ “Yahudilere cumartesi yasağı” ile ilgili açıklama için bkz. 2/65. ayet dipnotu.

155- Başlarına gelenler, verdikleri sözü tutmamaları, Allah'ın ayetlerini inkar etmeleri, peygamberleri haksız yere öldürmeleri ve "Bunlara ihtiyacımız yok"⁹⁸ demelerinden dolayıdır. İşin gerçeği Allah, inkarları yüzünden onların kalplerini mühürlemiştir. Şimdi artık çok az şeye inanırlar.

156- Çünkü inkar ettiler ve Meryem'e büyük bir iftira attılar.⁹⁹

157- Çünkü "Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i biz öldürdük" dediler. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar; fakat öyle olduğunu sandılar. Onda anlaşmazlığa düşenler, bundan dolayı şüphe içindedirler. Tahmin yürütmekten başka hiç bir bildikleri yoktur. O'nu gerçekte öldürmediler.¹⁰⁰

158- Bilakis, Allah onu kendine yükseletti.¹⁰¹ Allah daima güçlüdür, bilgedir.

159- Önceki çağlarda kendilerine kitap verilenler, yaşadıkları sürece onun davasının kesinlikle yok edilemeyeceğini görecekle.¹⁰² Kıyamet gününde de aleyhlerine şahit olacaktır.

160- Yahudilerin zalimlikleri ve insanları Allah yolundan çevirmeleri sebebiyle, aslında serbest olan hayatın birçok nimetlerinden onları mahrum bıraktık.¹⁰³

161- Çünkü yasaklanmış olduğu halde faiz alıyorlardı. Hem de halkın mal-

يَمَانَقَضِيهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكَفَرُوا بآيَاتِ اللَّهِ وَتَوَلَّوْهُمُ الْآيِسَاءُ
بَعِيرٌ حَرِّ قَوْلِهِمْ فَلَوْ بِنَا عَلَفَ بَلْ طَعِ اللَّهُ عَلَيْهَا كَفَرِهِمْ فَلَا
يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ۝١٥٥ وَكَفَرُوا قَوْلِهِمْ عَلَى نَرِيهِمْ نَبَاتًا
عَظِيمًا ۝١٥٦ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ
وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ
لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ۝١٥٧
بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝١٥٨ وَإِنْ
مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ
عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ۝١٥٩ قَطُّ مِزَالِ الَّذِينَ هَادُوا حَرَسْنَا عَلَيْهِمْ
طَلَبَاتٍ يَلَتُّ لَّهُمْ وَبَصَدُّهُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ۝١٦٠ وَآخِذِيهِمُ
الرِّبَا وَقَدْ هَوَّاهُ عَنْهُ وَأَكْلَهُمْ مَوَالِ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا
لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۝١٦١ لَكِنَّا لَا نَبْحِثُ
فِي أَعْيُنِهِمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ۝١٦٢

larını haksızca yiyorlardı. Böylece içlerinden kafir olanlarına acı bir azap hazırladık.

162- Bununla beraber aralarından ilimde derinleşmiş olanlara, sana ve senden öncekilere indirilmiş olana iman edenlere, câm gönülden namaz kılanlara, karşılıksız zekât verenlere ve Allah'a ve ahiret gününe inananlara gelince, işte onlara yakında büyük bir mükafat vereceğiz.

⁹⁸ Harfi harfine: 'Kalbimiz kılıflı' demelerinden dolayı..."

⁹⁹ Yani: **Meryem**'in, gayr-i meşru ilişki neticesinde çocuk doğurduğunu iddia ederek iftirada bulundular. Halbuki Adem'in de babası yoktu. Babasız varlığa gelme de, aslında Allah'ın hayy sıfatının kimi canlı türlerinde görülen bir çeşit vücut verme,

varlığa büründürme tarzıdır. Keza, bir spermadan canlı oluşması da, “Hayy” sıfatının varlığa bürünüşüdür. Böylece bütün doğum ve üreme çeşitleri, doğadaki bütün canlılık oluşumları, “Hayy”ın tecellisinden başka bir şey değildir.

¹⁰⁰ Yani: İsa’nın, “Allah’ın sesi” (*kelimullah*) olarak öldürülmesi mümkün değildir. Çünkü Allah’ın sesi olanlar ölmezler. Tıpkı, “Allah’ın gözü” olan şehitlerin ölmediği gibi, onlar da ölmezler. “Allah’ın gözü” nasıl kör edilemezse, “sesi” de kırsılamaz. Yeryüzünde daima Allah’ın gözü, kulağı, sesi, soluğu, ifadesi, gölgesi, kılıcı, ruhu, sevgilisi, dostu olan insanlar olmuştur, olacaktır. Bunlar; sıddıklar, şehidler, salihler ve peygamberler gibi kendilerine nimet verilen güzel insanlardır. Bunları vücut olarak öldürmekle Allah’ın davasını yok ettiğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Yahudilerin, “Meryem oğlu İsa Mesih’i biz öldürdük” diye üzerine basa basa kasılıp durmaları bu nedenle boşunadır. Bunlar boş hayalden, kendini avutup durmadan, öyle olduğunu sanmaktan başka bir şey değildir. Evet, İsa ölmedi, yaşıyor. Çünkü şehidler ölmez! Bir ölür, bin dirilirler. Onların vücudu, bir insan olarak şöyle veya böyle, çarmıhta veya yatakta ölebilir. Nitekim her nefis ölümü tadacak, her nerede olursanız olun bir gün ölüm sizi de gelip bulacaktır. Ancak, “Allah’ın sesleri” ölmez. Allah davası yeryüzünde hiçbir zaman bitmez, bitmeyecektir! İsa’dan sonra da onun davası ilelebet sürecektir. İsa’nın vücudu toprak olsa da yükselttiği ses, insanlığın dimağında nesilden nesile yankılanıp duracaktır. İşte bunun için “İsa’yı öldürdük, kurtulduk ondan” vs. diyenler fena halde yanıılıyorlar. Nitekim yanıldıklarını da yaşadıkları sürece görecekler. Karşılarına her zaman yeni İsa’lar çıkacak. Bu ses, kıyamete kadar yüzlerinde tokat gibi yankılanacak. O zaman İsa’nın gerçekte ölmediğini görmüş olacaklar..! Ayette geçen “Onu asmadılar, Onu öldürmediler” ifadelerini polisiye bir anlatım olarak değil; “metafizik gerilim” içinde okumak icap eder. Bu durum, tıpkı bir şehit cenazesinin ardından “metafizik gerilim” içinde yürüyen kalabalığın, “Şehitler ölmez, o ölmedi, yaşıyor!” derkenki hallet-i ruhiyesi gibidir. Yani “İsa, “bedenen” çarmıha gerildi, öldürüldü; fakat o yaşıyor, ölmedi!” demek isteniyor. Buna benzer bir durum şu ayette geçtiği gibidir: “O gün, görünen görünmeyen tüm varlıklara (*ins-u cin*) günahlarından sorulmayacak” (Rahman; 55/39). Ayette “sorulmayacak” (*la yus’elu*) dendigi halde, “sorulacak” demek istenmiştir. Yani olumsuz fiil, olumlu manada kullanılmıştır. Sanki, “Onlara günahlarından sorulmayacak; çünkü simalarından tanınacaklar veya elleri, gözleri, derileri dile gelip konuşacak. Bunu için de soru sormaya gerek kalmayacak, hesapları böyle sorulacak” demek istenmektedir. Tıpkı bunun gibi ayette, “Onu öldürmediler, asmadılar; çünkü şehitler ölmez, onlara ölüler denmez (Bakara; 2/154). Bunun için öldürdük deyip durmaları boşunadır, o gerçekte yaşıyor...” demek istenmektedir (Allahu a’lem).

¹⁰¹ Yani: Allah, İsa’ya yüksek bir mertebe verdi. Katına yükselterek şerefliendirdi. Bütün şehidleri, salihleri, peygamberleri nimetlendirdiği gibi, onu da nimetlendirdi. Öyle ki onun adını göklere yazdı. Onu öldürdüklerini sananların hevesleri kur-

sağında kalacaktır. Onun yükselttiği ses, baki kalan şu gök kubbede ebediyete kadar yankılanacaktır. Nitekim Allah, İdris'i de böyle yüce bir makama "yükseltmişti" (19/57). Muhammed'in de itibarını, şanını "yükseltmişti." (96/4)... Ayette "Onu kendine yükseltti" mecazi ifadesi, Türkçe'de "Onun adını göklere yazdı" gibi bir manayı çağrıştırır. Ayrıca Bkz. 19/57. ayet dipnotu.

¹⁰² Harfi harfine: "Ehl-i Kitaptan olanlar, ölmenden önce ona mutlaka inanacak."

¹⁰³ Ayette bir milletin tarihi boyunca maruz kaldığı sıkıntı ve zorluklara dikkat çekiliyor. Bunlardan gereken dersin çıkarılması isteniyor. Milletlerin tarihinde olup biten her şeyin "Biz" [اِنَّا] siygasıyla anlatılması, Kuran'ın en dikkat çekici üslubu olup, Allah'ın insanlık tarihi ile, milletlerin yükseliş ve düşüş anları ile çok yakından ilgili olduğunun işareti olarak okunmalıdır. Bu ifade, eğer vahiy Türkçe inseydi "Onları Ergenekon'dan çıkardık, alemlere üstün kıldık" demeye benzer... (Allahu a'lem)

163- BİZ SANA Nuh'a vahyettiğimiz gibi ve ondan sonra gelen bütün peygamberlere vahyettiğimiz gibi vahyettik. Tıpkı İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, torunlarına, İsa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a da vahyettiğimiz ve Davud'a Zebur'u verdiğimiz gibi.

164- Nice peygamberler var ki, yaşam öykülerini ve hatıralarını daha önce sana anlattık. Nice peygamberler de var ki anlatmadık. Allah, Musa ile de, kelimelerle konuşmuştu.

165- Bunlar, insanların Allah'a karşı ileri sürecekleri bir mazeretleri kalmasın diye müjdeciler ve uyarıcılar olarak gönderilmiş peygamberlerdi. Allah da-ima güçlüdür, bilgedir.

166- Bilesin ki, Allah kendi bilgisi ile sana indirdiğine şahitlik eder, melekler de şahitlik ederler.¹⁰⁴ Zaten şahit olarak Allah yeter!

167- Kafirlik edip Allah yolundan alıkoyanlar, iflah olmaz bir sapkınlık içindedir; bundan hiç şüphenez olmasın.

168- O kafirlik edenleri ve zalimleri Allah asla affetmeyecek ve onlara bir yol da göstermeyecektir, kesinlikle!

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ
وَعِيسَى وَيُوسُفَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُدَ
زَبُورًا ﴿٣٦﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَا عَنْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا
لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَنْكَ وَقَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَحْيِيماً ﴿٣٧﴾ رُسُلًا
مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ
بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٣٨﴾ لَكِنَّا اللَّهُ يَشْهَدُ
بِمَا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ أَنْزَلْنَاهُ عَلَيْكَ وَاللَّهُ يَشْهَدُ
وَكُنَّا بِاللهِ شَاهِدِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا لَذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ
اللهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٤٠﴾ إِنَّا لَذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا
لَكِنَّا اللَّهُ يَغْفِرُ لَهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ طَرِيقًا ﴿٤١﴾ إِلَّا
طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللهِ يَسِيرًا
﴿٤٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ
فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَانْ كُفِّرُوا قَانَ اللهُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤٣﴾

169- Onların yolu cehennemden başka bir yere çıkacak değildir; oradan daha da çıkamayacaklar. Bu Allah için çok kolaydır.

170- Ey insanlar! Peygamber size Rabbinizden gerçeğin ta kendisini getirdi. Gelin kendi iyiliğiniz için ona iman edin. Eğer inanmayacak olursanız, bilin ki, göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Allah her şeyi bilendir, çok bilgedir.

¹⁰⁴ Yani: Ey Muhammed! Bilesin ki, o Yahudilerin "Bize gökten bir kitap indir, bunlar senin sözlerin" veya "Biz senin peygamber olduğuna şahitlik etmedik ki, seni kabul etmedik ki" demeleri boşunadır. Bu kitap sana Allah tarafından, bizzat, özel bir ilgi ve itina ile indiriliyor. Allah buna şahittir, melekler de şahittir. Allah'ın sana şahit olması yeter de artar bile. Şu halde onlara aldırış etme ve bildiğin yolda sana şahitlik edenlerle birlikte yürü!

171- EY ÖNCEKİ çağlarda kitap verilenler! Dininizde aşırılığa gitmeyin ve Allah hakkında yalnızca gerçeği söyleyin. Meryem oğlu Mesih İsa, yalnızca Allah'ın peygamberi, Meryem üzerinden insanlığa ulaştırdığı sesi ve Allah'tan diriltici bir soluktur.¹⁰⁵ Gelin Allah'a ve O'nun peygamberlerine iman edin ve "Tanrı üçtür" demeyin.¹⁰⁶ Bundan vazgeçin, hakkınızda hayırlı olur. Allah, ancak bir tek tanrıdır. Bir oğlu olması asla düşünülemez; O bundan uzaktır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Allah'tan başka vekil yoktur.¹⁰⁷

172- İsa, Allah'a ibadet etmekten asla çekinmezdi, en yakın melekler de. Her kim Allah'a ibadetten çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki yakında onların hepsini huzurunda toplayacaktır.

173- Orada iman edip iyilik, güzellik ve doğruluk için çalışanlara, karşılıklarını eksiksiz, hem de cömertçe verecek. Ancak büyüklük taslayıp yüz çevirenleri ise acı bir azap ile cezalandıracaktır. Onlar Allah'a karşı kendilerine ne yâr, ne de bir yardımcı bulamayacaklardır.

174- EY İNSANLAR! Bakın size Rabbinizden sapasağlam bir delil geldi. Size yol açan bir aydınlık da indirdik.

175 - Kim Allah'a iman edip ona sıkı sıkıya sarılırsa, Allah onun üzerine sevgi, merhamet ve nimet yağdıracak, doğruluk ve dürüstlük yolunda yürütecektir.

176- SENDEN kendilerini aydınlatmanı istiyorlar. Onlara söyle: "Allah, babası ve çocuğu olmayan kişinin mirası hakkında size şu açıklamayı yapıyor; Eğer çocuğu olmayıp kız kardeşi olan bir

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ
إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلَّمَتْهُ أَلْفِي سَاعَةً
إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ
إِنْهُوَ خَيْرٌ لِّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ
وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾
لَنْ يَشْكُفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ
الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَشْكُفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ
فَسَيُخْشَرُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ يَتَوَقَّعُونَ جُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ نَقَصًا وَأَمَّا
الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمُ عَذَابًا أَلِيمًا
وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾
يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ
وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿١٧٤﴾ قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا
بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِنْهُ
وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٧٥﴾
يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنِ انْتُزِعْتُ عَنْكَ الْبَرَّةُ وَلَدٌ وَلَهُ
أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ رِثَتُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتْ
أُخْتَيْنِ فَلَهُمَا الشَّلَاقُ إِنَّمَا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ
مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَىٰ إِنِّي اللَّهُ لَكُمْ أَنْ يَصِلُوا وَاللَّهُ يَكُلُّ شَيْءًا عَلَيْهِ ﴿١٧٦﴾

kimse ölürse, bıraktığının yarısı kız kardeşine kalır. Eğer kız kardeşinin çocuğu yoksa, bu erkek kardeş ona varis olur. Eğer iki kız kardeşi varsa, bıraktığının üçte ikisi bunlara kalır. Eğer erkekli kızlı kardeşleri varsa, o zaman erkeğe, iki kız kardeş payı kadar düşer. Allah, karanlıkta kalmayasınız diye size bunları açıklıyor. Allah her şeyi biliyor...

¹⁰⁵ Harfi harfine: "Meryem'e ulaştırdığı 'kelimesi' ve ondan bir 'ruh'tur."

¹⁰⁶ Yani: “Tanrı üçtür veya üçlüdür” demeyin. “Bir olan, üçlü surette görünmüştür” de demeyin. Çünkü Tanrılık yalnızca Allah’a aittir ve Tanrı bölünmez bir bütündür (Samed). Gördükleriniz Tanrı’nın yarattıklarıdır parçaları değil,;nurudur uknumu değil.

¹⁰⁷ Yani: Ey Hristiyanlar! İsa’nın babasız doğduğuna ve böyle birisinin peygamber olduğuna bakarak, O’nun hakkında yalan yanlış inançlara saplanıyorsunuz. Denilen gayet açıktır: İsa, Allah’ın sesi (*kelimullah*) ve Allah’ın soluğudur (*ruhullah*). Yani, yeryüzünde Allah’ın sesi ve soluğu olacak bir peygamberdir. Yapacağı şey budur. Böyle söylendi diye, İsa’nın Allah’tan bir parça olduğunu nereden çıkarıyorsunuz? Allah, varlığı ve birliği ile bölünmez bir bütündür (*samed*). Tanrılık ondan bir başkasına geçmez. Bu sözler, tıpkı kendini Allah davasına adanmış insanlara Allah’ın kılıcı (*seyfullah*); Allah’ın ışığı (*nurullah*) veya Tanrı’nın gücü (*cebrail*); Tanrı’nın nefesi (*israfil*); Tanrı’ya kulak veren (*ismail*); Tanrı ile yürüyen (*israil*) denmesi gibidir. Bunların hiç birisi, Allah’tan bir parça değildir. O’nun ortağı, eşi, ikincisi, üçüncüsü vs. yoktur. Allah bir tek tanrıdır ve gerçekte hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. Ne sese, ne soluğa, ne kılıca, ne ışığa, ne güce, ne biri ile yürümeye, ne de göze, kulağa... Bunlara sizin ihtiyacınız var. Size bir hitapta bulunuluyor; “Allah bilinci” aşılarmaya çalışılıyor. İlahi hitabın tabiatını iyi anlayın, ne demek isteniyor düşünün ...

05- MAİDE SURESİ

Medine’de inmiştir, 120 ayettir. 112–114. ayetlerinde Hz. İsa’nın Allah’tan istediği sofrâ (mâide) kelimesi nedeniyle bu adı almış görünmektedir. Son inen Kur’an ayetlerinin toplandığı bir sure olduğu anlaşılmaktadır. Surenin içeriğinde, Medine’de kurulan yeni şehir toplumunun ihtiyaç duyduğu hukuk kuralları dikkat çekici bir şekilde ön plandadır. Yahudilerin ve Hristiyanların düştüğü yanlışlardan ders çıkarılması istenerek, özellikle dine aşırı gitme ve lüzumsuz haramlar icat etme konusunda çarpıcı uyarılarda bulunulur. Sade, pratik, basit ve kolay bir şariat (hukuk) örneği gösterilerek, bu yoldan gidilmesi emredilir. Tevrat, İncil ve Kuran’dan daha üst bir kavram olarak, “Allah’ın indirdiği bilgelik dolu değerler/hükümler” ifadesi, dikkat çekici bir şekilde vurgulanır. Her üçünün de bu kaynaktan geldiği hatırlatılır. Tevrat’ta ve İncil’de, hâlâ Allah’ın bilgelik dolu değerlerinin bulunabileceği; Kuran’ın ise sırf Allah’ın bilgelik dolu değerlerinden/hükümlerinden ibaret olduğu, ve öncekilerden doğru namına ne kalmışsa hepsini sürdürdüğü hatırlatılır. Sonraki çağlara yönelik, her üç kitap mensuplarına ve onlar üzerinden de tüm insanlığa, “Allah’ın bilgelik dolu değerleriyle/hükümleriyle” beraber yürüme mesajı verilir. Sure dikkatle okunduğunda, Allah’ın bilgelik dolu değerlerinden/hükümlerinden kastın; iyilik, güzellik, doğruluk, insaf, dürüstlük, vicdan, merhamet, adalet, temizlik, mertlik, dostluk, kardeşlik, söz, namus, vefa, emanet gibi. “gemin atı gemlemesi” türünde insanoglunu yanlış işler yapmaktan alıkoyan değerler/hükümler olduğunu görürüz.

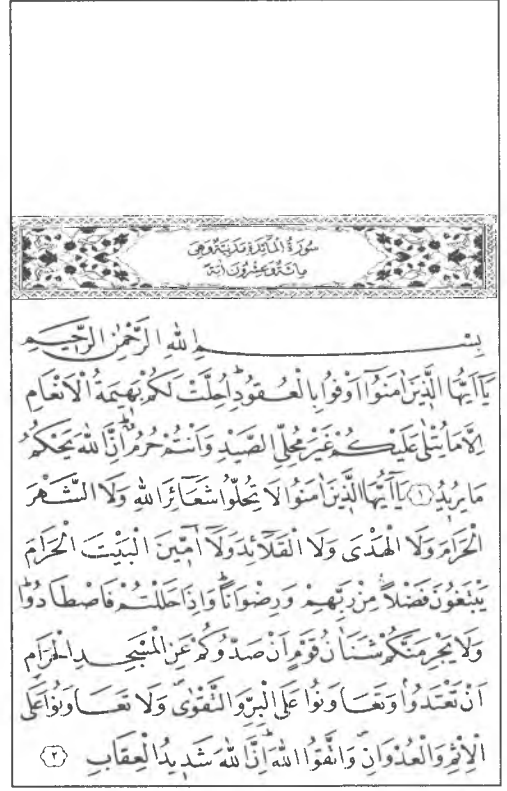
MAİDE SURESİ

Medine'de inmiştir 120 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- EY İMAN EDENLER! Ahde vefa gösterin.¹ Aşağıda adı geçen hayvanlar, size hac yasakları dışında serbesttir.² Allah, uygun olan ne ise onunla hükmeder; bundan hiç şüphemiz olmasın.

2- Ey iman edenler! Allah'ın sembollerine, haram aya, süslenerek getirilmiş kurbanlıklara ve Rablerinin nimetini ve hoşnutluğunu aramak için gelen Beyt-i Haram ziyaretçilerine sakın saygısızlık etmeyin. Hac yasakları bitince hayvan-

lardan yararlanabilirsiniz. Sizi Mescidi Haram'dan alıkoydular diye, kimilerine duyduğunuz öfke sakın sizi saldırganlığa sevk etmesin. İyilik ve Allah bilinciyle yaşama yarışına girin! Günah ve düşmanlıkta yarışmayın! Daima Allah bilinciyle yaşayın. Allah'ın cezası çok çetindir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

¹ AHDE VEFA: Bkz. 23/8 ve AHD-İ MISAK: 7/172 ayetler dipnotu.

² Harfi harfine: "Size okunacak hayvanlar, ihrama girdiğinizde avlanmayı helâl saymamak şartıyla helâldir."

3- Size şunlar yasaktır: Ölü, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına kesilen, boğularak öldürülen, dövülerek öldürülen, düşerek ölen, derisi yüzülerek öldürülen, vahşi bir hayvan tarafından parçalanıp da henüz canlı iken kesmedikleriniz, putlar için kesilenler ve fal bakarak gelecek okumak... Bunların hepsi yoldan çıkmaktır. Bugün kâfirler, dininizi söndürebilmekten ümitlerini kestiler; onlardan korkmayın, yalnız Benden korkup titreyin! İşte bugün dininizi³ kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı⁴ begendim.⁵ Her kim aç ve çaresiz kalır da günah işleme amacı olmaksızın az önceki hayvanlardan yemek zorunda kalırsa, elbette Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

4- Sana kendilerine neyin serbest bıraktığını soruyorlar. Söyle onlara; temiz ve güzel olan her şey size serbesttir. Allah'ın size öğrettiği şekilde eğiterek yetiştirdiğiniz av hayvanlarının sizin için yakaladıklarını yiyin ve üzerine Allah'ın adını anın. Daima Allah bilinciyle yaşayın. Allah, hesabı çabuk görendir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

5- Bugün temiz ve güzel olan her şey size helal kılındı. Kitap ehlinin yemekleri size, sizin yemekleriniz de onlara helaldir. Namusuyla yaşayan mü'min

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَمْسَهُ وَالذَّمُّ وَالْحَنْزُ وَمَا أَمِلَ لِلَّهِ
يَهُ وَالْخُفَّةُ وَالْمَوْزُودَةُ وَالْمَرْوَةُ وَالْبَطْخَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا
مَا ذَكَّبْتُمْ وَمَا دُجِحَ عَلَى النَّسَبِ وَأَنْتُمْ تَقْتُمُونَ بِالْأَذْكَامِ
ذَلِكَ فِيقَ الْيَوْمِ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ
وَأَخْشَوْنَا الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَنْتُمْ عَلَى كُرْسِيِّ
وَرَضِيتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا مَنِ اضْطَرَّ فِي مَخْصَصَةٍ غَيْرِ مُخْتَلِفٍ
لَا يُؤْثَرُ اللَّهُ عَفْوَ رَحِيمَةً ٥ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أَحَلَّ اللَّهُ قُلُوبَ
أَمِلَ لَكُمْ الطَّيْبَاتِ وَمَا عَلَيْنَا مِنْ جَوَارِحٍ مُكْطَبِينَ يَعْلَمُونَ مَا
عَلَيْكُمْ اللَّهُ يَتَكَلَّمُ بِمَا آتَمَسْتُمْ عَلَيْكُمْ وَادْكُرُوا أَنَّهُ اللَّهُ عَلَيْهِ
وَأَقْوَى اللَّهُ إِنْ أَنْتُمْ سَرِيعُ الْحِسَابِ ٦ الْيَوْمَ أَحَلَّ لَكُمْ
الطَّيْبَاتِ وَطَعَامُ الَّذِينَ يُؤْتُوا الْكِتَابَ حَلَلٌ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ
حَلَلٌ لَهُمْ وَالْخَصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُخَصَّنَاتُ مِنَ الَّذِينَ
يُؤْتُوا الْكِتَابَ مِنْ بَيْنِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ جُورَ مَنْ مُخَصَّنَاتٍ
غَيْرِ مُسَافِقِينَ وَلَا تَخْفِذُوا خُدَّائِ وَمَنْ يَكْفُرْ
بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ٧

kadınlar ile namusuyla yaşayan ehli kitap kadınları, namusuyla yaşamaları, iftetsizlik yapmamaları ve aldatmamaları şartıyla, kendilerine hak ettikleri karşılığı⁶ da vererek nikâhlamak size helâldir. Her kim emanete hıyanet ederse hiçbir hak talep edemez ve ahirette de kaybedenlerden olur.

³ DİN: Bkz.109/6. ayet dipnotu.

⁴ İSLÂM: Bkz. 68/35. ayet dipnotu.

⁵ Demek ki Allah'ın yol (din) olarak razı olup belirlediği şeyi, bugün, artık genellikle Arapların, Türklerin ve İranlıların mensup olduğu Ortadoğu'da çıkmış dinlerden bir din olarak değil; insanoglunun kendini Allah'ın önünde arındırıp sağa sola

sapmadan yolun tam ortasından yürümesi (*istislâmu't-tarîq*) demek olan “Allah ile yürünen yol” olarak okumak gerekir. Bu yol, insanlık vicdanının son büyük patlaması olup tevhit ve adalet yoludur. Vicdanın ve merhametin evrensel sesidir. İnsanlıkta sevgiyi ve merhameti yaymak için (*rahmeten li'l-âlemîn*) gönderilen öksüz **Muhammed**'in, tekrar canlandırarak dünyanın gündemine soktuğu İbrahim'in sağduyudan şaşmayan doğruluk ve dürüstlük yoludur (*sırat-ı mustaqim*). Çağlar boyu yankılanacak (*mübarek*); Allah'ın insanlığa yol göstermesi (*huden li'nnâs*) , insanlık vicdanındaki bilinç patlaması (*basâiru li'nnâs*) , insanoğlunu titreyip kendine döndürecek hatırlatma (*zikra*); ana insanlık yolu (*hablu'n-nâs*) ve Allah'ın insanlığa uzattığı iptir (*hablullah*)... Bunların hepsi, Kur'an'da geçen ve Allah'ın yolunu değişik açılardan tanımlayan deyimlerdir. Şu halde ayette kemale erdiği söylenen, işte bu ana hedef ve amaçların gösterilmesidir. Tamamlanan, işte bu dinin dünyada ne yapmak istediğine, nasıl bir insan ve toplum öngördüğüne dair temel hedeflerin gösterilmesidir. İtikat, ahlak ve ibadetle ilgili temel değer, ilke ve formların tamamlanmasıdır. Bu temel formlar doğrultusunda oluşturulacak hukuk (şariat) ise bitmemiştir. Çünkü hukuk dinamik bir süreç olup, yenilenen hayat ile birlikte devam eder. **H. Peygamber** (sav)'in özellikle Medine'de gösterdiği ilk formlardır. Bu ilk formlar ışığında, çağlar boyunca dinamik şariat (hukuk) üretilmeye devam edecektir. Öte yandan, Allah'ın dinini kemale erdirmesi, artık yaratmaktan (halk) yorulup bir köşeye çekildiği ve insanlıkla ilişkisini yedinci yüzyılda H. Muhammed ile bitirdiği anlamına da gelmemektedir. Allah, insanlıkla dinamik ilişkisini kıyamete kadar sürdürecektir. Bunun, illa yeni bir vahiy ve peygamber şeklinde olması gerekmez, bin bir türlü yolu ve “vesileleri” vardır. Bu bir “süreç” olup, “oluş” halinde durmaksızın devam etmektedir (Allahu a'lem).

⁶ ECR: Sözlükte [اجر] kökünden gelir. Mastarı “karşılık, ücret” demektir. Kuran'ın dünyasında “ecir, ücret” olarak geçen ve İslam fıkhiında “mehir” olarak meşhur olan uygulama, Türkçe'deki “ücretini ödeme, fiyatını verme” ile karıştırılmakta ve evlenilen kadını “parasını bastırıp alma” gibi algılanmaktadır. Bu ise “başlık parası” dediğimiz bir tür satın alma şeklini çağrıştırmaktadır. Oysa mehir, bir satın alma şekli değildir. Kur'an'da bu manada “ecir, ücret” kelimesinin geçtiği yerleri, bu nedenle “masraftan kaçınmama, gerekli harcamaları yapma, hak ettikleri karşılığı verme” şeklinde ifadelendirmek daha doğru olur. Çünkü sonuçta bir yuva kurulmaktadır, ve buna her iki tarafın da, kadınların malum durumu düşünülerek özellikle erkek tarafının daha çok katılması gerekir. Bu nedenle mehir, genellikle durumu iyi olmayan kadın için ekonomik güvence olarak algılanmalı ve başlık parası olmaktan çıkarılarak, ileride yalnız ve çaresiz kalması durumunda ona özel, bizzat kendisine yönelik güvence olarak görülmelidir. Bunun illa para, altın vs. olması gerekmez. Bir şirket hissesinden hayat sigortasına kadar her tür sosyal güvenlik çeşidi de mehir olabilir. Zaten mehir denilen “hak ettiği karşılığın”, “masraftan kaçmaması gereken harcamanın” amacı da bundan başkası değildir.

6- EY İMAN EDENLER! Namaz kılacağınız zaman yüzlerinizi, dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; başlarınızı meshedin, topuklara kadar ayaklarınızı da.⁷ Eğer cünüpseniz, tastamam yıkanın.⁸ Eğer hasta veya yolculukta iseniz, veya biriniz tuvaletten gelmişse, ya da kadınlara dokunmuşsanız⁹ ve de su bulamıyorsanız, bu durumda temiz bir toprağa ellerinizi sürün ve onunla yüzünüzü ve kollarınızı hafifçe ovun. Allah sizi sıkıntıya sokmak istemiyor. Tam tersi, sizi tertemiz yapmak ve üzerinizdeki nimetini tamamlamak istiyor ki şükretmesini bilesiniz.

7- Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve "işittik ve itaat ettik" dediginiz zaman sizden aldığı sözü unutmayın. Daima Allah bilinciyle yaşayın. Allah bütün sinelerin özünü bilir; bundan hiç şüphenez olmasın.

8- EY İMAN EDENLER! Allah için hak ve adalet timsali insanlar olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adaletsizlik yapmaya sevk etmesin. Adaletten asla şaşmayın. Allah bilinciyle yaşamaya en uygun olan budur. Daima Allah bilinciyle yaşayın. Allah bütün

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ
وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ
كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ
أَوْ امْسَحُوا بِالنِّسَاءِ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا
فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُغْفِلُ اللَّهُ عَنْكُمْ
عَلَيْكُمْ مِنْ حَرْجٍ وَلَكِنْ يَهْدِي لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُنِمْذِرَكُمْ
عَلَيْكُمْ تَقْلُكُمْ تَشْكُرُونَ ① وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَمِثْلَ مَا هُوَ الَّذِي وَاتَّفَكُرُوا إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا
وَاطَّعْنَا وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلَيْهِ يَدَارِ السُّدُورِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ
بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ عَلَىٰ آلَا
تَقْدِرُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ
إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ② وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ③

yaptıklarınızdan haberdardır; bundan hiç şüphenez olmasın.

9- Allah, iman edip; iyilik, güzellik ve doğruluk için çalışanlara hem bağışlanma, hem de büyük bir mükâfat sözü veriyor.

⁷ Namaz abdestinin nasıl alınacağını tarif eden bu ayetin ayrıntıları, ilmi hal kitaplarından okunabilir. Ancak ayette abdest alırken, ayaklar için ne emredildiği hakkında ihtilaf edilmiştir. Bu konuda özetle dört görüş var: 1- Başlarla birlikte ayakları da meshetmek emredilmektedir (İbn Abbas, Enes bin Malik, Şa'bi, Muhammed ibn Bakır ve İmamiye Şia). 2- Yüz, el ve kollarla birlikte ayakları da yıkamak emredilmektedir (cumhur Ehl-i Sünnetin) 3- Ayakları hem yıkamak hem meshetmek emredilmektedir (Davud el-İsfehani ve Zeydiye Şia'sından en-Nasır Lihakk) 4- Ayakları yıkamak veya meshetmek, abdest alanın tercihinine bırakılmaktadır (Hasan el-Basri, İbni Cerir et-Taberi). Görüldüğü gibi geçmiş çağların gerilimlerini

günümüze taşıyarak, “ayağı yıkamak” veya “mesh üzerine mesh” şu mezhebin şiarıdır, bu mezhebin alametidir, bunu caiz görmeyen küfre girer, hak şudur batıl budur vs. yollu düşünceler mezhep taassubu olup, bugün için hiç bir yararı bulunmamaktadır. Kanaatimce günümüz için en yararlı görüş, dördüncü şıktaki Hasan el-Basri ve İbni Cerir et-Taberi'nin görüşüdür. Şöyle ki: Dileyen ayaklarını yıkar, dileyen mesheder. Dileyen mesh üzerine mesh eder, dileyen etmez. Bu bir genişlik ve zenginlik olup, bir görüşe saplanıp kalmamak gerekir. Hatta bugün, Müslüman askerlerin giydiği botları mesh hükmünde sayıp, altlarını toprak veya su ile şöyle bir temizledikten sonra, üzerlerine mesh yaparak abdest almak da bu çerçevede düşünülebilir.

⁸ Cünüp olan kimsenin; 1-Mushaf'a (Kur'an'a) dokunmasının caiz olmadığı (Cumhur fukaha) ve 2- Dokunmanın caiz olduğu (Davud ez-Zahiri) savunulmuştur. İkinci görüş, tercihe şayan görünmektedir.

⁹ Kadınlara dokunmanız (*mestumu'n-nisâ*) tabiri ile 1- Kadına el ile dokunmanın (Şafi) 2- Kadınla cinsel ilişkiye girmenin (Ebu Hanife) kastedildiği savunulmuştur. İkinci görüş, tercihe şayan görünmektedir.

10- Kafirlik edip ayetlerimizi yalanlayanları ise cehennem bekliyor.

11- Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani bir zamanlar sizi bir kaşık suda boğmak istiyorlardı da, Allah onlara geçit vermemişti.¹⁰ Daima Allah bilinciyle yaşayın, iman edenler yalnızca Allah'a dayansınlar.

12- ŞİMDİ İYİ DİNLEYİN! Allah İsrail oğullarından söz almıştı. İçlerinden on iki kurmay¹¹ seçmiştik. Allah demişti ki: "Ben sizinle birlikteyim. Eğer siz candan namaz¹² kılar, gönülden zekât¹³ verir, peygamberime inanır, ona kucak açar ve Allah'a güzel borç¹⁴ verirseniz, kesinlikle günahlarınızı sileirim ve sizi altından ırmaklar akan cennetlere koyarım. Bundan sonra içinizden artık her kim kafirlik ederse, doğru yoldan sapmış olur.

13- Sonra sözlerinde durmadıkları için onları lanetledik ve kalplerini taşılaştırdık. Onlar, kelimeleri aslından değiştirmekteydiler.¹⁵ Uyarıldıkları gerçeklerden paylarını almayı unutmuşlardı. İçlerinden pek azı dışında onlardan

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ إِذْ مِمَّا قَوْمٌ أَنْ يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ
فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ
وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ
لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي
وَعَزَّيْتُمْ مَوْلَاهُمْ وَافْرَضْتُمُ اللَّهَ قُرْصًا حَسَنًا لَا كُفْرَانَ
عَنْكُمْ سَيَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْ ذُلِّتِكُمْ بَنَاتٍ بُعْدِي
مِنْ أَهْلِهَا الْأَنفَارُ مِّنْ كَفَرٍ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فِيمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ
لَعْنَاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلِيلَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ
عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ
تَطَّلِعُ عَلَى خَآئِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ
عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْحَسَنِينَ ﴿١٣﴾

sürekli bir hainlik görürsün. Yine de sen onları affet ve onlara aldırma. Çünkü Allah, güzel ahlak sahiplerini sever.¹⁶

¹⁰ Harfi harfine: "Hani bir vakit, bir topluluk size el uzatmayı kurmuştu da, O bunların ellerini size dokundurmalarını engellemişti."

¹¹ NAKİB: Sözlükte [نَكَب] kökünden gelir. Mastarı, "bir şeyi delmek" demektir. Bir topluluğa başkan olmak, önder olmak (neqabe); iyice araştırıp incelemek, araştırıp ortaya çıkarmak, delip araştırıp incelemek (tenqib); kadın peçe giymek (tenaqub); soymak, ayıklamak (intiqa); daracık yol, sokak, övünülecek şey, menkıbe (menqabe); peçe (niqa); sendika, kulüp, meslektaşlar birliği (niqab); delik, yarık deliği, dağdaki patika yol (neqb); etek (nuqbe); yüzbashi, kavmin efendisi, topluluğun önderi (naqib); seciye, huy, karakter (naqibe) kelimeleri bu köktendir... Öyle anlaşılıyor ki Hz. Musa'nın on iki nakip seçmesi, Mısır'daki çalışmalarını düzenli sürdürmek için oluşturduğu yapının "kanaat önderi" olabilecek seviyede on iki

“kurmay” seçmesi ve hareketini bunların düzenli istişareleri çerçevesinde yürütmesi manasına gelmektedir. Demek ki Hz. Musa, Mısır’da Firavun yönetimine karşı başlattığı hareketi, bu on iki kişilik kurmay heyetiyle idare ediyordu. Evleri “kıble” (karargah) haline getirip buralarda toplanarak, tevhit ve adalet mücadelesini nasıl yürüteceklerini planlıyorlardı. Keza, nakiplerin her birisinin kendi dalında uzman, karakteri sağlam kişilerden oluştuğu anlaşıyor.

¹² SALAT: Bkz. 17/78. ayet dipnotu.

¹³ ZEKAT: Bkz. 23/4. ayet dipnotu.

¹⁴ KARZ-I HASEN: Bkz.2/245.ayet dipnotu.

¹⁵ TAHRİF: Bkz. 4/45. ayet dipnotu.

¹⁶ Demek ki bu iki ayet (12–13); “Allah ile yürüme”nin şartlarını beyan ediyor; sözü namus bilmek, candan namaz, gönülden zekat, içten yardımlaşma, güzel borç, karşılıksız harcama, peygamberlere destek gibi bütün iyi, güzel ve doğru hasletler... Kim bunlara riayet ederse, asıl Allah ile yürüyüş budur. Bir zamanlar ataları bunları yapmış olanların, hâlâ onların üzerinden geçinerek kendilerine “Tanrı ile yürüyen” (İsrail) diyerek övünüp durmalarının bir anlamı yoktur. Allah ile yürümek ne bir ırka, ne bir coğrafyaya, ne bir zamana, ne bir mekana mahsus değildir. Bilakis yaşayan hayat içinde imani, vicdani ve ahlaki bir yol alışın ve eylem halinde oluşun adıdır...

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَى أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا
حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ
وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ
بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ
قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا
كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ
قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ
﴿١٥﴾ يُضِيهِ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوا نِجَاتٌ مِنْ ظُلُمَاتٍ
الضَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾
لَقَدْ كَرَّمْنَا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
قُلْ قَدْ مَلَائِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادُوا أَنْ يُنْزِلُوا
الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَآتَاهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

14- “Biz Hristiyanız” diyenlerden de söz almıştık. Fakat bunlar da uyarıldıkları gerçeklerin birçoğunu unuttular. Biz de aralarına kıyamet gününe kadar sürecek düşmanlık ve kin bıraktık. Yakında Allah, onlara ne işler yaptıklarını bildirecektir.

15- Ey kitap verilenler! Şimdi size, kitabınızın sakladığınız birçok yerini açıklayan ve yaptığınız pek çok şeyi affetmeye hazır elçimiz geldi. Allah’tan bir aydınlık, bir açıklayıcı kitap geldi.

16- Allah bununla, rızasını arayanlara

barış ve esenliğin yollarını gösterecek ve izni ile onları karanlıklardan aydınlığa çıkarıp doğru yolda yürütecek.

17- Açıkçası, “Meryem’in oğlu Mesih Allah’tır” diyenler kafir olmuşlardır. Söyle onlara: “Eğer Allah, Meryem’in oğlu Mesih’i annesini ve yeryüzünde bulunanların hepsini yok etmek isterse buna kim engel olabilir?” Bütün göklerin, yerin ve arasındakilerin egemenliği Allah’ındır. İstedğini yaratır, Allah her şeye gücü yetendir.

18- Yine Yahudiler ve Hristiyanlar, “biz Allah’ın oğulları ve sevgilileriyiz” deyip duruyorlar. Söyle onlara: “Öyleyse günahlarınıza karşılık sizi de cezalandıracak olmasının sebebi nedir? Çünkü siz de onun yarattıklarından bir beşersiniz. O layık gördüğünü affeder, müstahak gördüğünü ise cezalandırır. Göklerin, yerin ve arasındakilerin egemenliği Allah’ındır. Dönüp dolaşıp O’na varacaksınız.”¹⁷

19- Ey kitap verilenler! Herhangi bir peygamberin gelmediği çağların ardından, “bizi müjdeleyecek ve uyandıracak hiç kimse gelmedi” demeyesiniz diye peygamberimiz geldi. Sizi müjdeleyen ve uyanışa çağıran peygamber geldi işte. Çünkü Allah’ın her şeye gücü yeter.

20- BİR ZAMANLAR Musa halkına: “Ey halkım! Allah’ın size verdiği nime-ti düşünün. Çünkü O, içinizden peygamberler gönderdi, sizi hükümdarlar yaptı ve dünyada kimseye vermediğini size verdi.

21-Ey halkım! Allah’ın size yazdığı kutlu ülkeye¹⁸ girin ve gerisin geri dönmeyin, aksi halde kaybeder, perişan olursunuz” demişti.

22- Onlar; “Ey Musa, orada çok zorlu savaşçı adamlar var. Onlar oradan çıkmadıkça biz oraya girmeyiz. Eğer onlar

وَقَالِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ إِنَّمَا تَبَشِّرُونَ مَنْ خَلَقَ يَفْعَلُ مَا يُنَاصِي ۚ
يَسَاءَ وَبُذُّوا مِنْ بَنِي آدَمَ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِنَ الرُّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَ لَكُم مُلُوكًا وَأَنْبِيَاءُكُمْ مَا كُنْتُمْ آخِلًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا الْفَضْلَ الَّذِي كَسَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبِينًا وَإِنَّا كُنَّا نَذَلُّهُمْ حَتَّىٰ تَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالُوا جَلَدْنَا مِنَ الَّذِينَ نَخَافُ أَنْ تُنْفَكُوا عَنْهُمْ فَادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنَّكُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

oradan çıkarsa, biz de gireriz” dediler.

23- Allah’ın her ikisine de nimet verdiği, içinde Allah korkusu olan iki yiğit öne çıkıp, “onlara cepheden saldırın; bir kez cepheyi yardımınız mı, artık kesinlikle galipsiniz. Allah’a dayanın, gerçekten inanmış yiğitlerseniz” dedi.

¹⁷ Demek ki, Allah katında bütün insanlar, bir tarağın dişleri gibi eşittirler. Doğulu-batılı, güneyli-kuzeyli, zenci-beyaz vs. olmanın bu açıdan bir anlamı olmadığı gibi, “Allah’ın oğulları, sevgilileri” vs. olduğunu iddia etmenin, kuru kuruya kendine “Tanrı ile yürüyen” (İsrâil); “Tanrı’ya yardım eden” (Nasârâ); “Allah’a teslim olmuş” (Müslim) demenin de bir manası yoktur. Bunlar, ilk söylenişte bir takım büyük iddialar ve laflar olarak görülmek durumundadır. Kişinin, gerçekte Allah’a tam bir teslimiyet gösterip göstermediği, O’na yardım edip etmediği, O’nun ile yü-

rüyüp yürümediği, hayatın gündelik akışı içinde belli olur. Yoksa, lafla herkes Allah'a teslim olur, O'na yardım eder veya O'nun ile yürür. Kendisine bu iddialara dayalı küçük çaplı karizmalar, hiyerarşiler veya dinselilikler yaratabilir. Fakat bunların Allah katında ne önemi olabilir? Onun için önemli olan imanın, ahlakın, maneviyatın, doğruluğun, dürüstlüğü, hakkın, adaletin, erdemin, sözün, namusun, cesaretin, yiğitliğin, mertliğin, nezaketin, zarafetin vs. bizzat kendisi değilse nedir? Bu soyut ahlaki değerler, "tek kişide" ete kemiğe bürünmedikten sonra Arap, İbrani, Türk, Kürt, Fars, Berberi, Kıpti, İngiliz, Rus vs. beyaz, zenci, sarı, melez vs. olmanın, şu iddianın veya bu büyük lafın, ataları şunu yapmış olmanın veya dedeleri ri bunu etmiş olmanın ne faydası olabilir?

¹⁸ ARZ-I MUKADDES: Ayette geçen [الارض المقدسة] deyimi, sözlükte "temiz, pak toprak, kutlu ülke" anlamındadır. Kuran'ın, Hz. Musa'nın halkına yönelik "kutlu ülke", "ideal yurt" veya "ebedi adalet ve barış yurdu" kurmak anlamında hedef gösterdiği "arz-ı mukaddes" kavramı, esasında tutsak edilen halkların özgürlük mücadelesi sonucunda ulaşacağı nihai hedefi göstermektedir. Böylesi bir mücadeleyi veren her halkın da hakkı olmak icap eder. Kaldı ki, buradaki halkı da esas itibarıyla Yahudiler değil, Mısırlılar olarak okumak gerekir. Mısır Firavunluğunun despot idaresi altında ezilen ve içlerinde "İsrail oğulları" diye bilinen oymağın da bulunduğu genel olarak Mısır halkı kastedilmektedir. Bu, "İsrail oğulları" üzerinden anlatılmaktadır. Zira, Yahudilerin Hz. Musa'dan yüzyıllar sonra, başta Ezra olmak üzere, Yahudi hahamlarınca dönemin bölge gücü Pers İmparatorluğu'nun himayesinde Kudüs'e getirilerek yerleştirilmelerini ve imparatorluğa sadık kaldıkları takdirde bölgenin kritik ticari imtiyazlarının kendilerine verileceği, çok geniş arazilerin onların olacağına dair "Pers ulufesini", şanki "Tanrı'nın vaat ettiği kutsal topraklar" olarak yazdıkları Tevrat'a sokuşturmaları söz konusudur. Sonraki çağlarda Yahudi muhayyilesi, bunu hep Tanrı'nın kendi halkına diğer milletlerden ayrı olarak tahsis ettiği "ilahi tapu belgeli araziler" şeklinde algılamıştır. Sadece algılamakla kalmamışlar, bütün bir Yahudi tarihini bu istismarın üzerine kurmuşlardır. Halbuki burada anlatılan, ezilen veya kendine yurt arayan her halkın gönlünde yatan mutluluk ve özgürlük ülkesi idealinden başka bir şey değildir. Mesela, tarihin akışı içinde Türkler için arz-ı mukaddes Anadolu toprakları olmuştur. Avrupa'dan kaçan halklar için arz-ı mukaddes, Amerika olmuştur. Hindistan'dan ayrılan Müslümanlar için arz-ı mukaddes, Pakistan olmuştur. Zaten "Pakistan", kelime anlamı olarak da pak, temiz, kutlu ülke veya toprak (arz-ı mukaddes) demektir. Şu halde bunu tutup, sadece İsrail oğulları'na Tanrı'nın özel muamelesi olarak anlamak abesle iştigaldir. Zaten Kur'an metinlerini anlama yöntemi olarak unutulmamalı ki, Araplar ve Yahudiler ile ilgili açılmış her bahis, aynı anda diğer milletler için de açılmış birer bahistir. Araplar ve Yahudiler, Kur'an'ın evrensel mantığı açısından sadece birer tarihsel figürdürler.

24- Onlar, “ey Musa, onlar oldukça biz asla oralara giremeyiz. Sen ve Rabbin gidin birlikte savaşın, biz burada oturacağız” dediler.

25- Musa; “ey Rabbim, görüyorsun, ben kendimden ve kardeşimden başkasına söz geçiremiyorum. Artık bizimle yoldan çıkmış güruhun arasını ayır” dedi.

26- Allah; “artık orası onlara kırk yıl yasak edildi. Yeryüzünde aylak aylak dolanıp duracaklar. Artık yoldan çıkmış topluluğa acıma”¹⁹ dedi.

27-YİNE ONLARA, Âdem’in iki oğlu kıssasının gerçeğini anlat. Hani ikisi, birer kurban sunmuşlardı da birininki kabul edilmiş, diğerininki edilmemişti. Birisi “ben seni kesinlikle öldüreceğim” derken, diğeri “Allah, ancak Allah bilinciyle yaşayanlardan kabul buyurur.

28- Açıkçası, sen öldürmek için bana el uzatsan da, ben öldürmek için sana el uzatmayacağım. Çünkü ben, âlemlerin Rabbi olan Allah’tan korkarım.

29- Dilerim, hem benim, hem de kendinin günahını yüklenip cehennemi boylarsın.²⁰ İşte zulmedenlerin cezası budur” dedi.

30- Kardeşini öldürmek, kendini kapırdığı ihtirasına hiç de zor gelmedi ve böylece kaybedenlerden oldu.

قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّا لَنَدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَادْهَبْ
أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي
لَأَتَّبِعُكَ إِلَّا أَنفُسِي وَآخِيَ فَأَقْرُبْ مِنِّي وَابْعَثْ لِقَوْمِي
الْقَاسِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَاتَّبِعْهُ عَلَيْهِمْ رُبْعِينَ سَنَةً
يَتَّبِعُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَمَّا نَسَى عَلَى الْقَوْمِ الْقَاسِمِينَ ﴿٢٦﴾ وَأَشْرُ
عَلَيْهِمْ بَنَاتِي إِدْرِمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا
وَلَمْ تَقُبِّلَ مِنَ الْآخَرِ تَالُفًا لَّكَ قَالَ لِنَبِيِّكَ اللَّهُ
مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ كَئِنْ بَسَطْتَ إِلَىٰ يَدِكَ لَتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاطِلٍ
بِدَعَايِكَ إِنَّكَ إِفْرَاغٌ لِّفِي اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾
إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نَبُنِيَ بِآيَتِي وَإِنِّي فَكُونُ مِنْ أَصْحَابِ
الْسَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ
قَتْلَ أَخِي فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ
غُرَابًا يَبْحُثُ فِي الْأَرْضِ لِيُدرِي كَيْفَ يُوَادِي سَوَاءَ
أَخِيهِ قَالَا وَيْلَتَىٰ لِمَ نَجُنَّ مِنَ الْأَرْضِ بِمَا عَمَلْنَا وَكُلَّ النَّارِ
فَأُوَادِي سَوَاءَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

31- Derken Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini göstermesi için ,yeri deşen bir karga gönderdi. Bunun üzerine, “yazıklar olsun, şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömemedim” diye vicdan azabı çekti.

¹⁹ Dikkat edilirse, yukarıdaki pasajda (20–26 ayetler); Musa dışında hiç bir özel isme yer verilmiyor. Yer, zaman, mekan, şahıs, bölge vs. isimleri, “bilinçli bir susuş” içinde es geçiliyor. Bunun nedeni, tarihsel bir figür üzerinden evrensel mesajlar vermekten başka ne olabilir? Mesela, yukarıdaki pasajın verdiği evrensel mesaj, “özgürlük ve cesaret” arasındaki kopmaz bağıdır. Yani: “özgürlük, öyle kolayına kazanılacak bir şey değildir. Hele özgürlük, Tanrı’nın bedavadan dağıttığı bir bahşış hiç değildir. Allah çalışsana, hak edene verir. Cesareti olmayan milletler, haklı bir davayı çıkıp cesaretle savunamayan halklar, özgürlüğü hak edememiş topluluklar-

dır. Böyle halklar gerekli cesareti gösterirlerse, tarihin meydanına çıkarlar, aksi halde, çöllerde böcek gibi sürünürler” demek isteniyor...

²⁰ Yani: Dilerim hem beni öldürme günahının, hem de kendi işlediğin önceki günahlarının cezası olarak cehenneme girersin. Çünkü zalimlik edenlerin cezası budur (İbni Abbas, İbni Mes'ud, Hasan el-Basri, Katede).

32- Bunun için İsrail oğullarına kitapta şunu bildirmiştik: “Her kim bir kişiyi, kısas veya yeryüzünde fesat çıkarmak dışında öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir kişinin hayatını kurtarırsa, bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur.” Açıkçası, peygamberlerimiz onlara söze dayalı apaçık delillerle geldiler, fakat hâlâ birçoğu, yeryüzünde aşırılıkta sınır tanımıyor.²¹

33- Allah’a ve peygamberine karşı savaş açanlar ve yeryüzünde fesat çıkarıp duranlar, öldürülmek, asılmak, giderek elden ayaktan kesilip güç kaybetmek ve yeryüzünde sürgün edilip durmaktan başka bir şeyle karşılaşmazlar. Bu, onların dünyada karşılaşacakları zillettir; ahirette ise onları büyük bir azap bekliyor.²²

34- Ancak, siz daha güçlü hale gelmeden önce tevbe edenler olursa, biliniz ki, Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

35- EY İMAN EDENLER! Daima Allah bilinciyle yaşayın. O’na yaklaşımaya vesile arayın. O’nun yolunda cihat edin ki, kurtuluşa eresiniz.

36- Kâfirlik edenler, yeryüzündekilerin hepsini, hatta iki katını, kıyamet

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ
نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ كَمَا فَتَلَ
النَّاسُ جَمِيعًا وَمَتْلَوْا مَا فَكَّرْنَا أَجْبَاءَ النَّاسِ
جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ
كَثِيرًا مِنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَكُسُوفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا
جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي
الْأَرْضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ
أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ
ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَن تَقْدُرُوا عَلَيْهِمْ
فَاعْلَمُوا أَنَّهُ عَفْوٌ وَرَحِيمَةٌ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي
سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا كُفَرُوا
لَهُمْ مَالٌ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ
عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

gününün azabından kurtulmak için fide olarak verecek olsalar, yine de kendilerinden kabul edilmez; bundan hiç şüpheleniz olmasın. Onları korkunç bir azap bekliyor.

²¹ Dikkat edilirse önceki pasajda, Hz. Musa’nın, halkını cesur özgürlük savaşçıları olmaya ikna edememesi üzerinden “özgürlük ve cesaret” mesajları verilmişti. Şimdi, “Âdem’in iki oğlu” kıssası üzerinden, “Allah ile yürüme”nin, olması gereken diğer esaslı şartlarına geçiliyor: Allah bilinciyle yaşamak (*takva*); açgözlülük (*ihtiras*) ve kıskançlıktan (*haset*) uzak durmak, canı aziz bilmek ve “yetmiş iki millete bir gözle bakabilmek”... İşte bunları yaşayan ve yaşatan, Allah ile yürüyor demektir. Yoksa, Tanrı ile yürümek (*İsrail*) etiketi üzerinden geçinenler değil... Habil ve Kabil kıssasından çıkarılması gereken asıl ders budur. Yani, bir insan, nasıl kendini açgözlülüğe kaptırarak, kıskançlığın esiri olarak, hem de ken-

di öz kardeşine karşı cinayete varan suçlar işler; nasıl hırs ve günah küpü haline gelir, bunun örneğidir “Âdem’in iki oğlunun” kıssası... Burada Âdem kıssasının kendisinde olduğu gibi, Âdem’in iki oğlunun kıssasında da, her daim yeniden oluş söz konusudur. Yani her doğan çocukla Âdem kıssası yeniden başladığı gibi; her açgözlülük, ihtiras, kıskançlık ve cinayet olaylarında da Âdem’in iki oğlu kıssası yeniden başlar. Bu manada “Âdem’in iki oğlu” demek “Âdem’in bütün iki oğulları” demektir. Açgözlü, hırslı, kıskanç ve cânî herkes, bu fiilleriyle birlikte, anında “kötü”, diğeri de anında “iyi” adam rolünü üstlenmiş olur. Çünkü bunların hiç birisi, geçmişte olmuş bitmiş olaylar değildir. Âdem’in iki oğlu yani iyi ve kötü adamlar, her daim aramızda dolaşmaktadır...

²² Yani Allah’a ve peygamberine savaş açanlar ile yeryüzünde sağa sola saldırıp işgal edenlerin başları hiçbir zaman beladan kurtulmaz; ya öldürülürler, ya asılırlar, ya sürgün edilirler, ya da güçlü kudretli oldukları sandıkları halde, giderek güçten düşerler, elleri ayakları tutmaz olur... Görüldüğü gibi, burada böyle yapanları “öldürün, asm, ellerini ayaklarını çaprazlama kesin, sürgün edin” diye bir “emir” verilmiyor. Bilakis böyle yapanların, hayatta karşılaşacakları hazin sonun ne olduğuna dair durum tespiti yapılıyor. “Su testisi su yolunda kırılır” dediğimiz söz, bir fikir verebilir. Ayeti bu şekilde okumak, “toplu katliam, toplu asma, kitlesel kol bacak kesme” gibi eylemlerin firavunlara nispet edilmesi (7/124) gerçeğinden hareketle, Kuran’ın ruhuna daha uygun düşmektedir.

37- Onlar ateşten çıkmak isteyecekler, fakat asla çıkamayacaklar. Sürgit devam edecek bir azaptır onları bekleyen.

38- HIRSIZLIK eden erkek ve hırsızlık eden kadının, suçları sabitleşince, yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından caydırıcı bir ceza olmak üzere ellerini kesin.²³ Allah güçlüdür, bilgedir.

39- Böyleyken, her kim de yaptığı haksızlığın ardından tövbe eder ve kendini düzeltirse, Allah da tövbesini kabul eder. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüphemiz olmasın.

40- Bilmez misin ki, göklerin ve yerin egemenliği Allah'ındır. Müstahak gördüğünü cezalandırır, layık gördüğünü bağışlar. Allah'ın her şeye gücü yeter.

41- EY PEYGAMBER! Bir taraftan ağızlarıyla "biz inandık" deyip de kalpleriyle inanmayanların, diğer taraftan Yahudilerin kafirlik yarışına girmeleri seni üzmesin. Onlar seni, bir açık yalamak için²⁴ ve karşına mertçe çıkamayan bir topluluk hesabına dinlerler. Onlar, kelimeleri aslından değiştirirler, "Size uygun konuşuyorsa dinleyin, yoksa uzak durun" diye akıl verirler.²⁵ Allah'ın azaba müstahak gördüğünü,

يُرِيدُ وَدَّ أَنْ يُخْرِجُ مِنْ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُبِينٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جِزَاءً بِمَا كَسَبَا لَا مِنْ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزَنْكَ الَّذِينَ يُسَاءِرُونَ فِي الْأَنْهَارِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا كَفَّاعُونَ لَلْكَذِبِ سَمَاعُونَ لِقَوْمٍ آخِرِينَ لَمْ يَأْنُوكَ يُخَيِّرُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنَّا نُرِيتُكَ هَذَا فَخُذْهُ وَإِنْ لَمْ تُنُوتَهُ فَاقْضِ دُورًا وَمَنْ يَرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِاللَّهِ أَنْ يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

sen Allah'tan kurtaramazsın. Öyle kimselerdir ki onlar, Allah onların kalplerini temizlemeye layık görmemiştir. Onların görüp göreceği, dünyada zillet, ahirette de büyük bir azaptır.

²³ Dikkat edilirse Kur'an'ın son surelerinden olan Maide suresinde, cezai yaptırımlar gözle görülür bir şekilde öne çıkıyor. Oysa, Kur'an'ın Mekke'den beri gelen ana akışında itikat, ahlak ve ibadet gibi evrensel nitelikli öğütler dikkat çekmekteydi. Artık Medine'de bir toplum kurulup toplumsal sorunlar ortaya çıkmaya başlayınca, ayetlerin de hukuki nitelikleri ile ön plana çıkmaya başladığını görüyoruz. Bunun anlamı şu olmalıdır: Kur'an, deyim yerindeyse cezaları en sona bırakıyor. Bununla, esas olanın itikat, ahlak ve ibadet öğütleri olduğunu; toplumsal suçlara verilecek cezaların "uygun olan ne ise" o şekilde oluşacağını göstermek istiyor. Nitekim el kesmek, kısas, sopa vurmak gibi cezai yaptırımlar, o günkü Araplar tarafın-

dan bilinen, örneğin Hammurabi yasalarında olduğu gibi daha önceden zaten varolan ve uygulanan yasalar. Bu tür cezalar, dönemin şeriatının (hukukun) bir gereği olabilir; fakat evrensel dinin şiarları değildirler. Evrensel dinin şiarları; tevhit, adalet, doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, söz, namus vb. bilgelik dolu (*hukm*) yüce değerlerdir. Din denilince, ilk elden akla gelmesi gerekenler bunlardır. Burada, toplumsal bir düzende, söz konusu evrensel değerleri hayata geçirmek için hukukun nasıl oluşacağına dair örnek verilmektir. Sanki, “iyi de, hak ve adalet nasıl sağlanacak?” sorusuna, “işte böyle” denmektedir. Bunun için el kesme, kısas, sopa vurma gibi örnekleri tarihsel; hak, adalet, doğruluk, dürüstlük, iyilik, söz, namus gibi değerleri evrensel okumak icap eder. Yani bu evrensel değerler doğrultusunda, tarihsel örnekler sürekli yeniden üretilebilir. Böylece, “Evrensel din (itikad, ahlak, ibadet) değişmez, ancak tarihsel şeriat (hukuk, siyaset) değişir” kuralından, neyin anlaşılması gerektiği de ortaya çıkmış olur. Şeriatın değişmesi, dinamik bir süreç olan hukukun yaşayan hayatla paralel olarak her daim yeniden üretilmesi demek olup, icabında geriye ve ileriye doğru işleyen “dairesel” bir hareketi ifade eder. Yani şartlar aynıysa, el kesme, kısas, sopa gibi cezalar yine uygulanır; şartlar değişmişse ve bu hükümler yetersiz kalıyorsa, yerine yeni hükümler “icat ve ihdas” edilir. Şartlar dönüp yine aynı hale gelmişse, önceki hükümlere de yeniden dönülür. Tarihsel hükümler, yaşayan hayatla birlikte sürekli devinir; evrensel değerler ise her daim aynı kalır. Buna, statik (durgun, donmuş) değil dinamik (hareketli, devingen) şeriat anlayışı denilir. Bu söylediklerimizin, Allah’ın ayetlerinin beğenilmemesi, onlardan modern dünya karşısında utandırılması vs. ile hiç bir alakası yoktur. Bütün amaç, “söz ve adaletin” farklı zaman ve mekanlarda nasıl ete kemiğe büründürüleceği meselesidir. Çünkü Allah’ın ölmez ve pörsümez buyruğu, “söz ve adalet” olarak nihai hedefi göstermiştir: “*Rabbinin kelimesi, söz ve adalet olarak kemale ermiştir. O’nun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O iştir, bilendir*” (6/115). Demek ki her şey buna göre, bunun tarafından, bunun içindir...

²⁴ Harfi harfine: “Yalan (kızp) için dinlerler.”

²⁵ Harfi harfine: “Eğer size verilen bu ise onu alın ve eğer size bu verilmedi ise sakinin derler.”

42- Onlar, yalandan dolandan medet umar, boyuna rüşvet alır, haram yiyicilikle geçinirler.²⁶ Eğer sana gelirlerse, ister aralarında hükmet, istersen onlardan yüz çevir. Eğer yüz çevirirsen sana hiçbir zarar veremezler. Şayet hükmedersen, aralarında adaletle hükmet. Çünkü Allah, adaletten şaşmayanları sever.²⁷

43- Hem, içinde Allah'ın hükmü bulunan Tevrat yanlarında iken seni niye hakem yapıyorlar, sonra da arkasından ne diye dönüyorlar? Bunların, iman etmiş olmakla alakaları yoktur.

44- Doğru yolu göstereceğini ve aydınlatmanı diye Tevrat'ı indiren Biziz; bundan hiç şüpheleniz olmasın. İslam'a adanmış peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Kendilerini rabbe adanmış olanlar ve din âlimleri de, Allah'ın kitabını korumakla sorumlu ve ona tanık olmaları dolayısıyla onunla hüküm verirdi. Artık insanlardan korkmayın, Benden korkun ve Benim ayetlerimi üç beş kuruş para için bir kenara itmeyin. Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir!

45- Biz, Tevrat da onların üzerine şöyle yazdık: Cana can, göze göz, buruna

سَمَاعُونَ لَكَ كَذِبَ أَكَلُونَ لِلْخَيْبِ قَارِ جَاؤُكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ وَاعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَصُدُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَفَىٰ بِكَ حُكْمًا وَعِنْدَهُ هُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُخَيِّمُ بِهَا السَّيِّئُونَ الَّذِينَ اسْلَمُوا الَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُخْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَشْرَا بِآيَاتِي بِعَمَلٍ قَلِيلٍ وَمَنْ لَمْ يُخَيِّمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يُخَيِّمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

burun, dişe diş, yaralamalarda ödeme. Kim de hakkını sadakadan sayarak vazgeçerse, o kendisi için kefarete olur. Her kim de Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir!²⁸

²⁶ SUHT: Sözlükte [سحت] kökünden gelir. Mastarı, “bel bellemek, kökünden kazımak” manasındadır. Haram, kirli kazanç, şaibeli yolla elde edilen para, rüşvet (suht); aç gözlü, obur, karnı geniş (suhut, meshut); kazımak suretiyle soyulmuş, giderilmiş şey (sahit); uğradığı her şeyi götüren bulut (sahite) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi suht kavramı, yolsuzluk edebiyatının bütün kelime ve deyimlerini içine alıyor: Rüşvet, kara para, şaibe, haram, hortumlamak, yolmak, söğüşlemek, soyup soğana çevirmek, ne var yok götürmek, kökünü kurutmak, içini boşaltmak, gözü doymamak, vs... Bunların hepsi, ayette geçen ve sözlük anlamı “yemek” ve “kazımak” demek olan [أَكَلُونَ لِلْخَيْبِ] deyiminin kapsamına giriyor... Rivayete göre Yahudi din adamları, aynı zamanda hâkimlik de yaparlardı. Baktık-

ları davalarda, rüşvet karşılığı yalan beyanlara itibar ederlerdi. Parası olanı ve hediye getireni, isterse yalancı olsun haklı çıkarırlardı. Yine din adamlarından aldıkları paralarla geçinen halktan fakir kimseler vardı. Bunlar, din adamlarını ekmek kapısı gibi görürler, onlardan aldıkları paralar sayesinde her dediklerine kafa salarlardı (Razi). Bu sayede din adamı istediği her yalanı söyler, istemediği birini yaftalayıp toplumdan dışlayabilirdi. Demek ki, din/ticaret/siyaset döngüsünün, haram yiyicilik/kara para/rüşvet/ (suht) ve yalan/dolan/entrika (kizb) üzerinden dönen bir çark olduğu anlaşılıyor. Bu çarkın dönmediği bir toplum ise hâlâ bulunabilmiş değildir. Şu halde yaşayan Kuran'ın hayat veren mesajları, bütün canlılığı ile geçerliliğini korumaktadır.

²⁷ Dikkat edilirse bu pasajdaki (41–51) ayetler, Medine'de Yahudilerden birinin bir zina olayında hüküm vermesi için Hz. Peygamber'e (s.a.v) başvurusu üzerine nazil olmuştur. Yahudiler, Tevrat'ta zinanın cezası olarak recm (taşlayarak öldürme) olduğunu bildikleri için bununla hükmetmekten kaçınarak, "belki daha kolay bir hüküm verir" beklentisiyle Hz. Peygambere (s.a.v) başvurmuşlar; o da Tevrat'taki hükmü onlara hatırlatmıştı. Bu olay üzerine Tevrat, Kur'an, recm, sopa, zina cezası, eskisi yenisi vs. tartışmaları başlamıştı. İşte bu tartışmaların ortasında inen bu ayet esas amacı gösteriyor: Adaletle hükmetmek! Yani: "Recm mi olsun, sopa mı olsun, eski Tevrat'a mı uyalım, yeni Kuran'ı mı diye tartışıp durmanız boşunadır. Tevrat, Zebur, İncil, Kur'an... Hepsinin de amacı, dört kitabın da manası, 124 bin peygamberin de esas sözü "adalet"ti. Çünkü Allah'ın kelimesi, "söz ve adalet" olarak kemale ermiştir (6/115). Şu halde, Allah'ın evrensel hükmü "adalettir", adaletle hükmetmeyenler kafirlerdir, zalimlerdir, fasıklardır! Adaletle uyduktan sonra ha recm olmuş, ha sopa olmuş, ha hapis cezası olmuş, ha para cezası olmuş, ha kürek mahkumiyeti vs. olmuş ne fark eder? Ceza yarıştırmanın manası nedir? "Benim cezam senin cezayı döver" demenin mantığı yoktur? Bunlar, adaletin nasıl sağlanacağına dair eski ve yeni kimi örneklerdir, yeter ki adaletten şaşmayın..." demek istenmiş oluyor.

²⁸ Demek ki Tevrat'ta yer alan bu hükmün burada zikredilmesi, bir mesaj vermek için olmalıdır. Bu mesaj "şeriatın (hukukun) değişebileceği" mesajıdır. Tevrat zamanında adam öldüren öldürülür, göz çıkaranın gözü çıkarılır, burun kesenin burnu kesilir, kulak kesenin kulağı kesilir, diş sökenin dişi sökülür, başkasını yaralayan yaralanır idi (Çıkış; 21 vd.) Buradan, o dönemlerde hukukun henüz tam oturmadığı, kaba kuvvetin ve keyfiliğin hüküm sürdüğü, vahşi veya yarı vahşi bir hayatın yaşandığı anlaşılıyor. Bu nedenle olsa gerek, can ve mal güvenliğini sağlamaya yönelik sert cezalar öngörülmüş. Demek ki can, mal, ırz, namus, akıl, nesil gibi temel haklar evrensel; bunları korumaya yönelik vurma, dövme, kesme, taşlama, hapis, para cezası, kürek mahkumiyeti, sürgün vb. cezalar tarihseldir. Yukarıda ayette (42.) "adaletle hükmedin, adaletten şaşmayın" derken evrensel olan; göze göz, dişe diş ayetiyle (45.) de tarihsel olan gösterilmek isteniyor gibidir (Allahu a'lem).

46- Daha sonraları o peygamberlerin izleri üzerinde Meryem'in oğlu İsa'yı, kendinden önceki Tevrat'ın doğrularını devam ettiren olarak gönderdik. Doğru yolu gösterebilirsin, aydınlatırsin, kendinden önceki inen Tevrat'tan doğru namına ne kalmışsa hepsini sürdürsün, Allah bilinciyle yaşayanlara yol gösterebilirsin ve öğüt versin diye ona da İncil'i verdik.

47- Şu halde İncil'e inananlar da Allah'ın onun içinde indirdiği ile hükmetsin. Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar fasıkların²⁹ ta kendileridir!

48- Sana da önceki çağların kitaplarından doğru namına ne kalmışsa sürdüren ve onlara tanık olmak üzere gerçeğin ta kendisi olan bu kitabı indirdik. Onun için sen de aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Sana gelen gerçekten ayrılıp da onların kuruntularına uyma. Bakın, her biriniz için bir yol³⁰ ve tarz³¹ belirledik. Allah isteseydi hepinizi bir tek ümmet yapardı; fakat sizi, her birinize verdiği şeylerle imtihan ediyor. O halde iyilik yarışına girin. Sonunda dönüp dolaşıp O'nun huzuruna geleceksiniz. O zaman O, hakkında ayrılığa düştüğünüz şeyleri size haber verecektir.

49- Ve şu emri indirdik: "Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların keyiflerine uyma ve onların Allah'ın in-

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرَةِ ۚ وَأَتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ ۖ وَمُصَدِّقًا
لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۚ وَهُدًى وَنُورٌ ۖ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾
وَلَنَجْزِيكَ أَجْرَ الْإِنجِيلِ إِنَّمَا أُنْزِلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ
بِمَا أُنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ مُّوَلَّاتٌ مِّمَّنْ لِّفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا
عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ۚ لِكُلِّ جَنَّةٍ مِنْكُمْ شَرِيعَةٌ وَمِنْهَا جَا
وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً ۚ وَلَكِنْ يَسْأَلُكُمْ فِيهَا الْيَكُوفُ
فَأَنْتُمْ قِيَامًا ۚ فَخُذُوا حِزْبًا إِلَى اللَّهِ مِنْ جُحُودِكُمْ ۚ فَمِمَّا فَتِنَتُكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأِنْ أَحْكَمْتُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَخُذُوا حِزْبًا مِّنْ يَّبْتَغُونَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ
إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاغْلَمَ ۖ أَنْتُمْ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُصِيبُهُمْ بِبَعْضِ
ذُنُوبِهِمْ وَإِنْ كَثُرَ مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَقَدْ كُنْتُمْ
الْكَافِرِينَ ۖ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

dirdiği kimi hükümler dolayısıyla seni şaşırtmalarından sakın. Aldırış etmezlerse, bil ki, onların kimi günahları sebebiyle cezalandırılması, Allah'ın iradesi gereğidir. Unutma ki, insanlardan birçoğu sapıtıp gitmiştir.

50- Hâlâ cahiliye devrinin hükmünü mü arıyorlar? Şeksiz şüphesiz imanı olan bir halk için, Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?³²

²⁹ FASIK: Bkz. 49/6. ayet dipnotu.

³⁰ ŞERİAT: Bkz. 45/18. ayet dipnotu.

³¹ MİN HAC: Sözlükte [نَهَج] kökünden gelir. Mastarı, "bir yolda yürümek, yola girmek, yolu izlemek, ilkeli/metotlu olmak" demektir. Yol olarak kullanmak, il-

ke/metot olarak benimsemek (*intihâc*); metot, usul, yöntem, tarz, üslup, program, tavır, tutum, açık yol (*menhec/minhâc*); ilkeli, programlı, planlı, metot takip eden, metodik, metodolojik (*menhecî*); doğru ve açık yol, cadde (*nehc*); elbise yıpranıp yırtılmamak (*nehce's-sevb*); klazizm (*nehciyye*); harıl harıl solumak (*nehîc*) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi, “Her birinize bir şeriat ve menhec verdik” sözü, “yol yordam” dediğimiz şeyi çağrıştırır. Yani evrensel yol (din) bir, şeriatlar (hukuk) farklı olabilir. Bu, “din değişmez ama şeriatlar değişir” dediğimiz prensiptir (Dehlevî). Din yağmura şeriat toprağa benzetilirse (Maturidi) ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılabilir. Toprak yağan yağmura göre şekil alır. Demek ki *minhâc*, evrensel yolda (din) yürümek için takip edilen tarz, metot (şeriat) olmaktadır...

³² Dikkat edilirse, bu pasajdaki ayetlerde (41–50); defalarca “Allah’ın indirdiği ile hükmetmek” [*يُحْكَمُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ*] tabiri geçiyor. Bunu yapmayanların, kafirler, zalimler ve fasıklar olduğu vurgulanıyor. Arada Tevrat’tan, İncil’den ve Kuran’dan bahsediliyor. Tevrat’a inananlar, içindeki Allah’ın hükmü ile; İncil’e inananlar da içindeki Allah’ın hükmüyle hükmetsin deniliyor. Öyle anlaşıyor ki evrensel manada “Allah’ın hükmü” (veya Kitap) kavramı, Tevrat’ın, İncil’in ve Kuran’ın üstünde tutuluyor. Allah’ın hükmünün her üçüne de yayılmış olduğu, en son Kur’an ile Allah’ın hükmü adına ne kalmışsa hepsinin sürdürüldüğü hatırlatılıyor. “Bari” deniyor; “Kuran’a karşı çıkıyorsunuz, bunu kabullenmeyi kendinize yediremiyorsunuz, hiç olmazsa elinizdeki Tevrat ve İncil’in ‘doğruları ile’ hükmedin. Onları da bırakıp kuruntularınıza uymayın.” Demek ki burada esas vurgu, “Allah’ın indirdiği ile hükmetmek” tabiridir. Bundan maksat ta, Allah bilinci ile yaşamak (takva) ve O’nun hakkını teslim etmek (İslam) meselesidir. Yoksa, kimi Yahudi din adamlarının mazaret olarak sandıkları gibi onlar, Tevrat’taki hükmü sert bularak daha yumuşak hüküm vermesi için Hz. Muhammed’e (s.a.v) başvurmuş olmuyorlar. Aslında onların derdi, Allah’a “imansızlıktır”. Onların, gerçekte inandıkları her hangi bir şey yoktu. İçlerinde Allah bilinci taşımadıkları için O’nun öfkesini çekmekten hiç sakınmamakta ve her tür kötülüğü işleyebilmekteydiler. Gerçekte Allah’ın hakkını teslim etmiş, O’na teslimiyet göstermiş degillerdi. Inandıkları tek şey, “kendileri” yani heva ve hevesleri ile çıkarlarıydı. Eğer imanları olsaydı, Tevrat’ta ve İncil’de Allah’ın hükmünün doğrularını bulabilirlerdi. Fakat onların asıl derdi kesinlikle bu değildi. Maksatları üzüm yemek değil, bağcıyı dövmekti...

51- EY İMAN EDENLER: Yahudilerle Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. İçinizden her kim onları dost tutarsa, o da onlardandır; bundan hiç şüpheniz olmasın. Allah zalimleri doğru yolda yürütmez.

52- Bu nedenle münafıklık hastalığına müptela olanların, “Başımıza musibet yağacak bir devrin gelmesinden korkuyoruz” diyerek onların yanına koştuklarını görürsün. Fakat Allah, yakında zafer nasip ederek devranı döndürecek ve onlar içlerinden geçen bu düşünceler sebebiyle pişman olacaklar.³³

53- İman edenler ise, “Sizinle birlikte olduklarına dair Allah’a olanca güçleriyle yemin edenler şunlar mı? Onların bütün çabaları boşa gitti ve çok büyük zarara uğradılar” diyecekler.

54- Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse, duysun: Allah onların yerine, kendisinin sevdiği, onların da kendisini seveceği, mü’minlere karşı alabildiğine yumuşak, kafirlik edenlere karşı ise son derece sert, Allah yolunda savaşı, dil uzatanın kınamasından korkmayan bir halk getirir. İşte bu Allah’ın lütfudur ve onu layık gördüğüne verir. Allah’ın lütfu geniştir, her şeyi bilir.³⁴

55- Sizin dostunuz Allah, O’nun peygamberi, namaz kılanlar, zekât verenler ve iman edenlerdir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾ قَتَلُوا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ فَيُصْحِرَ عَلَىٰ أَعْقَابِهِمْ أَوْ يُسَرِّوهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ تَادِيبٌ ﴿٥٢﴾ وَقَوْلُ الَّذِينَ آمَنُوا آمَنُوا لَا الَّذِينَ آمَنُوا بِمَا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ كِتَابٌ أَنْتُمْ قَائِمُونَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُبَيِّمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَنْ يَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حَرْبَ اللَّهِ مُلْكًا لَبِيبٌ ﴿٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِنَ الَّذِينَ يُؤْنُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَافِرَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّكُمْ مَوْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

56- Her kim Allah’a, peygamberine ve iman edenlere dost olursa, ancak Allah’tan yana olanlar³⁵ galip gelecektir; bundan hiç şüpheniz olmasın.

57- Ey iman edenler! Ne sizden önce kitap verilenlerden dininizi eğlenceye alıp oyuncak yerine koyanları, ne de kafirleri dost tutmayın. Eğer gerçekten inanmış iseniz, daima Allah bilinciyle yaşayın.

³³ Demek ki ikiyüzlülük ve korkaklık hastalığı, “her devrin adamı olmak” ile doğru orantılıdır. “Güç kimde ise onun yanına sokulmak”, bu karakterin temel vasfıdır. “Devir değişti, hangi çağda yaşıyoruz” diyerek ait olduğu dünyayı onca yoksulluk ve çaresizlik içinde yüzüstü bırakıp, “Şimdi güç onlarda” anlayışı ile egemenlere sokulanlar, bu ayeti gece gündüz okusalar yeridir. “Onlara karşı ge-

lirsek bizi yaşatmazlar” diyenler, “Allah’a dayanmanın” ne demek olduğu bilmeyenlerdir. Çünkü tarihi yapan şey, korkakça devrin egemen gücüne sokulmak değil, sarsılmaz bir iman ve devrimci cesaretle büyük hayaller ve insanlık ideallerine sahip olabilmektir...

³⁴ Kur’an’ın son inen suresinde yer olan bu ayetler, Medine’de kurulan tevhit ve adalete dayalı devlet ve toplum düzeninin karşılaştığı son engellerden bahsetmektedir. Rivayete göre, İslam’dan on bir kabile irtidat etmiştir. Bunlardan üçü Hz. Peygamber (s.a.v) ’in sağlinda, yedisi Hz. Ebu Bekir döneminde, biri de Hz. Ömer döneminde. Hz. Peygamber (s.a.v) hayatının son demlerini yaşarken; 1- Liderleri Esvedu’l-Ensari olan Müdlic kabilesi, 2- Liderleri Museyleme olan Hanife kabilesi, 3- Liderleri Tuleyha olan Esed kabilesi isyan bayrağı açarak irtidat etti. Bunların üçü de peygamberlik iddiasında bulunarak Hz. Peygamberi (s.a.v) tanımadıklarını ilan ettiler. Diğer yedisi de Hz. Ebu Bekir dönemindeki, 4- İbni Hısn liderliğindeki Fezare kabilesi, 5- Kurre ibn Kuşeyri liderliğindeki Gatafan kabilesi, 6- Fücace liderliğindeki Selim kabilesi, 7- Nuveyre liderliğindeki Yerbu kabilesi, 8- Secah liderliğindeki Temim kabilesi, 9- Eş’as liderliğindeki Kinde kabilesi, 10- Hutan liderliğindeki İbni Vail kabilesi idi. Hz. Ömer döneminde ise, 11- Cebele liderliğindeki Gassan kabilesi irtidat etti. Bu sonuncusu, Bizans’a kaçarak sığınmıştı. Secah isimli Temim kabilesinin liderliğini yapan ise bir kadındı ve Museyleme ile evlenmişti (Zemahşeri, Razi).

³⁵ HİZBULLAH: Bkz. 58/22. ayet dipnotu.

58- Namaz için çağırdığınız zaman onunla dalga geçerler. İşte bu, onların bilinç fukarası bir topluluk olduklarının göstergesidir.

59- Söyle onlara: “Ey kitap verilenler! Siz sadece Allah’a inanmamızdan, bize indirilene ve daha önce indirilene inanmamızdan, bir de çoğunuz doğru yoldan çıkmış olduğunuzdan dolayı bizden hoşlanmıyorsunuz.”

60- Söyle onlara: “Allah katında bunlardan daha şiddetli bir cezayı hak edenleri size haber vereyim mi? Onlar Allah’ın dışladığı, çok kızdığı, kendilerini maymunlara ve domuzlara dönüştürdüğü³⁶ kimselerle, tağuta³⁷ tapanlardır. İşte bu doğru yoldan sapıp gitmiş olanları çok berbat bir yer bekliyor.”

61- Size geldiklerinde “Biz inandık” derler. Oysa yanınıza kafir girmiş, kafir çıkmışlardır. Allah ise onların içlerinden geçeni kendilerinden daha iyi bilir.

62- Onlardan birçoğunun günah, saldırganlık ve haram yiyicilikte birbirleriyle yarıştıklarını görürsün. Yaptıkları ne berbat bir şey!

63- Bari ruhbanları ve hahamları, onları günahkarca sözlerden ve haram yiyicilikten alıkoysaydılar. Yaptıkları ne berbat bir iş!

64- Yahudiler “Allah cimridir” derler.³⁸ Asıl cimri olan kendileridir. Bu laflarından dolayı Allah onları lanetlemiştir.

وَإِذَا دُعِيَ إِلَى الصَّلَاةِ أَخَذُوا مَهْزُومًا وَوَعِبَادُكَ يُبْهَمُونَ
لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَعْمَلُ الْكَافِرِينَ فَيَمُوتُوا أَلَا أَمَّا بِاللَّهِ
وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ وَأَنَا كَسِرَّكُمْ قَائِمُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ
مَلَأْتُ لَكُمْ بُسْرًا مِنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَعَظِيمًا
وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْفِرْدَ وَالْحَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ أُولَئِكَ سَرُّ
مَكَانًا وَأَصْلُ عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ أَخَذْنَاكُمْ قَالُوا آمَنَّا
وَقَدْ دَخَلُوا الْكُفْرَ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِوَلَّهِ عِلْمٌ بِمَا كَانُوا يَكْمُونَ ﴿٦١﴾
وَرَبُّكُمْ يَكْثُرُ مِنْهُمْ نَادِعُونَ فِي الْأَمْثِلِ الْعُذْرَانِ وَأَكْلِهِمُ الشَّحْ
لِيسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْتَهُيَهُمْ رَبَّائِيُونَ وَالْأَجْبَارُ
عَنْ قَوْلِهِمُ الْأَمْرُ وَأَكْلِهِمُ الشَّحْ لِيسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾
وَقَالَتِ الْيَهُودُ لِلَّهِ مَعْلُومَةٌ عَلَتْ أَيْدِيَهُمْ وَلَعْنُوا قَالُوا بَلْ
يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُفْقِدُ كَيْفَ رِشَاءٍ وَلْيَرْيِدْ كَيْفَ مِنْهُمْ
مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ
وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْفَرْبِ أَطْفَأَهَا
اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

Tam tersi Allah çok cömerttir; layık gördüğüne nimetini yağdırır. Unutma ki sana Rabbinden indirilenler, onlardan birçoğunun küstahlık ve küfrünü artırır. Bununla birlikte, aralarına kıyamete kadar sürecek bir düşmanlık ve kin bıraktık. Her ne zaman savaş için bir ateş tutuşturdularsa, Allah onu söndürdü. Onlar yeryüzünde fesat çıkarmak için çalışırlar, Allah ise fesat çıkaranları sevmez.

³⁶ Yani domuz gibi şehvetleriyle maymun iştahlılık yapan, heva ve hevesinin, kurtlarının, arzularının kölesi olan tiplerdir (Mücahid).

³⁷ TAGÜT: Bkz. 2/256. ayet dipnotu.

³⁸ Rivayete göre Yahudiler Müslümanların fakirliğine bakarak, “Demek siz Allah yolundasınız. Madem öyle o Allah’ınız -çok cimri olmalı- sizi neden zengin etmiyor? Demek ki doğru yolda olanlar ve Allah’ın sevgili kulları siz değil, bizim gibi zengin olanlardır” derlerdi. Ayet bu iddiaya cevaptır. (Razi, Kurtubi, İbni Kesir, Taberi).

وَلَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا أَتَقْوَىٰ كَفَرْنَا عَنْهُمْ سُبْحَانَهُ
وَلَا ذُلٌّ لَّهُمْ فِي خَاتَمِ النَّبِيِّينَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْبَرُوا فِي تَقْوَاهُمْ
وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مَقْصُودٌ ۖ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ
مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
مِنْ رَبِّكَ ۚ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ ۚ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ
إِنَّا لِلَّهِ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ
لَسْتُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُفْعِلُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمُ
مِنْ رَبِّكُمْ وَلَكِنَّ يَدَ بَعْضِكُمْ مَتَشَاوِرَةٌ ۚ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ
طُغْيَانًا ۖ وَكُفْرًا ۖ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾
إِنَّا لَنَرَىٰ مَنْ أَمَنَ وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّالِحِينَ وَالنَّصَارَىٰ
مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يُحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ
وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ رَسُولًا قُلْنَا جَاءَ هُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ
أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

65- Eğer kitap verilenler gerçekten iman edip Allah bilinciyle yaşasalardı, hiç kuşkunuz olmasın onların kötülüklerini örter ve nimeti bol cennetlere koyardık.

66- Eğer onlar Tevrat'a, İncil'e ve Rablerinden kendilerine indirilene adam gibi uysalardı, hem göklerin ve hem de yerlerin nimetlerinden yararlanırlardı. İçlerinde akli başında olanlar da yok değil, ama çoğunun yaptığı ne kötüdür!

67- EY PEYGAMBER! Sana Rabbinden her indirilene tebliğ et! Eğer bunu yapmazsan, onun elçiliğini yerine getirmemiş olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Emin ol, Allah kafirleri muratlarına erdirmeyecektir.

68- Söyle onlara: "Ey kitap verilenler! Siz Tevrat'a, İncil'e ve Rabbinizden size indirilene adam gibi uymadıkça hiç bir şey değilsiniz." Unutma ki, Rabbinden sana indirilen, onlardan birçoğunun küstahlığını ve küfrünü artıracaktır. O halde kâfirlere acıma!

69- İman edenler, Yahudiler, Sabiiler ve Hristiyanlardan her kim Allah'a ve ahiret gününe iman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışırsa, onlara korku yoktur ve onlar üzülecek de değillerdir.

70- İsrail oğullarından söz almıştık ve kendilerine peygamberler göndermiştik. Ama canlarının istemediği bir sözle peygamber geldikçe kimine yalancı dediler, kimini de öldürdüler.

وَسَيُؤَلَّفُ الْآلَاءَ لِيُكُونَ مِنْهُمْ مُعْتَبَرًا وَمَتَّعُوا قَوْمًا فَتُكَلِّمَهُمْ وَلَهُمْ فِيهَا عَذَابٌ عَظِيمٌ ٧١
 عَلَيْنَهُمُ الزُّكُوفُ بِمَا كَفَرُوا وَهُمْ فِيهَا فِي النَّارِ يُعْجَبُونَ ٧٢
 لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَءِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَزَنَ إِنَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةُ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ٧٣
 لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثُ شُكُلٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٧٤
 أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٧٥
 مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأَمَّا صِدْقُهُ كَمَا يَأْكُلُونَ مِنْ طَعَامٍ أَنْظُرْ كَيْفَ يُبَيِّنُ لَكُمْ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظُرْ أَفَى بُؤُوكُمْ ٧٦
 قُلْ تَعْبُدُونَ مَزْدُوزَاتٍ اللَّهِ مَا لَكُمْ بِهِ لَكُمْ صَرَافًا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ٧٧

71- Başlarına bir bela gelmez sandılar da, kör ve sağır kesildiler. Sonra Allah tevbelarını kabul etti. Ardından yine içlerinden birçoğu, tekrar kör ve sağır kesildiler. Şimdi de Allah ne yaptıklarını görüyor.

72- Açıkçası, "Meryem oğlu Mesih Allah'tır" diyenler kesinlikle kâfir olmuştur. Oysa Mesih şöyle demişti: "Ey İsrailoğulları! Hepiniz, benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, Allah ona cennetini haram etmiştir. Varacağı yer de ateştir, zalimlerin yardımcıları yoktur."

73- Yine, "Allah için üçüncüsüdür" diyenler de kesinlikle kâfir olmuştur. Oysa Tek Tanrı'dan başka tanrı yoktur. Eğer bu dediklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden böyle kâfirlik edenleri çok acı bir azap bekliyor; bundan hiç şüp-

heniz olmasın.

74- Bunlar hâlâ Allah'a tevbe ederek O'ndan af dilemeyecekler mi? Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

75- Bakın, Meryem'in oğlu Mesih, yalnızca bir peygamberdir. Ondan önce de birçok peygamberler gelip geçti. Annesi de sözü namus bilen bir kadındı. İkisi de yemek yerlerdi. Bak ayetleri nasıl açıklıyoruz, fakat onlar nasıl da hiç oralı olmuyorlar, bir bak!

76- Söyle onlara: "Siz Allah'ı bırakıp da, size kendiliklerinden ne zarar, ne de fayda verme gücü bulunmayan şeylere mi tapıyorsunuz? Oysa her şeyi işiten ve bilen yalnızca Allah'tır."

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلِبُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ
وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَصْلُوا
كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾
كَانُوا لَا يَتْلُونَ آيَاتِنَا هُنَّ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ يَخْطَا اللَّهُ
عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ مُرَخَّالُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَانُوا
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا أَتَاهُمْ مِنْهُ
أَوْ لِيَاءَ وَلَكِنْ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَنَجْذِ
أَشَدَّ النَّاسِ عَذَابًا وَلِلَّذِينَ آمَنُوا إِلَهُ عَزَّ وَجَلَّ
أَشْرَكَوا وَلَنَجْذِ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ
آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَتَلُوا نَبِيَّيْنًا وَكَانُوا كَاذِبِينَ ﴿٨٢﴾

77- Söyle onlara: “Ey kitap verilenler! Dininizde haksız yere aşırılık yapmayın. Bundan önce şaşmış, birçoklarını da şaşırtmış ve yolun doğrusundan sapmış bir gruhun keyifleri ardınca gitmeyin!”

78- İSRAİL OĞULLARI'NDAN kâfirlik edenler, hem Davud'un, hem de Mer-yem'in oğlu İsa'nın dili ile lanetlendiler. Bu böyledir, çünkü onlar isyan ettiler; hak ve adalet sınırlarını çiğneyip geçtiler.

79- Onlar, içlerinde işlenen kötülükle-re göz yumarlardı. Gerçekten ne kötü bir işti yaptıkları!

80- Onlardan birçoğunun kâfirlere yordakçılık yaptığını görürsün. Hırsla-rının peşinden sürüklendikleri şey öyle

kötüdür ki, Allah onlara çok kızmıştır ve sürgit azapta kalacaklardır.

81- Eğer Allah'a, peygambere ve ona in-dirilene inansalardı, o kafirleri dost edinmezlerdi. Ama onların çoğu sapıp gitmiştir.

82- İnsanların inananlara düşmanlık bakımından en azılısı olarak, Yahudiler-le Allah'a ortak koşanları bulacaksınız; bundan hiç şüpheli olmasın. Yine ina-nanlara dostluk bakımından en yakın olarak da, “Biz Hristiyanlarız” diyenleri bulacaksınız. Bunun sebebi, onların içinde keşişlerin ve rahiplerin bulunmasıdır. Zira bunlar büyüklük taslamazlar.

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا
عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾
وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا
رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَنَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا
فَجَاءَتْ نَجْوَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ
الْفَاسِقِينَ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ الْحُجُومِ ﴿٨٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخْشَوْا قَوْمَ
مَا آتَلَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَقْتَدُوا بِهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾
وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ لَا يُوَاحِدُكُمْ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ
وَلَكِنْ يُوَاحِدُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهُ
إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ مِنْ يَدِكُمْ
أَوْ كِنُوفُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ قُلْ لَا يَجِدُ قَيْصَامٌ لَكُمْ
آيَاتِ ذَلِكَ كَفَّارَةٌ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

83- Peygambere indirileni dinledikleri zaman onun hak olduğuna aşinalıktan dolayı gözlerinin yaşlarla dolup boşandığını görürsün. Onlar “Ey Rab-bimiz, inandık iman ettik, şimdi Sen bi-zi şahitlik edenlerle beraber yaz.

84-Rabbimizin bizi iyi, güzel ve doğru insanlarla birlikte bulundurmasını gönülden arzu ederken, biz ne diye Allah'a ve bize gelen gerçeğe inanmayalım” derler.

85- Böyle demelerine karşılık Allah da onları mükafat olarak altlarından ırmaqlar akan ebedi cennetlere koyacaktır. İşte güzel ahlak sahiplerine verilecek karşılık budur.

86- Kafirlik edip ayetlerimizi yalanlayanlara gelince, onlar cehennemi boylayacaklar.

87- EY İMAN EDENLER! Allah'ın size helal kıldığı hayatın güzelliklerini kendinize haram etmeyin. Ama aşırı

da gitmeyin çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez.

88- Hem Allah'ın size rızık olarak bağışladığı güzelliklerden faydalanın hem de inanmış olduğunuz Allah'ın öfkesini çekmekten sakının.

89- ALLAH düşünmeden ettiğiniz yeminlerden sizi sorumlu tutmaz. Ancak bile bile kendinizi bağladığınız yeminlerinizden sizi sorumlu tutar. Bunun kefareti olarak bedeli çoluk çocuğunuza yedirdiğinizin orta derecesinden on fakiri doyurmak yahut giydirmek veya bir köleyi özgürlüğüne kavuşturmadır. Bunlara gücü yetmeyen ise üç gün oruç tutmaktır. İşte yemin edip de bozmanın cezası budur. Şu halde yeminlerinizi koruyun. Allah size hükümlerini böylece açıklıyor ki, şükretmesini bilirsiniz.

90- EY İMAN EDENLER! İçki, kumar, putlar ve gelecek hakkında kehanette bulunmak, şeytan işi iğrençliklerdir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.

91- Şeytan, içki ve kumarla sadece aranızda düşmanlık ve kin sokmak, ve sizi Allah'ı anmaktan ve namazı kılmaktan alıkoymak ister. Artık vazgeçiyorsunuz değil mi?

92- Allah'ı ve peygamberi dinleyin, karşı gelmekten sakının. Eğer dinlemezseniz, biliniz ki elçimize düşen sadece açık bir tebliğden ibarettir.

93- İman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlara bundan böyle Allah bilinciyle yaşadıkları, imanlarında sebat ettikleri; iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa devam ettikleri sürece her şey serbesttir. Yeter ki, Allah bilinciyle yaşamaya ve iman etmeye devam etsinler. Allah bilincini içlerinde derinleştirsınler, güzel ahlaka sarılsınlar. Çünkü Allah güzel ahlak sahiplerini sever.

94- EY İMAN EDENLER! Allah sizi ellerinizin ve silahlarınızın menziline giren hayvanları öldürme konusunda sınayacak ki, gıyabında kendisinden korkanlar meydana çıksın. Kim buna rağmen saldırganlık yaparsa, onu acı bir azap bekliyor.³⁹

95- Ey iman edenler! Sizler hac yaparken bir hayvanı dahi öldürmeyin. Kim bir hayvanı kasten öldürürse, Kâbe'ye

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْحَرَمُ الْمُنِيرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ
رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوا لَعَلَّكُمْ تَقْلِقُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يَرِيدُ
الشَّيْطَانُ أَنْ يُفَوِّجَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْحَرَمِ وَالْمُنِيرِ
وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾
وَاطِيعُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلُوا إِنَّمَا
عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
تَذَرُوا طَعْمًا وَأَمَّا أَنْتُمْ فَاحْسِنُوا وَاحْسِنُوا اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٨﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمْ فِي الْحَرَمِ حُرْمَةً لَكُمْ أَنْتُمْ
وَرِمَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٠٠﴾

sunulacak bir kurbanlık olmak üzere adalet sahibi iki kişinin vereceği kararla, öldürdüğü hayvanın bedelini tazmin etmelidir. Veya öldürdüğü hayvana karşılık yoksulları doyurmalı veya onun dengi oruç tutmalıdır. Ta ki bu şekilde yaptığının vebalini tatsın. Allah, geçmişi affetmiştir. Fakat kim bir daha yaparsa, Allah ondan intikamı alır. Allah azizdir, kötülere karşı intikamı vardır.⁴⁰

³⁹ Bu ayet hac yasağı ile ilgili olup, hac sırasında “hiç bir canlıya zarar vermeme” temel ilkesini vurguluyor. Öyle ki, hacda hayvan dahi öldürülmemelidir. Bunun anlamı, gücü yettiği halde, elinde silahı olduğu halde “zarar vermeme” ilkesinin teyit edilmesidir. Bu haliyle ayet, kendileri “dişi deve” ile imtihan edilen Hz. Salih'in kavmini hatırlatır. Onlara da Allah ortalığa bir dişi deve salarak “Buna dokunma-

yın” demişti; onlar ise deveyi küstahça boğazlamıştı. Çünkü Hz. Salih’in kavmi, gayet gaddar, zayıf ve sahipsiz bulduğu her şeyi yağmalayan bir kavimdi. Allah onları böyle bir sinamaya tabi tutmuştu. Burada da mü’minlere hac sırasında öldürme emri verilerek, adeta “zarar vermeme” ve “çevreye saygı” talimi yaptırılıyor. Genellikle mealler “avlanma” sözcüğünü kullanarak, sanki hac biter bitmez hacılara ellerinde çiftelerle ava çıkmalarına izin veriliyormuş izlenimi yaratıyorlar. Halbuki bu tamamen bir talimdir; “kendini tutmasını öğrenme, saldırgan dürtülerin gemlenmesi, çevreye zarar vermeme, haddini bilme” talimi...

⁴⁰ Görüldüğü gibi bu ayeti de klasik fıkıh mantığı içinde değil, ahlak ve bilinç mantığı çerçevesinde anlamak icap eder. Verilmek istenen mesaj, “kimsenin hakkının yenemeyeceği, yendiği takdirde de ödetileceği”dir. Keza sözü ayağa düşürenler, iyi olacağına söz verdiği halde kötü bir davranışta bulunanlar, “sözün namusu adına” bedelini ödemelidir. Hiçbir kötülük karşılıksız bırakılmamalıdır. Kötülük yapan, bir yoksul doyurarak bunu iyilikle karşılamalı (kefare) veya kötülüğün kaynağı olan açlık ve şehveti kendine yasaklayarak (savm/oruç) kendini tutmasını öğrenmelidir...

96- Deniz hayvanları ve onu yemek, size ve yolculukta olanlarınıza yiyecek olmak üzere serbesttir. Kara hayvanları ise hac esnasında yasaktır. Huzuruna varıp toplanacağınız Allah'ın öfkesini çekmekten sakının.

97- Allah Kâbe'yi, o Beyt-i Haram'ı insanlık için ayağa kalkış sembolü yaptı.⁴¹ Yine o hac ayını ve süslenmiş takılarıyla o kurbanlıkları da. Bütün bunlar, göklerin ve yerin bir sahibinin olduğu ve O'nun her şeyi bildiği bilincinin sizde oluşması içindir. Allah her şeyi biliyor; bundan hiç şüphemiz olmasın.

98- Biliniz ki, Allah'ın hem azabı çok çetin; hem de bağışlaması, sevgi ve merhameti sonsuzdur.

99- Peygamberin üzerine düşen sadece tebliğdir. Açıkladığınız ve sakladığınız şeylerin hepsini bilecek olan ise yalnızca Allah'tır.

100- De ki: "Kötü ve çirkin olanla güzel ve temiz olan aynı kefeye konamaz. Kötü ve çirkin olan şeylerin birçoğu sana zevk verse bile. Şu halde, ey akıl ve vicdan sahipleri!⁴² Allah bilinciyle yaşıyın ki kurtuluşa eresiniz.

101- EY İMAN EDENLER! Size açıklanınca hoşunuza gitmeyecek şeyleri sormayın. Oysa Kur'an indirildiği esnada sorarsanız onlar size açıklanır. Allah onları şimdilik affetmiştir. Allah çok bağışlayan ve çok yumuşak davranandır.

اٰیْلَ لَكُمْ مَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَرَمَرَةً
عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي الْيَوْمَ
تُخْشَوْنَ ﴿٧٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا
لِّلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْمَسَدَى وَالْعَلَايِدَ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ
اَتَا اللَّهَ يَسْأَلُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَآلَ اللَّهِ يَجْعَلُ فِي
عِلْمِهِ ﴿٧٧﴾ اَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَهِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٧٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ
وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٧٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْحَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ اَعْجَبَكُم
كَثْرَةُ الْحَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا اُولِيَ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٨٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتْلُوا عَرَسِيَّاءَ إِن تُبْدِكُمْ
تَسُوْكُمْ وَإِنْ تَسْلُوا عَنْهَا مِنْ بَنِي آلِ مُرَّانُ تُبْدِكُمْ
عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ عَفُورٌ عَلِيمٌ ﴿٨١﴾ قَدْ سَأَلْنَا
قَوْمَ مِنْ قَبْلِكُمْ أَنْ تَصْحَوْا يَا كَافِرِينَ ﴿٨٢﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ
مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِيَةٍ وَلَا صَيْكَةٍ وَلَا حَائِرٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ
كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَثُرُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٨٣﴾

102- Sizden önceki insanlar böyle sorular sorarak kâfirliğe varmışlardı.⁴³

103- Kulağı yanılarak, başıboş bırakılarak, erkek-dişi ikizler doğurdu diyerek veya on defa doğurması yüzünden artık yük vurulamaz diyerek bazı hayvanların yasaklanması Allah'ın emri değildir.⁴⁴ Fakat o kâfirlik edenler, Allah adına yalan uyduruyorlar. Birçoğu akılsızca hareket ediyor.

⁴¹ Yani Allah Kâbe'yi; 1- İnsanlığın ayağa kalktığı, yaratılıp varoluşa katıldığı yer olarak sembolleştirdi, 2- Çürümüş, yozlaşmış, hayvanlığa dönmeye yüz tutmuş dünya insanlığını, tekrar insanlıklarına dönmeleri, ilk yaratıldıkları yeri hatırlamaları için dirilme, silkinme ve kendine gelme yeri olarak sembolleştirdi. Ayrıca Bkz. "KÂBE" 2/125, "KIBLE" 10/87. ve "HACC" 2/158. ayet dipnotları.

⁴² ULU'L-ELBAB: Bkz. 12/111. ayet dipnotu.

⁴³ Demek ki ayette geçen “soru sormak” tabirini, “aşırı isteklerde bulunmak” şeklinde anlamak bağlama uygun düşmektedir. Çünkü yukarıdan beri konu, Yahudilerin ve Hristiyanların dinde aşırı giderek gerekli gereksiz birçok şeyi kendilerine haram etmeleridir. Bu bağlamda Müslümanlara ise “Allah’ın size helal kıldığı hayatın güzelliklerini kendinize haram etmeyin” denilmekte; peygamberin görevinin, Allah’ın dinini en yalın haliyle tebliğ etmekten ibaret olduğu vurgulanmaktadır. Dolayısıyla Allah ve din namına “şu haram, bu helal” diye ilave hükümler koymaya kalkışılmamalı; Allah’ın kitabında sayıları belli haramlar dışında boyuna yasak getirmeye çalışarak “Şu da yasak olmalı, bu da haram kılınmalı” diye kraldan fazla kralcı kesilmemelidir.

⁴⁴ Rivayete göre, Kureyş’in atalarından Amr ibn Lühay el-Huzai Mekke’ye lider olmuştu. Hz. İsmail’den beri gelen sağduyuya dayalı dini değiştiren ilk kişi olarak bilinmekteydi. O bazı putlar yaptırıp diktirmiş ve Mekke’ye özellikle kurbanlık olarak gelen kimi hayvan ve develeri, kulağı işaretlenmiş (*bahîra*); başıboş bırakılmış (*sâibe*); ikiz doğuran (*vâsile*) ve on defa doğurmuş (*hâm*) diye isimlendirerek haram kılmıştı (Razi, Kurtubi, İbni Kesir, Taberi). Bunlara kimse dokunamaz, Kabe’nin içindeki putlara adanır ve dolayısıyla arka planda Mekke’ye hâkim durumda olan Kureyş tefeci bezirganlarının cebine giderdi. Mekke’de Kâbe ve Tanrı istismarına dayalı böylesi bir çark dönmekteydi. İşte Allah, bu ayette bunların kendi emri olmadığını beyan ediyor. Şu halde din, iman üzerinden ticaret yapmak, bunlar üzerinden geçinmek, bunları servete tahvil ederek ilave hükümler ya da haramlar icat etmek, Allah namına “şu haram, bu yasak” diyerek getiri ummak ve böylece din bezirganlığı yapmak, Allah’ı çok kızdıran bir şey olup şiddetle men edilmektedir...

104- Bunlara, “Gelin Allah’ın indirdiği hükümlere ve peygambere” denildiği zaman, “Atalarımızın geleneği bize yeter” derler. Peki, ya ataları bir şey bilmeyen ve doğru yolda yürümeyen kim-seler idiyse, yine de mi?

105- Ey iman edenler! Siz kendinize bakın. Siz doğru yolda yürüdükçe, sapıtmış olanlar size bir zarar veremez. Dönüp dolaşıp Allah’a varacaksınız. O size neler yaptıklarınızı, o zaman bir bir haber verecek.

106- EY İMAN EDENLER! Herhangi birinize ölüm işaretleri geldiğinde, vasiyette bulunurken, kendi içinizden iki adaletli kişiyi şahit tutun. Eğer yolculukta iseniz, sizden olmayan iki kişiyi şahit tutun. Bunları namazdan sonra alıyorsunuz. Eğer içinize bir şüphe düşerse, her birinden Allah adına şöyle söz alın: “Akraba da olsa sözümüz namustur; hiç bir şeyle değişmeyiz. Allah’ın huzurunda gördüklerimizi saklamayız, aksi halde hiç kuşkusuz günahkar oluruz.”

107- Eğer bu şahitlerden birinin verdikleri sözü tutmadığı anlaşılırsa; o zaman bu iki kişinin yerine, bunların aleyhlerinde bulundukları karşı taraftan iki şahit bulunur. Bunlar da Allah adına şöyle yemin ederler: “Bizim tanıklığımız, onların tanıklığından daha doğrudur; biz kimsenin hakkına teca-

وَاِذَا قُلِلَتْ عَسَاوَا اِلَيْهَا اَنْزَلْنَا لِلرُّسُولِ مَا لَوْ احْبَبْنَا
مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اَبَاءًا مَّا اُولَٰئِكَ اَبَاءُكُمْ لَا يَحْكُمُونَ شَيْئًا وَلَا
يَسْتَدُوْنَ ۝ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا عَلٰىكُمْ اَنْفُسُكُمْ لَا يَصْحَبُكُمْ
مَنْ ضَلَّ اِلَهًا فَيَهْدِيْكُمْ اِلَىٰ اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ فَيَنْفَعُكُمْ بِهَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُوْنَ ۝ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا شَهِدُوْا اِذَا حَضَرَ اَحَدُكُمْ
الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اِثْنَانِ اَوْ اَعْدِلُ مِنْكُمْ اَوْ اَخْرَجْ مِنْ غَيْرِكُمْ
اِذَا نَشَأْتُمْ صُرُبَتْكُمْ فِي الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُّصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْسِبُوْنَهَا
مِنْ بَعْدِ الصَّلٰوةِ فَيُقْسِمٰنَ بِاللّٰهِ اِنْ اَرَبْتُمْ لَا نَشْتَرِيْ بِهِنَّ
وَلَوْ كَانَ دَاوُوْدُ اَوْ اِبْرٰهِيْمُ اَوْ اِسْحٰقُ اَوْ اٰدَمُ اِلٰهًا اِنَّا اِذَا مَكَانٍ
الْاَيْمِيْنَ ۝ فَاِنْ عَجَزَ عَنِ اٰتَمَّتْهَا اسْتَحْصَا اٰتَمًّا فَاَخْرَجَ مَقُومًا
مَّقَامَهُمَا مِنَ الَّذِيْنَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمْ اَلَا وِلَايَ فَيُقْسِمٰنَ
بِاللّٰهِ كُنْهًا دَنَّا اَحَدٌ مِنْ شَهَادَةِ بَيْنِهِمَا وَمَا اغْتَدِيْنَا اِنَّا
اِذْ كُنَّا الظَّالِمِيْنَ ۝ ذٰلِكَ اَدْنٰى اَنْ يَّاتُوْا بِالْشَّهَادَةِ عَلٰى
وَجْهِهَا اَوْ يَخْفَاوْا اَنْ يُرَدَّ اِيْمَانٌ بَيْنَ يَدَيْهِمْ وَاقْبُوا
اللّٰهَ وَاسْمَعُوْا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ۝

vüz etmedik, aksi halde hiç kuşkusuz zalimlerden oluruz.”

108- İşte bu, şahitliği gerektiği gibi yapmalarına veya yeminlerinden sonra, ettikleri yeminin kabul edilmemesinden korkmalarına en yakın bir çaredir. Da-ima Allah bilinciyle yaşayın ve söyleneni iyi dinleyin. Çünkü Allah, yoldan çıkan-ları doğru yolda yürütmez.⁴⁵

⁴⁵ Rivayete göre Hristiyan olan Temem ed-Dari ve kardeşi Adıyy, beraberlerinde Müslüman ve muhacir olan kölesi Budeyl olduğu halde ticaret maksadıyla Şam’a gitmişlerdi. Şam’a varınca Budeyl hastalandı ve yanında bulunan eşyaların listesini içeren bir mektup yazarak, arkadaşlarına haber vermeksizin kumaşların içine koydu. Sonra da onlara Medine’ye vardıklarında bunları ailesine vermelerini tembihle-

di. Derken **Büdeyl** öldü. Bu iki Hıristiyan, onun eşyalarından üç yüz miskal altın ile süslenmiş bir gümüş kabı alıp geri kalanını döndükten sonra, **Büdeyl**'in ailesine teslim ettiler. **Büdeyl**'in ailesi, eşyayı karıştırırken yazılan mektubu buldu. Bakıldılar ki mektupta daha başka eşyalardan bahsediliyor **Temim** ve **Adiyy**'e; "Bir kapıtan ve altınlardan bahsediyor, onlar nerede?" diye sordular. Onlar "Haberimiz yok, bize teslim ettikleri bunlardı" dediler. Olay Hz. **Peygamber (s.a.v)**'e intikal edince, **Temim** ve **Adiyy**'i mescide çağırarak namazdan sonra onlara yemin ettirdi. Maide suresinin bu bölümüne yerleştirilen işte bu pasajdaki ayetler (106–108); bu olay üzerine nazil oldu (Razi, Kurtubi, İbni Kesir, Taberi). Demek ki Kur'an'ın bu tarihsel olay üzerinden verdiği evrensel mesaj, "Ölümünüzden önce vasiyette bulunun, yolculuk anında ölümle burun buna gelerseniz üzerinizde olanları bildirin, bunu yaparken şahitler bulundurun, gördüğünüzü saklamayın, sözü namus bilin, ahde vefa gösterin, emanete hıyanet etmeyin" gibi temel ahlâkî değerlerdir...

109- ALLAH peygamberleri toplayacağı gün, “Sizden sonra davetinizin başına neler geldiğini biliyor musunuz?” diye soracak. Onlar da “Bizim bir bilgimiz yok, gıyabımızda olanları bilen ancak Sensin Sen” diyecekler.

110- Allah, o günde şöyle buyuracak: “Ey Meryem oğlu İsa! sana ve annene olan nimetimi düşün. Hani seni tertemiz ruh⁴⁶ ile desteklemiştim. Beşikte ve yetişkinlikte insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, bilgeliği, Tevrat’ı ve İncil’i öğretmiştim. Hani Benim iznimle çamurdan kuş biçiminde bir şey yapıyordun, içine üflüyordun da Benim iznim ile bir kuş oluveriyordu. Anadan doğma körü ve cüzamlıyı Benim iznimle iyi ediyordun. Ölülerini Benim iznimle diriltiyordun.⁴⁷ İsrail oğullarına söze dayalı apaçık delillerle geldiğinde onlardan kâfirlik edenler, “Bunlar büyüleyici parlak laflardan başka bir şey değildir” demişlerdi de, seni onlara karşı korumuştum.

111- Hani havarilere,⁴⁸ “Bana ve peygamberime iman edin” diye ilham etmiştim. Onlar da; “İman ettik. Hiç kuşkusuz, Müslümanlar olduğumuza şahit ol” demişlerdi.

112- Yine havariler; “Ey Meryem oğlu İsa! Rabbinden bize gökten bir sofraya⁴⁹

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ
لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ
مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَى وَالِدَتِكَ إِذْ أَبْدَنَكَ رُوحِي
الْقُدُّسَ بِكَلِمَاتِي النَّاسِ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ
مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَكُونُ طَيْرًا
بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَنَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ
الْمَوْتَى بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَئَانَ إِبْلِيسَ إِذْ جُنِّهَ
بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِي كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ
﴿١١٠﴾ وَإِذْ أُوحِيَ إِلِي الْخَوَارِجِ أَنَا مُنَوَّابِي وَيَرْسُولِي قَالُوا
أَمَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْخَوَارِجُونَ
يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ مَتَى نَبْطِغُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْنَا
مَائِدَةٌ مِنَ السَّمَاءِ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْنَا أَنَّا نَبْطِغُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْنَا
قَالُوا رَبُّدُنَا نَكُنْ كُنْزُهُ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا رَبُّدُنَا نَكُنْ كُنْزُهُ مُؤْمِنِينَ
قَالُوا رَبُّدُنَا نَكُنْ كُنْزُهُ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٣﴾ قَالُوا رَبُّدُنَا نَكُنْ كُنْزُهُ مُؤْمِنِينَ

indirmesini isteyebilir misin?”⁵⁰ diye sormuşlardı da; “Eğer inanmış iseniz, Allah’ın öfkesini çekmekten sakının” diye cevaplamıştı.

113- Onlar; “Biz istiyoruz ki ondan yiyelim, kalplerimiz tatmin olsun da senin bize doğru söylediğini bilelim ve ona tanıklık yapanlardan olalım” demişlerdi.

⁴⁶ RUHU’L-KUDS: Bkz. 16/102. ayet dipnotu.

⁴⁷ Ayette geçen ve Hz. İsa’nın imalı, mecazlı, kinayeli konuşma tarzına örnek olan “çamurdan bir kuş yapıp üfleme, ölülerini diriltme, körü ve cüzamlıyı iyi etmek” vb. deyimlerinin yorumu için Bkz. 3/49. ayet dipnotları.

⁴⁸ HAVARİLER: Bkz. 3/52. ayet dipnotu.

⁴⁹ MAİDE: Sözlükte [مَاد] kökünden gelir. Mastarı “sallanmak, sağa sola doğru eğilmek, başı dönmek” demektir. Sofra, üzerinde yemek yenen masa (*mâide*); kayma (*mejd*); meydan, saha, alan (*mejdân*); atış alanı (*mejdânu’r-rimâye*); hodri meydan (*mejdânu’t-tahaddî*); iş alanı, çalışma sahası (*mejdânu’l-amel*) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi yemeği ortaya çıkardığı, orta yere koyduğu için sofraya “maide” denmektedir. Ayette geçen “gökten gelen sofraya” deyimini, “olağanüstü mucizeler” anlayışına hayli yatkın dini muhayyilemizde, gökten özel olarak tepsi içinde inen bir sofraya algılanmıştır. Halbuki Allah’tan böyle bir istekte bulunması talebine karşılık, Hz. İsa’nın ve de Allah’ın verdiği cevap ortadadır. Yukarıdaki pasajda Hz. İsa, “Eğer inanmış iseniz daima Allah bilincini içinizde canlı tutun, O’nun öfkesini çekecek işler yapmaktan sakının (takvalı olun)” demektedir (5/112); Allah da [مَزْكَلَهَا], “Ben onu indirmekte olanım, hiç kuşkusuz” diye cevap vermektedir (5/115). Zira *münezziluhâ* kelimesinin fiili –tef’il babı olduğu için-, bir taraftan bir şeyi çokca yapıp durmada, diğer yandan da fiilin kök manasını mef’ule isnat etmekte kullanılır. Bu durumda ayetin takdir; “Siz gökten sofrayı indirilmesini istiyorsunuz. Oysa Allah zaten sürekli olarak o sofrayı indirip durmakta. Yeryüzünden biten bitkiler, akan sular, ağaçlar, meyveler, tarlalardan çıkardığınız ürünler, değirmenlerde öğüttünüz unlar hepsi ne ile oluyor sanıyorsunuz? Gökten inen su olmasa, ekip biçtiğiniz toprak, ısındığınız ateş, solduğunuz hava olmasa, bunlarla ürünler yetişmese ne ile doyacaksınız? Bütün bu rızıklar, Allah’ın tabiat sofrasında zaten sizin için üretilip duruluyor. Tabiatı sizin için sofraya kılan, sizi onunla besleyip yaşatan zaten Allah değil midir? Şimdi bunu görmeyip hangi mantıkla gökten tepsi içinde sofrayı indirilmesini bekliyorsunuz?” şeklinde olur. Burada, “fiilin kök manasını mefule isnat etmek” denilen şey, “gökten sofrayı indirmek” deyiminin “yerden ürün bitirmek” deyimine döndürülmüş olması durumudur. Zira Kur’an’ın “iş ve oluş” (*emr, kevn*) tasavvuruna göre yerden biten her ürün demek, gökten inen her rızık demektir. Örneğin, siz tarlada buğday hasat ederseniz, Allah “Size buğday verdik” der. Siz çocuk yaparsınız, Allah “Size çocuk bağışladık” der...

⁵⁰ Ayette geçen [هَلْ يَسْتَطِيعُ رَنَك] ibaresi ile ilgili iki tür okuma söz konusudur: 1- Sen Rabbinden (*rabbeke*) isteyebilir misin?, 2- Senin Rabbin (*rabbuke*) güç yetirebilir mi? Rivayete göre dilcilerden Kısai ve sahabeden de Hz. Ali, İbni Abbas, Hz. Aişe ve Muaz b. Cebel birinci tür okumayı tercih etmişlerdir. Hatta Hz. Aişe’den “Havariler ‘Rabbin gökten sofrayı indirmeye güç yetirebilir mi?’ diye sormayacak kadar Allah’ı tanırlardı. Havariler, öyle değil de ‘Sen Rabbinden isteyebilir misin’ şeklinde sormuşlardır” rivayeti vardır (Razi, İbni Kesir, Kurtubi). Birinci okumada Hz. İsa’nın gücünden şüphe varken, ikinci okumada Allah’ın gücünden şüphe söz konusu olur ki, birinci görüş herhalde tercihe şayandır...

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا
 عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١٤﴾
 قَالَ اللَّهُ إِنْ يُرِيدُوا عَلَيَّ كُفْرًا يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أَعَذِّبُ عَذَابًا
 لَا أَعَذِّبُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
 أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُوا مِنِّي وَآلِيَّاهُ الَّذِينَ مِنْ دُونِي اللَّهُ قَالَكِ
 سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحِجَابٍ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ
 عَلِمْتُ أَنْتَ تَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي قَلْبِكَ أَنْتَ عَلَّامُ
 الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَّا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي
 وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مِمَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ
 أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾
 إِنْ تَعَذَّلْتُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَعَفَّيْتُمْ فَإِنَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ نَبْعُغِ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ
 جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ
 عَنْهُمْ وَرَزَقْنَاهُمْ ذُلَّكَ لَقُورًا الْعَظِيمِ ﴿١١٩﴾ اللَّهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

114- Bunun üzerine Meryem oğlu İsa; "Allahım! Ey bizim yegane Rabbimiz! Bize gökten bir sofraya indir. Bizim için, bütün zamanlar boyunca bir ziyafet ve kudretinden bir işaret olsun. Bizleri rızıklandır. Sen rızık verenlerin en hayırlısı" demişti.

115- Allah da, "Ben onu size indirip durmaktayım. Artık bundan sonra içinizden kim kâfirlik ederse, ona dünyada hiç kimseye vermeyeceğim bir azap ile karşılık veririm" demişti.

116- ŞİMDİ, "Ey Meryem oğlu İsa!" diyerek soracak Allah; "Sen mi insanlara 'beni ve annemi Allah yanında iki tanrı edinin' dedin?" İsa cevap verecek: "Sen her türlü eksikliklerden uzaksın. Benim için gerçek olmayan bir söz söylemem bana yakışmaz. Eğer söylemiş olsaydım, elbette Sen bilirdin. Sen benim içimde olanı bilirsin, ben ise Senin zatında olanı bilmem. Bütün sırları bilen ancak Sensin Sen; bundan hiç şüphem yok.

117- Sen bana ne emrettinse, onlara sadece onu söyledim. Daima, "Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin"

dedim. Aralarında bulunduğum müddetçe onlara tanıklık ettim. Ne zaman ki beni içlerinden aldın, onları gözetleyen olarak yalnız Sen kaldın. Zaten Sen her şeyi görürsün.

118- Eğer Sen onlara azap edersen, hiç kuşkusuz onlar senin kullarıdır. Eğer onları bağışlarsan, bütün güç ve bilgelik sendedir; bundan hiç şüphem yok!"

119- Allah da; "İşte bu, yalnızca sözün namus bilerek yaşayanların doğruluklarının fayda sağlayacağı gündür. Onları altlarından ırmaklar akan ebedi cennetler bekliyor. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan. İşte asıl büyük zafer budur" diyecek.

120- Göklerin, yerin ve onlarda olan her şeyin egemenliği Allah'ındır. O'nun her şeye gücü yeter.

06- EN'AM SURESİ

Bütünü tek inişte Mekke'de nazil olmuştur, 165 ayettir. 136–147 ayetleri arasındaki pasajda, Kâbe'ye getirilen hediye ve kurbanların, özellikle de sığırların (en'am); Kâbe'yi kendi menfaatleri için kullanan Kureyş ileri gelenlerince “iç edilmesi” eleştirilirken, ayetler içinde sık sık “en'am” (nimetler, sığırlar, hayvanlar) tabiri kullanıldığından dolayı bu adı almış görünmektedir. Genel olarak surenin ana teması, Allah'ın birliği (*tevhid*); bölünmez bütünlüğü (*samed*); insanlıkla dinamik ilişkisi (*risalet*) ve yeniden diriliş (*kıyamet*) gerçeği ile bunların sonuçları etrafında döner.

EN'AM SURESİ

Bütünü tek inişte Mekke'de nazil
olmuştur, 165 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- BÜTÜN ÖVGÜLER, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a mahsustur. Fakat kâfirlik edenler, onları kendilerini yaratana denk tutmaya kalkıyorlar.

2- Sizi çamurdan yaratan, sonra eceli-nizi belirleyen, malûm bir ecel de kendi katında olan O'dur.¹ Ama siz hâlâ şüpheler içindesiniz.

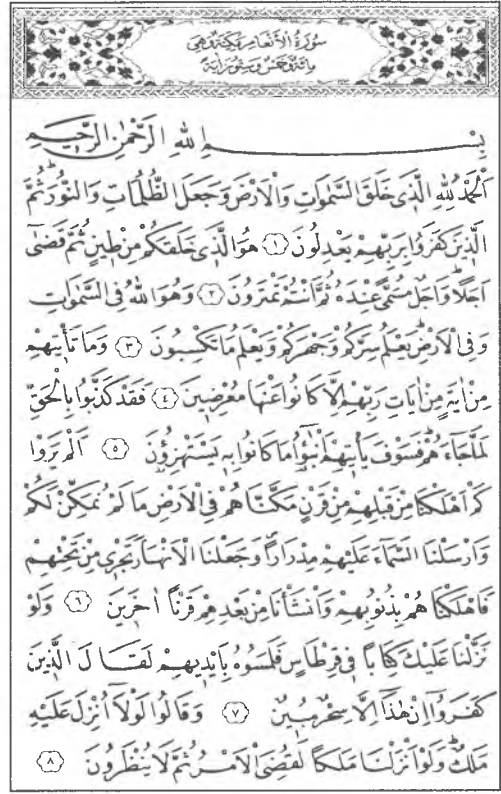
3- Hâlbuki göklerde ve yerde Allah O'dur. İçinizi de dışınızı da bilir. Daha ne yapip edeceğinizi de bilir.

4- Hal böyleyken, ne zaman onlara Rablerinin ayetlerinden bir ayet gelse yüz çevirirler.

5- Şimdi de kendilerine gelen bu apaçık gerçeğe yalan diyorlar. Fakat alay ettikleri şeyin ne olduğunu çok yakında anlayacaklar.

6- Önceki çağlarda yaşamış nice nesilleri helak ettiğimizi görmüyorlar mı? Şu yeryüzünde onlara, size vermediklerimizi vermiş, üzerlerine gökten nimetler yağdırmış ve ayaklarının altından ırmaklar akıtmıştık. Biz onları, günahları ile birlikte helâk ettik ve arkalarından yeni nesiller var ettik.

7- Eğer sana kâğıt üzerine yazılmış bir

kitap indirseydik, ona elleriyle dokunsalardı bile yine o kâfirler; "Bunlar, apaçık bir takım büyüleyici lâflardan başka bir şey değil" diyeceklerdi.²

8- Yine, "Şuna bir melek indirilse de görsek?" diyorlar. Eğer öyle bir melek indirseydik, işleri oracıkta biterdi. Kendilerine bir an bile göz açtırılmazdı; bundan hiç şüpheniz olmasın.

¹ Ayete geçen iki ecelden ne kastedildiği hakkında şu iki yorum yapılabilir: 1- Sizin geçmişte yaşayanlarınıza belli bir süre (ecel) tayin eden ve gelecekte yaşayanlarınıza da belli bir süre (ecel) tayin edecek olan O'dur (Ebu Müslim). 2- Şu ana kadar yaşadığınız süreyi (ecel) size veren ve bundan sonra da ömrünüzün geriye kalan kısmını belirli bir vakte kadar sürdürecektir (ecelin müsemma) olan O'dur.

² Yani: Sana, "âlemlerin Rabbi'nden falan oğlu falana" diye kendi namlarına yazılı, adrese teslim yazılı bir belge gönderseydik; kendi elleriyle zarfı açıp imzalı, mühürlü, kaşeli mektubumuzu okusalar bile yine de inanmaz, kâfirlik etmeye devam ederler ve "bu bir aldatmaca" der dururlardı...

9- Peygamberi bir melek yapsaydık, yine bir adam yapardık ve onları yine düşükleri kuşkuya düşürürdük.³

10- Doğrusu senden önce gönderilen peygamberlerle de alay edildi. Ancak o alaya aldıkları gerçeğin ta kendisi, o maskaralığı yapanları çepeçevre kuşattıverdi.

11- Söyle onlara: “Yeryüzünde dolaşın da peygamberlere yalancı diyenlerin sonunun ne olduğunu bir görün.

12- De ki: “Göklerde ve yerde ne varsa kimindir?” Cevap ver: “Sevgiyi ve merhameti kendine farz kılmış olan Allah'ındır.” Sizi, varlığında kuşku olmayan kıyamet gününde toplayacak; bundan hiç şüphemiz olmasın. Oysa kendilerine yazık edenler, imana yanaşmıyorlar.

13- Gecenin ve gündüzün barındırdığı her şey O'nundur. Her şeyi duyuyor, her şeyi biliyor O.

14- Söyle onlara: “Göklerin ve yerin yaratana olan Allah'tan başkasını mı yâr edineceğim? Oysa O yedirip besler ve fakat kendisi beslenmekten uzaktır.” Herkes duysun: “Ben O'na ortak koşanlardan olmakla değil, hakkını teslim edenlerin⁴ öncüsü olmakla emrolundum.”

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِ مَائِلِسُونَ ﴿١٠﴾ وَلَقَدْ اسْتَفْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَخَافَ بِالَّذِينَ سَخَّرْنَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١١﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ أَنْظَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ لِي فِي مَالِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلُوبٌ كَتَبَ عَلَى نَفْسِي الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَنَّهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْ مَا سَكَنَ فِي الْبِلَادِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٤﴾ قُلْ أَغْنَى اللَّهُ كَيْفَ وَلَنَا فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يَطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أكونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٥﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦﴾ مَنْ يُضِرَّهُ عَنهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْبُيُنُ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَسْسَلَا اللَّهَ يُضِرَّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ تَسْسَلْ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٩﴾

15- Söyle onlara: “Ben Rabbime karşı gelecek olursam, büyük bir günün azabından korkarım.”

16- O gün kim esirgenirse, Allah onu sevgi ve merhametine almıştır. İşte gerçek zafer budur.

17- Allah sana bir zarar vermek isterse, ona Allah'tan başka kimse engel olamaz. Eğer sana iyilikte bulunursa, unutma ki O'nun her şeye gücü yeter.

18- Kullarının üstünde karşı konulmaz güce sahip olan O'dur. O her şeyden haberdardır, çok bilgedir.

³ Yani: Bir adam şeklinde gelen meleğe, bu sefer yine itiraz edecekler ve “Hani nerede melek, bu bir adam?” diyeceklerdi.

⁴ İSLAM/MÜSLÜMAN: Bkz. 67/35. ayet dipnotu.

19- De ki: “Şahitlikte hangi şey daha büyüktür?” De ki: “Allah, benimle sizin aranızda şahittir. Bu Kur’an, sizi ve ulaşabildiği herkesi uyandırmak için vah-yolundu. Şimdi siz, Allah’tan başka tanrılar olduğuna şahitlik edebilir misiniz?” Cevap ver: “Ben şahitlik etmem.” Duysun herkes: “O tek Tanrı’dır. O’na koştuğunuz ortaklarınızla⁵ hiç bir alâkam yoktur, kesinlikle!”

20- Önceki çağlarda kitap verilenler, bu gerçeği kendi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Fakat kendilerine yazık edenler imana yanaşmazlar.

21- Allah’a olmayacak şeyler yakıştırarak yalan uyduran veya O’nun ayetlerine yalan diyenden daha zalim kim olabilir? Zalimler kurtuluşa eremezler; bundan hiç şüphemiz olmasın.

22- Onların hepsini, bir gün huzurumuzda toplayacağız. Allah’a ortak koşanlara, “Hani nerede o ortak sandıklarınız?” diyeceğiz.

23- Çaresizlik içinde sadece şöyle diyecekler: “Rabbimiz Allah’a yemin ederez ki, ortak koşuyor değildik.”⁶

24- Kendilerine karşı nasıl de yalan söylüyorlar. O uydurdıkları putlar da ortalıktan kayboldu gitti.

25- İçlerinden bazıları da seni Kur’an okurken dinlerler. Fakat Biz, kalplerine onu anlamalarına engel kabuklar geçirmişizdir. Kulaklarında da bir sağırlık vardır. Bütün ayetleri görseler de iman etmezler. O kâfirler sana geldiklerinde

قُلْ لَّيْسَ شَيْءٌ أَكْبَرُ شَيْئًا دَلِيلًا لِّلَّهِ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيْنَا الْقُرْآنُ لِنُبَيِّنَ لَكُمْ بِهِ وَنُسَبِّحُكُمُ اللَّسْتُمْ وَنَذَانُ مَعَ اللَّهِ إِلَهَهُ أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنِّي بِمَا تُشْرِكُونَ ١٩ الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ كُتِبَ عَلَيْهِمْ أَن يَعْرِفُونَهُ تَكُنُوا نَبَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَهَلُكُمْ يُؤْمِنُونَ ٢٠ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ٢١ وَيَوْمَ نَخْتَسِرُ كُلَّ مَن قَوْلُوا لِلَّذِينَ شَرَكُوا إِنَّا نَشْرِكُكُمْ بِالَّذِينَ كُنْتُمْ تُزْعَمُونَ ٢٢ ثُمَّ لَمْ تُكْفِرْ بِهِمْ أَفَلَا تَعْلَمُونَ ٢٣ أَن قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ٢٤ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ٢٥ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْمَعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ كِتَابًا أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمَةً لَا يُؤْمِنُوهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّا إِنَّمَا نَسْلُكُ الْأَوَّلِينَ ٢٦ وَمُؤْمِنُونَ عَنْهُ وَيَوْمَنَّا عَنْهُ وَإِنْ يُبْلَغُ كُفْرُكُمَا لَا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ٢٧ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَقُولُ عَلَى الْغَاثِ وَالْغَاثِ وَيَا لَيْتَنَا زِدْ وَلَا تَكْذِبْ إِنَّا لَنَرُكَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ ٢٨

seninle tartışmaya kalkışarak; “Bu, eski-lerin masallarından başka bir şey değildir” der dururlar.

26- Hem başkalarını ona yaklaştırmaktan alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzaklaşırlar. Böylece sadece kendilerini mahvederler, ama farkında bile değiller.

27- Ateşin başında bekletilip: “Ah! Ne olurdu geri gönderilsek de, Rabbimizin ayetlerine yalan demeyip iman edenlerden olsaydık” dediklerini bir görseydin!

⁵ ŞİRK/SAMED: Bkz. 112/2. ayet dipnotu.

⁶ Yani: Bizim niyetimiz, bölünmez bütünlüğü (samed) parçalayarak ortak koşmak (şirk) değildi. Biz böyle şeyler düşünmemiştik. Biz, onların bizi Allah’a yakınlaştı-

racasına inanıyorduk. Güneşe, aya, yıldıza, boğaya, aslana, balığa, koça; göğün, yeraltının, suların, rüzgârın vs. tanrılarına, yarı-tanrılarına, koruyucu küçük tanrılarına vs. inanırken; putlardan, heykellerden şefaât dilenirken; İsa'yı, Musa'yı, kutsal hanedanları, din adamlarını, azizleri, velileri, imamları, şeyhleri, seyyidleri vs. yüceltirken, ortak koşmak gibi bir niyetimiz yoktu. Biz Allah'ın razı olduğunu sandığımız iyi bir iş yapıyorduk. Bunun ortak koşmak olacağını hiç düşünmemiştik...

28- Fakat hayır! Daha önce gizledikleri karşılıklarına çıktı da ondan. Hiç şüphemiz olmasın; geri gönderilseler, yapmayın denilen kötülüğü yine yaparlar. Çünkü onlar her zaman yalancıdır.

29- Bazıları da, “Hayat sadece bu dünyadan ibarettir. Tekrar diriltilecek de değil” diyor.

30- Fakat sen onları asıl, Rablerinin huzuruna durduklarında “Nasıl, şu gördüğünüz gerçek değil miymiş?” diye sorulunca görecektin. O zaman, “Evet Rabbimiz hakkı için bu gördüğümüz gerçeğin ta kendisi” diyecekler. Biz de, “Öyleyse kâfirliğinizin karşılığı olarak tadın azabı” diyeceğiz.

31- Hiç şüphemiz olmasın. Bir gün Allah'ın huzuruna çıkacaklarını inkâr edenler hüsrana uğrayacak. Nihayet kıyamet kopup o beklenen gün ansızın gelince, “Yazıklar olsun! Dünya fena yanıltmış bizi” diyecekler. Onca günahın yükünü taşıyacaklar. Bakın ne berbat bir yük taşıyorlar.

32- Dünya hayatı, sadece bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Ahiret hayatı ise, Allah bilinciyle yaşayanlar için çok daha güzeldir. Bu akıl tutulması neden?

33- Doğrusu, söyledikleri lafların seni çok üzdüğünü biliyoruz. Unutma ki bu zalimler seni değil, aslında Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar.

34- Yine unutma ki, sende önceki çağlarda gönderilen peygamberleri de yalanlandılar. Kendilerine yardımımız

بَلَدًا لَمْ يَمَسَّ مَا كَانُوا يَجْعَلُونَ مِنْ بَنِي إِدْرِيسَ وَلَوْ رَدُّوا عَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ
وَأَنَّهُمْ لَكَ كَذِبُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالُوا إِنَّمَا الْإِنشَاءُ الدُّنْيَا وَمَا
نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٩﴾ وَلَوْ رَدُّوا عَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ قَالُوا لَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ
قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٤٠﴾
فَذَهِيرَ اللَّيْلِ كَذَّبُوا بِإِيقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا لَبَّاهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً
قَالُوا لَاحِسَةً رَبَّنَا عَلَىٰ مَا أَفْرَقْتَ إِنبَاءًا وَهُمْ يَحْمِلُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ زَارَ مُرَعَىٰ
ظُهُورِهِمْ إِلَّا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٤٢﴾ وَمَا أُنشِئُوا الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٍ
وَلَهُمْ وَلِلَّذِينَ آمَنُوا خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَكْفُرُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قَدْ عَلِمَ
إِنَّهُ لِيَحْزُنَكَ الَّذِي يَمْؤُلُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يَكِيدُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ
بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ
فَصَبْرٌ عَلٰى مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ آتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا
مُبْدِلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبِيِّائِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٤٥﴾
وَإِنْ كَانَ كِبْرُ عَلَيكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ
نَفَقًا فَا لَا دَرِيًّا أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَأَتَاهُمُ بِآيَةٍ وَلَوْ
سَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهَدْيِ وَلَا تَكُونُ مِنَ الْخَاطِلِينَ ﴿٤٦﴾

gelinceye kadar dışlanmaya ve eziyetlere sabırla katlandılar. Fakat emin ol, Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek hiç bir güç yoktur. Malûm, sana o peygamberlerden haber vermiştik.⁷

35- Eğer onların aldırış etmemeleri seni sıkıntıya sokuyorsa, haydi gücün yerterse, yerin dibine bir tünel kaz veya göklere bir merdiven daya da onlara bir mucize getir! Fakat unutma ki, eğer Allah isteseydi onları toptan doğru yolda yürütürdü; bundan hiç şüphemiz olmasın. Şu halde, sakın cahillerden olma!⁸

⁷ Yani: Ey öksüz bulup da bağrımıza bastığımız Muhammed! Ey Allah'ın soylu sesi! Unutma ki çektiğin bu eziyetleri daha önce de birçok peygamber çekmişti. Fa-

kat onlar yılmadılar, yorulmadılar, zafiyet göstermediler. “Allah’ın sesi” (kelimetullah) olmaya devam ettiler. Çünkü yeryüzünde Allah’ın seslerini değiştirebilecek, onu kısılabilecek, bastırabilecek bir güç yoktur. Mesela, her biri birer Allah’ın sesi olan Yahya ve İsa... Birini ağaç kovuğunda, diğerini çarmıhta “değiştirmeye” kalktılar. Kısa zaman içinde unutulur giderler diye düşündüler. Ama ey Muhammed! Emin ol, kıyamet durdukça onların sesi, şu gök kubbede yankılanmaya devam edecektir. Hiç bir güç, Allah’ın davasını insanlığın dimağından silemez, silemeyecektir...

⁸ Görüldüğü gibi, insanları çaresiz inanmak zorunda bırakacak “olağanüstü mucize” gösterme talepleri reddediliyor. Hz. Peygamber (s.a.v)’in (ve de önceki tüm peygamberlerin) söze dayalı apaçık mesajlar (*ayâtun beyyinat*) dışında bir şey getirmediğine bundan daha açık bir delil olamaz...

36- Unutma ki, sana sadece cânı gönülden dinleyenler icabet edebilir. Ölmüşleri Allah diriltir. Zaten dönüp dolaşıp O'na gelecekler.

37- Tutmuşlar, "Neden ona bir mucize indirilmiyor" diyorlar. Söyle onlara: "Allah'ın her şeye gücü yeter; her türlü ayeti gösterip duruyor." Fakat onların çoğu bunun bilincinde değil.⁹

38- Yerde kımıldayan hiç bir hayvan ve iki kanadı ile uçan hiçbir kuş yoktur ki, sizin gibi birer topluluk olmasınlar. Biz kitapta hiç bir eksik bırakmamışızdır. Sonuçta hepsi Rablerinin huzurunda toplanacaklar.¹⁰

39- Ayetlerimize yalan diyenler, karanlıklar içinde kalmış sağırlar ve dilsizler sürüsüdür. Allah dileyeni şaşırtır, dileyeni de doğruluk ve dürüstlük yolunda yürütür.¹¹

40- Söyle onlara: "Bir defa olsun düşünün. Allah'ın azabı başınıza gelse veya kıyamet başınıza kopsa, Allah'tan başkasına mı dua edeceksiniz? Eğer doğru söylüyorsanız buna cevap verin!"

41- Besbelli ki, yalnız O'na dua edeceksiniz. Demek ki; O, layık görürse, yalvardığımız belayı üzerinizden kaldırır ve o an O'na koştuğunuz ortakları unutursunuz.

42- İyi dinle. Senden önceki çağlarda da peygamberler gönderdik, fakat dinlemediler. Biz de, yalvarıp yakarsınlar diye onları darlık ve sıkıntılara uğrattık.

أَنَّا نَحْبِبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّا لِلَّهِ قَادِرُونَ عَلَى أَنْ نُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أَسْمَعْنَا لَكُمْ صَوْتَهُ وَنَحْنُ بِمَا تُعْمَلُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا مِنْهُمْ وَبَجَرُوا فِي الظُّلُمَاتِ شَيْئًا اللَّهُ يُضِلُّهُ وَمَنْ يُضِلُّهُ فَلَا يَهْدِيهِ إِلَّا لِعَذَابِ اللَّهِ أَتَىٰ أَتَىٰكُمْ السَّاعَةُ أَغْرَبَ اللَّهُ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٩﴾ قُلْ إِنِّي بَدَعْتُ قَوْلًا فَنَكَيْفُ مَا تَدْعُونَ إِلَهُ إِلَّا إِنْ شَاءَ وَنَسْنُونَ مَا نُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَآخَذْنَا مِنْهُمُ الْبَأْسَ وَالضَّرَاءَ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٤١﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَّ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا مُمْبِلُونَ ﴿٤٣﴾

43- Hiç olmazsa sıkıntıya uğrattığımız zaman yalvarsaydılar bari. Fakat kalpleri katılaştı, şeytan da bütün yaptıklarını kendilerine güzel göstermişti.

44- Öyle zaman oldu ki, yapılan uyarıları unuttular. Üzerlerine bütün güzel-liklerin kapılarını açıverdik. Nihayet kendilerine verilen bu bolluk ve serbestlik ile tam da ferahlandıkları bir sırada, ansızın kendilerini yakalayayıverdik. Hepsi bir anda bütün ümitlerini kaybettiler.

⁹ Yani: Allah'ın olağanüstü mucizeler dâhil her türlü ayeti indirmeye gücü yeter; O buna kadirdir. Fakat onlar, Allah'ın ayetlerinden gafildirler. Neyin Allah'ın mucizesi olduğunun farkında ve bilincinde değil. Mesela, her gün doğan şu güneş Allah'ın ayeti (mucizesi) dir. Apaçık tabiat; yerler, gökler, gece, gündüz, ay, yıldızlar,

hayvanlar, insanlar, bitkiler, yağmur, deniz, doğa, yaz, kış, sonbahar, ilkbahar vs. hepsi Allah'ın birer ayeti (mucizesi)dir. Fakat onlar bakmasını bilmiyor, bunun bilincinde değiller.

¹⁰ Demek ki mucize yerde debelenen her canlıda, havada uçan her kuşta yani açık tabiatda, çıplak doğada aranmalıdır. Her gün ve her saat Allah'ın mucizesi çevremizi kuşatmış bulunuyor. Fakat bunlara alıştığımız için zamanla bize mucize gibi gelmiyor. Mucizeyi olağanüstülükte, gidişatın tersine çevrilmesinde, alışılmışın dışında bir şey olmasında arıyoruz. Hâlbuki Kur'an, ne eski peygamberler için, ne de Hz. Muhammed (s.a.v) için "mucize" kelimesini ısrarla kullanmıyor; ayet diyor her şeye. Şu halde, her şey ama her şey, bütün varlığın, tüm varoluşun bizzat kendisi mucize (ayet)dir.

¹¹ Dileme ayetleri, genellikle "Allah dilerse" şeklinde çevrilir. Fakat burada, "kim dilerse" şeklinde çevrilmeye müsait bir durum vardır. Bu durumda, Allah ile insan arasındaki "karşılıklılık" bir kez daha vurgulanmış oluyor. Yani isteyen ve dileyen bazen Allah, bazen insan şeklinde ifade ediliyor ki, buradan isteme ve dilemenin karşılıklı olduğunu anlıyoruz.

45- Sonunda zulmedip duran o halkların son kalıntıları da yok olup gitti. Bütün övgüler yalnızca Allah'a mahsustur.

46- De onlara: "Söyler misiniz, eğer Allah kulaklarınızı ve gözlerinizi alır, kalplerinizi mühürlerse, Allah'tan başka hangi tanrı onu size iade edecek?" Bakın ayetlerimizi nasıl çok yönlü olarak açıklıyoruz, ama onlar hâlâ aldırış etmiyorlar.

47- De onlara: "Vicdanınızın sesine hiç kulak vermez misiniz?¹² Şayet Allah'ın azabı ansızın yahut açıktan başınıza gelse, durumunuz ne olacağını bir düşünsenize? Zalimler guruhundan başkası yok edilir mi sanıyorsunuz?"

48- Biz peygamberleri müjdecî ve uyarıcı olarak göndeririz. Onun için kim iman edip iyilik, güzellik, doğruluk yolunda yürürse, korkularını yenecek ve dertlerinin esiri olmayacaktır.

49- Ayetlerimize yalan diyenleri ise artık alışkanlık haline getirdikleri kötülüklerin karşılığı olarak azap bekliyor.

50- Söyle onlara: "Ben size, 'Allah'ın hazineleri benim yanımdadır' demiyorum, gaybı da bilmem. Size, "Ben meleğim" de demiyorum. Ben ancak bana verilen vahye uyarım." Sor onlara: "Kör

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَنذَرُكَ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾
قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنَّا أَخَذْنَا سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَشَعْنَا عَلَى قُلُوبِكُمْ
مِّنْ لَّهِ غَيْرُ اللَّهِ بِأَنبِكُمْ أَنْ تَنْظُرُوا كَيْفَ تُصَرِّفُ الْآيَاتِ ثُمَّ مِمَّنْ
يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنَّا يَتُوكُمُ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً
أَوْ يَجْهَرُ هَلْ يُهْلِكُ الْآلَةَ الْقَوْمِ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرْسِلُ
الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ
الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ
اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنِّي تَتَّبِعُ إِلَّا
مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ مَن يَشِئْهُ مِنَ الْغُيُوبِ الْبَصِيرُ أَفَلَا
تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنذِرِ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ أَن يُخْشَرُوا إِلَىٰ
رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُم مِّنْ دُونِهِ وَلَّىٰ وَلَا شَفِيعٌ عَلَيْهِمْ يَتَّقُونَ
﴿٥١﴾ وَلَا تَنْظُرُوا الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْعُدْوَةِ وَالْعَيسَىٰ
يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْنَا مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنَّا
حِسَابُهُمْ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَنْظُرُوا مُرْفِقُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

ile gören bir olur mu? Bu zihin tutulması neden?

51- Bir velî veya arabulucu¹³ olmadan Rablerinin huzuruna çıkmaktan korkanları sana verilen vahiyle uyandır ki, tam olarak Allah bilincine¹⁴ varınsınlar.

52- Rablerinin rızasını isteyerek, sabah-akşam O'na dua edenleri sakın yanından kovayım deme. Onların hesabını sen verecek değilsin, senin hesabını da onlar verecek değil. Bu nedenle onları yanından kovmaya hakkın yoktur, aksi halde zalimlerden olursun.

¹² Harfi harfine: "Kendinizi gördünüz mü?"

¹³ ŞEFAAT: Bkz. 74/78. ayet dipnotu.

¹⁴ TAKVA: Bkz. 2/2. ayet dipnotu.

53- Böylece onları birbirleriyle imtihan ederiz ki, “Şunlar mı Allah’ın aramızdan lütfunu layık gördüğü kimseler?” desinler. Allah şükreden kullarını daha iyi bilen değil midir?

54- Ayetlerimize iman edenler yanına geldikleri zaman de ki: “Selam sizlere. Rabbiniz kendine sevgi ve merhameti farz kıldı. Sizden kim cahillikle bir kötülük yapar da; sonra tövbe edip iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa yönelirse, unutmayın ki Allah bağışlayandır, sevgi ve merhametle dopdoludur.

55- İşte böyle ayetlerimizi ayrıntılı bir şekilde açıklıyoruz ki, günaha batmış olanların yolu iyice ayrılıp belli olsun.¹⁵

56- HAYKIR YÜZLERİNE: “Ben sizin Allah’tan başka taptıklarınıza ibadet etmekten men edildim!” De onlara: “Ben sizin heva ve hevesinize uyacak değilim. Aksi halde şaşırmış ve doğru yolda yürüyenlerden olmamış olurum.”

57- De onlara: “Ben Rabbinden apaçık sözlü bir delile dayanmaktayım, siz ise O’na yalan dediniz. ‘Hemen şimdi’ istediğiniz azap benim elimde değil; karar ancak Allah’ındır. Gerçeğin ta kendisini O açıklar. Hem O, gerçeğin ta kendisini sahte olandan ayırt edenlerin en iyisidir.”

58- De onlara: “O ‘hemen şimdi’ istediğiniz azap benim elimde olsaydı, aramızdaki iş çoktan sonuçlanmış

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَمُوتُوا أُولَآءِ مِنَّا وَلِلّٰهِ عَنكُم
مِّنْ بَيِّنَاتٍ لِّئَلَّيْسَ لِلّٰهِ فِی السَّامِعِیْنَ ۝۵۳ وَادَّعَىٰكَ
الَّذِیْنَ یُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا أَفَعَلَّامٌ عَلَیْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَی
نَفْسِ الرَّحْمَآءِ أَنَّهُمْ عَلٰیٰ ذُنُوبِهِمْ كَنُوزًا مِّنْ بَعْدِ
وَاصِلِحٍ فَانَّهُ عَفَّوْرٌ رَّحِیْمٌ ۝۵۴ وَكَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْآيَاتِ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهِمْ يَتَذَكَّرُونَ ۝۵۵ قُلْ إِنِّیْ نَبِیُّنَا زَعَمَدَ الْبَرِّ
تَدْعُونَنَا مِن دُونِ اللّٰهِ قُلْ لَا آتِیْعُ أَهْوَاَ كُمْ قَدْ ضَلَلْتُ
إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِیْنَ ۝۵۶ قُلْ إِنِّیْ عَلَىٰ بَیِّنَةٍ مِّن رَّبِّیْ
وَكَذَّبْتُمْ بِمَا عِنْدِیْ مَا سَتَجِدُونَ بِهِ إِنَّا لَنَحْكُمُ ۝۵۷
اللّٰهُ یَقْضِ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِیْنَ ۝۵۸ قُلْ لَّوْأَنَّ
عِنْدِیْ مَا سَتَجِدُونَ بِهِ لَقَضِیْتُ الْأَنفُسِیْنَ وَبِیْكُمْ
وَأَمَّا أَعْلَمُ بِالظَّالِمِیْنَ ۝۵۹ وَعِنْدَهُ مَقَآئِجُ الْغَنِیْبِ
لَا یَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَیَعْلَمُ مَا فِی الْبُرُوجِ وَانْحَرِثُوا مَآسِفُط
مِّن دُونِهَا إِلَّا یَعْلَمُهَا وَلَا حِجَابَ فِی ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ
وَلَا رَطْبٌ وَلَا یَابِسٌ إِلَّا فِی كِتَابٍ مُّبِیْنٍ ۝۶۰

olurdu. Ama kimin zalimlik ettiğini en iyi Allah biliyor.

59- Çünkü gaybın¹⁶ anahtarları O’nun yanındadır. Onları ancak O bilir. Karada ve denizde olan her şeyi bilir. O’nun bilgisi dışında ne bir yaprak düşer, ne de yerin karanlıklarında bir tane biter. Yaş ve kuru hiç bir şey yoktur ki o her şeyi açıklayan kitapta bulunmasın.¹⁷

¹⁵ Tarih boyunca iflah olmaz zengin-fakir ayrımcılığına karşı Kuran’ın verdiği evrensel mesajlara dair yorum için Bkz. 80/Abese suresi dipnotu.

¹⁶ ĞAYB: Sözlükte [غاب] kökünden gelir. Mastarı “yitmek, kaybolmak” demektir. Kaybetmek, yok etmek, gizlemek (tağyib); dedikodusunu yapmak, çekiştirmek, gıyabında ileri geri konuşmak (iğtiyâb); gitmemek, bulunmamak (teğayyub); devam-

sız, bulunmayan, üçüncü kişi (*ğâib*); orman, ağaçlık yer (*ğabe*); devamsızlık, yokluk, bulunmama (*ğıyâb*); yokluk, ayrılık, bulunmama (*ğaybe*); gıybetçi, dedikoducu (*muğtâb*) kelimeleri bu köktendir... Demek ki *ğayb*, sadece gözün görmediği değil; kulağın işitmediği, burnun koklamadığı, dilin tatmadığı, elin dokunmadığı ve bunlara nazaran yitikte, kayıpta olan demektir. Şu halde “Ğaybın anahtarları O’nun yanındadır” demekle “Gözün görmediği, kulağın işitmediği, burnun koklamadığı, dilin tatmadığı, elin dokunmadığı, bütün bunların idrak alanı dışında olan her şeyi Allah bilir. Siz beş duyu ile algılayabildiğiniz bir dünyanın içine doğdunuz ve ancak o kadar algılayabiliyorsunuz. Bunun dışında melekutun (varlık ve oluş âleminin) daha nice derinlikleri ve bilinmezlikleri var. İşte onları bilen sadece Allah’tır” demek isteniyor.

¹⁷ Demek ki “Allah’ın bilgisi”, engin bir denizin, içinde olup bitenleri bilmesi gibi bir şeydir. Deniz, içinde ne olup bittiğini hem bilir, hem de hafızasında tutar. Hiçbir şey denizin bilgisi dışında gerçekleşmez. Bir balık kımıldarken, bir yosun biterken daima denizin bilgisi dâhilindedir. Buna rağmen ne balıklar, yosunlar, inciler, mercanlar, kayalıklar deniz; ne de deniz onlardır. Birbirlerinin ne aynısı, ne gayrisıdırlar. Çünkü sular âleminin başı (evvel) deniz sonu (ahir) denizdir, görüneni (zahir) deniz, görünmeyen derinlikleri (batın) yine denizdir. Çünkü deniz içindeki varlıklarla bölünmez bir bütündür... Bu örnek, bir metafor olarak ayeti anlamada belki bir fikir verebilir. Ama yine de bununla neyi kastettiğini en iyi bilen Allah’tır. Metin önümüze konduğuna göre, Biz sadece anlamaya çalışırız. Metin bize hitap ettiğine göre ve onu anlama makamında, şu an sadece biz yaşayanlar olduğuna göre anlamaya çalışmaktan kaçmayız. Aklımızı ve muhayyilemizi sonuna kadar kullanırız. Zira “bu dünyaya” bir daha gelecek değiliz...

olmuş, üzüntü verici, perişan olmuş, bir şeye zorlanmış (*maqhûr*); tecavüz edilmiş kadın (*imraetu maqhûr*) kelimeleri bu köktendir... Demek ki *qahhâr*, Allah'ın kulları üzerindeki karşı konulmaz, yenilmez, mağlûp edilmesi mümkün olmayan gücünü ifade ediyor. Buradan, Allah'ın, Yunan'ın Zeus'u gibi insanlıkla savaştığı ve onları yenmeye çalıştığı manası çıkarılmamalıdır. Mesela hava olmadan 6 dakika, su olmadan 16 gün, toprak (gıda) olmadan 62 gün yaşayamayız. Eksi 70 derece soğukta veya artı 70 derece sıcakta yaşayamayız. Güneşin doğuşunu veya batışını bir dakika bile geciktiremeyiz. Yıldızların görünüp kaybolmasına engel olamayız. Karanlığın bastırmasına, tanyerinin ağarmasına mani olamayız vb. Bunları değiştirebilecek, üstesinden gelebilecek bir gücümüz de yoktur. Bütün insanlar, bunlara mahkûm ve mecbur olarak yaratılmıştır. Keza bir denizin dalgalanması, bir yanardağın patlaması, bir kasırganın esmesi, bir depremin sarsması, bir yağmurun boşalması karşısında insanoglu ne yapabilir? En fazla başına sokacak güvenli bir yer arar kendine. Demek ki karşı konulmaz bir güç, bizi tümüyle kuşatmış durumdadır. Biz bu kuşatılmışlık içinde yaşamaktayız. *Qahhâr*, işte bu karşı konulmaz kuşatılmışlığı (*muhît*) ifade eden bir kavram olmaktadır...

¹⁹ Kur'an'da, "insanları ölüm gelinceye kadar koruyup kollayan, yaptıklarını gözeten, kaydeden güçler olduğu" ifadesi, iki tür yoruma açıktır: 1- Bunlar, insanların sağ ve sol yanında bulunan meleklerdir. İyilikleri sağdaki, kötülükleri soldaki melek yazar 2- Bunlar, insanı içten kuşatan fitri melekeler ve dıştan kuşatan tabiat kuvvetleridir. İlki hatabi (din, vahiy, metafizik); ikincisi bürhani (akıl, bilim, fizik) dili olan bu iki dil, aslında aynı oluşun iki tür okunmasından ibarettir. Bunları karşı karşıya getirenler yanılmaktadır. Bu ikisi aynı şeydir. İnsanın yaptığı her şeyi yazan, sağda ve solda bulunan iki melek demek, insanın yaptığı her şeyi belirleyen ve muhafaza eden şahdamarı, beyin, hafıza, şuûr, bilinçaltı, vicdan demektir. Allah'ın elçilerinin veya meleklerinin bir yöreye gidip oranın altını üstüne getirmesi demek; rüzgârın, fırtınanın, lâv püskürmesinin bir yöreyi mahvetmesi demektir. Çünkü fırtına, kasırga, yıldırım, gök gürlemesi vs. hepsi, hatabi din dilinde birer elçi ve melektir. Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "*Gök gürültüsü (ra'd) bir melektir.*" Bkz. "RA'D" ve "BERK" 12/12-13 ve "CEBRAİL" 2/98. ayet dipnotları.

²⁰ Harfi harfine: "Sonra onların 'hak mevlası' olan Allah'a döndürülürler."

69- Allah bilinciyle yaşayanlar, onlardan sorumlu değildirler. Fakat yine de hatırlatmakta fayda vardır. Belki böylece, onlar da Allah bilinciyle yaşar hale gelirler.

70- Dünya hayatına aldanarak oyun ve eğlenceyi dinleri haline getirenleri kendi hallerine bırak. Ama şunu asla unutmasınlar: “Bir kimse, yaptıkları yüzünden azabın pençesine düşmeye görsün; o zaman Allah’ın huzurunda O’ndan başka ne bir yâr, ne de bir arabulucu bulunur. Kendini kurtarma karşılığı her ne fidiye verirse versin, kabul edilmez. Çünkü onlar artık azabın pençesine düşmüşlerdir. Ettikleri kâfirliğin karşılığı olarak, onları kaynar sudan bir içecek ve çok acı bir azap bekliyor.

71- De onlara: “Allah’ı bırakıp da bize ne faydası, ne de zararı dokunmayacak şeylere mi yalvarıp yakaralım? Allah bizi doğru yolda yürüttükten sonra, topuklarımız üzerine geri mi dönelim? Arkadaşları, “Bize gel” diye doğru yola çağırdıkları halde, şeytana uyup dünya zevklerinin peşinde aptalca koşturan kimse gibi mi olalım? Söyle onlara: “Yürünecek yol, ancak Allah’ın göster-

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرُوا
لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا
وَلَهْوًا وَعَرِضَةً لِحَيَاتِهِ الدُّنْيَا وَذَكَرَ الَّذِينَ يَنْسَوْنَ
كَيْدَ اللَّهِ لَيْسَ لَهُمْ مَدْرُؤٌ مِنَ اللَّهِ وَلَئِنْ وَلَا شَيْءٌ يَنْصُرُهُمْ
عِندَ اللَّهِ كُلُّ عَزَلٍ لَا يُوَفِّدُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ ابْزَلُوا بِمَا
كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا
يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَدْعُوهُمْ إِلَى اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ وَلَا
يَضُرُّكُمْ وَتُرْجَى عَلَى عَمَاتِنَا بَعْدَ هَذَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَذِي
اسْتِعْوَةِ الشَّيَاطِينِ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانٌ لَهُ الْأَصْحَابُ
يَدْعُوهُ إِلَى الْهُدَى إِنِّي أَنَا هُدًى لِلَّهِ هُوَ الْهُدَى
وَأَمَّا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقْبُوا الضَّلَالَةَ
وَأَقْوَهُ هُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُخْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَالْحَيَّ وَتَوَّعْتُمْ بِقَوْلِ كُنْ فَيَكُونُ
قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَالِمُ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

diği yoldur.²¹ Bize âlemlerin Rabbi için Müslüman²² olmamız emredildi.”

72- Yine, namazı cân-ı gönülden kılmakla ve daima Allah bilinci ile yaşamakla emrolunduk. Çünkü hepimiz sonunda, onun huzurunda toplanacağız.

73- Gökleri ve yeri gerçeğin ta kendisi olarak yaratan O’dur. Bir gün “Ol!” diyecek ve olacak. O’nun sözü gerçeğin ta kendisidir. O diriltici soluğa üflendiği gün, egemenlik O’nundur. Gizli açık her şeyi bilen, her şeyden haberdar olan yüce bilgelik kaynağı O’dur.

²¹ HİDAYET: Bkz. 22/6. ayet dipnotu

²² İSLAM/MÜSLÜMAN: Bkz. 68/35. ayet dipnotu.

74- BİR ZAMANLAR İbrahim, babası Azer'e; "Sen putları tanrılar ediniyorsun öyle mi? Açıkçası ben, seni ve hal-kımı açık bir sapıklık içinde görüyorum" demişti.

75- Böylece, göklerin ve yerin görkemli egemenliği üzerine İbrahim'in kendi gözleri ile seyredip düşünmesini sağladık; ki içinde şüphe olmayan bir imana ulaşsın.

76- Bir gün, gece iyice bastırınca yıldız gördü; "Rabbim işte bu" dedi. Yıldız batınca, "Ben böyle batanları sevmem" dedi.

77- Sonra Ay'ın doğduğunu görünce, "Rabbim bu işte" dedi. Ay da batınca, "Doğrusu Rabbim beni doğru yola iletmezse, mutlaka şu sapıklığa düşmüş halktan birisi olurum" dedi.

78- Sonra Güneşi doğarken görünce, "İşte bu Rabbim, bu hepsinden büyüklük!" dedi. O da batınca, "Ey halkım! Ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden uzağım.

79- Ben sağduyudan şaşmayarak, yüzümü o gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ben Allah'a ortak koşanlardan değilim" dedi.²³

80- Halkı da onunla tartışmaya girişti. Onlara, "Bana doğru yolu gösteren Allah hakkında benimle mücadelele mi kalkışıyorsunuz? O'na ortak koştuğunuz şeylerden asla korkmuyorum. Rab-

وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهٖمُ لَآبِئِهٖ اَزْدًا اتَّخَذُوْا مَا لِلّٰهِ اِنِّىۤ اَرٰىكُمْ وَاَقَوْمَكُمْ فِىۤ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ۝۷۴ وَكَذٰلِكَ نُبَيِّنُ لِبٰرِئِهِم مَّلَكُوْتَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلِيَكُوْنُ مِنَ الْمُوْفِيْنَ ۝۷۵ فَلَمَّا جَزَّ عَلَيْهِ اَيُّوْبُ رَاٰ كَوْكَبًا قَالَ هٰذَا رَبِّىۤ فَلَمَّا اَقْبَلَ قَالَ لَا اُحِبُّ الْاٰفَلِيْنَ ۝۷۶ فَلَمَّا رَاَ الْفَلَكَ بِاَرْضًا قَالَ هٰذَا رَبِّىۤ فَلَمَّا اَقْبَلَ قَالَ لَنْ لَّمْ يَهْدِىْ رَبِّىۤ لَآكُوْنَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّآلِيْنَ ۝۷۷ فَلَمَّا رَاَ الشَّمْسُ بِاَرْضًا قَالَ هٰذَا رَبِّىۤ هٰذَا اَكْبَرُ فَلَمَّا اَقْبَلَ قَالَ لَا اَقُوْمُ اِىَّ بِرَبِّىۤ اِنَّمَا تُشْرِكُوْنَ ۝۷۸ اِىَّ وَتَهْتَفُ وَنَحِىۤ لِلَّذِىۤ فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ خِيفًا وَمَا اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ۝۷۹ وَكَذٰلِكَ نُبَيِّنُ لِبٰرِئِهِم قَوْمًا فِىۤ لَهٗ وَفَدَّ هٰدِيْنَ وَلَا اَنَافَ مَا تُشْرِكُوْنَ بِهٖ اِلَّا اَنْ يَّشَآءَ رَبِّىۤ شَيْئًا وَسِعَ رَبِّىۤ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ ۝۸۰ وَكَيْفَ اَخَافُ مَا اُشْرِكْتُهٗ وَلَا تَخَافُوْنَ اَنۡتُمْ اُشْرِكْتُمْ بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهٖ عَلَيْكُمْ سُلٰطٰنًا قَآئِمٌ الْفَرِيقَيْنِ اَخٰبُ اِلَّا مَنِ اٰمَنَ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝۸۱

bim dilemedikçe, onlar bana hiç bir şey yapamaz. Rabbimin bilgisi her şeyi kuşatmıştır. Bu zihin tutulması neden?

81- Siz Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmedikleri şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmazken, ben koştuğunuz o ortaklardan neden korkacakmışım? Şu halde korkusuz olmaya, iki taraftan hangisi daha lâayık? Varsa bir bildiğiniz, söyleyin."

²³ Hz. İbrahim'in yıldız, ay ve güneşle olan bu diyalogu, insanoğlundaki vicdanın ve sağduyunun nasıl uyanabileceğini göstermektedir. Yıldız, ay ve güneş, besbelli ki çağının süper gücü Babil'in imparatorluk tanrılarıdır. Babası da, Babil imparatorluğunun saray memurudur. Diyalogda, İbrahim'in görünüp kaybolan yıldızlar, ay ve güneş üzerindeki derin tefekkürü anlatılmakta; iç dünyasının derinliklerinde

açıldıkça açılan manalar dile gelmekte ve bir vicdanın nasıl uyanabileceği gözler önüne serilmektedir. İşte İbrahim'i "Hz. İbrahim" haline getiren ve "tek başına bir ümmet" yapan da budur. Yani kendi melekelerini işleterek, iç dünyasını harekete geçirerek, içindeki sesi dinleye dinleye uyanan bir vicdan örneği. Öyle ki bu vicdan uyandı mı, insanı çağının en güçlü imparatorluğunun devlet tanrılarına meydan okutturur ve tek başına da kalsa kendini dünyanın en güçlü insanı hissetmesini sağlar. Allah'ın birliği ve bölünmez bütünlüğü'nün yanında o muazzam görkem içinde yerleri ve gökleri kaplayan o muhteşem melekut ile birlikte olduğuna inanan bir insan, artık yıkılmaz, sarsılmaz, çelik gibi bir imana sahip olur. Ateşe atılsa erimez, çarmıha gerilse delinmez, testereye vurulsa kesilmez. Eriyen, delinen, kesilen onun "vicdanı", "ruhu" ve "imanı" değildir. Çünkü vicdan, ruh ve iman bir kez uyandı mı, artık onu yenecek yoktur. Bunların, çağları delip geçen çok büyük bir gücü vardır.

nağı olacak bir örnek olsun diye anlatılıyor. Demek ki yukarıda anlatılan İbrahim misali, 1- Bir insanda vicdanın nasıl uyanabileceğine örnektir, 2- Kendi başına, kendi ruhundan, kendi vicdanından, kendi tefekküründen, kendi yüreğinden fışkırıp çıkan bir imanın kişiye neler yaptırabileceğinin örneğidir, 3- Kişinin onuru, haysiyeti, şerefi ve izzeti nasıl kendinden devşirip çıkarabileceğinin örneğidir, 4- Etkisi çağlar boyu sürecek destansı bir mücadelenin nasıl verilebileceğinin örneğidir, 5- Allah'ın tarihte hangi tür insanlarla birlikte olduğunu ve gelecekte de hangi tür insanlarla birlikte olacağının örneğidir.

²⁵ HİDAYET: Bkz. 22/6. ayet dipnotu.

91- “Allah insana hiç bir şey indirmemiştir” demekle, Allah’ı gereği gibi tanımadıklarını gösterdiler. Söyle onlara: “Musa’nın insanlığa yol göstermek ve aydınlatmak için getirdiği kitabı kim indirdi? ²⁶ O tomar tomar ortalıkta gösteriş için dolandırıp durduğunuz, üstelik yüzleşmekten de çok korktuğunuz kitabı kim indirdi? Bakın, şu an size ne sizin, ne atalarınızın bilmediği gerçekler öğretilmekte. Şu halde “Allah” de; sonra bırak onları, daldıkları bataktta oynayıp dursunlar.”²⁷

92- İşte şimdi de, önceki çağlardan doğru namına ne kalmışsa sürdürerek, şehirlerin anasından²⁸ başlayarak uyarısı tüm dünyayı saracak olan bu kitabı indiriyoruz. Ahirete inananlar, buna da iman ederler. Onlar cân-ı gönülden namaz kılarlar.

93- Allah’a karşı olmadık şeyler söyleyen veya kendisine bir şey vahyedilmediği halde “Bana vahiy geliyor” diyenden yahut “Allah’ın indirdiği gibi ben de indireceğim” diyenden daha zalim kim olabilir? Bu zalimlerin halini, ölümün şiddetli sancıları içinde kıvranıken göreceksin. Melekler ellerini kendilerine uzatıp, “Haydi bakalım çıkarın canınızı. Allah’a karşı gerçek dışı şeyler söylemenizden ve Allah’ın ayetlerine karşı büyüklük taslamanızdan dolayı bugün aşağılık bir azapla karşılaşacak-

وَمَا نَدْرَأُ اللَّهَ فَتَحَقَّدَرِمَ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْنَا مِنْ شَيْءٍ
فَلَمَّا نَزَلَ الْكِتَابُ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَمُهْدًى
لِلنَّاسِ جَعَلُوهُ قِرَاطِينَ يُدَوِّنَهَا وَخُفُونَ كَثِيرًا وَعَلِمْتُمْ
مَا لَا تَعْلَمُونَ أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ يُزَيِّدُ رِزْقَ مَنْ يَشَاءُ
يُغْنِيهِ ۖ وَهَذَا كِتَابُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ مَصَدِّقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ
وَلِيُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۝ ٩٢
أَفَتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ
قَالَ سَأَنَزِلْ مِثْلَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ
فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ لَخَرَجُوا أَنْفُسَهُمْ
أَيُّوْرَجَرُونَ ۖ وَتَذَابُّهُمُ الْمَوْتُ بَمَا كَانُوا يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ
وَكَانُوا عَنْ آيَاتِهِ يَسْتَكْبِرُونَ ۝ ٩٣
وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فِرَادًى
كَأَخْلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ
وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُغْلًا كَمَا الَّذِي زَعَمْتُمْ أَنْتُمْ فَيَكْفُرُوا بِكُمْ لُكُؤًا
لَقَدْ نَقَطَ بَيْنَكُمْ وَمَا عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ۝ ٩٤

sınız” diyecekler.²⁹

94- Allah onlara: “İşte ilk defa yarattığımız gibi Bize yapayalnız geldiniz. Size verip hayaline daldırdığımız servetleriniz çok gerilerde kaldı. Hani ortakları olduğunu sandığınız araçları yanınızda göremiyoruz? Gerçek şu ki, aranızdaki bağlar büsbütün koptu ve bütün eski dostlarınız sizi terk etti...

²⁶ Yani: Kağıtlara yazıp tomar haline getirdiğiniz, sırf gösterişini yapmak, üzerinden geçinmek için havralarda okuduğunuz, meslek haline getirdiğiniz fakat içindeki gerçekleri de gizlediğiniz, Musa’nın öğretilerini tahrif edip yaptıklarınızla yüzleşmekten de korktuğunuz, fakat yine de insanlar içinde “Allah bize bunu indirdi” di-

yerek dolaştırıp durduğunuz o kitabı kim indirdi? Madem Allah kuluna bir şey indirmez, o halde neden elinizdeki çoğu kendi uydurmanız olan sözleri de içine katarak kitabın Allah'tan geldiğini söyleyip duruyorsunuz? Yok, Allah kuluna bir şey indirirse, o halde onun bir devamı olan şu Kur'an'a neden karşı çıkıyorsunuz?

²⁷ Bu ayeti iki şekilde anlamak mümkündür: 1- Enam suresinin bütünü Mekke'de nazil olmuşken, bu ayet Medine'de nazil olmuştur. Dolayısıyla burada muhatap Yahudilerdir. Yahudi ileri gelenlerinden **Malik b. Sayf**, bir keresinde **Hız. Peygamber** (s.a.v) 'e kızarak "Allah kitap mitap indirmedir" demiş, bunun üzerine bu ayet nazil olmuştur (İbn Abbas). 2- Ayet Mekke'de inmiştir, fakat Yahudileri kasteden ifadelerin geçmesi şu sebeptir: Mekkeliler, Yahudiler ve Hristiyanlar, "Muhammed'e Allah'ın bir şey indirmedir" konusunda hemfikirler. Mekkelilerin, Yahudi öğretilerinden haberi vardı. Musa'yı, Tevrat'ı vs. bilirlerdi. Hatta yeri geldiğinde sırf muhalefet olsun diye bunlara atıfta bulunarak, "O zaman Allah bunu Musa'ya neden söylemedi? Tevrat'ta neden yok" vs. derlerdi. Burada, **Hız. Peygamber** (s.a.v) 'in nübüvvetini inkâr eden her iki guruba tek bir söylemle hitap ediliyor. Mekkeliler, Yahudilerin önceki vahiyleri menfaatleri doğrultusunda kullanmalarına geçiliyor ve toplu bir eleştiri yapılıyor (Razi).

²⁸ UMMU'L-QURA: Sözlükte [أم القرى] "şehirlerin anası" demektir. Mastarı "toplamak, önder olmak, bir şeye kastetmek" manasına gelen [أم] ile, mastarı "misafir etmek, konuk etmek, suyun havuzda birikmesi" anlamına gelen [قري] köklerinden meydana gelmiş bir deyimdir. Kur'an lisanında, özel olarak Mekke şehri kastedilir. Bu manada *ummu'l-qura* deyimini, "bütün köylerin, kentlerin, kasabaların, şehirlerin, yerleşim birimlerinin önünde olan, ilki olan, hepsinin ondan çıktığı anası, rahmi, merkezi, beşiği" manasındadır. "Dünyanın kalpgahı, insanlığın merkezi, uygarlıkların beşiği" deyimlerindeki manayı çağırıştırır. Bkz. "KABE" 2/125. ayet ve "KIBLE" 10/87. ayet dipnotları.

²⁹ Bu ayetleri, bir önceki ayetin devamı olarak okuduğumuzda; söz, "Musa'ya indirilene" sahip çıkanlara geldiğinden kısaca onların ne yaptığını değiniliyor. Demek ki yeryüzünde kimileri Allah hakkında gerçek dışı isnatlarda bulunmuş ve öyle olmadığı halde "Allah bize vahy ediyor" demiştir. "Nasıl böyle bir şeye cüret ediyorsunuz?" denilince de; "Biz de Allah'ın indirdiği gibi indiririz, ne var bunda?" demişlerdir. Bu durumda ayet iki şekilde yorumlanabilir: 1- Burada söz, Musa'ya indirilene tarih boyunca sahip çıkanlardan açılmışken onların geçmişte neler yaptıkları yüzlerine vuruluyor. Yüzleşmekten korktukları şeyin ne olduğu anlatılmak isteniyor. Nitekim Hz. Musa'dan (MÖ. 1200'ler) en az yedi yüzyıl sonra (MS. 500-600'ler) dönemin Pers kralı ile işbirliği yapan Yahudi hahamları, Tevrat kodifikasyonu (bir araya getirme, düzenleme, düzüp uydurma) esnasında o ana kadar gelmiş geçmiş tüm peygamberleri sahiplenerek yazdıkları kitabın içine almışlardır. Keza Perslerin himaye politikası çerçevesinde, bölgenin ticarî imtiyazlarını Yahudi tefeci bezirgânlarına teslim etmek için onlara geniş topraklar verme sözü de, hahamlarca, "Nil'den Fırat'a kadar Tanrı'nın vaat ettiği topraklar" olarak yazdıkları kitaba sokulmuştur. Böylece peygamberlerin dilden dile dolaşan yaşam öykülerini,

birer Sami mitolojisi halini almış şekilleriyle Tevrat'a dâhil etmişlerdir. İsa'dan sonra Pavlos kodifikasyonunun Romalılarca elverişli bulunup devlet dini haline getirilmesi gibi, Musa'dan sonra da Ezra'nın kodifikasyonunu Perslerce elverişli bulmuştur. Yani aslında Hristiyanlık, Roma'nın Pers'in Yahudiliği himayesine karşı atağı olmaktadır. Bölgeye hâkim olmak için, bölge halklarını itaate alıştırarak karşılıklı iki din icat edilmiştir. Bölgede binlerce yıl süren Pers-Roma rekabetinin, karşılıklı olarak Yahudiliğin ve Hristiyanlığın tarihte tutunmasını sağladığı anlaşıyor. Her iki din de imparatorluklarca güdümlenmiş olup, arada Musa ve İsa'nın gerçek öğretileri unutulup gitmiştir. Hatta gerçek Musa bağlıları Pers destekli Yahudilerce, gerçek İsa bağlıları da Roma destekli Hristiyanlarca katledilmişlerdir. Ta ki Hz. Muhammed (s.a.v) yeniden ortaya çıkıp Musa'yı ve İsa'yı gerçek yüzleri ile yeniden diriltene kadar. İşte ayette "Allah'a gerçek dışı laflar söylemek", "Allah bir şey indirmedeği halde bunları bize Allah indirdi" demek, "Biz de Allah'ın indirmesi gibi indiririz (yazarız, uydururuz, düzeriz)" demekten maksat budur... 2- Burada, tarihteki Yahudi uydurmaları değil, Hz. Peygamber (s.a.v)'in sağlığında ki Yemameli Müseylemetu'l-Kezzap, San'alı Esvedu'l-Ansi ve Mekkeli Nadr ibn el-Hars gibileri kastedilmektedir. Çünkü bunlar, Hz. Muhammed'i (s.a.v) inkâr ederek kendilerine vahiy geldiğini, nebi ve resul olduklarını, Kur'an gibi bir kitap getirdiklerini veya onun gibisini yazabileceklerini iddia etmişlerdir... Fakat Enam suresinin tümüyle bir defada Mekke'de indiği ve bağlamda söz "Musa'ya indirileni sahiplenenden" açıldığı için bu yorum pek isabetli görünmüyor. Şu halde birinci yorum tercihe şayandır.

95- ALLAH, taneyi ve çekirdeği yararak çıkarandır. Ölüden diriye, diriden de ölüyü çıkarır. İşte Allah budur. Bu aldırmaçlık neden?

96- Karanlığı yarıp şafağı söktüren O'dur. Geceyi dinginlik zamanı, güneş ile ayı da vakit ölçüsü yapmıştır. İşte bunları, o güçlü ve her şeyi bilen yapmaktadır.

97-Kara ve denizin zifiri karanlıklarında onlara bakıp yolunuzu bulmanız için size yıldızları sebep kılan O'dur. Bakın, Biz ayetlerimizi bilinçlenmek isteyen bir halk için böyle ayrıntılı bir şekilde açıklıyoruz.

98- Tek bir özden hepinizi vareden O'dur. Demek ki, bir karar kılınan yer, bir de emanet edilen yer vardır.³⁰ Bakın, ayetlerimizi maksadı kavramak isteyenler için nasıl da ayrıntılı bir şekilde açıklıyoruz.

99- Gökten su indiren de O'dur. Bu yolla her tür bitkiyi çıkartıp ondan çimenler yeşertiyoruz. Yine bu yolla birbirine yapışık büyüyen tahıl taneleri yetiştiriyor, hurma ağacının tomurcuğundan sarkan salkımlar, üzüm bağları, zeytin ve nar çıkarıyoruz.³¹ Bunların kimi birbirine benzer, kimi benzemez. Olgunlaşıp ürün verdiği zaman bir bakın onlara. Bunda iman edecekler için ibretler vardır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

100- Tuttular, algılayamadıkları tabiat güçlerini³² Allah'a ortak koştular.³³

إِنَّ اللَّهَ قَالُوهُ الْحَبَتِ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذِكْرُ اللَّهِ قَاتِلُ الْمُشْرِكِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقِينَ يُطَهِّرُ اللَّهُ وَهُوَ اللَّهُ الْعَلِيمُ ۝۳۰ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْيَوْمِ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۝۳۱ وَأَنشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَوْذَقٍ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۝۳۲ وَأَخْرَجْنَا مِنْ نَبَاتٍ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُهُ مِنْهَ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنْ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالزَّيْتُونَ مُشْتَبِهًا وَبَيْنَهُ أَنْ يَذُكَّرَ لَا يَاتِ لِقَوْمٍ يُفْقَهُونَ ۝۳۳ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ ۝۳۴ يَدْبَعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ تَكْوِينُ لَهَا صَاحِبَةً وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝۳۵

Halbuki onları da O yaratmıştır. Dahası O'nun oğulları ve kızları olduğu saçmalığına inandılar; ne dediklerini bildikleri yok. Oysa O onların sandığı gibi değildir, yüceler yücesidir.

101- Gökleri ve yeri yaratıp meydana çıkaran O'dur.³⁴ Eşi olması mümkün değilken, O'nun çocuğu nasıl düşünülebilir. O, her şeyi yaratmıştır ve her şeyi bilendir.

³¹ Ayet, Türkçe'ye aktarılırken üslup birliği sağlansın diye geçmiş zaman kipinde gelmesine rağmen, şimdiki zaman kipinde çevrilmiştir. Böyle yapmakla, aynı zamanda bu durumun halen sürdüğünü yani yaratılışın geçmiş zamanda olmuş bitmiş bir şey olmadığını, halen aynı şekilde sürdüğünü vurgulamayı amaçladık. Arapça'da geçmiş zaman kipinde, şimdiki zaman veya gelecek zamanı da kasteden bir anlam var, ama Türkçe'de bu durum ancak geniş veya şimdiki zaman kipinde yansıtılabiliyor.

³² CINN: Bkz. 72/1 ayet dipnotu.

³³ ŞİRK/SAMED: Bkz. 112. sure bütün ayet dipnotları.

³⁴ İBDA/BEDAET: Bkz. 109/2. ayet dipnotu.

102- İşte Rabbiniz Allah budur. O'ndan başka tanrı yoktur. Her şeyin yaratıcısı O'dur. O halde O'nun için çalışıp, ibadet edin.³⁵ Her şeye karşı dayanılacak vekil O'dur.

103- O'nu gözler algılayamaz, O ise bütün gözleri algılar. O en ince ayrıntıya dahi nüfuz eden ve her şeyden haberdar olandır.

104-Bakın, Rabbinizden size birçok deliller geldi. Artık kim vicdanının sesine kulak verirse³⁶ kendi lehine, kim de körlük ederse kendi aleyhinedir. Söyle onlara: “Demek ki ben sizin bekciniz değilim.”³⁷

105- İşte ayetleri böyle çeşitli şekillerde açıklıyoruz ki, o körlük edenler, sana “Birilerinden ders alıyor” derken; bilinçlenmek isteyen bir halk için de iyice açıklamış olalım.

106- Rabbinden sana ne vahyolunuyorsa ona uy. O'ndan başka Tanrı yoktur. Sen ortak koşanlara aldırış etme.

107- Allah layık görseydi, Allah'a ortak koşmazlardı.³⁸ Biz seni onların üzerine bekçi göndermedik, sen onların yaptığından sorumlu da değilsin.

108- Buna rağmen, onların Allah'tan başka taptıklarına sövmeyin ki, bilinçsizlikleri düşmanlığa dönüşüp onlar da Allah'a sövmesinler. Zira her millete yaptıklarını güzel göstermişizdir. Sonunda dönüp dolaşıp Allah'a gelecekler. O zaman Allah, kendilerine yaptıklarını bir bir haber verecek.³⁹

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ۝ لَا تَدْرِكُهُ الْبَصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْبَصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ۝ قَدْ جَاءَكُمُ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِخَفِيظٍ ۝ وَكَذَٰلِكَ نَضْرِبُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ أَدْرَسَتْ وَلَيْسَ لَهُمْ لَعْنُوهُمْ يَعْلَمُونَ ۝ إِنَّمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الذِّكْرِ لَآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْفَاسِقِينَ ۝ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا أَنتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۝ وَلَا تَسْأَلُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسْأَلُوكَ اللَّهُ عَنْهُ وَابْعَثْ رَجُلًا مِنْهُمْ لِيُنَازِلَهُمْ رَبَّنَا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ نُفَعَالِي رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝ وَاقْتُمُوا لِلَّهِ الْكَلِمَ الْبَصِيرَةَ لَعَلَّكُمْ أَتَمِنُ عَلَىٰ مَا أُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَا يَسْتَعِزُّكُمْ إِلَّا ظَنُّكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ ۝ وَقِيلَ لَهُمْ قَدْ جَاءَكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ كِتَابٌ فِيهِ يُبَيِّنُ لَكُمْ آيَاتِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ۝

109- Olanca güçleriyle Allah'a yemin ediyorlar ki, kendilerine bir mucize gel-seymiş, kesinlikle ona inanacaklarmış. Söyle onlara: “Ayetler ancak Allah katındadır.” Kaldı ki mucize geldiği zaman bile iman etmezler; bundan hiç şüphemiz olmasın.⁴⁰

110- Biz onların kalplerini ve gözlerini ters çevirmişiz. Önceden buna iman et-medikleri gibi, kendilerini azgınlıklarını içinde bırakırız da, körü körüne bocalayıp dururlar.

³⁵ ABD/IBADET: Bkz. 109/2. ayet dipnotu.

³⁶ BASAİR/BASİRET: Bkz. 12/108. ayet dipnotu.

³⁷ Yani: Biz sana ayetleri böyle ayrıntılı bir şekilde indirirken, o inkarcılar sana,

“Bu sözleri birinden ders almadan söylemek mümkün değil. Birilerinden ders alıyor olmalı. Ders aldığı kişiler Yahudi âlimleri veya bu konularda uzman birileri olabilir” deyip duruyorlar. Bizim, ayetleri bu şekilde türlü yollarla anlatmamız, onlarda böyle bir fikrin doğmasına neden oluyor. Biz indirdikçe, onların da böyle böyle inkârı artıyor. Oysaki bu ayetler, bilinçlenmek isteyen, gerçeğin bilincine varmak isteyenlerde tam tersi sonuç verecektir. Kâfirlerde “ancak bir ders alma sonucu söylenebilecek sözler” intibai uyanmasın diye ayetleri ayrıntılı bir şekilde açıklamaktan çekinecek değiliz. Mesaj, ulaşması gereken yere ulaşıyor. Sen onlara aldırış etme, hak bildiğin yolda yürümeye devam et, ey peygamber!

³⁸ Yani Allah, muvahhid olmak için gerekli iman ve bilincin onlarda kendi çabaları sonucu oluştuğunu görseydi, çabalarını sonucuna ulaştırırdı. Fakat onlarda böyle bir şey görmediği için şirkte kalmalarını sağladı. Çünkü Allah, her tür duaya (çağrıya, yönelişe) icabet edendir. Kim neye yöneliyorsa, onun sonucunu tahakkuk ettirir... Görüldüğü gibi, burada yine dileme olarak bilinen *meşiet* kavramıyla karşı karşıyayız. Bunun ne olduğunu anlamak için, Allah'ın dilemesinin, istemesinin ne manaya geldiğini iyi anlamak gerekmektedir. Öyle görünüyor ki “dileme”, başlı başına bütün “iş ve oluşun işleyişi” manasında kullanılmaktadır. Örneğin, teşbihte hata olmaz, bir denizin balıklara, “Ben dilemedikçe yüzemezseniz, yumurtlayamazsınız, doğamazsınız, üreyemezsiniz, hiç bir şey yapamazsınız!” diye seslendiğini düşünelim. İşte buna benzer bir durum var burada. Ayrıca Bkz. “MEŞİET” (DİLEME): Bkz. 76/30. ayet dipnotu.

³⁹ Demek ki, eleştiri ile hakaretin farkını iyi anlamak gerekmektedir. Görüldüğü gibi bir kimse Allah'tan başkasına alenen tapıyor olsa dahi, onun inançlarına hakaret etmek yasaklanıyor. Yaptığı işin yanlış olduğu anlatılabilir. Fakat eleştiri sınırları aşılarak hakaret etmek, sövüp saymak olacak iş değildir. Çünkü herkes, kendi inandığı şeyin dünyanın en doğrusu, en haklısı olduğuna şartlanmıştı. Bu şartlanmışlık, ancak doğru söz, bilgece telkin ve yerinde eleştiri ile çözülebilir. Bu çözülmeyince, her tür hakaret, bilinçsizliğin düşmanlığa dönüşmesine ve daha da katı bir şekilde kendi doğrularına sarılmasına, hatta karşı saldırganlığa sebep olacaktır.

⁴⁰ Yani: “Allah bir mucize göndersin kesin iman edeceğiz” diye namusları, şerefleri ve en değerli şeyleri üzerine yemin edip duruyorlar. Hâlbuki bilmiyorlar ki, zaten onların mucize dedikleri şeyler, Allah'ın ayeti olarak her gün gözlerinin önünde cereyan ediyor. Her biri birer ayet (mucize) olan güneşe, aya, yıldızlara, geceye, gündüze, dağlara, taşlara, kuşlara, böceklerle, bizzat kendi yaratılışlarına vs. bakmıyorlar da, olağanüstülükler arıyorlar. Hâlbuki, etrafta gördükleri her şey birer mucize yani ayetdir. Fakat onlar bunun farkında değiller. Derya içinde, der-yadan habersiz yaşıyorlar. Çünkü kalpleri taşlaşmış, olayın farkında değiller. Kaldı ki, istedikleri mucize gelse bile yine inkâr edecek, imana yanaşmayacaklar. Bundan hiç şüpheniz olmasın.

meler, insanlık idealleri bakımından varılacak son noktadır. İnsanlık, ancak bu sözler tam anlamıyla gerçekleştiği an kemale ermiş olur. Onun için Rabbinin kelimeleri insanlığa yol gösterme bakımından burada son noktasına ulaşır kemale erer, tamamlanır. Nihai insanlık ideali olarak “söz ve adaleti” gösterir...

⁴² Bu ayetten, çağımızda “çoğunluğun görüşüne uymak” şeklinde ifade edilen cumhuriyet veya demokrasi sistemlerine reddiye çıkarılabilir mi? Çünkü çoğunluk (*cumhur*) ve genel halk (*demos*) kelimelerinin mana içeriği, bir ülkedeki çoğunluğun söz sahibi olmasını gerektirmektedir. Burada sorulması gereken şudur: Acaba çoğunluk insanı Allah'ın yolundan saptırır da, azınlık (oligarşi) saptırmaz mı? Hatta tek kişi yönetiminin (monarşi); çoğunluğun yönetimine nazaran saptırma ihtimali daha fazla değil midir? Çünkü tek kişi sapınca düzelterek kimse yoktur, ama çoğunlukta biri saparsa diğerleri onu düzeltebilirler. Demek ki burada kastedilen, Allah'ın birliği (*tevhid*); bölünmez bütünlüğü (*samed*) ve insanlıkla dinamik ilişkisi (*risalet, nübüvvet*) konularında, yeryüzünde yaşayanların çoğu sapıtmışsa, onlara bu hususta uymanın bizi de yoldan çıkaracağı, böylesi bir çoğunluğun görüşüne uymanın doğru olmadığıdır. Cumhuriyet ve demokrasi uygulaması, bir ülkede işbaşına kimin geleceği, nasıl geleceği, ne kadar zaman kalacağı, ne yapacağı ve nihayet ne şekilde yerini sonrakine bırakacağı ile ilgili bir “siyasallık” durumudur. Yunan'dan beri çıkışı ve tarih boyunca gelişmesi hep bu yönde olmuştur. Bu konularda Kur'an'ın emri de, işlerin danışma (meşveret) yoluyla yürütülmesi şeklindedir. Yani bir ülkede işbaşına kimin geleceği, nasıl geleceği, ne kadar zaman kalacağı, ne yapacağı ve nihayet ne şekilde yerini sonrakine bırakacağı konusunda, o işle ilgili kim varsa, sonuçlarından kim etkilenecekse onlara danışılmasını, onların bu süreçlere katılmasını istemektedir. Demek ki cumhuriyet veya demokrasi uygulaması, oligarşi ve monarşiye nazaran meşveret ilkesine daha uygundur. Çünkü oligarşide bir gurup azınlık, monarşide de tek kişi bu süreçlere katılımı engellemektedir. Böyle olunca, muhalefet sisteme barışçı yollardan katılamamakta, ve “o işle ilgili” kılıç ve kanlı ihtilal dışında bir yol bırakılmamaktadır. İslam tarihinde, Hz. Osman'ın kılıçla öldürülüp kanlı ihtilal yoluyla devrilmesinden bu yana, olan da bundan başkası değildir. Demek ki, “Çoğunluğun görüşüne uyarsanız, sizi Allah yolundan saptırır” türü ayetleri, cumhuriyet ve demokrasi tecrübesi aleyhine delil olarak kullanmak son derece yanlıştır. Kaldı ki ne cumhuriyet ne de demokrasi, insanlıkta gelinecek son nokta değildir. Çünkü bunlar, değer değil, birer tekniktir. Bir önceki ayette geçtiği gibi insanlıkta son değer, temel insanlık idealleri, Allah'ın kemale ermiş son kelimesi olarak “söz ve adalet”tir. Eğer bir toplumsal sistem bunları temel belirleyici olarak görüyorsa, üstün değer olarak bunları kabul ediyorsa mutabektir. Aksi halde adı ne olursa olsun reddedilir. Velez ki bu yeryüzünde yaşayan insanların çoğunluğunca benimsenmiş bir düzen olsun...

119- O size, mecbur kaldığınız haller dışında, yasakladığı şeylerin tümünü ayrıntılı olarak bildirmişken, üzerine Allah'ın adı anılmış olanlardan niye yemeyeceksiniz? Evet; birçokları bir bilgiye dayanmadan yalnızca heva ve hevesleriyle insanları sapıklığa sürük-lüyorlar. Sınırları çiğneyip geçenleri en iyi bilen Rabbidir; bundan hiç şüphən olmasın.⁴³

120- İster açık, ister gizli, günah işle-mekten kaçının. Çünkü günah işleyen-ler, yaptıklarından dolayı cezalandırılacaklardır; bundan hiç şüphəniz olmasın.

121- Üzerlerine Allah'ın adı anılma-mış olanlardan yemeyin. Çünkü bu, ke-sinlikle yoldan çıkmaktır. Bununla bir-likte şeytanlar, kendi adamlarına sizin-le tartışmaları için mutlaka telkinde bu-lunacaklardır. Eğer onlara uyarsanız, siz de ortak koşanlardan olursunuz.⁴⁴

122- ÖLMÜŞKEN hayat verdiğimiz, insanlar içinde yürümesi için aydınlattı-ğımız kimse,⁴⁵ hiç içinden çıkamayacağı karanlıklarda kalan kimse gibi olur mu? Fakat kâfirlere yaptıkları güzel görünür.

123- Böylece her ülkenin yönetici seç-kinlerini, düzen çeviren günah küpleri haline getiririz. Oysa çevirdikleri düzen, yalnızca kendi aleyhlerine işler; fakat onlar bunun bilincinde değildirler.⁴⁶

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ عَلَيْكُمْ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرُّوا إِلَيْهِ وَإِنْ كُنْتُمْ لَيُّصْلُونَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ يَفْقَهُونَ إِنَّ ذِكْرَ لَكُمْ مَوَاعِظَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظُلُمَ الْأَنْفُسِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ لَا يَشْعُرُونَ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا دُكِّرَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا عَلَيْكُمْ وَانْتَسِقُوا وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ قُلُوبِكُمْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ يَفْقَهُونَ وَأَنْ لَا تَعْتَمِدُوا عَلَى الْكُفَرَاءِ وَهُمْ يَكْفُرُونَ ﴿١٢١﴾ وَأَمَّا كَانَتْ فِي قُلُوبِكُمْ شُكٌّ فَاخْلُصُوا إِلَيْنَا وَجَعَلْنَا قُلُوبَكُمْ يَدْرِي فِي النَّاسِ كَمْ مِثْلُهُ مِنَ الظَّالِمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ كَافِرًا بِحُجَّتِهِمْ لِيَحْكُمُوا فِيهَا وَمَا يَتَذَكَّرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَ نُهُمُومًا قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِحُجَّتِنَا مِنْ شَيْءٍ مَا آتَانَا مِنْ رُسُلِ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

124- Onlara bir ayet geldiği zaman, "Al-lah'ın peygamberlerine verilen peygamber-lik, aynen bizlere verilmedikçe sana asla inanmayacağız" diyorlar. Allah, peygam-berliğini kime vereceğini en iyi bilendir. Çevirdikleri düzenden dolayı, bu günah-kârları yakında Allah katında hem aşağı-lanma, hem de çok acı bir azap bekliyor.

⁴³ Dikkat edilirse bu ayet, bir önceki (116) "çoğunluğa uyarsanız..." ayetini açık-lıyor. Çoğunluğun, insanları yoldan çıkarmasının, ellerinde bir bilgi olmadan (gayr-ı ilm) ve kendi arzularına göre (ehvâihim) hareket etmelerinden, akıllarına es-tiği gibi davranmalarından kaynaklandığını söylüyor. Böyle davranmanın ise "sınırları çiğneyip geçmek" olduğunu haber veriyor. Demek ki uyulması gereken, zan, tahmin, heva ve heves, hiçbir bilgiye dayanmayan temelsiz fikirler değil; "bilgi, söz

ve adalet sınırları"dır, yani Allah yoludur.

⁴⁴ Yani: Şeytanlar, kendi adamlarına neyin helal neyin haram olduğuna, neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair telkinlerde bulunurlar. Bir bilgiye dayanmadan, zanna uyarak ve kendi arzuları doğrultusunda hükümler koyarlar. Böyle yapmak, Allah'ın bölünmez bütünlüğünü parçalayıp O'na ortak koşmak olacağından; eğer onlara uyarsanız, siz de ortak koşanlardan olursunuz. Demek ki, insanların hayatı hakkında bir bilgiye dayanmadan, kendi heva ve heveslerine uyarak, sözü ve adaleti hiçe sayarak hüküm koymak, kanun çıkarmak da, bir tür ortak koşmadır. Burada temel düstur, "bilgi, söz ve adalet" olmaktadır...

⁴⁵ Harfi harfine: "İnsanlar içinde onun ile yürümesi için kendisine aydınlık (nur) verdiğimiz..." Bu tabir, Kur'an lisanında, "Müslüman" tabirinin bir başka şekilde söylenişinden ibarettir. "Nur ile yürümek", Allah ile yürümek yani vahiy ile Allah'ın ayetleri ile yürümek, bunlarla gelen anlam, değer ve kurallara göre yaşamak demektir. Bkz. "MÜSLÜMAN" 68/35, "HİDAYET" 22/6 ve "MEAB" 78/39. ayet dipnotları.

⁴⁶ Demek ki bir ülkede toplumsal çözülme o ülkenin yönetici seçkinlerinin yoldan çıkması ile başlıyor. Yönetici seçkinler ihtiras sahibi, bencil, entrika çeviren, düzen kuran tipler olunca o ülke artık iflah olmuyor. Bu ayet Türkçedeki "Balık baştan kokar" sözündeki manayı çağırıştırır.

125- Allah, her kimi doğru yolda yürütmek isterse, onun gönlünü İslam'a açar. Her kimi de saptırmak isterse, onun kalbini daraltır. Öyle sıkıştırır ki, sanırsın öfkesinden göğsü tırmanacak. Allah, imana gelmeyenleri, berbat bir halde hep böyle bırakır.

126- İşte bu yol, Rabbinin dosdoğru yoludur. Titreyip özünü hatırlamaya niyeti olan bir halk için ayetleri böyle ayırtılı bir şekilde açıklıyoruz.

127- Rablerinin katında barış ve esenlik yurdunun⁴⁷ varisleri onlardır. Bütün yapacakları işlerde, kendilerinin yâr ve yardımcısı da O'dur.

128- ONLARIN hepsini toplayıp bir araya getireceği gün, “Ey cinler topluluğu! Siz insanlarla çok uğraştınız” diyecek.⁴⁸ İnsanlardan onların yardıncıları da, “Ey Rabbimiz! Biz birbirimizden güç aldık, ama artık bize tanıdığın sürenin sonuna geldik” diyecekler. Allah da, “Sizin yeriniz, Allah’ın dileyip affetmesi hariç ebedi⁴⁹ ateştir” diyecek. Rabbin her şeyi bilendir, çok bilgedir.

129- İşte böyle Biz, kazandıkları günahlardan dolayı zalimlerden kimini kiminin yordakcısı yaparız.

130- “Ey cin ve insan topluluğu!⁵⁰ Size ayetlerimizi anlatan ve bu hesap gününün geleceğini haber veren peygamber-

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرْمًا كَأَنَّا
بِصَعْدِ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
(١٦٦) وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَذَكَّرُونَ (١٦٧) لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُمْ وَلَهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ (١٦٨) وَيَوْمَ يُخْشَرُهُمْ جَمِيعًا لِمَعْشَرِ الْجِنِّ قَدْ اسْتَكْبَرُوا
مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاءُ الْمُؤْمِنِينَ مِنَ الْإِنْسِ إِنَّا سَمِعْنَا بَعْضًا
مِنْ بَعْضٍ وَبَلَّغْنَا آجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ لَنَا مَثْوًى مِثْلُ
حَالِ الَّذِينَ فِيهَا الْآمَنَاءُ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ (١٦٩)
وَكَذَلِكَ نُبَيِّرُ بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ
(١٧٠) لِمَعْشَرِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ
عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا
شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّبْنَاهُ نَحِوَهُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا
عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ (١٧١) ذَلِكَ أَنْ لَمْ يَكُنْ
رَبُّكَ مُهِلًّا لِّلْظُلُمِ الْقُرَى يُظْلِمُ وَأَهْلُهَا عَالُونَ (١٧٢)

ler gelmedi mi?” denildiğinde onlar “Ey Rabbimiz! Biz kendi aleyhimize şahitlik ederiz” diyecekler. Çünkü dünya hayatı onları aldattı, böylece kendi aleyhlerine kâfir olduklarına şahitlik ettiler.

131- Bu böyledir. Çünkü Rabbin, halkı habersiz iken, ülkeleri zulmederek helak edici değildir.

⁴⁷ DARU'S-SELAM: Bkz. 10/25. ayet dipnotu.

⁴⁸ Yani: Ey görünmez (cinn) güç odakları! Ey ruhunu şeytana satmış menfaat şebekeleri! Kendi çıkarlarınız için gizli oluşumlar meydana getirip, insanlığı kendinize köle haline getirmek için çalışıp durdunuz. Kendinizi, ana insanlık yolundan (hablu'n-nâs) ayırarak, insanlık ailesinin eşit fertleri olduğunuzu kabullenmediniz. Gizli konseyler, illimünatiler vs. oluşturarak, insanlar aleyhine türlü hesaplar yaptınız. Hep şeytanlık peşinde koşunuz...

⁴⁹ HULD: Bkz. 43/44. ayet dipnotu.

⁵⁰ Yani: Ey görünür (ins) ve görünmez (cinn) tüm güç odakları! Ey açık ve gizli tüm şer ittifakları!

132- Herkes yaptığıının karşılığını görecektir.⁵¹ Rabbin, yaptıklarından habersiz değildir.

133- Rabbinin hiç bir şeye ihtiyacı yoktur, sonsuz sevgi ve merhamet sahibidir. Müstehak görürse sizi ortadan kaldırır, yerinize layık gördüğünü getirir. Tıpkı sizi, başka insanların soyundan var ettiği gibi.

134- Size sözü edilen şey başınıza gelecektir; bundan hiç şüpheniz olmasın. Siz onu asla engelleyemezsiniz.

135- Şimdi söyle: "Ey halkım! Gücünüz neye yetiyorsa onu yapın, ben görevimi yapıyorum. Bu işten sonunda kim kazançlı çıkacak, yakında göreceksiniz.⁵² Zalimler asla kurtulamayacaklar; bundan hiç şüpheniz olmasın."

136- TUTUP, Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan⁵³ ona bir pay ayırdılar, ve kendi akıllarınca, "Bu Allah için, bu da ortaklarımız için" dediler. Ortakların payı Allah'ın payına geçmez, ama Allah payı ortaklarına geçer; ne berbat bir iş bu!

137- Yine bunun gibi, o taptıkları ortaklar Allah'a ortak koşanlardan çoğuna, çocuklarını öldürmeyi de güzel gösterdi. Böylece hem kendilerini

وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مَّا عَمِلُوا وَمَا ذَلِكَ بِعَاقِلٍ
عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ
إِنْ يَشَاءْ يُدْهِمِكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ
فَمَا أَنْتَ أَكْثَرُ ذَرِيرَةً قَوْلًا أَحْسِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنْ مَا تُوْعَدُونَ
لَأَيُّهُنَّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا
عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنْ أُرْسِلْتُمْ تَسْقُوفَ تَعْمَلُونَ
مِنْ كُونٍ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ
﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا اللَّهَ تَعَالَىٰ دَارًا مِنَ الدَّرَاسِ وَالْأَنْعَامِ
نَصِيبًا قَتَلُوا هَٰؤُلَاءِ لِيَرْغَمَهُمْ وَهَذَا لِلشُّرَكَائِنَا
فَمَا كَانُوا لِيُشْرِكُوا بِهِمْ فَلَا بِصُلٍّ إِلَّا اللَّهُ
وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ سَاءَ
مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ دَرَجَاتٍ لِّكَثِيرٍ
مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ شُرَكَائِهِمْ
لِيُزْذَرُوا لَهُمْ وَلِيَسْلُبُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ مَا فَعَلُوا قَدْ زُهِمَ وَمَا يُفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

mahvettiler, hem de dinlerini karma karışık hale getirdiler. Allah layık görseydi, bunu yapmazlardı. O halde, onları uydurdukları ile baş başa bırak ne halleri varsa görsünler.

⁵¹ Harfi harfine: "Herkes için yaptıklarından dolayı dereceler vardır."

⁵² Harfi harfine: "Yurdun sonu (aqıbetu't-dâr) kim için olacak, yakında bilecekseniz."

⁵³ EN'AM: Sözlükte [نِعَم] kökünden gelir. Mastarı, "yumuşak olmak, taze olmak, rahat olmak, memnun olmak, sevinmek" demektir. Vermek, ikram etmek, birisine fazla miktarda iyilik etmek, peşkeş çekmek (en'am ala); evet demek, yumuşatmak, yumuşak yapmak, refaha kavuşturmak (ten'im); huzur bulmak, refaha kavuşturmak, gönlü huzura kavuşturmak (ten'aum); bahşiş, ikram, ihsan (in'am); ikram eden, iyilikte bulunan (mun'im); yumuşak, düzgün (nâ'im); ne iyi

ne güzel (*ni'me*); evet (*ne'am*); otlayarak geçinen hayvan, deve, koyun, keçi, inek ve eşek gibi hayvanlara verilen ad (*en'am*); servet, mal, nema, iyi gün, mutluluk (*ne'mâ*); nimet, mal, servet (*ni'met*) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi *en'am*, “nimet olarak gelen sığırlar” manasında kullanılıyor. Çünkü rivayete göre cahiliye Arapları, ekin ve sığırlardan elde ettikleri ürünleri, putlar ve Allah arasında bölüştürürlerdi. “Şu Allah'ın payı, şu da tanrılarımızın payı” derlerdi. Allah için ayırdıkları payı başkaları için harcarlar, putları için ayırdıkları payı zimmetlerine geçirirlerdi. Putların payından Allah'ın payına bir şey geçerse, hemen geri alırla; Allah'ın payından putlarının payına geçen birşey olursa, sonuçta bu kendi ceplerine gireceğinden hiç ses etmezlerdi. “Allah zengindir putlar fakir, O'ndan bunlara geçmesinden birşey olmaz” derlerdi (İbni Abbas). Demek ki *en'am*, Kâbe etrafındaki Tanrı ve kutsallık istismarına dayalı bu “nimet döngüsünü” ifade ediyor. Bu tarihsel durum üzerinden, bütün çağlarda Tanrı ve kutsallık istismarına dayalı her tür nimet döngüsüne, iç etmeye, bu yüce kavramlar üzerinden geçinmeye dair evrensel uyarılarda bulunuyor.

138- Kendi akıllarınca, “Şu hayvan ve tarla mahsulleri kutsaldır. Bizden habersiz, kimse onlardan yiyemez. Şunlar da sırtlarına binilmesi ve yük taşınması haram edilmiş hayvanlardır” dediler. Diğer bir takım hayvanları da Allah'ın adını anmadan keserler. Bütün bu uydurmaları Allah adına yaparlar. Uydu-rup durdukları yüzünden, Allah yakın-da cezalarını verecek.

139- Yine, “Şu hayvanların karnındaki yavrular sadece erkeklerimize ait olup kadınlarımıza haramdır. Ama eğer ölü doğarsa herkese aittir” dediler. Allah, onlara bu yakıştırmalarının cezasını yakında verecektir. O her şeyi bilir, çok bilgedir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

140- Bilgisizlik ve düşüncesizlikle çocuklarını öldürenler ve Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği nimetleri zanlarıyla Allah adına yasaklayanlar kesinlikle hüsrana uğramıştır. Onlar yoldan çıkmış ve doğru yolu bulamamış sapkınlardır.⁵⁴

141- Hem ekilip biçilerek, hem kendiliğinden ürün veren o güzelim bağları, tatları ve meyveleri, birbirinden farklı ekinleri, hurmaları, zeytinleri, narları, birbirine hem benzer, hem benzemez bir şekilde yaratan hep O'dur. Her biri ürün verdiği-ne meyvelerinden yiyin. Hasat ve toplama

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لَا يَطْعُمُهَُا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ
يَرْعَاهُمْ وَأَنْعَامٌ حَرَّمَتْ طُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ
إِنَّ اللَّهَ عَلَيْهِمْ آمِنَةٌ عَلَيْهِمْ سِجِّيرُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ
خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مِنْهُ
فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سِجِّيرُهُمْ وَصَفَّهُمْ إِنَّا نَحْكُمُ
عَلَيْهِمْ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا
بَغْيِرَ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ
قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَمَوَالِئُ النَّسَاءِ
جَنَاحٌ مَغْرُوشَاتٍ وَغَيْرُ مَغْرُوشَاتٍ وَالْأَنْثَى وَالزَّيْعُ
تُخْلِفُهُمْ أَكْلُهُ وَالزَّيْنُونَ وَالزَّيْمَانُ مُشْكَبَاهُ
وَعَبْرُ مُشْكَبَاهُ كُلُّوْا مِنْ نَسْرِهِ إِذَا أَمْتَرُوا وَأَوْحَقَّهُ يَوْمَ
حَصَادِهِمْ وَلَا تُشْرَفُوا إِنَّمَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنْ
الْأَنْعَامِ حَمُولَةٌ وَرَقَشٌ كُلُّوْا مِنْهَا رَزَقَكُمْ اللَّهُ وَلَا
تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

zamanında hakkını da verin, israf etmeyin.

Çünkü O, israf edenleri sevmez.⁵⁵

142- Yük taşımak ve etlerinden yemek için beslenen hayvanları yaratan da O'dur. Allah'ın size verdiği rızıklardan yiyin, fakat şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o, sizin için açık bir düşmandır.

⁵⁴ Görüldüğü gibi bu pasajdaki ayetler (136-140); Allah'ın evi Kâbe'nin bulunduğu Mekke şehrinde kurulu Tanrı istismarına dayalı düzenin temellerini sarsıyor. Gerçekten de Kureyşliler, Mekke'de dine dayalı bir oligarşi kurmuşlardı. Mekkeli tefeci bezirgânlar, Kâbe'den dolayı şehre gelen hediyelere, kurbanlara ve mahsullere el koymuşlar, kendi çıkarlarını koruyacak şekilde bir ortaklık (şirk) düzeni oluşturmuşlardı. Tam bir Tanrı ve din istismarı olan bu düzen, kendi kontrollerinde

sorunsuz işliyordu. Bu düzen, Allah ve Kâbe üzerinden geçinilen bir düzendi. Allah ve Kâbe demek, onlar için gelir, ticaret, mahsul, ürün, tarla, kurbanlık, sığır, deve, zenginlik, bolluk demektir. Üstelik bütün bunları Allah adına yapıyorlardı. Onlara göre bizzat Allah böyle istiyordu. İşte bu ayetler, tamamen bir ticarete dönüşmüş Allah, din, kutsallık ve Kâbe kavramlarını ellerinden çekip alıyor ve hakikî manalarına döndürüyor. Aslında bu ayetler, günümüze yönelik de çok esaslı mesajlar vermektedir. Tarih boyunca en büyük istismar araçlarından ve kârlı sektörlerden birisi olmuş “din”, bugün de olanca şiddetiyle bu istismarın ve sektörleşmenin konusu olmaya devam etmektedir. Allah'ı, dini, imanı, peygamberi kendi çıkarları için kullananlar; “dine hizmet” adı altında para toplayıp zimmetine geçirenler, ihlâsla holdingler kurup huşu içinde para sayanlar, hiç bir iş yapmayıp sırf din büyüğü (şeyh) olmakla gelirlerini katlayanlar, müridlerinin sırtından geçinenler; ilâhiyat (Tanrıbilim) adı altında sırf rütbe, makam, mevki yarışına girenler vs. de aynen o günün Kâbe bezirganları gibi Allah davasını paraya, pula, rütbeye, şana, şöhrete tahvil eden din bezirganlarıdır. Allah'ın dininin bu din baronlarının elinden kurtarılarak, vicdanın ve merhametin yalın sesi, bir meslek değil, gönüllü bir hayat yolu haline getirilmesi gerekmektedir...

⁵⁵ Yani: Bütün bunları sizler için yaratan O'dur. Tanrı ve din istismarı yaparak bunları elde etmeye çalışacağınıza, bu verilen nimetleri işleyerek, sürerek; tarlalarda, bağlarda, bahçelerde çalışarak; hasat ve ürün toplayarak yiyin. Tarlalarda çalışarak elde ettiğiniz ürünleri, hasat zamanı insanlarla paylaşın. Yoksula, fakire, fukaraya, hakkını verin. Kendi emeğinizle, alın terinizle geçinin. Allah'ın, dinin ve Kâbe'nin yakasından düşün, ey din baronları!

111/EBU LEHEP suresi). Kurulu düzenin temeli, Kâbe'ye getirilen hediyeler ve daha çok da sığırlar (en'am) üzerinde dönüyordu. Bu tefeci bezirgânlar kendi kafalarına göre işlerine gelen deve ve sığırları tek tek, çift çift veya gebe olanlar-olmayanlar vs. diyerek kutsal sayıp haram ilân ediyor, kesilmelerini engelleyerek kendi sığır sürülerine katıyor, bunun ticaretini yapıyorlardı. Onlar için en önemli gelir kaynağı da, gebe deve idi. Bu nedenledir ki, Kur'an'ın, kıyamet gününün dehşetini ifade için kullandığı "*Gebe develer salıverildiği zaman*" (81/4) ayetini duyunca, beyinlerinden vurulmuşa döndüler. Bu ifade, bugünün küresel bezirgânlarına "Bütün o yeşil dolarlarınız sonbahar yaprağı gibi savrulduğu zaman, filolarınız Titanik gibi denizin dibine battığı zaman" demek gibi bir şeydi. İşte bu sığır sürüleri (en'am) üzerinden dönen çarka Muhammed (s.a.v) çomak sokunca, çığına döndüler. Var güçleriyle karşı çıktılar. Yukarıdaki ayetler, işte bu çomak sokmayı ifade ediyor. Madem "Şu sığırlar kutsaldır. Bizden başka kimse dokunamaz. Yok kutsaldır ona dokunmayın o bizim, yok bu Tanrı'nındır o da bizim, yok şu erkeklerin, yok bu kadınların, geriye kalan işe yaramayanlar da herkesin" vs. diyerek haram helâl koyuyorsunuz; o zaman "Allah'ın vahyini neden inkâr ediyorsunuz ey Kâbe baronları?" diye soruyor. "Onları haram kılarken, siz yanında mıydınız? Hem vahyi inkâr ediyor, hem de vahyi gönderen adına dilinize geldiği gibi konuşuyorsunuz; ey tefeci bezirgânlar!" demeye getiriyor...

⁵⁷ Ayette, özellikle "Yahudilere haram kılmıştık" denmesi önemlidir. Çünkü Allah'ın Musa'ya indirdiği ve bugünkü bin küsur sayfalık Tevrat'ın belki de yüz sayfasını bile oluşturmayan asıl kitapta, böyle bir haram kılma söz konusu değildi: "*Tevrat indirilmeden önce, "Allah ile yürüyenin" (Yakup) kendisine yasakladığı şeyler dışında bütün yiyecekler, "Allah ile yürüyenin ahfadı olarak bilinenlere" (İsrail oğulları) serbestti. Onlara söyle: "Tevrat'ı getirip gösterin bakalım, eğer doğru söylüyorsanız."* Şu halde aslında "Yahudiler", Musa'dan en az yedi yüzyıl sonra onun öğretisini İbranileştirip, Perslerin himayesinde Yahudi dini icat edenlerdir. Bunlar, Tevrat adı altında kendi kendilerine gereksiz yasaklar koymuşlar; ve bunun da Musa'ya inen kitapta olduğunu iddia etmişlerdir. İşte Kur'an, bütün oluşu, "Biz" şeklinde okuyan merkezci üslûbu içinde, bunun bir karşılık (ceza) olduğunu söylüyor. Kendi yaptıkları bu zalimliği, böyle yasakları kendi kendilerine koymalarını, "cezalandırdık, haram kıldık" şeklinde ifade ediyor. Bu tür ifadeler, "Onların kalplerini mühürledik, kulaklarına ve gözlerine perde çektik" ayetlerindeki gibidir...

147- Eğer seni yalanlarlarsa, söyle onlara: “Rabbiniz bitmez tükenmez sevgi ve merhamet kaynağıdır. Fakat günaha batmış olanların cezalandırılması da kaçınılmazdır.”⁵⁸

148- ORTAK KOŞANLAR diyecekler ki: “Allah dileseydi ne biz, ne de atalarımız O’na ortak koşardık. Hiç bir şeyi de haram kılmazdık.” Bunlardan önceki çağlarda yaşayanlar da, azabımızı tadıncaya kadar böyle yalanlamışlardı. Sor onlara: “Çıkarıp bize gösterebileceğiniz bir bilgi var mı yanınızda? Sadece zan ve tahmine uyuyorsunuz, yalnızca atıp tutuyorsunuz.”⁵⁹

149- Herkes duysun: “Gerçeğe ulaştırılan apaçık delili⁶⁰ Allah vermiştir. O uygun görseydi, hepinizi doğru yolda yürütürdü.

150- Söyle onlara: “Haydi, Allah’ın bunları haram kıldığına tanıklık edecek şahitlerinizi getirin.” Eğer gelir tanıklık ederlerse, sen onlarla beraber şahitlik etme. Sakın ayetlerimize yalan diyenlerin, o ahirete inanmayanların heva ve hevesine uyma. Nasıl uyarsın ki, onlar Rablerine başkasını denk tutuyorlar.

151- Söyle onlara: “Gelin, size Rabbinizin neler istediğini bildireyim: Hiç bir şeyi O’na ortak koşmayın. Annenize babanıza güzel davranın. Yoksulluk yü-

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَّبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْجَافِينَ ﴿٥٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ مَنْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ غَيْرِ جُودٍ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ الْجَمْعِينَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ مِنْكُمْ شَهِدَاءُ كُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ لِلَّهِ حَرَمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَمُمْرِيتُهُمْ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾ قُلْ بَعَثْنَا لَوْلَا نَحْنُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَلَا لَوْلَا الدِّينُ أَحْسَنًا وَلَا تَنْفُسُ لَوْلَا وَلَا دَكُمْ مِنْ أَمْلَاقٍ تَخْتَرُ رِزْقَكُمْ وَأَيَّامُكُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَضَعْنَا لَكُمْ لَعْنَةً تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

zünden çocuklarınızı öldürmeyin; zira sizin de, onların da rızkını Biz veririz. Hayâsızlığın açığına da, gizlisine de yanaşmayın. Allah’ın muhterem kıldığı cana haksız yere kıymayın. O size, işte bunları tavsiye ediyor; umarım aklınızı başınıza toplarsınız.”

⁵⁸ Yani: Bu Mekkeli müşrikler ve Yahudiler, “Bunları da nereden çıkarıyorsun? ‘Leş, kan, domuz eti ve Allah’tan başkası için kesilenler dışında haram yoktur’ da ne demek? Bizim atalarımız, törelerimiz, koyduğumuz emir ve yasaklar ne olacak? Bütün bunları yok mu sayacağız yani? Asıl senin söylediklerinin tümü yalan. Böyle bir şeyi asla kabul edemeyiz” derlerse; söyle onlara: “Ey vicdansızlar! Ey merhametsizler! Allah’ın kullarına, kendi çıkarılarınız için yasaklar koyuyorsunuz. Size bu nimetleri yasaklama hakkını kim veriyor? ‘Atalarımızın sünnetidir’ diye yemek kabının içini silip süpürüyorsunuz, ama içindekini yanınızdaki ile paylaşmayı düşünmüyorsunuz. Allah’ın sevgisi ve merhametini kendinize tapuluyorsunuz, ama

insanları bu nimetlerden mahrum bırakmayı din ve şeriat sanıyorsunuz. Allah'ın sevgi ve merhametinin ne kadar geniş olduğunu görmüyor musunuz? Onu hangi hakla daraltmaya, kısmaya kalkışıyorsunuz? Ey ışığı sadece bize vursun diye güneşi elleriyle döndürmeye çalışan şaşkın bezirgânlar! Tacir kafanız ancak bu kadar çalışıyor. Şunu unutmayın ki, haram yemekten günah küpü haline gelmiş bedenleriz ateşte eritilmedikçe temizlenemeyeceksiniz!

⁵⁹ Demek ki bu ayet, yaptıklarını “zorunlu olarak” “Allah öyle istediği için yaptığını” söyleyen her tür “kader” doktrinini reddetmektedir. Her tür zulmü işleyip kendisine karşı çıkana, “Allah'ın kaderine karşı mı geliyorsun?” diyen Emevi sultanlarının kulakları çınlasın! Vay onların haline! Vay onlar gibi düşünenlere!

⁶⁰ HUC CETU'L-BALİĞA: Sözlükte [الْحِجَّةُ الْبَالِغَةُ] “ulaştırıcı delil” demektir. Mastarı “delil, kanıt, emare, tanık, bir yere çokça gidip gelme” anlamına gelen [حَجَج] kökü ile, mastarı “ulaştırma, bildirme, duyurma, iletme” anlamına gelen [بَلَّغ] kökünden gelen iki sözcükten oluşan *el-hucetu'l-bâliğa* tabiri, bu bağlamda Mekke'li müşriklerin “Allah isteseydi ortak koşmazdık” şeklinde ifade edilen “kader doktrinine” karşı söyleniyor. Sanki şöyle demek isteniyor: İşlediğiniz zulümleri ve günahları üzerinize alınmayıp Allah'ın üstüne atmaya kalkıyorsunuz. “Allah böyle dilemiş, kaderimiz böyleymiş ne yapalım” diyorsunuz. Oysa bu iddia temelden yanlıştır. Çünkü Allah size gerçeği arayıp bulmanıza yarayacak, sizi gerçeğe ulaştıracak, onların ne olduğunu size ayan beyan bildirecek delil vermiştir. Bunu, daha yaratılıştan içinize koymuştur. Kendinizi kendinize tanık yaparak dile getirip konuşturmuş ve “her sağlıklı insanın, vicdanının sesini dinleyerek Allah'ı bulabileceğini” haber vermiştir. Kıyamet günü “Bizim bundan haberimiz yoktu” demeyesiniz diye özünüze fitrat, akıl, vicdan ve sağduyu diye bir şey yerleştirmiştir. Size gözler, kulaklar, kalpler vermiştir. İşte sizi gerçeğe ulaştıracak açık delil (*el-hucetu'l-bâliğa*) budur. Her kim bunları sağlıklı şekilde işletir, içinde uyutmaz, gerçek amacı doğrultusunda kullanırsa, Allah onu doğru yolda yürütür. Dolayısıyla, yaptıklarınızdan tamamıyla kendiniz sorumlusunuz. Biz fitratında akıl, vicdan, sağduyu olmayanlara; görmek için göz, dinlemek için kulak, konuşmak için dil, iman etmek için kalp vermediklerimize hesap sormayacağız. Ama her kim bunlara sahipse, bilsin ki tümünden hesaba çekilecek ve yaptıklarını başkasının üstüne, hele Allah'ın üstüne asla atamayacak...

152- Öksüzün malına, ekmeğini kendisi kazanacak yaşa gelinceye kadar onun iyiliği için olmadıkça dokunmayın. Ölçerken, tartarken hep adaletli olun. Biz hiçbir kimseye gücünün yettiğinden fazlasını yüklemeyiz. Söz size düştüğünde, yakınlarınız aleyhine de olsa adaletten şaşmayın. Allah'a verdiğiniz sözün⁶¹ arkasında durun. O size işte bunları tavsiye ediyor; umarım düşünürsünüz.”

153- İşte bu Benim doğruluk ve dürüstlük yolumdur; ona uyun, sizi onun yolundan saptırıp ayıracak başka yollara uymayın. O size işte bunları tavsiye ediyor; umarım Allah bilinciyle yaşarsınız.

154- YİNE Musa'ya, güzelliği seçenlere nimetlerimizi tamamlamak, her şeyi ayrıntılı bir şekilde açıklamak, doğru yolda yürümelerini sağlamak, sevgi ve merhamet kaynağı olmak üzere kitabı verdik ki, bir gün Rabblerine kavuşacaklarına inansınlar.

155- İşte bu, yankısı çağlar boyu sürecek⁶² bir kitaptır. O'nu Biz indirdik, O'na uyun ve Allah bilinciyle yaşayın ki, üzerinize sevgi ve merhamet yağsın.

156- Dahası, “Bizden önce kitap, yalnız iki topluluğa indirildi. Doğrusu biz, onlar gibi okuyup anlamaktan habersiz” demeyesiniz.⁶³

157- Yahut, “Eğer bize kitap indirilmiş olsaydı, herhâlde onlardan çok daha

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ
وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ ۚ وَالْعَهْدُ ۖ لَا يُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا
وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعِلُوا ۚ وَكُفُّوا زُفْرًا ۚ وَبِعْهَدِ اللَّهِ
أَوْفُوا ذِكْرَكُمْ وَصِيَّتِكُمْ ۖ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَذَا
صِرَاطِي سَبِيلًا فَأَتَّبِعُوهُ ۚ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ
عَنْ سَبِيلِهِ ۚ ذِكْرَكُمْ وَصِيَّتِكُمْ ۖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ أَنبَأْنَا
مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ
وَهَدَىٰ وَرَحْمَةً لِّعَلَّهُمْ يُلَاقُوا رَبَّهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَذَا
كِتَابُ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكًا فَأَتَّبِعُوهُ ۚ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
﴿١٥٥﴾ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلَى طَائِفَتَيْنِ
مِنْ قَبْلِنَا ۖ وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا
لَوْ أَنَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَكْثَرُ مَنْهُم مِّنْهُ قَدْ
جَاءَكُمْ نَبِيٌّ مِّنْ رَبِّكُمْ وَهَدَىٰ وَرَحْمَةً ۖ فَمَنِ ظَلَمَ ۖ مِمَّنْ
كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ ۖ وَصَدَّقَ عَنْهَا سَخِرَ لِّلَّذِينَ يَصْدِفُونَ
عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُصْذِفُونَ ﴿١٥٧﴾

başarılı olurduk” demeyesiniz diye. İşte size Rabbinizden söze dayalı apaçık bir delil, bir yol gösterme, sevgi ve merhamet kaynağı geldi. Artık Allah'ın ayetlerine yalan diyenden ve onlardan alıkoymaya kalkışandan daha zalim kim olabilir? Ayetlerimizi engellemeye yeltenenleri bu suçları sebebiyle şiddetli bir azapla cezalandıracağız.

⁶¹ AHD-İ MİSAK: Bkz. 7/172. ayet dipnotu.

⁶² MÜBAREK: Sözlükte [برك] kökünden gelir. Mastarı “çökmek, kalmak, kalıcı olmak” demektir. Bereket dilemek, hayır ve uğur ummak (*teberruken*); yüce olmak, kutlu ve münezzeh olmak, yücelerden yüce olmak, hayır ve uğur dilemek (*tebarruk*); küçük göl ve havuz (*bikre*); bereket, çoğalma (*bereket*); su birikintisi (*berike-tu'l-mâ*) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi mübarek, kalma, kalıcı olma, çoğalma, yayılma, birikme anlamında kullanılıyor. Bu anlamda “Allahu teala ve tebâ-

reke” dediğimizde; “yüce, ulu, kalıcı, daim olan, ölmeyen, yok olmayan Allah” demiş oluyoruz. Buna benzer şekilde mukaddes kelimesi de, “pek uzağa gitmek” kelime manasında Allah için kullanıldığında; meselâ “*Allah Kuddüstür*” dediğimizde, “kirlilikten uzak, temiz, arı duru olan Allah” demiş oluyoruz. Türkçe’de kullanılan kutsal, kutsamak, takdis etmek, bu anlamda “kirlenmemiş, temiz, temizlemek, kirlilerinden arındırmak” demektir. Bu kavramları Hristiyan din anlayışı çerçevesinde anladığımızda, varlığı kirli-temiz olarak ikiye ayırıp dünyaya kirli, ahirete de temiz veya madde âlemine kirli, mana âlemine temiz dememiz gerekecektir. Dolayısıyla mana âlemi olan Tanrı katı temiz, madde âlemi olan dünya kirli olmuş oluyor. Âdem de, zaten o temiz kutsal âlemden kirli madde âlemine sürgün edilmişti (!) Bu durumda, Tanrı’nın bu kirli madde âleminde dokunduğu her yer kutsal olmuş oluyor. Böylece dokunulan her yerin kutsanması, oraya kutsiyet izafe edilmesi gerekiyor. Onun için İsa kutsallaşırken, yaşadığı yerler de kutsallığa bürünüyor. O’nun kilisesi de, kutsalın evi oluyor. Kilise dışındaki her yer de, şeytanın egemenliği altında olup kirli madde âlemi sayılıyor. Bu kirli âlemden, ancak kiliseyi giren kurtuluyor... Batıda ortaya çıkan kutsal-profan, dini-seküler ayrımı, bu çerçevede bir mana ifade edebilir. Fakat bunun, Kur’an’ın ortaya koyduğu dünya görüşü açısından bir manasının olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü Kur’an’a göre yerler ve gökler gerçeğin ta kendisi (*hak*) olarak yaratılmış olup Allah’ın ışığı, aydınlığı (*nuru*)dır. Allah’ın nuruna, nasıl kirli madde âlemi denilebilir? Allah, dünyayı tabiri caizse özene bezene yaratmıştır. Irmaklar, bağlar, ağaçlar, bitkiler yaratmış; her türden canlılar var etmiş, gökyüzüne lamba (güneş) ve kandil (ay) asmış, dünya göğünü yıldızlarla süslemiştir. Şimdi bu muhteşem yaratmaya nasıl, “pis, adi, alçak dünya” diyebiliriz? Bu bakış, kesinlikle Kur’an’ın bakışı olamaz. Varlığı kutsal ve kutsal olmayan, madde-mana, kirli-temiz ayrımına tabi tutmak, bölünmez bütünlüğü parçalamak demek olacağından, kabul edilebilir bir ayrım değildir. Şu halde dünya “mübarek” tir. Çünkü sürekli yeniden yaratılmaktadır. Kalıcı olan dünya değil “yaratma” eylemidir. Dünya onun sonucudur... İşte Kur’an’ın mübarek bir kitap olması bu anlamda dünyada yaşayan insanların kalbinde kalıcı olması, insanlık vicdanında çağlar boyu yankılanması, insanlığı sarması, tutması, onlar tarafından benimsenmesi ve giderek ona inananların, gönül verenlerin çoğalması manasındadır. Bölünmez bütünlüğü parçalayıcı eski dünya dinlerinde olduğu gibi, “gökte kutsal” ile “yerde kutsal olmayan” diye bir ayrım söz konusu değildir. Demek ki mübarek kutsal demek değildir. Esasında “kutsallık” kavramı ve buna dayalı ayrımlar, eski dünya dinlerine aittir. Ayrıca Bkz. “Çevresi mübarek kılınan Mescid-i Aksa” tabiri; 17/1. ayet dipnotu ve “RUHU’L-KUDS” kavramı; 16/102. ayet dipnotu.

⁶³ Yani: “Biz (7. yüzyıl Mekke Arapları) bu işlerden anlamayız, bize kitap indirilmedi. Bunlardan, bizden önceki Yahudiler ve Hristiyanlar anlar” demeyesiniz diye... Demek ki; Kur’an’ın tarihsel hitabından evrensel mesaj çıkarması gerekenler, buradaki “Biz”den geri kalan tüm insanlığı anlamak durumundadırlar. Çünkü esas itibarıyla Kur’an, yedinci yüzyıl Arapları üzerinden tüm insanlığa sesleniştir. Bu durumda geri kalan tüm insanlar, “Bu Kuran Araplara indi veya yedinci yüzyıla indi bizi ilgilendirmiyor” dememelidirler...

rı mümkün olan bir şeyde olur. İnkâr da, imanı mümkün olan şeyde olur. Demek ki yukarıdaki üç şey, iman-inkâr fırsat ve dengesini bozacağı için, açıkça ve bizzat gösterilmiyor, gösterilmeyecek de; ta kıyamete kadar...

⁶⁵ İNTİZAR: Sözlükte [انتظار] “gözleyiş, bekleyiş, gözetleyiş” demektir. [نظر] kökünün mastarı, “bakmak, görmek, beklemek” demekken, [نذر] kökünün mastarı da (inzâr); yaklaşık aynı anlamda, “ileride olacak bir şeyi beklemek, ona nazar etmek, bu olacak şeyi haber vermek, uyarmak, bu konuda insanları uykularından uyandırmak” manasında kullanılır. Bu ikisi arasındaki fark şudur: İntizar felsefesi eski dünya dinlerinde son derece yaygın bir inançtı. Genellikle, geçmişte yaşamış tanrı-kral veya yarı-tanrı bir kahramanın geri dönüşünün beklenmesi şeklinde yer etmişti. Mesela, eski Mısır tanrı-kralları ölürler ve mezarlarından üç gün sonra kalkar tekrar kaybolurlardı. İsa'nın mezarından üç gün sonra kalkması paskalyası (*anastasis*) buradan geliyor. Kur'an, bu inancı yine kalkmak anlamına gelen (*qiyamet*) sözcüğü ile ifade ediyor. Yalnız bu kalkış tanrı-kralların veya yarı-tanrı kahramanların, herkes dururken mezarından kalkışı değil tüm insanlığın mezarlarından kalkışı anlamında kullanıyor. Demek ki Kur'an, eski bir kahramanın beklenmesi manasındaki intizarı, üç şeyin; 1- ölüm 2- afet 3- kıyametin beklenmesine (*inzâr*); tanrı-kral veya yarı-tanrı kahramanın mezarından diğer herkes yaşıyorken kalkmasını (*anastasis*) ise, tüm insanlığın yeniden dirilerek ayağa kalkışına (*qiyamet*) çevirmiş oluyor. Daha doğrusu, bir gerçeğin saptırılmasını düzeltmiş oluyor. Kuran'ın gelişi ile birlikte, insanlık için kahraman bekleme anlayışı (intizar felsefesi) sona erdirilmiş, eski dünyadan yeni dünyaya geçiş sağlanmıştır. Bu, insanlık tarihinde çok önemli bir dönüm noktasıdır. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.v); kendisinin son peygamber olduğunu söylemekle artık insanlıkta peygamber, nebi, kahraman, mesih, mehdi, kurtarıcı vs. bekleme çağlarının bittiğini; insanlığın, Allah'ın kitabı (Kur'an) ışığında kendi bilgi, akıl ve vicdanı ile yürüme çağlarının başladığını ilân etmiş olmaktadır. Bu, eski dünyadan yenedünyaya esaslı bir geçiş demektir...

⁶⁶ ŞİRK/SAMED: Bkz. 112. sure bütün dipnotları.

07- A'RAF SURESİ

Mekke'de inmiş olup, 206 ayettir. 46. ve 48. ayetlerde sağduyu sahiplerinden (Arâf) yani cennet ve cehennem ehli arasında sağduyunun sesi olarak konuşturulan insanlardan söz edildiği için sureye bu ad verilmiş görünmektedir.

rilmiş olması, yeryüzü toprağından çıkarılmış olmasındandır. Nitekim Arapça'da esmerliği artmak (*udûme*); esmer, kara yağız (*edmâ*); etle deri arası tabaka (*edeme*); gökyüzü (*edîmuş-semâ*); gece karanlığı (*edîmu'l-leyl*); bir şeyin dış kısmı (*edîmuş-şey*); deri, cilt (*edîm*) kelimeleri bu köktendir... Sümerce de "babam" anlamına gelen (*adamu*); Asur-Babil dilinde yapılmış, meydana getirilmiş, ortaya konulmuş, çocuk, genç anlamındaki (*adamu*); Sabîî dilinde kul, insan anlamına gelen (*adam*); Türkçede insan, kişi anlamına gelen (*adam*); ve batı dillerinde (*adam*, *edmund*, *edward*) sözcükleri de aynı köktendir. İbranicede (*adam*) insan türü için kullanılan müşterek isimdir. Tevrat'ta, insan türü anlamında beş yüzden fazla yerde geçer. Burada Âdem (Adam); önceki varlıklara nazaran daha gelişmiş; bilgi, akıl, kavram üretme, konuşma ve dil yetenekleriyle donatılmış "insan türünü" temsil etmektedir...

³ SECDE; Arâmca'da "İbadet etmek, selamlamak, yere kapanmak" demek olan [سجد] kökü, anlamını koruyarak fakat orta harf değişikliği ile Arapça'ya [سجد] olarak geçmiş. Ayette saygı göstermek amacıyla selâmlama, selâm durma, tazim için ayağa kalkma anlamında kullanılmaktadır. Türkçe'de birine "selâm durmak, saygı için ayağa kalkmak dediğimiz şey" Arapça'da; yere kapanmak, "eteğine yüz sürmek, ayaklarına kapanmak olarak kullanılıyor Her ikisi de saygı ve tazim için yapılır. Katade, "Onun için secdelere kapandılar" (Yusuf; 100) ayeti hakkında, "O zaman insanların birbirine selâmı secde etmek şeklindeydi" der. Yine Muaz bin Cebel Yemen dönüşü Hz. Peygamber'e saygı maksadıyla secdeye kapanır. Hz. Peygamber bu yaptığının ne olduğunu sorması üzerine; "Yahudi ve Hristiyanların büyüklerine böyle yaptığını gördüm, bu peygamberlerin selâmlamasıymış" der. Hz. Peygamber de, "Onlar peygamberlere iftira etmişler" karşılığını verir. Yine Hz. Ali, huzuruna giren birisinin secdeye kapanması üzerine onu doğrultarak, "Bana değil Allah'a secde et" der. Bunlardan hareketle ayette geçen secdenin ibadet değil teşrif, saygı, selâmlama anlamında olduğu söylenmiştir (Razi). Demek ki yaratılış kıssasında secde kavramıyla varlık sahnesine çıkacak olan "adam"a diğerlerinin saygı göstermesi, onun gelişyle birlikte ayağa kalkılması, selâmlanması anlatılmak istenmektedir...

⁴ IBLİS: Sözlükte [ابليس] kökünden "hayret eden, şaşan, hayırsız olan, üzgün bezgin olan, surat asan, sus pus olan, hayrete düşen, ümitsiz olan, şaşkınlığından dolayı susan, şaşakalan" anlamına geliyor. Akadça'da *Be'el*, *Baal*; *Efendi*, *Tanrı* anlamında, Eski Filistin halkı tanrılarından *Be'el zebub*'a İbranîlerin verdiği aşağılayıcı isim olarak da kullanılmıştır. Yine, Yunanca'ya iftiracı, kara çalan anlamında *diabolos*; İngilizce'ye kötü ruh, şeytan anlamında *devil* olarak geçmiştir... İnsanoglundaki kötülük temayülü veya dürtüsünü temsilen, kıssanın semavî prolog (gökteki ilk konuşma) adını verdiğimiz birinci bölümünde İblis, dünyevî diyalog adını verdiğimiz ikinci bölümünde şeytan olarak geçtiğini görüyoruz. Kıssanın Kur'an'da geçtiği yedi ayrı yerde aynı şekilde ilk bölümde İblis, ikinci bölümde şeytan olarak geçmektedir. Gökte İblis adıyla şahıslastırılan bu temsil, yerde şeytan veya şeytanlar olarak ifade ediliyor. "Adam, bunlara kapılarak yanlış işler yapmamalıdır" mesajı veriliyor...

12- Allah buyurdu: Ben sana emretmiş-ken neden selâmlamıyorsun? İblis: “Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateş-ten yarattın, onu çamurdan” dedi.⁵

13- Allah: “Öyle mi? Yıkıl karşımdan. Burada büyüklük taslamak senin had-dine değildir. Aşağılık küstah, defol!” dedi.⁶

14- İblis, “Bana kıyamete kadar müh-let ver” dedi.

15- Allah, “Peki, mühlet verilenler-den sin” buyurdu.

16- İblis dedi ki: “Görürsün. Yemin ederim ki, ben de onları yoldan çıkar-mak için elimden geleni yapacağım. Se-nin o doğruluk ve dürüstlük yolunun üstünde pusuya yatacağım. 17- Önlerin-den arkalarından, sağlarından, solların-dan⁷ onlara sokulacağım. Çoğunun yol-dan çıktığını göreceksin” dedi.

18- Allah buyurdu: “Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak defol git! Yemin ol-sun ki insanlardan kim sana uyarsa, he-pinizi cehenneme dolduracağım.”⁸

19- “EY ÂDEM! Sen ve eşin cennete⁹ yerleşin. Dilediğiniz yerden yiyin; an-cak şu ağaca¹⁰ sakın yaklaşmayın. Ak-si halde zalimlik etmiş olursunuz.”

20- Derken şeytan, çirkin yerlerini kendilerine göstermek için¹¹ fısıldadı ve “Rabbiniz size bu ağacı neden yasak-ladı sanıyorsunuz? Çünkü ondan yer-

قَالَ مَا مَنَّكَ إِلَّا تَجِدَ إِذَا أَمَرْتُكَ قَالَ لَا يَخْبِرُ مِنْهُ خَلْقَتِي مِنْ نَارٍ
وَحَلَفْتَهُ مِنْ طِينٍ ١٢ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا
فَأَخْرَجْنَاكَ مِنَ الصَّاعِغِ ١٣ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ ١٤
قَالَ لَا يَكُونُ لَكَ مِنَ النَّظَرِ ١٥ قَالَ فِيمَا أغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَ لَهُمْ صِرَاطَكَ
السُّبْقِ ١٦ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ
أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ١٧ قَالَ أَخْرَجْنَا مِنْهَا
مَذْمُومًا مَذْحُورًا لَمْ نَبْعَثْ فِيهِمْ لَاحِقًا لِمَالَتْ بِهِمْ مَقَامَاتُكُمْ وَمِنْكُمْ جَمْعِينَ ١٨
وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا
تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ١٩ فَوَسَّوَسَ لِمَا الشَّيْطَانُ
لِيُودِيَ لَهُمَا مَا وُعدَى عَنْهُمَا مِنْ شَاوِيهَا وَقَالَ لِمَا تَهْمَكُمَا رُبُّكُمْ
عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَتَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ٢٠
وَقَامَتَهُمَا إني كُنَّا مِنَ الْتَائِبِينَ ٢١ فَذَلَّهُمَا بِعُرْوَةٍ
فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَاوَاهُمَا وَطُفِفَا يَخِيفَانِ
عَلَيْهِمَا مِنْ زَوْجِنِ الْجَنَّةِ وَأَذَاهُمَا رُبُّهُمَا إِلَّا أَنْ تَكُونَا
الشَّجَرَةَ وَأَقْلَلْنَا لَكُمَا إِذَا الشَّيْطَانُ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ٢٢

seniz melek olursunuz veya ölümsüzle-şirsiniz” dedi.¹²

21- Onlara “İnanın, sizin iyiliğiniz için söylüyorum” diye de yemin etti.

22- Onları boş sözlerle aldattı. Böylece çirkin yerleri açıldı; yapraklarla örtmeye çalıştılar.¹³ Rabbleri onlara, “Ben size o ağacı yasaklamamış mıydım? ‘Şeytan si-ze apaçık bir düşmandır’ dememiş miy-dim?” diye seslendi.

⁵ Kıssada, “çamur” ve “ateş” kıyaslaması ile genellikle insanların birbirine “sen-ben” kavgası yüzünden zarar verdiği; bu kavganın döl-yatağının insanoglundaki kiskançlık, haset, çekememezlik, kendini beğenme, kibir, büyüklenme gibi dürtüler olduğu; insanoglunun bunlara kendini kaptırarak vahşî ve yırtıcı hale gelmemesi gerektiğini temsilen anlatılıyor.

⁶ Allah’ın, “Defol, aşağılık küstah” diyerek huzurundan kovduğu şey varlık(ontik)

olarak İblis şeklinde resmedilmekte ve fakat bununla insanoğlundaki kibir, kendini beğenme, haset, kıskançlık gibi “sen-ben” kavgasını körükleyen dürtüler mahkûm edilmektedir. Kovulan bu dürtülerdir. İnsanoğlu, bu dürtüleri kabardığında, onları “aşağılık küstah, defol” diye kovmalıdır...

⁷ Kıssada geçen “sağlarından, sollarından, arkalarından, önlerinden...” ifadesi, Türkçe’de “akla hayale gelmedik yollardan”, “hiçbir fırsatı kaçırmadan, her fırsatta”, “kafasında kırk tilki dolaştırıp hiç birinin kuyruğunu birbirine değdirmekten” “bin bir dolap çevirip düzen kurarak” diye ifade dediğimiz şeyi çağırıştırır.

⁸ İBLİS KISSASI: Araf suresinde en geniş özeti verilen ve çoğu kez birbirine karıştırılarak İblis, Şeytan, Âdem, Melekler, Yaratılış vs. kıssası olarak anılan bu kıssanın ne anlatmak istediğini iyi anlamak için yeniden yorumlamaya ihtiyaç vardır. Önce kıssayı ikiye ayırmak icap eder: İblis Kıssası (10–18) ve Âdem kıssası (19–24). İkisine birden de “yaratılış kıssası” diyebiliriz... Kur’an’daki yedi ayrı yerde, kıssa bu ikili tasnife göre okunduğunda durumun netleştiğini görürüz. Şöyle ki: İblis kıssası bir semavi prolog (gökteki ilk konuşma) iken, Âdem kıssası dünyevi diyalogdur (yerdeki bir olay). İblis kıssası mecaz, temsil (alegori) iken, Âdem kıssası yaşanmış hayat hikâyesidir. İblis kıssasında teolojik, Âdem kıssasında antropolojik vurgu baskındır. Kur’an önce İblis kıssasını vermekte; bir tür “Allah’ın kendi kendine konuşması” olarak, insanlıkta bir “yaratılış muhayyilesi” oluşturmak istemektedir. Bu nedenle İblis kıssasında olaylar ve kişiler, duyulur ve akledilir nesneler şeklinde tasvir edilmekte; iyilik, kötülük, insan, insanın gücü ve kabiliyeti, varlık âlemindeki yeri, neden yaratıldığı vs. görünür, akledilir, algılanabilir suretlere sokularak şahıslanmaktadır. Canlı, yürüyen, konuşan, yer kaplayan, dokunulabilen, yanımızdan geçen vb. kişiler, zatlar gibi algılanması sağlanarak âdeta insanlığın dimağına kazanılmaktadır. Birbirini tamamlayan kıssanın bu ilk bölümünde aslında Allah dışında varlık yoktur. İblis, Şeytan, Melek, Âdem (Adam) kavramsallaştırmaları ile Allah’ın gücü, kudreti, ilmi, âlemdaki kötülük durumları, ilâhî hayatla irtibatlı bir takım olaylar ve yeni yaratacağı varlığın şahıslanmış sembolleridir. İnsanoğlunun bunlarla ilişkisini kurabilmesine yönelik kolaylaştırılmış, indirgenmiş din dili ifadeleridir. “Mutlak Oluş” olarak konuşan Allah, olayları insanoğlunun muhayyilesine hitap ederek resmetmekte, suur ve tasavvur uyandırmaktadır. Özellikle İblis kavramının öne çıkarıldığı kıssanın bu ilk bölümünde teorik, soyut muhayyile oluşturulmakta, Âdem ve eşinin öne çıkarıldığı az sonra gelecek ikinci bölümde, pratiğe, somuta dönüşmüş hali örnek verilmektedir. Ardından da, “Ey Âdem’in çocukları! Hayatın, insanın, iyiliğin, kötülüğün, varlığın, yokluğun, yaşamın, ölümün, geçmişin, geleceğin anlamı budur” denilerek tüm insanlığa seslenilmektedir...

⁹ Öyle anlaşıyor ki burada cennet, “yemyeşil bir diyar, yeşillik ve ağaçlık bir bölge” anlamına gelmektedir. Burası, yeryüzünde bir bölgedir (Ebu Müslim). Bu durumda ilk insan veya insanlar “yeryüzünde” yaratılmış olurlar, öbür dünyadaki cennette yaratılıp bu dünyaya düşmüş değil. Yani insanlar, basbayağı yeryüzünün bağlık, bahçelik, yeşilliklerle dolu bir bölgesinde ortaya çıkmışlardır. Kıssada “Sen

ve eşin cennette iskân edin” denmesi, insanların ortayı çıkıp çoğalmaya ve üremeye başladığı, insan yaşamının ilk tezahür ettiği, sakinleri ilk insan toplulukları olan yeryüzündeki bağlık, bahçelik bir bölgeyi anlatmaktadır. Fakat bu yerin neresi olduğu konusunda rivayetler muhtelifdir. Antropolojik ve sosyolojik verilerle desteklenen en güçlü iddia, jeoloji tarihinde bir zamanlar yemyeşil bir diyar olarak gösterilen “Mekke” şehri civarı olduğudur. Burası; son buzul çağından sonra, ekvator bölgesi olması, güneşe en yakın ve ışığın daha dik açıyla vurması neticesinde giderek çölleşmiştir. Arabistan yarımadasındaki çölleşmenin böyle oluştuğu jeolojik verilerle sabittir. Zamanla insanlar, zor iklim koşulları sebebiyle buralardan göç etmişler; yeryüzünün doğu, batı, kuzey bölgelerine doğru büyük göç hareketleri başlamıştır. Esasında, bu yerin neresi olduğu hakkında daha geniş araştırmalar yapmak lâzımdır. Özellikle Müslüman tarihçi, sosyolog ve antropologlara büyük iş düşmektedir. Artık bu yerin neresi olduğunu ayetlerin lâfzında aramak yerine, açık tabiatta, insanlık tarihi araştırmaları, deneyleri, gözlemleri yapmak gerekmektedir. Yeri gelmişken, şurasını unutmamak gerekir ki, Kur’an, tarzı gereği fazla tarih, zaman ve mekân isimleri, vermiyor. Bu konuda “bilinçli bir susuş” içinde olduğu bile söylenebilir. Esas itibarıyla Kur’an’ı, bilgi değil, bilinç kaynağı olarak görmek icap eder. Çünkü tarih, biyoloji, fizik vb. herhangi bir ilim dalına ait bilgiler vermemektedir. Yani Kur’an bir bilim kitabı değildir. Bilakis bilimle uğraşacak insanoğluna ısrarla bilinç (şuur) aşılamak istemektedir. Böyle olunca “Allah bilinciyle” dopdolu hale gelmiş “inanmış insan” dünya meydanına çıkacak ve Allah ile yürüyecektir: Bu deyim, “Bizi doğruluk ve dürüstlük yoluna ilet/yürüt” (Fatiha; 1/6) ayetini tefsir eden, “Benim Rabbim doğruluk ve dürüstlük yolu üzerindedir.” (Hud; 11/56) ve “Bu yol Benim (Allah) üzerime aldığım/olduğum dosdoğru yoldur (Hicr; 15/41) ifadelerinden çıkmaktadır...

¹⁰ Kısada geçen “yasak ağaç” ibaresi insanoğlunun hayatında aklen ve fitraten, ve bunları ortaya çıkarıcı tarzda şer’an yerilmiş suç ve günahları temsil etmektedir. İnsanoğlu diğer canlılara, doğaya, tabiata, Tanrı’ya, yani birlikte evreni paylaştığı diğer tüm varlıklara zarar veren suç ve günahlardan uzak durmalı, bu “yasak ağaçlara” yaklaşmamalıdır. “Varlığın birlikteliğini” bozucu davranışlar sergilememelidir. Aslında dünya böyle yasak ağaçlarla dolu da değildir. Yasak ağaçların sayısı nihayetinde azdır. İnsanın kendi kendine lüzumsuz yasaklar koyarak dünyayı ormana çevirmesinin anlamı yoktur. Yasaklananlar dışında bütün ağaçlar yani bütün nimetler serbesttir. Çünkü “Eşyada aslolan ibahadır.” Yani öncelikle serbestlik ve özgürlük esastır. Sonra, “Zarar vermek ve zarara zararlar karşılık vermek yoktur. İnsanların serbestlik ve özgürlüğü kötüye kullanarak çevreye zarar vermemesi için yasaklara (ağaçlara) ihtiyaç vardır. İnsanlar dilediklerinden yiyebilirler, ama bu yasak ağaçlara yaklaşılmamalıdır...

¹¹ Kısada geçen “çirkin yerlerini göstermek” deyimleri insan hayatının suç ve günah işlemeye yönelik tahrik ve teşviklerini anlatmaktadır. Şeytanın, doğru yolun üzerine oturup bu yolda yürüyenleri kandırmak ve yoldan çıkarmak için giriştiği her vesvese veya insanın içinden kabarıp gelen her dürtüyü temsil eden

bir örnektir. Âdem ve eşi örneğinde kişileştirilmektedir. Onların işledikleri suçun ne olduğu ise meçhuldür. Aslında önemli de değildir. Bu suçun, cinsel ilişki vs. olarak yorumlanması yerine, genel olarak “suç işleme dürtüsü veya tahriki” veya Türkçe’deki güzel tabirle “ar damarını çatlatmak” için tahrik, kışkırtma, özendirme, suça ve günaha teşvik olarak anlaşılmalıdır.

¹² Kıssada geçen “melekler gibi olmak ve ebedilik kazanmak” ifadesi insanoğluna iki büyük zaafını hatırlatmaktadır: *Mülk* (egemenlik, güç, kudret) ve *huld* (ebediyet, ölümsüzlük) tutkusu. Yani güç, kudret, para, servet, şan ve şöhret elde etme, böylece bütün dertlerinden kurtularak rahat ve lüks bir hayat yaşama; Tanrılar gibi herkese hükmetme, ne isterse onu yapabilme hırısı... Daha yıkından bakılırsa, bunların insandaki “açlık” ve “korku” dürtülerinden beslendiği görülür. Şöyle ki: Mala mülke ve zenginliğe duyulan açlık, şana şöhrete yönelik açlık, beğenilmeye ve istenmeye duyulan açlık, iktidara, otoriteye açlık, cinsel açlık vb. mülk ve ele geçirme arzusunu; yok olup gitme endişesi, unutulma acısı, ölüm kâbusu vb. da, ebediyet ve sonsuzluk ihtiraslarını uyandırmaktır. Eğer insanoğlunun gözünü bunlar bürümüşse, her şey yapabilir: Aç ve doyumsuz, üstelik korkularla dolu bir insanın, eğer kendini gemlemezse yapmayacağı bir kötülük yoktur. Bu uğurda her vaade kanabilir. İşte şeytanlık, tam da burada ortaya çıkmakta; ve insan bu hırslarına kendini kaptırarak son derece yırtıcı bir mahlûk haline gelebilmektedir. Dikkat edilirse hayatta bütün suç ve günahların kökünde bu ihtiraslar vardır...

¹³ Kıssadaki “Ayıp yerlerini cennet yapraklarıyla örtmeye çalıştılar” ifadesi, “İşledikleri suçu örtbas etmeye çalıştılar, gizlemek istediler” manasındadır. Yani insan hayatındaki bütün suçluların yaptıklarını yaptılar. Oysa Allah her şeyi görüyor, biliyor. Hayatta önemli olan, insanın şeytanın vesvesesine kanmaması, bu vesveselerle kaban her tür kötülük dürtüsünün daha baştan yanlış olduğunu bilmesi ve nefesine hâkim olmasıdır. İnsan, bunu başarabilecek güçtedir.

23- İkisi birden, “Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve acımazsan perişan oluruz” dediler.¹⁴

24- Allah: “Birbirinize düşman olarak gidin.¹⁵ İşte size bir süreye kadar barınma ve geçinme yeri olacak yeryüzü!” buyurdu.

25- “Orada yaşayacak, orada ölecek ve orada diriltileceksiniz” dedi.¹⁶

26- EY ÂDEM’İN ÇOCUKLARI! Size çirkin yerlerinizi örtecek, üzerinizde süslü ve tertemiz duracak bir elbise diktik; Allah bilinciyle yaşama elbisesi! Elbiselerin en güzeli budur... Bunlar Allah’ın ayetleridir. Belki düşünp öğüt alırsınız.

27- Ey Âdem’in çocukları! Şeytan, ana-babanızın çirkin yerlerini onlara göstermek için onların elbiselerini soyarak cennetten çıkardığı gibi sizi de aldatmasın. Çünkü o ve yandaşları, sizin onları görmeyeceğiniz yerlerden sizi görürler. Biz, şeytanları imansızların dostu yaptık.¹⁷

28- ONLAR yaptıkları hayâsızca işler için, “Babalarımızdan böyle gördük. Allah da bize böyle emretti” diyorlar. De ki: “Allah hayâsızlığı emretmez. Allah’ın emri hakkında bilgi sahibi olmadan fikir sahibi mi oluyorsunuz?”¹⁸

29- Onlara söyle: “Rabbimin emrettiği adalettir. Her secde ettiğinizde bütün

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ
مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ
مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَفِيهَا
تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَا آدَمُ قُلْ لِّبَنَاتِكَ لِيَأْسَيْنَا أَنْ يَأْتِيَنَّكُمُ
وَرِيشًا وَلِبَاسُ الْقَوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ
يَذَكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَا آدَمُ لَا يَفْتِنَنَّكَ الشَّيْطَانُ ۖ كَمَا
أَخْرَجَ أَبَوَيْكَ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا
سُوءَاتِهِمَا ۖ إِنَّهُ يَرِيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا
الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ أَعْلَمُوا أَنَّ حَاشَةَ
قُلُوبِهِمْ أَنَّهُمْ يُخْفَوْنَ عَلَيْهِمْ قَالُوا لَا يَأْمُرُ الْفَحْشَاءَ ۚ أَتَقُولُونَ
قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ ۚ وَأَقْبِمُوا أوجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ
وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٨﴾
فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ ۚ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٢٩﴾

varlığınızla O’na yönelin ve câmî gönül-
den Allah’a dua edin. Sizi ilk defa yarat-
tığınızdaki gibi tekrar O’na döneceksiniz.”

30- Kiminiz doğru yolda yürür, kiminiz
de doğru yoldan saparsınız. Yoldan sa-
panlar, Allah’ı bırakıp şeytanlara yoldaş
olurlar. Böyleyken doğru yolda yürü-
düklerini sanırlar.

¹⁴ Kıssada geçen “Kendimize zulmettik, eğer bizi bağışlamazsan...” ifadeleri, in-
sanoğlunun hayatta suç ve günah işlememesinin esas yolunun, içten gelen tövbe ve
pişmanlık olduğunu gösterir. Aksi halde, her insanın başına bir polis dikmek çö-
züm değildir. İnanç, ahlâk, iman ve câmî gönülden Allah’a bağlılık, yanlış işler yap-
mamanın en esaslı teminatıdır. Demek ki; insan yanlış işlerinde ısrar etmemeli,
yaptığı yanlışlığı dürüstçe itiraf etmelidir. Pişmanlık ve tövbe, bu açıdan arındırıcı
ve ıslah edici ahlâkî bir erdemdir.

¹⁵ Ayette geçen [واهبطا] kelimesi, “inin” değil, “gidin, dağılın” anlamındadır (Ebu

Müslim). Yani, “dağıldılar, başka yerlere gittiler, birbirlerinden ayrıldılar” manası, emir kipinde (gidiniz, dağılımız) şeklinde ifade edilmiştir. Bu, “Mısır’a gidiniz!” [اهبطوا مصرًا] ayetinde (2/ 61) geçtiği gibidir. Aksi halde, “aslı günah doktrini” bir anlamda onaylanmış olmaktadır. Oysa ibareyi Âdem ve eşinin (ilk insanların) yaşadığı yerde çoğalmalarına, çevrenin genişlemesine, ilişkilerin giriftleşmesine, çıkar kavgalarının başlamasına, düşmanlıkların körüklenmesine ve giderek çıkan mücadele ve kavgalara yormak daha isabetli görünmektedir. Bu durumda ayette, (ilk insanların bir arada yaşayamaz hale gelmeleri, bölünüp parçalanmaları ve yeryüzünün başka diyarlarına dağılmaları, gitmeleri anlatılmış olur. Bu okumaya göre, kısada aslı günah, cennetten kovulma, dünyaya sürgün, dünyada ceza çekme, insanlığa Tanrı’nın ölüm yargısı vs. diye bir şey yoktur. Anlatılmak istenen; insanlığın tabii gelişimi, ilk ortaya çıktıkları yeryüzünün o bağlık bahçelik bölgede birlikte yaşarken giderek ayrılığa düştükleri ve ayrı ayrı toplumlar haline gelerek birbiriyle mücadelelerinin başladığıdır. Şu halde ayette, “İlk ortaya çıktıkları o bağlık bahçelik bölgeden yeryüzünün başka bölgelerine gittiler, oralara göçtüler, giderek dağıldılar” demek istenmektedir...

¹⁶ ÂDEM KISSASI: Görüldüğü gibi kıssanın bu ikinci bölümünde (19–25); ilk bölümdeki soyut ortam kaybolmuş, yerini “adam ve eşi” almıştır. Artık adam ve eşi, yeryüzü toprağının bir yerlerindedirler. Ortada, şeytan ve melek gibi görünmeyen, insan idrakinin dışında kalan ve fakat hissedilen, sezilen, inanılan olaylar ve kişiler değil, bizzat görünen, yeryüzünün bir yerlerinde yürümeye, koşmaya, nefes almaya başlayan adam ve eşi (adamlar ve eşleri) vardır. Bir anlamda, teoloji antropolojiye, semavî prolog dünyevî diyaloga dönüşmüştür. Semavî prologla ilişkiye geçmemiz semboller ve kavramlar üzerinden mümkünken; dünyevî diyalogun izini sürmemiz, olup bittiği yeri bulmamız mümkün hale gelmiştir. Çünkü artık insanoğlunun ortaya çıkışı, yeryüzünün tozuna toprağına bulanarak başlamıştır. İnsan türünün varlığa çıkışı, şu üzerine bastığımız yeryüzünün bir yerlerinden sökün etmiştir. Bu, daha çok Hristiyan teolojisinde geçtiği gibi bir “cennetten düşüş” değildir. Âdem ve eşinin cennette işledikleri ilk günah yüzünden tüm insanlık ölüme mahkûm edilmiş değildir. Keza ölüme mahkûm edilen insanlığı kurtarmak için de Tanrı, bizzat kendi oğlu “suretine bürünerek” kendini çarmıha germiş ve böylece kurtuluş kapısını da açmış değildir. Yine Tevrat’ta geçtiği gibi onların işledikleri suç yüzünden bütün kadınlar çocuk doğururken acı çekmeye, kocasına mahkûm olma, onun tarafından yönetilme cezasına; bütün erkekler de hayat boyu geçim derdi ile boğuşma, ancak emek vererek hayatını kazanabilme cezasına; bütün yılanlar da Havayı yoldan çıkardığı için evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisine, karmı üzerinde sürünme ve hayatı boyunca toprak yeme cezasına çarptırılmış (Tekvin: 2/4–24, 3/1–21) değildir. Yani kıssada, insan yaşamının, işlenen ilk günah sonucu cennetten kovulma ve yeryüzüne düşme olarak başlaması anlatılmamaktadır. Bu noktada Hristiyan teolojisinin kıssanın birinci bölümüne, Yahudi teolojisinin de ikinci bölümüne üstelik çarpıtarak ve tuhaf teolojiler üreterek yoğunlaştığını görüyoruz. Nitekim Tevrat’ın hiçbir yerinde kıssanın birinci bölümü (semavî prolog) geçmez.

Adam ve eşinin, Aden adı verilen bahçedeki maceraları öne çıkarılır. Kitab-ı Mu-kaddes gelenğinde insanlık tarihi, Âdem ve eşinin cennetten veya Aden'deki bah-çeden kovulmalarıyla başlar. İnsanlık macerası, bu kovulmanın tarihidir. Kurtul-mak için ya Tanrı'nın seçtiği millete (İbranîlere) hizmet etmeli veya İsa'nın dönü-şünü bekleyen kiliseye sığınmalıyız. Aksi halde ebedi lânet bizimle olacaktır (!). Oysa Kuran'da birbirini tamamlayan her iki bölümüyle kıssayı, bu ayetleri okuyan herkesin kendi hayat macerasının duyulur ve akledilir kavramlarla kişileştirilme-sinin (semavî prolog) yanında bunun insanlığın ilk doğal halindeki bir örneğinin gösterilmesinden (dünyevî diyalog) ibaret görmek gerekmektedir. Şu halde, haya-tın akışı içinde her doğan çocuk Âdem gibidir ve her doğan çocukla birlikte Âdem kıssası yeniden başlar. Anlatılan, eskiçağlarda olup bitmiş bir masal, değil bizim kendi hikâyemiz; yaşadığımız hayattır. Burada sürgün, ilk günahın cezası vs. diye bir şey asla yoktur. Yaratılış sürecine doğumuyla birlikte katılan her Âdemoğlunun, hayatı boyunca nelere dikkat etmesi gerektiğinin öğütleri vardır; iyi ve kötünün, yaşam ve ölümün anlamı, varlık ve oluşun manası vardır. Çektiğimiz acı, sürgün ve gurbet acısı değil, oluş sancıdır. Çünkü her oluş gibi insanın oluşu da bir şeyin için-den yarılıp sökülerek (*felaq*) gerçekleşir. Her yarılıp sökülün de acı çeker; olma, oluş (*kevn*) acısı...

¹⁷ Yani: Ey Âdem'in çocukları! Şeytan atalarınızın nasıl ar damarını çatlatmış, suç ve günah işlemeye tahrik ve teşvik ederek birbirine düşürmüş, birbirine düşman olarak o ilk yaşadıkları yemyeşil diyardan dünyanın dört bir yanına dağılmalarını sağlamışsa sizi de böyle durumlara düşürmesin. Bu konuda çok dikkatli olun. Hırs-larınıza kapılmayın, kendinizi tutmasını bilin. Hiç beklemediğiniz bir yerden, şey-tanın tuzağına düşebilirsiniz...

¹⁸ Yani: onlar, O Mekkeli cahiliye Arapları, Kâbe'yi kadınlı-erkekli çırlıçıplak tavaf ediyorlar. Sonra da bu yaptıkları hayâsızca işleri, "Allah'ın emri bu; böyle gördük atamızdan" diyerek savunmaya kalkışıyorlar. Allah adına cahilce bilgi sahibi olmadan, fikir sahibi oluyorlar. Allah'ın emretmediği bir hayâsızlığı Al-lah'a atfediyorlar. Allah hakkında bilmedikleri bir şeyi körü körüne savunup du-ruyorlar (Kurtubi, Razi).

31- Ey Âdem'in çocukları! İbadet için her girişinizde Kâbe'ye çıplak olarak girmeyin, elbiselerinizi giyin. Yeyin, için, fakat israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez.¹⁹

32- Onlara söyle: Allah'ın kulları için yarattığı süsü ve temiz rızıkları kim haram kıldı? De ki: Onlar, dünya hayatında, özellikle kıyamet gününde iman edenlerindir. Bilinçlenmek isteyen bir toplum için ayetleri işte böyle açıklıyoruz.

33- Onlara söyle: Rabbimin yasakladığı şunlardır; açık ve gizli tüm hayâsızca işler, günahın her çeşidi, hakka tecavüz, hakkında hiç bir delil indirmedigi şeyi Allah'a ortak koşmak ve Allah hakkında bilgisizce konuşup durmak...

34- Her milletin bir eceli vardır. Ecel yetince ne bir an geri kahlrılar, ne de bir an ileri gidebilirler.

35- EY ÂDEM'İN ÇOCUKLARI! Size, içinizden ayetlerimi anlatacak peygamberler geldiğinde, kim Allah'ın öfkesini çekmekten sakınır ve kendini düzeltirse, artık onlar korkularını yenecekler ve üzülmeyeceklerdir.

36- Ayetlerimizi yalanlayarak büyüklük taslayanlar ise cehenneme girecek, oradan daha çıkamayacaklar.

37- Allah'a yalan uyduran ya da Allah'ın ayetlerine yalan diyenden daha

يَا آدَمَ خُذْ وَابْنَتَكَرْمَعِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نَفْصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَفِي الْقَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمُ وَالْبَغْيُ بِغَيْرِ الْإِذْنِ وَأَنْ تُشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا أَمَرَ بِتَرْكِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَا آدَمُ إِنَّمَا أَمَرْتُكَ أَنْ تُقْبِلُ عَلَى الْإِثْمِ الْفَاحِشِ وَأَنْ تَصِلَ فَلَا تَخَفْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَهْجُرْهُمْ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ قُلْ أَظَلَمَ مَنْ أَمَرَ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَئِكَ يَتْلَوْنَ مَا يُهْمُّهُمُ مِنَ الْكِتَابِ حَتَّى إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا يُخَبِّرُهُمْ قَالُوا إِنَّمَا كُنْتُمْ تَدْعُونَا إِلَى اللَّهِ قَالُوا

zalim kimdir? Onların kitaptan nasipleri kendilerine erişecektir.²⁰ Nihayet meleklerimiz gelip canlarını alırken “Allah'ı bırakıp da yalvarıp durduğunuz tanrılar nerede?” dediklerinde, “Bizi yüzüstü bırakıp kayboldular” diyecekler. Kâfirlikle bizzat kendileri şahitlik edecekler.

¹⁹ Yani: “İnsanlığın kalpgâhı” olmasını murat ettiğimiz Kâbe'ye girerken çırlıçiplak girmek de ne oluyor? “Günah işlediğimiz elbiselerle tavaf yapamayız, elbisele-rimizi soyunmakla günahlarımızdan da soyunmuş oluyoruz” ne demek? “Kâbe’de içyağı, et vb. şeyler yenmez, içilmez” diye kim söyledi? Bunları nereden çıkarıyor-sunuz? Allah'ın tertemiz rızıklarını kim onun adına haram kılıyor? Bunlar yanlış. Yiyin, için; nimetler sizin içindir. Ancak israf etmeyin, haddi aşmayın, saçıp savur-mayın (İbn Abbas)... Ayette geçen “Her mescide çıktığınızda” ifadesinden hareket-le, mescidin aynı zamanda selâmlaşma yeri anlamına geldiğini, o günkü Mekke’de

Kâbe'nin insanların selâmlaşma mekânı olduğunu, bugünkü tabirle şehrin “kamu-sal alanı” işlevi gördüğünü düşünürsek, ayetin işte buralara çıkarken nelere dikkat edilmesi gerektiğine dair mesajlar verdiğini söyleyebiliriz. Demek ki insan içine dışarı giyime kuşama dikkat etmek gerekir. Çıplaklık da, insanların birbirinden köşe bucak kaçması da aşırılık manasına gelir. Her ikisinden de sakınılmalı; temizlik, şıklık, nezaket, nezafet ve zarafet esas olmalıdır..

²⁰ Yani: Ecel bir gün onların da kapısını çalacak.

38- Allah diyecek ki: “Sizden önceki görünen görünmeyen tüm topluluklarla beraber girin ateşe!”²¹ Her topluluk girdikçe birbirlerine lânetler okuyacak. Hepsi peş peşe cehenneme doluşunca, sonrakiler öncekiler için, “Ey Rabbimiz! Bizi işte bunlar yoldan çıkardı. Onları ateşte iki kat daha fazla yak” diyecekler. Allah da, “Zaten hepiniz iki kat daha yanmaya müstahaksınız, ama nereden bileceksiniz” diyecektir.

39- Öncekiler de sonrakilere diyecek ki: “Zaten, hiç de bizden makbul kim-seler değildiniz, siz de çekin yaptıklarınızın cezasını.”

40- AYETLERİMİZİ yalanlayıp büyük-lük taslayanlara göğün kapıları açılma-yacak.²² Onlar deve iğne deliğinden geçmedikçe cennete giremeyecekler. Günah küpü haline gelenleri işte böyle cezalandırırız.

41- Cehennemin döşekleri ve yorgan-ları onları bekliyor. İşte zalimleri böyle cezalandırırız.

42- İman edip iyilik, güzellik, doğru-luk için çalışanlar -ki hiç kimseye kal-dıramayacağı bir yük yüklemeyiz-, işte

قَالُوا دَخُلُوا فِي آتِنَا قَدْ خَلَّيْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنَ الْخَيْرِ وَالْإِنْسُ فِي
النَّارِ كَمَا دَخَلْنَا قَدْ لَعَنَّا خَلْقَهَا حَتَّىٰ إِذَا دَارَكُوا فِيهَا
جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرِيهِمْ لِأُولِيهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَأَنبِئْهُمْ
عَذَابًا مُّضَاعًا مِنَ النَّارِ قَالُوا لَيْلٌ مُّضَعْفٌ وَلَكِنْ لَا تَعْمَلُونَ ﴿٣٨﴾
وَقَالَتْ أُولِيهِمْ لِأُخْرِيهِمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنا مِنْ فَضْلٍ
فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنْ الَّذِينَ كَذَبُوا
بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا نُفِّعُهُمْ أَبَدًا وَلا يَدْخُلُونَ
الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَسْلِفَ الْجُلُودُ فِي سِمْ بِلٍ مُّخِيطٍ وَكَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمُجْرِمِينَ
﴿٤٠﴾ لَمْ يُمْسِكْهُمْ إِلهٌ مِنْ فَوْقِهِمْ غَوَّاشٍ وَكَذَلِكَ نُخْرِجُ
الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا يَكُفُّ
عَنْهُمْ أَلْوَسُعًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
﴿٤٢﴾ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنْ ثَمَرِهِمْ مِنْ غَيْرِ مَنْعٍ لَّيْلًا وَنَهَارًا
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ
لَوْلَا أَنَّ هَدَانَا اللَّهُ لَفُتَّخْنَا بِنُورٍ رَّسُولُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا
أَنْ لَّيْكُمْ الْجَنَّةُ أَوْ رِثْمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

onlar cennete girecektir. Orada ebediyen kalacaklar.

43- İçlerinde kin ve nefret namına hiç bir şey kalmayacak; hepsini söküp atacağız. Önlerinde dereler, ırmaklar çağıl-dayacak. Şöyle diyecekler: “Lütfuyla bizi bu nimete kavuşturan Allah’a hamdol-sun! Allah bize doğru yolu göstermesey-di, biz asla doğru yolu bulamazdık. Gerçekten Rabbimizin elçileri doğruyu söy-lemişler.” Ve bir ses yankılanacak: “Yap-tıklarınıza karşılık size vaad edilen cen-net işte bu!”

²¹ Harfî harfine: “Allah dedi: Sizden önce geçen ‘ins’ ve ‘cin’ topluluklarıyla bera-ber ateşin içine girin.”

²² Yani: Cennetin kokusunu bile alamayacaklar.

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ النَّارِ أَن قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعْلَمُ قَدْ نَزَّلَ مُوسَىٰ
 بَيْنَهُمْ أَن لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ
 سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾
 وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمِهِمْ
 وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ كَرِهُوا خَلُّوْهَا وَهُمْ
 يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا
 لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا
 يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تُسْكِرُونَ
 ﴿٤٨﴾ أَهْوَاءَ الَّذِينَ أَتَمَّتْ لَدَيْنَا لَهُمُ اللَّهُ رِجْمًا أَذْخَلُوا الْجَنَّةَ لَاخَوْفَ
 عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ
 الْجَنَّةِ أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ
 حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا
 وَلَعِبًا وَغَرِبَتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا قَالُوا نَسِيتُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ
 يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا آنحَدُونَ ﴿٥١﴾

44- Cennet ehli cehennem ehline: “Rabbimizin bize vadettiğini yerine getirdiğini gördük, ya siz?” diye seslenince “Evet” diyecekler. İçlerinden biri: “Allah’ın lâneti zalimlerin üzerine olsun!” diye bağırarak.

45- Onlar, Allah yolundan alıkoyan ve onun çarpıtmak isteyenlerdir. Onlar ahireti de inkâr etmişlerdi.

46- Her iki tarafın arasında bir engel ve tarafların yabancı olması sağduyu sahibi kimseler olacak. Cennet ehline, “Size Selâm olsun!” diyecekler. Bunlar, beklentileri o yönde olmasına rağmen henüz cennete giremeyenlerdir.

47. Gözleri cehennem ehline takılınca, “Ey Rabbimiz! Bizi şu zalim adamların arasına katma” diyecekler.

48. Sağduyu sahipleri, görünce hemen tanıdıkları birtakım adamlara seslenerek diyecekler ki: “Gördünüz mü? Bu-

gün ne zenginliğiniz, ne kuru kalabalıklarınız, ne de büyüklenip durmanız işe yaramadı.”

49- “Allah bunların, dönüp yüzüne bile bakmaz” diye yemin ettiğiniz insanlar bunlar mı? Derken Allah, sağduyu sahiplerine seslenecek: “Haydi, siz de girin cennete; artık korkular ve üzüntüler geride kaldı.”

50- Cehennem ehli, cennet ehline: “Bize bakın; Allah’ın nimetlerden bize de verin, ne olur!” diye yalvaracaklar. Onlar da, “Allah bunları kâfirlere haram etti” diyecekler.

51- Onlar oyun ve eğlenceyi din edinmişler, dünya hayatını hiç bitmeyecek sanmışlar, ayetlerimizi yok saymışlar ve böylece ahirete kavuşacaklarını unutmışlardı. Biz de bugün onları unutuyoruz.

وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ مُّهِدًى وَرَحْمَةً
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ كُلُّ نَفْسٍ نَّظَرُونا إِلَيْهَا وَنُورِنا بِهَا
تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ سُورُوا مِنْ قَبْلِ وَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ مِنْ رَبِّنا
بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ
الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُعْشَىٰ لَيْلُ النَّهَارِ
يُطْلَبُهُ حَبِيبًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِ
الْإِلَهِ الْخَلْقِ وَالْأَمْرِ رَبُّنا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ
تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا
فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا
إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مَنِ الْحُسَيْنِ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ
الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ خُفْيًا إِذَا قُلْتُمْ بِأَيْمَانِنا
سُفْنَانُ لِبَلَدٍ مَيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ
النَّمْرِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

52- Çünkü Biz, iman edecek bir halk için yol gösterici, sevgi ve merhamet kaynağı bir kitap göndermiştik; içindekileri etraflı bir şekilde açıklamıştık.

53- Onlar, 'iş i sona bırakarak nasıl olsa kurtuluruz' mu sanıyorlar? Oysa, o günün bir gün gelip çatacağını hesaba katmamış olanlar diyecekler ki: "Açıkçası, peygamberlerin söylediği doğruymuş. Aracılık yaparak bizi kurtaracak şefaathilerimiz yok muydu bizim? Ya da hayatı sil baştan yaşamamız için geri dönmemiz mümkün değil mi?" Bakın, nasıl kendi kendilerini bitirdiler. Artık çok geç; iç i boş lâflarının hepsi hayal artık...

54- YALIN GERÇEK şudur: Rabbiniz Allah'tır! Gökleri ve yeri altı evrede yaratan, bütün görkemi ile uzayı kuşatan; gündüzü gelen geceyle boyuna bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları kud-

reti ile evirip çeviren Allah'tır. Yaratmak da, emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allah ne yücedir!

55- Rabbinize içtenlikle, cân ı gönülden dua edin. O haddi aşanları sevmez; bundan hiç şüphemiz olmasın.

56- Yeryüzünde ıslah namına ne yapılmışsa bozmayın; yapıcı olun. Korkarak ve umarak O'na dua edin. Güzel ahlâk sahipleri, Allah'ın sevgi ve merhametini daima yanı başlarında bulurlar; bundan hiç şüphemiz olmasın.

57- Rüzgârları sevgi ve merhametinin müjdesi olarak gönderen O'dur. Rüzgârlarla yağmur yüklü bulutları çorak memleketlere ulaştırırız. Sonra orada yağmuru yağdırır, onunla topraktan her türden ürün çıkarırız. İşte ölüleri de böyle çıkaracağız. Artık düşünürsünüz herhalde.

وَاللَّهُ الْعَلِيمُ يَخْرُجُ نَبَاهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبَتْ لَا تَخْرُجُ
إِلَّا بِكُمَا كَذَلِكَ نَضْرِبُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْكُرُونَ ﴿٥٨﴾
لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ
مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ
مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْبِيكَ فِتْنَةً أُولَئِكَ فِي صِلَالٍ بُهِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي
صَلَافٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾ أُمِلَّ عَلَيْكُمْ
رِسَالَاتُ رَبِّي وَانصَحْ لَكُمْ وَأَعْلَمْ مِنْ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾
أَوْيَحَّضَكُمُ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رُءُوسِكُمْ لِيَذَرَ كُفْرَكُمْ
وَلِيُتَوَكَّلُوا عَلَيْكُمْ تَتَضَحَّكُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوا مَا بَيَّنَّا لَهُمُ الْآيَاتِ
تَمَّةً فِي الْفُلْكِ وَاعْتَصَمُوا بِالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَى عَادِ إِخْرَجْنَاهُمْ مِنْ دُونِ هَذَا
عِبَادُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنَ الْوَعْدِ إِذْ أَقْلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ
الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْبِيكَ فِتْنَةً أُولَئِكَ فِي سَفَاهَةٍ
وَإِنَّا لَنَنْظُرُكَ مِنَ الْكَادِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي
سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

58- Rabbinin izniyle, verimli arazinin ürünü de bol olur. Çorak topraktan ise dikenden başka bir şey bitmez. Şükredekcek bir halk için âyetleri işte böyle örneklerle açıklıyoruz.

59- İYİ DİNLEYİN! Nuh'u peygamber olarak halkına gönderdik. Dedi ki: "Ey halkım! Allah için çalışın, O'na ibadet edin. Sizin ondan başka Tanrınız yoktur. Doğrusu büyük bir afete maruz kalacağınızdan korkuyorum.

60- Halkının ileri gelenleri dediler ki:
“Sen iyiden iyiye sapıtmışsın.”

61- Dedi ki: “Ey halkım! Bende herhangi bir sapıklık yoktur. Ben, sadece âlemlerin Rabbi olan Allah’ın peygamberiyim.

62- Size Rabbimin vahyettiklerini duyuruyorum; size nasihat ediyorum. Çünkü ben, Allah sayesinde sizin bilmediklerinizi biliyorum.”

63- Şu halde içinizden bir adama uyanmanız ve Allah bilinciyle yaşama-

nız için Rabbinizden mesaj gelmesi tuhafınıza mı gitti? Belki böylece üzerinize sevgi ve merhamet yağar.

64- Nuh'u yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık. Ayetlerimizi yalan diyenleri de suda boğduk. Çünkü onlar körü körüne giden bir guruhu.

65- İYİ DİNLEYİN! Ad halkına da kardeşleri Hûd demişti ki: “Ey halkım! Allah için çalışın, O’na ibadet edin. Sizin O’ndan başka Tanrınız yoktur. Hiç Allah bilinci yok mu sizde?”

66- Halkının ileri gelen kâfirleri dedi ki: "Sen ahmak bir yalancısın."

67- “Ey halkım!” dedi, “Ben ahmak değilim; sadece âlemlerin Rabbinin elçisiyim.

68- Size Rabbimin vahyettiklerini duyuyorum ve dürüstçe nasihat ediyorum.

69- Sizi uyandırmak için içinizden bir adama Rabbinizden hatırlatma gelmesi tuhafınıza mı gitti? Hiç değilse, Nuh toplumundan sonra onların yerine geçerek nasıl güçlenip yükseldiğinizi düşünün. Kurtuluşa ermek için Allah'ın nimetleri üzerinde iyice düşünün.

70- Dediler ki: "Tek bir Allah'a ibadet edelim ve atalarımızın taptıklarını terk edelim, öyle mi? Bunu mu söylüyorsunuz? Eğer sözünün eri isen, bizi tehdit ettiğin o azabı getir de görelim."

71- Hüd dedi ki: "Zaten gırtlığınıza kadar pisliğe batmışsınız; Allah'ın çoktan öfkesini çekmiş durumdasınız. Demek, Allah katında hiç bir değeri bulunmayan, sizin ve atalarınızın uydu-ruk tanrıları hakkında benimle tartışmaya girişiyorsunuz? Bekleyin öyleyse, birlikte bekleyelim."

72- Derken Hud'u ve onunla beraber olanları sevgi ve merhametimizle kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanların ve imansızlık edenlerin ise kökünü kazıdık.

73- AÇIN KULAĞINIZI! Semüd halkına da kardeşleri Salih demişti ki: "Ey halkım! Allah için çalışın, O'na ibadet

أُتِلِّكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَإِنَّا لَكُم ناصِحِينَ ﴿٦٨﴾ أَوْعَيْتُمْ
أَنْبَاءَ كُذِّبَتْ مِنْ دُونِكُمْ عَلَى رِجْلِ يَنْكُرُ لَيْزِدْكُمْ وَادَّكُمْ
إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَنِي قَوْمِ نُوحٍ وَذَادَكُمْ
فِي الْخَلْقِ حَسِيطَةً فَادَّكُمْ وَالْآلَاءِ اللَّهُ لَمَّا كُنْتُمْ تَقْتُلُونَ
﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ
يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَاتَّبِعْنَا مَا تَفْعَلُ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾
قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ دُونِكُمْ نَجِسٌ وَعِصْبٌ أَتَجَاءُ وَلَوْحِي
فِي آفَاءٍ سَمِيتُمْ مِثْلَ مَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بَيِّنَاتٍ
مِنْ لَدُنْكَ فَانظُرُوا إِلَى مَعَكُمْ مِنَ الشَّافِرِينَ ﴿٧١﴾
فَأَنجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَائِرَ
الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾
وَالِي غَمُودَ أَخَاهُ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ
مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَاتٌ مِنْ دُونِكُمْ
هَذِهِ نَافَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ قَدْ رُدُّوهُمَا نَافِلَةً فِي أَرْضِ اللَّهِ
وَلَا تَتَّبِعُوا مِثْلَهُ قِيَادَكُمْ عَذَابُ إِلَهِهِ ﴿٧٣﴾

edin. Sizin O'ndan başka Tanrınız yoktur. Rabbinizden size apaçık sözlü uyarı geldi: Bir gösterge olarak Allah'ın şu dişi devesi! Bırakın Allah'ın arzında otlansın. Ona dokunmayın; can yakıcı bir afete maruz kalabilirsiniz." ²³

²³ SEMUD KISSASI: Semud'un dişi devesi olayı, çok değişik yorumlara neden olmuştur. Her kıssayı mucizevi doğaüstü anlatılarla ele almayı pek seven klâsik müfessirlerimiz, bu olayı da kaçırmamış görünüyor. Oysa Semud kıssası, geçmiş çağlarda olmuş bitmiş bir mucizeyi değil, verdiği muazzam mesajla günümüzü anlatıyor. Öyle görünüyor ki söylenmek istenen şudur: "Rabbinizden size apaçık bir numune, bir örnek veriliyor. Bu örneği şunun için veriyoruz: Siz Semud ileri gelenleri; yeryüzünde bozgunculuk yapıyorsunuz. Zayıflara, güçsüzlere, kimsesizlere, arkası olmayanlara, sahipsizlere ve zayıf gördüğünüz herkese, her varlığa kaba ve küstahça davranıyorsunuz. 'Güç bizim elimizde istediğimizi yaparız; asarız, kese-

riz, kimse bizden hesap soramaz' diye büyüklük taslıyorsunuz. İşte size hayatınızda çok önemli bir yeri olan Allah'ın şu devesi! Allah onu vicdan ve merhamete gelmeniz, doğruluk ve dürüstlük yoluna girmeniz için bir alâmet, bir nişane, bir gösterge olarak size örnek veriyor. Diyor ki: Şu Allah'ın devesi, şu Allah'ın dağında taşında otlanacak. Ona kimse dokunmayacak. Hiç kimse onu nasıl olsa sahipsiz, arkası yok, başıboş otluyor diye ele geçirmeye, kötülük yapmaya, hele öldürmeye kalkışmayacak. Kim bunu yaparsa, bilsin ki Allah'a isyan etmiştir... İyi dinleyin! Yeryüzünde kimsesiz gördüğünüz, sahipsiz sanarak talan etmeye, yağmalamaya kalkıştığınız her şey; kimsesizler, yaşlılar, çocuklar, zayıflar, güçsüzler, her türden canlılar, hayvanlar, bitkiler, dağlar, taşlar, toprak, hava, su, maden vs. Allah'ındır. Bütün bunları Allah, insanlar istifade etsin diye yaratmıştır. Hepsi de birer ayettir. Sakın bunlara azgınlık ederek, büyüklük taslayarak, "Hepsi benim olmalı, bana hizmet etmeli" diyerek saldırmayın. Sonuç olarak, bundan böyle Allah'ın aranızda dolaşan şu dişi devesine saldırıp saldırmamanız, sizin bu işlerden vazgeçip vazgeçmediğinizin, vicdana ve merhamete gelip gelmediğinizin, Allah'ın yoluna girip girmediğinizin göstergesi sayılacak, seçin artık yolunuzu...

وَإِذْ كَرُّوا إِذْ جَعَلْنَا مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأْنَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مَخَدَّوْنًا مِنْ مُهْمَلًا فُصُورًا وَيَخْتُونُ
الْجِبَالَ بَيْتًا فَاذْكُرُوا الْآيَةَ اللَّهُ وَلَا تَنْشُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ
لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا مِنَ الْمَالِ مِنْهُمْ تَقَاسُمُونَ أَنْ مَالِيَّ
مُرْسَلٍ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ
الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَاذِبُونَ ﴿٧٦﴾
فَقَرَأُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ
إِنَّا بِمَا يَعْبُدُونَ إِنَّا كُنْتُمْ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ
الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِينَ ﴿٧٨﴾ فَعَوْلَ عَنْهُمْ
وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولَ اللَّهِ رَبِّي وَكَفَعْتُ
لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تَحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلَوْطَأُ
إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَمَّا تَرَوْنَ النَّاصِحَةَ مَا سَجَعْتُ بِهَا
مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الزَّيْلَ
شَهْوَةً مِنْ دُونِ النَّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

74- Hiç değilse Âd kavminin ardından nasıl hızla geliştiğinizi, yeryüzüne nasıl kök saldıığınızı düşünün. Yazları sayfiyelerde, kışları köşklere yaşıyorsunuz.²⁴ Artık Allah'ın nimetlerini düşünün de, yeryüzünü talan etmeyin.

75- Halkın büyük taslayan ileri gelenleri, ezilen inananlara dediler ki: "Siz Salih'in, Allah'ın peygamberi olduğunu kabul ediyor musunuz? Onlar da, "Elbette. Getirdiği şeylere inananlardanız" dediler.

76- Büyüklük taslayanlar dediler ki: "Biz de, siz neye inanıyorsanız onları reddediyoruz."

77. Derken Rablerinin emrini hiçe sayarak o dişi deveyi alçakça öldürdüler. Dahası "Ey Salih! Eğer gerçekten peygambersen şu diline doladığın afet gel-sin bakalım" dediler.

78- Çok geçmeden ansızın gelen şiddetli bir deprem ile sarsıldılar; kendi kâşanelerinde yüzükoyun serildiler.

79- Salih, o vakit onlardan yüz çevirmiş ve şöyle demişti: "Ey halkım! Gerçek şu ki; ben size Rabbimin mesajlarını ilettim ve size nasihat ettim; fakat siz nasihat edenleri sevmiyorsunuz."

80- İYİ DİNLEYİN! Lût da halkını uyarmıştı: "Sizden önce bu kadarına hiç rastlanmamış bir iğrençliği mi yapıyorsunuz?"

81- Demek kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere yanaşıyorsunuz? Doğrusu siz kokuşmuş bir halksınız."

²⁴ Harfi harfine: "Yeryüzünün ovalarında köşkler, dağlarında evler yontuyorsunuz"

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اأَرْجُوهُمْ
 مِنْ قَوْلِكَ إِنَّهُمْ أَنْفُسٌ يَتْلُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنجَيْنَاهُ
 وَأَفْكَلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَنظَرْنَا
 عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾
 وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ
 مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَ نَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ
 فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ
 وَلَا تُنْفِرُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ
 لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ
 صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ
 بِهِ وَتَبْغُوا نَهَايَ عِوَجًا وَأَذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا
 فَكُنتُمْ كَرَّةً وَأَنظَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ
 ﴿٨٦﴾ وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِنْكُمْ آمَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ
 بِهِ وَطَائِفَةٌ لَمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّى يَحْكُمَ
 اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُمْ خَيْرٌ الْخَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

82- Halkının cevabı, “Lût'u ve taraf-
 tarlarını ülkenizden kovun; onlar temiz
 insanlarmış!” demelerinden başka bir
 şey olmadı.

83- Biz de onu ve karısı hariç onunla
 birlikte olanları kurtardık; çünkü karısı
 geride kalanların safında idi.

84- Derken üzerlerine taş yağmuru
 yağdırdık. İşte bak, günah küpü haline
 gelenlerin sonu ne oldu!

85- AÇIN KULAĞINIZI! Medyen'i de
 kardeşleri Şuayb uyarıyordu: “Ey hal-
 kım! Allah için çalışın, O'na ibadet
 edin. Sizin ondan başka tanrınız yok-
 tur. Size Rabbinizden apaçık sözlü
 uyarı geldi. Artık ölçüyü tartıyı tam
 yapın, insanların hakkını yemeyin.²⁵
 Yapıcı olun, yıkıcı olmayın.²⁶ Eğer
 gerçekten iman etmişseniz, bunlar si-
 zin iyiliğiniz içindir. 86- İman edenle-

ri, Allah'ın yolundan döndürmek için
 geleni geçeni tehdit ederek, karalama
 kampanyaları düzenleyerek²⁷ yol başla-
 rında bekleyip durmayın. Hiç değilse,
 daha düne kadar küçücük bir grupken,
 bugün nasıl büyük bir güç haline geldi-
 ğinizi düşünün. Bakın yıkıcı olanların
 sonu ne oldu. 87- Madem benimle,
 gönderilene inananlar ve inanmayanlar
 şeklinde karşı karşıya geldik; o halde,
 Allah'ın kararı gelinceye kadar bekle-
 yin. O en iyi kararı verecektir.”

²⁵ Harfi harfine: “İnsanların eşyalarını eksik vermeyin.”

²⁶ Harfi harfine: “İslah edilmesinden sonra yeryüzünde fesat çıkarmayın.”

²⁷ Harfi harfine: “Onda eğrilik arayarak...”

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَهْزَيْتَكُمْ يٰشُعَيْبُ وَالَّذِينَ
 آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَوْمِنَا أَولَعُودُكُمْ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا
 كَارِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدْ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ
 إِذْ جِئْنَا اللَّهَ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبُّنَا
 اتَّخَذَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا الْيَمِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾
 وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِيُزَيِّغَنَّ شُعَيْبُ أَتَكْفُرُ
 إِذْ كُنَّا سِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَاتَّخَذْنَاهُ الرِّجْفَ فَأَضْحَجُوا فِي دَاخِرِهِمْ
 جَانِحِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا يَفْتَخِرُونَ ﴿٩٢﴾
 كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْمَكْسِرِينَ ﴿٩٣﴾ فَنَزَّلْنَاهُ وَقَالَ يٰأَقْوَمُ
 لَقَدْ آتَيْنَاكَ رَسُولًا مِنْ رَبِّكَ وَنَصَفْنَا لَكَ فَيَكْفُفُ أَسَى عَلَى
 قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٤﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَوْمِهِ مِنْ سَيِّئٍ إِلَّا أَخَذْنَا
 أَهْلَهُ بِالْأَسَاءِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَعُونَ ﴿٩٥﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا
 مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّى عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا
 الضَّرَاءُ وَالسَّرَاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٦﴾

88- Halkının büyüklük taslayan ileri gelenleri dediler ki: “Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber inananları ülkemizden süreceğiz, ya da bizim yolumuza girecekseniz.” Şuayb “İstemesek de mi?” dedi ve ekledi: 89- “Doğrusu Allah bizi uzak tutmuşken, kalkıp sizin yolunuza girersek Allah’a karşı yalan söylemiş oluruz. Rabbimiz Allah’ın müstahak görmesi başka, ama yolunuza girmemiz bizim için olacak şey değildir. Rabbimizin bilgisi her şeyi kuşatmıştır. Biz sadece Allah’a dayanırız. Rabbimiz! Bizimle halkımız arasında gerçek neyse ortaya çıkar. Gerçeği ortaya en iyi Sen çıkarırsın.”

90- Bunun üzerine halkının ileri gelen kâfirleri dediler ki: “Eğer Şuayb’a uyarmanız bu sizin aleyhinize olur, kaybedersiniz.”

91. Çok geçmeden ansızın gelen şiddetli bir depremle kendi ülkelerinde yüzükoyun yere serildiler.

92- Şuayb’ı yalanlayanlar, sanki ülkele-

rinde hiç yaşamamış gibiydiler. Asıl kaybedenler, Şuayb’a “yalan” diyenler oldu.

93- Şuayb o vakit onlardan yüz çevirmiş ve şöyle demişti: “Ey halkım! Ben size Rabbinin gönderdiği gerçekleri duyurdum ve size nasihat ettim. Artık kâfirlik eden bir halka ben ne yapabilirim?”

94. BİZ hangi ülkeye bir peygamber gönderdiysek, ora halkını, vicdana ve merhamete gelsinler diye yoksulluk ve darlıkla sıkıtk.

95- Sonra kötü günleri geçirip güzel günler getirdik. Derken çoğaldılar ve, “Atalarımız da böyle üzüntülü ve sevinçli günler geçirmişlerdi. Bunlar olağan” demeye başladılar. Biz de onları, böyle avunup durdukları bir anda ansızın yakaladık.

105- Bana yakışan, Allah hakkında gerçeği, sadece gerçeği söylemektir. Sizze Rabbinizden açık bir delil getirdim. Artık İsrail oğullarını benimle bırak.”

106- Firavun cevap verdi: “Eğer bir ayet getirdiysen, koy onu ortaya; doğru mu söylüyorsun görelim.”

107- Musa asasını yere atınca, anında apaçık bir ejderha oluverdi!

108- Ve elini çıkardı. Birdenbire, o da seyredenlere bembeyaz görünüyordu.

109- Firavun’un adamları dediler ki: “Çok usta bir sihirbazmış!”²⁹

110- Firavun’a, “Bunun asıl amacı sizi yerinizden etmek, devirmek”³⁰ dediler. Firavun da, “Peki, öneriniz nedir?” diye sordu.

111- Dediler ki: “Onu da, kardeşini de beklet; şehirlere tellallar yolla. 112- Bütün usta sihirbazlar toplansın.”

113- Sihirbazlar Firavun’a geldi ve “Eğer yenersek büyük bir ödül var mı?” dediler.

114- Firavun, “Gayet tabi, en iyi mevkilere gelecekseniz” dedi.

115- Sihirbazlar, “Ey Musa sen mi önce atacaksın, yoksa biz mi atalım?” dediler.

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَن لَّا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ
مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنَّكَ مُنِجٌ خِفَتِ
بَايِعَاتُهَا إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ قَالُوا لَوْ عَصَاكَ فَإِذَا
هِيَ تَصْبَاؤُهُنَّ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٠٨﴾
قَالَ لِلْمَلَائِكَةِ مُن قَوْمٍ فَرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا السَّاحِرُ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾
يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ فَكَأَنَّمَا مَرُوءٌ ﴿١١٠﴾ قَالُوا
أَنِمْهُ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَا أَيُّهَا
يَسْحَرُ السَّاحِرُ عَلَيْهِ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فَرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا
لَأَجْرَ إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَتْ نَعَمْ وَإِنِ كُنَّا
لَمِنَ الْمُفْزَعِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّمَا أَنُكَلِّبُكَ وَآلِنَا أَن تَكُونَ
نَحْنُ الْمُلْكَيْنِ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَمَوْا قُلْنَا أَلَمْ تَسْأَلُوا عَنْهُمْ أَعَتِ
النَّاسُ وَأَسْتَرْجِعُكُمْ وَجَاءُوا بِخِصْفٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا
إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنِ الزَّعَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾
فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَعُلُوا هُمُ الْهَالِكُونَ
وَأَتَتْكُمُ الْوَاغِدُورُ ﴿١١٩﴾ وَالنَّارُ السَّخِرَةُ سَاحِدِينَ ﴿١٢٠﴾

116- Musa, “Önce siz atın” dedi. Sihirbazlar asalarını yere atınca, insanların gözlerini büyülediler; onları korkuttular ve büyük bir sihirbazlık gösterisinde bulundular.

117- Biz de Musa’ya, “Asanı at!” diye vahyettik. Fakat o da ne! Onların uydurduklarını yakalayıp yutuyor.

118- Böylece, gerçek ortaya çıktı ve yapıp ettikleri yok olup gitti.

119- Orada yenildiler; rezil rüsva oldular.

120- Sonra sihirbazlar, secdeye kapandılar.

²⁹ Harfi harfine: “Bu çok bilgili bir sihirbazdır.”

³⁰ Harfi harfine: “Sizi yerinizden çıkarmak istiyor.”

121- "İnandık Âlemlerin Rabbine" dediler.

122- "İnandık Musa'nın ve Harun'un Rabbine..."

123. Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden ona iman ettiniz, öyle mi? Bu, açıkça, kendi ülkemde halkı benden koparmak için kurulmuş bir tuzaktır; ama görürsünüz siz!

124- Ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım!"

125. Onlar da, "Biz zaten Rabbimize döneceğiz" dediler ve eklediler: 126- "Sen Rabbimizin ayetleri geldiğinde, onlara iman ettiğimiz için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver; Müslümanlar³¹ olarak canımızı al."

127- Firavun'un adamları dedi ki: "Musa ve taraftarları ülkeyi karıştıracaklar, seni ve tanrılarını terk edecekler; buna göz mü yumacaksın?" Firavun: "Biz onların oğullarını öldürüp, kadınlarını sağ bırakmaya devam edeceğiz. Hâlâ onları bir kaşık suda boğarız"³² dedi.

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ
فِرْعَوْنُ لَمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَشِئْرٌ مَكْرُومٌ
فَاللَّيْنَةَ أَخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلًا مُسَوِّغِينَ ﴿١٢٣﴾ لَا قِطْعَنَ
أَيْدِيكُمْ وَأُزْجِلُكُمْ مِنْ خِلَافِهِمْ لَا صِلَتُكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾
قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا نَقِصُ مِنْهُ إِلَّا أَنْتُمْ
يَا أَيُّهَا رَبَّنَا لَمَّا بَاءَ تَنَا رَبَّنَا أَفْغِ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا
مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ لِلْمَلَأِ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُسُونِ
وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرُكَ وَالْهَتَلَتُ قَالَ
سَقُتِلَ آيَاتُهُ هُزْ وَسُجِّي نَبَأَهُ هُمُومًا فَتَوَفَّهُ قَاهِرُونَ
﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْبَعُونِي يَا اللَّهُ وَأَصْبِرُوا إِنَّ
الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقِيَّةِ
﴿١٢٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْنَا
قَالَ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنْكُمْ عِدَدٌ وَنَسْخَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ
فَنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ
وَنَقِصَ مِنَ الثَّغَارِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٣٠﴾

128- Musa halkına, "Allah'tan yardım isteyin ve direnin. Yeryüzü Allah'ındır; bundan hiç şüphemiz olmasın. Kullarından dilediğini ona vâris kılar. Gelecek, Allah bilinciyle yaşayanlarındır" dedi.

129- Halkı ise Musa'ya şöyle dedi: "Sen gelmeden önce acılar çekiyorduk, sen geldin bir şey değişmedi." Musa, "Umarım Rabbiniz, düşmanınızı kahreder. Onların topraklarına sizi yerleştirir sonra da gidişatınıza bakar" dedi.

130- Işın doğrusu, Firavun ve adamları ders alsınlar diye, onları yıllarca kuraklık ve kıtlık ile sıktık.

³¹ MÜSLÜMAN: Bkz. 68/35. ayet dipnotu.

³² Harfi harfine: "Onların üstünde ezici bir gücümüz var."

فَاذْكُوا مِنْهُ الْحَسَنَةَ قَالُوا لَنَا هَذِهِ ۖ وَإِنْ نَصِبْنَاهُمْ سَيِّئَةً
يَطْبَعُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ إِلَّا إِنَّمَا ظَنُّنَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۚ وَلَكِنْ
أَكْذَبُوا وَلَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا هُمْ أَتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَةٍ لِّنُخْرِجَنَّهُمْ
يَهَا ۖ فَمَا تَخْرُجُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ
وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالذَّمَارَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ
فَأَسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِبِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ
الرِّجُّ قَالُوا مَا يُؤْتِيهِمْ سِحْرًا ۚ وَكُنَّا رَبُّكَ بِمَا عَاهَدْنَاكَ لَنُكْشِفَنَّ
عَنْكَ الرِّجَّ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ ۚ وَلَكُنَّا لَمَعْلَمِكَ بِجَائِسًا ۖ قَالُوا فَلَمَّا
كُشِفْنَا عَنْهُمْ الرِّجَّ إِلَىٰ آيَةٍ لِّمَنْ لَعْنُهُ إِذَا هُمْ يَنْكُحُونَ ﴿١٣٤﴾
فَانْقَسَمْنَا مِنْهُمُ قَاعًا وَقَعَاهُ فِي آيَةٍ بَاطِلَةٍ لَّعَنَهُمْ كَذِبُوا
بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٥﴾ وَأَوْرَثْنَا
الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ
وَمَغَارِبَهَا الْإِنْبَاءَ كَتَابْنَاهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ
عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ
فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٦﴾

131- Onlara bir bolluk gelince, “Bu bizim hakkımız” derlerdi. Ne zaman da başları belâya girse, Musa ve ona inananların uğursuzluğuna yorarlardı. Bilirsiniz ki, onlara gelen her afet Allah’tandır, fakat onların çoğu bunun bilincinde değildir.

132- Musa’ya dediler ki: “Bizi büyülemek için ne ayet getirirsen getir, sana inanmayacağız.”

133- Biz de onlara sel, çekirge baskını, haşereler, kurbağa sürüleri ve kıpkızıl akan nehir âfetleri verdik; bunların hepsi de onlar için apaçık ayetlerdi. Yine de büyüklük tasladılar; günah küpü haline gelmiş bir topluluktuk onlar.

134- Âfet üzerlerine çökünce, “Ey Musa! Sana verdiği söz hürmetine, bizim için Rabbinde dua et. Eğer bu âfet geçerse mutlaka sana inanacağız; ve emin ol, İsrail oğullarını seninle göndereceğiz” dediler.

135- Sözlerini tutmaları için kendilerine süre verip âfeti geçirince, hemen sözlerinden dönüverdiler.

136- Biz de ayetlerimize aldırış etmeyip yalan deyip durdukları bir anda, onları denizde boğarak intikam aldık.

137- Aşağılanıp ezilmekte olan o halkı da, mübarek kıldığımız yerin doğu ve batı taraflarına hâkim kıldık. Dayanmalarına karşılık, Rabbinin İsrail oğullarına verdiği güzel söz yerine geldi. Firavun ve avanesinin ise yerinde yerler estirdik.³³

³³ Harfi harfine: “Firavun ve kavminin yapmış olduklarını ve yükseltmekte devam ettiklerini harap ettik.”

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَآءِ الْيَمَّ قَاتُوا عَلَى قَوْمٍ يَفْكُوْنَ عَلَى
 أَصْنَانٍ زُجُجَةٍ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُ آلِهَةٌ
 قَالِ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مَّجْهُلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مَثَرٌ مَّا مَرْفُوعٍ
 وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَفْسُحُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَا غَيْرَ اللَّهِ أَغْيَاكُمْ إِلَهًا
 وَمَوْصَلَةً لَّكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنذَرْنَاكُمْ مَزَالَ فِرْعَوْنَ
 يَسْؤُكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يَقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ
 نِسَاءَكُمْ وَفِي ذِكْرِ بَلَاءٍ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمَةٍ ﴿١٤١﴾
 وَوَعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَّمْنَا هَآؤُلَاءِ بَشَرًا قَتَمَ
 بِمَقَاتِ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ
 اخْلُقْ لِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ
 ﴿١٤٢﴾ فَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِقَامِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ
 أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرِيَّ وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى
 الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ نَرِيَّ ثَلَاثًا تَحُلِي
 رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَرِيعًا فَلَمَّا آفَقَ
 قَالِ سُبْحَانَكَ نَبِئُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

138- İSRAİL OĞULLARINI denizden geçirdik. Derken, birtakım putlara tapan bir halka rastladılar. “Ey Musa! Onların tanrıları gibi, sen de bizim için bir tanrı yap” dediler. Musa, “Siz gerçekten görmemiş bir halksınız. 139- Bunların tuttukları yol, onları mahvolmaya götürür. Bunlar içi boş, kof inançlardır. 140. Allah sizi âlemlere üstün kılmışken, ben size Allah’tan başka bir Tanrı mı arayayım?” dedi.

141- Hatırlayın ki, size dayanılmaz acılar çektiren Firavun’un adamlarından sizi kurtardık. Onlar oğullarınızı öldürüyor, kadınlarınızı sağ bırakıyorlardı. Bu, Rabbinizden ne büyük bir imtiyandı.”

142- MUSA’YA otuz gece süre verdik, ona on gece daha ekledik; böylece Rabbinin belirlediği süre kırk geceyi buldu. Musa, kardeşi Harun’a dedi ki: “Yerime geç, halkımı sen yönet. Onlara iyi davran ve sakın yanlış işler yapma!”

143- Musa, belirlediğimiz sürede Sina Dağı’na gelip de Rabbi ile konuşunca, “Rabbim! Bana kendini göster; seni göreyim” dedi. Rabbi, “Sen beni asla göremezsin. Fakat yine de dağa bak, eğer o yerinde durabilirse, sen de beni göreceksin” buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince, onu paramparça etti. Musa da baygın düştü. Ayılınca dedi ki: “Sen yüceler yücesisin, sana tövbe ettim. Ben, iman edenlerin en başındayım.”

قَالَا يَوْمُنَا فِي أَصْطَقَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ رِسَالًا وَّيَكْفِيكَ لَامِي
فَخَذْنَا مَا آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الْفَاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبْنَا لَهُ
فِي الْأَنْوَاجِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ فَخَذَهَا
يَعْقُوبُ وَأَمَرْنَا قَوْمَكَ بِأَخْذِهَا حَسَنًا سَابِقَةً دَارِ
النَّاسِ هُنَّ ﴿١٤٥﴾ سَاخِرِينَ عَنْ آيَاتِي الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُتُوبًا لَا يُؤْمِنُوهَا
وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا
سَبِيلَ الْغِيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ
الْآخِرَةِ حَبِطَتْ عَنْهُمْ أَعْمَالُهُمْ كُلٌّ يُحْزَنُونَ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ خَلْقِهِمْ
عِبَادًا لَهُمْ خَوَّازِمَةً يَرَوْنَ أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا
يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا
سُقِطَ قَائِدُهُمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَوْلَا إِنْ لَمْ
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَكُنَّا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

144- Allah, "Ey Musa!" dedi. Seninle konuşarak ve sana ayetler vahyederek, seni insanların içinden seçtim. Sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol.

145- Levhalara öğüt namına ne lazımsa her şeyi ayrıntılı olarak yazdık. Bunlara sıkı sıkıya sarıl. Halkına da söyle, en güzel şekilde bunlara uysunlar. Size yoldan çıkmışların yurdunun ne hale geldiğini göstereceğim."

146- Yeryüzünde haksız yere büyülenenler, ayetlerime mani olamayacaklar. Onlar her türden ayeti görseler de, iman etmezler. Doğru yolu görseler, onu yol edinmezler. Fakat yanlış bir yol görürlerse, hemen o yola girerler. Bu, ayetlerimize, "bütün bunlar yalan" demelerinden ve aldırış etmediklerinden dolayı böyledir.

147- Öyle ya; "ayetlerimize ve ahiret gerçeğine yalan" diyenler ve böylece yaptıkları boşa çıkanlar, bu yaptıklarından başka bir şey ile mi karşılaşa-

caklardı?

148- Musa'nın arkasından halkı, süs eşyalarından yaptıkları, içinden boğuk bir ses çıkaran bir buzağı heykeline³⁴ tapmaya başladılar. Bu heykelin kendileriyle konuşamadığını ve onlara yol gösteremediğini görmüyorlar mı? Fakat tuttular, onu benimsediler ve zalimlerden oldular.

149- Yoldan çıktıklarını görünce, pişmanlık içinde ellerini dizlerine vurarak³⁵ dediler ki: "Eğer Rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa mahvolacağız!"

³⁴ İçinden boğuk ses çıkaran buzağı heykeli ile ilgili yorum için Bkz. "BAKARA"; 2/167. ayet dipnotu.

³⁵ Harfi harfine "Ellerini ısırarak..."

150- Musa halkına dönünce, öfkeli ve üzgün bir halde: “Ben yokken ne kötü işler yapmışsınız. Rabbinizin emrini bir kenara bıraktınız, öyle mi?”³⁶ dedi. Levhaları yere attı ve kardeşinin yakasına yapıştı.³⁷ Kardeşi Harun, “Kardeşim benim! Bu halk beni güçsüz gördü, neredyse beni öldürecekti. Sen de, düşmanları bana güldürme ve beni bu zalim guruhla bir tutma” dedi.

151- Musa da, “Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla. Sevgi ve merhametini eksik etme üzerimizden. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin” dedi.

152- Buzağı'yı tanrı edinenler var ya, işte onlar Rabblerini çok kızdırdılar. Dünya hayatında da zillet bekliyor onları. İftiracıların, Bizden göreceği karşılık budur.

153- Kötü işler yaptıktan sonra dönüp gelerek iman edenlere gelince, artık bundan sonra Rabbin, elbette affedicidir, sevgisi ve merhameti sonsuzdur.

154- Musa'nın öfkesi dinince levhaları aldı. Bu levhalar, Rablerinden korkanlar için doğru yolu gösteren sevgi ve merhamet kaynağıydı.

155- Musa, belirlediğimiz sürede ve

وَلَمَّا رَجِعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبًا ۖ رَاسِمًا قَالَ إِنَّمَا أَكَلْتُمُونِ
مِنْ عِبَادِي عِجْلًا لَّمْ تَذَكَّرُوا ۖ وَاللَّيْلَ لَا لَوَاحٍ وَاتَّخَذَ رَأْسُ أَخِيهِ
يَحْيَىٰ إِلَهُ ۖ قَالَ ابْنُ آدَمَ الْقَوْمَ اسْتَغْفِرُونِي وَكَادُوا يَفْعَلُوا ۖ فَلَا
شُفْعَتِي فِي الْأَعْدَاءِ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ
رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ
﴿١٥١﴾ إِذَا الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْفُلْكَ سَيِّئًا لَّهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ
وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْسِدِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ
عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَأَنصَرُوا أَنْ رَبَّنَا مِنْ بَعْدِهَا
لَكُنْزٌ وَرِجِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ
أَخَذَ الْآلُوحَ ۖ وَفِي نُفُوسِهِمْ مَقْدَرٌ ۖ ذِكْرٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِأَبَائِهِمْ
يَرْجِعُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاتَّخَذَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا
لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّحْمَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَفْلَكُمُ
مِنْ قَبْلُ وَأَبَايَ أَفْلَكُمَا فَعَلَ الشَّيْطَانُ مِرْيَةً أَنْ
إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنِ شَاءَ وَتَهْدِي مَنِ شَاءَ ۖ أَنْتَ
وَلَا تَأْخُذُ بِغَفْلَتِنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِلِينَ ﴿١٥٥﴾

yerde bağışlanma için yetmiş adam seçti. Hepsini de bir korku ve titreme sarmıştı. Musa dedi ki: “Ey Rabbim! Müstahak görseydin, onları da, beni de daha önce yok ederdin. İçimizden birtakım beyinsizlerin yaptıkları yüzünden hepimizi helâk mi edeceksin? Bütün bunlar, senin imtihanından başka bir şey değildir. Bu imtihan ile, müstahak gördüğünün saptırmasına fırsat verir, lâıyk gördüğünü de doğru yolda yürütürsün. Sen bizim sahibimizsin, bizi bağışla ve bize acı. Sen, bağışlayanların en iyisisin

³⁶ Harfi harfine: “Rabbinizin emrinde acele mi ettiniz?”

³⁷ Harfi harfine: “Kardeşinin başını tuttu.”

وَكَتَبْنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا مُنْذِرَانِ
 إِلَيْكَ قَالُوا كَلَّا فَلَمَّا جَاءَ صِيبٌ مِنْ شَاءِ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ
 كُلَّ شَيْءٍ فَسَاكَنُهَا الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ
 النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي
 التَّوْرَةِ وَإِلَّا يَفْجُرُ لَكُمْ بِأَمْرِهِ بِالْعُرْفِ وَيُنْفِثُ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ
 وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ
 فَاَلَّذِينَ أَمَّنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ
 الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا
 النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
 وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ
 قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

156- Bize hem dünyada, hem ahirette iyilik yaz. Şüphesiz biz sana döndük.” Allah da dedi ki: “Kimi müstahak görürsem onu azabıma uğratabilirim; ama sevgim ve merhametim her şeyi kuşatmıştır. Sevgim ve merhametim, sevgisi ve merhameti olanlara, zekâtı verenlere ve ayetlerimize iman edenleredir.” 157- Onlar, yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları, halkın bağrından çıkacak peygambere uyanlardır. O peygamber, onlara iyiliği emreder, kötülükten meneder; onlara temiz şeyleri helâl, çirkin şeyleri haram kılar. Onları zincirlerinden kurtarır, gereksiz yasakları kaldırır.³⁸ İşte o peygambere inanıp saygı gösteren, onu destekleyen ve onunla birlikte

gönderilen aydınlığa uyanlar... İşte kurtuluşa erenler bunlardır.

158- Haykır dünyaya: “Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah’ın elçisiyim. Allah’tan başka tanrı yoktur. O yaşatır ve öldürür. Öyle ise Allah’a ve halkın bağrından çıkmış³⁹ peygamberine -ki o da Allah’a ve onun sözlerine iman eder- iman edin ve O’na uyun ki doğru yolu bulasınız...

159. Musa’nın halkından doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyen ve bu sayede erdemli kalabilen gruplar vardı.

³⁸ Harfi harfine: “O, onların ağır yüklerini ve sırtlarındaki zincirleri indirir”

³⁹ ÜMMÎ: Bkz. 17/71. ayet dipnotu.

160- Biz onları oymaklar halinde on iki topluluğa ayırmıştık. Halkı kendisinden su isteyince, Musa'ya "Asan ile kayayı göster" diye vahyettik. Derken ondan on iki göze fışkırmıştı. Böylece her oymak, içme vaktini öğrenmişti.⁴⁰ Sonra üzerlerine bulutla gölge yapmıştık, onlara kudret helvası ve bildircin eti indirmiştik.⁴¹ "Size verdiğimiz rızıkların temizlerinden yiyin" demiştik. Fakat onlar bize değil, kendilerine zalimlik ediyorlardı.

161- Onlara denilmişti ki: Şu şehre yerleşin, oranın ürünlerinden dilediğiniz gibi yararlanın. "Bağışlanmak istiyoruz" deyin ve şehre tevazu içinde girin ki hatalarınızı bağışlayalım. Güzel ahlak sahiplerine kat kat karşılığını verelim.

162- Fakat onlardan zulmedenler, sözün aslını başkasıyla değiştirdiler. Biz de, zalimlik edip dururlarken gökten tepelerine afet gönderdik.

163- Onlara deniz kıyısında bulunan şehir halkının durumunu sor. Hani onlar cumartesi gününe saygısızlık gösterip haddi aşıyorlardı. Çünkü cumartesi

وَقَطَعْنَا لَهُمْ مَشْرَعَ آبٍ طَائِفًا أَمْثًا وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذَا اسْتَسْقَىٰ قَوْمَهُ يَا مُوسَىٰ بَعْضًا مِنَ الْحَجَرِ فَأَنجَحْتَ مِنْهُ اثْنًا عَشَرَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُوا فِي هَذِهِ الْقَرْيَةِ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ حُدُودًا نَّعْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ إِنَّا بِنُورِ الْخُسْفَانِ ﴿٤١﴾ قَبْدَلِ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ رِجًّا مِنَ السَّمَاءِ يَمَاسُكُوا يَظْلِمُونَ ﴿٤٢﴾ وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاصِرَةَ الْخُرَازِيعِ قَالُوا فِي السَّبْتِ إِذَا تَأْتِيهِمْ جِئَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَكَّا وَيَوْمَ لَا يَسْتَوُونَ لَأَنَّا نَبْغِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٣﴾

tatili yaptıkları gün, balıklar meydana çıkarak akın akın onlara gelirdi; cumartesi tatili yapmadıkları gün de gelmezlerdi. Aslında biz, yoldan çıkmalarından dolayı onları imtihan ediyorduk.

⁴⁰ Harfi harfine: "Biz onları 'sebtler' halinde on iki 'ümmete' ayırdık. Halkı Musa'dan su isteyince, "Asan ile kayaya 'darb' et diye vahyettik. Ondandır on iki pınar 'in-bicās' etti. Böylece her oymak su içme vaktini öğrendi." Ayette vurgulanan mesaj, Musa'nın "mucize" göstererek kayadan bir vuruşta on iki pınar fışkırtması değil, zaten fışkırmakta olan kaya altlarındaki sulara, çölde "mucizevi" bir şekildi rastlamaları ve Musa'nın onları göstererek içmeleridir. Burada Allah, "çöl ortamındaki suyu" bir nimet olarak onlara hatırlatmaktadır. Zaten konu, milletlere verilen nimetlerin hatırlatılmasıdır. Bu hatırlatma kendilerine "İsrail oğulları" (Tanrı ile yürüyenin torunları) diyen topluluk üzerinden yapılmaktadır. Bu tür nimetlerle sadece İsrail oğulları karşılaşılıyor değildir; herkes kendi tarihine baksın, bir yığın nimetin içinde

yaşadığını görecektir... Ayrıca kayadan su fışkırması olayının dilsel analizi ve neden böyle bir yorumladığımıza dair deliller için Bkz. 2/60. ayet dipnotu.

⁴¹ “Kudret helvası ve bıldırcın eti indirmek” ifadesi, örneğin Karadenizli balıkçı-lara, “Sizi balık eti ile doyurduk” demek gibidir. Tabii çevrede insanoglunun avlan-dığı kuş, balık, koyun eti vs. Allah’ın nimeti olarak hatırlatılıyor. Nitekim bir önce-ki ayette (163.); kıyıya vuran balıklarla ilgili cumartesi yasağı olayı hatırlatılmıştı.

164- İçlerinden bir grup, “Allah’ın helâk edeceği yahut şiddetli bir afete maruz bırakacağı bir halka ne diye öğüt verip duruyorsunuz?” dedi. Dediler ki: “Rabbimizin katında sorumlu olmaya-lım. Bir de belki, Allah’ın öfkesini çekmekten sakınırlar diye öğüt veriyoruz.”

165- Onlar kendilerine yapılan uyarıları unuttunca, biz de erdemli olanları kurtardık. Zalimleri de işledikleri kötülükleri ile birlikte şiddetli bir afet ile yakaladık.

166- Kibirilenip de suç işlemekte inat edince,⁴² onlara “Aşağılık maymunlar olun!” dedik.⁴³

167- Rabbin, elbette kıyamet gününe kadar onların üzerine kendilerine göz açtırmayacak kimseler⁴⁴ salacağını bildirmişti. Rabbin süratle karşılık verendir. Aynı zamanda çok bağışlayıcı, sevgi ve merhametle dopdoludur; bundan hiç şüpheniz olmasın.

168- İsrail oğullarını grup grup yeryüzüne dağıtmıştık. İçlerinde erdemli ve dürüst kimseler olduğu gibi, böyle olmayanlar da vardı. Belki yola gelirler diye onları iyi günde, kötü günde imtihan etmiştik.

169- Onların ardından yeni kuşaklar geldi. Bunlar kitaba varis oldukları halde, “Nasıl olsa kurtulmuşuz” diyerek dünyaya dalıp gitmişlerdi. Doymak nedir bilmezlerdi.⁴⁵ Oysa kitapta, Allah

وَاذْكَا لَأْتَمُّ مِنْهُمْ لِرَبِّكَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ
عَذَابًا بَاسًا ۖ قَالُوا مَعذَرَةٌ إِلَيْنَا لَكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾
فَلَمَّا سَوَّاهُمْ وَذَكَّرُوهُمْ أَغْنَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ
وَآخِذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٦٥﴾
فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَنَافِعِهِمْ فَلَمَّاهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾
وَإِذْ عَلَّمْنَا بَنِيكَ لَبِيسَ ثِيَابٍ عَلَيْهِمْ إِلَى بُنْيَانِ الْعِمَامَةِ مِنْ يَسُوءِهِمْ
سُوءَ الْعَذَابِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٧﴾
وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَسَامًا مِنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ
دُونُ ذَلِكَ وَبَلَّوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَلَمَّا مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ وَبَيَّنَّا إِلَهُكُمْ أَنَّ يَوْمَهُ
عَرَضُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ أَتَى الْأَرْضَ الْبَيْتَ ۚ أَتَى الْأَرْضَ الْبَيْتَ ۚ أَتَى الْأَرْضَ الْبَيْتَ ۚ
لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ ۚ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالْآخِرَةُ
خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ
يَا لِكَيْفَ بَرَأْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ ظَلَمُوا ۚ إِنَّهُمْ مُخْضِعُونَ لَنَا ۚ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
يَخْتَارُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَخْتَارُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَخْتَارُ ۚ

hakkında gerçekten başka bir şey söylemeyeceklerine dair onlardan söz alınmamış mıydı? Tekrar tekrar okumamışlar mıydı kitabı? Ahiret yurdu, Allah’ın öfkesini çekmekten sakınanlar için daha hayırlıdır. Bu akıl tutulması neden?

170- Kitaba sınıksı sarılıp cân-ı gönül-den namaz kılanlara gelince; iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanların yaptıkları boşa gidecek değildir.

⁴² Harfi harfine: “Yasak edilen şeylerden vazgeçmeyince...”

⁴³ Yani: Her gördüğünüze maymun gibi iştahlandığınızdan dolayı, “Sizi aşağılık maymunlar!” diye kızdık...

⁴⁴ Harfi harfine: “En kötü eziyeti yapacak kimseler...”

⁴⁵ Harfi harfine: “Eğer kendilerine onun benzeri gelse onu da alırlardı.”

171- Bir zamanlar onlar üzerine dağı şahit tutmuştuk.⁴⁶ Kesin olarak bilmiş ve iman etmişlerdi ki; “Size verdiğim bu kitaba sınıksız sarılın ve içinde emredilenleri yapın ki; Allah’ın öfkesini çekmekten sakınmış olasınız” demiştik.

172- HANİ Rabbin Ademoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutarak “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” demişti. Onlar da, “Evet, şahit olduk” demişlerdi. İşte bu, kıyamet günü “Bizim bundan haberimiz yoktu” demeniz içindir.⁴⁷

173- Ya da: “Atalarımız önceki çağlarda ortak koşmuş, onlardan sonra gelen nesiller de biz olduk. Boşu boşuna yaşamışların yaptıkları yüzünden helâk mi edeceksin bizi?” demeyesiniz diyerdir.⁴⁸

174- Belki dönerler diye ayetleri böyle ayrıntılı bir şekilde açıklıyoruz.

175- Onlara anlat. Hani bir adam vardı. Ayetlerimizi çok iyi bildiği halde onları bir kenara atmıştı. Şeytana uymuş ve sonunda iyice azmıştı.

176- Lâayık görseydik, onu bildiği ayetler sayesinde yükseltirdik. Fakat gözünü dünya hırsı bürümüş, heva ve hevesine fena kapılmıştı. Bu gibilerin durumu tıpkı köpeğe benzer; üstüne varsan da dilini sarkıtıp hırlar, kendi

وَاذِّنَّا الْجِبَالَ فَوَقَّعْنَاهُ كَأَنَّهُ طَلَّةٌ ۖ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ
خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾
وَإِذَا خَذَ رَبُّكَ مِنْ جَنَادِهِ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ
عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ السَّبْتَ بِرَبِّكَ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنَّا سَمِعُوا بِإِذْنِ
الْقُدُّوسِ إِتْرَافًا مِنْ هَٰذَا عَٰلَمِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ قَوْلُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ
آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا
فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَأَنفُلْ عَلَيْهِم مِّنَّا الذِّيَّاتِ إِنَّا إِنَّا فَانْصَلْ
مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شَاءَ
رَبُّنَا لَأَخَذْتَهُ لِيُثَبِّتَ الْآرِضَ وَيَتَّبِعَ حَوْيَهُ
فَمَثَلُ الْكَلْبِ إِذَا جُمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَفَوْشَرُ
يَلْهَثُ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصْ
الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا لِّلْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَانْفُسُهُمْ كَانُوا بِظُلْمٍ ﴿١٧٧﴾ مِّنْ يَّهْدِي اللَّهُ
فَهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَن يُضِلِلْ فَلَا وَلِيَّكَ مُمْخَايِرُونَ ﴿١٧٨﴾

haline bıraksan da. İşte ayetlerimize yalan diyenlerin durumu böyledir. Anlat bu olayı; belki düşünüp taşınırlar.⁴⁹

177- Âyetlerimizi yalanlayarak kendilerine yazık eden bir halkın durumu ne kötüdür!

178- Allah kimi hidayete erdirirse, doğru yolda yürüyen işte odur. Kimi de şaşırtırsa, hüsrana uğrayanlar işte onlardır.

⁴⁷ AHZ-İ MISAK: Sözlükte “söz almak” demektir. İslâm kültüründe “ahd-i misak ayeti” olarak bilinen bu ayet, Allah’ın ezelde insanların ruhlarını yarattığında onlara [السبت بربكم] “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorup [قالوا بلى] “Dediler ki, Evet” cevabını aldığı toplantı, meclis, ruhlar âlemindeki konuşma (bezm-i elest) olarak meşhurdur... Bu ayette ne demek istendiğini iyi anlamak gerekmektedir. Çünkü bu ayete, Kur’an’ın şifresi dense yeridir. Ayet, “varlığın diliyle konu-

şan Kur'an" dediğimiz üslûbunun en çarpıcı örneklerinden birisidir. Görüldüğü gibi, ayette "ruhlar âlemi" diye bir tabir geçmiyor. Öyle görünüyor ki Allah, burada insanoğlunun yaratılıştan (bellerinden zürriyetlerinden) gelen "fitrat, vicdan ve sağduyu" dediğimiz melekelerini temsili olarak dile getirip konuşturmaktadır. Onlara soru sormakta ve cevaplarını -yaranan kendisi olduğu için- onlar adına yine kendisi vermektedir. Bununla insanoğlundaki fitrat, vicdan ve sağduyunun neler yapabileceğini, potansiyel imkânlarının neler olduğunu göstermek istemektedir. Ki insan yarın kıyamet gününde, "Bundan haberim yoktu, bilmiyordum." demesin. Demek ki her insanda yaratılıştan varolan fitrat, vicdan ve sağduyu, Allah'ı bulabilecek güçtedir. Yeter ki dondurulmasın; üzeri heva ve hevesle, batıl bağımlılıklarla örtülmesin. Vahyin esas amacı insanoğlundaki bu melekeleri harekete geçirmek, açmak, vurulduğu zincirlerinden ve bağlarından kurtarmaktır. İnsan bu sayede, içindeki bu fitri sesi dinleyecek ve Allah'ını bulacaktır. Türkçe'de "vicdanın sesini dinlemek", "sağduyudan şaşmamak" dediğimiz şey, temsili diyalogda (kinaye); işte bu "Evet, sen bizim Rabbimizsin, şahit olduk" şeklinde dile gelen fitratın/vicdanın/sağduyunun sesini dinlemek, bundan şaşmamak demektir. İnsanoğlu işte bundan şaşmamalı, bu sese sık sık dönmelidir. Bu ses, onu eğer vahim bir yanlışlık yapmazsa Allah'ına götürecektir. Yine halk Türkçesindeki "zürriyeti bozuk, cibilliyetsiz" vs. deyimleri de, "bu sese kulak vermemiş, bundan şaşmış, bu konuşmaya şahitlik etmemiş, bunu çiğnemiş" anlamındadır. Şu halde yaratılış, karakter, yapı, tabiat anlamına gelen "fitrat", iyiyi kötüden, hayrı şerden ayırmayı sağlayan iç duyu, ahlâk şuuru, his, duyu manasına gelen "vicdan" ile doğru düşünme melekesi, doğruyu yanlıştan ayırma özelliği, akliselim, diri duyu manasına gelen "sağduyu", burada, "Allah'ın, birbirinin belinden (sırtından) doğup gelen Âdemoğullarının özüne yerleştirerek bizzat kendilerini şahit tutması" (*ahd-i misak*) şeklinde ifade edilmektedir. Keza, "Allah'ın birleştirmesini istediği şey" ifadesi ile de buna atıfta bulunulmaktadır. Demek ki varsa eğer, Kur'an'ın asıl "şifresi" işte budur. Bunu çözen, bütün Kur'an söyleminin ne üzerine kurulduğunu da çözer. Şöyle de denilebilir: Allah'ın insanoğlunun özüne yerleştirdiği ve genellikle iç dünyamızda düşünme, anlama, akletme, tefekkür, korkma, titreme, ürperme, duygulanma vb. anlarında veya bir dış uyarıcının sarsıcı telkini ile ortaya çıkan, üzeri açılan, harekete geçen, inkişaf eden, vecde gelen işte bu fitrat, vicdan ve sağduyunun sesine kulak vermemeliyiz. Onu dinlemeli, kestirip atmamalı, onunla irademizi birleştirmeli, bir araya getirmeliyiz. Şu halde, olası bir "Allah var mı?" sorusuna, "Evet var. Şahitlik ederim" diye karşılık vermek, Türkçe'de "vicdanının sesini dinlemek" dediğimiz şeyin ta kendisidir. Gündelik hayatta, insanoğlu her yanlış yaptığında, defalarca içinde bir iyilik sesi duyar. İşte o ses, "*gâlu: bela*" sesidir. Demek ki, "Ne zamandan beri Müslümanm?" sorusuna verilen "*Galu beladan beri*" cevabı "İçimdeki vicdanımın sesine kulak verdiğimden beri, ruhumun derinliklerinden gelen o "Evet" sesine her kulak verişimde..." demek olmaktadır (Allahu a'lem).

⁴⁸ Demek ki Allah'a ortak koşmak, bir "genetik miras" değildir. Demek ki, önceki nesillerden sonraki nesillere zürriyet silsilesi halinde geçen "atalar kültü", tama-

men geçersizdir. Herkes kendi akli ve vicdanına başvurmali ve oradan gelen sesle kararını vermelidir. Bu ses, her insanın özünde vardır. Demek ki kıyamet günü, “Bundan haberimiz yoktu; ne yapalım böyle gördük dedemizden” dememek için akıl, vicdan, fitrat ve sağduyu ile donatılmışız. Ayet işte bunlara dikkat çekiyor. “İçimizdeki gücü” bize hatırlatıyor.

⁴⁹ Yani üzerinde düşünüp taşınmamız istenen olay, isim, yer ve zaman verilmediğinden de anlaşılabilceği gibi; her çağda, her devirde karşılaşabileceğimiz bir tip tir. İlmiyle amel etmeyen, bildiğini saklayan, çıkarı için Allah'ın ayetlerini eğip büken bir tip... Allah'ın ayetlerini bilinç değil, bilgi kaynağı olarak gören; ayetlerden coşku ve heyecan (çüş-u huruş) değil kuru kuruya bilgi (malûmat furuş) çıkaran bir tip... Bunlar, ayetleri iman ettikleri için değil, meslek icabı okurlar. Allah'ın kitabını hayat değil, tapınak (mabet) kitabı olarak anlarlar. Birçoğu saray ulemasıdır; kralların, sultanların sofrasından kalkmazlar. Onlara dalkavukluk ederek din hizmeti sunarlar. Esas işleri, güç sahiplerinin keyfi emirlerine dini gerekçe bulmaktır. Bunun karşılığını da fazlasıyla alırlar. Allah'ın ayetlerini iyi bilirler, ancak bilincinden yoksundurlar. Bilgiyi insanı yetiştirip geliştiren bir fazilet (erdem) değil, güç vesilesi olarak görürler. İlâhî bilgiyi de bu güce ulaşmak için isterler. Asıl dertleri “Tanrı ile olmak” değil, “Tanrı gibi olmak”tır. Allah'a değil, güce taparlar. Allah'a da gücü için taparlar. Güç kimdeyse, onun köpeği olurlar. Üzerine varısan da, varısan da dilini sarkıtıp hırlamaktan başka bir şey yapmazlar. Çünkü köpek tabiatlıdır; efendilerine hizmetten başka bir şey düşünemezler...

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا الْجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِبِّ وَالْأَنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ
 بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَفْئَادٌ لَا يَشْعُرُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ
 كَانُوا لَنَا عَامًا فَلَوْلَا أَنَّهُ لَمْ يُغَايِبُوا لَمْ يَكُنُوا لَنَا عَامًا وَلِلَّهِ
 الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ
 سَيُجْرَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧٨﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ
 وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ
 مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٠﴾ وَأُمْلِ لَهُمْ كَيْدًا هَبِيرًا ﴿١٨١﴾ أُولَٰئِكَ
 يَتَفَكَّرُونَ أَمَّا بَصَائِحُهَا مِنْ جَهَنَّمَ إِنَّمَا هِيَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٢﴾ أُولَٰئِكَ
 يَنْظُرُونَ فِي سَكُوتٍ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ
 وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ إِلَيْهِمْ قِيَامُ يَوْمٍ يُدْعَىٰ
 يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٣﴾ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ
 يَعْمَهُونَ ﴿١٨٤﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِيهَا قُلْ إِنَّمَا
 عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ مُلْكُ فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ الْبَغْةُ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ خَافِي عُنُومِهَا
 قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٥﴾

179- İyi dinleyin! Biz, görünen görünmeyen birçok varlığı cehenneme atacağız. Onların kalpleri vardır kavramazlar, gözleri vardır görmezler, kulakları vardır işitmezler. Onlar hayvanlar gibi hatta daha da aşağıdırlar. Onlar kör kütük yaşayanlardır.

180- EN GÜZEL ISIMLER Allah'ındır. O halde O'na o güzel isimlerle dua edin. Onun isimlerini eğip bükenleri bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını çeceklerdir.

181- Yarattıklarımız içinde, hak yolu gösteren ve kendini adalete adanmış bir millet daima bulunur.

182. Ayetlerimizi yalanlayanları, hiç bilmeyecekleri yerden yavaş yavaş aza-ba sürükleriz.

183- Onları bir süre kendi hallerine bıraksam da; bilin ki benim cezam çok çetindir.

184- Düşünmezler mi ki; arkadaşları hiç deli olmamıştır? O, yalnızca açık

açık uyanışa çağırandır.

185- Göklerin ve yerin görkemli yapısına, Allah'ın yarattığı her şeye ve bütün bunların bir sona doğru yaklaştığına bakmıyorlar mı? O halde Kur'an'dan sonra daha hangi söze inanacaklar?

186- Allah kimi şaşırtırsa, artık onun için yol gösteren yoktur. Onları, azgınlıkları içinde şaşkın bir halde bırakır.

187- SANA kıyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. Onlara söyle: "Onun bilgisi ancak Rabbimin katındadır. Kıyametin vaktini O'ndan başkası açıklayamaz. O, göklere ve yere bütün ağırlığı ile çökecek ve ansızın gelecektir." Sanki sen onu biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. Onlara söyle: "Onun bilgisi ancak Allah'ın katındadır ama insanların çoğu bunun bilincinde değildirler."

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ
 كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَا سْتَكْبَرْتُ مِنْ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ
 إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ
 مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا
 تَغَشَّيَا حَمَلًا خْتَفِيَ بِمَا أَفْثَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا
 لَئِنْ أَنَا نَبَا صَالِحٌ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا
 صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَتَشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾
 وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُ نَصْرًا وَلَا أَنفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾
 وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ
 أَدْعَوْهُمْ أَمْ أَمْسَأْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنْ الَّذِينَ نَدْعُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ عِبَادًا أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا أَلْعَمَّ إِنْ كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ لَمَّا دُعُوا لِيَدْعُوهُنَّ بِمَا
 آمَنَتْ وَغُنَّ يُبَصِّرُونَ فِيهَا أَمَّهُمْ إِنْ يَسْمَعُونَ بِهَا
 قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ تَسْمَعُ كَيْدُونٍ فَلَا تَنْظُرُونَ ﴿١٩٥﴾

188- Onlara söyle: “Ben, Allah’ın uygun gördüğünden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiç bir fenalık dokunmazdı. Ben sadece inanacak bir halk için uyarıcı ve müjdeleyiciyim.”

189- SİZİ tek bir özden yaratan, ondan da eşiyle huzur bulsun diye bir çift vareden O’dur. Eşi ile birleşince, eşi hamile kalır. Onu bir müddet taşır. Hamileliği ağırlaşınca, ikisi birden Rableri Allah’a, “Bize sağlıklı bir çocuk verirsen, çok şükredeceğiz” diye dua ederler.

190- Fakat Allah onlara sağlıklı bir çocuk verince, verilen bu çocuk hakkında Allah’ı unutarak ortak koşarlar. Allah ise onların ortak koştuğu şeyden yücedir. 191- Kendileri yaratılmış olduğu

halde, hiç bir şeyi yaratamayan varlıkları ortağı mı sanıyorlar?

192- Hâlbuki o ortaklar, ne başkasına yardım edebilirler, ne de kendilerine yardımları dokunur.

193- Onları size yol göstermeleri için çağırırsanız sizi duymazlar; onları çağırırsanız da, çağırmasanız da fark etmez.

194- Allah’ı bırakıp da taptıklarınız, sizler gibi yaratıklardır. Eğer doğru söylüyorsanız, onları çağırın da size cevap versinler.

195- Onların yürüyecekleri ayakları mı var, yoksa tutacakları elleri veya göcekleri gözleri yahut işitecekleri kulakları mı var; neleri var? De ki: “Ortaklarınızı çağırın, elinizden ne geliyorsa yapın; göz bile açtırmayın bana.”

196- Benim yâr ve yardımcım, kitabı indiren Allah'tır. O, iyilik, güzellik, doğruluk için çalışan herkesin yâr ve yardımcısıdır.

197- Allah'ın dışında taptıklarınızın ne size yardıma güçleri yeter, ne de kendilerine yardım edebilirler.

198- Onları yol göstermeleri için çağırırsanız iştmezler. Bakıp durduklarını görürsün, oysa görmezler.

199- DAİMA hoşgörülü ol. Ortak iyiyi emret ve cahillere aldırış etme.

200- Eğer şeytanî bir düşünce seni yanlış bir şey yapmaya sürükleyecek olursa, hemen Allah'a sığın. Çünkü Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.

201- Allah bilinciyle yaşayanlar, içlerinde şeytanî bir düşünce kabardığında derhal toparlanıp kendilerine gelirler.

202- Bilinçsiz arkadaşları onları azgınlığa sürüklemeye çalışsa da, doğru olan ne ise ondan ayrılmazlar.

203- Onlara bir mucize getirmedigin zaman, "Onu da uydurup getirseydin ya?" derler. Onlara söyle: "Ben, ancak Rabbinden bana vahyolunana uyarım. Bu, Rabbinizden vicdanınızın se-

إِنَّ وَلِيَ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾
وَالَّذِينَ نَادَعُوا مُزْدُوبًا لَا يَسْتَرْجِعُونَ نَصْرَهُ وَلَا
أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ نَادَعَوْهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا
وَرَبُّهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ الْعَفْوَ
وَأْمُرَ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِنَّا نَبْرَزُكَ
مِنَ الشَّيْطَانِ رِجْ فَأَسْتَبْدِ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ
الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَا نُهُهُمْ عَنْ شَيْءٍ قَالَُوا لَا جَبِينًا فَلَا أَمَّا أَتَّبِعُ مَا يَأْمُرُ
إِلَىٰ مَنِ رِبِّي بِمَا نَاصِرًا مِنْ رَبِّي كُفَّ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ
نَضَرْنَا وَخِفْنَا وَدَّوْنَا الْجَهَنَّمَ مِنَ الْقَوْلِ بِالْعُدُوِّ
وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٣﴾ إِنَّا الَّذِيرُ عِنْدَ رَبِّكَ
لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَنُحَسِّبُكَ وَلَهُ يُحْجَدُونَ ﴿٢٠٤﴾

sine kulak verme⁵⁰ çağırısı, inanan bir halka yol gösterme, sevgi ve merhamet kaynağıdır.”

204- Bu yüzden, Kur'an okunduğu zaman ona kulak verin; susun ve dinleyin ki üzerinize sevgi ve merhamet yağsın.

205- Kendi kendine, titreme ve yakarış halinde, deruni dilden ve cân-ı gönülden sabah akşam Rabbini an, gafillerden olma.

206- İşin doğrusu, Rabbinle beraber olanlar, büyüklük taslayarak O'na ibadet etmekten kaçınmazlar. O'nun yüceliğini anarlar ve O'na secde ederler.

⁵⁰ BASAİR: Bkz. 12/108. ayet dipnotu.

08- ENFAL SURESİ

Medine’de inmiştir, 75 ayettir. Bedir savaşı sonrası ele geçirilen ve Allah’ın öfkesini çekmeye neden olan savaş ganimetleri sorunundan bahsettiği için 1. ayette geçen ganimetler (enfal) kelimesi sureye isim olmuş görünmektedir. Sure, bütün yönleriyle Kur’an’ın “savaş” olayına bakışını ortaya koyar. Dünyada savaşın gerekçesi nedir? Savaş ve barışın şartları nelerdir? Saf adalete dayalı bir dünya kırmak amacıyla ortaya çıkacak sonraki çağların tüm “Bedir aslanlarına”, Bedir’deki bu bir avuç (312 kişi) inanmış idealist adam üzerinden evrensel mesajlar verir: “Saf bir yürek temizliği içinde” olmak için nelere dikkat edilmesi lâzımdır? Saf adalet ve özgürlük mücadelesini, ganimet ve kuru bir cihan-girlik davasından ayıran nedir? Bütün bunlar, sure boyunca satır aralarında verilen çarpıcı mesajlarla işlenir...

ENFAL SURESİ

Medine'de inmişti, 75 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- SANA savaş ganimetlerini¹ soruyorlar. Söyle onlara: Ganimetler, Allah'a ve Peygamber'e aittir. Şu halde gerçekten iman etmişseniz, Allah'ın öfkesini çekmekten sakının; aranızdaki ilişkileri düzeltin. Allah ve peygamberine itaat edin.²

2- Mü'minler, ancak Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, ayetleri okununca imanları artan ve yalnızca Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir.

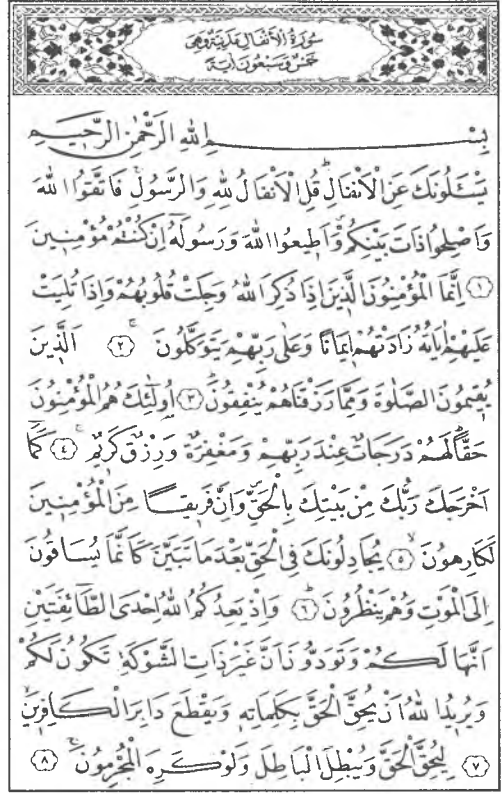
3- Yine onlar, cân-ı gönülden namaz kırlarlar ve verdiğimiz rızıklardan başkaları için karşılıksız harcarlar.

4- İşte gerçek mü'minler bunlardır. Rablerinden onlara büyük payeler, bağışlanma ve tükenmez bir rızık vardır.

5- GANİMET konusundaki bu tartışmalar, Rabbinin seni evinden hak yolunda savaşmak için çıkardığı zamanki itirazlara ne kadar da benziyor. O zaman da, mü'minlerden birçoğu savaşmak istemiyordu.

6. Savaşın kaçınılmaz olduğu ortaya çıktıktan sonra bile, sanki göz göre göre ölüme götürülüyorlarmış gibi seninle tartışıp duruyorlardı.³

7- Hatırlayın. Allah bu iki düşman

topluluğundan birinin elinize düşeceği konusunda size söz vermişti de, siz zayıf olanın elinize düşmesini istiyordunuz. Oysa Allah, sözleriyle hakkı yerleştirmek ve kâfirlerin kökünü kazımak istiyordu.

8- Günaha batmış olanlar, istemese de hakkın gerçekleşmesi ve sahte olanın sahteliğinin ortaya çıkması için bu gerekliydi.⁴

¹ ENFAL: Sözlükte [نفل] kökünden gelir. Mastarı, "karşılıksız olarak vermek, bağışta bulunmak" demektir. Birisine hakkından daha fazlasını vermek (tenfil); daha fazla namaz kılmak (teneffül); töhmeti kabul etmemek, töhmetten sıyrılıp kurtulmak (intifal); bağış, hibe (nefl) kelimeleri bu köktendir... Görüldüğü gibi enfal, "bağışlar, hibeler" demek olup burada Bedir savaşından sonra ele geçirilen

ganimetler manasında kullanılmaktadır. Bu ganimetler ok, mızrak, kılıç, deve, at, esir vb. düşmandan ele geçirilen eşyalardı. Bunların nasıl bölüşüleceği ve kimin neyi alacağı konusunda Müslümanlar arasında tartışma çıkmış ve çekişmelere neden olmuştu. Enfal suresi işte bu soruna değinmekte; ve yer, zaman ve şahıs ismi vermemesinden de anlaşılacağı gibi her çağın Müslüman'ına çok önemli mesajlar vermektedir... Öte yandan Türkçe'de "*Delikanlı çağımızdaki cevher / Yalvarmak, yakarmak nafilé bugün.*"- C. S. Tarancı- mısrasında geçtiği gibi nafilé kelimesi "yararsız, boşa giden, boş, işe yaramayan" (TDK) anlamında değildir. Bu nedenle "nafilé namaz", boşa giden, işe yaramayan namaz demek olmaz. Bilakis "resmen" yükümlü olmadığı halde, hiçbir karşılık beklemeden, fazlasıyla yapılan anlamına gelir. Yapılan her hayırlı iş, zerre miktarı heba olmadan karşılığını bulacağına göre, nafilé ibadetler de boşa gitmiş olmaz.

² Rivayete göre, Bedir savaşından sonra sahabe arasında çekişmeye ve "aralarının bozulmasına" neden olan şey şudur: 1- Hz. Peygamber'in ganimetleri savaşa katılmamış olanlara da vermesiydi. Bunlar muhacirlerden üç, ensardan da beş kişiydi: Hasta olan kızının yanında kalan Hz. Osman, Şam'dan gelen kervanı gözetlemeye giden Talha ve Said b. Zeyd, geride vekil olarak bırakılan Ebu Lûbabe ve Asım, bir yere haberci olarak gönderilen Haris b. Hatıp, yolda hastalanarak kalan Haris b. Es-Samit ve Huvat b. Cuveyr idi. Bunlara da ganimetten pay verilmeye, itirazlar yükseldi ve tartışma çıktı. 2- Bedir'de savaşan genç sahabeler, cephe gerisinde bekleyen yaşlı sahabelere ganimetten pay verilmesine itiraz ettiler; ve ganimetin kendilerinin hakkı olduğunu, yaşlıların bizzat vuruşmadığını söylediler. Bunun üzerine aralarında tartışma çıktı. Bu ayetler işte bu olay üzerine nazil oldu (Razi, İbn Kesir, Kurtubi)

³ BEDİR SAVAŞI: Ayette anılan savaş, hicretin ikinci yılında gerçekleşen Bedir savaşıdır. Dolayısıyla Enfal suresinin hemen tamamı bu savaşla ilgili olduğu için savaş hakkında kısa bir özet yararlı olacaktır: Şam'dan dönen Ebu Süfyan'a ait büyük bir kervanın, Mekke'ye dönmek üzere yola çıktığı ve bir kaç hafta içinde Medine yakınlarında olacağı haberi alındı. Hz. Peygamber (s.a.v); Medine yakınlarından geçerken kervana saldırma niyetini ashabına açtı. Kervan, 1000 develik bir kervandı ve kırk kadar atlı tarafından korunuyordu. Mekke'nin yedisekiz tefeci bezirgânından birisi olan Ebu Süfyan'a ait bu kervan çökertilirse, Mekke'deki düzen çok ağır bir darbe almış olacaktı. Fakat Ebu Süfyan, Şam'da böyle bir niyetin varlığından haberdar oldu ve Mekke'ye haber uçurarak gereken önlemin alınmasını istedi. Bunun üzerine Mekke çetesinin diğer elebaşlarından Ebu Cehil güçlü bir ordu toplayarak kervanın yardımına koştu. Kervan da, Medine'nin uzağından geçmek için alışılmış yolu değiştirerek kıyı bölgelerine yönelmişti. Hz. Peygamber (s.a.v)' in kervana saldırma niyetini, beklenmedik bir şekilde haftalar öncesinden duyurmasının plânlı bir taktik olduğu anlaşılıyor. Şöyle ki; Mekke çetesi ile nihai bir hesaplaşma içine girilmesi için "açık arazide" onlarla karşılaşılması ve kozların paylaşılması gerekiyordu. Çünkü Medine'de belirsiz bir durum vardı ve sürekli saldırı endişesi içinde güvenlik sorunları yaşanıyordu.

Bunun için Hz. Peygamber (s.a.v); “yılanı deliğinden çıkarmak için su dökme” taktiği uyguladı ve kervana saldırılacağı şayiası yayarak, Mekke’ye haber uçmasını ve müşriklerin açık araziye çıkmasına sağladı. Derken müşrikler yedi yüz deve, yüz atlı ve bin kadar savaşçıdan oluşan tepeden tırnağa zırhlı bir ordu ile Bedir denilen kuyuların yanına kadar geldiler. Müslümanların ise yetmiş devesi, iki atı ve 312 savaşçısı vardı. Hal böyle olunca derhâl savaş şurası toplandı; ve çoğu sahabe böyle bir güce karşı konulamayacağını, dolayısıyla Medine’ye dönmenin hayırlı olacağını ileri sürdü. Kimileri de kervan için yola çıktıklarını, savaşın bir anlamının olmadığını savunuyordu. Fakat Hz. Peygamber ve Hz. Ömer başta olmak üzere ileri gelen sahabelerin savaş yanlısı konuşmaları Müslümanları cesaretlendirdi. Gün, bölgede iki bin yıldır rekabet halinde olan son Rum-Sasani savaşının yapıldığı günle aynı gündü. Bir çağı bitirecek ve yepyeni bir çağ başlatacak büyük çıkış başlamak üzereydi. Bir tarafta Rum-Sasani çekişmesi son demlerini yaşarken, çölün ortasında yepyeni bir tarihin ilk sayfaları açılmak üzereydi. Bu, Müslümanların ilk savaşıydı. Yeni hareket, dünyaya adını kervan basarak değil, açık alanda meydan savaşı vererek ve ölümüne bir cenkle, âdeta “meydan okuyarak” duyurmak ister gibiydi. Nitekim öyle de oldu. Bedir ovasında karşılaşan iki ordu kıyasıya savaştı. Sonuç, müşrikler için tam bir hüsrandı. Ağır bir yenilgi ile savaş alanından çekildiler. Bedir ovası “Allahuekber” sesleriyle çınlarken, Sasaniler de Rumlara yenilmişti. İleride, her ikisini de tarihe gömecek ümmetin doğuşu başlamıştı. Dünyanın iki büyük gücü tarihten çekilirken, çölün içlerinde yeni bir tarih yazılıyordu...

“Üç yüz on iki kişi ile ovaya çıktık

Yenilsek bir daha olmayacaktık

O gün toprağı titrettik “lehülmülk” dedik.

Ovalar bile anladı da

Bir insan anlamadı bizi.” (İ. Eliaçık/Tarihe Not şiirinden)

⁴ Bu iki ayet (7–8); Bedir savaşıyla İslam’ın sesini dünyaya duyurmanın, “kervan basarak” değil, açık alanda “mertçe savaşarak” olması gerektiğinin delilidir. Çünkü dikkat edilirse, Müslümanlardan kimileri “zayıf olanın” yani Şam’dan topu topu kırk atıyla dönen Ebu Süfyan kervanının basılmasını isterken; Allah Mekke’den bin atıyla çıkan donanımlı Ebu Cehil ordusuyla karşılaşılmasını, “hakkın ortaya çıkması ve sahte olanın sahteliğinin belli olması için” onlarla vuruşulmasını istiyor...

9- Hatırlayın. Siz Rabbinizden yardım istiyordunuz. O da, “Peş peşe gelen bin melek ile size yardım edeceğim” diyerek duanızı kabul etmişti.

10- Allah, bu yardımı sadece müjde olsun ve onunla kalbiniz yatışsın diye yapmıştı. Zaten yardım, yalnız Allah'tandır. Allah çok güçlüdür, çok bilgedir; bundan hiç şüpheniz olmasın.

11- Yine hatırlayın, o zaman kendinize güveninizi artırmış;⁵ sizi temizlemek, şeytanın verdiği pis fısıltıyı gidermek, sizi tek yürek haline getirmek ve ayaklarınızı yere sağlam bastırmak için üzerine gökten yağmur indirmişti.

12- Hani Rabbin meleklerle: “Hiç kuşkusuz Ben iman edenlerle birlikteyim. Haydi iman edenlere destek olun. Ben, kâfirlerin yüreğine korku salacağım; vursunlar boyunlarını, kessinler ellerini!” diye vahyetmişti.

13- Bu akibet, onların Allah'a ve peygamberine karşı gelmelerinden ötürüdür. Kim Allah ve peygamberine karşı gelirse, bilsin ki Allah, azabı çok şiddetli olandır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

14- İşte bu yenilgi, size Allah'ın azabı! Şimdilik onu tadın! Kâfirleri bir de cehennem azabı bekliyor.

اِذْ تَسْتَعْيِنُ رَّبَّكَ فَانْجَبَ لَكَ اُنْفِىْ بِمَدَدِ رَبِّكَ
مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرْسِلِيْنَ ۙ وَمَا جَعَلَ اللّٰهُ اِلَّا بَشَرًا
وَلَيَطْلُبَنَّ اِلَيْهِ قُلُوْبُكُمْ وَمَا النُّصْرَآءُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ
اِذَا لَمْ يَمُرَّ بِكُمْ ۙ اِذْ يَنْشِكُرُ النُّعَاسَ اَمْنًا مِنْهُ وَيَنْزِلُ
عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَآءِ مَآءٌ لِّيُطَهِّرَ كُرْسِيَكُمْ وَيُذِيبَ عَنْكُمْ رِجَزَ
الشَّيْطٰنِ الَّذِي يَلْبِطُ عَلٰٓى قُلُوْبِكُمْ وَتُبَيِّنَ لَكُمْ اِلَافًا ۙ
اِذْ يُوْحٰى رَبُّكَ اِلَى الْمَلٰٓئِكَةِ اَنۡىۡ مَعَكُمْ فَتَقِيْتُوا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوْا
سَآئِلِيْنَ قُلُوْبِ الَّذِيۡنَ كَفَرُوْا الرَّغْبَ فَاَضِرُّوْا فَوْقَ
الْاَعْنَاقِ وَاضِرُّوْا مِنْهُمۡ كُلَّ بَنَآءٍ ۙ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَاقُوْا
اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَنَزَّيْنَا قَوْلَ اللّٰهِ وَرَسُوْلَهٗ فَاَرَبَ اللّٰهُ
شَدِيْدُ الْعِقَابِ ۙ ذٰلِكُمْ فَذُقُوْهُ ۙ وَاَنَّ لِلْكَافِرِيْنَ
عَذَابَ النَّارِ ۙ اِلَّا يَأْتِيْهَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوْا اِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيۡنَ
كَفَرُوْا رَحْمًا فَاَلَا تُلُوْهُمُ الْاَدْبَارَ ۙ وَمَنْ يُّوْلِمۡ يُّوْمِئِذٍ
دُبُرَهٗ اِلَّا مُتَحَيِّرًا لِّقِتَالٍ اَوْ مُتَحَيِّرًا لِّلْوَيْلَةِ فَقَدْ بَاءَ
بِعَظَمٍ مِّنَ اللّٰهِ وَمَا وُيۡحِيۡهِمْ وَيُسۡرِ الْمَصۡبِرِ ۙ

15- EY IMAN EDENLER! Düşman ordularıyla karşılaştığınız zaman sakın arkınızı dönüp kaçmayın!

16- Taktik geri çekilme⁶ veya mevzi değiştirme⁷ durumları dışında kim öyle bir günde savaştan kaçarsa, bilsin ki o Allah'ın öfkesini çekmiştir. Onun yeri cehennemdir. Gidilecek ne berbat bir yerdir orası!

⁵ Harfi harfine: “Sizi kendisinden bir eminlik olmak üzere hafif uyku ile bürüştü.” Ayette geçen [النعاس], “iç huzuru, sükunet” manasında Türkçe’de “kendine güveni gelmek” dediğimiz şeydir. Araplar bunu ifade etmek için “hafif uyku basmak, uyuklamak” anlamında mecazî olarak [النعاس] kelimesini kullanırlardı (Rağıb).

⁶ Harfi harfine: “Tekrar savaşmak için bir tarafa çekilme...”

⁷ Harfi harfine: “Diğer bölüğe ulaşip mevzi tutma...”

17- Onları siz öldürmediniz, Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmadın, Allah attı. Bu imtihan iman edenleri iyiliklerle sınamak içindi. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüphemiz olmasın.⁸

18- İşte böyle... Allah kâfirlerin tuzağını bozar; bundan hiç şüphemiz olmasın.

19- Eğer fetih istiyorsanız, işte size fetih! Eğer vazgeçerseniz, sizin için daha hayırlı olur. Eğer dönerseniz, Biz de döneriz. Kalabalıkların size hiç bir faydası yoktur. Allah iman edenlerle beraberdir; bundan hiç şüphemiz olmasın.⁹

20- Ey iman edenler! Allah'a ve peygamberine itaat edin. İşittiğiniz halde O'ndan yüz çevirmeyin.

21. Kulak vermedikleri halde "Tamam anladık" diyenler gibi olmayın.

22- Allah katında yerde yürüyen canlıların en kötüsü, aklını kullanmayan sağırılar ve dilsizlerdir.¹⁰

23. Allah onlarda iyi bir hal görseydi, duyurmasını duyururdu. Ama yine de inatlarından yüz çevirip eski hallerine dönerlerdi.

24- Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve peygamberine uyun. Bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer. Dönüp dolaşp

لَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ
وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا
إِنَّا لِلَّهِ سَمِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٧﴾ ذَلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَدِيدٌ
الْكَافِرِينَ ﴿٧٨﴾ إِن تَسْتَفْتِهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْهَوهُمْ
فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَعُدُّوا نَعْدًا وَلَنْ نَعْنِيَّ عَنْكُمْ وَنَسُخْكُمْ
شَيْئًا وَلَوْ كُفِّرْتُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٩﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عُنَاهُ وَانْتُمْ
تَسْمَعُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا
وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٨١﴾ إِذْ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضُّمُ
الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَقُولُونَ ﴿٨٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا
لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ
لِمَا يَحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَهُ
تَخَشَّرُونَ ﴿٨٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُغْلِبُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٨٥﴾

huzurunda toplanacaksınız; bundan hiç şüphemiz olmasın.¹¹

25- Fitne konusunda çok duyarlı olun. Çünkü fitne bir kez çıktı mı, içinizden sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz. Biliniz ki Allah'ın azabı şiddetlidir.

⁸ Kuran'ın geneli böyle olmakla beraber, özellikle savaş olup bittikten sonra nazil olan bu ayetlerdeki "Biz" [إِنَّا] diyen üslubuna dikkat ediniz: "Onları siz öldürmeniz, Biz öldürdük. (Düşmanın üzerine ok veya toprak) attığın zaman da sen atmadın, Biz attık!" Burada Allah olayın gerisinde, ilerisinde, aşağısında veya yukarısında değil, bizzat içindedir; fakat hiçbir yerde görünmemektedir. Mevlana'nın Mesnevi'sinde geçen örnekteki "elif" (Bir)'in, kiminde "vav", kiminde "gaf", kiminde "nun" şeklinde "bütün harflerin" içinde olması ve fakat hiçbirinde görünmemesi gibi. Her şey O'nun (Huve) içindedir, fakat O (Huve) hiçbir yerde görünmez

⁹ Bu ayette, hitabın kime yönelik olduğu konusunda iki görüş var: 1- Burada hitap kâfirlere yöneliktir. Ebu Cehil'in Bedir'e çıkarken "Allah'ım! İki ordunun en yü-

ce ve üstün olanına, iki gurubun en doğru yolda olanına, iki cemaatin en şerefli olanına, iki dinin en üstün olanına yardım et!” duasına cevaptır (Hasan el-Basri, Mücahid, Suddi). Bu durumda mana; “Ey kâfirler! Fetih (zafer) istiyordunuz, işte size zafer! Demek ki kalabalıkların size bir faydası yoktur. İşte gördünüz; Allah bu iki guruptan mü’minlerle beraberdir, doğru yolda olanlar onlardır. Eğer kâfirlikten dönerseniz, biz de size azap etmekten döneriz” şeklinde olur. 2- Burada hitap mü’minleredir. Hz. Peygamber’in (s.a.v); “Allah’ım bize zafer (fetih) nasip etmezsen bu günden sonra Sana yeryüzünde ibadet eden kimse kalmayacak” duasına cevaptır (Razi, Kadı Abdülcebbar). Bu durumda mana; “Ey mü’minler! Fetih (zafer) istiyordunuz, işte size zafer! Demek ki kalabalıkların size bir faydası yoktur. Yardım ancak Allah’tan gelir. Bu nedenle aranızdaki ganimet çekişmesini bırakın. Eğer çekişip durmaktan vazgeçmezseniz, Biz de yardım etmekten ve sizinle beraber olmaksızın vazgeçeriz” şeklinde olur... İkinci görüş tercihe şayandır. Çünkü baştan beri ve bu ayetten sonra da hitap kâfirlere değil, mü’minleredir. Bağlam tamamen mü’minlerle ilgilidir. Ayetin öncesinde ve sonrasında hitabın mü’minlere yönelik olduğu gayet açık bir şekilde görülüyor. Şu halde, aradaki bu tek ayetin kâfirlere yönelik olduğunu varsaymak, anlatım bütünlüğünü bozmaktadır... Esasında burada ana tema ne savaştır, ne de ganimetlerdir. Bilakis Ku’ran, bu ilk savaşla, âdeti tarihin önüne çıkan mü’minlerin “saf bir yürek temizliği” (ihlas) içinde olup olmadıkları ile ilgilenmektedir. Öyle görünüyor ki denmek istenen şudur: “Şu bir avuç inanmış adam, kokuşmuş dünyayı kurtarmak için ortaya çıktı. Eski dünyanın ganimet sevdalarına kendini kaptırmamalı. Zaten et kokmuş, tuz da kokmamalı. Saflığını ve yürek temizliğini yitirmemeli. Son derece idealist olmalı. Büyük insanlık ülküleri peşinde koşmalı...” Bir Türkçe şiir mısrasında geçtiği gibi “Güzel sevmeye geldik etmek yemeye değil” (Neyzen Tevfik).

¹⁰ Yani: Sizler sıradan insanlar gibi duyarsız olamazsınız. Söyleneni duymayan sağır ve söyleyeceği bir şey olmayan dilsizler gibi olamazsınız. Akli ve vicdanı donmuş insanlar gibi yaşamazsınız. Körkütük bir ganimet davası peşinde koşamazsınız. Allah sizi insanlığın yüz akı yapmak istiyor. Vicdanın ve merhametin dile gelen soylu sesi yapmak istiyor. Bunun için üzerinizde titriyor. Tertemiz kalmanızı, içinize dünya sevdasının girmemesini istiyor. Sizi ganimet için çekişip duran insanlar olarak görmek istemiyor.

¹¹ Yani: Ey iman edenler! Allah ve peygamberi sizi hayat verecek şeylere çağırdığı zaman, birer sağır ve dilsiz kesilmeyin. Duyarlı olun, çevrenize tepki verin. Sadece kendini düşünen, kendi asudeyse dünya yansa aldırış etmeyenler gibi olmayın. Siz kalpsiz dünyanın kalbi, akli ve vicdanı donmuş insanlığın vicdanı olacaksınız. Allah ve peygamberi size hayat, verecek bir inanca, bir eyleme çağırıyor: İman ve cihat! Çünkü hayat iman ve cihattır; Allah yolunda, hak ve adalet uğrunda bıkmadan, usanmadan çalışmak... Sizi, yeryüzünde sürünüp duran sağır ve dilsiz birer böcek olmaktan kurtaracak olan budur! Bunu için Allah ve peygamberi, kendi etrafınıza ördüğünüz bencillik duvarlarını yıkıp erdemin aydınlık ufuklarına çağırıyor. Gördüğünü ele geçiren, bulduğunu yiyen, “hep bana hep bana” diyerek yaşayan küçük insanların dünyasından; gördüğü ile yetinmeyen, bulduğunun ötesine geçmeye çalışan, hep daha iyisini ve hep daha ötesini arayan büyük insanların dünyasına çağırıyor. Siz, daha ilk savaşta gördüğü ganimete, daha ilk savaşta ele geçirdiği esirlere tamah eden, bunun yüzünden birbirine küsen küçük insanlar olamazsınız...

nenlere O'nun da döneceğini bilmek (19–20); aklını kullanamayan sağır ve dilsiz hayvanlar gibi değil, akli ve vicdanı diri, duyarlı, fedakar, erdemli insanlar olmak (22–23); Allah'a giden yolun kalplerden, gönüllerden, vicdanlardan geçtiğini, Allah'ın ve peygamberin hayat veren çağrısının esas itibarıyla oraları diriltmeye yönelik olduğunu, bunun için Allah'ın kişi ile kalbi arasına girdiğini unutmamak (24); lüzumsuz çekişmelerden, boş tartışmalardan, insanları birbirine düşürecek fitne fesat işlerinden uzak durmak (25); başlangıçta güçsüz olursa da, saf bir yürek temizliği içinde olunmaya devam edildiği takdirde, Allah'ın yardımının gecikmeyeceğini bilmek (26); malın-mülkün ve ganimetin geçici olduğunu, bunlar için kimsenin kalbini kırmamak gerektiğini, vefa, dostluk, kardeşlik, güven, emanete riayet gibi asıl değerlerin bunlar olduğunu hiç aklından çıkarmamak (27–28)... İşte Allah ve peygamberinin hayat veren çağırısı budur. Her kim bu çağrıya kulak verirse hayat bulur, canlanır, dirilir. Her kim de buna kulak asmazsa, sağır ve dilsiz böcekler gibi sürünür durur...

¹⁴ Harfi harfine: "Allah plan kuranların en hayırlısıdır."

34- Öte yandan, Mescid-i Haram'ın gerçek sahipleri olmadıkları halde iman edenleri oraya sokmazken, Allah onlara ne diye azap etmeyecek? Oranın gerçek sahipleri, Allah bilinciyle yaşayanlardan başkası değildir. Fakat onların çoğu bunu algılayamaz.

35- Onların Allah'ın Evi yanındaki duvarları, ıslık çalmak ve el çırpımdan başka bir şey değildir. Böyle kâfirlikler yapıp duruyordunuz, tadın şimdi azabı!

36- Hiç kuşkusuz kâfirler mallarını insanları Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcayacaklar. Fakat sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve sonuçta yenilmekten kurtulamayacaklar. Kâfirlikte ısrar edenlerin hepsi cehennemi boylayacak!

37- Bütün bunlar, Allah'ın iyiyi kötüden ayırt etmesi ve bütün kötülerini üst üste yığıp cehenneme doldurması içindir. İşte onlar, kaybedenlerin ta kendileridir.

38- O kâfirlere söyle: "Düşmanlıktan vazgeçerlerse, geçmiş günahları bağışlanacak. Yok devam ederlerse, öncekilerin hali gözlerinin önündedir."

39- Baskı, zulüm ve zorbalık¹⁵ kalkıncaya ve din tümüyle Allah'ın oluncaya

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ ۚ إِنْ أَوْلِيَائِهِمُ إِلَّا الْمُنَافِقُونَ وَلَكِنَّ الْكَافِرِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنْ أَلَّيْنَا كُفْرًا وَنُفُوقًا آمَوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُفْقَرُونَهَا ثُمَّ يَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةٌ ثُمَّ يَغْلِبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُخْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكَبُكُمْ جَمِيعًا فَيَجْعَلُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ مُمْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنتُنَا الْأُولَىٰ ﴿٣٨﴾ وَقَالُوا هُمْ حَتَّىٰ لَا يَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَلِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُوا فَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَمَّا يُفْعَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَوْا ۚ إِنَّ اللَّهَ مُؤَلِّمُ خَسْفٍ الْمَوَلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

kadar onlarla savaşın! Eğer son verirlerse, Allah yaptıklarını çok iyi görüyor.

40- Eğer vazgeçerlerse, bilin ki Allah sizin yârinizdir. O ne güzel yâr, ne güzel yardımcıdır!¹⁶

¹⁵ FİTNE: Bkz. 17/73. ayet dipnotu.

¹⁶ Bu pasajlardaki ayetler (30–40); Bedir savaşının "esas" nedenini açıklıyor. Şöyle ki: Mekke'deki Allah'ın evi Kâbe etrafında, Tanrı ve din istismarına dayalı bir düzen hüküm sürmektedir. Bu düzeni elinde tutan da, yedi-sekiz tefeci bezirgân vardır. Bunlar, Mekke'de ortaya çıkan ve bu istismara bir son vermek isteyen öksüze (s.a.v) ölüm, sürgün ve hapis gibi her tür ezayı reva görmüşlerdir (30). Üstelik bunlar, Allah'ın ayetlerine, "Ne var bunda, biz de bunun gibisini yazarız. Bu eskilerin masalından başka bir şey değildir. Eğer bunlar gerçekten Allah'ın ayetleri ise gök-

ten üzerimize taş yağdırsın bakalım” diye de iyiden iyiye küstahlaşmaktadırlar (31–32). Mescit-i Haram’ın, o Allah’ın evinin gerçek sahipleri olmadıkları halde iman edenleri Allah bilinciyle yaşamak ve O’nu hakkıyla sevip sayarak bunun gereklerini yapmak (*takva*) dışında bir amaçları olmayan gerçek sahiplerini oraya sokmamaktadırlar (34). Allah’ın evini zorbalıkla ele geçirmiş olan bu güruh, üstelik dua ve namaz diye de ıslık çalıp el çırparak ibadet ettiğini sanmaktadır (35). Allah’ın evine hizmet etme adı altında insanları Allah’ın yolundan alıkoymaya çalışmakta ve bunun için de hiçbir masraftan kaçınmamaktadırlar (36). Şimdi, iynin kötüden, doğrunun yanlıştan ayrılması için bir furkan gerekmektedir. Cehennemin boş yere olmadığıının gösterilmesi icap etmektedir (37). Eğer bu Mekke çetesi Allah’ın evini istismar konusu yapmaya bir son vermezse, dünya (savaş, afet) ve ahiret (cehennem) azabı yakalarını bırakmaz (38). Eğer iyilikten, güzellikten anlamaz, inatla direnir ve şehri işgal ve istismardan vazgeçmezlerse, iman edenlere düşen, bu baskı, zulüm ve zorbalık (*fitne*) ortadan kalkıp din (burada adalet) tam anlamıyla sağlanıncaya kadar bunlarla savaşmaktır (39)... Demek ki, bu pasajdan çıkan sonuç bugün için şu olmaktadır: Allah’ın evi Kâbe’nin bulunduğu şehirlerin anası Mekke başta olmak üzere dünya, zalimlere, zorbalara, despotlara, tiranlara kalacak değildir! Yedinci yüzyıl Mekke (Kâbe) işgalcilerine söylüyorum; dünyanın geri kalan tüm şehirlerinin işgalcileri, zorbaları, zalimleri siz anlayın!

41- BİLESİNİZ Kİ, ganimet olarak her ne ele geçirirseniz geçirin, bunun beşte biri Allah'a, peygamberine, yakınlara, öksüzlere, yoksullara ve yolu kesilmiş olanlara¹⁷ aittir. Eğer Allah'a ve o doğru ile yanlıştın ayrıldığı, iki ordunun birbiri ile karşılaştığı gün kulumuza indirdiğimize inanıyorsanız, bu böyledir. Allah'ın her şeye gücü yeter.

42- Hatırlayın. Siz Bedir vadisinin bir ucunda, onlar da öteki ucundaydılar. Kervan da sizden daha aşağıdaydı. Eğer siz sözleşmiş olsaydınız bile, zamanlamasını bu kadar denk düşüremezdiniz.¹⁸ Oysa Allah, herkes eteğindeki taşı döksün, gerçekler ortaya çıksın ve böylece hak yerini bulsun istiyordu.¹⁹ Allah her şeyi kesinlikle işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüphemiz olmasın.

43- Hatırlasana. Allah rüyada sana onları az göstermişti. Eğer onları sana çok gösterseydi, yılgınlığa düşecek ve savaş hakkında tartışıp duracaktınız. Fakat Allah sizi bundan kurtardı. Allah sinelerin ta özünü bilir; bundan hiç şüphemiz olmasın.

44- Allah, düşmanla karşı karşıya geldiğiniz zaman onları sizin gözünüzde, sizi de onların gözünde küçültüyordu.

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ
وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ
إِنْ كُنْتُمْ مِنْكُمْ يَافِئَةً ۖ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفَتْحِ
قَالَ يَوْمَ النَّارِ أَجْعَلْ لِلَّهِ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝٤١
إِذَا نَسَخَ
بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهَؤُلَاءِ الْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ
أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَوَّنَا عَنْهُ لَأَخْلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَكِنْ
لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ
عَنْ بَيْتِهِ وَيُخَيِّبَ مَنْ خَبَىٰ عَنْ بَيْتِهِ ۖ وَرَأَىٰ اللَّهُ لَسَمِيعٍ
عَلَيْهِ ۝٤٢ إِذْ يُبَيِّنُ اللَّهُ لُفُوفَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهَا وَلَوْ
أَرَيْكُمُ كَثِيرًا لَفِشَلْتُمْ وَلَكِنَّا دَعَوْنَاهُ فِي الْأَمْرِ
وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلَيْهِ يُدْرِ السُّدُورَ ۝٤٣
وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ الْفَتْحِ فِي أَعْيُنِكُمْ قِبَلًا وَيُقَلِّلُكُمْ
فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا ۖ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ
الْأُمُورُ ۝٤٤ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا
وَادْكُرُوا ۖ وَاللَّهُ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۝٤٥

İş olacağına varsın istiyordu. Unutma ki bütün iş ve oluş Allah ile olup biter.²⁰

45- Ey iman edenler! Düşmanla karşılaştığınızda direnin ve Allah'ı çok anm ki başarıya erişesiniz.

¹⁷ İBNU'S-SEBİL: Bkz. 59/7. ayet dipnotu.

¹⁸ Harfi harfine: "Eğer siz sözleşmiş olsaydınız zamanı konusunda ihtilafa düşerdimiz."

¹⁹ Harfi harfine: "Fakat Allah, işlenmesi gerekli olan emri yerine getirmek için böyle yaptı. Ta ki helak olan kişi apaçık bir delilden ötürü helak olsun, diri kalan kişi de yine apaçık delilden ötürü hayatta kalsın." Bu cümle, bazı müfessirlere göre mecazdır (Zemahşeri, İbn Kesir'den naklen İbn İshak). Anlatılmak istenen, Türkçe'de "eteğindeki taşı dökmek, hak yerini bulmak, gerçeklerin gizli kalmaması, ortaya çıkması" deyişleriyle ifade ettiğimiz manadır.

²⁰ Harfi harfine: "Bütün işler Allah'a rucu eder."

46- Allah ve peygamberine itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Yoksa cesaretiniz kırılır yılgınlığa düşersiniz. Birbirinize katlanın, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

47- İnsanların gözlerini kamaştıran bir gösteriş ile debdebe içinde yerlerinden çıkıp gelen o kâfirler gibi olmayın. Çünkü onlar Allah yolundan alıkoymak için uğraşıyorlardı. Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır.

48- Hani şeytan onlara yaptıklarını güzel göstermiş ve “Bugün hiç kimse sizin karşınızda duramaz. Ben de yakınlarınızda olacağım” demişti. Fakat iki ordu karşılaşınca hemen kıvırdı da, “Benden uzak durun, sizin görmediğiniz şeyler görüyorum. Allah’tan korkuyorum, Allah’ın azabı çok şiddetlidir” demişti.

49- Bu arada münafıklar ve kalplerinde hastalık bulunanlar da, “Bunları, dinleri bu havalara sokuyor” diyorlardı.²¹ Oysa kim Allah’a dayanırsa bilsin ki, Allah’tır güçlü olan, bilge olan.²²

50- O KAFİRLERİ ölünce ne bekliyor bir görseydin; melekler yüzlerine ve arkalarına vurarak “Tadın yakıcı azabı” diyecekler.

51- Kendi ellerinizle yapıp getirdiklerinizin karşılığıdır bu; yoksa Allah kul-

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَسْأَلُوا الْقِسْطَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
بِخُصْمِكُمْ وَأَصِيرُوا إِلَى اللَّهِ مَعَ الصَّابِرِينَ ٤٦ وَلَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ يَمَازِي مَلُوكَهُمْ حَيْثُ ٤٧
لَهُ الشَّيْطَانُ أَنْعَمَ لَهُ وَقَالَ لَا غَايَةَ لَكُمْ الْيَوْمَ
مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَأَتْهُ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَى
عَقْبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي رَسُولٌ مِنْكُمْ أَنِّي آتَى مَا لَا تَرَوْنَ
إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٤٨ اذْهَبُوا
الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرْهَوْا دِينَهُ
وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٤٩
إِذْ تَتَوَقَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةَ يَتَنَزَّهُونَ وَجُوهُهُمْ
وَأَبْهَامُهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ٥٠ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ
أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّا اللَّهُ لَنَبْذِلَنَّ الْغَافِلِينَ ٥١ كَذَابُ الْ
فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَخَذَّهُمْ
اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّا اللَّهُ فَوْى شَدِيدُ الْعِقَابِ ٥٢

larına asla zulmetmez.²³

52- Bunların sonu, Firavun hanedanı ve onlardan öncekiler gibi olacak. Onlar da Allah’ın ayetlerine kâfirlik etmişlerdi de Allah onları günahları ile birlikte kısıkvırak yakalamıştı. Allah güçlüdür, karşılığı çok çetindir; bundan hiç şüpheniz olmasın.

²¹ Dikkat edilirse bir önceki ayette (47); karşı tarafın, yurtlarından büyük bir debdebe içinde çıktıkları; şeytanın onlara “Sırtınız yere gelmez, size kimse karşı koyamaz” diye gurura kaptırdığı (48) ifade edilmekteydi. Bu ayette de (49) münafıklar ve kimi hastalıklı tiplerin mü’minler için “Bunları dinleri gurura kaptırmış. Onları öyle bir havaya sokmuş ki, bir maceranın peşinden gidiyorlar. Yok olacak zavallılar...” dedikleri aktarılıyor ve arada esas mesaj veriliyor. “Çünkü kâfirler Allah yolundan alıkoyuyor.” “Oysa kim Allah’a dayanırsa bilsin ki Allah

çok güçlü (*aziz*) ve çok bilgedir. (*hakim*)” Yani yine savaşın seyri anlatılırken, “Allah bilinci” (*takva*) oluşturmaya yönelik bir hitap... Öyle anlaşıyor ki Kur’an o günkü dünyaya “Mekke” üzerinden meydan okuma anlamına gelen bu olaya (Bedir savaşı) çok büyük önem veriyor. Ayette geçen münafıkların ve hastalıklı tiplerin, “*Bunları, dinleri bu havalara sokuyor (gururlandırıyor)*” sözleri, bugün için çok tanıdık olduğumuz. “Bunlar maceraperest adamlar. Hayal dünyasında yaşıyorlar. Dünyayı karşımıza alamayız. Bizi yaşatmazlar; ekonomimizi çökertirler, mahvoluruz” lâflarına ne kadar da benziyor. Buna karşın Kur’an’ın mesajı, ısrarla aynı temaya odaklanıyor: KORKMA! ALLAH VAR!

²² Bu bölümdeki ayetlerde (41–49) Bedir savaşının oluşum ve gelişim seyri son derece çarpıcı bir üslupla ele alınıyor. Bunları anlatmaktan maksadın, savaşın bir özetini vermek olmadığını görüyoruz. Yani burada savaş hakkında “bilgi” verilmiyor. Bilakis bütün amaç, “bilinç” oluşturmaya yönelik, Allah bilinci... Allah’ın her şeyin içinde olduğu; iş ve oluşun, bütün taraflarıyla birlikte bu “içinde oluşun” bir tarafını teşkil ettiği... Öyle ki Allah, savaşın patlak vereceğini bilirlerse bundan vazgeçerler diye onlara bunu unutturmakta (42); kendilerine güvenleri gelsin diye uykuyu bastırmakta (11); peygambere rüyasında düşmanı az göstermekte (43); hatta karşı karşıya gelince savaşa heveslensinler diye tarafları birbirine az göstermekte (44); iş olacağına varsın istemektedir (44). Sanki her iki tarafı da, Bedir ovasına doğru adım adım itelemektedir... Doğrusu bu çok enteresan bir üslup, son derece çarpıcı bir dildir... Burada sanki şöyle bir durum var: Olaylar oluyorken, Allah’ın takdiri de gerçekleşiyor olmaktadır. İlişki, birinin bitip diğerinin başlaması şeklinde fasıllı değil, hemdemdir (aynı anda, senkronize) . Balıklar yüzdükçe denizin, deniz hareketlendikçe balıkların hareket halinde olması gibi... Bu ayetler yedinci yüzyılda gerçekleşmiş bir savaşı anlatıyor gibi görünüyor; ama gerçekte insanoglunun zihin ve duygu dünyasında “Allah”ın nerede ve nasıl bir şey olduğunun “bilin-cini” uyandırmaya çalışıyor...

²³“Kader senin dediğin yolda şer’e bühthandır

Tevekkülün hele hüsran içinde hüsrandır.

Kader imanın farzlarına dâhil... Amenna...

Fakat yok onda senin sapmış olduğun mana

Kader; şartları mevcut olup ta meydanda

Zuhura gelmesidir mümkünatın a’yanda” (M. Akif/Safahat)

“Kadermiş” öyle mi? Hâşâ, bu söz değil doğru

Belâni istedin, Allah ta verdi, doğrusu bu

Talep nasılsa tabii netice öyle çıkar

Meşiiyyetin sana zulmetmek ihtimali mi var? (M. Akif/Safahat)

53- Bu böyledir. Çünkü bir millet kendini değiştirmedikçe, Allah ta onların halini değiştirmez. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.

54- Evet bunların sonu, Firavun hanedanı ve onlardan öncekilerin sonu gibi olacak. Onlar Rabblarının ayetlerine, yalan demişlerdi. Biz de onları, günahları ile birlikte helâk etmiştik ve Firavun hanedanını boğmuştuk. Hepsi de zalimdi onların.

55- Allah katında, yeryüzünde yürüyen canlıların en kötüsü, imana yanaşmayan kâfirlerdir.²⁴

56- KENDİLERİYLE antlaşma yaptığın halde, Allah'ın öfkesini çekmekten sakınmadıkları için her defasında antlaşmalarını bozanlara gelince.

57- Eğer savaş alanında onlarla karşılaşırsanız, onlara öyle ağır bir darbe indirin ki cümle âleme²⁵ ibret olsun.

58- Keza, antlaşma yaptığın bir topluluğun antlaşma hükümlerini tek yanlı ihlâl ettiklerine dair elinde kanıtlar varsa, sen de karşılıklılık ilkesi gereğince antlaşmayı bozduğunu taraflara bildir. Allah, sözünün eri olmayanları sevmez; bundan hiç şüpheniz olmasın.²⁶

59- Kâfirler yakayı kurtardıklarını sanmasınlar. Çünkü onlar, Bizi aciz bırakamazlar.

60- Düşmana karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın ve askeri hazır-

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرَ مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾ كَذَّبَ آلُ فِرْعَوْنَ ۚ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَمْلَكْنَاهُمْ بُدُوهُمُوعًا وَعَازَقْنَاهُمْ أَلِفَ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ فَؤَادٍ مِثْلٍ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَفَعَلُوا فِعْلَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ كَانُوا هَدًى مِنْهُمْ ثُمَّ تَبَيَّنَ عَنْهُمْ فَمِنْ هُنَا فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَاِمَّا تَتَّبِقُهُمْ فِي الْحَرْبِ قَتَلْتَهُمْ مِنْ خَلْفِهِمْ وَقَدْ مَنَافَتُهُمْ بِدُرُورٍ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قُوَّتِهِ حَيَاتَهُ فَأَنَّ اللَّهَ يَافِكُ عَلَىٰ سَوَاءٍ إِنَّا لِلَّهِ لَا يَجِبُ الْخَائِبِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا يَجِبُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا اسْتِغْوَاءَ آلِهِمْ لَا يَنْجُونَ ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِمُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۚ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَحَدُوا بِالسَّلامِ فَاجْعَلْ لَهُمَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

lıklar yapın.²⁷ Böylece hem Allah'ın, hem sizin düşmanlarınızı ve saldırgan niyetler taşıyan daha başkalarını caydırmış olursunuz.²⁸ Allah yolunda ne harcarsanız, size eksiksiz ödenir, asla haksızlığa uğratılmazsınız.

61- Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş ve sadece Allah'a dayan. O her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.

²⁴ Bu ara pasajda (50–55); gündelik ortamdan bir an için uzaklaşarak, dikkatleri tarihe çekiyor. Mekke'de yürütülen mücadelenin tarihi sürekliliğine vurgu yapıyor. Eski Mısır firavunları ve onlara karşı çıkan Musa ile Muhammed arasındaki köpürüler kuruyor. Bu mücadelenin, kadim bir damarın yeniden diriltilmesinden başka

bir şey olmadığı hatırlatılıyor. Tarihi tekerrürden ibaret görenlere adeta “Hiç ibret alınsaydı tekerrür eder miydi?” diye soruyor...

²⁵ Harfi harfine: “Arkalarında olanlar ibret alsınlar.”

²⁶ Rivayete göre bu üç ayette (56.57.58) adı geçenler, Yahudi Kurayza kabilesi idi. Bunlar Medine’ye gelince, Hz. Peygamberle (s.a.v) karşılıklı saldırmazlık antlaşması imzalamışlardı. Ancak Bedir’de bunu bozarak düşmanla işbirliği yapmışlardı. Ardından tekrar antlaşma imzalamışlar, fakat çok geçmeden yine Hendek savaşındaki düşman koalisyonu ile işbirliği yapmaktan çekinmemişlerdi (İbn Abbas).

²⁷ Harfi harfine: “Bağlamış beslenen atlar hazırlayın.”

²⁸ Harfi harfine: “Sizin bilmeyip de Allah’ın bildiği daha başkalarını korkutmuş olursunuz.”

hadır yirmi kişi bulunsa, on kat fazlasını (iki yüz) yenmesi içten bile değildir. Keza böyle bin kişi olsa, on katı (onbin) fazlasını alt edebilir. Fakat madem içinizden böyleleri çıkmıyor, hiç olmazsa sizden böylesi yüz kişinin bir kat fazlasını (iki yüz); böylesi bin kişinin de bir kat fazlasını (iki bin) tepeleyebileceğini unutmayın. Şimdi hangisine gücünüz yetiyorsa onu yapın. Unutmayın. Bir işe inanmak, dirençli olmak ve iyi hazırlanmak, zaferin yarısıdır (Ebu Müslim). Dikkat edilirse bu pasajda (56–66) konu, Medine’nin güvenliğini sağlamaya yönelik tedbirlere yöneliyor. Düşmana karşı hazırlıklı olunmasını, antlaşmalara bağlı kalınmasını, barış ve güvenliğin sağlanması için askeri hazırlıklar yapılmasını, daima uyanık olunmasını, “Su uyur düşman uyamaz” ilkesinin esas alınmasını öğütlüyor. Buradan anlıyoruz ki savaşın, barış için kaçınılmaz olduğu anlar vardır. Bu anlar geldiğinde savaştan kaçınılmaması gerekmektedir: *“Hazır ol cenge, eğer istiyorsan sulh-u salah”*

³³ Bu pasajdaki ayetler (67–71); Bedir savaşında ele geçirilen esirlere ne yapılması gerektiği hakkındadır. Rivayete göre, Hz. Peygamber’in (s.a.v) yanına içlerinde kendi amcası Abbas ve amca çocuğu Akil b. Ebi Talip’in de bulunduğu yetmiş esir getirildi. Hz. Ebubekir bunların fidye alınıp serbest bırakılmasını teklif ederken, Hz. Ömer öldürülmelerini, Abdullah ibn Revaha da odunu bol bir ateşte yakılmalarını teklif etti. Hz. Peygamber bu teklifler, üzerine duyulanarak Ebubekir’i İbrahim ve İsa’ya, Ömer’i Nuh ve Musa’ya benzeten bir konuşma yaptı ve fidye alınarak serbest bırakılmaları yönünde eğilim gösterdi. Bu bölümdeki ayetler bunun üzerine nazil oldu (Razi, İbni Kesir, Kurtubi). Dikkate edilirse, ayetlerde fidye almanın kınanıp, Hz. Ömer’in görüşü doğrultusunda öldürülmeleri gerektiği yolunda bir görüş belirtilmiyor. Sonuçta esirler, öldürülmemiş olması, Allah tarafından da Hz. Ömer’in teklifi doğrultusunda öldürülmesinin istendiği yorumunu geçersiz kılmaktadır. Bilakis hepsi birden eleştiriliyor ve bu tartışmanın kendisi mahkûm ediliyor. Kur’an, esirlere ne yapılacağı konusunda taraf olmuyor. Ömer’in teklifi doğru, Ebubekir’ininki yanlış demiyor. Kur’an’ın odaklandığı şey, kendilerinden çok şey beklediği Bedir’e çıkan bu bir avuç insanın, “saf bir yürek temizliği içinde” olup olmadıklarıdır. Ganimet, ele geçirme, fidye, boyunlarını vurma, ateşte yakma vs. asıl bunlar için tartışıp durmalarına içerliyor. Âdeta; “Siz bunlar için savaşmadınız. Sizin davanız esir, fidye, ganimet, öldürme, yok etme vs. değil” demeye getiriyor...

³⁴ Yani: Ölümü göze alarak, yiğitçe ve mertçe giriştiği bir meydan savaşı sonucu olmadıkça bir peygambere esir almak yakışmaz. Savaşta yenilen taraf esir düşer; bu savaşın evrensel bir kuralıdır. Fakat bundan kişisel menfaat temin etmeye kalkmak, insanları köleleştirme amacı ile kullanmak doğru değildir. Zafer sarhoşluğu içinde elinize esir düşen insanları öldürmeyi veya onları para karşılığı serbest bırakmayı düşünebiliyorsunuz. Hâlbuki sizin saf adalet ve özgürlük savaşçısı olmanız gerekir. Böyle şeylere tenezzül etmemeniz gerekir. Size yakışan budur... (Allahu a’lem).

³⁵ Yani: Cânı gönülden Allah'a iman eden, Onun yolunda yürüyen, canını ve malını bu yola adayanların olası bir takım hatalarını affedeceğine dair Allah'ın daha önce geçmiş bir sözü olmasaydı, sizi büyük bir azap tutardı. Şöyle ki: Siz Bedir ashabı, güçlülere göğüs gerdiniz, savaş alanında ölümüne çarpıştınız. Büyük fedakârlıklar gösterdiniz. Fakat zafer sarhoşluğuna kapılarak hemen esir almaya, esirlerden dünya menfaati elde etmeye veya onları savaş bittiği halde öldürmeye kalkıştınız. İşte bu olmadı; büyüklüğünüze, kahramanlığınıza, mertliğinize gölge düşürdünüz. Fakat yine de sizin fedakârlığınızı zayi edecek değiliz. Bu tür yanlışlarınızı görmezden geliyoruz. Bakın Allah, dünyalık dürtüleri sizden tümüyle gidermek istiyor. Sizin çok temiz, saf ve idealist kalmanızı istiyor. Çünkü siz, insanlığı kurtarmaya adaysınız. Bu nedenle esirler hakkında düşündükleriniz size hiç yakışmadı. Allah bunları bağışlıyor sakın bir daha böyle şeylere tevessül etmeyiniz... (Allahu a'lem).

70- Ey Peygamber! Elinizdeki esirlere söyle: “Eğer Allah kalbinizin yumuşadığını görürse mağlubiyet açısından daha hayırlısını size verir ve sizi bağışlar.³⁶ Allah çok bağışlayıcıdır; sevgi ve merhametle dopdoludur.”

71- Eğer sana hainlik etmeye kalkarlarsa, şunu çok iyi bilin ki, daha önce de Allah’a hainlik etmeye kalkışmışlardı. Fakat Allah onlara fırsat vermemiş, sizi üstün kılmıştı. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.

72- İYİ DİNLEYİN! İman edenler,³⁷ hicret edenler,³⁸ Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihat edenler,³⁹ onlara kucak açıp yardım edenler... İşte bunlar, birbirlerinin can yoldaşlarıdır. İman edip de hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar onlara karşı dostluğun gereğini yerine getirememekten dolayı siz sorumlu değilsiniz. Eğer onlar uğradıkları baskılar nedeniyle sizden yardım isterlerse, yaptığınız sözleşmeyi ihlâl etmeden onlara yardım etmek üzerinize borçtur. Allah, her ne yapıyorsanız görüyor.

73- Kâfirler birbirleriyle dayanışma içine giriyorlar. Eğer siz de dayanışma ve dostluk içine girmezseniz, yeryüzünde baskı ve zorbalık artar, büyük zulümler olur.

74- İman edenler, hicret edenler, Allah yolunda cihat edenler, onlara kucak

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا الَّذِينَ يَدْعُواكُم مِّنَ الْإِسْلَامِ إِلَى الْبَيْتِ الْمَقْدِسِ إِنَّكُمْ عِلْمَ اللَّهِ فِي مَلُوكِهِمْ
خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ خَيْرٌ مِّنْكُمْ
رَجِئِهِ ۖ وَإِن يَدْعُواكُم إِلَى الْبَيْتِ الْمَقْدِسِ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ
فَلَمَّا كُنْتُمْ مَعَهُمُ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ ۖ إِنَّا لَذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا
وَنَصَرُوا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ وَلِيَاءٌ بَعْضُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَلَمْ يَهَاجِرُوا مَا لَكُم مِّنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِن
اسْتَصْرَفُوكُم فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَهُمْ بَيْتٌ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ إِلاَّ تَفْعَلُوا تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْآرِضِ
وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ۖ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ
اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ
مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۖ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِن بَعْدُ وَهَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَئِكَ يَشْكُرُوا وَلَوْ لَأَزَمُوا بَعْضُهُمْ
أَوْلَىٰ بَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۖ

acıp yardım edenler... İşte bunlar gerçek mü'minlerdir. Bağışlanma ve en güzel rızıklar onlar için.

75- Bundan sonra iman edecek, hicret edecek ve sizinle beraber cihat edecek herkes sizdendir. Bu şekilde sevgi ve merhamet yumağı haline gelenler, artık Allah'ın kitabında birbirlerinin can yoldaşlarıdır! Allah her şeyi biliyor; bundan hiç şüphenez olmasın.⁴⁰

³⁶ Harfî harfine: “Eğer Allah kalplerinizde hayır olduğunu bilirse, O size, sizden alınandan daha hayırlısını verir ve sizi bağışlar.”

³⁷ İMAN: Bkz. 103/3. ayet dipnotu.

³⁸ HİCRET: Sözlükte [هجر] kökünden gelir. Mastarı, “terk etmek, bırakmak, iliş-

kiyi koparmak, uzaklaşmak” demektir. Gün ortası sıcağında yürümek (*ihcâr*); göç ettirmek, sürgün (*tehcir*); göç etmek, bir yerden bir yere gitmek (*muhâceret*); birbirinden ayrılmak, birbirlerini terk etmek (*tehâcur*); göçmen (*muhâcir*); terk edilmiş, uzaklaşmış, ıssız (*mehcur*) vs. kelimeleri bu köktendir... Terim olarak, “Baskı, zulüm ve zorbalıktan uzaklaşıp adil ve özgür bir ortamda yaşamak amacıyla anayurttan göç etmek” anlamına gelir. Özel olarak da, bu işi yedinci yüzyılda gerçekleştiren öksüz **Muhammed** (s.a.v) ve arkadaşlarının zulmün hâkim olduğu Mekke’den Medine şehrine tarihi göçüne işaret eder.

³⁹ CİHAD: Sözlükte [ڇڇڇ] kökünden gelir. Mastarı, “olanca gücünü ortaya koymak” demektir. Bütün gücüyle çalışmak, ictihat etmek (*ictihâd*); savaş, cihat, cenk (*cihâd*); emek, çaba, meşakkat, güç, potansiyel (*cehd*); olanca gücünü ortaya koyan, çalışkan, ictihat eden (*müctehid*); savaşan, mücahit (*mücâhid*) vb. kelimeleri bu köktendir... Terim olarak; “baskı, zulüm ve zorbalığın ortadan kaldırılması, hak ve adalet ortamının tesisi için var gücüyle çalışmak, çabalamak” manasındadır. Esasında cihat, insanları Müslüman yapmak için savaşmak değil, bilakis Müslüman olabilecekleri adalet ve özgürlük ortamını tesis etme çabasıdır. Çünkü dinde zorlama yoktur ve kimse Müslüman olmak için zorlanamaz. Demek ki zulüm, baskı ve zorbalığın ortadan kaldırılıp adalet ve özgürlük ortamının sağlanması için bir çaba, uğraş verilmesi gerekmektedir. İşte cihat budur. Çünkü Kur’an’ın yönlendirmesinden anladığımıza göre, dünyada savaşın gerekçesi iman-küfür değil, adalet-zulüm temel çelişkisidir. Cihat, işte bu zulüm-adalet çelişkisinin giderilmesine yönelik tüm çabaların adı olmaktadır...

⁴⁰ Bu son ayete bizim yaptığımız meal ve tefsir, surenin bu son pasajının (72-75) birlik, beraberlik, dostluk, kardeşlik ve dayanışma mesajlarıyla bitmesi esprisine uygundur. Bu ayette, önceden Müslümanların birbirlerinin malına varis olabiliyor-ken, artık sadece akraba olanların (rahim sahiplerinin) varis olabileceğinin düzenlediği ve dolayısıyla önceki miras hükümlerini nesh eden bir ayet olduğu klâsik görüşü isabetli görünmemektedir. Ayet, sureyi son derece coşkulu bir söylemle bitirmekte ve iman eden, hicret eden, onlara kucak açıp yardım eden ve cihat edenleri, sevgi ve merhamet yumağı halin gelmiş can yoldaşları (bazısı bazısına rahim olanlar) ilân ederek bitirmektedir. Malın mülkün bölüşülmesiyle, mirasla vs. alakası yoktur... (Allahu a’lem).

09- TÖVBE SURESİ

Medine'de inmiştir, 129 ayettir. Hicretin 9. yılındaki Tebük seferi boyunca ve sonrasında nazil olmuştur. Müşriklere ulti-matom veya son ihtar (beraet) verilmesi ile başladığı için bu isimle de anılır. Mes-cit-Dırar sahibi rahip Ebu Amir'in Medi-ne'yi işgale çağırdığı dönemin dünya gücü Bizans'a karşı meydan okuma anlamına gelen otuz bin kişilik büyük yürüyüş (Te-bük Seferi) ana konudur. Türlü mazeret-ler ileri sürerek bu seferden geri duran münafıklar, en ağır şekilde eleştirilir. Su-renin neredeyse tamamında münafıklığın ve korkaklığın âdeta genetiği çözülür. Sö-zün namus bilme (sıdk) adına cesaret, yi-ğitlik, bahadırılık, erdem ve dürüstlük te-maları işlenir. Özellikle son bölümde, münafıkların telkinine kapılarak seferden geri duran bir kaç sahabenin vicdan azabı çekerek pişman olmaları ve yaptıkları yanlıştan pişman olmaları (tövbe) anlatıl-dığı için bu adı almış görünmektedir.

TÖVBE SURESİ

Medinede inmiştir, 129 ayettir.

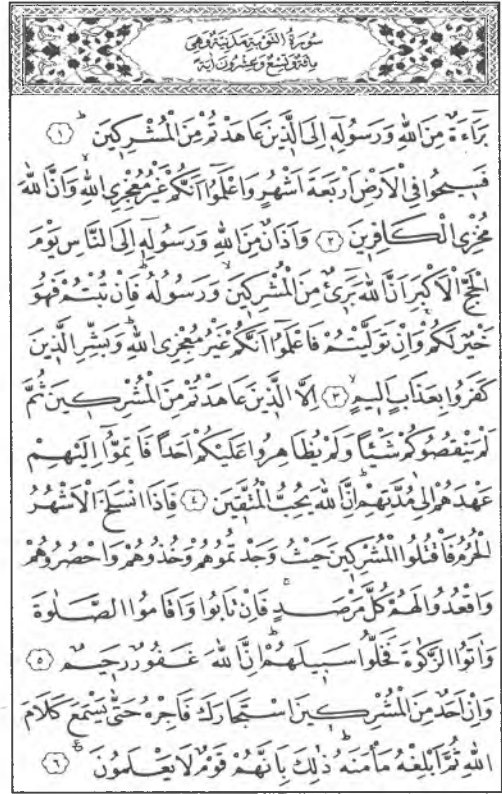
1- Allah ve Peygamberinden antlaşmalı olduğunuz müşriklere¹ ultiमतodur;²

2- Bundan böyle yeryüzünde dört ay istediğiniz gibi dolaşın. Fakat Allah'ı aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın er geç kâfirleri rezil edeceğini bilin!

3- Allah ve Peygamberinden büyük hac gününde insanlara duyurudur: Allah'ın ve Peygamberinin müşriklerle bütün ilişkileri kesilmiştir! Şu halde tövbe ederseniz hakkınızda hayırlı olur. Eğer aldırış etmezseniz, bilin ki Allah'ı aciz bırakacak değilsiniz. O kâfirleri acı bir azabın beklediğini haber ver.

4- Ancak antlaşmalı olduğunuz müşriklerden daha sonra antlaşmalarına bağlı kalanlar ve aleyhinizde saldırganlarla işbirliği yapmamış olanlar bu ultiमतomun dışındadır. Bunlarla yaptığınız antlaşmaya süresi bitene kadar bağlı kalın.³ Allah, öfkesini çekecek işler yapmaktan sakınanları sever.

5- Haram aylar çıkınca, artık müşrikleri nerede bulursanız öldürün; yakalayıp hapsedin ve bütün yollarını tutun. Eğer vazgeçip namaz kılar ve zekâtı verirlerse serbest bırakın.⁴ Allah bağışla-

yıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

6- Eğer müşriklerden biri senden aman dileyerek himaye isterse, Allah'ın kelâmını dinleyebilmesi için ona aman ver. Sonra kendini güvenli hissedebileceği yere ulaştır. Çünkü onlar bilinçsiz bir topluluktur.

¹ ŞİRK/SAMED: Bkz. 15/26. ayet dipnotu.

² BERAET: Sözlükte [برا] kökünden gelir. Master olarak "yaratmak, suçsuz olmak, iyileşmek, düzelmek, kurtulmak, ilişkiyi kesmek, bağı sona erdirmek" manalarına geliyor. Yaratmak (ber'en); yaratıcı (bâri); borçsuz (beri'i'z-zimmeti); kurtarmak, iyileştirmek, şifa vermek, temize çıkarmak, aklamak (ibrâe); paklamak, temize çıkarmak, ibra etmek, kurtarmak (tebrîe); aklanmak, kurtulmak, temize çıkmak, ilişki kalmamak (teberru); kurtulmak istemek, tuvaletten sonra temizlenmek (istibrâ);

suçsuzluk, berat, izin, ruhsat, belge (*berâet*); buluş/icat belgesi, patent (*berâetu'l-ih-tirâ*) kelimeleri bu köktendir... Görülüyor ki beraet kavramı burada, bugün için “bir devletin diğer devlete süre vererek, belirli istekleri içeren ve istenilen yönde bir gelişme olmaması halinde savaş çıkacağına dair son ihtar” demek olan “ülmatom” kelimesini çağrıştırır. “Ülmatom” sözcüğü de, Lâtince en uzak, son, öte (*uls/ult-ra/ultimatus*) kökünden geliyor, “son uyarı, son ihtar” anlamında...

³ Rivayete göre burada sözü edilen antlaşma Hudeybiye antlaşmasıdır. Hudeybiye’de, Kureyş kabilesi başta olmak üzere onların müttefiki olan birçok kabile ile on yıllığına barış antlaşması imzalanmıştı. Fakat Mekke müşriklerden bazıları çok geçmeden antlaşmayı ihlâl ederek saldırganlığa başladılar. İşte bunun üzerine -antlaşmaya riayet edenler hariç tutularak- bu ülmatom (*beraet*) verildi (Razi, Zemaşeri, Taberi). Salırgan müşriklerle ipler tümüyle koparılarak, surenin girişteki meydan okuyucu üslûptan da anlaşılabilceğı gibi âdeta “Madem öyle, hodri meydan!” denildi...

⁴ Bu ayetleri, bütün hızıyla devam eden savaş şartları içinde ve Kur’an’ın “Dinde zorlama yoktur” (2/256) ayeti ışığında anlamak icap eder. Bu durumda “Müşrikleri nerede bulursanız öldürün” demek, “Sizinle yaptıkları antlaşmayı tek yanlı bozmakla kalmayıp “saldırıya” geçenlere gereken cevabı verin; onlarla savaşın” demek olur. Yine “Tövbe eder, namaz kılar ve zekât verilerse serbest bırakın” demek de, “Salırganlıktan vazgeçer, normal barış ve sulh haline dönenlerse artık üzerlerine gitmeyin” demek olur. Yoksa “Zorla namaz kılıp zekât verene kadar onlarla savaşın” demek olmaz. Şu halde ayette geçen “namaz kılmak” ve “zekât vermek”, “barışa yanaşmak” anlamında kullanılmaktadır. Yani politik bir durum, teolojik bir dille anlatılmaktadır. Kur’an’ın teolojik dilinin politik manada ne anlama geldiğini bilenler için burada anlaşılamaz bir durum yoktur. Aksi halde dini, hatta dinin kendi inananlarına yönelik yükümlülüklerini inanmayan birisine silâh zoruyla benimsetme söz konusu olacaktır ki, bu “Dinde zorlama yoktur” (2/256) ilkesine açıkça ters düşer. Bu nedenle ayette geçen namaz kılincaya kadar ve zekât verinceye kadar ifadelerini, barışın ve salırganlığın sona erdirilmesinin sembolü olarak anlamak bağlama uygun düşmektedir. Öte yandan dikkat edilirse ayetler, müşrikleri “antlaşmaya riayet edenler” ve “riayet etmeyenler” şeklinde ikiye ayırıyor. Riayet edenleri ülmatomdan (*beraet*) hariç tutuyor. Antlaşmaya riayet etmeyen, kendi elleriyle imzaladıklarını yine kendi elleriyle çiğneyen, sözü hiçe sayıp küstahça salırganlaşan ve aslında müşriklerin içinde bir klik olanlara ise meydanın boş bırakılamayacağı mesajı veriyor. Gerekirse bu salırgan klikle savaşmaktan çekinilmemesi gerektiğı hatırlatılıyor.

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ
 إِلَّا الَّذِينَ تَحَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ مَا اسْتَقَامُوا
 لَهُمْ فَاسْتَعِمْوهُمْ أَفَإِنَّ اللَّهَ يُغَيِّبُ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ
 وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا تَرْقُبُوا فِيكَوَالَا وَلَا ذِمَّةً
 يُرْضَوْنَ بَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَأَنْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ
 فَاسِقُونَ ﴿٨﴾ اسْتَرُوا بَابَاتِ اللَّهِ تَمَنَّا قَلِيلًا فَوَسَدُوا
 عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا تَرْقُبُوا
 فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾
 فَإِنْ نَابُوا وَأَمَاؤُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِذَا خَرَجْتُمْ
 فِي الدِّينِ وَنُقِصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَكْفُرُونَ ﴿١١﴾ وَإِنْ
 تَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا
 أَتَمَّةَ الْكُفْرَانِ إِنَّهُ لَا إِيمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ
 ﴿١٢﴾ أَلَا تَتَسَاءَلُونَ قَوْمًا نَكَتُوا آيَاتِنَاهُمْ وَهَمُّوا
 بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدُّوْكُمْ أَوَّلَ مَكْرَةٍ أَخْشَوْهُمْ
 فَأَلَّهَ آخِثٌ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

7- MESCİD-İ HARAM'IN yanında antlaşma yaptıklarınız hariç, müşriklerin Allah ve peygamberi nezdinde nasıl bir güvenceleri olabilir ki? Fakat antlaşma yaptıklarınız dürüst davrandıkça, siz de onlara dürüst davranın. Allah, öfkesini çekecek işler yapmaktan sakınanları sever; bundan hiç şüphemiz olmasın.

8- Nasıl olabilir ki, eğer size karşı bir zafer kazansalar ne hakkımızı gözetirler, ne de antlaşma hükümlerine riayet ederler. Dilleriyle gönlünüzü almaya çalışırken, kalpleri inatla direnir. Zaten çoğu günaha batıp gitmiştir.

9- Onlar, Allah'ın ayetlerini az bir değer karşılığında sattılar ve Allah yolundan alıkoydular. Yapıp durdukları gerçekten çok kötü bir şey!

10- Bir mü'min hakkında ne bir söz, ne de hak gözetirler. Onlar saldırganla-

rın ta kendisidir.

11- Eğer tövbe ederek namazı kılar ve zekâtı verirlerse, din kardeşiniz olurlar. Bilinçlenecek bir topluluk için Biz, ayetlerimizi daha çok açıklarız.

12- Eğer antlaşma yaptıktan sonra antlaşmalarını korumaz, üstelik dininize saldırıya kalkarlarsa, küfrün öncüleriyle savaşın. Çünkü onlarda 'sözün namusu' diye bir şey yoktur. Belki böylece akılları başlarına gelir.

13- Sözünde durmayan, peygamberi yurdundan çıkarmaya yeltenen ve saldırıyı önce kendileri başlatan bir grühhla savaşmaktan geri mi duracaksınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz? Eğer imanınız varsa, bilin ki korkulmaya en layık olan Allah'tır.

14- Savaşın onlarla. Böylece Allah, onlara sizin elinizle azap tattırsın, rezil etsin onları. Yardımıyla onlara karşı sizi zafere ulaştırsın, mü'min bir topluluğun yüreklerine su serpsin

15- Kalplerindeki kini gidersin. Allah, lâıyk gördüğüne tövbe etmeyi nasip eder. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir.⁵

16- Yoksa siz, Allah içinizden cihat edenleri; Allah'tan, Peygamberinden ve müminlerden başkasını yâr ve yardımcı tutmayanları⁶ ortaya çıkarmadan bırakılacağını mı sanıyordunuz? Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

17- ORTAK KOŞANLAR, kâfirlik ettiklerini bizzat kendileri görüp duruyorken, Allah'ın mescitlerini sahiplenemezler. Onların hayır namına bütün yaptıkları boşa gitmiştir. Ebedi⁷ ateş onları bekliyor.

18- Allah'ın mescitlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namaz kılan, zekât veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayanlar sahiplenirler. Doğru yolda yürüyenler olma umudunu, işte bunlar taşıyabilirler.

19- Yoksa siz hacılara su temin etmeyi ve Mescide-i Haram'ın bakımını üstlenmeyi, Allah'a ve ahiret gününe iman edip Allah yolunda cihat edenin yaptığı işle aynı kefeye mi koyuyorsunuz?

فَاللّٰهُمَّ يَدَّبْهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَبْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ
وَيُفِضْ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ۝۱۴ وَيَذِيبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ
وَيُؤَيِّبَ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ ۝۱۵ وَاللَّهُ عَلَيْهِ حَكِيمٌ ۝۱۶
أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ
وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ
وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ۝۱۷ مَا كَانَ لِلشُّرَكِيَّةِ أَنْ يَعْبُرُوا
مَسَاجِدَ اللَّهِ سَاهِدِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ مُخَالِدُونَ ۝۱۸ إِنَّكَ يَوْمَ تَسْأَلُ
اللَّهُ مَنْ يَأْتِيهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَفَاءَ الصَّلَاةِ وَآتَى
الزَّكَاةَ وَلَمْ يَتَّخِذْ إِلَّا اللَّهَ تَعَالَىٰ أَوْلِيًّا ۝۱۹ لَئِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ
الْإِسْلَامَ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوِ
عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝۲۰ الَّذِينَ آمَنُوا
وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْظَمُ
دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ۝۲۱

nuz? Bunlar, Allah katında eşit olınlazlar. Allah, zalimler güruhunu doğru yolda yürütmez.⁸

20- İman edip hicret edenler, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihat edenler, Allah katında en büyük dereceye sahiptirler. Kurtuluş ve zafer işte onlarındır.

⁵ Dikkat edilirse ortak koşanlara savaş ilân eden tövbe suresinin bu (ilk on beş) ayetlerinin neredeyse hemen her yerinde söz, ant (ahd); söze bağlılık andı yani “sözün namus bilme” öne çıkarılıyor. Savaşın nedeni iki şeyle gerekçelendiriliyor: 1- Verdiği sözü çiğneyip geçerek antlaşmaya ihanet etmek 2- Bu yetmiyormuş gibi saldırganlığa kalkışmak. İşte bu iki şey savaş nedeni sayılıyor. Kur'an'ın dünyasında çok özel bir anlamı bulunan “söz” (ahd) kavramına ilişkin yorum için Bkz. “AHD-

İ MİSAK” 7/172 ve “AHDE RİAYET” 23/8. ayet dipnotları.

⁶ VELİ: Sözlükte [ولی] kökünden gelir. Mastarı, “yakın olmak, yaklaşmak, yakını olmak, hemen sonra gelmek, takip etmek” demektir. İdare etmek, egemen olmak, hâkim olmak, üstlenmek, üzerine alıp yapmak, dost olmak, icra etmek (*velâyet*); tavsiyede bulunmak, yönetimine vermek, iyilik etmek (*ilâ*); sırtını dönmek, sırt çevirmek (*tevliye*); sevmek, yakınlık etmek, dostluk göstermek (*muvelât*); sırt çevirmek, vazgeçmek, uzaklaştırmak, bırakmak (*teveli*); üstlenmek, üzerine almak (*tevala*); peşpeşe gelmek, devam etmek, (*tevâliye*); yenmek, üstün gelmek, üstesinden gelmek, elde etmek, istilâ etmek, elde edip kaplamak, ele geçirmek, (*istilâen*); işgal etme, kuşatma, el koyma (*istilâun*); daha layık, en layık, en uygun, daha yakın, en yakın, daha dost, daha sevimli (*evlâ*); ardı ardına olma, peş peşe gelme(*tevâl*); müteveli, kayyım, yönetim işini üstlenen (*muteveli*); işgalci, kuşatmacı, istilacı (*müstevlî*); sözleşme yapma, anlaşma yapma (*muvelât*); efendi, azat edilen köle, dost, ortak, kralın unvanı, rab, Allah’ın isimlerinden (*mevlâ*); Mevlevî tarikatına mensup (*Mevlevî*); vali (*vâli*); yakınlık, dostluk, yardım, sevgi (*velâun*); vilayet, eyalet, (*vilâyet*); dost, hısım akraba, Allah’a itaat eden kimse, yardımcı, seven (*veli*); veliaht, şehzade (*veliyyulahd*); Allah dostu (*veliy-yullah*) kelimeleri bu köktendir... Bu köken gelen kelimeler Kuran’da 196 yerde geçer. “Arada bir şey bulunmadan bitişiklik, yan yana oluş ve yakınlaşma” anlamındadır. Yakınlık, yer, niyet, yol, din, sadakat, itikat ve inanç anlamında da kullanılmakla beraber genelde iki anlamı öne çıkar; 1- Nusret (yardım); 2- İşi üstlenme (Rağıp). Türkçe’de “yâr ve yardımcı” dediğimiz manayı çağrıştırır.

⁷ HULD: Bkz. 43/74. ayet dipnotu.

⁸ Demek ki kuru kuruya hacılara su dağıtmak, Kâbe’ye perde takmak, Mescidi Haram’ın bakımını yapmak vs. “iman ve cihat” ile aynı kefeye konamaz. Burada gösteriş dindarlığı ile gerçek dindarlığın farkı vurgulanıyor. Bugün de dindar olduğunu göstermek için kutsal mekânları ziyaret edenler, türbeleri onaranlar, durmadan cami yaptıranlar, cami yaptırma derneklerine yardım edenler, eğer kalplerinde “iman” ve amellerinde de “cihat” yoksa aynı kefeye konamazlar. İmansız ve cihatsız kuru kuruya dindarlık, gerçek dindarlık değildir. Hayatta insanı kurtaracak olan iman ve cihattır.

kif kabilelerinin üzerine yürüdü. Yeni katılanlarla birlikte 15 bin civarında hayli kalabalık bir orduyla fatih ve muzaffer bir edayla, 4 bin civarındaki düşman kuvvetleriyle karşılaştılar. Müslümanların içinden, “Mekke’yi de fethettik, artık kimse bize karşı koyamaz, topu topu dört bin kişiler” sesleri yükselmekteydi. Dağılan düşman ordusuna bakarak ganimet toplamaya dalan Müslümanlar, düşmanın toparlanıp şiddetli bir ok yağmuruna başlamasıyla gerisin geri kaçmaya başladı. Eline ganimetten bir parça geçiren geri dönüp kaçıyordu. Ordunun dağılmaya yüz tutması üzerine ovada bir ses yankılamaya başladı. “*Ben nebiyim, yalan yok, Ben Abdulmuttalib’in torunuyum!*” diye bağırان bu ses, atını mahmuzlayarak düşmanın üzerine atılıyordu. Atın hemen yanındaki bir kaç kişiden, “Ey Allah’ın kulları! Ey Ashabu’l-Şecere, Ey Ashab-ı Suretu’l-Bakara! Kaçmayın, geri dönün!” sesleri yükseliyordu. Bunun üzerine kaçmakta olanlar gerisin geri dönerek, kişneyerek şaha kalkan, elindeki çakıl taşlarını ata ata düşmanın üzerine yürüyen bu cesur sesin etrafında kenetlendi. Hepsi birden tekrar yekvücut oldular ve son bir hamleyle düşmanı bozguna uğrattılar. Doğruluk ve dürüstlük timsali (el-emin) olmakla beraber, cesaret ve yiğitliği ile de gerçek bir lider olduğunu gösteren, orduyu dağılmaktan kurtaran bu atlı, Hz. Peygamber (s.a.v)’den başkası değildi (Razi, Kurtubi, İbni Kesir, Taberi). Demek ki gerçek “dava adamı”, iddiasının arkasında duran, sözü uğruna savaş verebilendir. Bu şekilde, davası uğruna gerekirse ölümü göze alanları, tarih kahraman olarak yazar. Eğer Mekkeli Abdulmuttalip’in torunu Muhammed (s.a.v); “Ben nebiyim” sözünü söyleyip kenara çekilseydi, bu sözün arkasında durmayıp uğruna savaş vermeseydi, savaş meydanlarında ordusu dağıldığı sırada atını mahmuzlayıp “Ben nebiyim, yalan yok!” diye yalnkılıç atılmasaydı, Allah katında doğruluğu sabit olmakla beraber, “tarih” onu “yalancı” olarak yazacaktı. İşte Allah’ın yardım etmesi, müstahak gördüğüne zaferler bahşetmesinin altında yatan dinamik budur; bir söz söyleyince, ucunda ölüm dahi olsa arkasında durmak!

27- Sonuçta Allah, bütün bunlara rağmen lâyık gördüğünün tövbesini kabul eder. Çünkü Allah çok bağışlayandır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

28- EY İMAN EDENLER! Ortak koşanlar pisliktir.¹¹ Artık bu yıllardan sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksul düşmekten endişeleniyorsanız, Allah layık görürse size engin cömertliğinden zenginlik yağdırır. Allah her şeyi bilir, çok bilgedir; bundan hiç şüphenez olmasın.¹²

29-Kitap ehlinde oldukları halde Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Peygamberinin haram saydığını haram saymayan ve hak dinini din edinmeyenlerle küçülmüş oldukları halde kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.¹³

30- YAHUDİLER, "Üzeyr¹⁴ Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar da, "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bunlar, önceki çağların kâfirleriyle aynı ağız kullanarak geveleyip durdukları bir takım lâflardır.¹⁵ Allah kahretsin! Ne fena sapıtmışlar.

31- Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini, bir de Meryem oğlu Me-

ثُمَّ تَوْبًا لِّلّٰهِ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ عَلٰی مَنْ يَّسَّاءُ ۗ وَاللّٰهُ
عَزِيزٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٨﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِنَّمَا الْمَشْرِكُوْنَ
نَجَسٌ فَلَا يَفْرِئُوْا السَّبِيْحَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِيْهِمْ هٰذَا
وَإِنْ خِفْتُمْ عَلَيْهِ فَمَوْفٍ يُّغْنِيْكُمْ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهِ
اِنْ شِئَاءُ ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٢٩﴾ قَالُوْا الَّذِيْنَ
لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلَا يُحَرِّمُوْنَ
مَا حَرَّمَ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُ وَلَا يَدِيْنُوْنَ دِيْنَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِيْنَ
اٰتَوْا الْكِتٰبَ حَتّٰى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ
سَاغِرُوْنَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللّٰهِ وَقَالَتِ
النَّصَارَى الْمَسِيْحُ ابْنُ اللّٰهِ ذٰلِكَ قَوْلُهُمْ يٰۤاَيُّهَا
يُضَاهِيُوْنَ قَوْلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ قَالَتْهُمْ
اللّٰهُ اَنۡى يُؤْفَكُوْنَ ﴿٣١﴾ اِخْتٰذًا وَّخَبَرًا مِّمَّنْ
وَرَّعَبَانَهُمْ اَزْبَابًا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَالْمَسِيْحِ ابْنِ
مَرْيَمَ ۚ وَمَا اُمُّوْا اِلَّا لِعِبَادِ الْاِلٰهِ وَاحِدًا
لَّا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٣٢﴾

sih'i rabler edindiler. Oysa, ancak Tek Tanrı'ya ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka hiç bir Tanrı yoktur. O, ortak koştukları şeylerden uzaktır, çok yücedir.

¹¹ Yani: Allah'ın bölünmez bütünlüğünü parçalayarak ortak koşanlar, böyle yapmakla çok büyük bir günah işlemiş ve pisliğin içine batmıştır. Onların inançları, itikatları bozuktur.

¹² Müşriklerin, içinde Kâbe'nin bulunduğu Mekke'ye yaklaştırılmaması, içlerindeki büyük tacirlerin Mekke ticaretine katılamaması, dolayısıyla şehrin ticarî gelirinin de azalması demekti. Ayette, öteden beri "Kâbe" etrafında dönen ticaretin, hayatın başka alanlarına kaydırılmak istendiği anlaşıyor. Sanki Allah, Kâbe'yi gelir kapası olmaktan çıkarmak istiyor. "Yoksul düşmekten korkuyorsanız, Allah size başka kapılar açar, endişelenmeyin" uyarısında bulunuyor. Sanki Kâbe'nin, bir hatırlatma (zikra) ve yol gösterici (huden); manevî merkez, kalpsizleşen dünyanın kalbi ve insanlık vicdanının attığı yer olarak kalsın istiyor. Üzerinden geçinilen bir

ticaret merkezi olmasını uygun bulmuyor...

¹³ Ehli kitapla savaş hükümlerini düzenleyen bu ayetin, surenin başlarında (1-6) geçen müşriklerle savaş mantığının ehli kitap düzeyindeki bir yansıması olduğu anlaşıyor. Çünkü surenin başlarında örneği gösterildiği gibi, Kur'an'ın mücadele mantığı "küfür-iman" üzerinden işlerken, savaş mantığı "adalet-zulüm" üzerinden işlemektedir. Bu şu demektir: Allah'ı inkâr eden, dini yalanlayan, onun getirdiği gerçekleri örtbas eden kâfir, silâhlı savaşı değil, sivil mücadeleyi hak eden kimsedir. Ancak bununla yetinmeyip antlaşmalarla sınırlanmış çerçeveleri tanımaz, bunları çiğneyip geçer, sağa sola saldırır, saldırganlarla işbirliği yapar, insanların hakkını hukukunu çiğneyen bir zalime dönüşürse, silâhla karşılık verilmeyi hak etmiş olur. Surenin girişinde savaşılması istenenler, müşrikler içinde antlaşmalarını bozup saldırganlığa yeltenen kliktir. Burada da aynı şekilde, bunlarla işbirliği yapan ehli kitap içindeki saldırgan klik hedef gösteriliyor. Bu durum "Allah'ın haram saydığını haram saymamak" şeklinde ifade ediliyor. Yani yapılan bir antlaşmayı bozmak, saldırı düzenlemek veya saldırı düzenleyene destek olmak gibi "haram" olan işleri yapmakta bir beis görmemek mahkûm ediliyor. İşte ehli kitap içinde bunları yapan klikle de, gerekirse savaşılması gerektiği hatırlatılıyor. Bu tip kimseler eğer saldırganlıktan veya saldırganlarla işbirliği yapmaktan vazgeçerlerse, Müslüman toplum içinde azınlık olarak (küçültülmüş halde) güven içinde yaşayabilirler. Dinlerine, imanlarına, kiliselerine, havalalarına, ibadethanelerine vs. dokunulmaz. Ülke savunmasına bedenen değil, malî olarak katılma imkânı verilir. Allah'a oğul isnat etmelerine, din adamları sınıfı oluşturarak din istismarı yapmalarına katlanılır ve asla haklarında "engizisyon" mahkemeleri kurulmaz. Bu hallerine rağmen "ehl-i kitap" adıyla tanınırlar ve barış içinde bir arada yaşanabilir görülürler. Bunun tek istisnası, saldırmak veya saldırganla işbirliği yapmaktır. Kâfir olmaları bir arada yaşamaya engel değildir; ancak iş zalimliğe, saldırganlığa dönüşürse, silâhla karşılık vermekten çekinilmez... İslâm tarihinde "zimmet hukuku" diye bilinen "azınlık hukukunun" genel çerçevesi budur. Bu haliyle bile, batıda ortaya çıkan azınlık anlayışının fersah fersah ilerisindedir. Tarihte ilk defa Kur'an'la birlikte "öteki dinlerin" kendi halleriyle resmen tanındıklarını ve onlara toplumda yer verildiğini söylememiz gerekir. Eskidünya dinlerinde, bir dinin ötekini tanıması ve ona hâkim olduğu yerlerde kendi haliyle yaşama hakkı verdiği görülmemiştir. Bu, dünya tarihinde ilk kez Kur'an'la birlikte gerçekleşmiştir. Bir taraftan "dinde zorlama yoktur" hükmünü getiren Kur'an, diğer taraftan "ehli kitap" kavramını getirerek -ki Hz. Peygamber (s.a.v) Mecusîleri de bu kapsamda değerlendirmiştir- öte yandan da müşrikler içinde "antlaşmayı bozan (klik)" diyerek savaşı sadece zulüm ve saldırganlığa hasretmiştir. Şu halde yukarıdaki ayet (29); "Dinde zorlama yoktur" (2/256) genel ilkesi ışığında anlaşılmak durumundadır. Aksi halde ehli kitapla, Allah'a ve peygamberine iman edinceye, Kur'an'm haramlarını haram olarak kabul edinceye, hak dine (İslâmiyet'e) girinceye kadar savaşmak gerektiği sonucu çıkar ki bu Kur'an'a, sünnete ve Müslümanların tarihsel uygulamalarına ters düşer. Demek ki ayet, bağımsız olarak tüm ehli kitaptan değil, Tövbe suresinin bütünlüğüne uygun olarak, antlaşmaları çiğneyen "salırgan müşrik klikler" ile işbirliği yapan "salırgan ehli kitap kliğinden" bahsetmektedir... Bunun bugün için anlamı ister müşrik

olsun, ister ehli kitap, isterse başka bir grup -hatta isterse saldırgan Müslüman bir grup- her kim antlaşmasına ihanet eder, zulme ve zorbalığa kalkışırsa, bilsin ki gerekirse savaş yoluyla zulmüne engel olunur. Zulüm ve zorbalık dışında savaşın bir sebebi yoktur. Ancak zalimlere düşmanlık vardır...

¹⁴ UZEYR: [عزیز] İsrail oğullarının Babil sürgünü (MÖ. 586–538) sonrası bir dizi reform yaparak günümüz Yahudiliğinin temellerini atan kişidir. Tevrat'ta rahip ve kâtip Ezra olarak geçer, ve faaliyetleri Ezra ve Nehemya kitaplarında anlatılır. Pers kralı Artaxerxes, Ezra'yı sürgündeki Yahudilerden bir grup toplayarak Kudüs'e dönmek ve orada cemaati yeniden toparlamakla görevlendirir. Bunun üzerine Ezra, yaklaşık 1700 kişiyle MÖ. 458/457'de yola çıkar ve Pers kralının özel koruması altında Kudüs'e yerleşir. Ezra, Babil sürgünü sonrası İsrail oğullarının ırksal saflıklarını temin etmek için bir dizi tedbir alır ve bir hukuk sistemi oluşturmaya başlar. Sürgün döneminde yabancı ırktan kadınlarla evlenen İsrail oğullarının eşlerini boşamalarını ister. Eski Ahit'te (Ezra; 7/6) "Musa'nın Tevrat'ının (Torah) usta yazıcısı" olarak nitelenen Ezra'nın Kudüs'te yaptığı önemli faaliyetlerden birisi de, Tevrat'ın (Torah) yeniden belirlenip yazılması işidir. Çünkü bu dönemde Tevrat'ın elde mevcut olan herhangi bir yazılı nüshası yoktur. Dolayısıyla Ezra Yahudi geleneğine göre Tanrı'dan aldığı buyruklarla Tevrat'ı yeniden yazar veya yazdırır. Bu nedenlerden dolayı Ezra, Yahudilerce kutsanmış ve "İkinci Musa" olarak anılmıştır. Ezra'nın misyonu, Hristiyanlıktaki Pavlos'un durumu gibidir. Bunun jeopolitik okuması ise şudur: Ezra, Pers imparatorluğunun bölgeye egemen olmak için güdümlü bir din icat etme plânını hayata geçirmişken; Pavlos, benzer bir şekilde aynı şeyi Roma imparatorluğu lehine yapmıştır. Bugünkü Tevrat, Ezra tarafından Pers imparatorluğunun çıkarları doğrultusunda oluşturulmuştur. Tüm Ortadoğu peygamberleri, sanki kendi ırklarındanmış gibi sahiplenilerek mitolojikleşmiş halleriyle Tevrat'a alınmıştır. Tevrat'ta geçen "Nil'den Fırat'a kadar vaat edilmiş topraklar" söylemi, Pers kralının bu iş karşılığında Kudüs ve civarının kritik imtiyazlarının aynı zamanda tefeci bezirgân olan Yahudi hahamlarına verme vaadi olup, Allah'ın vadiyle alâkası yoktur.

¹⁵ Eskidünya imparatorluklarının kralları, kendilerini Tanrı, Tanrı oğlu veya en hafifinden "Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi" olarak görürlerdi. Politik güç olarak, kendilerini Tanrı'ya dayandırıp insanlar üzerinde ruhanî karizma sağlarlardı ve asla sorgulanamaz bir pozisyona bürünürlerdi. Kur'an'ın ihlâs (tevhid) suresi, bu nedenle son derece politik/siyasi bir suredir. "Allah doğurmadı, doğurulmadı" demek, tüm bu eski dünya imparatorlukları ve onların dayandığı din ve ideolojilerin köklerini dinamitlemek anlamına gelmekteydi. Yahudilik Pers, Hristiyanlık da Roma himayesinde işte bu eski dünya dinlerinin "oğul" mitolojilerinin etkisinde kalmışlardır. "Uzeyr veya İsa Tanrı'nın oğludur" deyip durmaları, işte bu Pers ve Roma Tanrı-devlet anlayışlarının yeni bir tekrarıdır başka bir şey değildir. Kur'an'ın Tövbe suresinin bu bölümünde tüm Yahudileri değil, Mekke müşrikleriyle işbirliği yapan, eski çağların kâfirleriyle (Pers-Roma) aynı ağzı konuşan ve iyice müşrikleşmiş saldırgan bir kliğini hedef aldığı unutulmamalıdır. Çünkü Yahudilerin tamamı Uzeyr'e (Ezra) Tanrı'nın oğlu demez, fakat aşırı derecede yüceltmekten de geri kalmazlar.

32- Allah'ın nurunu lâf kalabalığı ile söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kâfirlerin hoşuna gitmese de nurunu tamamlamak istiyor; bundan hiç şüpheleniz olmasın.

33- Peygamberini doğru yolu göstermek ve hak dini diğer bütün dinlerden üstün kılarak yaymak için gönderen O'dur. İsterse ortak koşanlar hoşlanmasınlar.

34- EY İMAN EDENLER! Şu hahamların ve rahiplerin birçoğu, insanların mallarını hem haksızlıkla yiyor, hem de onları Allah yolundan alıkoyuyorlar. Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanları, acı bir azabın beklediğini haber ver!¹⁶

35- O gün o biriktirip yığıldıkları cehennem ateşinde kızartılacak; ve alınları, böğürleri ve sırtları onlarla dağlanacak. "İşte bu bencilce biriktirip yığıldıklarınız; haydi, tadın bakalım" denilecek.

36- İŞİN DOĞRUSU, Allah katında ayların sayısı, gökleri ve yeri yarattığı gün Allah'ın karar verdiği şekilde on iki ay olup, bunlardan dördü haram aylardır. İşte dosdoğru hayat dini budur.¹⁷

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ
إِلَّا أَنْ يَتِمَّ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾
هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِمَّا لَأَخْبَارُ الرَّعْبَانِ
لَيَأْكُلُونَهَا مَالِ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصْهَدُونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَخْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ
وَلَا يَفْعَلُونَ بِهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾
يَوْمَ يُجْزَى كُلُّهُمْ فِي نَارِجَهْمَ فَتُخَوَّى بِهَا جِبَاهُهُمْ
وَجُنُوبُهُمْ وَطُفُوفُهُمْ مُدْمَغًا كَتَرْتُمْ أَنْفُسَكُمْ
فَلَوْ فَوَّامًا كُنْتُمْ تَكْذِبُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عَذَابَ الشُّهُورِ عِنْدَ
اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ تَخْلَقُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلَمُوا
فِيهِ أَنْفُسَكُمْ وَقَالُوا الْمُشْرِكِينَ كَفَرًا كَفًا
يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَفَرُوا وَالَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

Bu konuda kendinize haksızlık etmeyin. Allah'a ortak koşanlar sizinle topyekûn savaştıkları gibi, siz de onlarla topyekûn savaşın, ve bilin ki Allah, kendisini kal- kan edinenlerle¹⁸ beraberdir.

¹⁶ Demek ki Tanrı mabedini birer ticarethaneye çeviren "din adamları sınıfı" Kur'an'ın şiddetle eleştirdiği bir olgudur. Tipik örneği Yahudi hahamları ve Hristiyan ruhbanları olan bu bezirgân din adamları sınıfına, Kur'an hiç de iyi bakmıyor. Şurası bir gerçek ki, Kur'an'dan önceki eski dünya dinlerinin temelini oluşturan din adamları sınıfı, Allah'ın yolunun önünden, Abdullah'ın oğlu Mekke'li ümmî ve öksüz (din adamları sınıfından olmayan, halkın bağrından çıkan) Muhammed (s.a.v.) ile bir daha geri gelmemek üzere tarihe gömülmüştür. Ancak ne var ki halkın cehaletinden ve umut arayışından yararlanarak boyuna üreyen bu mabet bezirgânları, aradan zaman geçtikçe tekrar hortlayarak her yanı kaplamış bulunuyor. Hahamlara ve ruhbanlara utangaç bir özentî içinde İslâm'da da seyyidler, mollalar,

şeyhler, hocalar, hafızlar, ilâhiyatçılar vs. sınıfı oluşturarak, vicdanın ve merhame-
tin evrensel, özgür ve yalın sesi olan Allah'ın dinini bir meslek ve sınıf uğraşısı ha-
line getirme çabaları olduğunu görüyoruz. Oysaki İslâm ne bir meslektir, ne de bu
mesleğe mensup olanların tekelinde olan bir dindir. İslâm tüm insanlığın dinidir;
çünkü herkesin içinde bir gün uyanmayı bekleyen vicdan, merhamet ve sağduyu
vardır. Müslüman olmak dediğimiz şey, işte bunların insanoğlunda uyanması olayı-
dır. Bunların uyanması için ne bir din adamının önünde günah çıkarmaya, ne biri-
sini şeyh edinmeye, ne de ciltler dolusu kitap okuyarak akademik kariyer peşinde
koşmaya gerek yoktur. Din kesinlikle bir meslek değildir. Yani üzerinden para ka-
zanılan bir olgu değildir. Din, soluduğumuz hava gibidir; herkese her yerde lâzım-
dır. Sadece kendini bu işe hasretmiş özel bir meslek gurubunun değil, tüm meslek
guruplarının aynı anda soluduğu bir hayat kaynağıdır. Yani herkesin dini, herkesin
hayat yoludur; vicdanının sesini duyabilen, özünü hatırlayan; özgür tefekkür, kor-
ku ve titreme sahibi herkesin “metafizik gerilim” içinde bulabileceği hayat yolu...

¹⁷ DİNÜ'L-GAYYİME: Bkz. 18/1. ayet dipnotu.

¹⁸ MUTTAKİ: Bkz. 2/2. ayet dipnotu.

37- O haram ayların yeriyile oynama âdeti¹⁹ ancak küfürde ileri gitmektir ki, bununla kâfirler şaşırtılır. Allah'ın haram kıldığı aylara uyum sağlasın diye Allah'ın yasağını delerek bir yıl helal, bir yıl haram sayıyorlar. Yaptıkları bu kötülük, kendilerine güzel görünüyor. Allah, kâfirler güruhunu doğru yolda yürütmez.

38- EY İMAN EDENLER! Size ne oldu ki “Allah yolunda savaşa çıkın!” denildiğinde yerinize yığılıp kaldınız? Yoksa ahiretten geçip dünya hayatına mı razı oldunuz? Ama dünya hayatının zevki, ahiretin yanında pek az bir şeydir.²⁰

39- Eğer topluca savaşa çıkmazsanız, O size acı bir şekilde azap eder. Yerinize başka bir halk getirir ve siz de ona zerrece zarar veremezsiniz. Allah'ın her şeye gücü yeter.

40- Eğer siz peygambere yardım etmezseniz, Allah ona yardım edecektir. Tıpkı kâfirlerin mecbur ettiği o hicret günlerinde mağarada bulunan iki kişiden biriyken yardım ettiği gibi. Hani arkadaşına, “Üzülme. Allah bizimle beraberdir” dediği o kritik anda... Allah, ona kendine güven duygusu vermiş,

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَ عَامًا وَيُخَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُؤْاطُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ قَسَمٍ سَوَاءٌ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَفَسَّحُوا يَعْزِبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَتَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَضُرُّوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذَا خَرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ إِنَّا نُنْصِبُ إِذْهُمْ فِي الْأَنْصَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَخَفْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

onu görmediğiniz ordularla destekleyerek kâfirlerin sözünü yerlere sermiş, Allah'ın sözünü²¹ ise yükseklerle taşımıştı. Allah çok güçlüdür, çok bilgedir.

¹⁹ NESİ: Sözlükte [نَسَا] kökünden gelir. Mastarı “Ertelemek, geciktirmek” demektir. Gecikmek, uzaklaşmak, ertelemek, geri bırakmak (insā); geciktirme, tehir etme (nesiyyu); ertelenmiş borç, veresiye (nesiet) kelimeleri bu köktendir... Müşrik Arapların nesi adını verdikleri bu uygulama, bir taraftan önceki ayetlerde geçen “altını ve gümüşü biriktirip yığma” ile ilgiliyken, diğer taraftan sonraki ayetlerde gelecek savaş ayetlerine giriş mahiyetindedir. Rivayete göre müşrik Araplar, ay takvimine uydukları takdirde hac mevsiminin bazen kışa, bazen yaza denk geldiğini görüyorlardı. Bu durumda hac yolculuğuna çıkmak hem kendilerine zor geliyor, hem de Mekke’ye pek gelen giden olmuyordu. Bu ise, Kâbe’ye gelen hacılar üzerinden dönen ticaretlerinin sekteye uğraması ve “altın ve gümüş yığmanın” yapılamaması demek oluyordu. Hal böyle olunca, hac zamanını, kış

soğuğu veya yaz sıcağına denk gelmeyen kolay aylara alıp orada sabitlemek istiyorlar, ve bunun içinde sürekli dönen ay takvimini, ayları sabit olan güneş takvimine uydurmaya çalışıyorlardı. Bunun için de buldukları çözüm, ay takvimi ile güneş takvimi arasındaki farkı araya bir ay ilâve ederek tamamlamak şeklindeydi. İşte bu, özellikle haram aylara denk gelen ayı geciktirip araya bir ay ilâve ederek kendi çıkarlarına uygun bir hale getirmeye erteleme, ilâve etme (*nesi*) denmekteydi. (Razi, Kurtubi, Taberi). Ayrıca Bkz. “EŞHURU MA’LUMAT” 2/197. ve “EYYAMU MA’DUDAT” 2/20. ayet dipnotları.

²⁰ Bundan sonraki ayetler, surenin sonuna kadar H. 9. yılda gerçekleşen “Tebuk” seferi ile ilgilidir. Sefer başlamadan önce, sefer anında ve seferden döndükten sonra inen bu ayetler, ilk indiği dönemde olduğu gibi, hatta ondan daha da fazla, sonraki çağlar için esaslı mesajlar vermektedir. Bu açıdan bakıldığında Tebuk seferi, zamanın dünya gücü Bizans’a karşı Medine’den çıkılıp o günkü sınır boyu olan Şam’a doğru yaklaşık otuz bin kişiyle gerçekleşen ve 14 gün süren zorlu yürüyüşün adıdır. Çölün içinden çıkıp o günkü dünya sistemine “meydan okuma” anlamına gelen bu yürüyüş, Hz. Peygamber (s.a.v) (s.a.v) ’in son seferidir. İşte sureye adını veren ve sefer kaçkınlarının “pişman olup tövbe etmesi, dönüp gelmesi” anlamına gelen Tövbe suresinin bundan sonraki bölümleri, tümüyle bu büyük çıkışla ilgili ayetlerden oluşuyor.

²¹ KELİME: Bkz. 3/45 ayet dipnotu.

41- Hafifiyle ağıryla topyekûn savaşa çıkın.²² Mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edin. Eğer işin bilincindeyseniz, bu sizin iyiliğinizdir.

42- Rahat bir yolculuk olsaydı ve İşin ucunda ganimet görselerdi, arkana düşerlerdi; bundan hiç şüphen olmasın. Ne var ki o zorlu yolculuk kendilerine uzak geldi. Yakında “Eğer gücümüz olsaydı sizinle birlikte savaşa çıkardık” diye yemin edecekler. Kendilerini helake sürükleyecekler. Allah onların yalancı olduklarını biliyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.

43- Allah seni affetsin. Doğru söyleyenlerin ve yalancıların kim olduğunu anlayıp dinlemeden onlara neden izin verdin?

44- Allah’a ve ahiret gününe candan iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihattan geri durmak için senden izin istemezler. Zaten Allah, bu bilinçle yaşayanların kimler olduğunu çok iyi biliyor.

45- Ancak senden izin isteyenler, Allah’a ve ahiret gününe inanmayan,

اِنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
(41) لَوْ كُنَّا نَعْرِضُكُمْ قُرْبًا وَسَفَرًا فَاِصْدَاقًا لَّتَبَعُوكَ وَلَكِنْ
بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّكَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اِتَّخَفْنَا
خُرُوجًا مَعَكُمْ لَأُكُونَ أَنْفُسُهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ
لَكَاذِبُونَ (42) عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِيَإِذْنِكَ لَهُمْ حَقٌّ
يَتَّبِعُونَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمُ الْكَافِرِينَ (43) لَا
يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِمُ الْيَمِينُ (44) إِنَّمَا
يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَأَنَابَتٌ مُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبٍ مِنْهُ يَرْتَدُّونَ (45) وَكَوْ
أَنَادُوا الْخُرُوجَ لَا عُدَّةَ لَهُ عُدَّةٌ وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انبِعَاثَهُمْ
قَبْضَتُهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ (46) لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ
مَا زَادَكُمُ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعَفُوا لَكُمْ سُبُوغَكُمْ
الْقِسْطَ وَفِيكُمْ سَمَاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِمُ بِالْظَّالِمِينَ (47)

kalpleri hastalıklı ve şüpheler içinde kıvranıp duranlardır.

46- Eğer cihada çıkmaya niyetleri olsaydı, mutlaka onun için hazırlık yaparlardı; fakat Allah, davranışlarından hoşlanmadı da onları alıkoydu ve “Oturun, oturanlarla beraber” denildi.

47- Zaten sizinle gelselerdi, fitne çıkarmaktan başka bir işe yaramayacak ve sırf moralinizi bozmak için aranızı karışacaklardı. Doğrusu, içinde onlara kulak verecekler de yok değildi. Allah, o nan-körleri çok iyi biliyor.

²² Yani: Genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle, hafif silâhlarla veya ağır silâhlarla, yaz- kış, kolay-zor demeden, “yediden yetmiş”, topyekûn vs. seferber olun...

48- Aslında onlar, fitneyi daha önce çıkarmak istediler ve sana karşı türlü işler çevirdiler. Sonuçta onların hoşuna gitmemesine rağmen, hak yerini buldu ve Allah'ın emri üstün geldi.

49- Yine içlerinden, "Bize izin ver, başımızı belâya sokma" diyenler var. Oysa asıl böyle yapmakla, belanın tam içine düştüler. Öyle ya, cehennem kâfirleri dışarıda bırakmayacak kadar geniş!

50- Sana bir iyilik gelse, bu onların zoruna gider. Fakat başın belâya girse; "Biz tedbirimizi önceden almıştık" derler ve sevinerek dönüp giderler.

51- De ki: "Bize hiç bir zaman Allah'ın yazdığından başkası ulaşmaz. O bizim yâr ve yardımcımızdır. Şu halde mü'minler yalnızca Allah'a dayanıp güvensinler."

52- De ki: "Siz bizim için ancak iki güzel şeyden birini bekleyebilirsiniz. Biz ise size, Allah'tan veya bizim elimizden gelecek bir azap bekliyoruz. O halde bekleyin, biz de sizinle birlikte bekliyoruz."²³

53- De ki: "İster gönüllü, ister zoraki verin; verdikleriniz hiçbir zaman kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, yoldan çık-

لَقَدْ يَتَّبَعُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى
جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾
وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ نَذَرْنَا وَلَا نَفْتِيهِ إِلَّا فِي الْفِتْنَةِ
سَقَطُوا وَإِنْ جَهَنَّمُ لَظَاطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِنْ ضَبَّكَ
حَسَنَةٌ تَسُومُهُ وَإِنْ ضَبَّكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا
أَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ لَنْ
يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ
فَلْتَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ مَلِكٌ رَبِّضُونَ بِنَا إِلَّا
إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَرَبِّضُكُمْ أَنْ يَصِيبَكُمْ اللَّهُ
بِعَذَابٍ مِنْ غَيْرِهِ أَوْ بِنَا يَدِينَا فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ
مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ
مِنْكُمْ أَنْ تَكُونُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا
مَنْعَهُمْ أَنْ تَقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ
كُسَالَى وَلَا يُفْقَهُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٥٤﴾

mış bir gruh oldunuz."²⁴

54- Onların verdiklerinin kabul edilmesine engel olan, yalnızca Allah'a ve Peygamberine kâfirlik etmeleri, namaza ancak üşenerek gelmeleri ve verdiklerini de ancak istemeyerek vermeleridir.²⁵

²³ Yani siz bizim başımıza iki güzel şeyden birisinin gelmesini, gazilik ya da şehitlikten birisini bekleyebilirsiniz. Fakat biz sizin için, Allah'tan gelecek veya bizim elimizle gerçekleşecek bir azabı bekliyoruz. Her ikimizde bekliyoruz, bekleyelim bakalım hangisi olacak ve bundan kim kazançlı çıkacak...

²⁴ Demek ki "Allah yolunda cihat"tan kaçtıktan sonra isterse gönüllü olsun, isterse zoraki olsun, hâlâ "Biz sizi desteliyoruz, arkanızdayız" vs. demenin hiç bir manası yoktur. Bu durumda ortalık süt limanken yapılan "gönüllü" (tav'an) desteklemelerin ve yardımların bile bir manası olmamaktadır. Önemli olan, iş başa düştüğünde, mal ve can söz konusu olduğunda, yani savaş ve cihat söz konusu olduğun-

da nerede durulup durulmadığıdır. İşin nirengi noktası veya turnusol kâğıdı burasıdır. Burada yan çizen artık ne yaparsa yapsın, isterse sabahlara kadar gözyaşları döksün, son kuruşuna kadar versin bir anlamı kalmamıştır. Demek ki dıştan “Müslüman” görünmek de yetmemekte, ortalık süt limanken gönüllü yardımlarda bulunmak bile yeterli olmamakta, illâ ki zor zamanda savaşı ve ölümü göze alarak meydana atılabilmek gerekmektedir. Gerçek anlamda sözünün eri olanlar (*sadikun*) işte bunlardır. Çünkü Müslüman olmak veya iman etmek, ilk etapta bir söz, bir “iddia”dır. Bunun test edileceği yer. namazdan, oruçtan, hayır hasenat yapmaktan öte iki güzel şeyden (gaza ve şehadet) birisini göze almak, yani ölümüne “cihat”tır. Tövbe suresi, işte bize dönüp dolaşıp bunu öğretiyor. Tarih boyunca her zaman ve mekânda görülen ikiyüzlülüğün ve münafıklığın, bir bir genlerini çözüyor. Cenabı-ı Hak, ortalıkta kendini Müslüman sanıp dolandığı halde, “iki güzel şeyden birisi” söz konusu olunca olduğu yere çakılıp kalan ve aslında bütün ömrü münafıklık ve ikiyüzlülükle geçen birisi olmaktan muhafaza buyursun...

²⁵ Ayette namaz kılmaları (*yequmu's-salah*) değil de, namaza gelmeleri (*yetune's-salah*) denmesine dikkat edilmelidir. Bu şu demektir: “Bu münafıklar namaza “gelirler” ama aslında namaz “kılmazlar”. Tek başlarına kaldıklarında namaz kıldıkları yoktur. Onlar sadece gösteriş için Müslüman toplumun içine karışırlar ve namaza da üşene üşene gelirler. Sureta namaz kılıyormuş gibi görünürler. Tek başlarına kaldıklarında, namazı niyazı terk ederler; toplu halde olunca, insan içine çıkınca, istemeyerek namaza “gelmeleri” vardır.

55- Sakın onların malları da, çocukları da seni imrendirmesin. Allah, sadece dünya hayatında onlara bunlarla azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını istiyor.

56- Yine, sizden olduklarına dair Allah'a yemin eder dururlar. Oysa sizden değildirler, onlar sadece korkudan ödleri kopan kuru kalabalıktır.

57- Eğer sığınacak bir yer yahut barınacak mağaralar ya da kaçacak bir delik bulsalardı, hiç düşünmez başlarını oraya sokarlardı.

58- Yine aralarında, sadakalar konusunda seni çekiştirenler var. Çünkü ondan kendilerine verilince memnun olurlar, verilmeyince de hemen bozulurlar.

59- Ne olurdu bunlar, Allah ve Peygamberi kendilerine ne verdiyse ona razı olsaydılar da; "Bize Allah yeter. Allah bize engin cömertliğinden yine verir, peygamberi de bundan geri durmaz. Bizim bütün beklentimiz Allah'tandır" deselerdi.

60- SADAKALAR,²⁶ ancak yoksullar, düşünler, zekât memurları, kalpleri ısıdırılmak istenenler, köleler, borçlular, Allah yolundakiler ve yolu kesilmişler²⁷ içindir. Allah böyle farz kıldı. Allah bilendir, bilgedir.²⁸

فَلَا تُغْنِكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾
وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ جُلَاءَ أَوْ مَعَارِثَ أَوْ مَدَّحَلَا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْحَدُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْعَنُ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنَّا نَعْطُوا مِنْهَا رِضْوَانًا وَإِن لَّزُبُعُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَخْطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُوفِئُنَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْيَتَامَى قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْفَارِسِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ ذُنَّ قُلْ أَذُنٌ خَيْرٌ لَكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

61- Yine içlerinden peygamberi inciten ve "O, her söylenene kulak veriyor" diyenler var. Söyle onlara: "O, nezaketinden dolayı her söylenene kulak veriyor. Allah'a inanıyor, müminlere güveniyor ve iman edenlere sevgi ve merhametle kucak açıyor." Allah'ın peygamberini incitenleri ise acı bir azap bekliyor.

²⁶ SADAKA: Sözlükte [صدق] kökünden gelir. Mastarı, "doğru söz söylemek" demektir. Doğru söz söylemek (sıdq, sadâqat); doğru kabul etmek, doğrulamak (ısdâq); onaylamak, inanmak, doğrulamak, onamak (tasdîq); doğru söyleyen, dürüst, samimî (sâdîq); doğruluk, dürüstlük, samimiyet, içtenlik, ihlâs (sıdq); samimiyetle (biş-sıdq); doğruluk, samimiyet, arkadaşlık, bağlılık (sadâqat); özü sözü doğru olan (sadiq); metres, manita, kız arkadaş (sadiqa); tasdik eden, onaylayan (musaddîq) ke-limleri bu köktendir... Görüldüğü gibi her tür karşılıksız harcamaya (sadaka)

denmesi, ortada “söz ile ilgili” bir durumun olduğunu gösteriyor. Peki, neden yapılan her tür karşılıksız vermeye “doğru söyledi” veya “doğru söylemek” anlamına gelen (*sadaka*) denmiş? Bunun iki anlamı olabilir; 1- “Böyle yapmakla doğru yaptı, bu yapılan doğru bir iştir” demek istenir 2- Sözünde durdu, sözün gereğini yerine getirdi, sözünün eri oldu” demek istenir. İkinci anlamıyla, Kur’an’ın dünyasında derin bir anlamı bulunan “ahd-i misak” kavramına göndermede bulunulduğu manası kazanır. Yani Allah’ın Âdemoğlunun yaratılıştan fitratına yerleştirdiği “doğru olma, dürüst olma, elindekini başkalarıyla paylaşma sözünün gereğini yaptı. Bu konuda verilen fitrî sözün arkasında durdu, o sözün namusunu korudu” demek olur. Bundan dolayı da yapılan her karşılıksız yardım, “sözün namusu adına, bunun arkasında durulduğunu göstermek için verilen şey” (*sadaka*) demeye gelmiş olur.

²⁷ İBNU’S-SEBİL: Bkz. 59/7. ayet dipnotu.

²⁸ Burada anlatılan sekiz sınıfı, mutlak kategoriler olarak anlamamak gerekir. Çünkü bu tabirler çok geniş anlamlara sahiptir. Meselâ sadece “Allah yolundakiler” tabiri bile, diğer hepsini ve burada adı geçmeyen başka birçok şeyi içine alabilir. Çünkü bir Müslüman’ın yaptığı her şey zaten Allah yolundadır. Artık bu tabirlere her çağın okuyanları kendi durumlarına göre açılım getirirler. Belki buradan şöyle bir genel ilke çıkarılabilir; “Toplumda gelir dağılımından kaynaklanan eşitsizlik, sınıflaşma ve tekelleşme olmamalıdır. Zenginler ile yoksullar arasındaki uçurum kapatılmalıdır. Bunun için ne gerekiyorsa o yapılmalıdır...”

62- Sizin gözünüze girmek için Allah'a yemin edip duruyorlar. Oysa eğer bunlar gerçekten mü'min olsalardı, her şeyden önce Allah'ın ve peygamberinin rızasını aramaları gerekirdi.

63- Hem onlar bilmiyorlar mı ki, Allah'a ve peygamberine kafa tutan kimseyi ebedi cehennem ateşi bekliyor. Aşağılanmanın en büyüğü de zaten budur.

64- Münafıklar, kalplerinde olanı ortaya çıkaracak bir surenin indirilmesinden korkuyor. Söyle onlara: "Alay edin bakalım, çünkü Allah o korktuğunuzu başınıza getirecektir."

65- Şayet kendilerine sorsan, "Canım laf olsun işte, şakalaşıyorduk" diyecekler. Söyle onlara: "Siz Allahla, ayetleriyle ve peygamberiyle dalga mı geçiyordunuz?"²⁹

66- Boşuna özür dileyip durmayın. Çünkü siz iman ettiğinizi söyledikten sonra küfrünüzü açığa vurdunuz. İçinizden bir kısmınızı bağışlasak bile, bir kısmınıza suçlarında ısrar etmelerinden dolayı azap edeceğiz.

67- Münafıkların erkekleri de kadınları da birbirlerine benzer; kötülüğü emreder, ortak iyiye mani olur ve cimrilik ederler. Allah'a karşı umursamazdırlar, ama Allah da onları umur-

يَحْلِفُونَ بِاللّٰهِ لَكُمۡ لَيۡرِضُوۡكُمۡ وَاللّٰهُ وَرَسُولُهُۥۤ اَخۡقَرُ
اَنْ يَّرِضُوۡهُ اِنْ كَانُوۡا مُؤۡمِنِيۡنَ ﴿٦٢﴾ اَلَا يَعْلَمُوۡا اَنَّهُ
مَنْ يُّحَادِدِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُۥ كَانَ لَهٗ نَارُ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيۡهَا
ذٰلِكَ لِرِجۡزِ الْعَظِيۡمِ ﴿٦٣﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا
عَلَيْهِنَّ سُوۡرَةُ النَّبِیِّۨنَ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا لَا تَسۡتَهۡزِۡوُا
اِنَّ اللّٰهَ يَخۡرِجُ مَا تَخۡذَرُوۡنَ ﴿٦٤﴾ وَلَیۡسَ كَالتَّهۡمَةِ
لَقَوْلُنَا نَمَآءُ نَخۡوۡضُ وَنَلۡبَسُ قُلۡ بِاللّٰهِ وَآیٰتِهٖ
وَرَسُولِهٖ كُنتُمْ تَسۡتَهۡزِۡوُنَ ﴿٦٥﴾ لَا تَقۡتَدِرُوۡا
فَذَکَرۡتُمْ بِعَدَاۤیۡمِۨکُمۡ اِنْ تَقۡفَ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنۡکُمۡ
تُعَذِّبُ طَآئِفَةًۭۤ اِنَّهٗمۡ کَانُوۡا مُجۡرِمِيۡنَ ﴿٦٦﴾ اَلَا تَافِکُوۡنَ
وَالۡمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُنَّ مِنْۢ بَعْضٍ يٰۤاُمُرُوۡنَ بِالۡمُنۡکَرِ وَیَنْهَوۡنَ
عَنِ الْمَعۡرُوفِ وَیَقِیۡضُوۡنَ اَیۡدِيَهُنَّ نَسُوۡا اللّٰهَ فَنَسِیَہُنَّ
اِنَّ التَّٰفٰفِیۡنَ مَرۡءَ الْفَاسِقُوۡنَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَاۤاَ اللّٰهُ الْمُنَافِقِیۡنَ
وَالۡمُنَافِقَاتُ وَالۡکُفَّارُ نَارُ جَهَنَّمَ خَالِدِیۡنَ فِيۡهَا اَمۡ
حَسِبَہُمۡ وَلَعَنَہُمۡ اللّٰهُ وَکَفَّ عَذَابَ مُّہِمِّہُمۡ ﴿٦٨﴾

samayacak. Bu münafıklar, yoldan çıkmışların ta kendileridir; bundan hiç şüphenez olmasın.

68- Allah, münafıkların erkeklerine, kadınlara ve bütün kâfirlere ebedi cehennem ateşi sözü verdi. O, onlara yeter. Allah onları tümüyle dışlamıştır. Onları ebedi azap bekliyor.

²⁹ Rivayete göre münafıklar, Hz. Peygamber (s.a.v)' in Tebuk seferine çıkmasını dillerine doluyor; ve onu, "Her söze saf saf kulak veriyor" diyerek alaya alıyorlardı. Öyle anlaşılıyor ki münafıklar, Bizans'a karşı yürüme, dünyanın o günkü bu süper gücünü karşısına almayı "macera" olarak görüyor ve "Dünyayı sanki o kurtaracak, insanlığın beklediği büyük kahraman ya kendileri" (!) gibi laflarla dalga geçiyorlardı. Keza, "Bu adamın bir şeyden anladığı yok; Bizans'ı (dünya sistemini) çocuk oyuncağı sanıyor. Her söylenene saf saf inanıyor, hayal dünyasında yaşıyor" vs. laflarla peygamberin ve mü'minlerin şevkini kırmaya, moralini bozmaya çalışıyorlardı.

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَكَثَرُوا مَالًا
وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلَائِقِكُمْ
أَسْتَمْتَعِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي
خَاضُوا أُولَئِكَ حِطَّةُ آثِمِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْكَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ
وَالْمُؤْتَفِكِينَ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ
اللَّهُ لِيُظِلَّهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾
وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ يَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ
سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَ اللَّهُ
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِينَ يَنْزِلُ فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ
وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

69- Bakın, siz de öncekiler gibisiniz. Onlar sizden daha güçlüydüler. Malları ve çocukları daha çoktu. Dünya hayatına dalıp zevki sefa sürmeye bakmışlardı. Önceki çağların münafıkları nasıl dünyaya dalıp zevki sefa sürmeye baktıysa, siz de aynı şekilde dünyaya dalıp zevki sefa sürmeye baktınız ve onların saplandığı batağa siz de saplandınız. İşte bunların dünyada da, ahirette de bütün yaptıkları boşa gitmiştir. Bunların görüp göreceği koskoca bir hüsrandır.

70- Onlara önceki çağlarda yaşayanların; Nuh, Ad ve Semud halkının, İbrahim halkının, Medyen halkının ve alt üst olmuş o şehirlerin haberi gelmedi mi? Bunların hepsine, peygamberleri söze dayalı apaçık delillerle

gelmişti. Demek ki Allah, onlara zulmetmiş değildi. Fakat onlar kendilerine zulmediyorlardı.

71- ERKEK ve kadın bütün iman edenler, birbirlerinin dostu ve yâramdır. Ortak iyiyi emreder, kötülükten alıkoyarlar, namazı kılar, zekâtı verirler, Allah'a ve peygamberine itaat ederler. İşte bunlara Allah, sevgi ve merhamet yağdıracak. Allah çok güçlüdür, çok bilgedir; bundan hiç şüpheniz olmasın.

72- Allah, iman eden erkeklere ve kadınlara, altından ırmaklar akan ebedi cennetler ve cennetlerin tam orta yerinde huzur dolu meskenler hazırladı. Allah'ın hoşnutluğu ise hepsinden daha büyüktür. İşte asıl büyük mutluluk budur.

73- EY PEYGAMBER! Kâfirlerle ve münafıklarla yılmadan savaş! Onlara karşı kararlı ol ve sert davran! Kaldı ki onların son durağı cehennemdir; ne berbat bir duraktır orası!

74- Yine öyle bir şey söylemedikleri-ne dair Allah'a yemin ediyorlar. Oysa o küfür sözünü söylediler. İslâm'a girdikten sonra yine kâfirlik ettiler ve asla başaramayacakları bir intikamın peşine düştüler. Oysa intikam almak istedikleri şey, Allah'ın peygamberiyle kendilerine ulaştırdığı ilahi lütuftan başkası değildi.³⁰ Şimdi; eğer tövbe ederlerse, haklarında hayırlı olur. Fakat aldırış etmezlerse, Allah onları dünyada ve ahirette acı bir azaba uğratacak. Yeryüzünde bir yâr ve yardımcı da bulamayacaklar.

75- Yine onların içinde, "Allah bizi zengin ederse bol bol sadaka vereceğiz; ve iyilik, güzellik, doğruluk timsali insanlar olacağız!" diye söz verenler var.

76- Oysa böyleleri, Allah kendilerine engin cömertliğinden istediklerini verir vermez bencilce ona sarılırlar ve verdikleri bütün sözlerden dönerler.

77- Allah'a verdikleri sözün namusunu korumadıkları ve yalan söylemeyi huy haline getirdikleri için Allah, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar onların kalbine ikiyüzlülük yerleştirdi.

78- Onlar Allah'ın, kuytu fısıltılarını

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا لَهُمْ حِصْنٌ وَنَحْنُ الضَّعِيفُونَ ﴿٧٣﴾ يَعْلَمُونَ بِاللهِ مَا قَالُوا
وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَكَمُمُوا
بِمَا لَزِمُوا وَمَا نَفَعُ مَوَالِيَ أَنَاغِيهِمْ اللهُ وَرَسُولُهُ
مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا لَكَ خَيْرٌ لَهُمْ وَإِنْ يَتُوبُوا يَعْبُدْنَاهُمْ
اللهُ عَذَابُ الْإِيمَانِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللهُ لَنْ لَا تُبَايَعُوا
مِنْ فَضْلِهِ لَنْ تَصَدَّقَ وَلَكِنْ كُونُوا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا
أَتَتْهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾
فَأَعْيَبْنَاهُمْ نِفَاقًا فَبَلَّوْا بِهِ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا
اللهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا
أَنَّا اللهُ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّا اللهُ عَلَّامُ
الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ
فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ
مِنْهُمْ يَخْلَعُ اللهُ عَنْهُمْ وُجُوهَهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

da, en gizli sırlarını da bildiğini, hatta bütün sırların sırrına vakıf olduğunu bilmiyorlar mı?

79- Mü'minlerden, sözün namusu adına verilmesi gerekenlerden³¹ daha fazlasını verenleri ve güçlerinin yettiğinden başkasını bulamayanları alaya alanları Allah maskaraya çevirecektir. Dahası onları acı bir azap bekliyor.³²

³⁰ Burada ne demek istendiği ile ilgili üç görüş var: 1- Münafıklar, kendilerine Mekke'den hicret ederek gelen Hz. Muhammed (s.a.v)'i kıskanarak, Medine'deki liderliğin ellerinden gittiğini gördüler ve bir an önce onu bertaraf etmek için intikam peşine düştüler. Oysa kendilerine gelen, Allah'ın lütfundan başkası değildi. 2- Münafıklar, kendilerine gelen ilâhî vahyi geri teperek, peygamberlik hakkında şüp-

heye düştüler ve bunun bir kandırmaca olduğunu sanarak bir an önce etkisinin kırılması için alaya alıp küçük düşürmeye kalktılar. Oysa alay alıp küçük düşürmeye çalıştıkları şey, Allah'ın lütfundan başkası değildi. 3- Mūnafıklar, işin ciddîye binip peygamberin Tebuk seferine çıkmaya kararlı olduğunu görünce, bunun başlarına büyük derter açacağını gördüler ve suikast plānlayarak bir an önce ondan kurtulmak istediler. Oysa kurtulmak istedikleri şey, kendilerine gelen ilāhî lütuf ve rahmetten başka bir şey değildi.

³¹ SADAKA: Bkz. Az önce geçen 9/60. ayet dipnotu.

³² Rivayete göre, “Sözün namusu adına verilmesi gerekenleri (*sadaka*) vermeye çağırان ayetlerden sonra iman edenler içinden herkes, kendi gücü oranında Hz. Peygamber (s.a.v)'e bir şeyler getirmeye başladı. Biri biraz fazla bir şey getirse mūnafıklar, hemen “Gösteriş yapıyor”; biri az bir şey getirince de hemen, “Allah'ın buna mı ihtiyacı var” diyerek dalga geçerlerdi (Razi, İbni Kesir). Ayet buna gönderme yapıyor.

80- Onlar için ister af dile, ister dileme fark etmez. Kaldı ki onlar için yetmiş ke-re af dilesen de, Allah onları asla bağışlayacak değildir. Bu, onların Allah'a ve peygamberine kâfirlik etmelerinden dolayıdır. Allah, böyle yoldan çıkmış bir gürüha doğru yolu nasip etmez.

81- GERİDE kalıp savaşa gitmeyenler, Allah'ın peygamberi gittikten sonra yerlerinde oturup kalmalarına sevindiler. Mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihat etmekten hoşlanmadılar da, "Bu sıcakta sefere mi çıkılırmış?" dediler. Söyle onlara: "Cehennem ateşi daha sıcak!" Keşke bunu anlayabilseydiniz.

82- Bundan böyle, artık az gülsünler; çünkü yaptıklarından dolayı çok ağlayacaklar.

83-Artık Allah, seni onlardan bir kısmının yanına döndürür de, başka bir cihada çıkmak için senden izin isterlerse "Artık siz benimle beraber savaşa çıkmayacaksınız ve hiç bir düşmana karşı benimle birlikte savaşmayacaksınız. Zaten daha önce de oturup kalmayı çok istiyordunuz. Şimdi de geri kalanlarla beraber oturun" de.

84- Onlardan ölen birinin asla namazını kılma ve kabri başında da durma. Çünkü onlar, Allah'a ve peygamberine kâfirlik ettiler ve yoldan çıkmış olarak öldüler.³³

85- Onların ne mallarını, ne de evlat-

اَسْتَغْفِرُكُمْ وَلَا تَغْفِرُ لَكُمْ اِنَّ تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ
مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ ذَلِكَ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ
وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ الْخٰلِفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ
خِلَافَ رَسُولِ اللّٰهِ وَكَرِهُوا اَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرْبِ قُلْنَا رَجَعْتُمْ اَشَدُّ
حَرًّا لَّوْكَأَنْتُمْ تَقِفُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَكُونُ لَهُمْ
جِزَاءُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ قُلْ اِنْ رَجَعْتُمْ اِلَى الْخِلَافَةِ مِنْهُمْ
فَاعْتَدُوا نَارَ الْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ اَبَدًا وَلَنْ تُفَالِحُوا مَعِيَ
عَدُوًّا اِنْ كُنْتُمْ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُودِ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخٰلِفِيْنَ
﴿٨٣﴾ وَلَا تَضِلْ عَلَى اَعْيُنِهِمْ مَاتَ اَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِمْ
اِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا
يُجْبَاكَ مَوَالَهُمْ وَاَوْلَادُهُمْ اِنَّمَا يُرِيدُ اللّٰهُ اَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا
فِي الدُّنْيَا وَتَرْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَاِذَا اُنْزِلَتْ
سُوْرَةٌ اَنَّا مَتَوَالِيَةٌ وَّجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ
اُولُو الطَّلُوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقٰتِلِيْنَ ﴿٨٦﴾

larını gözünde büyütme. Allah, onlara dünyada ancak bununla azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını istiyor, başka bir şey değil!

86. Baksana; "Allah'a iman edin ve peygamberi ile beraber cihada çıkın" diye bir sure indirildiği zaman, içlerinden zengin kodamanları senden izin istediler ve "Bırak bizi, bozma rahatımızı" dediler.

³³ Rivayete göre, münafıkların lideri Abdullah ibn Ubeyy ibn Selul hastalanınca, Hz. Peygamber (s.a.v) onu ziyaret etti. İbni Selul, Hz. Peygamber (s.a.v)'den öldüğünde cenaze namazını kıldırmasını ve kabri başında dua etmesini istedi. Daha sonra da kendisine kefen olması için, Hz. Peygamber (s.a.v)'den gömleğini vermesi için birini yolladı. Hz. Peygamber (s.a.v) de, ona dışından giydiği gömleğini gönderdi. İbni Selul bunu geri göndererek, içten giydiği ve derisine dokunan gömleğini istedi. Hz. Ömer, "O necis adama gömleğini nasıl verirsin?" diye karşı çıkınca; Hz. Peygam-

ber (s.a.v); “Benim gömleğim ondan, Allah’ın azabından her hangi bir şeyi savuşturmaz. Fakat umarım Allah, o münafıklardan bin kişiyi İslâm’a girdirir” dedi. Çünkü münafıklar İbni Selül’ü lider bilir, peşinden ayrılmazlardı. Nitekim peygamberin hasta yatağında onu ziyaret ettiğini, ona gömleğini verdiğini ve cenaze namazını kıldırıldığını görünce binlercesi Müslüman oldu. Ayet b olay üzerine nazil oldu (Razi, Taberi, Kurtubi, İbni Kesir). Bu olayın, İbni Selül’ün ölümden önce mi sonra mı nazil olduğu hakkında ihtilaf edimleşse de ayetin sonundaki “Çünkü onlar kafir ve fasık olarak öldüler” ifadesine bakarsak, “onlardan birisinin” ayet indiğinde ölmüş olduğu anlaşılıyor. Demek ki Hz. Peygamber, ayet gelmeden önce İbni Selül’ün cenaze namazını kıldır-mış. Hz. Ömer de buna itiraz etse de Hz. Peygamber söz konusu gerekçeyi ileri sür-müş. Fakat ayet, Hz. Ömer’i destekler tarzda gelmiş. Görüldüğü gibi Hz. Peygamber (s.a.v) münafıkların başının cenaze namazını kıldırması ve “son yolculuğunda” ona iyi davranmıştır. Peki neden? Bunu nasıl anlamak icap eder? Klâsik tefsirlerde bunun ne-deni hakkında birçok görüş beyan edilmişse de, olaya bir başka açıdan bakmayı de-nemek yararlı olabilir. Şöyle ki: Burada Hz. Peygamber (s.a.v)’in tavrı Medine toplu-munun tümünü kucaklayan bir “lider” tavrıdır. Geride kalanları ve gelecekte olabile-cikleri düşünerek münafıkların başı ölse de hiç olmazsa peşinden gidenleri topluma kazandırmak, toplumun başına belâ olmayı daha fazla sürdürmeden münafıklar so-rununa “kamu yararına” bir çözüm bulmak istemektedir. Bunun için, yaptığı duanın ve kıldırıldığı cenaze namazının ona doğrudan bir faydasının olmayacağını bile bile, geride kalanlara gül uzatmaktadır. Bu hassas anda böylesi bir tavır, derhâl beklediği etkiyi uyandırmakta ve liderleri ölen münafıklar bu âlicenaplık karşısında topluca İslâm’a girmektedirler. Hz. Ömer’in tavrı ise tam bir idealist aydın tavrıdır. Onun için önemli olan toplumsal menfaat, kamu yararı vs. değil olanca çıplaklığı içinde gerçek-liktir. Bir şey gerçek ise toplumsal menfaat, kamu yararı vs. adına iptal edilemez ve ertelenemez. Demek ki bir toplumsal lider için öncelikli olan “toplumda ne olduğu” iken bir idealist aydın için öncelikle olan “saf gerçeğin ne olduğudur.” Çünkü saf ide-aller yaşayan realitenin içine girip onun tozuna toprağına bulanınca, genellikle saflık-larını kaybederler. Yani “Pis gerçekler, güzelim teorileri mahveder.” Bu durumda top-lumsal lider, saf ideallerin realitenin tozuna toprağına bulanarak yeşermesini sağlama-ya çalışırken, idealist aydın, realitenin içinden yeşertilmeye çalışılan yüce ideallerin saflığının bozulup bozulmamasına odaklanır. Bunun için aydın Hz. Ömer örneğinde görüldüğü gibi toplumun başında Hz. Peygamber (s.a.v) de olsa hep olaya muhalif ta-rafından, realitenin ideallerini bozup bozmadığı açısından bakmak durumundadır. De-mek ki saf bir yürek temizliği içinde doğan Mekke muhalefeti, zamanla kendi realite-sini kuramasaydı, yani kendi Medine’sini yaratamasaydı “baki kalan şu kubbede hoş bir seda” olarak kalacaktı. Öte yandan kendi realitesini yaratma adına Medine’sinin içi-ne gömülüp kalsaydı, “geçti gitti üç beş günlük fasıldı” olacaktı. Hz. Muhammed (s.a.v) gibi, lider ve Hz. Ömer gibi aydın ruhlu insanlar sayesinde ki Mekke idealiz-mi, Medine realitesine gömülmeden yoluna devam edebildi. Ancak sonraki çağlarda ortaya çıkan realiteler için aynı şeyi ne yazık ki söyleyemeyeceğiz. Bunun niye böyle olduğunu, analiz etmeye çalıştığımız tarzda “lider” ve “aydın” tipinin artık bir daha çı-karılamamasında aramak gerekir. Öte yandan ayetin olayda, Hz. Ömer tavrını (idealist aydın) destekler mahiyette gelmesi de son derece dikkat çekicidir.

87- Geride kalanlarla³⁴ beraber olma-
ya razı oldular. Onların kalplerine mü-
hür vuruldu. Artık onlar gerçeği kavra-
yamazlar.

88- Fakat Peygamber ve onunla malla-
rıyla ve canlarıyla omuz omuza cihat
eden mü'minlerin üzerlerine hayırlar
yağacak. Ebedi mutluluk ve büyük kur-
tuluş onları bekliyor.

89- Allah, onlara altundan ırmaklar akan
cennetler hazırladı, içlerinde sonsuza dek
kalacaklar. İşte gerçek zafer budur.

90- BEDEVİLER de mazeret beyan ede-
rek, kendilerine izin verilmesi için geldi-
ler. Allah ve peygamberine yalan söyleye-
rek onlar da oturup kaldılar. Onların kâ-
fir olanlarını acı bir azap bekliyor.

91- Allah ve peygamberine karşı iyi
niyetli oldukları sürece güçsüzlere,
hastalara ve savaş donanımı olmayan-
lara bir günah yoktur. Çünkü iyi ni-
yetlileri sorumlu tutmanın bir manası
olmaz. Allah bağışlayıcıdır, sevgi ve
merhamet kaynağıdır.

92- Yine savaşmak için at ve silâh iste-
mek için sana gelip de, "Size verecek
atımız, silâhımız yok" cevabını alınca;
gerekli savaş malzemelerini temin ede-
medikleri için, üzüntülerinden gözle-
rinden yaşlar dökerek geri dönenlere de
sorumluluk yoktur.

رَضَوُا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ
لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لِكُلِّ الرِّسْوَلِ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
بِأَمْرِهِمْ وَأَمْرُهُمْ وَأَنْتُمْ لَهُمُ الْخَيْرُ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾
وَجَاءَ الْمَعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ
الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى
 وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ مَا عَلَى الْخَفِينِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾
وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَحِذْ
 مَا أَجْلَكَ عَلَيْهِمْ قُلُوا أَوْ أَعْيُنُهُمْ تَبَيَّنَ مِنَ الْبَيِّنِ
 حَرَجًا إِلَّا يَجِدُوا مَا يَنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾ إِنَّكَ السَّبِيلُ عَلَى
الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنَاءُ رَضَوُا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ
الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٩٣﴾

93- Asıl sorumlu olanlar, zengin olduk-
ları halde senden izin isteyenlerdir. On-
lar, geride kalanlarla beraber olmayı ter-
cih ettiler. Allah da kalplerini mühürle-
di. Artık başlarına geleceği bilmezler.

³⁴ Geride kalanlar (*hawalif*) kelimesinin, "evinde oturan kadınlar" manasına gel-
diğinde çoğu müfessir ısrar ediyor ve bunun o günkü Araplar arasında bir deyim
olduğunu söylüyor (Razi). Eğer öyleyse bu, savaşa katılmaktan kaçınanların "er-
keklik gururuna" hitap edildiği manasına gelir. Çünkü o dönemde –ki hâlâ öyledir-
erkekler, kadınlara benzetilmeye çok kızarlardı. Türkçedeki "karı gibi evinde otu-
mak" deyimini, bir fikir verebilir. Kadınlara yönelik aşağılama kokan bu tabiri, tabii
ki Kur'an nezih üslubu gereği doğrudan kullanmıyor. Fakat bu manayı çağrıştıra-
cak şekilde Kur'an, dillerinde kof bir böbürlenme olarak dolandırıp durdukları bu
tabirle, kimi erkekleri âdeta yüzleştiriyor. Bunu, Kur'an'ın "hitabının tarihsel, me-
sajının evrensel" olduğuna dair tipik örneklerden birisi olarak görebiliriz. Demek
ki burada savaşmama bakımından kadınlardan daha geride olduğu halde, hatta
çok daha korkak olduğu halde ataerkil statü icabı kadınları aşağılama makamında
duran kimi "maço" tiplerin kof böbürlenmeleri deşifre edilmektedir.

94- Seferden döndüğünüzde size türlü mazeretler beyan edecekler. Söyle onlara: “Boşuna dil döküp durmayın, size asla inanmayacağız. İşin doğrusu, Allah bize durumunuzu haber verdi. Bundan böyle de Allah ve peygamberi, yaptıklarınızı görmeye devam edecektir. Sonunda hepiniz, gizliyi aşıkârı bilen Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. O zaman Allah yaptıklarınızı bir bir önünüze koyacak.

95- Yine seferden döndüğünüzde, kendilerini rahat bırakasınız diye Allah'a yeminler edecekler. Artık siz de bırakın onların yakasını, çünkü tiksinti veriyorlar. Yaptıklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennemdir.

96- Kendilerinden memnun olasınız diye size yemin ederler, ama siz onlardan memnun olsanız bile Allah; yoldan çıkmış bir güruhtan asla memnun olmaz; bundan hiç şüpheniz olmasın.

97- Bedevilerin kâfirliği ve münafıklığı daha beter olur. Allah'ın peygamberine indirdiği hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha yatkındırlar. Oysa Allah bilendir, bilgelik kaynağıdır.³⁵

98- Yine bedevilerden kimileri verdiğiğini boşa gitmiş sayar ve zamanla belânızı bulacağınız ümidiyle gözleri yolda bekler dururlar. Oysa asıl zamanla belâyı bulacak olan onlardır. Allah her şeyi

يَسْتَدْرِكُونَ أَيُّكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَقْدِرُونَ
لَنْ نُؤْمِنَ بِكُمْ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ مِنْ أَنْبَاءِ اللَّهِ وَبَيَّنَّا لَكُمْ
وَرَسُولُهُ ثُمَّ رُدُّونَ إِلَى الْعَالَمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنْفِثُكُمْ
يَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيُخْلِفُونَ بِاللهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ
إِلَيْهِمْ لِيُغْضِبُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ
وَمَا وَهْنُهُمْ جَهَنَّمَ بَرَاءً يَمَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَخْلِفُونَ
لَكُمْ لِيُغْضِبُوا عَنْهُمْ فَإِنْ رَضُوا عَنْهُمْ فَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا يَرْضَى
عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ لَشَدِيدُ كُفْرًا وَنِفَاقًا
وَأَجْدَرُ أَنْ لَا يَفْكُو أَحَدٌ وَدَّمَ أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ
وَاللَّهُ عَلَيْهِ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَخِذُّ
مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُّ بِكُمْ الدَّوَالُّ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ
السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ
بِاللهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَخِذُّ مَا يُنْفِقُ قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللهِ
وَصَلَّاتِ الرُّسُولِ إِلَّا أَنْهَا قُرْبَةٌ لَمْ تَكُنْ سَيِّدَةً لَهُمْ
اللهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾

işiten, her şeyi bilendir.

99- Fakat bedeviler içinde Allah'a ve ahiret gününe inanan, harcadıklarını Allah'a yakınlaşmaya ve peygamberin duasını almaya vesile sayanlar da vardır. Gerçekten de bunlar yakınlık vesilesidir. Allah onları sevgi ve merhametle bağrına basacaktır. Çünkü Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

³⁵ Demek ki Kur'an'ın bedevilik (a'rab) olarak tanımladığı göçebe hayat tarzı, yerleşik hayat tarzına nazaran olumsuz bir durum olarak tavsif ediliyor. Bedevilerin kâfirliğinin ve münafıklığının daha beter olacağının söylenmesi, iklim ve coğrafyanın insan karakteri üzerindeki etkisi üzerinde ısrarla duran İbni Haldun'un bedev-

vî-hadarî ayırımına dayalı analizini çağrıştırır. Ancak arada şöyle bir fark var: İbn Haldun, bedevilerin, şehir hayatına alışınca bozulacaklarını, saflıklarını kaybedeceklerini söyler. Çünkü şehre gelen bedevî bir taraftan incelirken diğer taraftan “işin inceliklerini” öğrenecektir. Bu ise onun entrika ve dolap çevirme yeteneğinin de giderek artmasını beraberinde getirecektir. Kur’an ise incelmenin, işin inceliklerini bilmenin, eğer Allah’a ve ahiret gününe iman, sevgi ve merhamet ile desteklenirse muâzzam sonuçlar vereceğini, Allah’ın peygamberine indirdiği hükümlerin inceliklerinin kavranmasında çok işe yarayacağını söylüyor. Öte yandan, Kur’an’da bir kaç yerde yalın olarak geçen “bedevî” kelimesinin hep olumsuz manada kullanılması da dikkat çekicidir.

100- Zulüm diyarından göç edenlerle onlara kucak açanların öncülerinden ve bütün güzel şeyler adına bunların peşinden gidenlerden Allah razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı oldular. Onlara altlarından ırmaklar akan ebedi cennetler hazırladı. İşte asıl büyük zafer budur!

101- Bakın, etrafınızda hem bedevilerden münafıklar, hem de Medine halkından nifaklarını küstahlık derecesinde ileri götürenler var. Sen bilmezsin onları, Biz biliriz. Onları katmerli azaba çarptıracağız. Sonuçta büyük bir azabın içinde bulacaklar kendilerini.

102- Kimileri de var ki iyi, güzel ve doğru davranışlarını, öteki bazı şeylerle birbirine karıştırdılar. Bunların tövbelelerini³⁶ Allah'ın kabul etmesi umulur. Çünkü Allah çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.³⁷

103- Şu halde sözün namusu adına mallarından verdiklerini al.³⁸ Böylece bu, kendilerini hem temizlesin, hem de arındırırsın. Onlara gönül alıcı sözler söyle. Çünkü senin iltifatın, onların morallerini düzeltir. Allah her şeyi işitiyor her şeyi biliyor.

104- Bilmiyorlar mı ki, Allah kullarının tövbesini ve sözün namusu adına verdiklerini kabul eder.³⁹ Allah'tır tövbeleri karşılıksız bırakmayan, sevgi ve merhametle dopdolu olan.

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمَنْ حَزَلَ مِنْ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ
الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا يَنْفَعُهُمْ تَحْنُ عَلَيْهِمْ سَعْيُهُمْ
مَكْرَهُمْ ثُمَّ يُدْرَوْنَ إِلَى عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَآخَرُونَ عَسَوْفُوا
يُذَوِّبُهُمْ عَطَسٌ عَاصِلًا صَالِحًا وَآخَرِينَ شَاءَ اللَّهُ
أَنْ يُؤَيِّبَ عَلَيْهِمْ إِنْ شَاءَ اللَّهُ غُفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ
صَدَقَةً لِيُطَهَّرُوا مَرْزُوقَهُمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ رَسُولُكَ
سَكْرَتُهُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ
التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ
الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ وَعَلَى عَمَلُوا فَسَعَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَعَدُوا إِلَى عَالِ الْعَالَمِينَ وَالشَّهَادَةُ فَبَيْنَكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَآخَرُونَ مَرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِنْ شَاءَ
يُعَذِّبُهُمْ وَإِنْ يَأْتِيَهُمْ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

105- Söyle onlara: “Çalışın! Çünkü yaptıklarınızı hem Allah görüyor, hem peygamberi, hem de mü'minler. Hepiniz, o gizli ve açığı bilen Allah'ın huzuruna geleceksiniz. O zaman Allah yaptıklarınızı bir bir haber verecek.”

106- Yine bazı kimselerler vardır ki, işleri Allah'a kalmıştır. İster onlara azap eder, isterse tövbelerini kabul buyurur. Allah her şeyi bilendir, çok bilgedir.

³⁶ TEVBE: Sözlükte [تَاب] kökünden gelir. Mastarı, “dönüp gelmek, pişman olmak, fenalıktan dönmek, tövbe etmek” demektir. Dönüp gelen, yaptığı suça pişman olan, tövbekâr (tâib); dönüp gelene karşılık veren, tövbeleri kabul eden (tevvâb); tövbe, dönüp gelme, pişman olma, günaha dönme (tevbe) kelimeleri bu kökten-

dir... Görüldüğü gibi tövbe bir kötülükten “dönmek” ve iyiliğe “gelmek”ten oluşan ve birbirini tamamlayan iki adımlı bir eylemi ifade etmektedir. Sadece dönmek, kötülüğü yapmayı terk etmek yetmiyor; onun yerine bir iyiliği geçirip yola onunla devam etmek gerekiyor. Bu nedenle tövbeyi, daha Türkçe ifadeyle “dönüp gelmek” şeklinde ifade etmek gerekmektedir.

³⁷ Rivayete göre bu ayette bahsedilenler üç kişi olup, Ebu Lübabe Mervan b. Abdülmünzir, Evs b. Salebe ve Vedia b. Hizam idi. Bunların sayısının 10’u bulunduğu da söylenmiştir. İşte bunlardan 7’si, Tebuk seferine katılmayanlarla ilgili inen ayetleri okuyunca, kendilerini mescidin direğine bağladılar. Hz. Peygamber (s.a.v) mescide gelince onları bu halde gördü ve niye böyle yaptıklarını sordu. Onlar da, Allah’ın Resulü çözmedikçe kendilerini çözmeyeceklerine dair yemin ettiklerini söylediler. Hz. Peygamber (s.a.v)’in, “*Bu konuda bana bir emir gelmedikçe sizi çözmeyeceğim*” demesi üzerine bu ayet nazil oldu ve onları bağlarından kendi eleriyle çözdü. Bunun üzerine onlar “*Ey Allah’ın Resulü! Mallarımız yüzünden sefere katılmadık, hepsini tasadduk ediyoruz. Buyur dağıt, bizi temizle*” dediler. Hz. Peygamber (s.a.v) “*Ben sizden bir şey almakla emrolunmadım*” deyince bir sonraki (103.) ayet nazil oldu (Razi, Kurtubi, İbni Kesir, Taberi).

³⁸ SADAKA: Bkz. 9/60. ayet dipnotu

³⁹ Demek ki Allah’ın sadaka alması (ye’huzu’s-sadakât) ona verilen sözün (ahd-i misak) ihlâl edilmesi durumunda bunu telâfi etmek için verilen şeyler demektir. İşte bu, Kur’an’ın dünyasında, “Sözün namusu adına verilen” (sadaka) demek oluyor. Aksi halde, sözün namusunu koruyamayan, verdiği sözün arkasında durmayıp Tebuk seferine katılmaktan kaçınan sahabeleri direklere bağlatıyor: “*Ey Allah’ın Resulü sözümü çiğnedik, verdiğimiz sözün araksında duramadık. Buna, şu mallarımız sebep oldu. Bunu telâfi etmek için, sözün namusu adına bunları sana veriyoruz (sadaka)*” dedirtir. Bu durumda bile Allah olaya müdahale edercesine, “Sizi affedecek olan Muhammed değil Benim, Bana karşı verdiğiniz daha çok söz var, onların da arkasında durun, onları ihlâl edince de dönüp Bana gelin. Çünkü Ben dönüp gelmeye (tövbe) karşılık veririm, sevgi ve merhametle dopdoluyum” denmek isteniyor...

107- YİNE zarar vermek, kâfirlik etmek, mü'minlerin arasını açmak ve öteden beri Allah ve peygamberine karşı savaşan adamın gözcülüğünü yapmak için mescit yapanlar var. Buna rağmen, "İyi niyetten başka bir maksadımız yoktur" diye üstüne bas basa da yemin ederler. Fakat bunların kesinlikle yalancı olduklarına Allah şahittir.

108- Onun için kesinlikle oraya gitme! Ta ilk günden, temeli Allah bilinci üzerine kurulan mescit, gidilmeye elbette daha lâyıktır. Onun içerisinde, tertemiz olmayı seven kimseler vardır. Allah da çokça temizlenenleri sever.

109- Şu halde, binasını Allah bilinci ve rızası temelinde kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa binasını bir sel yatağındaki molozların üzerine kurup da kendisi de onunla birlikte cehenneme sürüklenip giden kimse mi? Allah, zalimler guruhuna doğru yolu nasip etmez.

110- Yaptıkları bina ile hevesleri kursaklarında kalacak ve kalpleri parçalanıncaya kadar içlerine oturacaktır. Allah her şeyi bilendir, çok bilgedir.⁴⁰

111- ALLAH, mü'minlerin canlarını ve mallarını, hiç kuşkusuz cennet karşılığında satın almıştır. İşte bu nedenle Allah yolunda çarpişacaklar, öldürecek-

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ
وَارْضَاءًا لِلَّذِينَ هَارَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفْنَ
إِنَّا ذُنَا أَلَا الْخِشْيَ وَاللَّهُ يُشْهِدُهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾
لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَكُنْ سَرًّا عَلَى الْقَوْمِ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ
أَنْ تَعْمُرَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُجْهَدُونَ أَنْ يَظْهَرُوا وَأَلَّ اللَّهُ بِحُبِّ
الظَّالِمِينَ ﴿١٠٨﴾ أَفَمَنْ أَسْرُبْنَاهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنْ اللَّهِ
وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمَنْ أَسْرُبْنَاهُ عَلَى شَقَاجٍ مُرْتَفِ
كَارٍ فَانْهَارِهِمْ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَرَىٰ الْإِنْسَانُ أَنتَهُ الَّذِي بَوَّأْنَاهُ فِي قُلُوبِهِ
إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾
إِنَّا لَهُ اسْتَرَيْنَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ
لَهُمْ الْجَنَّةُ يَتَّخِذُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ
وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِنَيْبِكُمْ
الَّذِي يَابِغْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْقَوْلُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾

ler ve öldürülecekler. Bu söz Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah'ın verdiği söz olup, kesinlikle yerine getirilecektir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi tutan? O'nunla böyle bir alışveriş yaptığınız için size müjdeler olsun! Asıl büyük zarar budur işte!

⁴⁰ MESCID-İ DIRAR: Ayette geçen [مسجد اصرار] tabiri sözlükte "zarar mescidi" demektir. Tarihi olarak yukarıdaki pasajda (107-110) yer alan ayetler, sahabeden meleklerce yıkanan (gâsi'lul-melâike) diye anılan Hanzala'nın babası rahip Ebu Amir'in yaptırdığı Medine Kuba yakınlarındaki mescitten bahsediyor. Şöyle ki: Ebu Amir, cahiliye döneminde Hristiyan olmuştu. Bütün "din işlerinin" kendinden sorulması gerektiği ve bölgenin ileri gelen din adamı olduğuna dair bir kanaate sahipti. "Öksüz" Muhammed (s.a.v) peygamberliğini ilân edince kıskançlığından çılgına döndü. Onun aleyhine Mekkeli müşriklerle işbirliği yapmaktan çekinmedi.

Uhut da, Hz. Peygamber (s.a.v)'e karşı müşriklerin safında savaştı. Ömrü boyunca Hz. Peygamber (s.a.v)'i etkisiz bırakmak için işbirliği yapacağı düşman aradı durdu. Daha da vahimi, dönemin süper gücü Bizans'tan yardım bile istedi. Kendince “Muhammed belâsından” kurtulmak için Bizans ordusunu Arabistan içlerine kadar ilerleyip Medine'yi işgale davet etmeyi denedi. Bunun için Bizans'ın ileri karakolu Suriye'ye gidip oradan işgal plânlarına yürüttü. Taraftarlarına Medine yakınlarında bir mescit yaptırıp kendisinin Bizans ordusuyla geleceği günü beklemeleri talimatı verdi. Böylece Ebu Amir'in adamları, Kuba yakınlarında bir mescit yaptılar. Hz. Peygamber (s.a.v) hicretin 9. yılında Tebük'e kadar yürüyüp bir anlamda Ebu Amir ve işgale çağırdığı Bizans ordusuna meydan okuduktan sonra Medine'ye dönünce, Ebu Amir'in mescidini yıktırdı. Ebu Amir de bir müddet sonra o dönemde bir Bizans ileri karakolu olan Suriye'de öldü (Razi, İbni Kesir, Kurtubi, Taberi). Böylece yaptırdığı mescit de, ayette geçen “zarar vermek amacıyla açılan mescit” anlamında “Mescid-i Dırar” adıyla Müslüman bilincin dimağına kazındı... Demek ki, Hristiyan da olsa kendi yaşadığı memleket aleyhine düşmanla işbirliği yapmaktan çekinmeyen, yabancı güçleri kendi memleketini işgale davetiye çıkaran, yabancı güçlerin himayesiyle kendi memleketinde başa geçme hesapları yapan herkes birer Ebu Amir, onların yaptığı her bina birer “mescid-i dırar” ve o cemiyetlerin hepsi kökü dışarıda birer “zararlı cemiyet” olarak görülmek durumundadır.

النَّاجُونَ لَعَايِدُونَ الْحَامِدُونَ وَالسَّائِحُونَ الرَّكَعُونَ
 السَّاجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ
 وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ
 لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلشَّارِكِينَ وَلَوْ كَانُوا
 أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمْ أَنَّهَا أَصْحَابُ الْحَرَجِ ﴿١١٣﴾
 وَمَا كَانَ أَنْ يَتَّخِذُوا مِنْ بَرٍّ إِثِيمٍ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ
 وَعَدَ مَا آيَاهُ مُلْكًا يَبَيِّنُ لَهُ أَنْتَ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّ آمِنُهُ
 إِنَّا بَرِّهِمْ أَزْوَاجٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ
 قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَيْهُمْ حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ
 بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِذَا لِلَّهِ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ
 وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
 وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ
 مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ
 ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَؤُفٌ رَحِيمٌ ﴿١١٧﴾

112- Tövbe edenler, çalışıp ibadet edenler, övüp yüceltenler, ibretle gözlem yapanlar, saygıyla eğilenler, yerlere kapananlar, ortak iyiyi emredenler, kötülüğe geçit vermeyenler ve Allah'ın çizdiği sınırları titizlikle koruyanlar... Müjdeler olsun bütün o mü'minlere!

113- ARTIK ne peygambere, ne iman edenlere, akraba bile olsalar, cehen-nemlik oldukları iyice belli olduktan sonra Allah'a ortak koşanlar için af demek olmaz.

114- İbrahim de babası hakkındaki af dilemişti, ama bu ona vermiş olduğu bir sözden dolayı idi. Böyle iken onun bir Allah düşmanı olduğunu anlayınca ilişkisini kesti. İbrahim, gerçekten çok bağıryanık, ince ruhlu birisiydi.

115- Allah, bir halka doğru yolda yürümeyi nasip ettikten sonra, Allah'ın öfkelerini çekmekten nasıl sakınacaklarını kendilerine açıklamadıkça onları sapkınlıkla suçlamaz. Allah her şeyi biliyor; bundan hiç şüphenez olmasın.

116- Göklerin ve yerin egemenliği Allah'ındır; bundan hiç şüphenez olmasın. Yaşatır da, öldürür de. Sizin O'ndan başka yâr ve yardımcınız yoktur.

117- AÇIKCASI Allah, peygamberi, zor zamanda onunla zulüm diyarından göç edenleri, onlara kucak açanları ve kalpleri tam kayıyorken tövbe edip dönenleri karşılıksız bırakmadı. Onları bağışladı. Çünkü Allah onlara karşı çok şefkatlidir, sevgi ve merhametle dopdoludur.

118- Ayrıca seferden geri kalan o üç kişinin tövbelerini de karşılıksız bırakmadı. Hani öyle bunalmışlardı ki, yüzü bütün genişliğiyle başlarına dar gelmiş, vicdan azabından uyuyamaz olmuşlardı. Allah'tan yine Allah'a sığınma dışında başka çare olmadığını anlamışlardı. İşte o zaman tövbelerine karşılık verdi ki, pişmanlıkları karşılıksız kalsın. Pişman olup tövbe edeni Allah kabul eder. O, tövbeleri kabul eden, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüphenez olmasın.⁴¹

119- EY İMAN EDENLER Allah bilinciyle yaşayın⁴² ve sözü namus bilenlerle⁴³ birlikte olun.

120- Ne Medine halkının, ne de etrafındaki bedevîlerin Allah'ın peygamberine kayıtsız kalmaları ve onu bırakıp kendi canlarının derdine düşmeleri yakışık almaz. Çünkü onların Allah yolunda çektikleri her susuzluk, her yorgunluk, her açlık veya kâfirleri öfkelen-direcek her cesur çıkış ve düşman karşısında elde ettikleri her başarı hanelerine güzel bir amel olarak yazılır. Allah, güzel ahlâk sahiplerini karşılıksız bırakmaz; bundan hiç şüphenez olmasın.

121- Yine az ya da çok yaptıkları her harcama, kat ettikleri her yol hanelerine sevap olarak yazılır ve Allah'tan kar-

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا صَافَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ
يَمَارِجَتْ وَصَافَتْ عَلَيْهِمُ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنَّا بَلَّغْنَا
مِرَالَهُ إِلَّا الْيَنبُسَ ثَمَّ نَابَ عَلَيْهِمْ لِيُؤْْبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا
مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ
حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَخْلِفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا
بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظُلْمٌ وَلَا
نَصَبٌ وَلَا مَخْصَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْلُونَ مَوْطِنًا يَغِيظُ
الْكُفَّارَ وَلَا يَمَاتُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ
صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْخَيْرِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا يُنْفَعُونَ
نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا
كُتِبَ لَهُمْ يَجْزِيهِمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾
وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ
فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا
قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

şılığını daha güzeliyle alırlar.

122- Bununla beraber mü'minlerin toptan seferber olmalarına da gerek yoktur. İçlerinden bir grup da dinde derinleşmek için seferber olsa ve seferden döndüklerinde kardeşlerini aydınlatsalar daha yerinde olur. Böylece her açıdan donanımlı olmuş olurlar.

⁴¹ Rivayete göre, ayette isim verilmeden adları anılan üç kişi, Tebuk seferinden geri kalan ensardan Ka'b b. Malik, Murare ibn Rebi ve Hilal ibn Umeyye idi. Bu üçüne seferden dönülünce konuşma yasağı konulmuş, eşleri bile kendileriyle konuşmamış, çok zor günler geçirmişler, vicdan azabından geceleri uyuyamaz olmuşlar ve nihayet elli gün sonra haklarında bu ayet nazil olunca konuşma yasağı kalkarak rahatlamışlardı (Razi, İbni kesir, Kurtubi, Taberi).

⁴² TAKVA: Bkz. 2/2. ayet dipnotu.

⁴³ SIDK: Bkz. 9/60. ayet dipnotu.

123- Ey iman edenler! Yanı başınızda-ki kâfirlerle çarpışın ki, sizde güçlü bir direnç olduğunu anlasınlar. Bilin ki Allah kendisini kalkan edinenlerle⁴⁴ beraberdir!

124- NE ZAMAN bir sure inse onlardan biri çıkıp, “Bu hanginizin imanını artırdı, söyleyin bakalım?” der. Evet, tabii ki inen sureler, imanı olanların imanını da, sevincini de artırır.⁴⁵

125- Kalplerinde hastalık olanların ise küfürlerine küfür katar da, kâfir olarak ölüp giderler.

126- Onlar sürekli imtihan edildiklerini ne zaman görecekler?⁴⁶ Hâlâ tövbe ye yanaşmıyor, ibret almıyorlar.

127- Öyle ki bir sure indirilince, “Sizi birisi görüyor mu?” diye birbirlerine göz ederler; sonra da sıvışır giderler.⁴⁷ Allah kalplerini burkmuştur. Çünkü onlar, sözün maksudını kavrayamayacak⁴⁸ bir gruptur.

128- AÇIN KULAĞINIZI! Size kendi içinizden aziz bir peygamber geldi. Sizin için çırpınıyor, üzerinize titriyor. İman edenlere karşı son derece şefkatli, sevgi ve merhametle dopdoludur.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا الَّذِينَ يُؤْتِكُمْ مِّنَ الْكُفْرِ وَمَا رَجَعُوهَا
فِيكُمْ غُلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ النَّافِلِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ
سُورَةٌ قَفْزَتْ مِّنْ قِبَلِكُمْ رَأَتَهُ هُذًى ۖ إِنَّمَا نَحْنُ
الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا ۖ وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَآمَنَّا
الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ
وَمَا تَوَّاهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ
فِي كُلِّ مَآبِرَةٍ ۚ أَوْ تَرَىٰ أَنَّ أَتَمَّ لَا يُتَوَّاهُونَ وَلَا هُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٢٦﴾
وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ مِّنْكُمْ
مِّنْ أَعْيُنِهِمْ فَاصْرَفُوا ۚ عَصَىٰ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ
لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَصَتْهُ خَرِصَ عَلَيْكُمْ ۖ يَمُوتُ بَيْنَ رُؤُوفٍ
رَّجِيَّةٍ ﴿١٢٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

129- Aldırış etmezlerse de ki: “Bana Allah yeter! O’ndan başka tanrı yoktur! Ben O’na dayanmışım, O’na güvenmişim. O’dur şu yüce görkemin Rabbi!”

⁴⁴ Ayette geçen “takva” kavramı, -burada olduğu gibi- savaş ayetlerinin geçtiği bağlamda “Allah bilincini kalkan olarak kuşanmak” manasında karşılanmıştır. Çünkü kalkan, maddî olarak kişiyi darbelerden korur. Buradan, “Mü’min de savaşırken, Allah bilincini kuşanmış olarak, Allah’ın şuurunda ve O’na sarsılmaz bir imanla bağlanarak savaşırsa manevî olarak Allah onu korur, onunla beraber olur” demek istenmiştir.

⁴⁵ Bu ayet, münafıkların inen surelerle dalga geçerek, “Demek bu sureler sizin imanınızı artırıyor. Şimdi şu inen sure kimin imanını artırdı, parmak kaldırsın bakalım” vs. türünden alaycı lâflarına cevaptır.

⁴⁶ Harfi harfine: “Görmüyorlar mı, ‘her yıl bir veya iki kere’ ‘fitne’ye düşürülüklerini.”

⁴⁷ Yani: Bir sure indirilince, “Suresi indi de kendisi nerede? Nerede o Allah, gören var mı?” diye birbirlerine kaş göz işareti yaparak dalga geçerler ve çekip giderler. Allah’ın var olmadığını ima etmek için böyle yaparlar ki, akıllarınca iman edenlerin moralleri bozulsun, imanlarından şüpheye düşsünler...

⁴⁸ FIKH: Bkz. 17/39. ayet dipnotu.

10- YUNUS SURESİ

Mekke’de inmiştir, 109 ayettir. Adını, 98. ayette sadece bir kere geçen “Yunus’un halkı” ifadesinden alır. Sure, vahyin uydu-
rulmuş bir söz olmadığı, Allah’tan geldiği ana teması etrafında döner. Bu ana tema, Kur’an’ın hitap çevresi olan Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreninde önceki çağlarda yaşamış halklardan ve içlerinden çıkan peygamberlerden verilen örneklerle desteklenir. Buradan, çağlar üstü evrensel mesajlar verilir.

10- YUNUS SURESİ

Mekke'de inmişti, 109 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

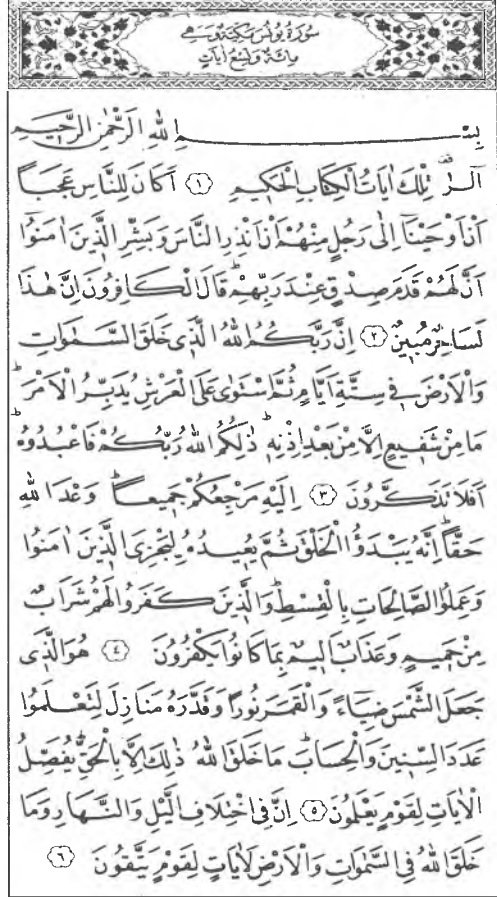
1- Elif, Lâm, Ra. İşte bunlar, bilgelik¹ dolu kitabın ayetleridir.

2- Kendi içlerinden birine, "İnsanları uyanışa çağır ve iman edenlere sözü namus bilerek yaşadıkları² takdirde Rableri katında giderek yükselecekleri müjdesini ver" diye vahyedişimiz çok mu tuhaf ki kâfirler, "Bu, parlak vaatlerle büyüleyici sözler söyleyen birisi"³ diyorlar.

3- Bakın! Sizin Rabbiniz gökleri ve yeri altı evrede yaratan, sonra görkemli egemenliği ile iş ve oluşu çekip çeviren Allah'tır. İkincisi olmadan, yalnızca kendisinin iradesi ile bu yaratma.⁴ İşte Rabbiniz Allah budur. Şu halde O'na ibadet ediniz. Bu zihin tutulması neden?

4- Hepiniz topluca O'na döneceksiniz. Bu, Allah'ın gerçeğin ta kendisi olan sözüdür. Çünkü O yaratmayı başlatıyor, sonra yenileyerek sürdürüyor.⁵ İman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanların karşılığını adalet ile vermek için... Kâfirleri ise inkârları yüzünden kaynar sudan bir içecek ve acı bir azap bekliyor.

5- Güneşi ışıldatan, ayı parıldatan ve yılların sayısını bilerek zamanı ölçebilesiniz diye aya dolaşma menzilleri belir-

leyen O'dur. Allah, bunu gerçeğin ta kendisi olarak yarattı. Bilinçlenmek isteyen bir halk için ayetleri ayrıntılı bir şekilde açıklıyor.

6- Gece ile gündüzün birbiri ardınca değişip durmasında ve Allah'ın göklerde ve yerde yarattıklarında Allah bilinciyle yaşacak bir halk için ibretler vardır.

¹ HIKMET: Bkz. 17/39. ayet dipnotu.

² SIDK: Sözlükte [صدق] kökünden gelir. Mastarı, "sözü doğru söylemek" demektir. Bir sözü doğru kabul etmek, doğrulamak (ısdâq); bir sözü onaylamak, inanmak, doğrulamak, onamak (tasdiq); sözü doğru söyleyen, dürüst, samimî (sâdıq); doğru-

luk, dürüstlük, samimiyet, içtenlik, ihlâs (*sıdq*); samimiyetle (*biş-sıdq*); doğruluk, samimiyet, arkadaşlık, söze bağlılık (*sadâqat*); özü sözü doğru olan (*sadîq*); metres, manita, kız arkadaş (*sadîqa*); sözü tasdik eden, onaylayan (*musaddîq*) kelimeleri bu köktendir... Görülüyor ki (*sıdk*) kelimesi, “sözün” doğru oluşu ile ilgili bir durumdur. Söz üç şekilde “sıdk” özelliği kazanmaktadır; 1- Söylerken doğru söylemek 2- Söyledikten sonra yerine getirmek 3- Bu iki özelliği sahip olanı bir sözü doğru kabul etmek. “Sözün namusunu korumak” dediğimiz şey de budur. Böyle bir kişiye, “özü sözü doğru olan, samimi, dürüst” denir. Türkçe’de “namussuz” kelimesi “sözün olmayan, sözsüz, kuralsız” demek olup, Yunanca’da kural, ilke, yol demek olan (*nomos*) ile aynı manayı çağırıştırır. Örneğin nikâhta başkasıyla değil, evlendiği kişi ile birlikte olacağına dair sözleşme imzaladığı halde yani ilke, kural, yol (*nomos*) belirlediği halde bunlara uymayana namussuz deriz. Keza ortağıyla yaptığı sözleşmeye uymayan işadımı, halka verdiği sözü tutmayan siyasetçi vs. de bu anlamda namussuz; ilkesiz, kuralsız, sözsüzdür. Yani sözü doğru söylemeyen, söylediğinde arkasında durmayan, üzerinde söz tutmayandır. Demek ki en güvenilir kişi, söz üzerinde yapışıp kalan, sözünün adamı olandır. En sadık dost, hiç bir zaman yalan söylemeyen ve daima sözünün arkasında durandır... Nitekim Âşık Veysel, “sadakatin” yani sözü namus bilmenin ne demek olduğunu, “toprağın toprak olma sözü” metaforu üzerinden o unutulmaz dizeleriyle Türkçe’nin dimağına kazımıştır;

Koyun verdi, kuzu verdi, süt verdi

Yemek verdi, ekmek verdi, et verdi

Kazma ile dövmeyince kıt verdi

Benim sadık yârim kara topraktır.

Karnın yardım kazma ile bel ile

Yüzün yırttım tırnak ile el ile

Yine beni karşıladı gül ile

Benim sadık yârim kara topraktır.

³ SİHİRBAZ: Bkz. 51/52. ayet dipnotu.

⁴ Harfî harfine: “İkincisinden yoktur yalnızca kendi izninin sonrası vardır.” Yani: “Allah gökleri ve yeri O’nunla birlikte, O’na yardım eden ikinci bir aracı (şefî) olmaksızın, tek başına yaratmıştır...” (Ebu Müslim). Ayetteki şefî’ bu bağlamda “ikinci” anlamına gelmektedir. Çünkü ahirette günahkârlara şefaati bulunup bulunmayacağı değil, göklerin ve yerin yaratılışı anlatılmaktadır. “Allah bu yaratmayı yaparken yanında ikinci veya yardımcı, aracı bir tanrı var mıydı? gibi bir soruya cevap verilmektedir. Çünkü eski dünya dinleri, bir yüce tanrıdan başka ikinci, üçüncü alt tanrılarla doluydu. Kur’an, tevhit ilkesi çerçevesinde bunu da iptal ediyor. Çünkü Allah birdir (*ehad*) ve bölünmez bir bütündür (*samed*).

⁵ Harfî harfine: “Çünkü O ‘ibda’ ediyor sonra ‘iade’ ediyor.” Ayette ibda yaratmaya başlama, iade de yaratmayı yenileyerek sürdürme, devam ettirme anlamına geliyor. Türkçe’ye de geçen bir şeyi sürekli yapma (*adet*); sürekli şekilde ödemek, vermek (*aidat*); alışılmış, sürekli hale gelmiş (*mutat*); geri vermek, tekrar etmek, yenisinden yapmak, yeniden sağlamak (*iade*) kelimeleri bu köktendir... Anlaşılan “iade” kelimesi burada tekrar değil süreklilik anlamındadır. Yaratma, sürekli devam emekte ve devam ettikçe de yenilenme olmaktadır. Nitekim Kur’an buna *halk-ı cedid* diyor. Bkz. “HALK-I CEDİD” 14/19. ayet dipnotu.

7- Bize kavuşmayı ummayan, dünya hayatına razı olup onunla yetinenler ve Bizim ayetlerimizden gafil olanlara gelince:

8- İşte bunların kazandıklarının karşılığı olarak varacakları yer ateştir.

9- İman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanları ise imanları sebebiyle Rableri doğru yolda yürütür. Bunların nimetlerle dolu cennetlerde ayaklarının altından dereler akacak, ırmaklar çağıldayacak.

10- Orada sürekli olarak “Ey Allah’ım! Sen her türlü eksiklikten uzaksın, çok yücesin” diyecekler. Birbirlerini, “Selâm” diye karşılayacaklar. Bütün işleri dönüp dolaşıp, “Âlemlerin Rabbi olan Allah’ı övüp yüceltmek” olacak.

11- EĞER Allah, insanlara, hayrı çarçabuk istedikleri gibi şerri de çarçabuk verseydi, işleri çoktan bitmişti.⁶ Fakat Biz, Bize kavuşmayı ummayanları azgınlıkları içinde körkütük bırakırız.

12- İnsanoğlunun başı belâya girince, oturup kalkarken, yatarken hep Bize yalvarıp durur. Belâyı savdık mı, sanki yalvarıp yakaran kendisi değilmiş gibi hiç oralı olmaz. İşte kendini bitirenlere yaptıkları böyle güzel görünür.⁷

13- Açın kulağınızı! Biz, sizden önceki çağların zalimlerini helâk ettik. Pey-

إِنَّا الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنَّنُوا
بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَافِلُونَ ﴿٧﴾ أُولَئِكَ مَا لَهُمْ
النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِآيَاتِهِمْ تَجَرُّ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ
فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٩﴾ دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّاتُهمُ
فِيهَا سَلَامٌ وَأُخْرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾
وَلَوْ يُعْلِمُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشِّرْكَانَ تَفْهَامَهُ لَخَبَرِ لَفَضَى
إِلَيْهِمْ أَجْلَهُمْ فَتَدْرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ
يَسْمُحُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَرَّ الْإِنْسَانُ الضُّرُّ دَعَانَا
لِحَبْنِهِ أَوْ كَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ صُورَهُ
مَرَّكَانَ لَمْ يَذْعُرْ إِلَى ضِرْسَتِهِ كَذَلِكَ دَرَجَاتُ الشَّرِيفِينَ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ أَمَلْنَا الْفَارُوسَ مِنْ قَبْلِكَ
لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا
كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْجَائِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلْنَا كُنُفَ عَذَابٍ
فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

gamberleri apaçık sözlü uyarılar getirmişlerdi, onlarsa imansızlık edip duruyorlardı. Günaha batmış bir halkın bizden göreceği karşılık işte budur.⁸

14- Sonra yeryüzünde, onların ardından sizi getirdik. Bakalım nasıl ameller işleyeceksiniz.

⁶ Yani: Allah’ın ceza ve mükâfatı ahirettedir. Bu dünyada imtihan vardır, ceza ve mükâfat yoktur. Ahirette ise ceza ve mükâfat vardır, imtihan yoktur. (Hz. Ali). Ceza ve mükâfatın (vaad ve vaid) bu dünyada olması âdeta imtihanın sırrı ortadan kaldırır, mükellefiyetin devamına mani olur (Kadı Abdülcebbar).

⁷ Yani: İnsanoğlunun başı belâya girmedikçe kolay kolay Allah’ı hatırlamaz. Allah’ı ve ahireti unutarak dünyaya dalıp gittiği bir anda, başına bir iş geldiğinde “Allah’ım kurtar beni” vs. diyerek Allah’ı hatırlar. Başındaki belâ gidince, sanki

hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam eder. Böyleleri elindeki imkânların, üzerindeki nimetlerin farkında olmayan, dünyaya sadece yiyip içmek, gezip tozmak için gelindiğini zanneden maneviyat fukarası insanlardır. Bunlar yaşam, gençlik, sağlık, sıhhat gibi nimetleri sorumsuzca harcayan, israf eden budalalardır. Böyle yaşamanın en doğru iş olduğunu sanarak kendilerini aldatırlar, üstelik bunun farkında bile değildirler...

⁸ Yukarıdaki iki ayet (11 ile 13) sanki çelişmektedir. 11. ayette, Allah'ın günahkârlara hayrı çarçabuk istedikleri gibi, şerri de çarçabuk vermesi halinde işlerinin çoktan biteceği, yani helâk olacakları; bu ayette de, zulüm ve imansızlığın onların helâkine neden olduğu beyan ediliyor. Bu noktada Kuran'ın "azap, helâk, inkâr, ceza" kavramlarını nerede hangi anlamda kullandığına dikkat etmek gerekmektedir. Şöyle ki Peygamberler, halklara apaçık söze dayalı uyarı (*inzar*) yaparlar. Gelecekte olan bir şeyi haber vermek demek olan *inzar*, Kur'an lisanında üç şeyin "söz ile" haber verilmesinden ibarettir: 1- Ölüm (*mevt*); 2- Afet ve 3- Yeniden diriliş (*kıyamet*). İnsanlar bunlar gelip çatmadan aklını başına toplamalı ve Allah'a dönmelidirler. Aksi halde iş isten geçmiş olacaktır. Allah ise sanki kıyametin ayak sesleri gibi zaman zaman yerküreyi yoklar (Arza gelerek kenarlarından eksiltir). Bu, insanlar günah işlesin ya da işlemesin, Allah'ın davranış tarzıdır (*sünen*). Çünkü yaratılış, bo-yuna yemilenmektedir (*halk-ı cedit*). Bu durumda insanlar, her an mevt, afet veya kıyamete maruz kalabilirler. İşte Kur'an, hepsine birden azap, helâk, ceza demektedir. Dolayısıyla kimseye durduk yere azap edilmeyeceği, peygamberin işinin sadece uyarmak olduğu, cezanın ve mükâfatın kıyamet gününe bırakıldığı vurgulanmaktadır. Bu nedenle, dünya hayatına yönelik azap ve helâk ifadelerinin, "yerküreyi yoklama", "Kıyametin ayak sesleri" anlamında "afet" veya tedbirsizlik sonucu bu afetin "felâkete" dönüşmesi olarak; ahiretteki azabın ise dünyada yapılanların karşılığını verme anlamında, ceza ve mükâfat olarak yorumlanması gerekmektedir. Çünkü "Dünya, imtihan yurdudur; burada ceza ve mükâfat yoktur, ahiret ise ceza ve mükâfat yurdudur; orada da imtihan yoktur" geneli kuralını da yine Kur'an'dan çıkarıyoruz. Demek ki dünyadaki azap ve helâk ifadelerini "Bir tabii afetin uyarı amacıyla hatırlatılması" olarak anlamamız gerekiyor...

15- HAL BÖYLEYKEN, ayetlerimiz apaçık sözlü deliller olarak karşılarında okunduğu zaman Bize kavuşmayı ummayanlar, “Bundan başka bir Kur’an getir veya bunu değiştir” dediler. Onlara söyle: “Onu kendiliğimden değiştirmem, benim için olacak şey değildir. Ben ancak bana vahyolunana uyarım. Rabbime isyan edersem, büyük bir günün azabından korkarım; hiç kuşkusuz.”

16- Söyle onlara: “Eğer Allah isteseydi, ben onu size okumazdım, hiç bir şekilde de size onu bildirmezdi. Siz de biliyorsunuz, bundan önce bir ömür boyu aranızda yaşadım. Bu akıl tutulması neden?”

17- Uydurduğu yalanları Allah’a yakıştıran veya O’nun ayetlerine yalan diyenden daha zalim kim olabilir? Günaha batmış olanlar kurtuluşa eremez; bundan hiç şüphemiz olmasın.

18- Allah’ı bırakıp kendilerine ne zarar, ne de fayda vermeyecek şeylere tapıyorlar. “Onlar bizim Allah katında aracılarımız”⁹ diyorlar. Söyle onlara: “Siz Allah’a, göklerde ve yerde bilmediği bir şeyi mi haber vereceksiniz?” O, ortak koştukları şeylerin hepsinden uzak, çok yücedir.

19- İnsanlık, bir zamanlar tek bir topluluk halindeydi. Sonradan ayrılığa düştüler.¹⁰ Eğer Rabbinden daha önce

وَإِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ إِنَّا نُنشِئُكُمْ
لَقَدْ نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا نَأْتَيْنَا
أَنَّا بَدَّلْنَاهُ مِن نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي نَفْسَانِي
أَخَافُ إِن عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمَ عَظِيمٍ ۝١٥ قُلْ
لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ
لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ۝١٦
قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ أَطِيعُوا اللَّهَ
لَا يَفْعَلُ الْخَيْرُ مُونَ ۝١٧ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ
وَلَا يَضُرُّهُمْ وَيَقُولُونَ هُوَ لَا شَعَاءُ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ
قُلْ أَتَعْبُدُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَفْعَلُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ
سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ۝١٨ وَمَا كَانَ النَّاسُ
إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْلَعُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِّن رَّبِّكَ لَفَعَضَّيْنَهُنَّ فَمَا بِهِنَّ يَنْتَظِرُونَ ۝١٩
وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْكَ آيَةٌ مِّن رَّبِّكَ فَقُلْ إِنَّمَا
الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِّنَ النَّظِيرِينَ ۝٢٠

verilmiş bir söz olmasaydı, ayrılığa düştüğü şeyler hakkında şimdiye kadar aralarında çoktan karar verilmiş, iş bitmiş olurdu.¹¹

20- DİYORLAR Kİ: “Ona Rabbinden bir mucize indirilmesi gerekmiyor mu?” Söyle onlara: “Gayb ancak Allah’a aittir. Bekleyin, ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim.”

⁹ ŞEFAAT: Bkz. 74/78. ayet dipnotu.

¹⁰ Bkz. 2/213. ayet dipnotu.

¹¹ Yani: Allah, insanlığa ceza ve mükâfatın ahirette verileceğine dair söz verdi. Bu nedenle, insanların aralarında ihtilâf ettikleri konularda kararı kendilerine bırakıyor ki, imtihan eşit şartlarda devam etsin. Bunun için mühlet veriyor. Aksi halde imtihanın bir anlamı kalmazdı (Razi).

21- İnsanlara darlıktan sonra rahatlık tattırdığımız zaman, ayetlerimiz hakkında hemen kafaları karıştırmak için bin bir hile çevirmeye başlarlar. Söyle onlara: “Allah’ın karşılık vermesi daha çabuktur.” Elçilerimiz, çevirdikleri hileleri bir bir yazıyor.

22- Sizleri karada ve denizde gezdiren O’dur. Örneğin gemilerle gezersiniz... Püfür püfür esen rüzgâr eşliğinde sizi alıp götürürler. Tam o sırada şiddetli bir fırtınaya yakalanırsınız. Her yerden dalgalar yükselir; öldük bittik sanırsınız. O anda Allah ve din aklınıza gelir; yalvarıp yakarmaya başlarsınız. “Eğer bizi bundan kurtarırsan şükreden kullarından olacağız, söz” dersiniz...

23- Fakat kurtulur kurtulmaz, yeryüzünde haksız olarak azgınlığa başlarsınız. Ey insanlar! Yaptığınız bütün azgınlıklar, dönüp dolaşp yine size dokunacaktır. Dünya hayatının biraz zevkini sürersiniz, sonra döner bize gelirsiniz. Biz de bütün yaptıklarınızı size haber veririz.

24- Dünya hayatı, gökten indirdiğimiz suya benzer... Yeryüzündeki otlar, insan ve hayvanların yediği bitkiler emer onu. Böylece toprak yeşermiş, takılarını takmış, süslenmiştir. Toprak sahipleri de sanır ki, buraların egemeni onlar. Derken, gece veya gündüz vakti gelen

وَاِذَا دَفَعْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِنْ بَدِّ صَرَا، سَنَّهُمْ اِذَا لَمْ يَتَذَكَّرْ اِيَّاَنَا
قُلْ اِنَّهُ اَسْرَعُ مَكَرًا اِنْ رُسُلَنَا يَكْفُرُوْنَ مَا تَمَكُّرُوْنَ ﴿٢١﴾
مُوَالَّذِي يُسَيِّرُ كُرْفًا الْبَرَّ وَالْبَحْرَ حَتَّى اِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ
وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ
الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا اَنَّهُمْ اُحْطِطَ بِهِمْ دَعَاؤُهُمْ اَلَّا يَخْلُصِيْنَ
اَلَمْ يَكُنْ لَنَا آيَاتٌ مِمَّا نُمِدُّ مِنْ مَّاءٍ لِنَشْكَرَ مِنْ الشَّاكِرِيْنَ ﴿٢٢﴾
فَلَمَّا اَنْجَيْنَاهُمْ اَوْرَثْنَاهُمْ فِي الْاَرْضِ نَفِيْرًا لِّمَا اٰتَيْنَا النَّاسَ اِنَّمَا
بَنِيْنُكُمْ عَلٰى اَنْفُسِكُمْ مِّنَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَاُولٰٓئِكَ مَنَاجِكُمْ
فَنَبِيْنُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٣﴾ اِنَّمَا تَسْكُنُ الْاَرْضَ الْاَرْضَ الْاَرْضَ
اَتْرَا مِنْ السَّمَاءِ فَاَخْلَطِيْهِ نَبَاتًا لِّلْاَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ
وَالْاَنْفُسُ اَمْ حَسِبْتُمْ اِذَا اَخْرَجْنَا الْاَرْضَ رُخْوَفَهَا وَازْيَيْنَتْ
وَلَوْ اَنَّمَا اَنَّهُمْ قَادِرُوْنَ عَلَيْهَا اَيُّهَا اَمْرًا لَّيْسَ
اَوْزَانُهَا رَاغِبًا لِّهَا حَبِيْبًا اَمَّا اِنْ لَمْ تَعْنِ بِالْاٰمِيْنَ كَذٰلِكَ
نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَاَللهُ يَدْعُوْا اِلٰى
دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِيْهِمْ مِّنْ بَيْنِ الْاَمْرِ اِلٰى مُسْتَقِيْمٍ ﴿٢٥﴾

bir afetimizle, sanki daha dün yerinde değilmiş gibi biçer atarız. İşte, zihni tutulmamış bir halk için ayrıntılı olarak ayetlerimizi böyle açıklıyoruz.

25- ALLAH, barış ve esenlik yurduna çağırıyor.¹² Allah kimi lâıyk görürse, onu doğruluk ve dürüstlük yolunda yürütür.

¹² DARU'S-SELÂM: Sözlükte [دار السلام] “barış, esenlik, huzur, adalet, güvenlik yurdu” demektir. Ayette geçen harfi harfine “Allah ‘daru’s-selâm’a çağırıyor” ifadesi, bu bağlamda henüz dünyadayken kurulacak “evrensel adalet ve barış yurdu” manasına gelmektedir. Klâsik tefsirlerde bundan maksadın cennet olduğu görüşü varsa da, bu bağlama uygun düşmemektedir. Çünkü cennet ve cehennemden sonraki iki ayette zaten bahsediliyor. Demek ki Allah, doğruluk ve dürüstlük yolunda yürüyenleri, güzel ahlâk sahiplerini, dünyayı kana bulayan zalimlere

inat bir “adalet ve barış yurdu” kurmaya çağırmaktadır. Bu çerçevede “selâm” kavramı “esenlik, huzur, güvenlik, adalet, barış, sulh” gibi oldukça geniş bir anlam çerçevesine sahiptir. Bu tabire kısaca “adalet ve barış yurdu” dememiz mümkündür. Kimsenin hakkının yenmediği, savaşların, katliamların, kıyımların, işgallerin olmadığı, baskı, zulüm ve zorbalığın ortadan kaldırıldığı, farklı din, mezhep ve etnik kökenlerin barış içinde bir arada yaşadığı, insanın en temel hakkı olan “varolma hakkının” tam olarak sağlandığı bir ülke gerçek anlamda evrensel adalet ve barış yurdudur. Demek ki Allah iman edenleri bu evrensel ülküye, böylesi bir “nizam-ı âleme” çağırmaktadır...

لَّذِينَ أَحْسَنُوا لِحُسْنِهِمْ وَلَا يَرْمِقُونَ وَجُوهُهُمْ قُورٌ وَلَا
 ذُلٌ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا
 السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَاتِهِمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۚ وَتَرْجَعُهُمْ ذُلٌّ مِّمَّا لَمْ يَرَوْا مِنَ اللَّهِ
 مِنْ عَذَابِهِمْ ۚ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وَجُوهُهُمْ قَطْعًا مِنْ أَيْلٍ مُظْلِمٍ ۚ أُولَٰئِكَ
 أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَوْمَ نَخْسِفُ هَمَّ جَمْعًا ثُمَّ نَقُولُ
 لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَسْكَاكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاءُكُمْ فَزُلْزِلُوا بَيْنَهُمْ وَقَالَ
 شُرَكَاءُ هُم مَّا كُنْتُمْ لِآلِهَتِهِمْ تَقْبِلُونَ ﴿٢٨﴾ فَكُنُوا لِلَّهِ شُهَدَاءَ بَيْنَنَا
 وَبَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ كَذِبَكُمْ لَعَنَ الْفَالِقِينَ ﴿٢٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلُوا كُلُّ قَوْمٍ مِمَّا
 آتَاكَمْ وَرُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
 يَفْعَلُونَ ﴿٣٠﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ
 السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ
 مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدِيرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا
 تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّكُمْ كَانْتُمْ
 أَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ۚ فَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ كَذَلِكَ حَقَّتْ
 كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٢﴾

26- Güzel ahlâk sahiplerini, daha güzel bir karşılık hatta daha fazlası bekliyor. Onların ne yüzleri kara çıkacak, ne de yaptıklarından utanacaklar. Bir daha çıkmamak üzere cennete girecekler.

27- Kötü işler yapanlara gelince, kötü-lüğün karşılığı kendisi kadardır. Onlar yaptıklarından utanacaklar. Allah'ın elinden kurtulamayacaklar. Yüzleri sanki katran karası simsiyah kesilecek. Bir daha çıkmamak üzere cehenneme girecekler.

28- O gün hepsini mahşere toplayacağız. Sonra ortak koşanlara, "Siz ve ortak koştuklarınız olduğunuz yerde kalın" diyecek ve aralarını ayıracacağız. Ortak koştukları da, "Siz bize tapmıyordunuz.

29- Şimdi sizinle bizim aramızda tanık olarak Allah yeter. Doğrusu, sizin bizi tanrılaştırdığınızdan asla haberimiz yoktu" diyecekler.

30- İşte burada herkes, geçmişte yaptıklarından hesaba çekilecek. Hepsî, gerçek sahipleri olan Allah'a döndü-

rülecek. Uydurup durdukları ise kendilerini yüzüstü bırakarak ortalıktan kaybolacak...

31- ONLARA SOR: "Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? O kulak ve gözlerin sahibi kim? Kim ölüden diriye, diriden ölüyü çıkarıyor? Kim çekip çeviriyor iş ve oluşu?" Hemen "Allah!" diyecekler. Cevap ver: "O halde Allah'ın öfkesini çekmekten neden sakınmıyorsunuz?"

32- İşte O Allah, sizin gerçeğin ta kendisi olan Rabbinizdir. Gerçeğin ötesinde sapıklıktan başka ne vardır? Şu halde neden gerçeğin ta kendisine aldırış etmiyorsunuz?

33- Böylece yoldan çıkanlara, Rabbinin sözünün boşuna olmadığı ortaya çıkmış oldu: "Onlar inanmayacaklar."

قُلْ مَنِ رَبُّكَ يَكْفُرُ مِنَ بَيْدٍ وَالتَّخْلُقُ شَيْءٌ بَيْدٌ قُلْ اللَّهُ يَبْدُؤُا
 الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنْتُمْ تُفْكُونَ ﴿٢٤﴾ قُلْ مَنِ رَبُّكَ يَكْفُرُ مِنَ بَيْدٍ
 إِلَى الْآخِرِ قُلْ اللَّهُ يَهْدِي الْقَوْمَ الْيَقِينَ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُسَمَّعَ
 أَفَمَنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يَهْدِيَ قَوْمًا لَكُفًّا كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَا
 يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا أَتَا لَظَنًّا لَا يَفْعَلُ مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ
 عَلَيْهِمْ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٦﴾ وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْهَمَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِقُ الْآيَاتُ الَّذِي يَزِيدُكَ وَتُفْصِّلُ الْكِتَابَ لَأَرْسِلَ
 فِيهِ رُسُلًا بِالْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ مَا تَوْأَى يَسُودُهُ
 شَيْئُهُمْ وَادْعُوا مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كَذِبًا مُبِينًا وَعَلَى آيَاتِنَا نَأْوِيهِ
 كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ تُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا تُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ
 أَعْلَمُ بِالْمُنْذِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ إِنَّمَا تَحْكُمُ بِمَا أَنْتُمْ
 آفِكُونَ وَإِنَّمَا أَعْمَلُ بِمَا يُؤْمَرُ وَأَنَا مِنَ الْمَأْمُورِينَ ﴿٣١﴾ وَمِنْهُمْ
 مَنْ يَسْمَعُونَ آيَاتَكَ أَفَانتُمْ تُسْمِعُ الْعُمْمَ وَكُنتُمْ لَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

34- Sor onlara: “Sizin ortak koştukla-
 rınız arasında, yaratmayı başlatıp sonra
 yenileyerek sürdüren birisi var mı?”
 Cevap ver: “Allah yaratmayı başlatır,
 sonra yenileyerek sürdürür. Şu halde
 neden yoldan saptırılıyorsunuz?”

35- Sor onlara: “Sizin ortak koştukla-
 rınız arasında gerçeğe ulaştıracak birisi
 var mı?” Cevap ver: “Allah gerçeğe
 ulaştırır. O halde gerçeğe ulaştıran mı
 uyulmaya layıktır, yoksa yol gösterme-
 dikçe kendi kendine onu bulamayan
 mı? Şu halde size ne oluyor? Nasıl ka-
 rar veriyorsunuz?”

36- Onların çoğu sadece kuruntuları-
 nın peşinden gidiyor. Fakat kuruntu,
 gerçek adına hiç bir şey ifade etmez. Al-
 lah onların ne yaptıklarını çok iyi bili-
 yor; bundan hiç şüphemiz olmasın.

37- Bakın, bu Kur'an Allah'tandır. Baş-
 kası tarafından uydurulamaz. Önceki
 çağlardan doğru namına ne kalmışsa
 hepsini sürdürmektedir. Ayrıntılı bir
 şeklide açıklanan bu kitap, âlemlerin
 Rabbi tarafından indirilmiştir. İçinde
 hiçbir tutarsızlık yoktur.

38- Yoksa, “Onu uydurdu” mu diyor-
 lar? Söyle onlara: “Peki, onun gibi bir
 sure getirin bakalım. Allah'tan başka

gücünüzün yettiğini de çağırın. Eger sö-
 zünüzün eri iseniz yapın bunu.”

39- Hayır! Onlar hakkında tam bilgi
 sahibi olmadıkları ve anlamadıkları bir
 şeye “yalan” dediler. Bunlardan önce
 gelip geçenler de böyle yalanlamaya
 kalkmışlardı. Ancak bak, zalimlerin so-
 nu ne oldu.

40- Onlardan buna inanacaklar da var,
 inanmayacaklar da. Rabbin, niyeti bozuk
 olanları çok iyi biliyor.

41- Eğer “Sen yalan söylüyorsun” diye
 ısrar ederlerse, de ki: “Benim yaptığım
 bana, sizin yaptığınız size. Siz benim
 yaptığımdan sorumlu değilsiniz; ben de
 sizin yaptığınızdan sorumlu değilim.”

42- Aralarında sana kulak veriyormuş
 gibi yapanlar var. Akılları tutulmuşken
 sağırlara sen mi duyuracaksın?

43- İçlerinden sana bakıyormuş gibi yapanlar da var. Vicdanları körelmişken körleri sen mi yola getireceksin?

44- Açın kulağınızı! Allah insanlara zerre miktarı haksızlık etmez, ama insanlar kendilerine haksızlık ederler.

45- Allah mahşer günü onları toplayınca, dünyada sanki tanışmalarına yetecek kadar, gündüzün bir saatinden fazla kalmamışlar gibi gelecek. Allah'ın huzuruna çıkacaklarını yalanlayıp da doğru yolda yürümemiş olanlar çok pişman olacak, çok!

46- Onlara söz verdiğimizizin bir kısmını sana hemen göstersek veya göstermeden canını alsak da, onların dönüşü Bizedir. Allah onların bütün yaptıklarını görüyor.

47- HER toplumun¹³ bir peygamberi vardır. Peygamberleri gelince aralarında adaletle karar verilir, hiç birine haksızlık edilmez.¹⁴

48/49- "Söz edip durduğunuz gün ne zamanmış, eğer doğru söyledığınızı farz edersek?" diyorlar. Onlara söyle: "Ben Allah'ın uygun gördüğünün dışında kendi kendime ne bir yarar, ne de bir zarar verebilirim." Her toplumun bir ömrü vardır. Süre dolunca, artık onu bir an bile ne erteleyebilir, ne de çabuklaştırabilirler.

50- Söyle onlara: "O'ndan bir azabın, gece vakti veya güpegündüz geldiğini düşünün... Günaha batmış olanlar bunlardan hangisinin hemen gelmesini isterler?"

وَنُفِثَ مِنْ سِجْنِ الْمُنِظَرِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝٤٣
إِنَّا لَنَعْلَمُ الْغَوَّيَاتِ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۝٤٤
يَوْمَ نَحْشُرُهُمْ كَمَا نَزَّلْنَا الْأَسَافَةَ مِنَ الشُّجَارِ
يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَأَمَا كَانُوا
مُعْتَدِينَ ۝٤٥
وَأَمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعُكَ
فَالِئْسَانِ بِهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝٤٦
رَسُولٌ مِّنْ أَجَاءِ رَسُولِهِمْ فَهُمْ عَلَىٰ بِلَاسٍ ۝٤٧
وَيَقُولُونَ هَذَا الْوَعْدَانِ كُنتُمْ صَادِقِينَ ۝٤٨
لَئِنْ كُنَّا إِلَّا مَنَافِئَ ۚ اللَّهُ لَكِلِیَّةٌ أَجَلٌ وَإِجَاءٌ أَجَلُهُمْ
فَلَا يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَعِذُّونَ ۝٤٩
إِنَّا نَكْرَهُ أَنْ يُبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ
أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ أَوْ تَبَيَّنَّاكُمْ
شَمَّ قَبْلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا ذُو قُوَّةٍ أَلَّا يَخْلُدَ هَلْ يَجْعَلُونَ
إِلَّا مَآكُنَّ يُكْتَبُونَ ۝٥٠
هُوَ قُلُوبُ رَبِّكَ لَوْ وَهَّابٌ ۝٥١

51- Geldikten sonra mı ona inanacaksınız? Yoksa şimdi mi? Oysa onun acele gelmesini isteyip duruyordunuz?

52- Sonra zulmedenlere denilecek ki: "Tadın bakalım o aralıksız azabı. Bu, kendi ellerinizle yaptıklarınızın karşılığından başka bir şey mi?"

53- "Bütün bunlar gerçek mi?" diye senden soruyorlar. Cevap ver: "Evet, Rabbime yemin ederim ki, bunlar gerçeğin ta kendisidir. Bundan asla kaçamayacaksınız."

¹³ ÜMMET: Bkz. 17/71. ayet dipnotu.

¹⁴ Demek ki, her ümmetin (toplumun, milletin, dönemin, devrin, çağın) bir peygamberi vardır. Yeryüzünde yaşamış insan toplulukları, kendi çağlarında Allah'ın bir

elçisinin mesajını mutlaka almışlardır. Şu halde ayete geçen “ümmet” kavramı, burada bir topluluğun yaşadığı “çağ, devir, dönem” anlamında kullanılmaktadır ki, kavramın içeriğinde böyle bir anlam da vardır. “Resul” kavramı da, burada en geniş anlamıyla kullanılıyor. Adları Kur’an’da geçenler, Mezopotamya havzası veya Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreninde ortaya çıkmış peygamberlerdir. Oysa dünyanın her yerinde Kızılderili, İnka ve Maya uygarlıkları da dâhil Allah’a ve doğruluk- dürüstlük yoluna (*sırat-ı müstakim*) çağıran, iyilik, güzellik, doğruluk için çalışmaya (*amel-i salih*) davet eden, ahireti hatırlatan; doğaya, çevreye, yakın ve uzak komşuya, Tanrı’ya saygılı olmaya, öfkesini çekecek işler yapmamaya (*takva*) çağıran, güzel ahlâk sahibi (*muhsin*); kendini Tanrı’nın önünde sorumlu hissederek arındırmış, selim hale getirmiş, O’nun hakkını teslim ederek dünya meydanında O’nunla yürümüş (*Müslüman*) insanlar daima olmuştur. Bütün bunlar, kendi çağlarında içinde yaşadıkları topluluklar için birer peygamberdirler. Bunlar içinde adından bahsedilenler vardır, bahsedilmeyenler vardır. Tarihin önemli kırılma anlarında ortaya çıkanlar (*ulu’azm*) vardır, olmayanlar vardır. En son Sami/Arap dil, tarih ve kültür evreninden çıkan Hz. Muhammed (s.a.v); ile halen devam eden son çağ başlamıştır. Çünkü Hz. Muhammed (s.a.v) son peygamberin kendisi olduğunu (*hatemu’n-nebi*) ilân ederek, insanlıktaki kurtarıcı beklentisini sona erdirmiştir. Ondan önce insanlar, hep Tanrı’nın bir kurtarıcı peygamber, mesih vs. göndererek insanlığı düze çıkaracağına inanırlardı. Bunun sona erdirilmesiyle insanlık tarihinde yepyeni bir çağ başlamıştır. Bu çağ insanoğlunun artık kendi akli, vicdanı ve doğal yetenekleri ile yolunu bulacağı bir çağdır. Bu faaliyetinde son kitap olan Kur’an, O’na daima yol gösterecektir. Demek ki, insanlıkta akıl ve bilim çağının modern çağla başladığı görüşü bir yanılsamadır. Bilakis modern çağla birlikte ortaya çıkan batı aydınlanma dönemi, Hz. Muhammed (s.a.v) başlayan yeniçağın saptırılmış ve çığırından çıkarılmış devamından başka bir şey değildir... Hz. Muhammed (s.a.v) “İnsan Allah ile yürüyecek” dedi. Oysa Batı, insan adına Tanrı’yı, Tanrı adına insanı öldürdü. Hz. Muhammed (s.a.v); “Vahiy ve akıl birlikte yürüyecek” dedi. Batı, akıl adına vahyi; doğu, vahiy adına akli hiçe saydı... Böylece insanlık tarihinde yeniçağın peygamberi olan Hz. Muhammed (s.a.v)’in açtığı çığır iki yönden saptırıldı. Şimdi bu yeniçağın parçalanmış dimağının, yaralanmış bilincinin aslına uygun “yeniden inşaya” ihtiyacı vardır...

54- Ömrünü zulümle geçirenler, eğer yeryüzü onların olsaydı, azabı gördükleri zaman kendilerini kurtarmak için hepsini feda ederlerdi. Ne var ki onlar pişmanlıklarını gösterecek gücü bile kendilerinde bulamayacaklar. Yine de aralarında adalet ile hükmedilecek, zerre miktarı zulmedilmeyecekler.

55- Açın kulağınızı! Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Açın iyice, Allah'ın sözü kesinlikle gerçektir! Ne var ki onların çoğu bunun bilincinde değil.

56- O hem yaşatır, hem öldürür. Dönüp dolaşır O'na geleceksiniz.

57- EY İNSANLAR! İşte size Rabbinizden bir hatırlatma, gönüllere şifa ve iman edenlere yol gösteren sevgi ve merhamet kaynağı geldi.

58- Onlara söyle: "Allah'ın engin cömertliğiyle, sevgi ve merhameti ile sevinin. Bu, toplayıp durduklarından daha hayırlıdır."

59- Söyle onlara: "Baksanıza Allah sizin için rızık olarak neler indirdi. Siz onların bir kısmını haram, bir kısmını da helâl yaptınız." De ki: "Size Allah mı izin verdi, yoksa kendi yalanlarınızı Allah'a mı atfediyorsunuz?"

60- Yalanı Allah'a atfedenler, kıyamet gününü ne sanıyorlar? Allah insanlara karşı çok cömerttir; bundan hiç şüphe-

وَأَن لَّكُم مِّنْهُنَّ ثَلَاثَةٌ ۚ سَأَلْنَا فِي الْأَرْضِ مَا فِي الْأَرْضِ لَأَنذَرْتُ بِهِمْ آسَافًا
النَّارَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ وَفُتِنَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ أَلَا إِنَّ
وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ
وَالِيهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَ تَكْوِينُ عِقْلَةٍ
مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاء لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ
﴿٥٧﴾ قُلْ يُفَضِّلُ اللَّهُ وَرَحْمَتَهُ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا
يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْنَاهُ
حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ اللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾
وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامِ
إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ
﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُونَ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِن قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ
مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفْعَلُونَ فِيهِ وَمَا
يَعْنِيكَ ذِكْرُ مَنْ يَّقُولُ دَرَّةٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ
وَلَا أَصْفَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْزَبُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٦١﴾

niz olmasın. Ancak çoğu bunun bilincinde değil.

61- Hangi oluşt olursan ol, Kur'an'dan her ne okursan oku ve her ne iş yaparsanız yapın, siz bu işlere daldığımızda Biz hepsini görüyoruz. Çünkü ne yerde, ne gökte, küçük-büyük fark etmez, zerresine kadar hiç bir şey Rabbi'nin bilgisi dışında cereyan etmez. Bunların hepsi apaçık bir kitaptadır. ¹⁵

¹⁵ Yani: Siz bir iş ve oluşa (şe'n) başlar başlamaz, aynı anda (hem dem, senkronik) olarak Biz de olayın içindeyizdir. Çünkü Allah, her şeyi çepeçevre kuşatıp kaplamıştır (muhit). Fakat buna rağmen siz, mahiyet olarak O değilsiniz, O da siz değil. Hem öyle, hem böyle...

٦٢ اَلَا اِنَّ اَوَّلِيَّاءَ اللّٰهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
 ٦٣ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ٦٤ هَٰٓؤُلَآءِ
 فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ لَا يَتَغَيَّرُ لِكُلِّ مِمَّا رَزَقَ اللّٰهُ
 ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ٦٥ وَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ
 اِنَّ الْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيْمُ ٦٦ اَلَا اِنَّ اللّٰهَ
 مِنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِيْنَ
 يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُرَكَاءَ اِنْ يَتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ
 وَاِنْ هُمْ اِلَّا يَحْزَنُوْنَ ٦٧ هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَيْدِ
 لِتَسْكُنُوْا فِيْهَا وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ
 لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُوْنَ ٦٨ قَالُوْا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا سُبْحٰنَہٗ هُوَ
 الْعَزِيْزُ عَلٰٓمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ اِنْ يَشَآءْ
 يَرْسُلْ اِلَيْكُمْ بِرُسُلٍ ٦٩ اَمْ يَلْبِسُ الذِّمَّةَ عَلٰٓى اللّٰهِ مَا لَا تَعْمَلُوْنَ ٧٠
 قُلْ اِنَّ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ عَلٰٓى اللّٰهِ الْكَذِبَ لَا يَفْعَلُوْنَ
 ٧١ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ اِنَّا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُنْزِلُہُمْ
 الْعَذَابَ الشَّدِيْدَ يَدِيْ مَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ ٧٢

62- Açın kulağınızı! Yâri Allah olanın korkması ve üzülməsi için bir sebep yoktur!

63- Onlar iman ederler, Allah bilinciy-le yaşarlar.

64- Onlar dünya ve ahiret hayatında sevinecek. Allah sözünden caymaz, işte büyük kurtuluş budur.

65- Onların lâfları seni üzmesin. Güç ve kudret bütünüyle Allah'ındır; bundan hiç şüpheniz olmasın. O her şeyi işitiyor, her şeyi biliyor.

66- Açın kulağınızı! Göklerde kim, yerde kim varsa hepsi Allah'ındır. Peki, Allah'tan başkasını tanrılaştırıp tapanlar böyle yapmakla neye uymuş oluyorlar? Uydukları sadece kendi kuruntuları, onlar sadece saçmalıyorlar.

67- Oysa durup dinlenesiniz diye sizin için geceyi, işlerinizi görüp gözet-

siniz diye de gündüzü var eden O'dur. İşitecek kulağı olan bir halk için bunda ibretler vardır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

68- Bir de, "Allah'ın çocuğu var" diyorlar. Ne münasebet! O bundan uzaktır. O'nun buna ihtiyacı yoktur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Elinizde o iddiayı destekleyen hiç bir kanıt yok. Allah hakkında bilgi sahibi olmadan fikir sahibi mi oluyorsunuz?

69- Onlara söyle: "Uydurdukları yalanı Allah'a atfedenler asla felâh bulmazlar."

70- Bakın, az biraz zevklenmedir dünyadaki... Dönüp dolaşıp, Bize gelecekler. Sonra da Biz kâfirliklerinden dolayı şiddetli azabı tattıracağız.

71- ŞİMDİ anlat onlara Nuh'un kisasını. Hani bir zamanlar halkına demişti ki: "Ey halkım! Eğer benim aranızda olmam ve Allah'ın ayetlerini hatırlatmam size ağır geliyorsa, bilin ki, ben Allah'a güvenip dayanmışımdır. Artık siz ve o ortak koştuklarınız her ne yapacaksınız toplamıp bütün gücünüzle kararınızı verin. Yapacağınız sizi kaygılandırmazın. Sonra da bana ne yapacaksınız yapın ve elinizden geleni ardınıza koymayın.

72- Eğer aldırış etmezseniz, sizden bir maddi karşılık beklediğim yoktur. Benim mükâfatım ancak Allah'a aittir. Ben Müslüman olmakla¹⁶ emrolundum."

73- Buna rağmen yine de ona "yalan" dediler. Biz de onu gemide kendisiyle beraber olanları kurtarıp yeryüzünün halifeleri yaptık. Ayetlerimize yalan diyenleri ise suda boğduk. İşte bak, uyanmaya çağırıldıkları halde aldırış etmeyenlerin sonu nasıl oldu?

74- Sonra onun arkasından birçok peygamberi halklarına gönderdik.¹⁷ Onları apaçık sözlerle uyanmaya çağırdılar.¹⁸ Fakat bir kere yalanlamış oldukları şeye daha sonra bir türlü inanmak istemediler. Sınırları çiğneyip geçenlerin kalplerini işte böyle mühürleriz.

75- SONRA bunların arkasından Musa ile Harun'u, Firavun ve adamlarına gönderdik. İman etmeyi, kibirlerinden kendilerine yediremediler. Zaten onlar günaha batmış bir topluluktu.

76- Kendilerine, tarafımızdan gerçe-

وَاللَّيْلِيَّةِ بَنَاتُ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ
مَقَامِي وَتَذِكْرِي بآيَاتِ اللَّهِ فَصَلِّ عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمَعُوا
أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَّيَّ
وَلَا تَنْظُرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَسْتَخِرْكُمْ مِنْ أَجْرَانِ أَجْرَى إِلَّا
عَلَى اللَّهِ وَأَمْرُتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ
وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا
مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ نَحْنُ وَأُمَمٌ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَانُوا
يُلَاقُونَ بِنَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ
﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ مُوسَى وَهَارُونَ الْفِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ
بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا بِحُجُمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
الْحُكْمُ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٍ ﴿٧٦﴾ قَالُوا مَوْسَى
أَقْمِلْ لَنَا نَارًا كَمَا أَتَى فِي الْكِتَابِ لَنُحْمِلَ بِهَا ذُنُوبَنَا وَلَا يَفْضَحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾
قَالُوا اجْنُبْنَا إِنْ لَاقَيْنَا سَمًّا وَنَاوِلْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَكَانُوا لَكُمْ
الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

ğin ta kendisi gelince, "Bunlar kesinlikle bir takım parlak vaatlerle büyüleyici laflar" dediler.

77- Musa dedi ki: "Size gerçeğin ta kendisi gelince böyle mi konuşuyorsunuz? Bunlar büyüleyici laflar... ne demek?" Hâlbuki büyücüler kurtuluşa erişemezler.

78- Dediler ki: "Atalarımızın kurduğu mevcut düzeni yıkıp burada devlet, ikinize kalsın diye mi geldiniz? Biz ikinize de inanmayız."

¹⁶ MÜSLÜMAN: Bkz. 2/112 ve 67/65. ayet dipnotları.

¹⁷ Yani: Nuh'tan sonra değişik halkların içinden birçok peygamber çıktı. Onlar

kendi halkalarına seslendiler. Kendi dil, tarih ve kültür evrenlerine, kendi çağlarının idraklerine hitap ettiler. Oradan evrensel mesajlarını verdiler. Hitapları tarihsel, mesajları evrenseldi. Peygamberlerin kendi halklarına hitap ediyordu, fakat mesajlarını tüm insanlığa duyurmaya çalışıyorlardı. Hitaplarının tarihsel olması, mesajlarının da tarihsel olduğu anlamına gelmiyordu. Her biri, bir halkı çekirdek olarak kullanıp insan hayatının temel meseleleri hakkında evrensel mesajlarını veriyordu. Bütün peygamberler “bir yerden” başlayarak, “bütün insanlığa” ulaşmak istemekteydiler...

¹⁸ BEYYİNAT: Bkz. 14/9. ayet dipnotu.

79- Firavun “Bana bütün usta büyücüler getirin” dedi.

80- Bunun üzerine büyücüler gelince Musa onlara, “Ne atacaksanız atın” dedi.

81- Attuklarında Musa dedi ki: “Asıl bu sizin yaptığımız büyüdür. Hiç kuşkusuz Allah onu boşa çıkaracaktır. Allah fesatçıların işini düzeltmez; bundan hiç şüphemiz olmasın.”

82- Günaha batmış olanlar hoşlanmasalar da Allah, kendi sözleriyle gerçeği, gerçeğin ta kendisi olarak ortaya çıkarır.¹⁹ 83- Velhâsıl Firavun ve adamlarının şerrinden korktukları için, önceleri Musa’ya, halkının bir kısmından başka iman eden olmadı. Çünkü Firavun, o ülkede gücü ele geçirmiş acımasız bir despottu.

84- Musa “Ey halkım! Eğer Allah’a inanmışsanız O’na dayanın, gerçekten Müslümalarsanız”²⁰ dedi.

85- Onlar, “Biz Allah’a güvendik. Ey Rabbimiz! Bizi o gaddar adamlarla sınama

86- Sevgi ve merhametinle o kâfir güruhundan kurtar bizi” dediler.

87- Biz de, Musa ile kardeşine şöyle vahyettik: “Halkınız için Mısır’da evler açm. Evlerinizi karargâha²¹ dönüştürün, can-ı gönülden namaz kılın. İman edenleri müjdele.”²²

وَقَالَ فِرْعَوْنُ اَتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ
قَالَ لَهُمْ مُوسَى اَلَمْ اَتَاكُمْ بِالْحَقِّ ۖ اَنْتُمْ مُقْتُلُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا اَلْقَوْا قَالَ
مُوسَى مَا جِئْتُ بِهٖ السَّحَرُ ۚ اِنَّا لَنَبْتَغِي لَكَ الْبَيْتَ ۖ اِنَّكَ لَا تَصْلُحُ
عَمَلُ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٨١﴾ وَنَحْنُ لِلّٰهِ الْحَقُّ بِكَلِمٰتِهٖ ۚ وَلَوْ كَرِهَ الْخٰثِمُونَ ﴿٨٢﴾
فَاٰمَنَ مُوسٰى اِلٰهَ رَبِّهٖ مِنْ قَوْمِهٖ عَلٰى خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ
وَمَلَائِكَةٍ اَنۡزَلْنَاهُمْ وَاَنۡ فِرْعَوْنَ لَکَالٍ فِی الْاَرْضِ وَاِنَّهٗ
لَمِنَ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسٰى یٰقَوْمِ اِنْ کُنْتُمْ مُّنتَبِهٖنَّ بِاَللّٰهِ
فَعَلٰیہٗ نُوکِّرُوْکُمْ اِنْ کُنْتُمْ مُّسْلِمٰیْنَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوْا عَلٰی اللّٰهِ
تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَنَحْنُ
بِرَحْمَتِکَ مِنَ الْقَوْمِ الْکٰفِرِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَارْتَدَّ اِلَیْ مُّوسٰى
وَاَخِیْہٖ اَنْ یَّوۡلَیَّ الْقَوْمِ مِمَّا بَصُرۡتُمۡ یَّوۡمًا وَاَجۡلَوۡا یَّوۡمَکُمۡ
قِبَلَةَ ۚ وَاَقِمُوا الصَّلٰوةَ وَبَسِّرِ الْمُوْمِنِیْنَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُّوسٰى رَبَّنَا
اِنَّکَ اَنْتَ فِرْعَوْنُ وَمَلَآئِکَةُ رَبِّہٖ وَاَمَّا لَا فِی الْحِجَابِ الدُّنْیَا
رَبَّنَا لِیُضِلُّوْا عَنْ سَبِیْلِکَ رَبَّنَا ظَلَمۡتَ عَلَیۡہِمْ اَمْۡوَالَہُمۡ وَاشَدَّدْتَ
عَلٰی قُلُوْبِہِمۡ فَلَا یُؤْمِنُوۡا حَتّٰی یَرُوۡا الْعَذَابَ الْاَلِیْمَ ﴿٨٨﴾

88- Musa dedi ki: “Sen, Firavun’a ve adamlarına, dünya hayatında güç ve iktidar verdin ve bundan dolayı onlar da başkalarını senin yolundan çeviriyorlar ey Rabbimiz! Güç ve iktidarlarını başlarına yık, kalplerini iyice daralt ey Rabbimiz! Çünkü onlar acı azabı görmedikçe iman etmeyecekler.”

¹⁹ Harfi harfine: “Allah ‘hakki’ kendi ‘kelimeleri’ ile tahakkuk ettirir”. Bu ifade peygamberlerin muhataplarının karşısına Allah’tan aldıkları sözlerle (kelimelerle) çıktıklarının delilidir. Burada kelime söze dayalı apaçık delilleler (ayâtun beyyinat) anlamında kullanılıyor. Yılanın asaya çevrilmesi olayı Musa’nın mesajının ana teması değildir. Asıl mesaj Musa’nın Mısır’daki şirk uygarlığına ne söylediğidir. İnsanları çağırdığı “dokuz ayet” (veya on emir) esas mesajdır. “Asay-ı Musa ve Yed-i Beyza meydan okumasının yorumu için Bkz. 18/60. ayet dipnotu.

²⁰ MÜSLÜMAN: Bkz. 2/112 ve 67/65. ayet dipnotları.

²¹ KIBLE: Sözlükte [قِبْل] kökünden gelir. Mastar olarak “ebelik yapmak, ebe olmak, kabul etmek, almak, kabullenmek” manalarına geliyor. Gelmek (*iqbâl*); işe önem vermek, işin üstüne düşmek, işe devam etmek (*yuqbilu'l-iqbâl*); öpmek (*taq-bîl*); karşılaşmak, karşı karşıya gelmek (*muqâbele, teqâbul*); karşılama, gelecek, istikbal (*istiqbâl*); cins, tür, nesil, topluluk, taraftar, kefil, garantör (*qabil*); kabile, oymak, klân, boy (*qabile*); imkân dâhilinde, mümkün, gelecek (*qabil*); elverişsiz (*gayr-ı qâbil*); ebe (*qâbile*); taahhüt, senet, kefalet, garanti (*qâbele*); önce, ..den önce (*qabl*); demin, öz önce (*qablen*); önceden (*min gabl*); yönelinen yer, yön (*qible*); gelecek, istikbal (*mustaqbel*); karşı, karşılık, karşın (*muqâbil*); geçerli, makbul, orta not (*maqbûl*) başlangıç, bahar, hayatın ilk dönemi (*muqtebel*) kelimeleri bu kökten-dir...Demek ki “kible”, bir yapı için kullanıldığında “İşleri orada sürdürmek, işe orada devam etmek, yönünü bulmak , gelecek için kararlar almak, plânlar yapmak için bir araya gelinen yer” anlamına gelir. Bu, Türkçe’de bir yeri “karargâha dönüş-türmek” dediğimiz şeydir.

²² Yani: Musa’ya, Firavun’un despot yönetiminde açıktan açığa çalışma imkânı bulamayınca, ‘Her köşede evler açın, bu evleri birer karargâha dönüştürün’ diye vah-yettik. Öyle ki bu evler, sizin hareketinize ebelik yapsın, başlattığınız hareket buralardan doğarak bütün Mısır’a yayılsın. Buralarda toplanarak geleceğinizi tasarlayın, hangi yönde hareket edeceğinize dair kararlar alın, Mısır’daki hareketi buralardan yönetin. Tıpkı sizin Mekke’de Daru’l-Erkam’da toplanıp geleceğe dair yön çizme-niz, kararlar almanız gibi, Musa’ya da, Mısır’ın Daru’l-Erkamlarında aynısı yapma-larını vahyettik. Bu, Musa’nın ve Muhammed’in yolundan giden sonraki çağların bütün muvahhitleri için de sıkıştıklarında başvuracakları bir yoldur. Sonunda mut-lu gelecek onların olacak. İman edenleri bu açıdan müjdele ey Peygamber!

89- Allah: “Peki duanız kabul olundu, siz doğruluktan ayrılmayın ve kendini bilmeyenlerin yoluna uymayın” dedi.

90- Derken İsrail oğullarını denizden geçirdik. Firavun, askerleriyle onları izlemek ve saldırmak için arkalarına düştü. Sonunda boğulmak üzereyken, “İnandım, gerçekten de İsrail oğullarının iman ettiği Allah’tan başka tanrı yok, artık bende Müslümanlardanım” dedi.

91- “Şimdi mi?” denildi. Oysa bugüne kadar hep isyan etmiş, bize yapmadığını bırakmamıştın.

92- Bugün senin bedenini kurtaracağız.²³ Gelecek nesillere ibret olsun. Ne var ki insanların birçoğu ayetlerimiz karşısında hiç orali olmuyor.

93- Gerçekten İsrail oğullarını güzel ve emin bir yurda yerleştirdik. Hoş nimetlerle rızıklandırdık. Ne zamanki kendilerine bilgi geldi aralarında çekişmeye ve farklı görüşler benimsemeye başladılar. Rabbin kıyamet günü aralarında son noktayı koyacaktır.

94- BÜTÜN bunlardan sonra sana indirdiğimiz şeyin doğruluğunda hâlâ şüphedeysen önceki çağlarda vahyedilen kitapları okuyanlara sor. Rabbinden sana gelen; gerçeğin ta kendisidir. Sakın kuşkuya düşme!

95- Ve sakın Allah’ın ayetlerine “ya-

قَالَ قَدْ أُجِبتَ دَعْوَتُكُمْ مَا فَاسْتَعَمُوا وَلَا تَتَّبِعَان سَبِيلَ
الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَيْنَهُمْ
فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدْوًا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْعَصْفُ
قَالَ آمَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَآنَا
مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ أَلْقَى وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ
﴿٩١﴾ قَالُوا نَحْنُ نَحْكُمُ بَيْنَكَ لِنَتَّخِذَ مِنْ تَقْلُوبِ أَيْهٍ وَارَ
كُثْرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَعَالِيُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ
مُبَاصِدَ وَوَرْدًا فَتَاهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى
جَاءَهُمُ الْبَلُّ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا بَقَضْنَاهُمْ يَوْمَ الظُّلُمَاتِ فَمَا كَانُوا
فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شكٍ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
فَقُلِ الَّذِينَ يَقُولُونَ إِنَّ الْكِتَابَ مِنْ قِبَلِكِ لَقَدْ
جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونُ مِنَ الْمُسْتَعِزِّينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا
تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَكَانُوا مِنَ الْمُنَافِقِينَ
﴿٩٥﴾ إِنْ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ
وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى تَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٦﴾

lan” diyenlerden olma. Sonra zararlı çıkan sen olursun.²⁴

96- Doğrusu aleyhlerinde Rabbinin hükmü gerçekleşmiş olanlar imana gelmezler. 97- Kendilerine her türlü açık ayet gelse bile, o acı azabı gözleriyle görünceye kadar yanaşmazlar imana...

²³ Demek ki Kur’an’ın, eski Mısırlıların krallarının ve seçkinlerinin cesetlerini mumyalayarak gelecek kuşaklar için saklamaları şeklindeki geleneklerini “Cesedi-ni kurtaracağız” biçimde ifade etmesi, bütün bir tarihi oluşun taraflarının, “Biz” [إِنَّا] kipi içinde anlatışına çarpıcı bir örnektir. İsrail oğulları adıyla simgeleştirilen Mısır muhalefetine de, düşmanları Firavun’un cesedine de “Kurtardık” deniliyor! Daha geniş açıklama için Bkz. 17/7. ayet dipnotu.

²⁴ Yani: Ey İnsanoğlu! Bütün bu anlatılardan sonra sana peygamber aracılığı ile gelen bu vahyin Allah’tan olduğu konusunda sakın şüpheye düşme. Hele bunları inkâr etmeye, reddetmeye sakın kalkışma. Aksi halde zararlı çıkan sen olursun (Razi).

قَالُوا كَانَتْ قُوَّةً أَمَّا شَفَعْنَاهَا إِلَّا فَرْدُ بَشَرٍ لَّنَا
 ائْتُواكَ شَفَعْنَاهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَمَعَذَاتُ الْآخِرَةِ ۝۸۸ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَرْنَا فِي الْأَرْضِ
 كُلَّهُم جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُنْكِرُ النَّاسَ حَتَّى يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۝۸۹
 وَمَا كُنَّا نُنْقِصُكَ مِنْ قُوَّتِكَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ
 عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ۝۹۰ قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ۝۹۱ فَهَلْ
 يَنْظُرُونَ إِلَّا رِشَالًا يَأْتِيهِمُ الْبَلَاءُ مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ مَا تَنْظُرُونَ
 إِلَّا فِي عَمَلِكُمْ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ۝۹۲ ثُمَّ يُخْرِجُ سُلْنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا
 كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝۹۳ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ
 إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَكَّلُكُمْ وَأُثِرُ أَنْ أَكُونَ
 مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝۹۴ وَأَزَاوَرُكُمْ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونُوا
 مِنَ الْمُشْرِكِينَ ۝۹۵ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَفْعَلُ
 وَلَا يَنْصُرُكَ فَإِنْ مَلَكَتْ فَإِنَّكَ إِذَا مَنَّ الظَّالِمِينَ ۝۹۶

98- Keşke iman edip de imanları kendilerine fayda vermiş bir halk çıksaydı? Ne gezer! Sadece Yunus'un halkı iman edince, dünya hayatında rezil olacakları o azabı kendilerinden kaldırmış ve belirli bir zamana kadar onları faydalandırmıştı.

99- Eğer Rabbin layık görseydi, yer yüzünde kim varsa hepsi toptan iman ederdi. Hal böyleyken insanları inanıncaya kadar zorlayabileceğini mi sanıyorsunuz?

100- Allah'ın izni olmadıkça hiç kimşenin iman etmesi mümkün değildir. Akıllarını iyi kullanmayanları Allah rezillik içinde bırakır.

101- Onlara söyle: "Bir bakın neler var göklerde ve yerde. Fakat o deliller, o uyanma çağrıları, iman etmeyecek bir halka ne fayda sağlar ki!

102- Onlar, önceki çağlarda yaşayanların başlarına gelen günler gibi günler mi bekliyorlar? Söyle onlara: "Bekle-yin bakalım, ben de sizinle beraber bekliyorum."

103- Sonra Biz, peygamberlerimizi ve iman edenleri kurtarırız. İşte Biz, böyle üzerimize düşen bir görev olarak iman edenleri kurtarırız.

104- ŞİMDİ SÖYLE: "Ey insanlar! Benim yolumdan şüphe ediyorsanız, şunu iyi bilin ki, ben sizin Allah'tan başka tap-tıklarınıza tapmam. Ben ancak sizin ca-nınızı alacak olan Allah için çalışır, O'na ibadet ederim. Ben mü'minlerden ol-makla emrolundum."

105- Yüzünü sağduyudan şaşmayarak dine çevir. Sakın ortak koşanlardan olma.

106- Allah dışında, sana fayda ve za-rar veremeyecek şeylere yalvarıp dur-ma. Eğer böyle yaparsan kendine hak-sızlık etmiş olursun; bundan hiç şüp-hen olmasın.

وَأَن يَسْأَلَكَ اللَّهُ بَصِيرًا كَاشِفًا ۖ إِلَّا هُوَ وَأَن يُرَدِّكَ بِحَيْرٍ فَلَا رَادَّ
لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِمَن يَشَاءُ مِّنْ بَيِّنَاتٍ ۖ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٧﴾ قُلْ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الْحُكْمُ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَنفَعُ نَفْسِهِ
وَمَنِ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٨﴾ وَاتَّبِعْ
مَا يُوْحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَخْرُجَ إِلَيْكَ اللَّهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٩﴾

107- Eğer Allah'tan başına bir musibet gelecek olursa, onu O'ndan başka gidecek yoktur. Eğer O, sana bir iyilik dilemişse, o zaman da O'nu engelleyebilecek kimse yoktur. O, cömertliğini kullarından lâyık gördüğüne yağdırır. O çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır.

108- Söyle onlara: "Ey insanlar! Size Rabbinizden gerçeğin ta kendisi gelmiş

bulunuyor. Artık bu yolda yürümeyi seçen, kendisi için seçmiş olur. Yoldan çıkan da, kendi aleyhine çıkmış olur. Ben, sizin davranışlarınızdan sorumlu değilim."

109- Sana vahyolunana uy ve Allah hükmünü verinceye kadar güçlülere göğüs ger. Hüküm verenlerin en hayırlısı O'dur!

11- HUD SURESİ

Mekke’de inmiştir, 123 ayettir. Surede Nuh, Hud, İbrahim, Lut, Salih, Musa ve Şuayb peygamberlerin halkları ile olan mücadeleleri anlatılır. Bunlar üzerinden ana tema sevgi, merhamet, tevhid, adalet, ahiret, ahlâk, doğruluk ve dürüstlük etrafında döner. 56. ayetinde Hz. Hud’un kavmine yönelik “*Benim Rabbim sırat-ı mustaqim (doğruluk ve dürüstlük yolu) üzerindedir*” ifadesi son derece dikkat çekicidir. Adı geçen peygamberlerden Hud’un adının sureye isim olması da, ana temanın bu mesaj etrafında döndüğünü çağrıştırmaktadır.

11- HUD SURESİ

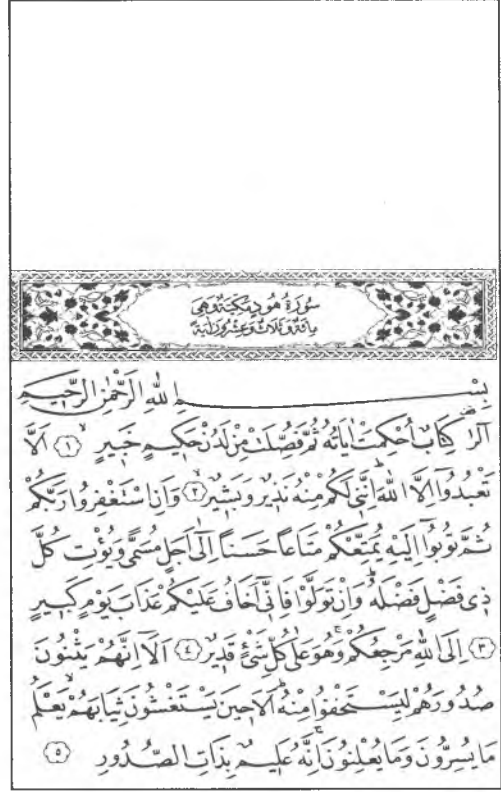
Mekke'de inmişti, 123 ayettir.

SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- ELİF, LAM, RA. Bu, bilgelik kaynağı ve her şeyden haberdar olan Allah tarafından ayetleri sürekli ana temayı vurgulayan¹ ve bunu ayrıntılarla açıklayan bir kitaptır.

2- Şudur ana tema: "Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Ben size O'nun tarafından müjdelemek ve uyanışa çağırarak için gönderilmiş bir peygamberim. 3- Rabbinizden bağışlanma dileyin, O'na tövbe edin. Sizi belirli bir zamana kadar güzel bir şekilde yaşatsın. Her fazilet sahibine cömertçe karşılığını versin. Eğer aldırış etmezseniz, haberiniz olsun ki ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım 4- Dönüp dolaşıp Allah'a geleceksiniz. O'nun her şeye gücü yeter."

5- Dikkat edin! O'nu görmemek için köşe bucak kaçıyorlar. Evet, ama on-

lar köşe bucak kaçarken, Allah onların neyi gizlediklerini ve neyi açığa vurduklarını çok iyi biliyor. O bütün sine-lerin özünü bilir;² bundan hiç şüpheleniz olmasın.

¹ MUHKEM: Bkz. 3/7.ayet dipnotu.

² Harfi harfine: "Dikkatle bakın! Onlar, O'ndan gizlenmek için göğüslerini bükerek. Dikkat edin! Onlar örtülerine büründükleri zamanda O, onların neyi gizlemekte olduklarını ve neyi açığa vurduklarını bilmektedir." Rivayete göre kâfirler, Hz. Peygamber (s.a.v) i gördüklerinde göğüslerini bükerek, sırtlarını döner ve elbiselerine bürünürlerdi. Yani köşe bucak kaçarlardı, görmemek ve duymamak için ellerinden geleni yaparlardı (Razi).

6- Yeryüzünde kımıldayan her canlının rızkı Allah'a aittir. O, onların yeryüzünde ne kadar yaşam süreceklerini de, ölümden sonra gidecekleri yeri de bilir. Onların hepsi açık bir kitaptadır.

7- O, hanginizin daha güzel işler yapacağını görmek için gökleri ve yeri altı evrede yarattı. Görkemi suya yansıyor-du.³ Hal böyleyken sen onlara, "Siz öldükten sonra diriltileceksiniz" dersen! kâfirler, "Bu apaçık aldatmadan başka bir şey değildir" derler.

8- Eğer müstahak oldukları azabı ileri bir tarihe ertelese, bu sefer "Onu ne engelliyor?" derler. Azap onlara geleceği gün artık geri dönüşleri yoktur ve alay ettikleri şey kendilerini çepeçevre saracaktır.

9- Şayet insana bir nimet versek ve sonra da nimeti geri alsak, hemen nankörce verilenleri unutup mutsuz olur.

10- Yine başına gelen bir darlık ve sıkıntıdan sonra bolluk ve genişlik versek, "Bütün sıkıntıları atlattım, üstesinden geldim" der ve sevinçle böbürlenir.

11- Fakat her iki durumda da güçlük-lere göğüs gererek, iyinin, güzelin ve doğrunun yanında yer alanlar ise böyle yapmaz. İşte onları bağışlanma ve büyük bir mükâfat bekliyor.

وَمَا يَنْزِلُ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى رِزْقٍ مُّسْتَقَرٍّ
وَمُسْتَوْدَعٍ كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ① وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ
يَبْلُغُكَ آيَاتُنَا حَسُنَ عَلَماً ② وَلَئِنْ قُلْتَ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ
مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ③
وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُ الْعَذَابَ إِلَى آتَمَةٍ مَّعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ
مَا بَعْثُنَا إِلَّا يَوْمَئِذٍ يَهُمْ لَكِن مَّضْرُوقًا عَنْهُمْ وَمَا قَبِيهِمْ
مَا كَانُوا يَسْتَهْزِئُونَ ④ وَلَئِنْ آدَمْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا
رَحْمَةً لَّيَرْتَعَنَّا حَمَانَهُ إِنَّهُ لَكَيُوسٌ كَفُورٌ ⑤ وَلَئِنْ
آدَمْنَا نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَّسَّةٍ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
السَّيِّئَاتِ عَنِّي آتَاءَ لَفَسِخٍ فَخُورٌ ⑥ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ⑦
لَقَدْ كُنَّا تَارِكًا لِّبَعْضِ مَا يُوْحَىٰ إِلَيْكَ وَصَائِقَ بِهِ صَدْرُكَ
أَنْ يَقُولُوا أَلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كُتُبٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ
إِنَّا أَنْتَ نَذِيرٌ ⑧ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ⑨

12- ŞU HALDE "Ona neden bir hazine indirilmedi?" veya "Yanında görebileceğimiz bir melek niye yok?" demeleri yüzünden sıkıntıya girip sana vahyolunanın bir kısmını terk mi edeceksin? Fakat unutma ki sen ancak bir uyarıcısın. Her şeyin vekili Allah'tır.

³ Harfi harfine: "Onun arşı su üstünde idi." Bu ifadeler, Tevrat'ın ilk ayetlerini çağırıyor: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın ruhu suların üstünde dalgalanıyordu." (Tekvin; 1-2). Hz. Peygambere (s.a.v) ait bir hadiste de şöyle denmektedir; "Allah vardı. O'nunla birlikte hiç bir kimse yoktu. Sonra arşı da su üzerinde idi" (Razi). Burada anlatılmak istenen, Allah'ın kudreti, görkemi ve yaratması olmalıdır. Bunları, temsili mecazlar olarak anlamak icap eder. "Arş", Allah'ın kudreti ve görkemi; "Su üstünde" ifadesi de, yaşayan her canlının sudan yaratıldığını, yani suya can verilerek, harekete geçirilerek, dalgalandırılarak, yaratma kudreti suya yansıtılarak, hayy sıfatı oradan tecelli ettirilerek "canlı hayatı" denen varoluşun başladığı temsil ediliyor olmalıdır...

20- Bunlar, yeryüzünde kimseyi aciz bırakamazlar. Kendilerini Allah'tan kurtaracak bir dostları da yoktur. Onlara azap kat kat verilecek. Çünkü ne duymak, ne de görmek istemiyorlardı.

21- İşte bunlar, kendilerine yazık etmiş kimselerdir. Uydurup durdukları ne varsa, kendilerini bırakarak ortadan kaybolacak

22- Onlar ahirette kaybedecekler; bundan hiç şüpheniz olmasın.

23- Fakat iman edip iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlar ve Rableri ile cân-ı gönülden birlikte olanlar işte bunlar cennetliklerdir; orada sonsuza dek kalacaklar.

24- Bu iki grubun durumu, kör ile sağır ve gören ile işitenin durumu gibidir. Bunlar aynı kefeye konabilir mi? Bu zihin tutulması neden?

25- İYİ DİNLEYİN! Bir zamanlar Nuh'u⁴ halkına gönderdik. Nuh onlara, "Ben size azabın sebeplerini ve kurtuluşun yolunu açıklayan bir uyarıcıyım.

26-Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Açıkçası ben, acı bir günün azabının başınıza gelmesinden kaygılanıyorum" dedi.

27- Buna karşı halkının kâfir ileri gelenleri, "Sen de bizim gibi bir insansın. Görebildiğimiz kadarıyla yanındakiler

أُولَئِكَ لَا يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءٍ يُضَاعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَمَا لَا خَسْرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَاخْتَرْنَا إِلَىٰ رَبِّنَا وَلِيًّا خُصَّابَ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ مَلْ يُسْتَوَىٰانَ شَلًّا أَمْ لَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَن لَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرِيدُ إِلَّا بَشْرًا شَتًّا وَكُنَّا وَتَمَّازِلِكَ اتَّبِعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادْنَا بِأَدِيمَا لَرَأْيٍ وَمَا تَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَنْظُرُكُمْ كَذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُمْ عَلَىٰ بَيْتَةٍ مِنْ رَبِّي وَآتَيْنِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِ رَبِّي فَعَبَيْتُمْ عَلَيَّ أَنْ لَمْ تَكُونُوا أَتِلْزَمُكُمْ هَا وَاتْنَهُ لَهَا كَارِهُونَ ﴿٢٨﴾

de aşağı tabakadan. Bize karşı ne üstünlüğünüz var? Bilakis bize öyle geliyor ki siz yalancısınız" dediler.

28- Nuh: "Ey halkım, ne dersiniz? Eğer Rabbim beni sevgi ve merhametiyle desteklemiş ve ben ondan apaçık sözler getirmişsem, sizde de onu göreceğiz göz yoksa, istemediğiniz halde sizi zorla mı inandıracamız?

⁴ NUH: Bkz. 71/11. ayet dipnotu.

29- Ey halkım! Ben sizden buna karşı maddi bir karşılık da istemiyorum. Benim mükâfatım yalnızca Allah'a aittir. İman etmiş bu insanları da yanımdan kovamam. Onlar Rablerine kavuşacaklarının bilincindeler ama sizi laftan sözden anlamaz bir gruh olarak görüyorum.

30- Ey halkım! Ben bu insanları yanımdan kovarsam beni Allah'tan kim kurtaracak? Bu zihin tutulması neden?

31- Ben size, "Allah'ın hazineleri benim yanımdadır" demiyorum. Ne gaybı bilirim, ne de "Ben bir meleğim" diyorum. O sizin aşağıladıklarınıza, "Allah onlara hiç bir hayır vermemiş" diye hele hiç diyemem. Çünkü içlerindeki en iyi bilen Allah'tır. Aksi halde haksızlık etmiş olurum" dedi.

32- Onlar: "Ey Nuh! Gerçekten bizimle çok uğraştın ve bu işte çok ileri gittin. Eğer söylediklerin doğru ise, bizi tehdit edip durduğun azabı getir de görelim" dediler.

33- Nuh, "Allah isterse o da olur ve siz onu aciz bırakamazsınız.

34- Eğer Allah sizi müstahak görmüşse⁵, ben size nasihat etmek istesem de nasihatimin size bir faydası olmaz. O sizin Rabbinizdir ve dönüp dolaşıp O'na varacaksınız" dedi.

35- Yoksa "Onu uydurdu mu?" diyorlar? Onlara söyle: "Eğer uydurdumsa vebali boynumdur. Oysa ben, sizin

وَيَا قَوْمِ لَا آتِيَكُمُ عَلَيْهِ مَالٌ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى اللَّهِ وَمَا آتَا
بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلْكُ قَوْمِهِمْ وَلَكِنْ جَاءَكُمْ قَوْمٌ
يَتَّبِعُونَ ۝ وَيَا قَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ فَلَا
تَدْرُونَ ۝ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ
الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي
أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا
لَمِنَ الظَّالِمِينَ ۝ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَاءَدَلْنَاكَ فَأَكْثَرْتَ جِدَا لَنَا
فَأَتَيْنَا بِمَا بَعَدْنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۝ قَالُوا إِنَّمَا يَأْتِيَكُمُ
بِرَأْيِ اللَّهِ إِنْ شَاءَ وَمَا أُنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ۝ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي
إِنَّا رَدَدْنَا نَصْحَكُمْ إِنْ كُنَّا اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ
هُوَ رَبُّكُمْ وَاللَّوْثُ رَجُوعٌ ۝ أَمْ يَقُولُونَ أَفَرَأَيْهُ قُلُ
إِنْ أَفَرَسْتُهُ فَعَلَىٰ آجِرَامِي وَإِنَّا بِرَأْيِكَ جَائِحُونَ ۝ وَيُوحَىٰ
إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَرْدَأَمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ
بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ۝ وَاصْنَعِ الْفُلَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِّينَا
وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُعْرِضُونَ ۝

yüklendiğiniz vebalden uzağım.”⁶

36- Nuh'a "Haberin olsun, halkından iman etmiş olanların dışında hiç biri iman etmeyecek; onun için her ne yaparlarsa üzülmeye. 37-Bizim gözetimimizde ve vahyettiğimiz şekilde gemi yap. Bana o zulmedenler hakkında bir şey söyleme, çünkü onlar boğulacaklar" dedik.

⁵ MEŞİET (DİLEME): Bkz. 76/36 ayet dipnotu.

⁶ Nuh kıssası anlatılırken anlatım üslubu birden değişen bu ara ayet, Hz. Peygamber (s.a.v) 'e hitaben anlatılan bu Nuh kıssasını uydurduğu iddiasına bir ara cevap olabileceği gibi, Hz. Nuh'a hitaben peygamberliğini inkâr sadedinde cevap da olabilir. Zaten bu ayetten sonra kıssanın ikinci bölümüne geçiliyor. Bu nedenle Hz. Peygamber (s.a.v)'e hitaben söylenmiş olması ve kıssanın ikinci bölümüne geçişte araya yerleştirilmiş olması daha kuvvetli ihtimal olarak görünüyor.

38- O, gemiyi yapıyordu ve halkından bazı guruplar da yanından geçtikçe onunla eğleniyorlardı. Nuh, “Eğer bizimle eğleniyorsanız, biz de sizin eğlendiğiniz gibi sizinle eğleneceğiz,

39-Çok yakında perişan edecek azabın kime geleceğini ve hiç hafifletilmeyecek cehennem azabının da kimin başına ineceğini göreceksiniz” dedi.

40- Nihayet emrimiz gelip de yerden sular kaynayıp taşmaya başlayınca, Nuh’a “Her birinden ikişer çift alıp aleyhinde hüküm giymiş olanların dışında aileni ve iman edenleri gemiye bindir” dedik. Zaten onunla birlikte pek azı dışında kimse iman etmemişti.

41- Nuh, “Hadi binin içine; yürümesi de, demir atması da Allah’ın adıyladır. Rabbim kesinlikle çok bağışlayıcı, sevgi ve merhamet kaynağıdır; bundan hiç şüphemiz olmasın” dedi.

42- Gemi, içindekilerle birlikte dağ gibi dalgaların içinde akıp gidiyordu. Nuh, o an kıyıda kalan oğluna, “Oğlum! Gel bizimle beraber bin, kâfirlerle beraber olma” diye bağırdı.

43- Oğlu, “Ben, beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım” dedi. Nuh, “Bugün sevgi ve merhametini kazanmış olanların dışında Allah’ın emrinden koruyacak yok” dedi. Derken tam o anda aralarına bir dalga yükseldi ve oğlu da boğulup gitti.

وَيَصْنَعُ الْفُلَ وَكَلَّمَ رَبُّهُ عَلَيْهِ سَلَامًا مِنْ قَوْمِهِ يَحْيَىٰ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ
إِنْ تَصَدَّقْنَا فَإِنَّا نَتَصَدَّقُكَ كَمَا تَصَدَّقُونَ ﴿٣٨﴾ فَتَوَفَّ
تَعْلَمُونَ مِنْ آيَاتِهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَجْلِبُ عَلَيْهِ عَذَابٌ
مُقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا
مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَاسِتَيْنِ وَأَمْلِكْ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
وَمَنْ أَمَرَ وَمَا أَمَرَ مَعَ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا
بِسْمِ اللَّهِ يَحْمِلُهَا وَمُوسِيهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾
وَهُيَ تَحْمِلُ يَمِينَهُ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ
فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ
سَأُجَالِسُ الْجِبَالَ فَيَغْصِمُنِي مِنَ الْمَآءِ قَالَ لَا عَاصِمَ لِيَوْمٍ مِنْ أَمْرِ
اللَّهِ إِلَّا مَنْ جِئَ بِهِمُ الْوَعْدُ فَكَانَ مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٤٣﴾
وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكَ وَيَا سَمَاءُ أَفْلَعِي غَيْصَ
الْمَاءِ وَفُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا
لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي
مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنَا خَشَعُ الْمَآكِينَ ﴿٤٥﴾

44- Ve “Ey yer suyunu yut ve ey gök sende açıl” denildi. Su çekildi, iş bitirildi, gemi Cudi üzerine oturdu. Ve bir ses yankılandı: “Zalimler güruhu olmaz olsun!”⁷

45- Nuh Rabbine seslenip, “Ey Rabbim, elbette oğlum benim ailemdendi, Senin sözün de kesinlikle haktır. Fakat yine de karar senin, kararların en iyisini Sen verirsin” dedi.

⁷ NUH TUFANI: Bkz. 71/25. ayet dipnotu.

46- Allah, “Ey Nuh! Oğlun asla senin aileden değildi. İşin doğrusu bu değil.⁸ Şu halde bilmediğin bir şeyi benden isteme. Ben, seni cahillerden olmaktan men ederim” buyurdu.

47- Nuh, “Ey Rabbim, senden bilmediğim şeyi istemekten sana sığınırım. Eğer sen, beni bağışlamaz ve üzerimden sevgi ve merhametini eksik edersen mahvolurum” dedi.

48- Denildi ki: “Ey Nuh! Sen ve beraberindekiler, Bizden bir barış ve esenlik içinde inin. Daha birçok topluluğu çağlar boyu yaşatacağız. Sonuç olarak inkârcıların Bizden göreceği, acı bir azaptır.”

49- İşte bunlar sana vahiy ile bildirdiğimiz gayb haberlerindendir. Bundan önce onları ne sen bilirdin, ne de halkın. O halde güçlülere göğüs ger. Gelecek, Allah bilinciyle yaşayanlarındır; bundan hiç şüphenez olmasın.

50- ÂD’A da kardeşleri Hûd’u gönderdik. Onlara, “Ey halkım! Allah için çalışın, O’na ibadet edin; sizin O’ndan başka hiç bir tanrınız yoktur. Sizin yaptığınız kuru kuruya iftiradır.

51- Ey halkım! Ben sizden bunun için maddi bir karşılık istemiyorum. Benim mükâfatım, ancak beni yaratana aittir. Bu akıl tutulması neden?

52- Ey halkım! Rabbinizden af dile-

قَالَ يٰ نُوحُ اِنَّكَ لَمِنَ الْمُهْلَكِ اِنَّكَ عَمَلْتَ عِزْمًا فَلَا تَسْتَلِ
مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ اِنِّي اَعْطَاكَ اَنْ تَكُونَ مِنَ الْغَالِبِينَ ﴿٤٦﴾
قَالَ رَبِّ اِنِّي اَعُوْذُ بِكَ اَنْ اَكُنَّ لَكَ مِمَّا لَيْسَ بِكَ بِهِ عِلْمٌ وَّ اَلَا
تَنْفِرُ لِيْ وَرَجْعَتِيْ اَكُنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يٰ نُوحُ اٰمِطْ
سِلَاحَكَ وِثَاقًا وَرَكَابَكَ عَلَيكَ وَ عَلَى اٰمِرٍ مِّنْ مَّعْلُوكٍ وَ اٰمَرَ
سَمِيْعُهُمْ فَوَيْلٌ لَّهُمْ مِّنْ عَذَابِ اٰلِهَةٍ ﴿٤٨﴾ ذٰلِكَ مِنْ اٰتَا
الْغَيْبِ نُوْحًا اِيَّاكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُ اَنْتَ وَ لَا قَوْمُكَ
مِّنْ قَبْلِ هٰذَا فَاصْبِرْ اِنَّا لَنَاصِرَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٩﴾ وَاٰلِ عَادٍ
اِنَّا نَحْنُ هُوْدًا قَالِ يٰ قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ
اِنَّا نَحْنُ الْاَمْفَكُوْنَ ﴿٥٠﴾ يٰ قَوْمِ لَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا
اِنَّا خٰبِرٌ عَلٰى الَّذِيْ فَطَرْنٰى فَلَا تَقْوِلُوْنَ ﴿٥١﴾
وَاَقْوِمُوا صَبْرًا وَاَرْبِكُمْ نَحْنُ نُوْبِّئُكُمْ بِرِسَالِ السَّمٰوٰتِ
عَلَيْكُمْ مِّزَازًا وَ يَزِدُّكُمْ قُوَّةً اِلٰى قُوَّتِكُمْ وَ لَا تَتَوَلَّوْا
مُجْرِمِيْنَ ﴿٥٢﴾ قَالُوْا يٰ هُوْدُ مَا جِئْنَا بِبَيِّنَةٍ وَّمَا نَحْنُ
بِتَارِكِي الْاٰلِهَةِ اَعَنْ قَوْلَكَ وَّمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِيْنَ ﴿٥٣﴾

yin, O’na tövbe edin ki üzerinize göğün bereketini, sevgi ve merhametini bolca indirsin. Gücünüze güç katarak sizi yükseltsin, günaha ısrar edip yüz çevirmeyin” dedi.

53- Dediler ki: “Ey Hûd! Sen bize mucize getirmedin, senin bir tek sözünle tanrılarımızı terk edip sana inanamayız.

⁸ Ayetin bağlamında konu Hz. Nuh’un oğlunun yanlış bir iş yaptığına değil, Hz. Nuh’un “aile” anlayışına yöneliyor. Bu nedenle [اِنَّهٗ عَمَلٌ عِزْمًا] “Hiç kuşkusuz o doğru olmayan bir iştir” ibaresindeki “hu” zamirinin oğluna değil, Hz. Nuh’a raci olduğu görüşü daha isabetli görünmektedir (Razi). Nitekim ayetin devamında, Hz. Nuh’a “Cahilik yapma” diyerek uyarıda bulunuluyor ve “aile”den ne anlaşılması gerektiği gösterilmesine “ümme”ten bahsediliyor... Ayrıca bir kavram olarak Bkz. “ÂL”; 3/33. ve “ÜMMET”; 17/71. ayet dipnotları.

lerdi. Yani “Falanca falancaya boyun eğ, itaat eder” demek isterlerdi. Çünkü alından yani perçeminden, kâkülünden tutulan kimse, egemenlik altına girmiş olur. Yine Araplar, birini esir alıp onu salıvermek ve başına kakarak azat etmek istediklerinde, onu hor ve hakir görmek için perçemini keserlerdi. Böylece Araplara bildikleri bir deyimle hitap edilmiş oluyor. Demek ki ayette geçen [اِذْ يَبِيعُهَا] “perçeminden tutan” deyimini Türkçe’de “ipi elinde tutan” dediğimiz şeyi çağrıştırır. “Onun ipi falancanın elinde” deriz. Yani tümüyle onun kontrolünde, onsuz bir iş yapamaz anlamında...

¹⁰ HUD VE ÂD: Ad kavmi, Güney Arabistan’da yaşayan bir Sami topluluğuydu. Hz. İbrahim’den çok önceleri tarih sahnesine çıkmışlar ve yaşadıkları bölgede meydana gelen bir kum fırtınası sonucu bir daha bellerini doğrultamamışlar ve bu afetten sonra tarih sahnesinden çekilmişlerdi. Ancak hatırası, Arap ve İbrani muhayyilesinde her zaman canlı kalmıştı. MÖ. 5–6 yüzyıllarda tüm Mezopotamya/Sami halk destanlarından derlenmeye başlanan Tevrat kıssalarına, dönemin İbrani din adamları tarafından İbranilerin atası olarak yazıldı. Hz. Hud ile Hz. İbrahim arısına bir dizi İbrani soyu dizildi. Nüfus kütüğü gibi tek tek boşluklar, bir takım isimlerle dolduruldu. “Yehud” isminin “Hud”dan geldiği söylendi ve ona Tevrat’ta “karşıdan karşıya geçen” anlamına gelen “Eber” dendi. “İbrani” isminin kökünün de bu olduğu savunuldu. Bunların hepsi yakıştırma ve düzmece olmak durumundadır. Çünkü bu kabile ve topluluklar, Mezopotamya/Sami havzasında çağlar önce yaşamış kimi kabileler ve göçebe, yarı-göçebe veya yerleşik topluluklardır. Zamanla dilleri unutulmuş, adları tarihten silinmişti. Bu durum, örneğin Türk tarihinde eski çağlarda Orta Asya’da yaşamış Hunlar, Göktürkler, Uygurlar vs.den; İran tarihinde Medler, Partlar vs.den; Avrupa halklarına Etsrüksler, Mikaniler, Keltler, Anglar, Saksonlar, Slavlar vs.den bahsetmeye benzer. Büyük kavim göçleri, yer sarsıntıları, istilalar vs. ile yok olan, dönüşen, değişen, birbirine giren halklar sürekli oluşum halindedir ve bu halen de devam etmektedir. Şu an kimin hangi soydan geldiğinin bilinmesi mümkün değildir. Çünkü kimin kimden geldiği, birbirine karışmış vaziyettedir. Bu anlamda saf ırk diye bir şey yoktur, ırk aslında bir histir. Kur’an’da böyle tarihin derinliklerinde unutulup giden milletler hitap çevresi olan Sami muhayyilesinden örneklerle sadece birer ibret vesilesi olarak hatırlatılıyor. Bunların hangi soydan geldikleri ve kimin atası olduklarının hiçbir önemi bulunmuyor. Bölge halklarının muhayyilesinde hatıraları belli belirsiz canlı kaldığı için, onlar üzerinden ahlaki mesajlar veriliyor...

¹¹ İMAR/UMRAN: Sözlükte [عَمَرَ] kökünden gelir. Mastarı, “uzun ömürlü olmak, bir yeri imar etmek, bir yerde otürmek, şenlenmek” demektir. Umre yapmak, sarık vb. benzer başörtüsü giymek (i’timâr); yerleşmek, kolonileşmek, sömürmek (isti’mâran); sömürü, sömürgecilik, emperyalizm (isti’mâr); sömürgeci, emperyalist (isti’mârî); sömürgecilik, emperyalizm (isti’mariyye); yapı, bina, apartman, mimarî (i’mâret); medeniyet, kültür ve yapı aktivitesi (u’mrân); hayat, yaş, ömür (u’mr); tamir, onarım, restorasyon (ta’mir); sömürge, koloni (amîra); sömürgeci, emperyalist (musta’mir); dayanıklı, ömürlü (mua’mmer) kelimeleri bu köktendir... Görül-

düğü gibi insanoglunun “Yeryüzünü imar etmek” gibi bir misyonu var. Buna **İbn Haldun**, aynı kökten *umrân* demişti. Çağdaş Arap muhayyilesinin, sömürü ve emperyalizm kavramını ifade için bu kökten gelen *isti'mâr* kelimesini türetmiş olması da ilginçtir. Demek ki yaptığınız kültür, alet, bina, yapı aktivitesiyle başkalarının yurtlarına yerleşiyor, onların kaynaklarını kendinize akıtıyor ve böylece kendi ömrünüzü uzatıyorsanız bu, sömürgecilik (*isti'mâr*); tam tersi yarattığınız imkanlarla siz başkasının ömrünü uzatıyor, onlara faydalı oluyor, kendi kaynaklarınızı onlara akıtıyorsanız bu da *imâr*, *mamur*, *umrân* oluyor. Ayet, bu ikincisini insanlara misyon olarak yüklüyor. Peki, *umrân* (medeniyet, uygarlık) nedir? Kim ne yaptığı zaman medeni (uygar) olur? Öyle görünüyor ki medeniyet insanoglunun kült ve alet üretmesidir (**Begoviç**). İnsan bu faaliyetiyle hayvandan, bu faaliyetin mekana yansıması olan “şehir” de “orman”dan ayrılmış olur. Kültten maksat, öğrenmeye dayalı soyut değerlerdir. Düşünce, felsefe, din, ahlak, hukuk, şiir, sanat vb. aletten maksat da, yapmaya dayalı somut değerlerdir; bina, yapı, mızrak, kalkan, top, mermi, araba, bilgisayar vs. İnsanoglunun örneğin mızrak yapması alet, mızrak üzerine şiir yazması külttür. Bunların her ikisini de ormanda göremeyiz. Bu nedenle medeniyetin ne olduğunu iyi anlayabilmek için insan-hayvan, şehir-orman kıyaslaması yapılmalıdır. İnsan hayvandan farklılaştığı oranda medenidir, şehir ormandan farklılaştığı oranda uygardır. Bu farklılığın ölçüsü ise kült ve alet üretimidir. İnsanın tıpkı bir hayvan gibi yaşaması, şehrin tıpkı bir ormana dönmesi vahşi hayata ve barbarlığa dönüştür. Bu nedenle tarih boyunca insanı hayvandan, şehri ormandan ayırmak için gelen tüm evrensel insani değerler; öldürmemek, çalmamak, aileler halinde yaşamak, komşuya iyi davranmak, doğaya, çevreye, Tanrı'ya saygılı olmak, ölü eti yememek, kan içmemek vs. şehir hayatına “hukuk” getiren uygarlaştırıcı ilkelerdir. Bu nedenle dinler, hep büyük şehir merkezlerinde (*ummu'l-qura*) vücut bulmuştur. Demek ki din/medine /medeniyet üçlüsü, kopmaz bir şekilde birbirinin içinden çıkmaktadır. Çünkü hakiki bir din, şehre şeriat (hukuk) getirerek onu ormandan, insanı da hayvanlaşmaktan kurtaran medenileşme yoludur...

63- Salih, “Ey halkım! Eğer Rabbin-den apaçık söz ile gelmişsem ve beni sevgi ve merhametiyle desteklemişse..., O’na karşı çıktığım takdirde beni O’ndan kim kurtarabilir? Demek ki, siz bana verilecek zararı artırmaktan başka bir şey yapmayacaksınız 64-Ey halkım! İşte şu Allah’ın dişi devesi, sizin için bir göstergedir. Bırakın onu, Allah’ın toprağında yayılsın, ona bir kötülük yapmayın. Aksi halde çok yakında azaba düşer olursunuz” dedi.

65- Fakat onu küstahça öldürdüler. Salih de onlara, “İşte söylüyorum. Memleketinizde üç vakte kadar bekleyin, bunun hiç de yalan olmadığını göreceksiniz” dedi.

66- Nihayet emrimiz vaki olunca. Salih’i ve beraberinde iman etmiş olanları, sevgi ve merhametimizle azaptan ve o günün rezilliğinden kurtardık. Rabbin çok güçlüdür, çok üstündür; bundan hiç şüphemiz olmasın.

67- Zulmedenleri ise korkunç bir ses yakaladı; yurtlarında çöke kaldılar.

68- Sanki orada daha önce hiç yaşamamışlar gibiydiler. Bak, işte böyle Rabblerini yok saymıştı Semud kavmi; ve bak, Semud nasıl bir daha geri gelmemecesine silinip gitti...¹²

69- İBRAHİM’E de elçilerimiz müjde ile geldiler ve “selam” dediler. O da, “ve

قَالَ لَا قُوَّةَ لَنَا إِشْمُكَ إِلَّا بِإِذْنِ رَبِّي وَإِنِّي أَخَافُ
رَحْمَةً فَمَنْ يَصْرِفْ مِنْهُ لَوْ أَن عَصَيْتُهُ قَدْ أَتَيْتُ وَنِي
غَيْرَ خَيْرٍ ٦٣ وَبِأَقْوَمِ هَؤُلَاءِ لَأَقْدَأُ اللَّهُ لَكُمْ آيَةً
فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا يَسُوءَ
فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ٦٤ فَعَمَرُوهَا فَكَانَ تَمَسُّعُوهَا
فِي بَارِكَةٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعَذَابٌ مُّكَذِّبٍ ٦٥ فَلَمَّا
جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ رَحْمَةً مِنَّا وَمِن
خَيْرِ بَرِيَّةٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ٦٦ وَأَخَذَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِينَ ٦٧ كَانُوا يَنْفُتُونَ بِهَا
الْأَنْعَامَ إِنَّمَا كَانَ عَمْرُؤُا كَفَرًا وَارْتَبَهُمُ الْيَوْمُ الْمَوْتُ ٦٨ وَلَقَدْ
جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ
قَالَ إِنِّي أَبْجَلُ حَبِيرٍ ٦٩ فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ
إِلَىٰ بَنِيكَ مِنْهُمْ وَاجْتَسَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَمْنُنْ
إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ٧٠ وَامْرَأَتُهُ قَانَنَةُ فَفَضَحَتْ
فَقَبَسْنَا هَاهُنَا الْبَاقِيَّ مِنْ وَرَاءِ الْإِنخِلِ يَفْقُوبُ ٧١

aleyküm selâm” dedi ve bekletmeden gidip kızartılmış bir buzağı getirdi.

70- Yemeğe ellerini uzatmadıklarını görünce davranışları tuhafına gitti ve kendi kendine kaygılandı.¹³ “Endişelenmene gerek yok, zira biz Lut kavmine gönderildik” dediler.

71- İbrahim’in eşi de ayakta dinliyordu ve bunu duyunca sevindi, çünkü ona İshâk’ı müjdeledik, İshâk’ın arkasından da Yakub’u...

¹² SEMUD KISSASI: Bkz. 7/73. ayet dipnotu.

¹³ Rivayete göre, o günkü geleneklere göre eve misafir olarak gelip de ikram edilen yemeği yemeyenlerin bu davranışları niyetlerinin kötü olduğuna yorulurdu.

72- “Daha neler” dedi eşi, “Ben yaşlı bir kadın, kocam da yaşlı bir adamken çocuk mu doğuracağım? Ne tuhaf!”

73- Elçiler, “Allah’ın işini mi tuhaf buluyorsun? Allah’ın bereketi, sevgi ve merhameti üzerinize olsun ey ev halkı. Allah’ın lütfu boldur, övülmeye lâyık olan O’dur; bundan hiç şüphemiz olmasın” dediler.

74-İbrahim’in kendisine müjde gelip de endişesi geçince, Lut kavmi hakkın-da bizimle tartışmaya başladı.

75-Çünkü İbrahim, gerçekten ince ruhlu¹⁴ bir insandı; saf bir yürek temizliği içinde yalvarır yakarırdı.

76- Elçiler, “Ey İbrahim! Vazgeç onlar için kendini yıpratıp durmaktan, çünkü Rabbinin buyruğu bir kere gelmiş bulunuyor ve artık bu azaptan geri dönüş yok” dediler.

77- ELÇİLERİMİZ¹⁵ gelince, Lut onlar adına kaygılandı, eli ayağı birbirine dolaştı ve “Bu çok zor bir gün” dedi.¹⁶

78- Halkından kimileri şehvetten kudurmuşçasına ona geldi. Zaten bunlar, önceden beri böyle iğrenç işler yapı-maktaydılar. Lut, “Ey halkım! İşte ka-dınlar.¹⁷ Onlar sizin için daha temiz. Allah’ın öfkesini çekmekten sakının da misafirlerimin yanında beni rezil etmeyin. İçinizde hiç mi akıllı başında bir adam yok?” dedi.¹⁸

79- Onlar, “Bırak şimdi kadınları, bi-zim kadınlarda gözümüz olmadığını bi-liyorsun. Ne istediğimizin gayet iyi far-kındasın” dediler.¹⁹

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأَعْيُنَ وَالْأَنفُسَ شَيْخًا لَمَّا
كُنْتُمْ عَجَبٌ ۖ قَالُوا اتَّعَجِبْنَ مِنْ أَوَّلِ اللَّهِ وَرَكَاتُ
عَمَلِكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ أَيْ جِدِّ جَدِّ ۖ قَالُوا دَمَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ
الرَّوْعَ وَجَاءَهُ الْبَشْرَىٰ بِنَا فِي قَوْمِ لُوطَ ۖ إِنْ إِبْرَاهِيمَ لَجَلِيمٌ
أَوَّاهٌ مُنِيبٌ ۖ يَا إِبْرَاهِيمُ اعْرِضْ عَنْ هَذَا ۖ إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ
وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُهْذَبِينَ ۖ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا
لُوطًا مِنْ أَهْلِهِ وَمَا نُنَاصِيهِمْ ۖ ذُرَّعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ
ۖ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قُلُوبِهِمْ كِبَارُ تَوَفَاكُم ۖ
السَّيِّئَاتِ ۖ قَالُوا قَوْمُ هَؤُلَاءِ بَنَاتٍ مِنْ طُغْيَانِكُمْ ۖ فَانْهَو اللَّهَ
وَلَا تَخْشَوْنَ فِي صَنْفِ الْإِسْنِ كَرِهُنَّ رَشِيدٌ ۖ قَالُوا لَقَدْ
عَلِمْتَ مَا نَأْتِي فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا تُرِيدُ ۖ قَالِ
لَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ يُكَفِّرُونَ زَوَاجَهُمْ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ۖ قَالُوا لَإِذَا لُوطُ
إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَنْسِرْ إِبْرَاهِيمَ لِيَقْطَعَ
مِنْ آلِيلٍ وَلَا يَلْتَوِيَنَّ سَنُكَ أَتَدُلُّ إِلَّا أَمْرًا لَكَ ۖ إِنَّهُ مُصِيبُهَا
مَا أَصَابَهُمْ لَمَزَمُوا هُمَا الصَّبْحُ الْبُيُوتِ الصَّبْحُ بِقَرَبٍ ۖ ۝۸۱

80- Lüt, “Keşke, size karşı koyacak gü-cüm kuvvetim olsaydı” diye hayıflandı. “Ya da bana arka çıkacak sağlam bir da-yanak” dedi.

81- Elçiler, “Ey Lut! Emin ol biz Rabbi-nin elçileriyiz; onlar sana ihtimal yok el uzatamazlar. Aileni de yanına alarak çe-kin gidin buralardan, arkanıza bile bak-mayın. Ancak şu eşin hariç, çünkü onla-rın başına gelecek olan, onun da başına gelecek. Haberin olsun. Onlar için belir-lenmiş vakit sabahtır, zaten sabah da ya-kın değil mi?” dediler.

¹⁴ HALİM: Sözlükte [حلم] kökünden gelir. Mastarı, “düş görmek, rüya görmek, ergenliğe ermek, yumuşak olmak, kendine hâkim olmak” demektir. Rüya görmek, ihtilam olmak (ihtilâm); düş, rüya (hulm); kene, meme ucu (halme); kendini tutan,

bağışlayan, ölç almayan (*halîm*) kelimeleri bu köktendir... Arap muhayyilesi, devenin bağlanmasına “akıl”, ergenliğe ulaşmaya, ihtilam olmaya da “hulm” demiş. Bu, akıl ile hilm arasında bir irtibatın olduğunu gösterir. Zira ergenlik, yani ihtilam olmaya başlamak, kişinin akli dengesinin yerinde olduğuna, rüştüne erdiğine, dolaşısıyla artık mükellef olduğuna delalet eder. Bu nedenle akıllı kişi, kendini tutmasını bilen; hilm sahibi de öfkesini yenen, ince düşünerek olur olmadık işler yapmayan demek olur. Bu durum, kişinin hikmetli (bilgece) davranması manasına gelir. Hikmet de, “ata veya deveye gem vurmak”tan geldiğine göre, kişinin kendisine gem vurması (*hukm*); kendini tutup bağlaması (*akl*); ince ve derin düşünerek öfkesini yenmesi (*hilm*); onun rüştünü ispat ettiğinin göstergesi olur. Demek ki hilm, “incelik, yumuşaklık ve kendini tutma” ile ilgilidir; ve Türkçe’de “Hassas, ince ruhlu, oturup kalkmasını bilen, ince eleyip sık dokuyan, akli başında” deyimlerindeki manayı çağrıştırır...

¹⁵ “Elçiler (*rusul*) kelimesi, genellikle “melekler” olarak algılanmıştır. Ancak doğrudan melekler kelimesinin değil de, elçiler kelimesinin kullanılmasına bakılarak, bunların Hz. Lut’a yaptığı çalışmaların yoldan çıkmış bu körkütük halka bir fayda vermeyeceğini, buralarda boşuna uğraşıp durmamalarını, başka yerlere gitmelerini, bu tip insanlara artık sözün fayda vermediğini, bir gün başlarına bir afet gelip Allah’tan belâlarını bulacak bir topluluk olduklarını söyleyen erdemli ve dürüst kimi genç insanlar olduğu da düşünülebilir...

¹⁶ Yani: Lut kavminin eşcinsel sapıklık içinde olduğunu bildiği için, elçilerin parlak gençler olduğunu görünce onlar adına kaygılandı. Onların yanında bir rezalet çıkarmalarından endişe etti...

¹⁷ Harfi harfine: “İşte kızlarım...”

¹⁸ Yani: “Gelen elçilere şehvetle yaklaşarak, onları rahatsız ederek beni de zor durumda bırakmayın. Bu yaptığınız çok kötü bir iştir. Eğer şehvet başınıza vurmuşsa, sizin için uygun olan kızlar ve kadınlardır. Onlarla meşru yoldan evlenerek bir aile kurun böylece insan gibi yaşayın, fitrata uygun olan budur... Ayetteki “İşte kızlarım” ifadesi, sanki günahkârlara, Hz. Lut kızlarını ikram ediyormuş çağrışımı yapmaktadır. Birçok müfessirin de haklı olarak kaydettiği gibi bundan maksat, bütün kadın cinsidir. Şu halde Lut, “İşte Allah’ın dişi olarak yarattığı kadınlar, kızlar... Onlarla evlensenize, onları bırakıp da neden erkek erkeğe cinsel ilişkiye giriyorsunuz?” demek istemektedir...

¹⁹ Harfi harfine: “Dediler ki: Senin kızlarında bizim bir ‘hakkımız’ olmadığını biliyorsun. Ve sen ne istediğimizi kesinlikle bilirsin.”

82- Nihayet emrimiz vaki olunca, o şehirlerin altını üstüne getirdik ve üzerlerine sert taşlar yağdırdık. 83- Rabbinin katında hazırlanıp işaretlenmiş taşlar... Öyle ki bu taşlar, her zalime hiç de uzak değildir...²⁰

84- MEDYEN'e de kardeşleri Şu'ayb'ı gönderdik. Şu'ayb onlara, "Ey halkım! Allah için çalışın, O'na ibadet edin, sizin O'ndan başka hiç bir Tanrınız yoktur. Ölçüde ve tartıda hile yapmayın. Sizi çok şıarmış görüyorum ve gelip çatacak bir günün azabından korkuyorum.

85- Ey halkım! Ölçerken ve tartarken dürüst olun. İnsanların hakkına hukukuna riayet edin. Sağa sola saldıracak yeryüzünde fesat çıkarmayın.

86- Allah'ın helalinden bıraktığı kâr sizin için daha hayırlıdır, eğer gerçekten iman etmişseniz. Kaldı ki ben sizin bekçiniz de değilim" dedi.

87- Onlar, "Ey Şu'ayb! Atalarımızın tapıklarını terk etmemizi veya mallarımız hususunda dilediğimizi yapmamızı sana namazın mı emrediyor? Aslında sen halim selim, aklı başında birisisin" dediler.²¹

88- Şu'ayb, "Ey halkım! Rabbiniden apaçık sözler almışken ve beni güzel rı-

فَمَا جَاءَ أَمْرًا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا
حِجَابًا مِنْ حَبٍّ مَنصُودٍ ﴿٨٢﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ
مِنَ الظَّالِمِينَ يَحِيدُ ﴿٨٣﴾ وَالْإِنَّمَانُ مَا هُمُ شَيْءٌ قَالَ
يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ وَلَا تَنْقُصُوا
الْمِكَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أُرِيكُمْ نَجِيرًا وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ
يَوْمٍ يُحْطِطُ ﴿٨٤﴾ وَيَا قَوْمِ اتَّقُوا الْمَيْكَالَ وَالْمِيزَانَ
بِالْقِسْطِ وَلَا تَجْسُوا النَّاسَ بِأَشْيَاءِهِمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَشِيرًا لِلَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا لَيْسَ
أَصْلُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ تَتَّخِذَ الْبَاطِلَ أَوْلِيًّا أَفَأَنْ تَفْعَلَ
فِي مَوَالِكِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَكِيمُ الرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ
يَا قَوْمِ إِنِّي تَزِدُّكُمْ عَلَىٰ يَتَقٍ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ
رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَمْلِكَ لَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْتُمْ
عَنْهُ إِنِّي أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي
إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

zıkla rızıklandırmışken, ona karşı gelebileceğimi düşünebiliyor musunuz? Kendimle çelişmek istemiyorum.²² İyilik, güzellik ve doğruluktan başka bir amacım yoktur. Başarım da Allah'ın yardımını iledir. Bu yüzden ben sadece O'na dayanır ve ona yönelirim.

²⁰ Öyle anlaşılıyor ki Hz. Lut'un memleketi olan Sodom ve Gomorre, o dönemde bölgede meydana gelen şiddetli bir deprem ve volkanik püskürtüye maruz kalmıştır. Deprem ve püsküren lavların yağmasıyla şehrin tarihe karıştığı anlaşılıyor. Burada, Kur'an'ın sürekli haber verdiği üçlü; 1- Mevt (ölüm); 2- Afet ve 3- Kıyamet-ten ikincisi olan "bir afetin gelip çatmasının" tarihten çarpıcı bir örneği ile karşı karşıyayız... Dünyada ölümler, depremler, kasırgalar hiçbir zaman bitmiş değildir. Halen bu tür afetler birbiri ardınca olmaya devam etmekte ve yerküre kaçınılmaz sona doğru hızla ilerlemektedir. Her çağın insanına düşen, bunlardan birisi başına

gelmeden aklını başına toplamak, günah işlemekten vazgeçmek, erdemli ve dürüst bir hayat sürerek daima Allah bilinciyle yaşamaktır. Aksi halde, son pişmanlık fayda vermeyecektir... Kur'an'ın "teolojik" dille anlattığı olayları, bizim bu şekilde "jeolojik" dile algılamamız mümkündür. Bu ikisi aslında bir ve aynı şeydir...

²¹ Yani: "Aslında sen akli başında bir adamsın. Nasıl oluyor da atalarımızın yolunu terk etmemizi istiyorsun. Üç beş kendini bilmez maceraperest söylese neyse, senin böyle şeyler söylemen gerçekten çok tuhaf..."

²² Harfi harfine: "Size muhalefet etmemle sizi men ettiğim şeylere kendim düşmek istemiyorum."

89- Ey halkım! Bana olan düşmanlığınız, sakın sizi Nuh, Hud veya Salih kavminin başlarına gelenler gibi bir felâkete sürüklemesin. Bakın, Lut kavmi de çok uzağınızda değil.

90- Rabbinizden af dileyin. O'na tövbe edin. Rabbinin sevgisi²³ ve merhameti sonsuzdur” dedi.

91- Onlar, “Ey Şu'ayb! Söylediklerinden pek bir şey anlamıyoruz, ciddiye alınacak bir taraftarın da yok. Eğer çevrende itibar ettiğimiz bir kaç kişi de olmasaydı, seni öldüresiye taşlardık. Bizim için hiç bir anlam ifade etmiyor-sun” dediler.

92- Şu'ayb, “Ey halkım! Çevremdeki itibar ettiğiniz o bir kaç kişi sizin için Allah'tan daha mı önemli ki, onlar için Allah'ı gözden çıkarıyorsunuz? Rabbin bütün yaptıklarınızı kuşatmıştır; bundan hiç şüphemiz olmasın.

93- Ey halkım! Elinizden geleni yapın, ben de bana düşeni yapacağım. Fazla uzak değil, o rezil rüsva edecek azap kimin başına gelecek ve kimmiş yalancı çok yakında göreceksiniz. Bekleyin, ben de sizinle birlikte bekliyorum” dedi.

94- Nihayet emrimiz vaki olunca, Şu'ayb'ı ve beraberinde iman edenleri sevgi ve merhametimizle kurtardık. Zulmedenleri ise korkunç bir ses yaladı ve yurtlarında çöke kaldılar.²⁴

95- Sanki orada daha önce hiç yaşı-

وَيَا قَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمُ
نُوحٍ أَوْ قَوْمُ هُودٍ وَ قَوْمُ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ
(٨٩) وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ
وَدُودٌ (٩٠) قَالُوا كَيْفَ نُصَافِحُ مَا نَفَقُوا كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا
لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا
بِعَزِيزٍ (٩١) قَالَ يَا قَوْمِ إِنْ كُنْتُمْ عَلَيَّ غَافِلِينَ فَإِثْنُونِي مِنَ
الَّذِينَ تَتَذَكَّرُونَ (٩٢) وَبَاءَ كُفْرُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا تَعْمَلُونَ مِحْطٌ
وَيَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ
مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوا
إِنِّي مُكَافِّرٌ (٩٣) وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ شُعْبًا وَالَّذِينَ
آمَنُوا مَعَهُ رِهْقَةً مِنْكُمْ فَانْهَبُوا السَّيْفَ الَّتِي هُمْ فِيهَا
كَاظِمُونَ (٩٤) فَاصْبِرْ فِي دِيَارِهِمْ جَائِعِينَ (٩٥) كَانُوا لَمْ يَنْفَعُوا فِيهَا
أَلَا بُعْدَ لِدُنَيْكَ مَا بَدَدْتَ ثَمُودَ (٩٦) وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ (٩٧) إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ
فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ (٩٨)

mamış gibiydiler. Bak, işte Semud'un silinip gittiği gibi Medyen de böyle silinip gitti...

96- İYİ DİNLEYİN! Musa'yı da ayetlerimizle ve apaçık bir delille gönderdik.

97- Firavun'a ve onun ileri gelenlerine... Fakat onlar Firavun'un yönetimine uydular. Oysa Firavun'un yönetimi, sağduyuya dayanmayan akıldışı bir yönetimdi.²⁵

²³ VEDUD: Sözlükte [ودد] kökünden gelir. Mastarı “sevmek, istemek, arzulamak, temenni etmek” demektir. Sevgisini kazanmak, dalkavukluk etmek, sever görünmek (teveddud); sevgi, dostluk (meveddet); dostluk cemiyeti (vidâdiyye); sevgi, istek, arzu, temenni (vedd); sevgiye dayalı, dostça, istekli olarak, dostane

(vuddi); çok seven, çok sevgili (vedūd) kelimeleri bu köktendir... Ayete geçen [رَحِيمٌ وَدُودٌ] ifadesi, besmeledeki [رَحِيمٌ رَحْمَانٌ] ifadesini tefsir etmektedir. “Çok seven” anlamına gelen *Rahman*’ın yerini burada *Vedūd* almış. Bu da, “Çok seven, sevgi ile dopdolu” demektir. Nitekim *Rahman* ve *Rahim*’i, “Sevgisi ve Merhameti Sonsuz” olarak Türkçe’ye çevirmemiz, Kur’an’ın işte bu kendi kendini tefsirine dayanmaktadır... Ayrıca Bkz. “RAHMAN ve RAHİM” 1/2. ayet ve “ALAK” 96/2. ayet dipnotları.

²⁴ Demek ki Hz. Lut halkının yaşadığı Sodom ve Gomorre’ye komşu, bugünkü Filistin’de Akabe Körfezi olarak bilinen Ölü Deniz’in doğusundaki Moab dağlarına kadar uzanan bölgede yaşayan Şuayb’ın halkı da, şiddetli yersarsıntısının yarattığı korkunç bir gürültüyle uyandılar ve bir daha kalkamadılar. Bu ayetler, gecenin koyu karanlığında ansızın gelen 8–9 şiddetindeki bir depremi bizzat yaşayanlar için daha açıklayıcı olabilir...

²⁵ Harfi harfine: “Firavun’un ‘emr’ine uydular. Ve Firavun’un ‘emr’i ‘reşid’ değildi.” Yani: Firavunlar idaresi, eski Mısır’da sihir ve büyüü esas alan bir korku imparatorluğuydu. Firavun, etrafına topladığı sihirbaz ve büyücülerle halk üzerinde bir korku yaratmıştı. “Asa” da, bu büyü imparatorluğunun dini/ideolojik simgesiydi. Çünkü Sümer, Akkad, Babil, Asur, Hitit, Mısır vb. eski dünya dinlerinde devlet ve imparatorluklar birer Tanrı-devlet idiler. Bu anlayışta, “Tanrıların arabaları, sembolleri, hayvanları, meclisleri, soyları, nesiller, temsilcileri “ vs. olurdu. Hilal, yıldız, güneş diski, yedi nokta, şimşek, haç, kanatlı disk, boynuzlu başlık, kama, lamp, vazo, omega işareti, dörtgen, gamalı haç, kürek, saban, arpa sapı, ziggurat, ağaç, kova ve kozalak gibi işaretler; boğa, aslan, at, köpek, inek, buzağı, kaplumbağa, yılan, akrep, fare, balık, sinek, kuş gibi hayvanlar; çift aslan başlıklı asa, tek aslan başlıklı asa, kartal başlı asa, koçbaşı asa, ejderha başlı asa, keçi başlı asa, balık başlı asa, imdugud başlıklı asa, kancalı asa, topuzlu asa, ok şeklinde asa vs. de, Tanrıların sembol ve armaları olarak kullanılırdı. Tanrı-kral, daima elinde bu asalardan biri ile dolaşırdı. Ordu birliklerinin bayrak ve flamaları, bu simge ve işaretlerle süslenirdi. Bu haliyle bu devletler, ezoterik (gizemli); magic (büyücü din adamlarına dayalı); astrolojik (kehanet ve yıldız falcılığı ile gelecek okuyan) sır, tılsım ve afsun üzerine kurulu irrasyonel (akıldışı) bir korku devletleriydiler. O dönemde Mısır’da halk, ‘Bunların elinde her türlü güç var. Ellerindeki asa ile bir anda her şeyi tersine çevirir, istediklerini öldürür, istediklerini diriltir, yağmuru yağdırır, yıldırımını düşürebilirler. Bunlara karşı gelmemiz imkânsız, olağanüstü bir sihir gücüne sahipler. Bu nedenle Firavun, söyledikleri gibi ya Tanrı ya tanrının bedenlenmiş tezahürü veya tanrının oğludur.’ diye inanıyorlardı. İşte Hz. Musa, “asa” meydan okuması ile bu akıldışı “büyü imparatorluğunu” sarsarak, Firavun yönetiminin aslında halkın korkusundan beslendiğini, çürük ve sahte bir temele dayandığını gösterdi. Mısır Firavunluğunun şahsında Allah’ın bölünmez bütünlüğünü parçalayan, yani şirk koşan bütün eski dünya dinlerinin dini/ideolojik temellerini dinamitledi...

98- O Firavun, Kıyamet gününde hal-kının önüne düşecek ve onları suya gö-türür gibi ateşe götürecektir. Ne berbat bir yerdir o maslak.²⁶

99- Öyle ya, bu dünyada Allah'ın lane-ti kovaladı durdu onları, kıyamet günü de kurtulamayacaklar ondan. Ne fena-dır paylarına düşen!

100- İŞTE BUNLAR, geçmiş uygarlık-lardan sana anlattığımız kimi önemli haberlerdir. Onların kalıntılarından ha-la ayakta kalan da var, biçilmiş tarlalar gibi silinip gidenler de...²⁷

101- Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar kendilerine zulmettiler. Allah'tan başka taptukları Tanrıları, Rabbinin em-ri geldiği zaman kendilerine hiç bir ya-rar sağlamadı ve hüsrانlarını artırmak-tan başka bir işe yaramadı.

102- İşte Rabbin, zulmetmekte olan beldeleri çarptığı zaman böyle çarpar; çünkü O'nun karşılığı çok acı, çok çe-tindir.

103- Gerçekten bunda, ahiret azabın-dan korkanlar için kesin bir ibret var-dır. O, tüm insanların kendisi için toplanacağı bir gündür. Ve o bir gün mut-laka gelecek!

104- Biz onu ancak belirli bir süre için geciktiriyoruz.

105- Onun geleceği günde hiç bir kimse, Allah'ın izni olmadan konuşa-mayacaktır. Artık kimi bedbaht, kimi mutlu olacak.

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْعِلْمِ فَأَوْرَدَهُ النَّارَ وَيُسْرِ لَوْرَدُ
الْمُورُودُ ١٠٨ وَأَتَّبَعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْعِلْمِ يُسْرِ الرِّقْدُ
الرَّفُودُ ١٠٩ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَرَى نَقَضَهُ عَلَيْكَ قَائِدُ
وَحْشِيدٍ ١١٠ وَمَا ظَلَمُوا نَهْرًا وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَكَأَنَّهُمْ
عَنْهُمْ لَهْمُهُمْ إِلَى يَدِ عَوْنٍ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَسَاءَ جَاءَ
أَمْرُكَ وَمَا زَادُوكُمْ غَيْرَ تَنْبِيْ ١١١ وَكَذَلِكَ أَخَذَ رَبُّكَ
إِذَا أَخَذَ الْغُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ أَنْ لَقْنَهُ إِبْرَئِيمَ شَدِيدُ ١١٢
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمُ
بُجُوعِ لُ النَّاسِ وَذَلِكَ يَوْمُ مَشْهُودٍ ١١٣ وَمَا تُؤْخِرُهُ إِلَّا
لِأَجَلٍ مُّعَدُّودٍ ١١٤ يَوْمَ يَأْتِي لَا تَحْكُمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَنُفِثَ
بَيْنَهُمْ وَسُيِّرَ ١١٥ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِي النَّارِ لَهْمُ فِيهَا
رَقِيقٌ وَسُيِّرَ ١١٦ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَكُوتُ وَالْأَرْضُ
إِلَّا مَاشَاءَ رَبِّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَتَالِ لَسَائِدُ ١١٧ وَأَمَّا
الَّذِينَ سَعِدُوا فِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَكُوتُ
وَالْأَرْضُ إِلَّا مَاشَاءَ رَبِّكَ عَطَاءٌ غَيْرُ يُحْذَرُ ١١٨

106- Bedbahtlar ateşe atılacak; orada ah çekip inleyecekler.

107- Onlar orada, gökler ve yer durdukça aralıksız kalacaklar. Ancak Rabbi-nin uygun gördüğü süre başka, çünkü Rabbin uygun gördüğünü yapandır.

108- Ama mutlu olanlar cennette girecek. Rabbinin uygun gördüğü süreden başka, gökler ve yer durdukça hak ettikleri şekilde orada kalacaklar.

²⁶ Maslak: 1- Sürekli su akan boru. (İlerideki maslakdan su doldurmaya giden sim-siyah bir zenci kızının yakasından asıldı.- O. C. Kaygılı.) 2- Suyolu üzerinde bulu-nan su haznesi. 3- Büyük yalak demektir (TDK).

²⁷ Kur'an'ın, geçmiş uygarlıkların hikâyelerini günümüz insanına ders ve ibret ol-sun diye anlatışının, özellikle ahlâkî mesajlar vermek için olduğunu görüyoruz. Bu

amaçla geçmişte bir afet sonucu yok olup gitmiş kimi köy, kent ve ülkelerin durumu gözler önüne seriliyor. Her hangi bir sel, deprem, volkanik patlama, tufan, kasırga vs. sonucu tarihten silinmiş bu ülkeler üzerinden çıkarılması gereken ahlaki mesaj yineleniyor ve her çağın insanına, “Siz de böyle bir afete maruz kalabilirsiniz. Böyle bir şey sizin de başınıza gelmeden aklınızı başınıza toplayın ve Allah’a dönün” mesajı veriliyor. Öte yandan, olayların bir çırpıda anlatılışı bizi yanıltmamalıdır. Belki de bir uygarlığın bin yıllık, bir şehrin yüzyıllık, üç yüz-beş yüzyıllık hayatının önemli sahneleri öne çıkarılarak resmediliyor. Gerçekte olaylar, anlatımda kısa pasajlarda geçildiği gibi hemencecik cereyan etmiyor. Örneğin bir belde uzun yıllar günah ve kötülük içinde yaşarken, içlerinden bir peygamber çıkıyor ve onları yine uzun yıllar doğru yola çağırıyor. Peygamberin memleketi terk etmesi veya ölmesi sonucu yine uzun yıllar geçiyor ve bir gün başlarına bir afet geliyor. Bütün bu uzun zaman süreleri, Kur’an’da bir çırpıda başlıklar halinde veriliyor. Mesela Hz. Musa’ya “Firavun git” denmesiyle, aynı cümle içinde “Ve Musa Firavun’a giderek dedi” cümlesi arasında en az iki yıl vardır. Çünkü Teberi’nin rivayetine göre Musa’nın Mısır’a gelip Firavun ile görüşmek istemesi üzerine saraydan iki yıl boyunca bugünkü tabirle “randevu” verilmemiş, ancak iki yıl sonra saraya çıkıp Firavun’la görüşebilmiştir. Bundan dolayı Kur’an’ı bir tarih kitabı olarak görüp ondan bilgi çıkarmak yerine, bir “hitabet” olarak görüp ondan “bilinç” çıkarmak icap eder. Gerekli bilgileri jeolojik, biyolojik, antropolojik, sosyolojik araştırmalar yaparak Kuran’ın teolojik diliyle mezcetmek gerekir. Aksi halde, Kur’an’dan kafasını kaldırıp anlattığı uygarlıkları bizzat yerinde müşahede etmeyi bir türlü aklına getirmeyen, dahası bunu Kur’an’dan şüphe etme veya onda eksiklik görme olarak anlayan çoğu klâsik müfessirimizin durumuna düşer ve Kuran’a âdeta işkence edercesine malûmat çıkarmaya çalışırız. Bu da bizi Kur’an’ın yönlendirmesinin tam tersine tarihten ve tabiattan koparır. Çünkü Kur’an işaret parmağı gibidir; işaret ettiği yöne gitmeli, işaret parmağı ile uğraşıp durmamalıyız. İşaret edilen yön ise bizzat insanın kendisi, iç dünyası, inanış, düşünüş ve yaşayış biçimi başta olmak üzere insanlık tarihi, halklar, uygarlık kalıntıları, tabiat, bitkiler, hayvanlar, doğa olayları vs. yani bütünüyle evrendeki oluş ve akıştır...

109- O halde atalarının taptıkları gibi tapınıp duranların yanlış yolda olduklarından en küçük bir şüphen olmasın.²⁸ Biz de yaptıklarının karşılığını tastamam vereceğiz.

110- İyi dinleyin! Musa' ya kitabı verdik, fakat ona karşı çıkıldı. Rabbinin önceden verilmiş sözü olmasaydı, kesinlikle işleri bitirilmişti. Onlar ise hâlâ bundan şüphelenip duruyorlar.²⁹

111- Gerçekten Rabbin, onların her birine yaptıklarının karşılığını mutlaka verecektir. Allah bütün yaptıklarından haberdardır; bundan hiç şüpheniz olmasın.

112- Şu halde emrolunduğun gibi, tövbe edenlerle birlikte doğruluk ve dürüstlük yolunda yürü. Sakın çizgiyi aşır aşırı gitmeyin. O bütün yaptıklarınızı görüyor; bundan hiç şüpheniz olmasın.

113- Sakın zalimlere meyletmeyin yoksa size ateş dokunur. Allah'tan başka yâr ve yardımcınız yoktur. Aksi halde yardım göremezsiniz.

114- Gündüzün iki tarafında ve gecenin erken saatlerinde namaz kıl,³⁰ çünkü iyilikler kötülükleri giderir. Bu anlayan için bir öğüttür.

115- Güçlülere göğüs ger, çünkü Allah güzel ahlak sahiplerinin karşılığını mutlaka verir.

116- Şu halde, sizden önceki çağlarda

فَلَا تَكُ فِى مِرَّةٍ يَمَّا تَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا تَعْبُدُ
آبَاءَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَأَن تُلْوَ لَهُمُ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنصُورٍ ٥٩ وَلَقَدْ
آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِن رَّبِّكَ لَفُضِّى بَيْنَهُمْ وَأَنفَعْنَا لِنِى عَمَلِكُ مِنْهُ مَرْسَبٌ ٦٠ وَإِن
كَلَّمْنَا لَيُؤْفِقْنَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَالَهُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ٦١
فَأَسْقِمْنِمُكُمْ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ يَأْتِ مَعَكَ وَلَا تَطْعُوا أَنَّهُ
يَمَّا تَسْأَلُونَ بِصَيْدٍ ٦٢ وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ يَكْفُرُوا فَيَسْأَلُوكُمُ
التَّارُومًا لَّكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ بَيْنِ أَوْسِيَاءٍ ثُمَّ
لَا تَنْصُرُونَهُ ٦٣ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَى النَّهَارِ وَزُلْفَا مِنْ
الْأَيْلَانِ الْخَاسَاتِ يُذْهِبُ هَذِهِ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرَى لِلذَّاكِرِينَ
٦٤ وَأَصْرِفْ أَرْسَالَ اللَّهِ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْحَسَنِينَ ٦٥ قُلُوا
كَانَ مِنَ الْفُكْرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةً يَسْأَلُونَ عَنْ الْقَسَادِ
فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْ نَّجَسَاتٍ مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا مَا أَزْفَوْا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ٦٦ وَمَا كَانَ
رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَى بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْطَحُونَ ٦٧

yeryüzünde işlenen kötülöklere dur di-
yecek erdemli kimseler çıkmalı değil
miydi? Ama içlerinde kurtarmış oldukla-
rımızın az bir kısmı dışında bunu yapan
olmadı. Zalimlere uyanlar, refah ve lüks
hayat³¹ uğruna günaha gömölüp gittiler.

117- Senin Rabbin, halkı birbirine iyi-
lik, güzellik ve doğrulukla muamele et-
tikçe, bir beldeyi haksız yere helâk et-
mez; olacak şey değil!³²

²⁸ Harfi harfine: "Taptıkları şeyden kuşkuya düşme. Onlar sadece daha önce ata-
larının taptıkları gibi tapınıyorlar."

²⁹ Yani: Ey Muhammed! Musa'ya da tıpkı sana indirdiğimiz gibi kitap indirdik. Fa-
kat ona da, tıpkı sana karşı çıkıldığı gibi karşı çıkıldı. Eğer yapılanların karşılığını,
yani günahın cezasını ve sevabın mükâfatını, ahiret gününde vereceğimize dair in-

sanlığın yaratılışından bu yana verdiğimiz “söz” olmasaydı, o günahkârların cezalarını hemen oracıkta verirdik. Fakat onlar, yine de böyle bir günün gelip gelmeyeceği konusunda kuşkular içinde kıvranıyor, bir türlü inanamıyorlar... Demek ki bu ayet, yeryüzünde yaşayan insan topluluklarının davranışları konusunda genel bir ilke koymaktadır. Bu genel ilkenin ne olduğuna dair Hz. Ali'nin *Nehcu'l-Belağa*'daki şu sözü bir fikir verebilir: “*Dünyada imtihan var, ceza ve mükâfat yoktu; ahirette ise ceza ve mükâfat var, imtihan yoktur.*” Şu halde önceki çağlarda halkların başına gelen afetler ceza olsun diye olmamaktadır. Afet, tabiatın akışı içinde insanlar olsa da olmasa da meydana gelecektir. Fakat insanların tedbirsizliği, afeti felakete dönüştürmektedir. Bu durum, yerkürenin belirli bir sona doğru (kıyamet) gittiğini göstermekte ve bir tür kıyametin ayak sesleri olmaktadır. Biz, böyle bir oluş ve akışın içinde yaşıyoruz. Bu durumda, peygamberler zaman zaman ortaya çıkmakta ve bu durumu haber vermektedirler (*inzar*). Bu uyarıyı yaparken de apaçık sözlerden (*beyyinat*); erdemli ve dürüst bir hayattan başka bir şey de göstermemektedirler. Yine Hz. Ali'nin *Nehcu'l-Belağa*'da geçen şu açıklaması, “sözlü uyarıyla yetinmenin” nedeni hakkında bir fikir verebilir: “*Biz inkâr etmemiz mümkün olduğu halde iman ediyoruz, kâfirler ise iman etmeleri mümkün olduğu halde inkâr ediyorlar.*” Demek ki daima bir inkâr veya iman aralığının bırakılmış olması gerekiyor. İnsanlar, mucize gibi karşı koyamayacakları, hiç bir inkâr ihtimalinin bırakılmadığı olağanüstülüklerle çaresiz iman etmek zorunda bırakılmıyorlar. Dış dünyada Allah'ın varlığına ait delillerle yokluğuna ait deliller, sanki dengede (*fifty fifty*) tutuluyor ki, iman edecek kim, inkâr edecek kim ortaya çıksın. Böylece İnsanoğlu, kararını kendinin verdiği bir sonu yine kendisi seçmiş olsun. İşte bu nedenle peygamberler insana üç şey getiriyor: 1- İnsanların karşısına insana yakışan bir yolla, yani söz (*vahiy*) ile çıkmak 2- Oluş ve akışta yer alan ölüm (*mevt*); afet ve kıyamet konusunda bu sözler ile uyarıda (*inzar*) bulunmak 3- Ve tercihi kendilerine bırakmak (*özgür irade*)...

³⁰ SALAT: Bkz. 17/77. ayet dipnotu.

³¹ MÜTREF: Bkz. 17/16. ayet dipnotu.

³² Harfi harfine: “*Senin Rabbin, halkı ‘muslihun’ olan bir ‘karyeyi’ ‘zulm’ ile helak etmez; olur şey değil.*” Yani: Allah, birbirlerine dürüst davrandıkları, aralarındaki muameleleri düzgün yaptıkları sürece, bir beldenin halkını örneğin sırf inkar etmeleri veya şirk koşmaları yüzünden helak etmez. Anlaşılan ayette geçen “zulüm”, şirk anlamında kullanılıyor. Şu ayette geçtiği gibi; “*Şirk en büyük zulümdür, kuşku yok*” (Lokman; 13). Çünkü Allah'ın hakları (*hukukullah*); hoşgörü ve kolaylığa dayanır. Fakat insanların hakları (*hukuku'l-ibad*); inceden inceye elemeye ve sıkı tutmaya dayanır. Nitekim bir hadiste ‘*Hâkimiyet küfürle devam eder ama zulümle devam etmez*’ buyrulmuştur (Razi). Keza Türkçe’de, “Kul hakkıyla karşıma gelmeyin” sözü bu manayı çağırıştırır. Bunun nedeni, insanların bir kez hakkı yendi mi, zaten zayıf ve korumasız ve bir daha dünyaya gelemeyecekleri için çok büyük bir zulüm işlenmiş olur. Ancak Allah'ın hakkı bu dünyada yense bile, hiç bir korumaya ihtiyacı olmayan Allah *Hayyu Kayyum* olduğu için, tabiri caizse pek bir şey olmaz. Kendisi için nasıl olsa hesap sormak kolaydır. Örneğin hiç kimse Allah'ı öldürerek haksız-

lık yapmış olamaz, çünkü zaten Allah öldürülemez. Fakat insan bir kez öldürüldü mü, artık geri dönüşü yoktur. Demek ki bu dünyada, doğrudan “Allah ile ilgili” bir takım ihmallere tahammül edilebilir. Fakat “İnsan haklarıyla ilgili” tecavüzlere asla tahammül edilemez. Çünkü Allah’ın dünyasına insan bir kez geliyor, fakat dünyaya zaten hep Allah’ın; ve kimse O’ndan mezara girerek bile kaçıp kurtulamaz... Yine bu ayet, “bu dünyada” Allah’ı esas alan bir devletin gerçek bir “adalet devleti” olmak zorunda olduğunu da gösterir. Bu şu demektir: Gerçek bir adalet devleti, Allah’a ve ahiret gününe inanmak, namaz kılmak, oruç tutmak vb. daha çok dini inanç ve ibadet, vicdani kanaat veya felsefi görüş sınıfına giren, doğrudan ve aracı-sız “Allah-kul” ilişkisi ile ilgili konularda insanlara karışamaz. Çünkü bu konularla ilgili nasıl olsa insanlar mahşerde Allah’a hesaplarını vereceklerdir. Ancak kul hakkı yemek, muamelelerinde insanları aldatmak, toplumun ortak fonuna (kamu malına) el uzatmak gibi “insan-insan” ilişkisi ile ilgili konularda müdahale etmek zorundadır. Adalet devleti olmanın anlamı budur. Çünkü adalet ve devlet, “bu dünyada” bunun için vardır...

118- Rabbin isteseydi bütün insanlığı bir tek ümmet³³ yapardı. Bu yüzden birbirlerine karşı çıkıp duracaklardır

119- Ancak Rabbinin sevgi ve merhameti ile bağışladığı kimseler hariç. Zaten Allah onları bunun için yarattı. Böylece Rabbinin, “Cehennemi görünür görünmez varlıklarla dolduracağım” sözü yerine gelmiş olacak.³⁴

120- BÖYLECE, geçmiş peygamberlerin haberlerinden yüreğine su serpecek her şeyi sana anlatıyoruz. Bu kıssalarla gerçekler ortaya çıkıyor. Öte yandan bunlar, iman edenler için birer öğüt ve hatırlatmadır.

121- İman etmeyenlere söyle: “Elinizden ne geliyorsa yapın, ama bilin ki biz de elimizden geleni yapacağız.

122-Bekleyin bakalım, Biz de bekliyoruz.”

123- Göklerin ve yerin sırlarını Allah bilir. Bütün iş ve oluş O'nun ile olup biter.³⁵ Yalnız O'na ibadet et ve O'na da-yan. Rabbin yapıp ettiklerinizden asla habersiz değildir.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَرَاؤُنَّ مُحْتَلِفِينَ ۚ وَإِنَّمِنَ رَحْمَتِكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَوَقَّتَ كَلِمَةً رَبِّكَ لَا تَمْلِكُ مِنْ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ۚ وَكَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُنَبِّئُ بِهِ قُلُودَكَ وَلَئِنْ لَمْ تَكُنْ مِنْهُمْ لَخَافِيَةٌ ۚ وَذَكَرَ لِلْمُؤْمِنِينَ ۚ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانِكُمْ إِنَّا عَامِلُونَ ۚ وَانظُرُوا إِنَّا تُنظِرُونَ ۚ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأُمُورُ كُلُّهَا فاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ۚ

³³ ÜMMET: Bkz. 17/71. ayet dipnotu.

³⁴ Yani: Allah layık görseydi bütün insanları tek bir ümmet yapardı. Fakat insanlar, kendilerine verilen seçme yeteneğini kötü yolda kullandıkları için tek bir ümmet haline gelmeye de layık olamıyorlar. Çünkü Allah, esasında insanları sevgi ve merhametinin taşması sonucu, varlığa duyduğu ilahi ilgiden dolayı yaratmıştır. İnsanlardan bu sevgi, ilginin karşılığını beklemektedir. Fakat insanların çoğu umursamaz bir tavırla bunu görmezden gelmekte, kendini bir şey zannetmekte ve aynı sevgi ve saygıyla Allah'a mukabelede bulunmamaktadır. Bunun için de cehennemi hak etmiş olmaktadır. Ancak “sevgi ve merhametten yaratılmış olmayı” fark edenler, vicdanının derinliklerinde bunu bulanlar, Allah'tan varlığa yayılan sevgi ve merhamet hâlesini hissedenler bir araya gelebilmekte ve tek bir ümmet olabilmektedirler... Ayrıca Bkz. “ALAK” 96/2, 22/5. ayet dipnotları.

³⁵ Yani: Bütün iş ve oluş O'nun ile olur. O'ndan gelmiş O'na gitmektedir. İlk (Evvel) O'dur, son (Ahir) O'dur, açığa çıkan (Zahir) O'dur, gizli kalan (Batın) O'dur. O (Huve); varlığı (Vucud) ve birliği (Ehad) ile bölünmez bir bütündür (Samed)...

12- YUSUF SURESİ

Mekke’de inmiştir, 111 ayettir. Üzerinden çağlar üstü evrensel mesajlar vermek için tarihten dramatik yaşamöyküsüyle “Hz. Yusuf” seçildiği bu adı almış görünmektedir. Sure baştan sonra Hz. Yusuf’un yaşamöyküsüne (kıssa) ayrılmıştır.

11- YUSUF SURESİ

Mekke'de inmişti, 111 ayettir.

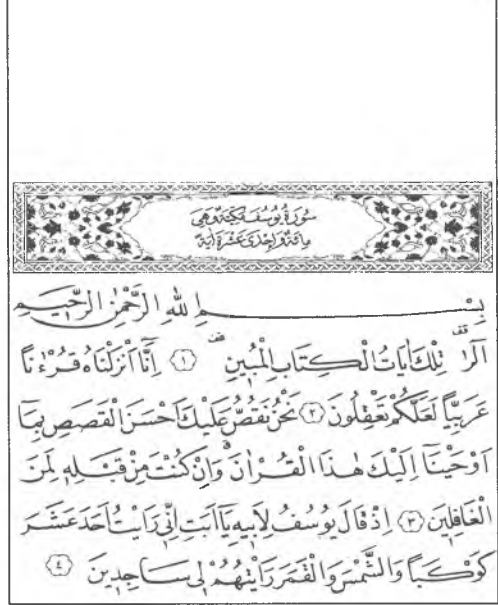
SEVGİ VE MERHAMETİ
SONSUZ ALLAH'IN ADIYLA

1- Elif. Lām. Ra. Bunlar apaçık sözlü¹ Kitabın ayetleridir.

2- Biz onu Arapça Kur'an olarak indirdik.² Şu aklınızı kullanın artık.

3- Biz sana bu Kur'an'ı vahyederek en güzel şekilde anlatıyoruz. Oysa sen daha önce bunlardan habersizdin.

4- BİR ZAMANLAR Yusuf babasına: "Babacığım, ben on bir yıldızla güneşi ve ayı gördüm. Gördüm ki onlar bana secde ediyorlar" dedi.³

¹ MUBİN: Bkz. 14/9. ayet dipnotu.

² Demek ki Kur'an, insanlar aklını kullansın, iyice anlasın diye dillerden bir dil olan Arapça hitap olarak indirilmiştir. Yani Kur'an, yedinci yüzyıldaki Arap dil, tarih ve kültür evreni üzerinden evrensel mesajlar vermektedir. Bu amaçla Arap toplumunu ve Arapça'yı bir çekirdek olarak ele almakta ve fakat buradan tüm insanlığa seslenmektedir. Zaten evrensel bir mesajın tarihsel bir durumdan kalkarak insanlığa seslenme dışında makul bir yolu da bulunmamaktadır. Zira her mesaj bir yerden, zamandan ve mekândan kalkmadan boşlukta verilemez. İlâhî hitap, bu nedenle kendi etkin tarihini yaşamış, fakat verdiği mesajlarla insanlık tarihinin gelecek nesillerini de aydınlatmıştır. İşte bu anlamda Kur'an'm hitabı tarihsel, mesajı evrenseldir...

³ Hz. Yusuf'un rüyası ile başlayan sure sonuna kadar bu rüyanın nasıl gerçekleştiğini anlatmaktadır. On bir yıldız Yusuf'un kardeşlerini, güneş babasını, ay da annesini ifade ediyor. Surenin sonunda Yusuf, "İşte gördüğüm rüyanın yorumu buydu" derken, kendisi Mısır İmparatorluğu'nun veziri; kardeşleri, annesi ve babası onu gururla selâmlayan (ona secde eden) muhtaç ailesi konumundadır... Şu halde Yusuf kıssası, her tür kıskançlık, çekememezlik, kibir, şehvet, ihtiras, entrika, ihanet, intikam, para, iktidar hırsı gibi "kötülük" dürtülerinin arasından iman, söz, namus, doğruluk, dürüstlük, erdem, ahlâk, adalet, adab, yiğitlik, mertlik gibi "iyilik" değerlerinin sıyrılıp yükselişinin öyküsüdür. Demek ki her doğan çocuk Âdem olduğu gibi, her hayata atılan genç de birer Yusuf'tur. Yusuf'un yaşamöyküsü aslında onların hikâyesidir. Kuşaklar boyunca her doğan çocukla birlikte Âdem kıssasının yeniden başlaması gibi, her genç adamın hayata atılışı ile birlikte de Yusuf kıssası yeniden başlar...

5- Babası, “Yavrum! Rüyanı kardeşlerine anlatma, sonra hakkında iyi düşünmezler, çünkü şeytan insana apaçık bir düşmandır.”⁴ 6- Anlaşılan Rabbin seni seçecek, olayları yorumlama gücü verecek.⁵ Daha önce ataların İbrahim’e İshak’a yaptığı gibi, sana ve Yakup ocağına da nimetini tamamlayacaktır. Rabbin her şeyi bilendir, çok bilgedir; bundan hiç şüphelen olmasın” dedi.

7- İyi dinleyin! Yusuf ve kardeşlerinin olayından soranlara ibret olacak dersler vardır.

8- BİR ZAMANLAR kardeşleri, “Babamız, Yusuf ve kardeşini bizden çok seviyor. Oysa biz daha kalabalığız. Açıkçası babamız yanlış yapıyor.”⁶

9- Gelin Yusuf’u öldürelim veya bir yere atalım da babamız sadece bizimle ilgilenir, daha sonra iyi olan bizler olalım” dediler.

10- İçlerinden biri, “Bence Yusuf’u öldürmeyin, bir kuyu dibine atın. Nasıl olsa yoldan geçen birileri alır. Eğer yaparsanız bunu yapın” dedi.

11- Gidip babalarına “Ey babamız! Biz onun iyiliğini istediğimiz halde neden Yusuf konusunda bize güvenmiyorsun? 12- Yarın onu bizimle gönder, gezsin oynasın. Ona göz kulak oluruz merak

قَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَقْصُصُوا عَلَيَّ إِخْوَتَكَ فَيَحْكَدُوا عَلَيْكَ وَاللَّكَّ كَيْدًا
إِنَّا لَشَيْطَانٌ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مِينِ ٥ وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ
رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ أَدْوَالِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَى
الْبَعَثُوتِ كَمَا أَنْتُمْ عَلَى أَيْوَالِكُمْ مِنْ قَبْلُ يُرِيدُكُمْ وَيَنْحُو
إِنَّ رَبَّكَ عَلَيْهِ حَكِيمٌ ٦ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٍ
لِلْعَالَمِينَ ٧ إِذْ قَالَ الْيُوسُفُ لِأَخِيهِ أَحِبُّ إِلَيَّ أَيْتَا
مِثَّ وَخُذْ عُصْبَةً إِنْ أَنَا بِأَنْ لِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ٨ أَفَلَاؤُيُوسُفَ
أَوْ أَطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ
قَوْمًا صَالِحِينَ ٩ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ
وَالْعَوْفُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِنْ كُنْتُمْ
فَاعِلِينَ ١٠ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا نَأْتِيكَ عَلَى يُسُفَ
وَإِنَّا لَهُ لَنَكَا حُوتُونَ ١١ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ
وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ١٢ قَالَ إِنِّي لَخَشِيتُ أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ
وَإِفْئَانِ يَا كَلَةُ الذَّنْبِ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ١٣ قَالُوا
لَيْسَ كَلَةُ الذَّنْبِ وَخُذْ عُصْبَةً إِنَّا لَأَكَا حَاسِرُونَ ١٤

etme” dediler.

13- Babası: “Onu götürmeniz beni endişelendirir. Bakarsınız kurt yer, haberi-
niz bile olmaz” dedi.

14- Onlar: “Bu kadar kardeşi arasında onu kurda kaptırırsak, boşuna yaşıyoruz demektir” dediler.

⁴ Demek ki insanlarda kıskançlık dürtüsünün ortaya çıkmasının sebebi, “Onda var bende niye yok, o benim olmalı” halet-i ruhiyesidir. Yusuf kendisi için parlak bir gelecek görmüştü. Kardeşleri bunu duyunca, “Neden biz değil de o? diyerek kıskançlık krizine girebilirlerdi. Nitekim girdiler de. Demek ki, her başarının bizzat kendisi kıskancı çileden çıkarmakta, içindeki haset ateşini körüklemeye yetmektedir. Nitekim yaşayan Türkçe’de minibüs dolmuşlarının arkasına yazılan “Kıskanma ne olur, çalış senin de olur” sözü, hasedin ne olduğunu çok güzel anlatır.

⁵ TE’VİLÜ’L-EHADİS: Sözlükte [تَأْوِيلُ الْأَحَادِيثِ] “olayları yorumlamak” demektir.

Bu tabirden maksadın, Allah'tan tüm varlığa yayılan bilgi (*ilm*) ve bilgelikten (*hikmet*) pay alabilme yeteneği olduğu anlaşılıyor. Olayların niçin ve neden olduklarını, hangi olayın ne gibi sonuçlar doğuracağını sezebilme kabiliyeti demek oluyor. Sebep-sonuç akışını kavrayabilme gücü manasına geliyor. Bu ise evrende hüküm süren ilâhî "emr" in işleyişini kavrayabilmekle mümkündür. İşte buna "burhan" denilmektedir.. Görüldüğü gibi Kur'an, Hz. Yusuf'a olayları yorumlama gücü (*te'vilu'l-ehâdis*) verildiğini söylemektedir. Kissa boyunca ısrarla bu tabir kullanmakta, Hz. Yusuf'un yaptığına, örneğin "rüya tabiri" dememektedir. Ondan rüya tabirini başkası istemekte, Yusuf'un yaptığı ise "te'vilu'l-ehadis" olarak nitelenmektedir. Demek ki olayları yorumlama gücü (*tevilul'-ehadis*); gidişatı sezme, geleceği görebilme, ileri görüşlülük dediğimiz şeydir. Çünkü rüya, iş ve oluştaki algıladığımız suretlerin karmaşık bir halde şuur altımıza yansımastır. Olayları yorumlama gücünü kullanan kişi (Yusuf gibi); bu karmaşıklığı yerli yerine oturtturarak akışı görür. Olayların oluşmasında rol alacak güçleri sezer. Muhtemel sebep ve sonuçları birbirine bağlayarak bütünü görmeye çalışır. Yorumcu, bir ressamın eserlerine, sanat anlayışına ve de bizzat kendisine yoğunlaşarak ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışan kimse gibidir. Öyle ki, eğer ressamı çok yakından tanıyorsa, nasıl bir hayal gücüne, zihin dünyasına ve sanat anlayışına sahip olduğunu yeterince kavramışsa, daha resmi yapmadan nasıl bir şey çıkaracağını tahmin edebilir. Böylesi bir ileri görüşlülük, eserleri başta olmak üzere, sanat anlayışını ve hatta ressamın bizzat kendisini çok iyi tanımakla elde edilebilir. Din dilinde bunlara *ef'al-i ilahi*, *sıfat-ı ilahi* ve *zat-ı ilahi*'yi tanımak (*marifetullah*) denir. Yani Tanrı'nın zatını, karakterini ve eylemlerini yakından bilmek, onlara vakıf olmak, bunlara aşinalığı bulunmak. Bu, aynı zamanda yaşamın ve doğanın tabiatına, karakterine ve işleyişine aşina olmak demektir... Demek ki olayları yorumlama gücü (*tevilu'l-ehadis*); olmuş-bitmiş ve belirlenmiş bir geleceği haber vermek değil; belirlenmekte, olmakta, oluşmakta, akmakta olan sürecin nereye doğru gittiğini kavrayabilmektir. Daha anlaşılır bir tabirle, olmakta olanın oluşturunca güçlerini sezebilmektir...

⁶ Rivayete göre Yusuf'un on bir kardeşi vardı: Yahuda, Rübyal, Şemon, Lavi, Ribolon, Yaşcer, Deyni, Dan, Neftali, Cad ve Aşir... Bunların ilk yedisi Yakup'un halasının kızı Liya'dan, son dördü ise Zurreteyn, Yahi, Zulfe ve Belhe'dendi. Liya ölünce Yakup onun kız kardeşi Rahil ile evlendi ve bundan da Yusuf ve Bünyamin doğdu (Zemahşeri).

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْتَمَعُوا أَن يُجْعَلُوا فِي بَيْتٍ لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ وَآوَسَتِ
 إِلَيْهِ كُنُتُتُهُمْ بِأَمْرِ مِمَّا هَذَا وَمَوْلَا يُشْعُرُونَ ﴿١٥﴾
 وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا
 نَشْتَقِ وَيَزْكَا يُوسُفَ عِنْدَ مَنْ عِنَّا فَكُلِّهِ الذِّبِّ وَمَا
 أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَبْرِهِ
 بِدِيمٍ كَذِبٍ قَالِ بَلْ سَوَّكُم مَّا أَنْفَكُمَا مِنْ فَضْلٍ جَبِيلٍ
 وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ
 فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَا بُشْرَىٰ هَذَا غَلَامٌ
 وَأَسْرُوهُ بِضَاعَتُهُ وَاللَّهُ عَلَيْهِ يَأْتِئُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ
 بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾
 وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِن مِّصْرَ لِأُمِّهِ إِذْ رَأَتْهُ أَلَّا يَكُونُ يَهُودِيًّا
 أَلَيْسَ هَؤُلَاءُ أَتَوَكَّنُونَ ﴿٢١﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ
 فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنَّا أُيُولَ الْآحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ
 عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَالنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا بَلَغَ
 أَشَدَّهُ آبَاؤُهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نُخَوِّدُ الْغَافِلِينَ ﴿٢٣﴾

15- Nihayet onu hep beraber götürüp kuyunun dibine atmaya karar verdikleri zaman Yusuf'a, "Bir gün gelecek seni tamamen unuttukları bir anda bu yaptıklarını yüzlerine vuracaksınız" diye vahyettik.

16- Derken akşam olunca ağlayarak babalarına geldiler.

17- "Ey babamız! İnan ki, biz gittik yarışıyorduk. Yusuf'u eşyamızın yanında bırakmıştık. Bir de baktık ki onu kurt yemiş. Gerçi doğru da söylesek sen bize inanmazsın" dediler.

18- Bir de, gömleğinin üzerinde yalandan bir kan getirdiler. Babaları, "Hayır, siz nefsinize uymuşsunuz. Artık bana da güzelce sabretmek kaldı. Anlattıklarımıza ancak Allah'tan yardım istenir" dedi.

19- BİR KERVAN oradan geçiyordu. Kervandan birisi su almak için geldi, kuyuya kovayı salıyordu ki, "Kismete bak, bir erkek çocuk" dedi. Böylece

kervancılar, satmak niyetiyle Yusuf'u yanlarına aldılar. Oysa Allah yaptıklarını adım adım izliyordu.

20- Onu ucuz bir fiyatla bir kaç dirheme sattılar. Yusuf'u yanlarında tutmaya isteksizdiler.

21- Mısır'da onu satın alan kişi, karısına "Ona iyi bak, belki bize faydası dokunur veya evlât ediniriz" dedi. Bu şekilde Yusuf'u oraya yerleştirdik, ona olayları yorumlama gücü verdik. Allah yaptığı işte üstün bir güce sahiptir, fakat insanların çoğu bunun bilincinde değildirler.

22- BÖYLECE Yusuf ergenlik çağına ulaşınca ona, bilgi ve bilgelik verdik. İşte Biz, güzel ahlâk sahiplerine böyle karşılık veririz.

23- Evinde bulunduğu kadın ona karşı arzu duymaya başladı. Kapıları sıkıca kapatıp “Haydi gel, seninim” dedi. Yusuf “Allah’a sığınırım. Doğrusu Rabbim bana güzel bir mevki verdi, hem nan-körler iflâh olmaz” dedi.

24- Kadın Yusuf’a karşı arzu doluydu. Açıkçası Rabbinden kendini tutma gücünü görmeseydi, Yusuf da nefesine uya-caktı.⁷ Biz ondan kötülüğü ve fuhşu uzaklaştıralım istedik. Gerçekten Yusuf, içinde korku ve titremesi olan has kullarımızdandı.

25-Derken ikisi de kapıya koşuştular. Kadın, Yusuf’un gömleğini arkasından yırttı. Kapının yanında kadının kocasına rastladılar. Kadın, “Karının namusuna göz dikenin cezası, zindana atılmaktan veya şiddetli bir dayaktan başka ne olabilir?” diye bağırarak üste çıktı.

26- Yusuf, “Ne münasebet! Benimle birlikte olmak isteyen kendisi” dedi. Kadının yakınlarından birisi hakemlik ederek, “Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın haklı, Yusuf yalancıdır.

27-Yok eğer gömleği arkadan yırtılmışsa kadın yalancı, Yusuf haklıdır” dedi.

28- Kocası gömleğin arkadan yırtılmış olduğunu görünce, “Anlaşıldı, bir kadın fendi ile karşı karşıyayız. Doğrusu siz kadınların fendi⁸ çok yamandır” dedi.

وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ
وَقَالَتْ مَتَىٰ لَكَ قَالَ عَسَا ذَا اللَّهُ رَبِّي أَخْسَنُ مَثْوَايَ
إِنَّهُ لَا يَهْدِي الضَّالِّينَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ مَكَثَ بِهِ وَهَرَجَ بِهَا كَوْلًا
أَنْ رَأَىٰ مِنْهَا أَنَّ رَبَّهَ كَذَلِكَ لِيَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ
إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْخُلَاصِينَ ﴿٣٤﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ
قَبِيضَهُ مِنْ دُبُرٍ وَالْغِيَا سَيْدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جِئْتُ
مِنْ رَأَايَا هَلِكٌ سَوْءًا إِلَّا أَنْ يُجْعَلَ أَوْعَابُ آيَةٍ ﴿٣٥﴾ قَالَ
يَا رَاوَدْتَنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدْتُ هَذَا مِنْ أَمْلِهَ إِنْ كَانَ
قَبِيضُهُ قُدِّمَ مِنْ قَبْلِ قَصْدَتِ وَهُوَ مِنَ الْكَادِبِينَ ﴿٣٦﴾
وَإِنْ كَانَ قَبِيضُهُ قُدِّمَ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ
﴿٣٧﴾ فَلَمَّا رَأَىٰ قَبِيضَهُ قُدِّمَ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنِ
إِنْ كَيْدُكَ عَظِيمٌ ﴿٣٨﴾ يُوسُفُ اعْرِضْ عَنْ هَذَا
وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ إِنَّكَ كُنتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٣٩﴾ وَقَالَ
نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ نَفْسِهِ
فَدَسَّغَهَا وَجْهًا إِنْ أَنْزَلْنَاهَا فِي سَحَابٍ مَبِينٍ ﴿٤٠﴾

29- Kocası, “Yusuf, sen bunu unut. Kadın, sen de günahının bağışlanmasını dile. Gerçekten çok kötü bir iş yaptın” dedi.

30- ŞEHİRDEKİ kimi kadınlar, “Vezirin karısı delikanlısı ile birlikte olmak istemiş, onun aşkından divane olmuş, besbelli canım kadın iyice azmış” diye dedikoduya başladılar.

⁷ Harfî harfine: “Doğrusu eğer Rabbinin ‘burhanını’ görmeseydi, o da onu arzu etmişti.”

⁸ Fend; (Farsça) düzen, hile, entrika: “Kadının fendi, erkeği yendi”- Atasözü. (TDK).

فَلَمَّا تَبَيَّنَتْ لِمِكْرِمْ مَارَسَكَ إِلَهُنَّ وَاعْتَدَتْ لَكُنْزِكَ
وَأَنْتَ كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُنَّ سَكَنًا وَقَالَ خَارُجٌ عَلَيْهِمْ فَلَمَّا
رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا
بَشَرًا هَذَا إِلَّا تَمَلَّكَ كُذِّبُوا ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ
وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا أُمِرْتُ
لَيَكُونَنَّ وَلِيكُونَا مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ
مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَلَا أَصْرَفٌ عَلَى كَيْدٍ هُنَّ أَضْغَابُ إِلَهُنَّ وَأَكُنَّ
مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدُ مَنْ أَتَاهُ
هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَمْثَلِ الْآيَاتِ
لَيُبَيِّنَنَّ لَهُمْ جَعَلْنَاهُ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٌ قَالَ
أَحَدُهُمَا إِنِّي رَأَيْتُ نُجُومًا وَقالَ الْآخَرُ إِنِّي رَأَيْتُ أُجُجًا فَخَلَّوْا
رَأْسِي خُبْرًا نَأْكُلُ الطَّيْمُنَةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ أُولَئِكَ مَنَازِلُ
الْحُسَيْنِ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَا بَنِيكَمَا طَعَامٌ تَرْزُقَانِيهِ إِلَّا تَبَايَعْتُمَا
بَيْنَ أُولَئِكَ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذُلُّكُمَا عَلَيَّ رُبِّي بِرَكْتٍ سَلَةً
قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَاوِرُونَ ﴿٣٧﴾

31- Şehirdeki kadınların gizliden gizliye dedikodularını duyunca, vezirin karısı onlara bir davet verdi. Onlar için mükellef bir sofra hazırladı. Her birine bir bıçak verdi ve “Çık karşılarına” dedi. Kadınlar Yusuf’u görünce ağızları açık kaldı, şaşkınlıktan kendi ellerini kestiler. “Aman Allah’ım! Bu insan değil, olsa olsa bir melek” dediler.

32- Vezirin karısı, “İşte dilinize dola-
yıp durduğunuz delikanlı bu! Evet, onunla birlikte olmak istedim, fakat bana yanaşmadı. Bakın söylüyorum, eğer dediğimi yapmazsa hapse atılacak ve sürüm sürüm sürünecek” dedi.

33- Yusuf, “Ey Rabbim! Hapis, benim için bunların isteğine uymaktan daha iyidir. Eğer Sen bunların fendine karşı yardım etmez de beni nefsimle baş başa bırakırsan onlara meylederim, cahillerden olurum” dedi.

34- Bunun üzerine, Rabbi duasını kabul edip, onların fendine karşı ona yardım etti. Allah her şeyi işitiyor, her şeyi

biliyor; bundan hiç şüphemiz olmasın.

35- Yusuf’un masum olduğunu gördükleri halde, yine de bir süreliğine hapse atmayı uygun gördüler.

36- Yusuf’la birlikte hapse iki delikanlı daha girmişti. Birisi, “Kendimi şarap sıkarken görüyorum” dedi. Diğeri, “Ben, kendimi başımın üstünde bir ekmek götürürken görüyorum, ondan kuşlar yiyor. Bize bunların yorumunu haber ver, çünkü sen, son derece dürüst birisine benziyorsun” dedi.

37- Yusuf şöyle dedi: “Tamam, yiyeceğiniz yemek gelmeden önce bunların yorumunu size anlatacağım. Bu bana Rabbinin öğrettiklerindendir. Fakat önce şunu söyleyeyim: Bakın! Ben, Allah’a inanmayan ve hepsi de ahireti inkâr eden bir guruhun dinini terk ettim.

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ
لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا
وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَا صَالِحِي
الْبُخْبِ أَأَرَبَابٌ مِثْلُكَ خَيْرًا أَمْ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ
﴿٣٩﴾ مَا تَقْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَنْتُمْ تَتَّبِعُوا
أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْتُمْ
إِلَّا لِلَّهِ أَمْرٌ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الْبَدِيعُ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَا صَالِحِي الْبُخْبِ إِنَّمَا أُعِدُّكُمْ
فَاسِقٍ رَبِّهِمْ هَمَزًا وَمَا الْأَخْرَجُ فَيُضَلُّ فَمَا كُلُّ الْفَاسِقِ
مِنْ رَأْسِهِ فُضِيَ الْأَمْرُ لِلَّذِي فِيهِ تَنَفُّيَاتٌ ﴿٤١﴾
وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسِيهِ
الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي الْبُخْبِ بضعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ
الْمَلَأُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلْنَ مِنْ سَبْعِ
عِجَافٍ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأَعْرَابٍ يَأْكُلْنَ مِنْهَا
الْمَلَأُ أَفْوَيفُ فِي رُبِّي يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَعْنَةُ اللَّهِ الْوَاسِعَةِ ﴿٤٣﴾

38- Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un yoluna uydum. Bizim O'na ortak koşmamız olamaz. Bu, Allah'ın bize ve insanlara engin cömertliğidir; fakat insanların çoğu şükretmiyor.

39- Ey hapis arkadaşlarım! Birbirinden ayrı birçok Tanrılar mı, yoksa hepsinden üstün karşı konulmaz Tek Allah mı, hangisi daha iyi?

40- O'ndan başka taptıklarınız, sizin ve atalarınızın uydurduğu bir takım hurafelerden ibarettir. Yoksa Allah, onlar hakkında hiç bir kanıt indirmiş değil. Hüküm ancak Allah'ındır. O, size kendisinden başkasına tapmamanızı emretti. Sağduyudan şaşmayan dosdoğru yol budur, fakat insanların çoğu bunun bilincinde değil.

41- Ey hapis arkadaşlarım! Gelelim rüyanıza. "Biriniz krala yine şarap sunacak, diğeri ise asılacak ve kuşlar başından yiyecek. İşte sorduğunuz meselenin yorumu bu" dedi.

42- Bu iki tutukludan sağ çıkacağını düşündüğüne, "Kral'a benden bahset" dedi. Şeytan ona bahsetmeyi unutturunca, Yusuf bu yüzden bir kaç yıl daha hapisteye kaldı.

43- BİR GÜN KRAL, "Rüyamda yedi çelimsiz ineğin yemekte olduğu yedi semiz inek ve yedi yeşil başakla diğer yedi kuru başak görüyorum. Ey efendiler! Eğer rüya tabir ediyorsanız, bu ne anlama geliyor, söyleyin" dedi.

44- Dediler ki: “Bunlar çok karışık rüyalar, biz bunları yorumlayamayız.”

45- Yusuf’un hapis arkadaşlarından sağ çıkmış olanı nihayet hatırladı ve “Galiba onu tabir edecek birini biliyorum, fakat yanına gitmem lâzım” dedi.

46- Hapishaneye gelip, “Yusuf! ey sözü namus bilen adam! ‘Yedi semiz inek, bunları yiyen yedi çelimsiz inek ve yedi yeşil başakla diğer yedi kuru başak...’ rüyası ne anlama gelir? Umarım vereceğin cevabı saraya götürünce, senin değerini anlarlar” dedi.

47- Yusuf şöyle yorumladı: “Yedi yıl her zamanki gibi ekeceksiniz, biçtiklelerinizi biraz yiyeceğiniz hariç olmak üzere başağında bırakın, 48- Sonra onun arkasından yedi kurak yıl gelecek, saklayacağınız az miktar hariç önce biriktirdiklerinizi yiyip bitirecek, 49-Sonra onun arkasından, halkın sıkıntıdan kurtulacağı, bolluk dolu bir yıl gelecek...”

50- Bunu duyan kral “Getirin bana onu” dedi. Gönderilen adam gelince Yusuf, “Haydi kralına dön de sor, elleri-

فَالْوَأَصْنَافُ أَحْلَامُهُ وَمَا تَخْنُتُ أَوَّلُ الْأَحْلَامِ بِعَسَالَيْنِ ٤٤
وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أَمَرٍ إِنَّا أَنْتُمْ تَيَأْوِيلُهُ
فَأَرْسَلُونِ ٤٥ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ يُمْرُجْنَ
بِأَحْلَامِنِ سَبْعِ عَجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخْرَى يُسَاتِيحْنَ لِغَلَى أَرْبَعٍ
إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ٤٦ قَالَ نَزْعُونَ سَبْعَ سِنِينَ كَأَنَّ
فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا نَأْكُلُونَ ٤٧ ثُمَّ بَرَأَ
مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعَ شِدَادٍ كُنَّ مَاءً فَكُنَّ حَرْثًا لَهَا قَلِيلًا مِمَّا
تُحْصِنُونَ ٤٨ ثُمَّ بَرَأَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٍ فِيهِ يُفَاكُ النَّاسُ
وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ٤٩ وَقَالَ الْمَلِكُ ثَوْبِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ
قَالَ ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَتَنَّهُ مَا بَالُ الْيَتِيمِ الَّذِي قَطَعْنَا
أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَافٍ مِنْ عِلْمٍ ٥٠ قَالَ لَمْ أَخْلُفْكُمْ
إِذْ رَأَوْنِي يَوْسُفُ عَنْ نَفْسِهِ فَلَمْ تَأْسَ لِي مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ
مِنْ سُوءٍ قَالَ أَمَّا رَبُّ الْعَزِيزِ إِنَّهُ لَخَصِصَ الْحَقَّ إِنَّا رَأَوْنَهُ
عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ٥١ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنَّ
لَهُ أَخَاهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كَذَبُوا الْحَقَّ ٥٢

ni kesen o kadınların amacı neydi? Gerçek şu ki, Rabbin onların fendini çok iyi biliyordu” dedi.

51- Kral o kadınlara; “Derdiniz neydi ki o zaman Yusuf’la birlikte olmak istediniz?” dedi. Kadınlar, “Hâşâ! Allah için biz ondan bir kötülük görmedik” dediler. Vezirin karısı, “Artık olan oldu; onunla birlikte olmak isteyen bendim. O ise son derece dürüst ve namuslu birisiymiş” dedi.

52- Yusuf, “Bu konuyu hatırlatmadaki amacım, emanete hıyanet etmediğimi ve Allah’ın kesinlikle emanete hıyanet edenlerin entrikasını başarıya ulaştırımayacağını bilinmesini sağlamaktır.

53- Nefsimi temize de çıkarmıyorum; çünkü nefis, daima kötülüğü emreder. Rabbim sevgi ve merhametiyle hepimizi bağışlasın. Rabbimin bağışlaması bol, sevgi ve merhameti sonsuzdur; bundan hiç şüpheniz olmasın” dedi.

54- Bunun üzerine kral, “Onu bana getirin, kendime vezir yapayım” dedi. Yusuf’la konuşunca da, “Artık bugünden itibaren yanımızda mevki sahibi ve güvenilir birisin” dedi.

55- Yusuf, “Beni ülke hazinelerinin üzerine memur et; çünkü onları koruyup kollarım, işi iyi bilirim” dedi.

56- İşte böylece, Yusuf’u o ülkede yerleştirdik. Artık istediği her şey oluyordu. Biz sevgi ve merhametimizi işte böyle lâyık gördüğümüze yağıdırız. Güzel ahlâk sahiplerinin karşılığını asla zayi etmeyiz.

57- İman eden ve Allah bilinciyle yaşayanların ahiretteki karşılığı ise daha hayırlıdır...

58- YILLAR SONRA Yusuf’un kardeşleri çıkageldiler. Varıp yanına girdiler. Yusuf onları hemen tanıdı, onlar ise onu tanımıyorlardı.

59- Derken yüklerini hazırlatıp uğurlarken şöyle dedi, “Bana, sizin baba bir kardeşinizi getirin. Gördüğünüz gibi

وَمَا أَرَىٰ نَفْسِي إِلَّا لَنَفْسٍ لَا مَآرَةَ الْيَوْمِ إِلَّا مَارَ حَرَبٍ ۚ إِنَّ رَبِّيَ فُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ لِلْمَلِكِ أَتُؤْتِينِي بِهَآئِهِ خُطْبَةٍ لِّنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ ۖ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حِفْظٌ عَلَيْهَآ ۚ وَكَذَٰلِكَ مَكَانًا يُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَوِئُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ ۖ نَصِيبُ رِجْمَتِنَا مِنْ نَشْأَةٍ وَلَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا جُرْأَلَاءُ خِزْيَ اللَّذِينَ آمَنُوا وَكَأَنَّا يَتَقَوُّونَ ﴿٥٦﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُهُ وَهُمَا لَهُ مُكْرَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَعَلَهُمْ بِجَاهٍ أَرْفَعَهُ قَالًا لِّتُؤْتِيَهُمْ بَآئِحَ لَكُمْ مِنْ أَهْلِكُمْ لَا تَرَوْنَ أَنِّي رُفِي الْكَيْلُ وَإِنَّا خَيْرٌ لِّلْمُزِينِ ﴿٥٨﴾ فَإِن لَّمَّا تَوْنِي بِهِ فَلَا يَكِلُ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۖ وَإِنَّا لَمَّا عَلَوْنَ ﴿٦٠﴾ وَقَالَ لِنَفْسَائِهِ اجْعَلُوا بَصَآئِعَهُمْ فِي حَافِظِنَا لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا ۖ إِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ لَمَنَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦١﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ قَالُوا إِنَّا بِنَا مُنْعَمٌ مِّنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانَا نَحْمَلْ وَنَنَا لَهَآ فَنَظْطُونَ ﴿٦٢﴾

ben ölçülü bir şekilde verdim ve misafir-perverliği elden bırakmadım. 60- Eğer onu bana getirmezseniz, artık size zahire yok ve bir daha buralara giremezsiniz.”

61- Dediler ki: “Onun için babasından izin almaya çalışacağız, büyük ihtimalle de alırız.”

62- Yusuf hizmetçilerine, “Takas için getirdikleri mallarını yüklerinin içine koyun; belki ailelerine döndüklerinde anlarlar, belki yine gelirler” dedi.

63- Böylece babalarına dönünce, “Ey babamız! Kardeşimiz Bünyamin’i götürmezsek artık zahire verilmeyecek. Kardeşimizi bizimle beraber gönder ki, yeter derecede zahire alalım. Merak etme onu koruruz” dediler.

قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمْسَكْتُمْ عَلَىٰ آخِيهِ مِنْ قَبْلُ
 قَالَهُ خَيْرَ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا
 مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا
 مَا نَبْغِي هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَبْغِي آهْلَنَا وَنَحْفَظُ
 أَخَانَا وَزَدْنَا كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ سَيِّئٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أَرْسِلَهُ
 مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُوا مِنِّي مِيزًا لَّئِنِّي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ
 فَلَمَّا أُوتِيَ مُؤْتِفَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾
 وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ
 وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أُلْحَقْتُكُمْ إِلَّا اللَّهُ
 عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾
 وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ
 مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ
 لَدُوْعٌ لِمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنْ أَكْثَرْنَا لَسَرَ لَا يَتَذَكَّرُونَ
 ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ أَدَّىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي
 أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِينَ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

64- Babaları dedi ki, “Size onu nasıl emanet ederim? Ya bundan önceki gibi olursa? En iyi koruyucu Allah’tır. O merhamet edenlerin en merhametlisidir.”

65- Derken yüklerini açtıklarında takas için götürdükleri malların kendilerine iade edilmiş olduğunu gördüler. Dediler ki, “Ey babamız! Daha ne isteriz, işte mallarımız bize iade edilmiş. Yine ailemize erzak getiririz, kardeşimizi de koruruz; belki bir deve yükü fazla alırız. Zaten bu aldığımız da oldukça azdı.”

66- Babaları dedi ki: “Kesinlikle onu sizinle beraber göndermem. Hepiniz, ölümüne onu koruyacağınıza ve onu mutlaka sağ salım geri getireceğinize dair Allah’a söz vereceksiniz...” Söz verince, “Bakın. Konuştuklarımıza Allah şahittir” dedi.

67- Ardından, “Yavrularım! Şehre bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Gerçi ne yapsam, hiç bir şeyde

Allah’ın takdirini sizden savamam. Hü-küm ancak Allah’ındır. Ben O’na dayandım. Dayanak arayanlar O’na dayanmalıdırlar.”

68- Babalarının tavsiye ettiği yerden şehre girdilerse de, bunun Allah’ın takdirine karşı onlara bir yararı olmadı. Sadece Yakub’un içindeki bir isteği yerine getirmiş oldular. Çünkü Yakup, kendisine ne öğrettiğimizi biliyordu. Fakat insanların çoğu bunun bilincinde değildirler.

69- YUSUF’UN yanına vardıklarında, Yusuf kardeşi Bünyamin’i bağrına bastı ve “Haberin olsun ben senin kardeşimin, artık geçmişte olanlara üzülme” dedi.

70- Derken Yusuf, onların yüklerini hazırlatıp uğurlarken bir su tasını Bün-yamin'in yükü içine koydu. Nihayet onlar giderken, "Ey kabile! Siz hırsız-sınız" diye birisinin bağırdığı duyuldu.

71- Bağırana adama "Ne kaybettiniz?" dediler.

72- "Kralın su kabını kaybettik. Onu getirene bir deve yükü bahşiş var, ben kefilim" dedi.

73- "Bu ne demek oluyor şimdi? Fesat çıkarmak için gelmediğimizi ve hırsız olmadığımızı biliyorsunuz" diye karşılık verdiler.

74- "Peki, yalancı çıkarsanız cezası ne biliyor musunuz?" diye sorulunca, 75- "Çalıntı kimin yükünde çıkarsa, cezasına katlanacak da odur" dediler. Adamlar, "Evet. Biz de hırsızları böyle cezalandırıyoruz" dediler.⁹

76- Bunun üzerine Yusuf, kardeşinin yükünden önce diğerlerinin yükünü aramaya başladı. Sonunda onu Bünyamin'in yükünde çıkardı... İşte Yusuf için olayların böyle gelişmesini sağladık. Aksi halde kralın kanununa göre kardeşini başka türlü alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın uygun görmesi başka. Biz, lâıyk gördüğümüzü derecelerle yükseltiriz. Her bilen üstünde bir bilen vardır.

77- Diğer kardeşlerinin, "Eğer O çalmışsa bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü bir zamanlar kardeşi de hırsızlık ya-

فَلَمَّا جَعَزَ مُمْجِعًا زَمِرَ جَمَلُ السَّقَايَةِ فِي رَجُلٍ آخٍ وَهُمْ
أَذَنُ مُؤَذِّنٍ آتِيهَا الْعَبِيدُ انْكَسَرُوا قَوْفُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا وَأَقْبَلُوا
عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا تَفْضُو عِصْوَةَ الْمَلِكِ وَلَنْ
جَاءَ بِهِمْ حِلٌّ وَنَاصِرٌ وَذَعِيَّةٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا نَا لَلَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ
مَا جَاءَنَا النَّفْسُ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا
فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ
مَنْ وُجِدَ فِي رَجُلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾
فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِ قَبْلَ عَاءِ آخِيهِ ثُمَّ اسْتَخَرَّهَا مِنْ عَاءِ
آخِيهِ كَذَلِكَ كُنَّا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ
فِي بَنِي الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ
وَنُفِقُ كُلَّ ذِي عِلْمٍ عَلَيْهِ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ
سَرَوْنَا لَهُ مِنْ قَبْلُ مَا سَرَّ مَا يُوْسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ
يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَتْ لَهُمْ نِسَاءٌ مِنْ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ
﴿٧٧﴾ قَالُوا يَا أَسَاطِينَا الْمَرْزُوقَ إِنْ لَهُ أَبَا شَيْخَا كَبِيرًا
فَخُذْهُنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاهُ مِنَ الْحَسِينِ ﴿٧٨﴾

pardı" dediğini duyunca, Yusuf bu sözün içine attı ve kendi kendine "Şu düştükleri hale bak. Allah'ım, söylediklerini görüyorsun" dedi.

78- Dediler ki: "Ey şanlı vezir! İnan, bunun çok yaşlı bir babası var. Onun yerine bizden birini alıkoy, çünkü seni son derece dürüst birisi olarak görüyoruz."

⁹ Ayetteki son cümlelerin, sarayın adamlarına ait olduğu anlaşılıyor (Razi). Klâsik müfessirlerin çoğu, bu ayetin tefsirinde Tevrat'tan etkilenecek Yakup'un şeriatında hırsızlığın cezasının köle yapılmak olduğunu söylerler. Oysa Kur'an sonraki ayetlerde bunun Mısır'daki Kral'ın kanunlarında böyle olduğunu söyler. Yani Hz. Yakup'un dininde hırsız köle yapmak diye bir kural yoktu. Kaldı ki Hz. Yakup bir şeriat düzeni kurup insanları yargılayacak kadar gelişmiş bir siyasî sistem ve hukuka da sahip değildi. Bu konuda herhangi bir hükmün bulunması da gerekmiyordu. Mısır'da Yusuf'un kardeşleri hırsızlıkla suçlanınca "Madem hırsızlık yaptığımızı iddia ediyorsunuz. O halde arama yapın çalıntı mal kimde çıkarsa cezasını da ona verirsiniz" dediler. Sarayın adamları da "Evet, zaten öyle yapacağız. Mal kimin yükünde çıkarsa onu alıkoyup tutuklayacağız. Çünkü bizde hırsızlığın cezası köle olmaktır" dediler...

قَالَ مَكَدًا اللَّهُ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مِنْ وَجْدِنَا مَتَاعًا عِنْدَهُ إِنَّا
 إِذَا لَطَمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا
 قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّا بَاكِرٌ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا
 مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ
 حَتَّى يَأْتِيَ دُنِّيَ أَبِي وَيُخَيَّرَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ
 ﴿٨٠﴾ إِنْ رَجَعُوا إِلَى أَبِيكُمْ فَقُولُوا إِنَّا نَبَأْتُ
 سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ
 حَافِظِينَ ﴿٨١﴾ وَنَسِئَ الْقِسْطَ الَّذِي كَفَّيْنَا وَالْمِيرَاثَ
 أَقْبَلْنَا نِسْمًا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ
 أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِ
 جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ
 يَا أَسْفَى عَلَى يُوسُفَ وَأَبْصَتْ عَيْنَاهُ مِنْ حُزْنٍ فَهُوَ
 كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ قَالُوا إِنَّا لَنَنظُرُكَ يُوسُفَ حَتَّى
 تَكُونَ حَرَمًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَشْكُوا
 بَحِّ وَحُزْنٍ إِلَى اللَّهِ وَاعْلَمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

79- Yusuf: “Eşyamızı yanında bulduğumuz kişiden başkasını alkoymaktan Allah korusun. Böyle yaparsak haksızlık etmiş oluruz.”

80- Böylece ondan umudu kesince, görüşmek üzere bir kenara çekildiler. En büyüklere, “Babanızın, aleyhinizde Allah’tan söz almış olduğunu, bundan önce de Yusuf’a yaptığınız yanlış bilmiyor musunuz? Ben artık babam izin verinceye veya Allah hakkımda bir hüküm verinceye kadar buradan ayrılmam. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır” dedi.

81- Siz dönün ve babanıza şöyle deyin: “Ey babamız! İnan ki oğlun hırsızlık yaptı. Biz ancak gördüğümüzü söylüyoruz, yoksa gaybın bekçileri değiliz.

82- Şehir halkına da, beraber geldiğimiz kafileye de sorabilirsin. İnan şöyle

diklerimiz doğru...”

83- BABALARI dedi ki: “Yoo. Sizi yine nefsiniz aldatmış; artık bana düşen güzel bir sabır. Umarım Allah, bana hepsini birden getirir. O her şeyi bilir, çok bilgedir; bundan hiç şüphem yok.”

84- Onlardan umudunu kesti: “Ah Yusuf’um, ah benim dertli başım!” diye hayıflandı ve üzüntüden gözlerine kara su indi; artık yutkunuyor, yutkunuyordu.

85- Dediler ki: “Hâlâ Yusuf’u anıp duruyorsun. Vallahi, sonunda bu dert seni bitirecek, helâk olup gideceksin.”

86- Dedi ki: “Ben derdimi ve üzüntümü ancak Allah’a şikâyet ederim ve Allah tarafından sizin bilemeyeceğiniz şeyleri bilirim.

87- Ey oğullarım! Haydi gidin, Yusuf ile kardeşini bulmak için arayın. Allah'ın sevgi ve merhametinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah'ın sevgi ve merhametinden ümidini kesenler ancak kâfirlerdir.”

88- BÖYLECE tekrar gelip Yusuf'un huzuruna çıkarak dediler ki: “Ey şanlı vezir! Biz ve ailemiz, yine darlık ve sıkıntıya düştük. Önemsiz bir takas malı ile de geldik. Bize yine erzakımızı ölçülü ver. Bize biraz da sadaka ver, çünkü Allah sadaka verenleri karşılıksız bırakmaz.”

89- Dedi ki: “Hattırıyor musunuz, cahilliğinizde Yusuf ile kardeşine neler yapmıştınız?”

90- “Ne! Yoksa sen Yusuf musun?” diye bağırdılar. “Evet, Ben Yusuf'um!” dedi. “Bu da kardeşim. Allah bize engin cömertliği ile iyilikte bulundu.” Ardından ekledi: “Kim Allah bilinciyle yaşar ve güçlülere göğüs gererse, Allah güzel ahlâk sahiplerinin karşılığını zayi etmez; bundan hiç şüphenez olmasın.”

91- Dediler ki: “Allah şahittir, Allah seni bize üstün kıldı. İşin doğrusu biz büyük bir suç işlemiştik.”

92- Yusuf dedi ki: “Bugün yaptığınız yüzüne vurulmayacak. Allah sizi mağfiyetiyle bağışlar. O, merhamet edenlerin en merhametlisidir.

93 -Şimdi siz benim şu gömleğimi gö-

يَا بَنِي آدْجِبُوا فَنَسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْثُرُوا
مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْثُرُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمَ الْكَافِرُونَ
﴿٨٧﴾ قَالُوا دَعُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسْنَا
وَأَمَلْنَا الضَّرَّ وَجِئْنَا بِبِضَاعٍ مُزْجِيَةٍ فَأَوْفَ كُنَّا
الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّا اللَّهُ بِمُخْرِجِ الْمُنْصَدِّقِينَ
﴿٨٨﴾ قَالَ أَمَلْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ يُّوسُفَ وَأَخِيهِ إِذَا نَأْتُمْ
بِجَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا إِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ لَا يَأْتِي يُوسُفُ
وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مِنْ تَوْفِيقِهِ وَنَصِيرَتِهِ
اللَّهُ لَا يَنْبِيعُ أَجْرُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا إِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّكَ
اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَنُحْطِئِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْزِيبَ
عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يُفْعِلُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ رَحِيمٌ
الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾ إِذْ مَبَايَعْتُمْ بَيْعَتَنَا قَالُوا نَعُو عَلَى وَجْهِ أَبِي
يَأْتِ بِصَبِيرًا وَأَتُونِي بِأَمْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَ
الْعَبْدُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنَّا
نُقَتِّدُونَ ﴿٩٤﴾ قَالُوا إِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّكَ لَنْتَ صَدَقْتَ الْقَدِيرَ ﴿٩٥﴾

türün de babamın önüne koyun; gözü gönlü açılır, kendine gelir.¹⁰ Ardından ailecek toplanıp bana gelin!”

94- KERVAN Mısır'dan ayrıldığı sıralarda babaları yanındakilere şöyle diyordu: “Bunadığımıza yormazsanız, Yusuf'un kokusunu alıyorum.”

95- Yanındakiler: “Allah şahittir, sen hala eski şaşkınlığında devam ediyorsun.” dediler.

¹⁰ Harfi harfine: “Benim şu gömleğimi götürün. Onu babamın ‘vech’ine koyun, görmesi gelir.”

96- Fakat gerçekten müjdeci gelip de gömleği önüne koyunca, gözü gönü açıldı, kendine geldi.¹¹ “Ben size dememiş miydim, Allah tarafından sizin bilemeyeceklerinizi bilirim” diye sevinç çığlıkları attı.

97- Derken, “Ey bizim şefkatli babamız! Bizim için günahlarımızın bağışlanmasını dile. Bizler gerçekten büyük günah işlemişiz” dediler.

98- Yakup, “Sizin için Rabbime istigfar edeceğim. O çok bağışlayıcıdır, sevgi ve merhamet kaynağıdır” dedi.

99- SONRA hep birlikte yanına vardıklarında, Yusuf anne ve babasını bağırına bastı. “Buyurun. Allah’ın izniyle Mısır’a güvenle yerleşin” dedi.

100- Anne ve babasını makamına çıkardı. Hepsi Yusuf’u gururla selâmladılar. Yusuf da, “Ey babacığım! İşte yıllar önceki rüyamın yorumu buydu. Gerçekten Rabbim onu gerçekleştirdi; bana iyilikte bulundu, beni hapisten çıkardı. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra, sizi çölden buralara getirdi. Gerçekten Rabbim, lâıyk gördüğüne engin cömertliğini yağıdırıyor. Allah her şeyi bilendir, çok bilgedir; hiç kuşkusuz” dedi.

101- Ardından, “Ey Rabbim! Sen bana iktidar bahşettin ve bana olayları yorumlama gücü verdin. Ey gökleri ve yeri yaratan Rabbim! Dünya ve ahirette sen benim yârimsin. Benim canımı

فَلَمَّا أَن جَاءَ الْبَشِيرُ آلَ يُوسُفَ فَإِذَا دَبَّحَةً عَلَيْهِ
الْأَقْلَامُ لِكُلِّ إِنَّا عَلِمْنَا مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا
اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿١٢﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ
لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ
أَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُ وَقَالَ لِمَنِ اتَّبَعْتُمْ ﴿١٤﴾ قَالُوا لِمَنِ اتَّبَعْنَا
وَرَفَعَ يُوسُفُ عَلَى الْعَرْشِ وَاسْتَرَاهُ وَهَبْنَا لَهَا كَلِمَاتٍ هَذَا
تَأْوِيلُ مَا يَنْتَظِرُ لَكُمْ رَبُّكُمْ رَبُّكُمْ فَحَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي
إِذَا خَرَجْتُمْ مِنَ السِّجْنِ وَبَنَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدَنِ وَمِنْ بَيْنِ
نَزْعِ الشَّيْطَانِ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ
إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٥﴾ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ
وَعَلَّمْتَنِي مِنْ نَازِلِ الْأَنْبِيَاءِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
أَنْتَ وَلِيُّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ أَنْتَ تُوَفِّي الْمُنَادِي وَالْمُتَنَبِّئِينَ
بِالصَّالِحِينَ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ
وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذَا جُمِعُوا أَمْرُهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ
﴿١٧﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٨﴾

Müslüman olarak al. İyiliğe, güzelliğe, doğruluğa adanmışların arasına kat beni” diye dua etti...

102- İŞTE BUNLAR, senin önceden bilmediğin haberlerdendir. Sana onu vahiy ile bildiriyoruz. Yoksa tuzak kurup entrika çevirirlerken, sen Yusuf’un kardeşlerinin yanında değildin.

103- İnsanların çoğu, sen çok istesen bile iman edecek değildirler.

¹¹ Harfi harfine: “Müjdeci gelip de gömleği ‘vechine’ koyunca görmesi döndü.” Bu ayetin yorumunda iki görüş var: 1- Hz. Yakup ağlamaktan kör olmuştu. Yusuf’un gömleği yüzüne (vechine) sürülünce gözleri açıldı ve tekrar görmeye başladı. 2- Yusuf’un gömleği götürülüp babasının kendisine (vechine) gösterilince; ağlamaktan kara su inmiş, kan çanağına dönmüş gözlerinin içi güldü, kendine gelip normale döndü ve çok sevindi (Razi). İkinci görüş tercihe şayan görünmektedir.

104- Oysa sen onlardan herhangi bir karşılık da beklemiyorsun. Bu Kur'an, bütün insanlık için bir öğüttür.

105- Fakat göklerde ve yerde nice ayetler gözlerinin içine baktığı halde görmezden geliyorlar.

106- Unutma ki, onların pek çoğu ortak koşmadan Allah'a iman etmezler.

107- Yoksa bunlar Allah'ın azabından, herkesi saracak bir afetin gelivermesinden veya dalıp gitmişken kıyametin ansızın kopmasından çok mu eminler?

108- ŞİMDİ HAYKIR: "İşte benim yolum budur. Ben ve bana uyanlar, sizi basiretle¹² Allah'a çağırıyorum. Allah, her tür eksiklikten uzaktır. Ben asla O'na ortak koşanlardan değilim."

109- Senden önce de bir takım beldelelere, kendi içlerinden vahyettiğimiz kimi adamlardan başkasını göndermedik. O beldelerde dolaşarak sonlarının nasıl olduğuna neden bakmıyorlar? Ahiret yurdu ise Allah bilinciyle yaşayanlar için daha hayırlıdır. Bu akıl tutulması neden?

110- Nice peygamberlere, iyice ümitlerini kesip adlarının yalancıya çıktığını görmeye başladıkları bir anda yardımımız yetişti. Lâyık gördüklerimiz kurtuluşa erdirildi. Azabımız günaha batmış olanlardan geri çevrilecek değildi.

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾
وَكَايِن مِّنَ آيَاتٍ فِي السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا تَوْفِيقُنَا إِلَّا اللَّهُ وَهُوَ
مُشِيرُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ نَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ
أَوْ أَنْ يَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ هَذِهِ
سَبِيلُ اللَّهِ إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ إِنَّا وَرَافِقُونَ ﴿١٠٨﴾
اللَّهُ وَمَا إِنَّا مِنَ الْمَشْرُوكِينَ ﴿١٠٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ
إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَمْرِ الْغُيُوبِ قُلْ يُبْسِرُ
فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَلَكِنَّا لِلْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّذِينَ اتَّقَوْا فَلَا تَحْزَنُوا ﴿١١٠﴾ حَتَّى
إِذَا اسْتَشَارَ الرَّسُلَ وَطَّوْا أَنَّهُمْ قَدْ كُنُوا إِجَاءَ مِنْ
قَصْرٍ أَوْ مِن نَّجْدٍ وَلَا يُرِيدُ بَأْسَنَا مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ
﴿١١١﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ
حَدِيثًا يُنْتَرَىٰ وَلَكِنْ فُصِّدُوا الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَفُصِّلَ
كُلُّ شَيْءٍ وَهُدِيَ وَرَحِمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١٢﴾

111- AÇIN KULAĞINIZI! Peygamberlerin yaşam öykülerinde akıl ve vicdan sahipleri¹³ için dersler vardır. Bunlar uydurulacak sözler değil... Bilakis önceki çağlardan doğru namına ne kalmışsa sürdüren, her şeyi açık açık dile getiren ve iman edecek halklara yol gösteren sevgi ve merhamet kaynağıdır...

¹² BASİRET: Sözlükte [بصر] kökünden gelir. Mastarı, "bakmak, görmek, basiret sahibi olmak, bilmek" demektir. Görmek, bakmak, ince ve hassas düşünceli olmak, bilmek, çok iyi derecede bilmek (basar); görmek, gözüyle bakmak, doğru yolu bulmak (ebsâr); göstermek, bildirmek, açıklamak, gözünü açmak, yol göstermek (teb-sîr); düşünüp taşınmak, iyice düşünmek, anlamaya çalışmak (tebassar); görmek, görmeye çalışmak, görüş sahibi olmak, bakmak (istibsâr); bakışmak, birbirine bak-

mak, birbirlerini görmek (*tebâsur*); görüş ve idrak sahipleri, bilginler, tecrübeliler (*ulu'l-ebsâr*); göz (*bâsıra*); görme duyusu, göz (*basar*); optik (*basarî*); gören, tanık, şahit (*basîr*); ilim, tecrübe, delil, idrak etme gücü, anlayış, seziş (*basîret*); bile bile, kasten (*an basîrah*); uyanık, açığöz (*ayn basîrah*); açık kanıt, delil (*mebsar*); fal bakan, falcı, kahin (*mubassır*); göz açıp yumuncaya kadar, çabucak (*lemhu'l-basar*); göz muayene cihazı (*mıbsâr*); göz alabildiğine (*meda'l-basar*) kelimeleri bu köktendir... Demek ki basiret, “ileride olacakları şimdiden görebilme” yeteneği olmaktadır. Türkçe’de “kalp gözü” dediğimiz şeyi çağırıştırır. Keza, “ileri görüşlü, basiretle bakmak, tedbirli, sağduyulu, sağgörülü” deyimleri bu manadadır. Nitekim, “Eğer basiret gözüyle bakmışsanız o kadar küçülürsünüz ki” (N. Topçu) cümlesindeki “basiret”, “İşin sonunu, ileriye, gözün gördüğünün ötesini görebilmek” manasında yukarıdaki ayette geçen (*ala basiratin*) ile aynı anlamdadır. Öte yandan Türkçe’de “Basiret gözü ile bakabilmek, kalp gözü açık olmak, vicdanının sesini duyabilmek” dediğimiz şey de bu manadadır. Bu tabiri Kur’an, topyekun insanlık durumunu (*basâiru li’n-nâs*) ifade için de kullanır (45/20). Bu durumda mana, “İnsanlık vicdanı, insanlığın ölmemiş duyuları, insanlık sağduyusu, insanlığın körelmemiş iç görüşü, donmamış, diri kalabilmiş vicdanı” anlamına gelir. Peygamber ve onunla birlikte olanlar işte buraya seslenerek, (basiretle) insanları Allah’a çağırılmaktadır. Bu ise Kur’an’ın kendi özel terminolojisi içinde “ahd-misak” dediği şeydir (Allahu a’lem). Bkz. “AHD-İ MİSAK” 7/172. ayet dipnotu.

¹³ ULU’L-ELBAB: Sözlükte [**أولى الباب**] “Lübb sahipleri” demektir. Arapça’da [**لب**] kökü mastar olarak “hayvanın (devenin) semer ya da eğerini engelleyen kayış” manasından geliyor. İnsan için kullanıldığında, “kişiyi kötü işler yapmaktan engelleyen en içteki duyuş, buluş, kavrayış” demek olur. Bu, Türkçe’de “vicdan ve akıl” dediğimiz şeydir. Nitekim Arapça’da [**لب**] kökünden türetilen kelimeler hep bu manalar etrafında dönmektedir: Bir yerde ikamet etmek, çene altına vurmak, kırıp içindekini çıkarmak (*lebb, lubûb*); akıllı olmak, akıllı ve zeki olmak (*lebb, lebab*); olgunlaşmak (*telbib*); bir şeye girişmek, kuşanmak (*telebbub*); öz, cevher, çekirdek (*lubâb*); kolye yeri, gerdanlığın takıldığı yer, hatır, akıl, hayvanın semerinin kaymasını engelleyen kayış (*lebeb, elbâb*); öz, cevher, halis, akıl, merkez, lider, esas (*lubb, elbâb*); çekirdek, meyve özü (*lubb, lebûb*); akıllı, zeki, anlayışlı, öz sahibi, arif, bilge (*lebib, elbâu*) kelimeleri bu köktendir... Öyle anlaşılıyor ki (*lubb*) ile (*hukm*) kelimeleri yakın anlamlıdır. Zira *lubb*, devenin semerini engelleyen kayış; *hukm* de ata gem vurmak anlamından gelmektedir. Bunlar insan için kullanıldığında, kişiyi kötü işler yapmaktan engelleyen şey (*lubb, elbâb*) veya kişinin kendini frenlemesi, yanlış davranışlarına gem vurması (*hikmet*); gemi azağa almış birisine engel olma, onu cezalandırarak durdurma, engelleme (*hukm*) manası kazanıyor. Nitekim yargıç, suçlunun yanlış işler yapmasını verdiği kararlarla ile engeller (*hukûm*); bir ülkenin idaresi, yanlış işler yaparak halkı rahatsız edenlere mani olur (*hukûmet*); bilge kişi insana zarar veren yanlış işleri önleyici öğütler verir (*hikmet*); Allah, bizim yanlış işler yapmamızı önleyici emirler gönderir (*ahkâm*); bu nedenle insan için neyin gemlenmesi gerektiğini bilendir (*hakîm*). Aynı şekilde insan kendini bağlayan

nefis, heva ve heves, önyargı duvarlarını kırıp içindeki özü ortaya çıkarır. Bitkinin yemişi ortaya çıkıp belirdiği gibi, insanın içindeki (*lubb*); yani akıl ve vicdan da belirip ortaya çıkar. Bu şekilde her insanın içinin derinliklerinde, özünde, cevherinde bir mihver nokta vardır; işte bu *lubb*dür. İnsan, içindeki bu cevheri bir şekilde bulur. Onun için bulma yeri anlamında ona *vicdan* , bu hale de *vecd* denir. Bu buluş ona doğru işler yapmayı, kendini tutmayı, kendine gem vurmaya öğütler. Bu ise ancak dış dünyada akıp giden sebep-sonuç ilişkilerini kavramakla, ne yaparsa nasıl sonuçlanacağını, nasıl sonuçlanması için ne yapması gerektiğini bilmekle mümkündür. Buna da *akıl* yani sebebi sonuca, sonucu sebebe bağlamak denir. Bu işleyişi çabucak kestirme (*zeka*); işleyişin sonuçlarını kestirme (*basiret*); işleyiştan daha neler çıkabileceğini düşünme (*fikr*); işleyişi doğru anlama (*fehm*); işleyişin maksadını kavrama (*fıqh*) demek olur... Şu halde *ulu'l-elbab*, bütün bunları içerecek şekilde “vicdan ve akıl sahipleri”, yani “içindeki özü, çekirdeği bulanlar, bu özden hareketle sebepleri sonuca, sonuçları sebeplere bağlayıp kendine gem vurabilenler” demek olur. Demek ki *lubb* sahibi olmak, “vicdanının sesini dinlemek”, “Akıl fikir sahibi olmak”, “içindeki sese kulak vermek”, “aklını iyiye yormak” dediğimiz şeydir. Keza, Türkçe’de, “Akıl fiilin lalasıdır” deyişi vardır. Yani akıl hareketlerimize lalalık (hocalık, bakıcılık) yapar, onu yanlış işler yapmaktan alıkoyarak gemler manasında... Yine “Akla geleni işleme, her ağacı taşlama”, “Akıllı olan, olur olmadık işlere karışmaz” deriz. Yine aynı manada “Aklından zoru olmak”, “aklını başına toplamak”, “aklını peynir ekmekle yemek” deyimleri vardır. Bütün bunlar, Kur’an’daki kullanımın halk bilgeliğinde yoğrularak deyiş haline gelmiş şekilleridir...

